Vidnesbyrd for menigheden bind 1

Baggrunden for bind et....5

Biografisk skildring
Min barndom....9
Min omvendelse....14
Fornemmelse af fortvivlelse....21
Forlader metodist menigheden....35
Tidligere brødres modstand....44
Adventerfarring....48
Mit første syn....58
Kald til at rejse....62
Synet om den nye jord....67
Nægter at irettesætte....71
Ægteskab og følgende arbejde....75
Udgivelser og rejser....87
Flytning til Michigan....97
Min mands død....105

Vidnesbyrd 1 (1855)
Din broders vogter....113
Tidspunktet til at begynde sabbaten på....116
Sandhedens modstandere....116
Forældres ansvar....118
Hav tro til Gud....120
Messenger selskabet....122
Bered dig til at møde Herren....123

Vidnesbyrd 2 (1856)
De to veje....127
Tilpasning til verden....131
Pædikantens hustru....137

Vidnesbyrd 3 (1857)
Vær nidkær og omvend dig....141
Øststaterne og veststaterne....146

Vidnesbyrd 4 (1857)
Unge sabbatsholdere....154
Prøvelser i menigheden....164
»Vogt jer«....168
Den rige unge mand....170
Menighedens privilegium og pligt....178
Rystelsen....179

Vidnesbyrd 5 (1859)
Til menigheden i Laodikea....185
Menighedshuse....196
Lærdomme fra Jesu lignelser....197
Kaution for ikke-troende....200
Om at aflægge ed....201
Forkert kost....204

Vidnesbyrd 6 (1861)
Irettesættelse af efterladenhed....210
Forældres pligt mod børn....216
Systematisk godgørenhed....220
Vort samfunds navn....223
Den fattige....224
Spekulationer....225
En uærlig forvalter....227
Fanatisme i Wisconsin....228
Skjulte irettesættelser....233
Sagen i Ohio....234
Fuld helligelse....240
Personlig erfaring....244
Problemerne i veststaterne....250
Et spørgsmål besvaret....251

Vidnesbyrd 7(1862)
Nordstaterne og sydstaterne....253
Stor trængsel forestår....260
Slaveri og krigen....264
Farlige tider....268
Organisering....270
Vor pligt mod de fattige....272
Eksemplets magt....274
Indvielse....287
Filosofi og tomt bedrag....290

Vidnesbyrd 8 (1862)
Kristendom i familien....303
Jalousi og uvenlig kritik....311
Troens enhed....323
Det nordlige Wisconsin....326
Satans magt....341
De to kroner....347
Fremtiden....353

Vidnesbyrd 9 (1863)
Oprøret....355
Prædikanternes farer og pligter....368
Forkert brug af visionerne....382
Forældre og børn....384
Hårdt arbejde i øststaterne....389

Vidnesbyrd 10 (1864)
De unges farer....390
Vandrer i lyset....405
Sagen i øststaterne....409
Davids bøn....422
Yderligheder i klædedragt....424
Meddelelser til Ældre Hull....426
Ikke-indviede prædikanter....438
Prædikantens hustru....449
Patent rettigheder....455

Vidnesbyrd 11 (1867)
Fornyelse i klædeformen....456
Vore prædikanter....466
Helsereformen....485

Vidnesbyrd 12 (1867)
En henvendelse til de unge....486
Rekreation for kristne....514
Reformerende klæder....521
Gætterier om Battle Creek....526
Overførsel af ansvar....528
Sabbatens rette helligholdelse....531
Politiske synspunkter....533
Renter....534
Rigdommenes bedrag....536
Lydighed mod sandheden....543
Livsforsikring....549
Uddel traktaterne....551
Helsereformeren....552
Helseinstituttet....553
Helse og religion....564
Arbejde og fornøjelser....567

Vidnesbyrd 13 (1867)
Indledning....569
Erfarings skildringer....570
Arbejdet på kontoret....585
Kampe og sejre....592
Svar fra Battle Creek menigheden....609
Hukke og skære....612
Fare for selvsikkerhed....621
Bliv ikke bedraget....628

Vidnesbyrd 14 (1868)
Udgivelse af personlige vidnesbyrd....630
Helseinstitutionen....633
Erfraings skildringer....643
Prædikanter, orden og organisering....645
Endnu mere arbejde....653
Hannah Mores historie....666
Sund madlavning....680
Bøger og traktater....687
Den kristnes feltråb....690
Forståelse i hjemmet....694
Mandens ståsted....707
Datoer for første udgivelse....712
Appendiks....713

Forord til fjerde udgave.

De mange trykte oplag, for at imødekomme den stadige og altid omfattende uddeling af *Vidnesbyrd for menigheden*, har nedslidt printpladerne. For at imødekomme kravet til disse bind, der er så livsvigtig for menighedens krigsførelse, har det været nødvendigt at sætte typerne om. Denne og andre succesrige optryk vil blive gjort på nye plader.

Pagineringen, af denne fjerde udgave, tilpasses til den foregående udgave, der har været brugt i så mange år. Læseren vil hilse skriftstedhenvisninger og det forstørrede sagregister velkommen som vises i hvert bind. Disse har været udvidet, for at harmonere med det generelle *Index to the Writings of Mrs.Ellen.G.White.*

Der er gået mange år, siden disse budskaber er blevet skrevet. Et kendskab til forholdene og spørgsmålene hjælper ofte til en bedre forståelse af budskaberne i menigheden. Således vil læseren, i hvert bind, finde et kortfattet beskrivelse af baggrunden for tiderne, som bindet omfatter. Nogle få appendiks vil også tjene læseren, som ikke kender til de omstændigheder, der kræver til råd fra Herren. Disse meddelser har Ellen G. White udgivelsernes betroede folk udarbejdet.

Budskaberne i denne nysatte udgave er reproduceret uden ændring eller redigering, bortset fra nogle overfladiske justeringer som var nødvendig for at lave en ny trykform, der tilpasses gængs stave-, grammatik- og tegnsætnings-form. Der har ikke været lagt til eller fra.

At vidnesbyrdets råd, som har velsignet, vejledt og beskyttet menigheden, kan fortsætte i denne Guds-bestemte tjeneste i denne nye udgave og det er det oprigtige ønske fra udgiverne og fra

Ellen G White udgivelsernes betroede folk.

Washington, D.C. 1.Maj, 1947.

Baggrunden for bind et

(5) De ni bind af *Vidnesbyrd for menigheden,* udgør 4738 tekstsider i den engelske udgave, med artikler og breve skrevet af Ellen G.White. De indeholder belæring til og passer sig som omsorg for Syvende-dags Adventist menigheden. Et seksten sider stort skrift, udgivet i december 1855, udgjorde begyndelsen af serien, af disse råd. Af og til kom de frem i sammenhængende skrifter og bøger. Disse budskaber omhandlede naturligvis problemer, som var almindelig udbredt den gang, - men i de fleste tilfælde er vi i dag konfronteret med de samme problemer, farer og situationer som prægede menigheden i de tidligste år.

De første numre af *vidnesbyrdene* blev udgivet blot syv år efter de mindeværdige "Sabbats konferenser" i 1848, da adventroende tog imod sabbats og helligdomssandhederne og lagde grunden for de karakteristiske læresætninger der fremholdes af Syvende-dags Adventist trossamfundet. I løbet af disse få år, var sagen rykket frem på en markant måde. I begyndelsen var der kun tre eller fire forkyndere, eller "budbringere" som de den gang kaldte sig selv, hver af dem var afhængige af, hvad de tjente ved fysisk arbejde og de frivillige gaver fra de få troende, som også var fattige på denne verdens goder. Disse begyndelser afgrænsede området til udelukknede New England staterne.

Omkring 1855, året for udgivelse af det første Vidnesbyrd skrift, var der en snes forkyndere for sabbats- og adventbudskabet. Antallet af troende var vokset fra mindre end et hundrede til godt og vel over et tusinde.

Udgivelsesarbejdet, påbegyndt af ældre White i sommeren 1849 i Middletown, Connecticut, blev gennemført forskellige steder under ugunstige omstændigheder. Nu i 1855 blev det etableret i sin egen bygning i Battle Creek, Michigan.

(6) Tiden som spænder over de første femten *Vidnesbyrd* der nu findes i bind 1, var tretten år. Vi noterer os nogle få af de erfaringer og udbygninger, som omgav de budskaber, der blev givet i perioden fra 1855 til 1868.

Det første frafald og nogle af de første brødres modstand, som var i tjenesten, kendt som *Budbringer* partiet på grund af deres skriftsudgivelser, bragte sorg og forvirring. Tidlige råd talte om denne bevægelse og forudså det hurtigt ville ende i forvirring.

Fanatiske bevægelser, som ville angribe samvittighedsfulde sjæle, med ubegrundet håb om "helliggørelse", viste sig forskellige steder, især i nogle af de østlige stater og i Wisconsin. I nogle tilfælde var disse læresætninger ledsaget af de formodede "tungers gavers" tilkendegivelse. Men den menighed fik klar undervisning og reddede sagen fra sådanne fjendens bedrag.

Tidens gang og den åbenbare udskydelse af Kristi genkomst, med mange nye i menigheden, som ikke havde været med i 1844-bevægelsen, med dets dybe åndelige indvielse, havde ført til tabet af den første kærlighed. Det var en usikker tid i landene og hjemstederne, idet de vestlige stater åbnede op for nybyggere, hvor i blandt der var et antal troende fra de overfyldte øststater. De mest alvorlige advarsler og appeller blev givet med hensyn til de fremherskende farer for tilpasning til verden og krævede menigheden til dybere indvielse.

I den sidste del af 1856 blev der gjort opmærksom på "Laodikea" budskabet i Åbenbaringen 3. Førhen forstod man, at dette råd måtte gælde for de adventtroende, som ikke havde fulgt det fremskyndene lys i den tredje engels budskab og som havde organiseret sig selv i en anden menighed og modsatte sig bitterligt sabbatssandheden. Nu så de dem selv som "lunkne" og i behov for råd fra det Sande Vidne. I to år eller mere var de troende i vældig (7) bevægelse over dette budskab og ventede at det ville lede dem direkte ind i den tredje engels høje råb. De alvorlige budskaber i *Vidnesbyrdene* står i forbindelse med denne bevægelse og kan bedre forstås med et kendskab til dets baggrund.

Det var en tid med diskussioner og debatter. Mange af vore prædikanter blev udfordret til at diskutere sabbaten og andre sandheder og nogle var endda pågående i sådanne debatter. Dette krævede råd fra himlen. En af vore fremtrædende prædikanter, Moses Hull, var i diskussion med spiritister, først på deres opfordring, siden på hans. Som følge af dette dristige træk blev han svøbt ind i spiritisternes forvirring. Da var det at Mrs. White udgav hendes "Meddelelser til ældre Hull" - "Communications to Elder Hull" og lavede offentlige breve som var skrevet til ham i løbet af de sidste år der, hvis de blev agtet, ville have reddet ham fra sin tros forlis.

Dette var årerne hvor der blev taget skridt til organisering. Imod dette træk, frygtede nogle, som havde oplevet erfaringerne fra den anden engels budskab, at menighedsorganisation er "Babylons" mærke. Organisationsspørgsmålene, som de blev mødt og diskuteret blandt brødre, manifesteres i mange af de meddelser der er givet til menigheden gennem Mrs. White. Og da udgivelsesarbejdet var organiseret i 1860 og da blev, efter megen diskussion og nogen udspørgen, navnet Syvende-dags Adventist indført, bevægelsen og navnet i sig selv viste sig at være over ens med den guddommelige vilje.

Umiddelbart efter det sidste skridt blevet taget hen mod kirkeorden, under General Konferensen i maj 1863, kom det mindeværdige syn i Otsego i juni, da Mrs. White gav et synspunkt i principperne for det der hed "helsereform". Det var sammen med en åbenbarelse af forholdet mellem lydighed mod sundhedslovene og karakterdannelsen, hvilket var nødvendig for at gøre menighedens medlemmer egnede for forvandling. Tæt knyttet med dette var en fornyelse i klædestil.

(8) To år senere, kom der det råd at "vi burde have et sundhedshjem for vore egne", som ledte til etableringen af Helse Reform Instituttet, til

hvilket og med hensyn til dette der blev given megen råd. Som lyset fulgte med, voksede denne institution indtil det var en af de bedste slags i verden. I løbet af dette binds periode, var de fremherskende principper som leder til fremgang, klart lagt frem. Problemerne med borgerkrigen mødte man også i denne periode, idet Syvende-dags Adventister nogle gange var nød til at forklare deres forhold til de borgerlige myndigheder i krigsperioden.

Hjemmets betydning i opbyggelsen af kristen karakter og forældrenes ansvar, var fremhævet og mange højtidelige budskaber, især givet til de unge, har også givet eftertryk på disse sider.

Ved siden af disse specielle problemer som var nøje prøvet i den tids bevægelser, er der mange råd og formaninger af general art i menighedens disciplin og beredelse til forvandling. Det var en betydningsfuld periode for udviklingen af rest-menigheden og *Vidnesbyrd*-rådene udøver en stor dannende indflydelse.

Ellen G White udgivelsernes betroede folk.

Biografisk skildring
Min barndom

Jeg er født i Gorham, Maine, den 26. november 1827. Mine forældre, Robert og Eunice Harmon, boede i mange år i denne stat. I de tidligere år blev de alvorlige og oprigtige medlemmer af den metodistisk anglikanske menighed. I den menighed havde de fremragende tilknytning og arbejdede for syndernes omvendelse og styrkede Guds sag, for en periode af fyrre år. I løbet af den tid havde de glæden at opleve deres børn, otte i alt, alle omvendte og samlet i Kristi fold. Deres afgjorte syn på Kristi genkomst, førte imidlertid til adskillelsen i forholdet til metodistmenigheden i år 1843.

Da jeg kun var et barn, flyttede mine forældre fra Gorham til Portland, Maine. Her skete, i en alder af ni år, en ulykke med mig som påvirkede hele mit liv. Sammen med min tvillingsøster og en af vore skolekammerater, krydsede jeg en almindelig by i Portland, da en pige på tretten år, der fulgte os, blev vred over noget ubetydeligt og truede med at slå os. Vore forældre havde lært os aldrig at strides med nogen, men hvis vi var i fare for at blive skælt ud eller beskadiget, skal vi straks ile hjem. Vi gjorde dette med al hast, men pigen fulgte os så hurtigt, med en sten i hånden. Jeg vendte mit hoved for at se hvor langt hun var fra mig og da jeg gjorde dette, kaste hun stenen og den ramte mig på næsen. Jeg var svimmel af blodet og faldt bevistløs til jorden.

Da jeg kom til bevidsthed igen, fandt jeg mig selv i et købmandsbutik; mine klæder var tildækket med blod fra min næse og strømmede over gulvet. En venlig fremmed tilbød mig at tage mig hjem på sin hestevogn, men jeg indså ikke min svaghed og fortalte ham at jeg foretrak at gå hjem, end at svine hans vogn til med blod. De tilstedeværende var ikke klar over at min kvæstelse var så alvorlig og lod mig gøre som jeg ønskede; men efter at have gået nogle få meter blev jeg svimmel og besvimede. Min tvillingsøster og skolekammerat bar mig hjem.

Jeg har ingen erindring, hvad der skete mere efter den ulykke. Min mor sagde at jeg mærkede intet, men var uden bevidsthed i tre uger. Ingen, uden hende selv, tænkte at det var muligt for mig at komme mig; men af visse grunde mente hun at jeg ville klare mig. En venlig nabo, som var meget interesseret for mit bedste, tænkte engang at jeg døde. Hun ønskede at erhverve sig et ligklæde til mig, men min moder sagde: Ikke endnu; for noget har fortalt hende at jeg ikke vil dø.

Da jeg igen vågnede op til bevidsthed, var det som om jeg havde sovet. Jeg huskede ikke ulykken og var uvidende om årsagen til min sygdom. Efterhånden som jeg begyndte at få lidt styrke, vækkedes min nysgerrighed ved at lytte til dem som kom for at besøge mig og sagde: "Hvor er det synd!" "Jeg burde ikke have kendt hende", osv. Jeg bad om et spejl og ved at stirre ind i det, var jeg rystet over forandringen i mit udseende. Ethvert ansigtstræk synes forandret. Min næses knogler der havde været brækket, forårsagede denne vansiring.

Tanken om min ulykke i mit liv var uudholdelig. Jeg kunne ikke se nogen behag i min tilværelse. Jeg ønskede ikke at leve og dog frygtede for at dø, for jeg var uforberedt. Venner, som besøgte os, så medlidende på mig og rådede mine forældre til at lægge sag mod pigens far, som de sagde havde ødelagt mig. Men min mor ville have fred; hun (11) sagde at det forløb der ville bringe min sundhed og naturlige udseende tilbage, ville vinde noget; men dersom det var umuligt, var det bedst ikke at få fjender ved at følge et sådant råd.

Læger mente at der skulle lægges en sølvsnor i min næse for at holde den i form. Dette ville have været meget smertefuldt og de frygtede at det ville være af lille nytte, da jeg havde mistet så meget blod og udholdt et så kraftigt chok, at min bedring var meget tvivlsom. Selv hvis jeg levede op igen, mente de at jeg kun kunne leve i kort tid endnu. Jeg var næsten formindsket til et skelet.

På det tidspunkt begyndte jeg at bede til Herren for at berede mig til døden. Når kristne venner besøgte familien, ville de spørge min moder om hun havde talt til mig om døden. Jeg hørte det og det vækkede mig. Jeg besluttede at blive en kristen og bad alvorligt om tilgivelse af mine synder. Jeg mærkede en sindsro komme og elskede enhver, følte ivrigt at alle skulle have deres synder tilgivet og elske Jesus som jeg gjorde.

Jeg huskede godt en aften om vinteren da sneen var på jorden, himmelhvælvingen lyst op, himmelen så rød og truende ud og synes at åbne og lukke, medens sneen så ud som blod. Naboerne var rigtig meget skræmt op. Mor tog mig ud af sengen i hendes arme og bar mig hen til vinduet. Jeg var lykkelig; jeg troede Jesus kom og jeg længdes efter at se ham. Mit hjerte var fyldt; jeg klappede i hænderne af glæde og tænkte at mine lidelser var til ende. Men jeg blev skuffet; det enestående fænomen svandt bort fra himmelhvælvingen og den næste morgen stod solen op som sædvanlig.

Jeg fik meget langsomt styrke. Da jeg blev i stand til lege med mine unge venner, blev jeg tvunget til at lære den bitre lektie, at vort personlige udseende ofte gør en forskel i den behandling vi får fra vore kammerater. Da min ulykke indtraf, var min far borte i Georgia. Da han kom tilbage, omfavnede han min bror og mine søstre og (12) da spurgte han efter mig. Jeg, trak genert tilbage, blev peget ud af min mor, men min egen far genkendte mig ikke. Det var svært for ham at tro, at jeg var hans lille Ellen, som han havde forladt for kun få måneder siden og var et sundt og lykkeligt barn. Dette skar mine følelser dybt, men jeg prøvede at vise venlighed, endskønt mit hjerte synes brudt.

Jeg mærkede mit uheld stærkt, mange gange i disse barndomsdage. Jeg var udsædvanlig sensibel og det forårsagede mig stor ulykke. Ofte søgte jeg, med krænket stolthed, ydmyget og ulykkelig i ånden, et ensomt sted og tungsindigt grundede over de prøvelser jeg dagligt var dømt til at bære.

Tårernes lindring afviste mig. Jeg kunne ikke græde ud, som min tvillingsøster kunne; skønt mit hjerte var betynget og smertet som var det brudt, kunne jeg ikke fælde en tåre. Jeg følte ofte, at det i høj grad ville lindre, at græde væk fra min sorg. Nogle gange forviste de venlige venners sympati mit mørke og fjernede, for en tid, den tunge vægt som trykkede mit hjerte. Hvor frugtesløs og tom synes jordens behageligheder til mig da! Hvor foranderlig mine unge kammeraters venskab! Alligevel var disse små skolekammerater ikke forskellige fra de fleste af den store verdens folk. Et pæn ansigt, smukke klæder, tiltrak dem; men lad uheld tage dette væk og det skrøbelige venskab vokser sig koldt eller brydes. Men da jeg vendte mig til min Frelser trøstede han mig. Jeg søgte Herren alvorligt i mine trængsler og modtog trøst. Jeg følte mig sikker på at Jesus selv elskede mig.

Min sundhed synes at være håbløst svækket. I to år kunne jeg ikke trække vejret gennem min næse og kunne kun gå lidt i skole. Det synes umuligt for mig at læse og huske hvad jeg lærte. Den samme pige som forårsagede mit uheld, blev udpeget til ordensduks af vor lærer og det var blandt hendes pligt at hjælpe mig i min skrivning og andre lektier.

Hun føltes altid oprigtig ked af det for den store skade hun havde påført mig, endskønt jeg passede på ikke (13) at minde hende om det. Hun var nænsom og tålmodig mod mig og synes ked af det og tankefuld når hun så mig arbejde under ganske ugunstige forhold for at få en uddannelse.

Min nervesvage organisme var knust og mine hænder rystede så at jeg kun gjorde lidt fremskridt i skriveri og kunne få ikke mere end enkle afskrifter med grov hånd. Idet jeg bestræbte mig på at holde mit sind til mine studier, løb bogstaverne på siden sammen, store sveddråber stod på min pande og en afmagt og en svimmelhed ville gribe mig. Jeg havde en slem hoste og hele min organisme synes svækket. Min lærer tilrådede mig at forlade skolen og ikke videreføre mine studier før mit helbred ville bedres. Det var den hårdeste kamp i mit unge liv, at give efter for min svaghed og jeg beslutte at jeg måtte forlade mine studier og opgive håbet at få en uddannelse.

Tre år senere gjorde jeg endnu et forsøg på at få en uddannelse. Men da jeg forsøgte at genoptage mine studier, svigtede mit helbred hurtigt og det blev tydeligt, at hvis jeg kom tilbage til skolen, ville det koste mit liv. Jeg kom ikke i skole efter jeg blev tolv år gammel.

Mit ønske om at blive elev var meget stort og da jeg grundede over mit skuffede håb og tanken om at jeg ville være invalid resten af livet, var jeg uforligt med flokken og til tider knurrede mod Guds forudseenhed, der således plagede mig. Havde jeg åbnet mine tanker til min moder, kunne hun have belært, beroliget og opmuntret mig; men jeg skjulte mine betrængte følelser fra min familie og venner og frygtede at de ikke kunne forstå mig. Den lykkelige tillid til min Frelsers kærlighed, som jeg havde nydt i min dårlighed, var forsvundet. Min udsigt til verdslige fornøjelser var tilintetgjort og himlen synes at lukke sig for mig.

Min omvendelse

I marts, 1840, besøgte Wiliam Miller Portland, Maine og gav sine første studier i foredrag om Kristi andet komme. Disse foredrag vakte stor opmærksomhed og den kristne kirke på Casco Street, som Mr Miller havde, var overfyldt dag og nat. Ingen hysterisk sindsbevægelse fulgte disse møder, men en dyb højtidelighed gennemstrømmede deres tanker som hørte hans prædikener. Der blev ikke kun udvist en stor interesse i byen, men landfolkene kom ind dag efter dag, med deres madpakker og blev der fra morgnen til slutningen af aftenmødet.

I selskab med mine venner fulgte jeg disse møder og lyttede til den overraskende meddelelse at Kristus kom i 1843, kun nogle ganske få år ud i fremtiden. Mr.Miller skrev de profetier ned med en nøjagtighed som overbeviste hans tilhøreres hjerter. Han dvælede på de profetiske perioder og gav mange beviser, der styrkede hans standpunkt. Således greb hans højtidelige og kraftfulde appeller og formaninger disse mennesker, som ikke var forberedte, - mængden som fortryllet.

Særlige møder blev fastlagt hvor syndere kunne få en lejlighed til at søge deres Frelser og berede sig for de farefulde begivenheder, som snart ville finde sted. Rædsel og domfældelse brød ud, ud over hele byen. Der blev oprettet bedemøder og der var en generel vækkelse iblandt de forskellige trosretninger, for de følte alle mere eller mindre påvirkningen, der udviklede sig fra læreren om Kristi snarlige genkomst.

Når syndere blev budt frem til de ivrige pladser, svarede hundredvis på opfordringen og jeg, iblandt de sidste, pressede mig gennem mængden og tog plads med de søgende. Men der var i mit hjerte en følelse om, at jeg aldrig kunne være (15) værdig til at kaldes et Guds barn. En manglende tillid til mig selv og en overbevisning, som det vil være umuligt for andre at forstå mine følelser, forhindrede mig fra at søge råd og hjælp fra mine kristne venner. Således flakkede jeg unødigt om i mørke og fortvivlelse, medens de, som ikke trængte sig ind i min forbeholdenhed, var helt ligegyldige for min egentlige tilstand.

En aften, min bror Robert og jeg selv kom hjem igen fra et møde, hvor jeg havde lyttet til en meget imponerende prædiken om den kommende Kristi regering på jorden, fulgte en alvorlig og højtidelig appel til kristne og syndere og tilskyndede dem til at berede sig for dommen og Herrens komme. Min sjæl var oprørt inde i mig, for hvad jeg havde hørt. Og så dyb var følelsen af overbevisning i mit hjerte, at jeg frygtede at Herren ikke ville undlade mig til at tage mig hjem.

Disse ord ringede i mine ører: "Herrens store dag er nær! Hvem skal være i stand til at stå når han viser sig". Dette stod i mine ører: "Skån mig, oh Herre, igennem natten! Tag mig ikke væk i mine syner, ynk dig over mig, frels mig!" For første gang prøvede jeg at forklare mine følelser til min bror Robert, som var to år ældre end mig selv; jeg fortalte ham at jeg dristede mig til ikke at hvile eller sove, før jeg vidste at Gud havde tilgivet mine syner.

Min bror gav intet umiddelbart svar, men årsagen til hans tavshed var snart tydelig for mig; han græd i forståelse for min kval. Dette opmuntrede mig til at betro ham endnu mere, for at fortælle ham at jeg havde eftertragtet døden i de dage hvor liv synes som en så tung byrde for mig at bære; men nu fyldte tanken mig, for at dø i min nuværende syndfulde tilstand og blive evigt fortabt, med skræk. Jeg spurgte ham om Gud ville spare mit liv for den ene nat, hvis jeg brugte den i forpint bøn til ham. Han svarede: "Jeg tror han vil hvis du beder ham i tro og jeg vil bede for dig og mig selv. Ellen, vi må aldrig glemme de ord vi har hørt denne aften."

Der hjemme, brugte jeg de fleste af de mørkets timer på bøn og gråd. En grund der fik mig til at holde mine følelser hemmelige for mine venner, var frygten for at høre et ord om modarbejdelse. Mit håb var så lille og min tro så svag, at jeg frygtede at en anden ville tage et lignende synspunkt for min tilstand, det ville støde mig til fortvivlelse. Dog længdes jeg efter nogle, som kunne sige hvad jeg kunne gøre for at blive frelst, hvilke skridt der tages for at møde min Frelser og give mig selv helt til Herren. Jeg betragtede det som en stor ting at være en kristen og følte at det krævede nogle særlige anstrengelser for min del.

Mine tanker vedblev i den tilstand i måneder. Jeg havde normalt fulgt metodistmøderne med mine forældre; men blev siden hen interesseret i Kristi snare komme, havde jeg fulgt møderne i Casco Street. Den efterfølgende sommer tog mine forældre til metodist lejrmødet i Buxton, Maine og tog mig med. Jeg var fuldt besluttet på at søge Herren i alvor der og opnå om muligt, tilgivelsen for mine synder. Der var en stor længsel i mit hjerte for den kristnes håb og den fred, der kommer af tro.

Jeg blev meget opmuntret da jeg lyttede til en prædiken over ordene, jeg vil »gå ind til kongen,« »skal jeg omkomme, så lad mig da omkomme!« I hans kommentarer henvendte taleren sig til dem som vaklede mellem håb og frygt og længdes efter at blive frelst fra deres synder og modtage Kristi tilgivende kærlighed, men alligevel blev holdt i tvivl og trældom ved frygt og angst for fiasko. Han rådede disse til at overgive sig selv til Gud og vove sig ud til hans barmhjertighed uden at forhale det. De vil finde en nådig Frelser, parat til at give dem barmhjertighedens scepter, ligesom Ahasverus gav Ester et tegn for hans gunst. Alt det der krævedes af synderen, skælvende i sin Herres nærhed, var at tage troens hånd frem og røre ved hans tros scepter. Denne berøring sikrede tilgivelse og fred.

Dem som ventede på at gøre sig selv mere dyrebare (17) i guddommelig gunst før de vovede at kræve Guds løfter, gjorde en skæbnesvanger fejltagelse. Jesus alene renser fra synd; han alene kan tilgive vore overtrædelser. Han har lovet sig selv at lytte til begæringen og tilstå deres bøn som kommer til ham i tro. Mange har en uklar forestilling om at de må gøre nogle forunderlige anstrengelser for at opnå Guds gunst. Men al selvstændighed i karakter er frugtesløs. Det er kun ved forbindelse med Jesus, gennem tro, at synderen bliver et håbefuldt og troende barn af Gud. Disse ord trøstede mig og gav mig et syn for hvad jeg måtte gøre for at blive frelst.

Nu begyndte jeg at se min vej mere klart og mørket begyndte at forsvinde. Jeg søgte alvorlig om forladelse for mine synder og stræbte efter at give mig selv helt til Herren. Men mit sind var ofte i stor pine, fordi jeg ikke erfarede den åndelige henrykkelse som jeg mente ville være bevis for i min godkendelse hos Gud og jeg turde ikke selv tro at

jeg var omvendt uden dette. Jeg behøvede jo megen belæring om enkelheden i dette!

Medens jeg var bøjet ved alteret sammen med andre som søgte Herren, var sproget i mit hjerte: "Hjælp, Jesus, frels mig eller jeg fortabes! Jeg vil aldrig ophøre med at bede før min bøn er hørt og mine synder tilgivet!" Jeg mærkede min mangelfulde hjælpeløse situation som aldrig før. I det jeg knælede og bad, blev mine byrder med ét taget fra mig og mit hjerte var lettet. Først kom en skrækfølelse over mig og jeg prøvede at genvinde min pinefulde byrde. Det synes for mig at jeg havde ingen ret til at nære glæde og lykke. Men Jesus synes mig meget nær; jeg følte mig i stand til at komme til ham med alle mine sorger, uheld og prøvelser, netop som de trængende kom til ham for lindring da han var på jorden. Der var en forvisning i mit hjerte om at han forstod mine særlige prøvelser og følte med mig. Jeg kan aldrig glemme denne dyrebare forsikring fra Jesu medlidende ømhed mod en så værdiløs i hans opmærksomhed. Jeg lærte mere af Kristi guddommelige karakter i denne korte periode da jeg var bøjet blandt de bedene end nogen sinde før.

En af mødrene i Israel kom til mig og sagde: "Kære barn, har du fundet Jesus?" Jeg var ved at svare, "ja", da hun udbrød: "Naturligvis har du det, hans fred er med dig, jeg ser det i dit ansigt!" Igen og igen sagde jeg til mig selv: "Kan dette være religion? Er jeg ikke gået fejl?" Det synes temmelig meget for mig at hævde, et ret ophøjet privilegium. Selv om det var ret genernde at bekende det åbenlyst, følte jeg at Frelseren havde velsignet mig og tilgivet mine syndere.

Lige efter dette sluttede mødet og vi begyndte at gå hjem. Mine tanker var fyldte af de prædikener, formaninger og bønner vi havde hørt. Alt i naturen synes forandret. I løbet af mødet, tog skyer og regnvejr overhånd i en stor del af tiden og min følelser har været i harmoni med vejret. Nu skinnede solen klart og tydeligt og oversvømmede jorden med lys og varme. Træerne og græsset var frisk grønt, himlen var mere blå. Jorden synes at smile under Guds fred. Således havde strålerne fra retfærdighedens sol trængt ind i skyerne og mørket i mit sind og fordrevet dets mørke.

Det var, for mig, som om at enhver måtte være i fred med Gud og gjort levende med hans Ånd. Alt hvad mit øje hvilede på synes at have undergået en forandring. Træerne var skønnere og fuglene sang mere sødt end nogen sinde før; de synes at prise Skaberen i deres sange. Jeg har ikke lyst til at tale, af frygt for at denne lykke skal forsvinde og jeg skulle miste det dyrebare vidnesbyrd for Jesu kærlighed for mig.

I det vi nærmede os vort hjem i Portland, kom vi forbi mennesker, som arbejdede på gaden. De underholdede hinanden med almindelige emner, men mine ører var døve for alt undtagen Guds pris og deres ord kom til mig som behagelig tak og glad hosianna. Jeg vendte til min mor og sagde: "Hvordan kan det være at alle disse mennesker priser Gud og *de* har ikke været til lejrmøde." Jeg forstod da ikke hvorfor tårerne samlede sig i mine moders øjne og et (19) ømt smil lyste op i hendes ansigt, da hun lyttede til mine enkle ord der tilbagekaldte en lignende erfaring for hende selv.

Min mor elskede blomster og fornøjede sig med at dyrke dem og gjorde således hjemmet tiltrækkende behageligt for hendes børn. Men vor have har aldrig før set så dejlig ud for mig, som den dag vi kom hjem. Jeg genkendte et udtryk af kærlighed i Jesus i enhver busk, knop og blomst. Disse skønne ting synes at tale i Guds kærligheds dæmpede sprog.

Der var en skøn lyserød blomst i haven der kaldtes Sarons rose. Jeg huskede jeg nærmede mig den og rørte ærbødig de fine kronblade; de synes at besidde en ukrænkelighed i mine øjne. Mit hjerte overstrømmes med ømhed og kærlighed for disse skønne Guds skabninger. Jeg kunne se guddommelig fuldkommenhed i disse blomster der prydede jorden. Gud plejede dem og hans alseende øje var over dem. Han har gjort dem og set det var godt.

”Oh" tænkte jeg, "hvis han således elsker og tager vare på blomsterne som han har prydet med skønhed, hvor meget mere ømt vil han tage vare på de børn som er dannet i hans billede." Jeg gentog dæmpet for mig selv: Jeg er et Guds barn, hans elskende omhu er omkring mig. Jeg vil være lydig og på ingen måde mishage ham, men vil prise hans kære navn og elske ham altid.”

Mit liv kom frem for mig i et særpræget lys. Den sorg der havde formørket min barndom synes at være givet mig i barmhjertigheden for mit bedste, til at vende mit hjerte væk fra verden og dets utilfredsstillende behageligheder og bøje det mod himlens varige tiltrækninger.

Hurtig efter vor tilbagevenden fra lejrmødet, tog jeg, med adskillige andre, i kirke - på prøve. Mine tanker var meget optaget i dåbsspørgsmålet. Ung som jeg var, kunne jeg se kun én dåbsmetode bemyndiget i skrifterne og det var dåb ved fuldstændig neddykning. Nogle af mine metodistsøstre prøvede forgæves at overbevise mig at bestænkelse var bibelsk dåb. Metodistprædikanten indvilgede i at neddykke (20) kandidaterne hvis de samvittighedsfuldt foretrak den metode, selv om han lod forstå at denne bestænkelse ville være lige så acceptabel for Gud.

Endelig var tidspunktet bestemt for os at modtage denne højtidelige indvielse. Det var en blæsende dag da vi, tolv i tallet, gik ned i havet for at blive døbt. Bølgerne gik højt og kastede sig på bredden; man da jeg tog det tunge kors op, var min fred som en flod. Da jeg rejste mig fra vandet, var min styrke næsten væk, for Herrens kraft hvilede over mig. Jeg følte at fra nu af, var jeg ikke fra denne verden, men havde rejst fra den vandige grav til livets friskhed.

Den samme dag om eftermiddagen blev jeg modtaget i menigheden med fuld medlemskab. En ung kvinde stod ved siden af mig og også var en kandidat til optagelse i menigheden. Mit sind var fredfyldt indtil jeg bemærkede guldringene glitre på denne søsters fingre og de store, pralende øreringe i hendes ører. Da bemærkede jeg at hendes kyse var besmykket med kunstige blomster og pyntet med kostelige pyntebånd sat med sløjfer og kvaster. Min glæde var nedslået ved dette udtryk af forfængelighed, hos én som bekender sig at være en efterfølger af den beskedne og ydmyge Jesus.

Jeg forventede at prædikanten ville give nogle hviskende irettesættelser eller råd til denne søster; men han var tilsyneladende ligegyldig over for hendes pralende klædning og ingen irettesættelse blev tildelt. Vi tog begge den højre hånd for fællesskab. Hånden, som var dekoreret med ædelstene, greb fat i Kristi repræsentanter og begge vore navne blev registeret i menighedsbogen.

Denne omstændighed forårsagede mig ingen lille forvirring og prøvelse, i det jeg huskede apostlenes ord: »Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men (det klæder kvinder der bekender gudfrygtighed) med gode gerninger.« Læren i dette (21) skriftsted synes at være åbent ligegyldiggjort af dem, som jeg så på som hellige kristne og som var meget ældre i er faring end jeg selv. Hvis det i virkeligheden var så syndigt som jeg formodede, at efterligne de verdsliges overdrevne klæder, ville disse kristne visselig forstå det og ville rette sig efter den bibelske norm. For mit eget vedkommende, besluttede jeg dog at følge min overbevisning om pligt. Jeg kunne dog føle at det var i modsætning til evangeliets ånd, at hellig gudgiven tid og midler blev brugt til besmykkelse af vor person - da ydmygelse og selvfornægtelse - ville være mere passende for dem, hvis synder havde kostet det uendelige offer af Guds Søn.

Fornemmelse af fortvivlelse

I juni, 1842, gav Mr Miller sine andre kursuslektioner i Portland. Jeg følte det som et stort privilegium at følge disse lektioner, for jeg var blevet svagere af modløshed og følte jeg ikke kunne møde min frelser. Dette andet kursus skabte meget mere røre i byen end det første. Med få undtagelser lukkede de forskellige trosretninger dørene for Mr Miller. Mange prædikener fra de forskellige talerstole søgte at fremvise de påståede fanatiske fejl fra foredragsholderen; men masser af ivrige

lyttere sluttede op om hans møder, medens mange var ude af stand til at komme ind i huset.

Forsamlingen var usædvanlig stille og opmærksom. Hans måde at forkynde på var ikke blomsterene eller talerkunstigt, men han handlede med tydelige og opvækkende kendsgerninger, der vækkede hans lyttere fra deres sorgløse ligegyldighed. Han understøttede sine udsagn og teorier med skriftstedsbeviser, idet han gik frem. En overbevisende kraft fulgte hans ord der synes at præge dem, som sandhedens sprog.

Han var høflig og sympatisk. Når alle stolene i huset var fyldte og platformen og stedet omkring talerstolen synes sammentrængt, har jeg set ham forlade platformen og gå ned ad midtergangen og tage nogle ældre svage mænd eller kvinder ved hånden og finde en stol til dem og da gå tilbage og genoptage hans prædiken. Han kaldtes i virkeligheden Fader Miller, for han havde en årvågen omsorg over dem, som kom under hans tjeneste, han var hengiven i hans måde, fra en elskværdig natur og ømt hjerte.

Han var en interessant taler og hans formaninger, både til bekendende kristne og de ubodfærdige, var henvendene og kraftfulde. Nogle gange var en højtidelighed så markant så det var pineligt og prægede hans møder. Mange overgav sig til Guds Ånds overbevisning. Gråhårede mænd og aldrende kvinder med rystende skridt søgte de eftertragtede sæder. Dem i modenhedens styrke, unge og børn, var dybt oprørte. Stønnende og grædende stemmer og pris til Gud var iblandet ved bønnens alter.

Jeg troede de højtidelige ord der var talt af Guds tjener og mit hjerte var smertet da de modsatte sig eller gjorde spøg med emnet. Jeg mødte ofte op til møderne og troede at Jesus snart ville komme i himlens skyer; men min store bekymring var at være rede til at møde ham. Mit sind dvælede hele tiden på spørgsmålet om hjertets hellighed. Jeg længdes over alt andet efter at opnå denne store velsignelse og følte at jeg måtte accepteres af Gud fuldt ud.

Blandt metodisterne havde jeg hørt meget med hensyn til helliggørelse. Jeg havde set personer miste deres fysiske styrke under påvirkningen af streng mental sindsbevægelse og havde hørt dette erklærede helliggørelsens vidnesbyrd. Men jeg kunne ikke fatte hvad der var nødvendigt for at være fuldt indviet til Gud. Mine kristne venner sagde til mig: "Tro på Jesus *nu!* Tro at han tager i mod dig *nu!*" Dette prøvede jeg at gøre, men fandt det umuligt at tro at jeg havde modtaget en velsignelse som, det synes for mig, skulle opildne hele min krop. Jeg undredes over at mit eget hjertes hårdhed (23) var være ude af stand til at erfare den ånds ophøjelse, som andre udviste. Det synes for mig at jeg var forskellig fra dem og altid lukkes ude fra hjertets hellige fuldstændige glæde.

Mine forestillinger om retfærdiggørelse og helliggørelse forvirredes. Disse to tilstande var helt adskilt fra hinanden i mine tanker; alligevel kunne jeg ikke begribe forskellen eller forstå meningen af begreberne og alle forkyndernes forklaringer forøgede mine vanskeligheder. Jeg var ude af stand til at kræve velsignelsen for mig selv og spekulerede på om det kun kunne findes blandt metodister og om jeg, ved at følge adventmøderne, ikke udelukkede mig selv fra det, som jeg ønskede af alt andet: Guds helliggørende Ånd.

Dog bemærkede jeg at nogle af dem, som påberåbte at være helliggjorte, tilkendegav en bitter ånd når spørgsmålet om Kristi snarlige komme blev lagt frem; det forekom ikke mig at være en tilkendegivelse af den hellighed som de bekendte sig til. Jeg kunne ikke forstå hvorfor prædikanterne fra talerstolen skulle modsætte sig sådan læren om at Kristi komme var nær. Fornyelse havde fulgt forkyndelsen af denne tro og mange af de mest indviede prædikanter og lægfolk havde modtaget den som sandhed. Det synes for mig at dem,som virkeligt elskede Jesus ville være klar til at tage imod efterretningerne om hans komme og glæde sig over at det var nær.

Jeg følte at jeg kun kunne kræve det, som de kaldte retfærdiggørelse. I Guds ord læste jeg at uden helliggørelse skulle intet menneske se Gud. Da var der et højere stade jeg måtte nå, førend jeg kunne være sikker på evigt liv. Jeg studerede fortsat på emnet; for jeg troede at Kristus var snart til at komme og frygtede at han ville finde mig uberedt til at møde ham. Domfældende ord ringede i mine ører dag og nat og mit stadige råb til Gud var, Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?

I mit sind fordunklede Guds retfærdighed sin barmhjertighed og (24) kærlighed. Jeg havde lært at tro på et evigt brændende helvede og den forfærdende tanke var altid for mig at mine syndere var for store til at blive tilgivet og at jeg for evigt skulle fortabes. De skrækkelige beskrivelser som jeg havde hørt om sjæle i evig fortabelse sank dybere i mit sind. Prædikanter bag prædikestolen tegnede livagtige billeder om de fortabtes tilstand. De lærte at Gud ikke havde i sinde at frelse nogen uden helliggørelse. Guds øje var altid over os; enhver synd blev skrevet ned og vil kun møde sin straf. Gud selv tog bøgerne med den ubegrænsede visdoms nøjagtighed og enhver synd vi tillod blev nøjagtigt skrevet mod os.

Satan blev fremstillet som ivrig efter at bemægtige sit bytte og bære os til de laveste dybder i pinen, der triumferede over vore lidelser i afskyeligheden af et evigt brændende helvede, hvor, efter tusinde på tusinde års pine, vil de brændende bølger rulle til overfladen med de vridende ofre, som vil skrige: "Hvor længe, Oh Herre, hvor længe?" Da vil svaret tordne ned i afgrunden: "I al evighed!" Igen vil smeltebølgen opsluge de fortabte, bære dem ned til dybderne af et evigt hvileløst ildhav.

Medens jeg lyttede til disse forfærdelige beskrivelser, ville min forestilingsevne være så oprørt at jeg svedte og det var svært at tilbageholde et råb i smerte, for jeg synes allerede at mærke fortabelsens smerte. Så ville prædikanten være lidt ved livets usikkerhed. Et øjeblik kunne vi være her og det næste øjeblik i helvede, et øjeblik på jorden og det næste i himlen. Ville vi vælge ildsøen og dæmonernes selskab, eller himlens lyksalighed med engle til vort selskab? Ville vi høre de jamrendes stemme og forbandelsen af de fortabte sjæle igennem al evighed, eller synge Jesu sange foran tronen?

Vor himmelske Fader var fremstillet for mine tanker som en tyran, der frydede i de fordømtes kval; ikke den ømme, medlidende synders ven, som elsker sine skabninger (25) med en kærlighed over al forståelse og ønsker dem at blive frelst i hans rige.

Mine følelser var meget sarte. Jeg frygtede udtrykt smerte for ethvert levende væsen. Når jeg så dyr blive behandlet dårligt, led mit hjerte for dem. Måske var min medfølelse lettere at opildne ved lidelse fordi jeg selv havde været offer for tankeløs grusomhed, der resulterede i den skade, der havde formørket min barndom. Men når tanken tog fat i mit sind, at Gud frydede sig over sine skabningers pine, som var dannet i hans billede, synes en mur af mørke at adskille mig fra ham. Når jeg tænkte på at universets Skaber ville frastøde de onde til helvede, for der at brænde i evighed, at uophørligt op, sank mit hjerte med frygt og jeg tvivlede at et så grusomt og tyrannisk et væsen altid ville nedlade sig til at rede mig fra syndens undergang.

Jeg tænkte at den fordømte synders skæbne ville være min, at udholde helvedes flammer for evigt, endda så længe som Gud selv eksister. Dette indtryk afhængende af mine tanker indtil jeg frygtede at jeg ville miste min fornuft. Jeg ville se på de umælende dyr med misundelse, fordi de havde ingen sjæl der skulle straffes efter døden. Mange gange vækkedes ønsket at jeg aldrig havde været født.

Totalt mørke lagde sig over mig og der synes ingen vej ud af skyggen. Kunne sandheden have være mig givet som jeg nu forstod den, kunne jeg være sparet for megen forvirring og sorg. Hvis Guds kærlighed havde dvælt over mere og hans strenge retfærdighed mindre, ville hans karakters skønhed og herlighed have indgydt mig med en dyb og alvorlig kærlighed for min Skaber.

Jeg har siden tænkt at mange patienter på sindsygeanstalter blev bragt derhen ved oplevelser der lignede mine egne. Deres samvittighed blev ramt med en følelse af synd og deres skælvende tro udfordrede ikke kravet om Guds lovede tilgivelse. De lyttede til beskrivelserne af det almindelig kendte helvede, indtil det rene blod synes at løbe sammen i deres årer og brændte (26) et indtryk i deres hukommelsestavler. Vågen eller sovende, var det skrækkelige billede altid for dem, indtil

virkelighed gik tabt i fantasi og de så kun de omkransende flammer fra et fabelagtigt helvede og hørte kun skrigende fra de fordømte. Fornuften blev afsat fra tronen og hjernen blev fyldt med den vilde fantasi fra en forfærdelig drøm. Dem, som lærer doktrinet om et evigt helvede, vil gøre godt i at se nærmere i deres vidnesbyrd efter et så grusomt trospunkt.

Jeg havde aldrig bedt offentligt og havde kun sagt nogle forskræmte ord ved bedemøde. Det blev nu indprentet i mig at jeg skulle søge Gud i bøn ved vore små samlinger. Det turde jeg ikke af frygt for at blive forvirret og svigtet i at udtrykke mine tanker. Men pligten blev så magtpåliggende indprentet i mit sind at da jeg forsøgte at bede i det skjulte synes jeg at gøre nar af Gud fordi jeg ikke havde adlydt hans vilje. Fortvivlelse overstrømmede mig og i tre lange uger gennemtrængte ingen lysstråler det mørke, der omgav mig.

Mit sinds lidelser blev intense. Nogle gange turde jeg ikke lukke mine øjne for en hel nat, men ville vente indtil min tvillingsøster var faldet i søvn, da forlod jeg hurtig min seng og knælede ned på gulvet, bad stille med en umælende sjælekamp, der ikke kan beskrives. Rædslen for et evigt brændende helvede var altid for mig. Jeg vidste at det var umuligt for mig at leve alene med den meddelelse og jeg turde ikke dø og møde syndernes frygtelige skæbne. Med hvilken misundelse betragtede jeg dem, som indså deres godkendelse hos Gud! Hvor dyrebar synes det kristne håb for min forpinte sjæl!

Jeg forblev ofte bøjet i bøn henved hele natten, sukkende og skælvende i uudsigelig pine og en håbløshed der overgår al beskrivelse. Herre, hav barmhjertighed! var min bøn og, som en stakkels tolder, turde jeg ikke løfte mine øjne til himlen, men bøjede mit ansigt mod gulvet. Jeg blev meget forarmet i kød og styrke og dog holdt mine lidelser og fortvivlelse for mig selv.

Medens jeg var i den fortvivelsestilstand havde jeg en drøm som gjorde et dybt indtryk på mig. Jeg drømte jeg så et tempel hvortil mange personer samledes. Kun dem som søgte tilflugt i dette tempel ville blive frelst, når tiden ville afslutte. Alle, som forblev udenfor, ville fortabes for evigt. Skarerne udenfor som gik omkring på deres forskellige måder, hånede og spottede dem som gik ind i templet og fortalte dem at denne sikkerhedsplan var et listigt bedrag, at der i virkeligheden ikke var nogen fare ligemeget hvad de gjorde. De tog endda fat på nogle for at beskytte dem fra at haste inden for murerne.

Frygten bliver latterliggjort, jeg tænkte at det var bedst at vente indtil skaren spredte sig, eller indtil jeg kunne gå, ubemærket for dem. Men antallet blev større i stedet for mindre og i frygt for at det blev for sent, forlod jeg hastigt mit hjem og pressede mig igennem mængden. I min iver for at nå templet bemærkede jeg ikke eller tog jeg mig ikke af trængslen der omgav mig. Da jeg skulle gå ind i bygningen, så jeg, at de meste af templet var understøttet af en enorm stor pille og til denne var bundet et lam helt sønderrevet og forblødt. Vi som var tilstede synes at vide at dette lam havde været sønderrevet og kvæstet på vores regning. Alle, som gik ind i templet måtte komme for det og bekende sine syndere.

Lige foran lammet var der ophøjet nogle siddepladser, hvorpå der sad nogle, som så meget lykkelige ud. Himlens lys synes at skinne over deres ansigter og de priste Gud og sang sange af glad taksigelse der var som engles musik. Disse var dem, som kom for lammet, bekendte deres syndere, modtog tilgivelse og ventede nu i glad forventning på nogle glædelige begivenheder.

Lige efter jeg var gået ind i bygningen, kom en frygt over mig og en fornemmelse af skam at jeg måtte ydmyge mig selv for dette folk. Men jeg synes at være tvunget til at bevæge mig frem og gjorde langsomt min færd rundt om søjlen for at vende mig mod lammet, medens en basun lød, templet rystedes, sejrsråb (28) fra de forsamlede hellige rejste sig, en vældig stråleglans oplyste bygningen, derefter blev alt fuldstændig mørkt. De lykkelige folk var alle forsvundet med stråleglansen og jeg var ladt alene i nattens stille afskyelighed. Jeg vågnede med sindets heftige kamp og kunne svært overbevise mig selv, at jeg havde drømt. For mig var det som om at min skæbne var fastsat, at Herrens Ånd havde forladt mig og aldrig vende tilbage.

Snart efter dette havde jeg en anden drøm. Jeg synes at side i ussel fortvivlelse med ansigtet i mine hænder og tænke på dette: Hvis Jesus var på jorden, ville jeg gå til ham, kaste mig selv ved hans fødder og fortælle ham alle mine lidelser. Han ville ikke forlade mig, han ville have barmhjertighed med mig og jeg ville altid elske og tjene ham. Netop da åbnede døren sig og en person af vidunderlig skikkelse og ansigtsudtryk kom ind. Han så medlidende på mig og sagde: "Ønsker du at se Jesus? Han er her og du kan se ham hvis du ønsker det. Tag alt hvad du har og følg mig."

Jeg hørte dette med usigelig glæde og samlede med glæde op alt hvad jeg havde, enhver skattet ting og fulgte min fører. Han ledte mig til en stejl skrænt og en tilsyneladende svag trappe. Idet jeg begyndte at gå op ad trinene, rådede han mig til, at holde mine øjne fast opad, for ikke at jeg skulle blive svimmel og falde. Mange andre som klatrede på skrænten siden, faldt før de nåede toppen.

Til sidst nåede vi det sidste trin og stod foran en dør. Her bad han mig om at forlade alle de ting som jeg havde bragt med mig. Jeg lagde dem glædeligt ned; han åbnede da døren og bød mig gå ind. Med ét stod jeg foran Jesus. Der var intet at tage fejl af, for det skønne ansigtsudtryk. Dette udtryk af velvilje og majestæt kunne ikke tilhøre andre. Idet hans blik hvilede over mig, vidste jeg med det samme at han var bekendt med enhver omstændighed i mit liv og alle mine inderste tanker og følelser.

Jeg prøvede at dække mig selv for hans blik, følte mig ude af stand til at tåle hans granskende øjne, men han nærmere mig, med et smil, (29) og, lagde sin hånd på mit hoved og sagde: "Frygt ikke". Lyden fra hans liflige stemme skælvede i mit hjerte med en lykke, jeg aldrig før havde oplevet. Jeg ville gerne sige noget, men, overvældet af bevægelse, sank jeg udmattet for hans fødder. Medens jeg lå hjælpeløs der, passerede scener af skønhed og herlighed forbi mig og jeg synes at have nået himlens sikkerhed og fred. Til sidst kom min styrke tilbage og jeg vågnede op. Jesu elskende øjne var stadig over mig og hans smil fyldte min sjæl med glæde. Hans nærhed fyldte mig med hellig ærefrygt og en ubeskrivelig kærlighed.

Min fører åbnede nu døren og vi begge gik ud. Han bød mig igen at tage alle tingene med mig, som jeg havde forladt udenfor. Da dette var gjort, rakte han mig en grøn snor vundet tæt sammen. Denne bød han mig at tage nærmest til mit hjerte og når jeg ønskede at se Jesus, så tag den fra mit bryst og stræk den helt ud. Han tilrådede mig ikke at lade den forblive sammenrullet i længere tid, for at den ikke skulle blive knudret og svær at strække. Jeg satte snoren nær ved mit hjerte og med glæde gik ned ad den snævre trappe og priste Herren og fortalte alle hvem jeg havde mødt, hvor de kunne møde Jesus. Denne drøm gav mig håb. Den grønne snor repræsenterede tro i mit sind og den skønhed og den enkelhed der var i at stole på Gud, begynde at drage på min sjæl.

Jeg betroede nu alle mine bekymringer og forvirringer til min mor. Hun følte ømt med mig og opmuntrede mig, sagde at jeg skulle gå til ældre Stockman efter råd, som forkyndte adventlæren i Portland. Jeg havde stor tillid til ham, for han var en hengiven tjener i Kristus. Efter at have hørt min historie, lagde han sin hånd hengivent på mit hoved og sagde med tårer i sine øjne: "Ellen, du er kun et barn. Dine erfaringer er en meget enestående for én i din følsomme alder. Jesus må berede dig for et særligt arbejde."

Han fortalte mig da at hvis jeg endda var en person af mange år og sådan plaget med tvivl og fortvivlelse, burde han fortælle (30) mig, at han *vidste* at der var håb for mig, gennem Jesu kærlighed. Den meget smertene sjælekamp, jeg havde lidt, var et positivt vidnesbyrd, for at Herrens Ånd stræbte efter mig. Han sagde at når synderen bliver forhærdet i skyld, indser han ikke sin overtrædelses størrelse, men bilder sig selv ind at han er ved det rigtige og er i ingen særlig fare. Herrens Ånd forlader ham og han bliver ligegyldig og ligeglad eller dumdristig trodsig. Denne gode mand fortalte mig om Guds kærlighed for sine fejlende børn og i stedet for at fryde sig over deres undergang, længes han efter at drage dem til sig i enkel tro og tillid. Han holdt sig fast ved Kristi store kærlighed og forløsningsplanen.

Jeg talte om min tidlige ulykke og sagde at den var i virkeligheden en svær lidelse, men han bød mig at tro at den elskenes Faders hånd ikke havde været draget bort fra mig; så det i det fremtidige liv, når tågen der da havde formørket mit sind var forsvundet, ville jeg erkende den forudseenhed der havde synes så grusom og gådefuld. Jesus sagde til sine disciple: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men du skal forstå det siden efter.« I den store fremtid skal vi ikke længere se som igennem glasagtig mørke, men komme ansigt til ansigt med den guddommelige kærligheds hemmeligheder.

”Gå kun, Ellen," sagde han; "Vend tilbage til din indre tillid til Jesus, for han vil ikke tilbageholde sin kærlighed fra den oprigtigt søgende." Da bad han alvorligt for mig og det var som om at Gud ville visselig betragte denne bøn, som fra sine hellige også hvis mine ydmyge bønner var uhørte. Jeg forlod ham i trøstet og opmuntret tilstand.

På de få minutter hvor jeg fik belæring fra ældre Stockman, havde jeg fået mere kundskab i spørgsmålet om Guds kærlighed og medlidende ømhed end fra alle prædikenerne og formaningerne som jeg altid havde lyttet til. Jeg tog hjem igen og gik frem for Herren og lovede at gøre og lide for hvad som helst han måtte kræve af mig, hvis bare Jesu smil opmuntrede mit hjerte. Den samme opgave var (31) mig overdraget, som tidligere havde fortrængt mit sind: at tage mit kors iblandt Guds samlede folk. Der bød sig hurtig en lejlighed; der var et bedemøde den aften, som jeg var med til.

Jeg bøjede mig skælvende under bønnerne der blev opsendt. Efter at få havde bedt, løftede jeg min stemme i bøn, før jeg vidste af det. Guds løfter viste sig for mig, som havde mange værdifulde perler, der kun skulle modtages ved forespørgsel. Idet jeg bad, blev sjælens byrde og kval som jeg længe havde udholdt, forladt mig og Herrens velsignelse kom over mig, som nænsom dug. Jeg priste Gud fra mit hjertes dybeste. Alt synes lukket ude fra mig, undtagen Jesus og hans herlighed og jeg mistede bevidstheden for hvad der var omkring mig.

Guds Ånd hvilede på mig, med en sådan en kraft at jeg var ude af stand til at gå hjem den aften. Da jeg tog tilbage, den efterfølgende dag, havde en stor forandring fundet sted i mit sind. Det synes for mig at jeg svært kunne være den samme person, som forlod min Faders hus den dyrebare aften. Dette skriftsted lød hele tiden i mine tanker: »Herren er min hyrde, mig skal intet fattes.« Mit hjerte var fuld af lykke, idet jeg dæmpet gentog disse ord.

Mit syn på Faderen var forandret. Jeg så nu på ham som en venlig og nænsom fader, snarere end en streng tyran der tvinger mennesker til blind lydighed. Mit hjerte gik ud mod ham i dyb og inderlig kærlighed. Lydighed mod hans vilje så ud til at være som en glæde; det var en fornøjelse at være i hans tjeneste. Ingen skygge formørkede det lys der åbenbarede for mig Guds fuldkomne vilje. Jeg nærede forsikringen fra en iboende Frelser og indså den sandhed om hvilken Kristus havde sagt: »den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.”

Min fred og lykke var i en sådan modsætning med mit tidligere mørke og kval at det var for mig som jeg var udfriet fra helvedet og overført til himlen. Jeg kunne (32) endda prise Gud for den ulykke som har været mit livs prøvelse, for det havde været middel til at fæstne tankerne på evigheden. Var jeg naturlig, stolt og ambitiøs havde jeg ikke tilbøjelig til at give mit hjerte til Jesus, var det ikke været for den smertelige lidelse, der, på en måde, havde afskåret mig fra verdens sejr og tomhed.

I seks måneder kom ikke en skygge over mit sind, ejheller forsømte jeg en eneste pligt. Hele min bestræbelse var at gøre Guds vilje og have hele tiden Jesus og himlen i tanke. Jeg var overrasket og henrykt over de klare synspunkter der nu blev fremstillet for mig om forsoningen og Kristi gerning. Jeg vil ikke forsøge at forklare mine tankers udfoldelser yderligere; lad det være nok at sige at gamle ting er gået væk, alt er blevet nyt. Der var ikke en eneste sky til at spolere min fuldkomne lyksalighed. Jeg længdes efter at fortælle beretningen om Jesus kærlighed, men jeg følte ingen tilbøjelighed til at gå ind i tarvelig samtale med nogen. Mit hjerte var så fyldt med Guds kærlighed og den fred, der gav forståelse, så at jeg elskede at meditere og at bede.

Aftnen efter at have fået så stor en velsignelse, var jeg til et adventmøde. Da tiden kom til Kristi efterfølgere og tale om hans velvilje, kunne jeg ikke tie stille, men rejste mig og berettede om min oplevelse. Ikke en tanke var kommet ind i mit sind for hvad jeg skulle sige; men den enkle historie, om Jesu kærlighed til mig, faldt fra mine læber fuldstændigt frit og mit hjerte var så lykkeligt for at blive frigjort fra den mørke fortvivlelse, at jeg mistede min fornemmelse for folkene omkring mig og jeg synes at være alene med Gud. Jeg fandt intet besvær for at udtrykke min fred og lykke, undtagen glædestårerne der kvalte min udtalelser i det jeg fortalte om den vidunderlige kærlighed at Jesus havde vist mig.

Ældre Stockman var til stede. Han havde for nylig set mig i dyb fortvivlelse og den markante forandring i min optræden og følelser rørte hans hjerte; han græd højt, glædede sig med mig og priste Gud for den styrke af hans nænsomme barmhjertighed og kærlige godhed.

Ikke længe efter at have modtaget denne store velsignelse, var jeg til et konferensmøde i den kristne menighed, hvor ældre Brown var præst. Jeg blev inviteret til at berette om min erfaring og jeg følte ikke kun stor frihed til at udtrykke mig, men lykke, i at fortælle min simple beretning og Jesu kærlighed og glæden ved at være modtaget af Gud. Idet jeg talte, med betvinget hjerte og tårefyldte øjne, synes min sjæl draget mod himlen i taksigelse. Herrens smeltende kraft kom over de forsamlede folk. Mange græd og andre priste Gud.

Syndere blev indbudt til at rejse sig for bøn og mange besvarede kaldet. Mit hjerte var så taknemmelig til Gud for den velsignelse han havde givet mig at jeg længdes efter at få andre med i denne indviede glæde. Mit sind blev dybt interesseret i dem som led under en følelse af Herrens mishag og byrde for synd. Medens jeg berettede om min oplevelse, følte jeg at ingen kunne modsætte sig vidnesbyrdet fra Guds tilgivende kærlighed, som havde gjort en så vidunderlig forandring i mig. Den sande omvendelses virkelighed synes så tydelig for mig at jeg følte at jeg næsten hjalp unge venner indtil lyset og ved enhver lejlighed udøvede min indflydelse mod denne hensigt.

Jeg arrangerede møder med mine unge venner, nogle af dem var betydelig ældre end jeg selv og nogle få var gifte personer. En del af dem var tomme og tankeløse; min erfaring lød til dem som en intetsigende historie og de gav ikke agt på det jeg bad om. Men jeg besluttede mig for, at mine anstrengelser aldrig skulle ophøre ved disse kære sjæle, som jeg havde en så stor en interesse for og var overgivet til Gud. Adskillige hele aftner blev brugt af mig i alvorlig bøn for dem, som jeg havde udsøgt og bragt sammen for at arbejde og bede med dem.

Nogle af dem havde været sammen med os, bare for at høre hvad jeg havde at sige; andre tænkte jeg var ved siden af mig selv og var hårdnakket i mine bestræbelser, særlig når de ikke viste deltagelse fra deres egen side. Men ved alle vore småmøder (34) fortsatte jeg at tilskynde til bøn for enhver enkelt, indtil de havde overgivet sig til Jesus, vedkendt sig hans tilgivende kærligheds fortjeneste. Enhver var omvendt til Gud.

Nat efter nat lod jeg til i mine drømme at arbejde med sjælenes frelse. Ved disse stunder var særlige tilfælde overbragt til mine tanker; disse søgte jeg derefter ud og bad om dem. I alle tilfælde på nær et overgav disse personer sig selv til Herren. Nogle af vore tidligere brødre frygtede at jeg var for ivrig for sjælenes omvendelse, men tiden synes for mig så kort, at det påhvilede alle, som havde et håb for en velsignet udødelighed og ventede på Kristi snare komme, at arbejde uden ophør for dem, som stadig var i deres synder og stod på ruinens frygtelige rand.

Skønt jeg var meget ung, var frelsesplanen meget klar for mig og min personlige erfaring havde været så markant, at, ved at betragte dette, vidste jeg at det var min pligt at fortsætte mine anstrengelser for dyrebare sjæle og at bede og bekende Kristus ved enhver lejlighed. Hele min tilværelse blev ofret til min Mesters tjeneste. Lad komme hvad der ville, jeg besluttede mig for at behage Gud og leve som én, der forventede at Frelseren ville komme og belønne de trofaste. Jeg følte, som et lille barn, der kommer til Gud, som til min far og spurgte

ham efter hvad han ville have mig til at gøre. Da min pligt altså var gjort tydelig for mig, var det min største lykke at udføre den. De ældre i erfaring, end mig selv forsøgte at holde mig tilbage og afkøle min tros iver; men med Jesu smil strålende i mit liv og Guds kærlighed i mit hjerte, gik jeg på min vej med glædefyldt ånd.

Så ofte jeg mindes erfaringen i mit tidlige liv, kom min bror, mit håbs og frygts tillid, den alvorlige medfølende i min kristenerfaring, ind i mine tanker med en strøm af nænsomme erindringer. Han var én af dem, for hvem synd kun bringer kun få fristelser. Naturlig (35) og opbyggende, søgte han aldrig selskab med de unge og udsvævende, men valgte snare selskab med de kristne hvis omvendelse ville belære ham livets vej. Hans optræden blev alvorlig hen ad årene; han var venlig og fredelig og hans sind var næsten hele tiden fyldt med religiøse tanker. Hans liv var bestemt til, af dem som kendte ham, at være et mønster for de unge, et levende eksempel af sand kristenheds ynde og skønhed.

Forlader metodist menigheden

Min fars familie var af og til stadig med i metodistmenigheden og også til klassemøderne der blev holdt i de private hjem. En aften tog min broder Robert og jeg selv til et klassemøde. Førsteældsten var til stede. Da det blev min brors tur, talte han med stor ydmyghed, dog med en klarhed, om nødvendigheden for en fuldstændig sikkerhed for at møde vor Frelser, når han ville komme i himlens skyer med kraft og megen herlighed. Medens min bror talte, glødede et himmelsk lys på hans sædvanlige enestående ansigtsudtryk. Han lod til at være båret af en ånd ud over de givne omgivelser og talte som om det var i Jesu nærhed. Da jeg blev opfordret til at tale, rejste jeg, fri i ånden, med et hjerte fyldt af kærlighed og fred. Jeg fortalte om min store lidelse under syndens domfældelse, hvordan jeg længe havde modtaget den længe eftersøgte velsignelse, en udelt overensstemmelse med Guds vilje og udtrykte min glæde i de beretninger om min Forløsers snare komme for at tage sine børn hjem.

I min enfoldighed forventede jeg at mine metodistbrødre og -søstre ville forstå mine følelser og glæde sig med mig. Men jeg blev skuffet; adskillige søstre udtrykte mishag og flyttede deres stole støjende og vendte deres ryg til mig. Jeg (36) kunne ikke forestille mig hvad der blev sagt som kunne støde dem og talte meget kortfattet og mærkede den kølige påvirkning fra deres misbilligelse. Da jeg var ophørt med at tale, spurgte ældre B mig om det ikke ville være mere behageligt at leve et langt liv i nytte og gøre andre det godt, end at Jesus kom hurtigt og ødelagde stakkels syndere. Jeg svarede at jeg længdes efter Jesu komme. Da vil synd få en ende og vi vil glæde os over helliggørelse for evigt, uden nogen djævel til at friste og lede os på vildspor.

Han spurgte da om jeg ikke hellere ville dø med fred i min seng, end at gennemgå smerten at blive forandret, medens jeg levede, fra dødelighed til udødelighed. Mit svar var at jeg ønskede at Jesus ville komme for at tage sine børn; at jeg var villig til at leve eller dø om Gud ville og kunne let udholde al smerte, der kunne bæres samtidigt på et øjeblik; så jeg ønskede tidens hjul ville rulle hurtigt rundt og bringe velskomstdagen, så disse elendige legemer kunne forandres og udformes som Kristi mest herlige legeme. Jeg begyndte også dette da jeg levede nærmest til Herren, da måtte jeg alvorlig længes efter hans tilsynekomst. Nogle af de tilstedeværende her synes at være stærkt mishaget.

Da første-ældsten henvendte sig til de andre i klassen, udtrykte han stor glæde med forventning til det verdslige tusindårsrige, hvor jorden skulle blive fyldt med Herrens kundskab, som vandene dækker havet. Han længes efter at se denne herlige periode indledes. Efter at mødet var slut, blev jeg bevidst behandlet med markeret kulde af dem som før havde været rare og venlige mod mig. Min bror og jeg tog hjem igen og følte os bedrøvet over at være misforstået af vore brødre og at spørgsmålet om Jesu snare komme skulle vække en sådan bitter modstand i deres trods. Dog var vi taknemmelige at vi kunne erkende det dyrebare lys og glæde os i at vente på Herrens komme.

Ikke længe efter var vi til et klassemøde igen. (37) Vi ønskede en anledning til at tale af Guds dyrebare kærlighed som oplivede vore sjæle. Jeg ønskede specielt at fortælle om Herrens godhed og barmhjertighed mod mig. Så stor en forandring er sket i mig, at det var som min pligt at udnytte enhver lejlighed, til at vidne om min Frelsers kærlighed.

Da min tur kom til at tale, startede jeg med de vidnesbyrd jeg nød fra Jesu Kærlighed og at jeg med glædelig forventning, så frem til start at møde min Forløser. Troen at Kristi komme snart var nær, havde oprørt min sjæl til at søge mere alvorligt for helliggørelsen af Guds Ånd. Her afbrød klasselederen mig og sagde: "Du modtog helliggørelse gennem metodismen, gennem *metodismen*, søster, ikke gennem en fejlagtig teori." Jeg følte mig tvunget til at bekende sandheden, at det ikke vor gennem metodismen at mit hjerte havde modtaget dets nye velsignelse, men ved gribende sandheder om Jesu personlige tilsynekomst. Igennem dem havde jeg fundet fred, glæde og fuldkommen kærlighed. Således sluttede mit vidnesbyrd, det sidste som jeg frembar i klassen med mine metodistbrødre.

Robert talte da, på hans sagtmodige måde og dog i en så klar betagende måde, at nogle græd og var meget rørte; men andre rømmede sig uenigt og lod til at være helt utilpas. Efter at have forladt klasserummet, talte vi igen over vor tro og forundres over at vore kristne brødre og søstre så dårligt kunne tåle at få et ord talt med henblik på vor Frelseres komme. Vi tænkte at hvis de elskede Jesus, som de burde, ville det ikke være så stor en plage at høre om hans andet komme, men, modsat ville de hilse nyhederne med glæde.

Vi blev overbevist om at vi ikke længere burde følge klassemøderne. Håbet om Kristi herlige tilsynekomst fyldte vore sjæle og ville komme til udtryk når vi rejste os for at tale. Det så ud til at vække de tilstedeværendes vrede mod to ydmyge børn, som trods modstand dristede sig til at tale af den tro, som havde fyldt deres hjerter med (38) fred og lykke. Det var tydeligt at vi ikke havde nogen frihed ved det klassemøde; for vore vidnesbyrd fremkaldte spottene smil og hån, der nåede vore øre ved slutningen af mødet, fra brødre og søstre som vi har respekteret og elsket.

Adventisterne havde møder må samme tid i Beethovenhallen. Min far fulgte dem helt regelmæssigt, sammen med sin familie. Tiden for det andet komme var planglagt at være i år 1843. Tiden synes at være så kort, for at sjæle kunne blive frelst, at jeg besluttede mig til at gøre alt hvad der var i min magt for at lede syndere ind i sandhedens lys. Men det så ud til at være umuligt for en så ung og svag i helbredet, at gøre meget i det store arbejde.

Jeg havde to søstre hjemme, Sara, som var adskillige år ældre og min tvilling søster, Elizabet. Vi talte sagen igennem for os selv og besluttede at tjene de penge vi kunne og bruge dem til at købe bøger og traktater til gratis uddeling. Dette var det bedste vi kunne gøre og vi gjorde denne smule med glæde. Jeg kunne kun tjene femogtyve cents på en dag; men mine klæder var enkle, intet var brugt til unødige smykker, for forfængelig udseende var syndigt i mine øjne; så jeg havde altid en smule kapital i beholdning hvorved der kunne købes passende bøger. Disse blev lagt i hænderne på erfarne personer, som kunne sende dem omløb.

Ethvert blad i denne tryktsag synes dyrebar i mine øjne, for det var som en lysets budbringer til verden, at jeg bød dem berede sig for de store begivenheder der var nær for hånden. Dag efter dag sad jeg i sengen stivet af med puder og udførte min tildelte opgave med skælvende fingre. Hvor omhyggelig jeg ikke til bortlægge de dyrebare sølvstykker og bruge pengene til læsestof, til oplysning og opvækkelse af dem i mørke. Jeg blev ikke fristet til at bruge mine øreringe til min egen personlige fornøjelse; sjælenes frelse var byrden i mit sind og mit hjerte smertedes for dem, som indbildte sig selv, så de levede (39) i sikkerhed, medens advarselsbudskabet blev givet til verden.

En dag lyttede jeg til en samtale mellem min mor og en søster, med hensyn til en prædiken som de havde hørt fornylig, om sjælen ikke har naturlig udødelighed. Nogle af prædikantens sikre skriftsteder blev gengivet. Blandt dem som gjorde indtryk på mig var disse: »den sjæl,

der synder, den skal dø.« »De levende ved dog, at de skal dø, men de døde ved ingenting.« »Som den salige og eneste hersker, kongernes Konge og herrernes Herre, skal lade os se, når tid er inde, han, den eneste, der har udødelighed.« »Til dem, der med udholdenhed i god gerning søger herlighed og ære og uforkrænkelighed.« "Hvorfor," sagde min moder, efter et have citeret det foregående sted, »skulle de søge efter det de allerede har?"

Jeg lyttede til disse nye tanker med en intens og stor interesse. Da jeg blev alene med min moder, forhørte jeg om hun virkelig troede at sjælen ikke var udødelig. Hendes svar var at hun frygtede at vi virkelig har været i vildfarelse i dette spørgsmål lige så vel som i nogle andre.

"Men, mor," sagde jeg, "tror du virkelig at sjælen sover i graven indtil opstandelsen? Tror du at den kristne, når han dør, ikke går udødelig til himlen, ej heller synderen til helvedet?"
Hun svarede: "Bibelen giver os intet bevis for at der er et evigt brændende helvede. Hvis der er et sådant sted, burde det være omtalt i den hellige Bog."
"Hvorfor, mor! skreg jeg, i overraskelse, "det er fremmed tale fra dig! Hvis du tror denne fremmede teori, så lad ingen vide af det; for jeg frygter at syndere vil samle sikkerhed fra denne tro og aldrig ønske at søge Herren.
"Hvis det er forsvarlig bibeltro," svarede hun, "i stedet for at forhindre syndernes frelse, vil det være midlet til at vinde dem for Kristus. Hvis Guds kærlighed ikke vil fremkalde oprør til overgivelse, vil et evigt helvedes rædsel ikke drive ham (40) til omvendelse. Desuden, synes det ikke at være en rigtig måde at vinde sjæle til Jesus, ved at tiltrække en af sindets laveste egenskaber, foragtelig frygt. Jesu kærlighed tiltrækker, den vil underkue det hårdeste hjerte."

Det gik nogle måneder efter den samtale, før jeg hørte noget mere om dette lærepunkt; men i løbet af den tid havde mit sind været optaget af dette spørgsmål. Når jeg hørte det forkyndt, tog jeg det for at være sandheden. Fra den gang hvor lyset om dødens søvn drog på mit sind, forsvandt mysteriet om opstandelsen og de store begivenheder i sig selv tog en ny og ophøjet betydning. Mit sind havde ofte været forstyrret af dets anstrengelser for at forene den umiddelbare belønning eller dødens straf, med den ubetvivlende kendsgerning af en fremtidig opstandelse og dom. Hvis sjælen ved døden gik til evig lykke eller ulykke, hvor var så behovet for opstandelse af det skrøbelige og hensmulderede legeme?

Men denne nye og vidunderlige tro lærte mig, hvorfor inspirerede skrivere havde dvælet så meget over legemets opstandelse; det var fordi hele væsnet sov i graven. Jeg kunne nu klart se vildfarelsen i vort tidligere standpunkt. Forvirringen og det unødvendige ved en endelig dom, efter at de afgående sjæle allerede engang havde været dømt og bestemt til deres skæbne, var meget tydelig for mig nu. Jeg så at håbet for de berøvede kunne se frem til en herlig dag hvor Livgiveren skal bryde gravens lænker og den retfærdig døde skal rejse sig og forlade deres fangehus for at iklædes herligt udødeligt liv.

Alle i vor familie var interesseret i læren i Herrens snare komme. Min far havde længe taget hensyn til en af støtterne i metodistmenigheden hvor han var og hele familien havde været aktive medlemmer; men vi lagde ikke skjul på vor nye tro, selv om vi ikke fremhævede den for andre, ved upassende anledninger, eller viste nogen uvenlighed (41) mod vor menighed. Dog, aflagde metodistprædikanten os et særligt besøg og greb anledningen til at underrette os om at vor tro og metodismen ikke kunne stemme overens. Han forhørte sig ikke om vore grunde til at tro som vi gjorde, ejheller at gøre nogen henvisning til bibelen for at overbevise os om vor vildfarelse; men han fastslog at vi havde tilegnet os en ny og fremmed tro, som metodistmenigheden ikke kunne acceptere.

Min fader svarede han måtte misforstå ved at kalde dette en ny og fremmed lære, da Kristus selv, i sin lære til sine disciple, havde forkyndt sit andet komme. Han har sagt: »I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for hvor jer, dér skal også I være.« Da han tog op til himlen for deres øjne og en sky bar ham fra deres synskreds og idet hans trofaste efterfølgere stod og stirrede efter deres forsvundne Herre, »se, da stod der hos dem to mænd i hvide klæder og de sagde: »I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod himlen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til himlen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til himmelen."

"Og," sagde min far, ophedet i sit emne, "den inspirerede Paulus skrev et brev til opmuntring af sine brødre i Tessalonika og sagde: »Og jer, der lider trængsel, hvile sammen med os, når Herren Jesus åbenbares fra Himmelen med sine mægtige engle, med flammende ild og bringer straf over dem, der ikke vil vide af Gud at sige og giver dem, som ikke er lydige mod vor Herres Jesu evangelium; de skal nemlig straffes evig undergang bort fra Herrens ansigt og hans vældes herlighed på hin dag, når han kommer for at vise sig herlig i sine hellige og underfuld i alle, der blev troende.« »Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter (42) skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren. Så trøst hverandre med disse ord!"

"Dette er stor vigtighed for vor tro. Jesus og hans apostle dvælte ved begivenhederne for det andet komme med glæde og triumf; og de hellige engle erklærede at Kristus, som steg op til himlen, skal komme igen. Dette er vor forargelse, tro Jesus og hans disciples ord. Dette er en meget gammel lære og bærer ingen plet af kætteri."

Prædikanten prøvede ikke at henvise til et eneste skriftsted, som ville påvise os i vildfarelse, men undskyldte sig selv med en bøn om tid. Han anviste os at stille og roligt at trække os tilbage fra menigheden og undgå en offentlig undersøgelse. Vi blev klar over at andre af vore brødre blev mødt med lignende behandling i en sådan sag og vi ønskede ikke at vi skal skamme os over at vedkende os vor tro, eller være ude af stand til at understøtte den med skriften, så mine forældre insisterede at de ville være klar over grunden til denne anmodning.

Det eneste svar til dette var et flygtigt erklæring at vi havde gået imod menighedens regler og den bedste fremgangsmåde ville være at frivilligt at trække det tilbage for at spare en undersøgelse. Vi svarede at vi foretrak den regulære undersøgelse og forlangte at vide hvilken synd var langt på os, idet vi var bevidst om, at der intet forkert var ved at vente på og holde af Frelserens tilsynekomst.

Ikke længe efter, blev vi anmeldt til at være tilstede, til et bestyrelsesmøde i menigheden. Der var kun få tilstede. Indflydelsen fra min far og hans familie var således at vor modstandere ikke havde ønske om at overbringe vor sag for et stort antal af forsamlingen. Den eneste beskyldning der blev fremført, var at vi havde gået imod deres regler. På vort spørgsmål om hvilke regler vi havde overtrådt, begyndte det, efter en lille vaklen, at vi havde fulgt andre møder og havde forsømt at møde regelmæssigt i vor klasse. Vi kom i gang (43) med den del af familien, der havde været i landet, for nogen tid siden. Ingen som forblev i byen havde været borte fra klassemøderne i mere end få uger. De var praktisk talt tvunget til at blive væk fordi de vidnesbyrd de bar blev mødt med markant misbilligelse. Vi mindede dem også om at visse personer som ikke havde fulgt klassemøderne i et år, stadig ikke fulgte klassemøderne, men dog havde god anseelse.

Der blev spurgt om vi ville bekende, at vi havde afviget fra i deres regler og om vi også ville indvillige, at tilpasse os dem i fremtiden. Vi svarede at vi turde ikke opgive vor tro eller fornægte Guds indviede sandheder; da vi ikke kunne undvære håbet om vor Forløsers snare komme; da efter den optræden som de kaldte kætteri, måtte vi fortsætte med at tjene Herren. Min far modtog i sit forsvar Guds velsignelse og vi forlod alle bestyrelsen med godt humør, lykkelig i bevidstheden om ret og Jesu bifaldende smil.

Den næste søndag, ved begyndelsen af lovprisningen, læste førsteældsten vore navne op, syv stykker, som løst fra menigheden. Han begyndte med at vi ikke var udstødt på grund af forkert eller umoralsk handling, at vi var af pletfri karakter og misundelsesværdig anseelse, men vi havde været skyldig i at gå i modsætning til metodistmenighedens regler. Han erklærede at en dør nu var åben og at

alle som nu var skyldig i lignende brud af reglerne ville blive behandlet på samme måde.

Der var mange i menigheden som ventede på Frelserens tilsynekomst og denne trussel blev givet for at skræmme dem til underkastelse. I nogle tilfælde har den politik bevirket det ønskede resultat og Guds gunst blev solgt til et sted i menigheden. Mange troede, men vovede ikke at bekende deres tro, for ikke at de skulle blive vist ud af synagogen. Men nogle gik senere og tilsluttede sig deres selskab som ventede på Frelseren.

På det tidspunkt var profetens ord i høj grad (44) dyrebare: »Således siger eders brødre, der hader eder og støder eder bort for mit navns skyld: »Lad Herren vise sig i sin herlighed, så vi kan se eders glæde!« Men de skal blive til skamme!"

Tidligere brødres modstand

I seks måneder har der ikke lagt sig en sky imellem mig og min Frelser. Hvor der end var en rigtig lejlighed, bar jeg mit vidnesbyrd og blev velsignet rigt. Til tider hvilede Herrens Ånd over mig med en sådan kraft, at min styrke blev taget fra mig. Det var en prøvelse for dem, som var kommet ud fra den almindelige menighed og der kom ofte kommentarer der bedrøvede mig meget. Mange kunne ikke tro at én kunne være så overfyldt med Guds Ånd så al styrke mistes. Mit standpunkt var i høj grad smertefuld. Jeg begyndte at tænke for mig selv, om jeg ikke var retfærdiggjort i at tilbageholde mit vidnesbyrd til møde og således holde mine følelser tilbage, når der var en sådant modstand i deres hjerter, som er ældre i år og erfaring end jeg selv.

Jeg antog denne tavshedsplan for en tid og prøvede at overbevise mig selv, at det at undertrykke mit vidnesbyrd, ville ikke hindre mig fra overleve min religion. Jeg følte mig ofte stærkt indprentet at det var min pligt at tale til mødet, men afholdt mig fra at gøre det og var klar over at derved have forvoldt Guds Ånd sorg. Jeg blev endda nogle gange væk fra møder, fordi de ikke blev fulgt af dem, som mit vidnesbyrd plagede. Jeg unddrog mig for at fornærme mine brødre og i dette tillod menneskets frygt for at bryde med den uforstyrrede forening med Gud, som havde velsignet mit hjerte i så mange måneder.

Vi havde arrangeret aftenbønnemøder på forskellige lokaliteter i byen for at imødekomme alle, som ønskede at følge (45) dem. Familien som var længst fremme i at bistå mig, tilsluttede en af dem. Ved den anledning, medens dem som var samlet var i bøn, kom Herrens Ånd over mødet og en af medlemmerne af den familie blev udmattet som en død. Hans slægtninge stod grædende omkring ham og gnider hans hænder og brugte styrkende drikke. Omsider opnåede han tilstrækkelig styrke, til at prise Gud og beroligede deres frygt ved råben med triumf over det tydelige vidnesbyrd, at han havde modtaget fra Herrens kraft over ham. Den unge mand var ude af stand til at komme hjem den aften.

Dette troede familien var en tilkendegivelse af Guds Ånd, men blev ikke overbevist om at det var den samme guddommelige kraft der hvilede over mig til tider, frarøvede mig al naturlig kraft og fyldte min sjæl med Jesu fred og kærlighed. De var fri til at sige at min oprigtighed og fuldkomne ærlighed ikke kunne betvivles, men de betragtede mig som selvbedraget, i at tage det for at være Herrens kraft, som kun var resultatet af min egen overanstrengte følelser.

Mine tanker var i stor forvirring ved følgen af den modstand og som tiden drog nærmere til vort egentlige møde, var jeg i tvivl hvorvidt eller ikke om det var godt for mig at følge det. Nogle dage forud havde jeg været i stor pine på grund af den følelse der viste sig i mig. Endelig besluttede jeg at blive hjemme og således undslippe mine brødres kritik. I forsøget på at bede, gentog jeg disse ord igen og igen: "Herre, hvad vil du have mig til at gøre?" Svaret, som kom til mit hjerte synes at give mig tillid til min himmelske Fader og ventede tålmodigt på at kende hans vilje. Jeg overgav mig selv til Herren med den mest simple tillid som et lille barn og huskede at han havde lovet at dem, som følger ham skal ikke vandre i mørke.

En pligtfølelse fik mig til at gå til mødet og jeg gik med fuld forsikring i mit sind at alt ville blive godt. Medens vi var bøjet foran Herren, var mit hjerte draget frem i bøn og fyldt med en fred som kun Kristus (46) kan give. Min sjæl glædede sig i Frelserens kærlighed og fysisk styrke forlod mig. Med barnlig tro kunne jeg kun sige: "Himlen er mit hjem og Kristus min Forløser."

Det blev sagt at én i familien var imod Guds krafts tilkendegivelser overfor mig og ved den lejlighed begyndte han at tro at jeg var under en sindsbevægelse, som han tænkte at det var min pligt at modstå, men i stedet for at gøre det, synes han, at jeg opmuntrede det som et tegn for Guds gunst. Hans tvivl og modstand påvirkede mig ikke den gang, for jeg følte mig lukket inde med Herren og hævet over al ydre påvirkning; men han havde knapt nok standset samtalen med en stærk mand, en hengiven og ydmyg kristen, da han var slået ned for hans øjne med af Guds kraft og rummet var fyldt med Helligånden.

Ved opvågningen, var jeg meget lykkelig for at bære mit vidnesbyrd for Jesus og at berette om hans kærlighed til mig. Jeg bekendte min manglende tro på Guds løfter og min fejl i at hindre hans Ånds tilskyndelser fra menneskers frygt og erkendte at, til trods for min mistro, havde han ikke givet mig et uventet bevis for hans kærlighed og støttende nåde. Broderen, som havde modsat sig mig, rejste sig og med tårer bekendte at hans følelser for mig havde været forkerte. Han bad ydmygt om min tilgivelse og sagde: "Søster Ellen, jeg vil aldrig igen spærre din vej. Gud har vist mig mit hjertes kulde og hårdnakkethed, som han har brudt ved beviset for hans kraft. Jeg har været meget forkert på den."

Da, vendte han sig til folk og sagde: "Når søster Ellen synes så lykkelig, ville jeg tænke: Hvorfor føler jeg ikke ligeså? Hvorfor modtog bror R ikke et sådant vidnesbyrd? - for jeg var overbevist at han var en helliget kristen og alligevel er ikke en sådan kraft faldet over ham. Jeg sendte en stille bøn, at, det var Guds hellige indflydelse, om, bror R kunne erfare den denne aften.

"Næsten samtidig med at ønsket udgik fra mit hjerte, faldt (47) Bror R og udmattet af Guds kraft skreg: "Lad Herren virke!" Mit hjerte er overbevist, at jeg har været uforenelig med Helligånden, men jeg vil ikke længere bedrøves over det, ved hårdnakket vantro. Velkommen, lys! velkommen, Jesus! Jeg har svigtet og forhærdet, følt fornærmelse hvis nogen priste Gud og viste en glædes fyldest i hans kærlighed; men nu er mine følelser forandret, men modstand er hørt op, Jesus har åbnet mine øjne og jeg må dog råbe hans pris for mig selv. Jeg har sagt bitre og skarpe ting om Søster Ellen, som jeg sørger over nu og jeg bad for hendes tilgivelse og det er om alle andre som er tilstede."

Bror R frembar da sit vidnesbyrd. Hans ansigt blev oplyst med himlens herlighed idet han priste Herren for de mirakler han havde udført den aften. Han sagde: "Dette sted er meget højtideligt på grund af den Allerhøjstes tilstedeværelse. Søster Ellen, i fremtiden vil du få vor hjælp og nærende forståelse, i stedet for den ubarmhjertige modstand der har været vist mod dig. Vi har været skjult for Guds Helligånds tilkendegivelser."

Alle modstanderne indså nu deres fejltagelse og erkendte at arbejdet i virkeligheden var Herrens. Ved et bedemøde snart efter, erfarede broderen, der var bekendt med sin forkerte modstand, Guds kraft i en så stor grad at hans ansigt skinnede med himmelsk lys og han faldt hjælpeløs til gulvet. Da hans styrke kom tilbage, indrømmede han igen at han, uden at vide det, havde været været i strid med Herrens Ånd, ved ikke at værne om de følelser han havde imod mig. Ved et andet bedemøde var der dog et andet medlem af den samme familie der udøvede en lignende optræden og bar det samme vidnesbyrd. Nogle få uger efter, medens det meste af bror P´s familie var i bøn i deres egen hjem, fejede Guds Ånd igennem rummet og omstyrtede den knælende i ydmyg bøn. Min far kom snart efter og fandt de alle, både forældre og børn, hjælpeløs under Herrens kraft.

Adventerfarring

Kold formalitet begyndte at opløses for den mægtige påvirkning fra det allerhøjeste. Og alle som havde modsat mig, bekendte at de havde bedrøvet Helligånden ved at gøre sådan. De forenede sig i forståelse med mig og i kærlighed for Frelseren. Jeg blev glad om hjertet at guddommelig barmhjertighed havde jævnet min sti, så mine fødder kunne betræde den og åbenbarede min tro og tillid så rigeligt. Enhed og fred dvælede nu blandt vore folk som ventede på Herrens komme.

Med påpasselighed og bæven nærmede vi os tiden, hvor vor Frelser var forventet at komme. Med højtidelig alvor søgte vi, som et folk, efter at rengøre vore liv, så vi kunne blive klar til at møde ham ved hans komme. Uanset modstanden fra prædikanter og menigheder, var Beethovenhallen i Portland-byen overfyldt hver aften; især var der en stor forsamling om søndagen. Ældre Stockman var en dybt gudfrygtig mand. Han havde et svagt helbred; og dog da han stod for folk, synes han at være løftet over fysisk svaghed og hans ansigt blev oplyst med den bevidsthed at hans lære var Guds indviede sandhed.

Der var en højtidelig, søgende kraft i hans ord, der ramte manges hjerter. Han udtrykte nogen gange et brændende ønske om at leve indtil han skulle hilse Frelserens komme i himlens skyer. Under hans gerning overbeviste Guds Ånd mange syndere og bragte dem i Kristi fold. Møderne blev stadig holdt i private huse i forskellige dele af byen, med de bedste resultater. Troende (49) blev opmuntret til at arbejde for deres venner og slægtninge og omvendelser blev føjet til hver dag.

Alle klasser flokkedes til møderne i Beethovenhallen. Rige og fattige, høje og lave, prædikanter og lægfolk, var der alle, af forskellige grunde, hver især ivrig efter at høre læren om det andet komme. Mange kom og fandt ikke nogen ståplads og gik skuffede væk. Mødernes program var enkel. En kort og tydelig prædiken blev sædvanligvis givet, derefter var der givet fri til almindelig tilskyndelse. Der var, som regel, den mest fuldkomne stilhed der var muligt, for så stor en mængde. Herren holdt modstandens ånd i skak medens hans tjenere forklarede grunden til deres tro. Nogle gange var redskabet svagt, men Guds Ånd gav vægt og kraft til hans sandhed. De hellige engles nærværelse mærkedes i forsamlingen og dagligt blev adskillige lagt til ded lille flok af troende.

Engang da ældre Stockman forkyndte, sad ældre Brown, en kristen baptistprædikant, hvis navn har været omtalt før i denne beretning, ved skranken og lyttede til prædiken med intens interesse. Han blev dybt rørt og med ét blev hans udtryk bleg som døden, han faldt ned af stolen og ældre Stockman greb ham i hans arme netop som han faldt til gulvet og lagde ham på sofaen bag skranken, hvor han lå kraftløs indtil prædiken var færdig.

Han rejste sig da, hans ansigt var stadigt blegt, men skinnede med lys fra retfærdighedens sol og gav et meget imponerende vidnesbyrd. Han lod til at modtage en hellig salvelse ovenfra. Han var sædvanligvis langsom til at tale og på en alvorlig måde, hel fri for sindsbevægelse. Ved den lejlighed bar hans højtidelige og velovervejede ord en ny kraft med sig, idet han advarede syndere og sine medprædikanter at lægge al vantro, fordomme og kold formalitet væk, som den fornemme Bereans, søgte de indviede skrifter, sammenlignede skriftsted med skriftsted, for at forvisse sig om disse ting ikke var sande. Han (50) bad de tilstedeværende prædikanter ikke at føle sig såret ved den direkte og ransagende måde, som ældre Stockman havde overbragt det højtidelige emne på, så det interesserede alles sind.

Han sagde: "Vi ønsker at nå folk; vi ønsker at syndere skal blive omvendte og virkelig angre før det for sent for dem at blive frelst, for at de ikke skal komme med klagen: »kornhøst er omme, frugthøst endt og vi er ej frelst!« Brødre i tjenesten siger at vore pile rammer dem; vil de da venligst gå væk fra os og synderne og lade os nå syndernes hjerter? Hvis de gør dem selv til skydeskive for vort mål, har de ingen grund til at klage over de sår de får. Gå til side, brødre og I vil ikke blive ramt!”

Han berettede om sin egen erfaring med en sådan enkelhed og oprigtighed, at mange skadede blev rørt til tårer. Guds Ånd blev mærket i hans ord og ses på hans ansigtsudtryk. Med en hellig ophøjelse erklærede han frimodigt at han havde taget Guds ord, som sin rådgiver, at hans tvivl var fejet bort og hans tro bekræftet. Med alvor indbød han sine medprædikanter, menighedsmedlemmerne, syndere og vantro til at undersøge bibelen for sig selv. Han formanede dem til ikke at lade noget menneske vende sig bort fra, at forvisse sig om hvad der er sandhed.

Hverken der eller efterpå tjente ældre Brown sin forbindelse med den kristne baptistmenighed, men så på sit folk med stor respekt. Da han havde stoppet med at tale, blev dem, som ønskede forbøn for Guds folk indbudt til at stå op. Hundredvis svarede på opfordringen. Helligånden hvilede på forsamlingen. Himlen og jorden synes at nærme sig hinanden. Mødet varede en time mere ud på natten. Herrens kraft mærkes på unge, gamle og midaldrende.

Vi vendte tilbage til vore hjem på forskellige måder, en stemme der priste Gud ville nå os fra en retning og, som om det var et svar, kom stemmer fra andre og endnu andre kvarterer: (51) "Ære til Gud, Herren regerer!" Mennesker fandt deres hjem med pris i deres læber og den glade lyd lød ud i den stille natteluft. Ingen af dem, som var til disse møder kan nogen sinde glemme de scener med dybest interesse.

Dem, som oprigtigt elsker Jesus kan værdsætte deres følelser, som vågede med den mest inderlige længsel efter deres Frelsers komme. Det forventede tidspunkt nærmede sig. Tiden hvor vi håbede at møde ham var nær. Vi nærmede os denne time med en stille alvor. De sande troende hvilede i liflig forening med Gud, med en alvor af den fred, som skulle være deres, i det strålerne senere. Ingen som oplevede dette håb og denne tillid, kan nogen sinde glemme de dyrebare ventende timer.

Verdslig forretning var hovedsagligt lagt til side i nogle få uger. Vi undersøgte omhyggeligt enhver tanke og sindsbevægelse i vore hjerter, som om vi var ved vort dødsleje og, om nogle få timer, lukkede vore øjne for evigt, for jordiske sener. Der var ingen fremstilling af "Himmelfarts klædninger" til denne store begivenhed; vi nærede behovet for et indre bevis at vi var beredte til at møde Kristus og vore hvide klæder var sjælens renhed, karakter renset fra synd ved vor Frelsers soneblod.

Men forventningens tid var gået. Dette var den første grundige prøve der skulle bæres af dem, som troede og håbede at Jesus ville komme i himlens skyer. Skuffelsen for Guds ventende folk, var stor. Spotterne triumferede og vandt de svage og krysterne til deres rækker. Nogle som havde vist sig at besidde den sande tro lod til kun at have været påvirket af frygt; og nu kom deres tapperhed tilbage, ved at tiden var gået og de forenede sig frimodigt med spotterne, erklærede at de aldrig havde været bedraget til at virkelig tro Millers lære, som var vanvittig fanatisk. Andre, med naturlig trang til opgivelse, forlod stille og roligt sagen. Jeg tænkte: Hvis Kristus virkelig var kommet, hvad ville der blive med de svage og dem som skiftede? De bekender at holde af og længtes efter Jesu komme; men når han svigter (52) og ikke viser sig, synes de stærkt oplivet og går tilbage til en tilstand af sorgløshed og ligegyldighed for sand religion.

Vi var forvirrede og skuffede og fraskrev os dog ikke vor tro. Mange klyngede sig stadig til håbet at Jesus ikke ville udskyde hans komme; Herrens ord var sikkert og kunne ikke svigte. Vi følte at vi havde gjort vor pligt, vi havde levet op til vor dyrebare tro; vi var skuffede, men ikke gjort modløse. Tidernes tegn betegnede at enden for alle ting var nær; vi må vente og holde os selv i beredskab for Mesterens komme til enhver tid. Vi må vente med håb og tillid og ikke forsømme at samle os selv til belæring, opmuntring og trøst, så vort lys må skinne ud i verdens mørke.

Beregningen af tiden var så simpel og tydelig, at selv børn kunne forstå det. Fra datoen på dekretet fra kongen af Persien, fundet i Ezra 7, som var givet i år 457 før Kristus, måtte de 2300 år i Daniel 8,14 ophøre i 1843. Altså ventede vi enden i dette år på Herrens komme. Vi blev sørgelig nok skuffet da året var helt omme og Frelseren ikke var kommet.

Det var ikke ved det første vi indså at hvis dekretet ikke kom ud ved begyndelsen af år 457 før Kr., ville de 2300 år ikke være fuldendt ved slutningen af 1843. Men det var konstateret at dekretet blev givet i

slutningen af år 457 før Kr. og derfor måtte den profetiske periode nå frem til efteråret i 1844. Derfor udeblev tidssynet ikke, endskønt det synes at gøre det. Vi lærte at dvæle ved profetens sprog: »Thi synet står ved magt, træffer ind til tide, usvigeligt iler det mod målet; tøver det så bi på det, thi det kommer; det udebliver ikke."

Gud gennemprøvede sit folk ved at tiden gik i 1843. Fejltagelsen der var lavet i beregningen af den profetiske (53) periode blev ikke opdaget med ét, selv af lærte mænd som modsatte sig deres syn, der ventede Kristi komme. Elever erklærede at Mr. Miller var rigtig i sin beregning for den tid, endskønt de strides med han med hensyn til de begivenheder der ville afslutte perioden. Men de og Guds ventende folk, var i simpel vildfarelse i spørgsmålet om tid.

Vi tror fuldt ud at Gud, i sin visdom, planlage at hans folk skulle møde en skuffelse. Denne skuffelse skulle åbenbare det folket hjerter og udvikle deres sande karakter, som havde bekendt at vente på og glæde sig til Herrens komme. Dem, som antog den første engels budskab (se Åbenbaringen 14,6.7) i frygt for Guds vredes domme, ikke fordi de elskede sandheden og ønskede et borgerskab i himlens rige, viser sig nu i deres sande lys. De var blandt de første til at latterliggøre de skuffede, som oprigtigt længdes efter og holder af Jesu tilsynekomst.

Dem, som blev skuffede var ikke længere overladt i mørke; for ved at søge i de profetiske perioder med alvorlig bøn, var fejltagelserne opdaget og kalkuleringen af den profetiske pensel ned gennem den udeblevne tid. I den glædelige forventning til Kristi komme var visionens tilsyneladende udeblivelse ikke taget med i betragtning og var en kedelig og uventet overraskelse. Dog var denne prøve nødvendig for at udvikle og styrke de oprigtig troende i sandheden.

Vort håb kredsede sig nu om Herrens komme i 1844. Dette var også tiden for budskabet fra den anden engel, som, fløj over himelhvælvingen og råbte: »Faldet, faldet er det store Babylon.« Det budskab blev først forkyndt af Guds tjenere i sommeren 1844. Som følge, forlod mange de faldne menigheder. I forbindelse med dette budskab blev midnatsråbet givet: »Se, (54) brudgommen er der, gå ham i møde!« I alle dele af landet, skinnede der givet lys omkring dette budskab og råbet vækkede tusinde. Det gik fra by til by, fra landsby til landsby og til fjerntliggende landregioner. Det nåede de lærte og begavede, så vel som de tilbagetrukne og ydmyge.

Det var mine lykkeligste år i mit liv. Mit hjerte var fuld af glad forventning, men jeg nærede stor medynk og bekymring for dem, som var modløse og havde ingen håb for Jesus. Vi forenede os, som et folk, i alvorlig bøn for den rigtige erfaring og det umiskendelige vidnesbyrd om vor godkendelse hos Gud.

Vi behøvede stor tålmodighed, for spotterne var mange. Vi blev ofte hilst med spottene henvisninger til vor tidligere skuffelse. "I har stadig ikke givet op; hvornår forventer I at komme op?" og lignende hån slap ofte ud ved vor verdslige bekendtskaber og endda fra nogle bekendende Kristne som tog imod bibelen, svigtede dog at lære dets store og betydningsfulde sandheder. Deres forblændede øjne synes at se en svag og fjern mening i den alvorlige advarsel, Gud »har fastsat en dag, da han vil dømme jorderig« og i forsikringen om de hellige vil blive samlet, sammen for at møde Herren i luften.

De otodokse menigheder brugte alle midler for at troen på Kristi snare komme ikke måtte spredes. De som vovede at nævne et håb om Kristi snare komme til deres møder fik ingen frihed. Bekendende elskere af Jesus forkastede hånligt efterretninger om, at han, som de påberåbte som deres bedste ven, var snar til at besøge dem. De blev ophidset og vrede mod dem, som proklamerede nyt om hans komme og som glædede sig over, at de hurtigt skulle se ham, i hans herlighed.

Ethvert øjeblik synes for mig at være af yderste vigtighed. Jeg følte, at vi gjorde et arbejde for evigheden og at den ligegyldighed, var i største fare. Min tro (55) var skyfri og jeg tilegnede mig selv Jesu dyrebare løfter. Han sagde til sine disciple: »Bed og I skal få.« Jeg troede fuldt og fast på, at hvad jeg end bad om i overensstemmelse med Guds vilje, ville absolut tilstås mig. Jeg sank ned i ydmyghed ved Jesu fødder, med mit hjerte i harmoni med hans vilje.

Jeg besøgte ofte familier og kom i alvorlig bøn med dem, som var knuget af frygt og fortvivlelse. Min tro var så stærk, at jeg aldrig tvivlede et øjeblik, at Gud ville svare min bøn og uden en eneste undtagelse hvilede Jesu fred og velsignelse på os, som svar på vor ydmyge bøn. De fortvivledes hjerter blev gjort glade med lys og håb.

Med flittig hjerteransagelse og ydmyg bekendelse kom vi frem til forventningens tid ? under bøn. Hver morgen følte vi, at det var vor første gerning at sikre os det bevis, at vore livsførelse var rigtig overfor Gud. Vor interesse for hinanden forøges; vi bad meget med og for hinanden. Vi samles i frugthaver og lunde for at tale med Gud og frembære vore bønner til ham og føle os mere fuldt i hans nærværelse når, vi var omgivet af hans naturlige arbejde. Frelsens glæder var nødvendigere for os, end mad og drikke. Hvis skyer fordunklede vore tanker, turde vi ikke hvile eller sove indtil de var drevet væk, af bevidstheden om vor modtagelse hos Herren.

Mit helbred var meget usselt, mine lunger var alvorligt angrebet og min stemme svigtede. Guds Ånd hvilede over mig med stor kraft og min skrøbelige krop kunne knap nok udholde den herlighed der overvældede min sjæl. Det var som at trække vejret i himlens atmosfære og kunne glæde sig ved udsigten til at snart møde min Forløser og for evigt leve i lyset af hans åsyn.

Guds ventende folk nærmede sig timen, medens de inderligt håbede, at deres glæde vil blive fuldstændig ved Frelserens (56) komme. Men tiden gik igen ubemærket ved Jesu komme. Det var hårdt at tage livets bekymringer op, at vi tænkte om vi ville aflægge dem for altid. Det var en bitter skuffelse der faldt på den lille flok, hvis tro havde været så stærk og hvis håb havde været så højt. Men vi blev overrasket over at vi følte os så fri i Herren og blev så stærkt støttet af hans styrke og nåde.

Erfaringen fra de tidligere år blev dog gentaget i et større omfang. Mange gav afkald på deres tro. Nogle som havde været meget overbevist, blev så dybt sårede i deres stolthed at de følte det som at flygte fra verden. Ligesom Jonas, beklagede de sig over Gud og valgte døden fremfor livet. De, som har bygget deres tro på andres vidnesbyrd og ikke på Guds ord, blev ligesom igen, parat til at ændre deres syn. Hyklerne, som havde håbet at bedrage Herren, så vel som dem selv, med deres forfalskede anger og opofrelse, følte sig nu opildnet fra kommende farer og åbenlyst modsatte sig den sag, som de nylig bekendte at holde af.

De svage og onde gik sammen for at erklære, at der ikke kunne være mere frygt eller forventning nu. Tiden var gået, Herren kom ikke og verden ville forblive den samme i tusinde at år. Den anden store prøve afslørede en masse værdiløse tendenser, der indgik i den stærke strøm af andventtroende og, for en tid, strømmede videre sammen med de sande troende og alvorlige arbejdere.

Vi blev skuffede men ikke modløse. Vi besluttede os for at underkaste os, udholde til den renselsesproces, som Gud anså for at være nødvendig for os og at vente med et tålmodigt håb på at Frelseren forløser sine prøvede og trofaste.

Vi var faste i den tro, at forkyndelsen af begrænset tid var fra Gud. Det var dette, der fik mennesker til at granske i Bibelen flittigt og opdage sandheder de aldrig før havde indset. Jonas blev sendt af Gud for at forkynde i Nineves gader, at inden for fyrre dage ville byen blive væltet; men Gud (57) accepterede Niniveborgernes ydmygelse og forlængede deres prøvetid. Alligevel var det budskab, som Jonas bragte, sendt af Gud og Ninive blev prøvet efter hans vilje. Verden betragtede vores håb som et bedrag og vor skuffelse, som dets efterfølgende nederlag.

Frelserens ord, i lignelsen om den dårlige tjener, henvender sig meget magtpåliggende til dem, som gør nar af menneskesønnens snarlige komme: »Men hvis det er en dårlig tjener, der tænker ved sig selv: Min Herre lader vente på sig og så giver sig til at slå sine medtjenere og spiser og drikker med svirebrødre, da skal den tjeners herre komme på en dag, han ikke venter og i en time, han ikke kender og sønderhugge ham og give ham plads blandt hyklerne.«

Over alt fandt vi de spottere, som Peter sagde skulle komme i de sidste dage og gå efter deres egne lyster og sige: »Hvad bliver det til med hans komme, som var forjættet? Fra den dag, vore fædre sov hen, er alt jo blevet ved det værre, som det var fra skabelsens begyndelse.« Men den som har ventet på Herrens komme var uden trøst. De havde opnået værdifuld kundskab ved at granske i ordet. Frelsesplanen var tydeligere for deres forståelse. Hver dag opdagede de nye skønheder på de indviede sider og en vidunderlig harmoni løb igennem det hele, et skriftsted forklarede et andet og intet ord brugt forgæves.

Vor skuffelse var ikke så stor, som den var for disciplene. Da Menneskesønnen red sejrrig ind i Jerusalem, forventede de at han skulle være den kronede konge. Folk flokkes fra alle egnene omkring og råbte: »Hosianna Davids søn!« Og da præsterne og de ældste bad Jesus om at stilne mængden, erklærede han at dersom de ikke sagde noget, ville stenene råbe, for at profetien skulle gå i opfyldelse. Alligevel så netop disse disciple nogle dage senere, deres afholdte Mester, som de havde troet ville regere på Davids trone, spændt ud på det grusomme kors over (58) de forhånende og spottende farisæere. Deres høje håb brast og dødens mørke lukkede omkring dem.

Alligevel var Kristus tro mod sine løfter. Liflig var den trøst han gav sit folk, rig var de sandes og trofastes belønning.

Mr. Miller og dem, som stod sammen med ham mente at helligdomsrenselsen, som omtales i Daniel 8,14 betød renselsen af jorden ved ild, lige før den ville blive bolig for de hellige. Dette skulle finde sted ved Kristi komme; derfor afventede vi den begivenhed ved enden af de 1200 dage, eller år. Men efter vor skuffelse blev skrifterne ophyggelig ransaget med bøn og alvorlig omtanke og efter en tid med uvished, udgydes lys over vort mørke; tvivl og usikkerhed blev fejet væk.

I stedet for at profetien i Daniel 8,14 henfører til jordens renselse, var det nu tydeligt at den pegede hen til vor ypperstepræsts afsluttende arbejde i himlen, den afsluttende soning og beredelsen af folket til at holde stand til dagen for hans komme.

Mit første syn

Det var ikke længe efter 1844 at mit første syn blev givet mig. Jeg besøgte en kær søster i Kristus, hvis hjerte var sammenknyttet med mit; hvor fem af os, alle kvinder, knælede stille ved familie alteret. Medens vi bad, kom Guds kraft over mig, som jeg aldrig havde mærket det før. Jeg lod til at være omgivet med lys og være hævet højere og højere fra jorden. Jeg vendte mig for at se efter i verden, men jeg kunne ikke finde dem, da en stemme sagde til mig: "Se igen og se lidt (59) højere op." Så vendte jeg mine øjne op og så en lige og snæver sti, hævet højt over verden. På den sti rejste adventfolket mod byen. Bag dem ved begyndelsen af stien, var et strålende lys som en engel fortalte mig var midnatsråbet. Dette lys oplyste kun stien, så deres fødder ikke kunne træde forkert. Jesus selv gik lige foran folket for at lede dem frem og så længe de havde deres øjne rettet på ham, var de sikre. Men nogen blev hurtigt trætte og sagde at byen var langt væk og de havde forventet at komme ind i den tidligere. Da ville Jesus opmuntre dem til at hæve sin herlige højre arm, hvorfra der kom et lys der vajede over adventflokken; og de sang: "Halleluja!" Andre fornægtede ubesindigt lyset bag dem og sagde at det var ikke Gud der ledte dem så langt ud. Lyset bag dem gik ud og forlod deres fødder i fuldstændigt mørke og de snublede og mistede synet af mærket og af Jesus og faldt væk fra stien til den mørke og onde verden derunder.

Snart hørte vi Guds stemme som mange vande, som gav os dagen og timen for Jesu komme. De levende hellige, 144 000 i antal, kendte og forstod stemmen, medens de onde troede at det var torden og jordskælv. Medens Gud sagde tidspunktet, udgød han Helligånden over os og vore ansigter begyndte at lyse op og skinne med Guds herlighed, som Moses gjorde da han kom ned fra Sinajbjerget.

De 144 000 var alle forseglede og fuldstændigt forenede. På deres pander var Guds ord, nye Jerusalem og en herlig stjerne der indeholder Jesu navn. Ved vore lykkelige og hellige tilstand var de onde gjort rasende og ville styrte sig voldsomt over os og lægge hænder på os for at kaste os i fængsel, da vi ville række vore hænder ud i Jesu navn og de ville falde hjælpeløs til grunden. Da var det at Satans synagoge vidste at Gud havde elsket os, som kunne vaske hverandres fødder og hilse brødre med et helligt kys og de tilbad ved vore fødder.

Snart blev vore øjne draget til den østlige del, for en lille mørk sky havde vist sig, omkring halvt så stor som en mandshånd, som vi alle vidste var Menneskesønnens tegn. I højtidelig stilhed stirrede vil alle på skyen idet den drog nærmere og blev lysere, strålende og endnu mere strålende, indtil der var en stor hvid sky. Den inderste viste sig som ild; en regnbue var over skyen, medens der omkring den var tusinde af engle der sang den dejligste sang og på den sad Menneskesønnen. Hans hår var hvidt og krøllet og lå over hans skuldre og på hans hoved var mange kroner. Hans fødder havde udsende af ild; i hans højre hånd var der et skarpt segl, i hans venstre en sølvbasun. Hans øjne var som flammende ild, som gennemsøgte hans børn igen og igen.

Da blev alle ansigter blege og dem som Gud havde forkastet blev mørke. Da råbte vi alle: "Hvem vil kunne stå? Er min klædning pletfri? Englene hørte op med at synge og der var en tid højtidelig stilhed, da Jesus sagde: "Dem som har rene hænder og rent hjerte vil kunne stå; Min nåde er jer nok." Ved dette lyste vore ansigter op og glæde fyldte ethvert hjerte. Og englene udstødte en højere tone og sang igen. Medes skyen stadig drog nærmere til jorden. Da lød Jesu sølvbasun, idet han steg ned af skyen, hyldet ind i ildflammer. Han så stærkt på de sovende helliges grave og rejste sine øjne og hænder til himlen og råbte: "Vågn op! vågn op! vågn op! I som sover i støvet og rejs jer." Da var der et mægtigt jordskælv. Gravende åbnedes og de døde kom op klædt med udødelighed. De 144 000 udstødte "Halleluja" i det de genkendte deres venner som havde været revet fra dem i døden og i det samme øjeblik var de forandret, vi var forandret og taget op sammen med dem, for at møde Herren i luften.

Vi gik alle sammen på skyen og var syv dage på vej til glarhavet, hvor Jesus bragte kronerne, (61) og med sin egen højre hånd satte dem på vore hoveder. Han gav os guldharper og sejrspalmer. Her på glarhavet stod de 144 000 i fuldstændig firkant. Nogle havde meget strålende kroner, andre ikke så strålende. Nogle kroner så store ud af stjerner, medens andre havde kun få. Alle var fuldstændig tilfredse med deres kroner. Og de var alle klædt med en herlig hvid kåbe fra deres skuldre til deres fødder. Der var engle rundt omkring os medens vi gik over glarhavet til byporten. Jesus rejste sin mægtige og herlige arm og tog fat på perleporten og svingede den tilbage på dens glitrende hængsler og sagde til os: "I har vasket jeres klæder med mit blod og stået hårdnakket for min sandhed, - gå ind!" Vi marcherede alle ind og følte at vi havde en fuldstændig ret der.

Inden i byen så vi livets træ og Guds trone. Ud af tronen kom en ren flod af vand og på hver side af floden var livets træ. På den ene side af floden var en stamme af et træ og en stamme på den anden side af floden, begge af rent, gennemsigtig guld. Først troede jeg at jeg så to træer; jeg så igen og så at de ved toppen var forenet til et træ. Således var livets træ på hver side af floden. Dets grene bøjede sig til det sted hvor jeg stod; og frugterne var herlige, som så ud som guld blandet med sølv.

Vi gik alle under træet og sad ned for at vende os mod stedets herlighed, hvor brødrene Fitch og Stockman, som havde forkyndt evangeliet om riget og som Gud havde lagt i graven for at vinde dem, kom op til os og spurgte os hvad vi havde gennemgået medens de sov. Vi prøvede at genkalde de største prøvelser, men de så ud til at være så små sammenlignet med den langt mere betydelige og evige vægt af herlighed der omgav os, at vi ikke kunne sige det og vi råbte alle, "Halleluja! Himlen er god nok," og vi stemte vore guldharper og gav himlens hvælving genklang.

Kald til at rejse

Jeg berettede dette syn til de troende i Portland, som havde fuld tiltro til at det var fra Gud. Herrens ånd tog del i vidnesbyrdet og det eviges alvor hvilede over os. En usigelig ærefrygt fyldte mig, så jeg, så ung og

svag, skulle vælges som det redskab hvorved Gud ville give sit folk lys. Medens jeg var under Herrens kraft blev jeg fyldt med glæde og synes at være omgivet af hellige engle i himlens herlige sale, hvor alt er fred og glæde og det var en kedelig og bitter forandring at vågne op til det dødelige livs realiteter.

I et andet syn, som snart efter fulgte det første, fik jeg vist de prøvelser som jeg måtte igennem og at det var min pligt at gå og fortælle andre hvad Gud havde åbenbaret mig. Det blev vist mig at mit arbejde ville møde stor modstand og at mit hjerte vil blive sønderrevet med pine, men at Guds nåde vil være nok til at støtte mig gennem det hele. Læren fra dette syn besværede mig i høj grad, for det påpegede min pligt til at gå ud blandt folk og overbringe sandheden.

Mit helbred var så elendigt at jeg var i konstant fysisk lidelse og alt så ud til, at jeg kun havde kort tid at leve i. Jeg var kun sytten år gammel, lille og svag, ubrugelig til selskab og af naturen så frygtsom og tilbageholdende at det var så pinefuldt at møde fremmede. Jeg bad alvorligt i adskillige dage og langt ud på natten, at denne byrde måtte blive fjernet fra mig og lagt på nogle, der var bedre egnede til at bære den. Men pligtens lys ændredes ikke og englenes ord lød hele tiden i mine ører: "Gør andre det bekendt som jeg har fortalt dig."

Jeg var uforsonet i at gå ud i verden og frygtede for at møde dets spot og modstand. Jeg havde lille selvtillid. Tilskyndede Guds Ånd mig til pligterne, havde hidtil overvundet mig selv og glemt al frygt og generthed i tanken om Jesu kærlighed og det vidunderlige arbejde, han havde gjort for mig. Den stadige forsikring, at jeg fuldførte min pligt og adlød Herres vilje, gav mig tillid, der overraskede mig. Nogle gange følte jeg mig villig til at gøre eller lide hvadsomhelst for at hjælpe andre ind i lyset og Jesu fred.

Men det forekom mig umuligt at udføre dette arbejde, som var overdraget mig; at forsøge det synes bestemt at svigte. Forsøgene på at være med i det, var mere end jeg kunne udholde. Hvordan kunne jeg, et lille barn i år, gå frem fra sted til sted og udfolde Guds hellige sandheder for folk? Mit hjerte svandt ind i rædsel om den tanke. Min bror Robert, bare to år ældre end mig selv, kunne ikke hjælpe mig, for han havde et svagt helbred og hans generthed større end min; intet kunne have tilskyndet ham til at tage et sådant skridt. Min far havde en familie at forsørge og kunne ikke forlade sin opgave; men han forsikrede mig, at hvis Gud havde kaldt mig til at arbejde på andre steder, ville han ikke undlade at åbne vejen for mig. Men disse opmuntrende ord bragte mig kun lille trøst til mit fortvivlede hjerte; min sti foran mig synes omgærdet med vanskeligheder, som jeg var ude af stand til at overvinde.

Jeg eftertragtede døden som en befrielse fra de ansvar som var presset på mig. Til sidst forlod den dejlige fred mig, jeg så længe havde nydt og fortvivlelse kom igen over min sjæl. Trøstende, irettesættende og opmuntrene ord var det samme for mig; for det lod til at ingen kunne forstå uden Gud og han havde forladt mig. De troendes selskab i Portland var ligegyldige med hensyn til mine tanker, som havde bragt mig i fortvivelse; men de forstod at der var nogle grunde til at mit sind var blevet nedtrykt og de følte (64) at det var syndigt for min del og tog hensyn til den nådige måde, som Herren havde vist sig selv for mig på.

Jeg frygtede at Gud havde taget sin gunst væk fra mig, for evigt. Idet jeg tænkte på lyset der tidligere havde velsignet min sjæl, synes det dobbelt så dyrebart, i modsætning til det mørke som nu omgav mig. Møder blev holdt i min faders hjem, men mit sinds pine var så stor, at jeg ikke fulgte dem i nogen tid. Min byrde voksede sig tungere, indtil min åndspine synes større end jeg kunne bære.

Til sidst var jeg nød til at være tilstede ved en af møderne i mit eget hjem. Menigheden gjorde min sag til et særligt bedeemne. Fader Pearson, som i min tidligere erfaring havde modsat sig tilkendegivelserne af Guds kraft over mig, bad nu alvorligt for mig og rådede mig til at overgive min vilje til Herrens vilje. Som en nænsom far prøvede han at opmuntre og trøste mig og bød mig at tro, at jeg ikke var forladt af syndernes Ven.

Jeg følte mig meget svag og fortvivlet til at gøre nogent særligt for mig selv, men mit hjerte blev forenet med mine venners bønner. Jeg brød mig kun lidt om verdens modstand og følte mig villig til at gøre enhver offer, hvis bare Guds gunst ville blive genoprettet i mig. Medens bønner blev sendt op for mig, blev det tykke mørke, der havde omgivet mig, rullet væk og et pludseligt lys kom over mig. Min styrke var væk. Jeg synes at være i englenes nærhed. En af disse hellige væsner gentog disse ord igen: "Bekendtgør andre det, som jeg har fortalt dig."

En stor frygt som, knugede mig, var om jeg adlød pligtens kald og gå ud. Gå for og sige at jeg selv var begunstiget fra den Højeste og have syner og åbenbaringer til folk. Jeg måtte vige for syndig ophøjelse og være hævet over det stade, jeg egentlig kunne besidde, bringe Guds mishag over mig selv og miste min egen sjæl. Jeg havde adskillige tilfælde for mig, som jeg her har beskrevet og mit hjerte unddrog sig fra den forpligtende prøvelse.

Jeg bad om jeg måtte gå og berette hvad Herren havde vist mig, om jeg kunne skånes fra overdreven ophøjelse. Englen sagde: "Dine bønner er hørt og skal blive besvaret. Hvis det onde du ræddes over truer dig, vil Guds hånd blive strakt ud for at rede dig; ved plage vil han drage dig til sig selv og bevare din ydmyghed. Overbring budskabet nøjagtigt. Hold ud til enden og du skal spise frugten af livets træ og drikke af livets vand."

Efter at have fået bevidstheden tilbage over de jordiske ting, overgav jeg mig selv til Herren og var rede til at gøre hans befalinger, hvad det end måtte være. Ved forsynets styrelse, åbnede vejen sig for mig til at tage med min svoger til mine søstre i Poland, halvtreds kilometer fra mit hjem. Dér fik jeg en lejlighed til at frembære mit vidnesbyrd.

I tre måneder havde mit svælg og mine lunger været så syge at jeg kun kunne tale en smule og det kun i en lav og hæs stemme. Ved den lejlighed stod jeg op under mødet og begyndte at tale med en hvisken, jeg fortsatte således i henved fem minutter, medens smerten og tilstoppelsen i mine lunger forlod mit svælg og lunger og min stemme blev klar og stærk og jeg talte med fuldstændig lethed og frihed i henved to timer. Da mit budskab var til ende, var min stemme væk igen indtil jeg igen stod foran folk og en lignende helbredelse blev gentaget. Jeg mærkede en konstant forsikring om at jeg gjorde Guds vilje og så at mærkbare resultater fulgte mine anstrengelser.

Vejen åbnede sig ved forsynets styrelse til at tage til den østlige del af Maine. Bror William Jordan skulle på ærinde til Orrington, sammen med hans søster og jeg var nød til at tage med dem. Idet jeg havde lovet Herren at vandre på den sti han har åbnet for mig, vovede jeg ikke at nægte det. I Orrington mødte jeg ældre James White. Han kendte mine venner og selv engageret i frelsesarbejdet.

Guds Ånd ledsagede det budskab jeg bar; hjerter blev gjordt glade i sandheden og de fortvivlede blev (66) opmuntret og oplivet til at forny deres tro. I Garland var et stort antal samlet fra forskellige bydele for at høre mit budskab. Men mit hjerte var meget betynget; jeg havde netop modtaget et brev fra min mor, der bad mig om at tage hjem, for falske rygter løb rundt om mig. Det var et uventet slag. Mit navn havde altid været fri for skammelige skygger og mit omdømme var meget dyrebart for mig. Jeg følte mig også bedrøvet over at min mor skulle lide på for min skyld; hendes hjerte var optaget i hendes børn og hun var meget følsom med hensyn til dem. Hvis der havde været en anledning, ville jeg straks have redegjort for hjemmet; men dette var umuligt.

Min sorg var så stor at jeg følte mig meget nedtrykt til at tale den aften. Mine venner opmuntrede mig til at stole på Herren; og til sidst gik brødrene i forbøn for mig. Herrens velsignelse hvilede hurtigt på mig og jeg bar mit vidnesbyrd den aften med stor frihed. Der synes at være en engel der stod ved min side for at styrke mig. Herligheds og sejrsråb kom ud fra det hus og Jesu nærhed føltes blandt os.

I mit arbejde blev jeg opfordret til at modstå deres fremgangsmåde, som ved deres fanatisme bringer skam over Guds sag. Disse fanatiske mennesker lod til at tro at religion bestod i stor sindsbevægelse og larm. De vil tale på en måde, som ville pirre ikke-troende og få dem til at hade dem og de doktriner de lærer; da vil de glæde sig ved at de led

forfølgelse. ikke-troende kan ikke se nogen overensstemmelse i deres fremgangsmåde. Brødrene var nogle steder forhindret i at samles til møder. De uskyldige led sammen med de skyldige. Jeg bar på et bedrøvet og besværet hjerte det meste af tiden. Det synes frygteligt at Kristi sag ville blive skadet ved disse uforstandige menneskers metode. De fordærvede ikke bare deres egne sjæle, men satte en skamplet på sagen, der ikke var let at fjerne. Og Satan elskede at få det sådan. Det passede han fint at se sandheden (67) behandles af uhelliggjorte mennesker; at have den blive blandet med vildfarelse og da få det hele stampet i støvet. Han så triumferende på den forvirrede, spredte tilstand af Guds folk.

En af disse fanatiske personer fik lidt held til at vende mine venner og endda mine slægtninge mod mig. Fordi jeg nøjagtigt havde fortalt det, som var vist mig angående hans ukristne fremgangsmåde, sendte han falskheder i omløb for at ødelægge min påvirkning og for at retfærdiggøre sig selv. Min lod synes svær. Modløshed gik svært hen over mig; og tilstanden for Guds folk fyldte mig med smerte at jeg i to uger var udmattet af sygdom. Mine venner troede at jeg ikke ville overleve; men brødre og søstre, som følte med mig i denne lidelse mødtes for at bede for mig. Jeg forstod snart at alvorlig og virkningsfuld bøn blev givet til mit bedste. Bønnen fik overhånd. Den stærke fjendes kraft var brudt og jeg var befriet og øjeblikkeligt væk i et syn. I dette syn så jeg, at hvis jeg mærkede en menneskelig indflydelse virke i mit vidnesbyrd, skulle jeg, uanset hvor jeg end måtte være, kun råbe til Gud og en engel ville blive sendt til undsætning. Jeg havde allerede en beskyttende engel der hele tiden ledte mig, men når det var nødvendigt ville Herren sende en anden, for at rejse mig over kraften fra enhver jordisk påvirkning.

Synet om den nye jord

Med Jesus ved vort hoved, er vi alle steget fra byen ned på jorden, på et stort mægtigt bjerg, som ikke kunne bære Jesus og det adskilte sig fra hinanden og der (68) blev en vældig slette. Da så vi op og så den store stad, med tolv grundstene og tolv porte, tre på hver side og en engel ved hver port. Og vi ralle åbte ud: "Staden, den store stad, den kommer, den kommer ned fra Gud ud fra himlen," og den kom og blev anbragt på det hvor vi stod. Da begyndte vi at se på de herligste ting uden for byen. Der så jeg de skønneste huse, der så ud som sølv, støttet af fire piller udstyret med perler, det herligste at beskue, som skulle bebos af de hellige og hvori der var en gylden hylde. Jeg så mange af de hellige gå ind i husene, tage deres glitrende krone af og lægge dem på hylden og da gå ud på marken ved husene og at gøre noget ved jorden; ikke som vi skal gøre ved jorden her; nej, nej. Et herligt lys skinnede helt omkring deres hoveder og de priste hele tiden Gud.

Jeg så en anden mark fyldt med alle slags blomster og idet jeg plukkede dem, råbte jeg: "De vil aldrig visne." Derefter så jeg en mark af stort græs, herlig at beskue; den var levende grøn og havde et genskin af sølv og guld, som det bølgede stolt for Kong Jesu ære. Da kom vi ind på en mark, fuld af alle slags firbenede dyr - løven, lammet, leoparden og ulven, alle sammen i fuldstændig enhed. Vi passerede igennem deres midte og de fulgte fredsommeligt efter. Da kom vi ind i en skov, ikke som de mørke skove vi har her; nej, nej; overalt var det herligt, træernes grene bølgede frem og tilbage og vi råbte alle ud; "Vi vil bo ude på marken og sove i skovene." Vi gik igennem skovene, for vi var på vores vej til Zions bjerg.

Medens vi rejste der henad, mødte vi et selskab som også stirrede på stedets herlighed. Jeg lagde mærke til en rød farve som en kant på deres klæder; deres kroner var funklende; deres klæder var helt hvide. Da vi hilste dem, spurgte jeg Jesus, hvem de var. Han sagde at de var martyrer der var (69) slået ihjel for ham. Med dem var en utallige skare af små; de havde også en rød kant på deres klæder. Zions bjerg var lige foran os og på bjerget var et herligt tempel og omkring var der syv andre bjerge, hvorpå der voksede roser og liljer. Og jeg så de små klatre op, eller, om de valgte det, bruge deres små vinger og flyve toppen af bjergene og plukke de aldrig-visnende blomster. Der var alle slags træer omkring templet, for at forskønne stedet - buksbommen, fyren, ædelgranen, olietræet, myrten, granatæbletræet og figentræet bøjet ned af dets rettidige figner, dette gjorde stedet over det hele, herligt. Og da vi var ved at gå ind i templet, løftede Jesus sin smukke stemme og sagde: "Kun de 144 000 kommer ind til dette sted" og vi udstødte: "Halleluja!"

Dette tempel blev støttet af syv piller, alle af gennemsigtig guld, besat med de herligste perler. De underfulde ting jeg så der, kan jeg ikke beskrive. Oh, dette kunne jeg sige på Kanaens sprog, så kunne jeg fortælle en smule om herligheden i den bedre verden. Der så jeg stentavler hvorpå navnene af de 144 000 var indgraveret med guldbogstaver.

Efter at have beskuet templets herlighed, gik vi ud og Jesus forlod os og tog til staden. Snart hørte vi hans kærlige stemme igen og sagde: "Kom, mit folk, I er kommet ud af den store trængsel og har gjort min vilje, lidt for mig, kom ind til nadver; for jeg vil gøre mig selv rede og opvarte jer." Vi udstødte, "Halleluja, ære," og gik ind i staden. Her så jeg et bord af rent sølv; det var mange mil i længden, dog kunne vore øjne ikke spænde over det. Jeg så frugten af livets træ, mannaen, mandler, figner, granatæbler, druer og mange andre slags frugter. Jeg spurgte Jesus om jeg måtte spise af frugterne. Han sagde: "Ikke nu. Dem, som spiser af frugterne af dette land, tager ikke mere tilbage til jorden. Men for en lille stund, hvis I er trofaste, skal I både spise af frugten på livets træ og drikke af kilden for livets vand. Og," sagde han, "du må tage tilbage (70) til jorden igen og fortælle andre hvad jeg har åbenbaret dig." Da bar en engel mig blidt ned på denne mørke verden. Nogle gange tror jeg, at jeg ikke længere kan være her, alt på jorden ser så trist ud. Jeg føler mig meget ensom her, for jeg har set et bedre land. Oh, havde jeg vinger som en due, så ville jeg flyve væk og få fred.

Bror Hyde, som var tilstede ved dette syn, forfattede de efterfølgende vers, som har været en tur igennem de religiøse afhandlinger og har fundet et sted i forskellige sangbøger. De, som har udgivet, læst og sunget den, har kun tænkt lidt over at de stammer fra et syn, fra en pige, der er forfulgt af hendes beskedne vidnesbyrd.

Vi har hørt fra det strålende, det hellige land;
vi har hørt; og vore hjerter er glade;
for vi var en ensom pilgrimsskare,
og træt og slidt og trist.
De fortæller os at de hellige har en bolig der ?
de er ikke længere hjemløse;
og vi ved at det gode land er retfærdigt,
hvor livets flod løber.

De siger at grønne marker bølger der,
at aldrig en skamplet skal kendes;
og det øde vilde blomster fagert,
og Sarons roser vokser.
Der er yndige fugle i de grønne løvhytter,
deres sange er muntre og yndige;
og deres triller, strømmer altid nye,
englenes harpers hilsen.

Vi har hørt om palmer,
klæder, kroner og sølvagtige bånd i hvidt;
om den skønne stad, med perleporte,
alle strålende med lys.
Vi har hørt om engle der og hellige,
med deres harper af guld, hvordan de synger;
om bjerget, med livets frugtfyldte træ,
om bladene der bringer helbredelse.

Kongen af dette land, han er retfærdig,
han er stedets lys og glæde;
i hans skønhed skal vi beskue Ham dér,
og varme os i hans smilene ansigt.
(71) Vi vil være der, vi vil være der om en kort tid,
vi vil forene det rene og det velsignede;
vi vil have palmen, klædningen,
kronen og for evigt være i ro.

Nægter at irettesætte

Ved dette tidspunkt blev jeg udsat for en hård prøve. Hvis Guds Ånd hvilede på enhver ved møderne og man forherligede Gud ved at prise ham, opløftede nogle et hypnotisk råb; og hvis det behagede Herren at give mig et syn ved møderne, ville nogle sige at det var virkningen af sindsbevægelse og hypnose. Bedrøvet og fortvivlet, gik jeg ofte alene til nogle tilbagetrukkene steder for at udgyde min sjæl for ham som indbyder de trætte og byrdebetyngede til at komme og finde hvile. Idet min tro gjorde fordring på de løfter, ville Jesus synes at være meget nær. Himlens dejlige lys ville skinne omkring mig og jeg synes til at være omkranset af min Frelseres arme og ville være taget væk i henrykkelse. Men når jeg ville fortælle hvad Gud havde åbenbaret for mig alene, hvor ingen jordisk indflydelse kunne påvirke mig, blev jeg bedrøvet og forbavset at høre at nogle antyde at dem der levede nærmest Gud, var mest udsat til at blive bedraget af Satan.

Ifølge denne lære, ville vor eneste sikkerhed mod bedrag, være at forblive i nogen afstand fra Gud, i en frafalden tilstand. Oh, tænkte jeg, går det så vidt, at dem som oprigtigt går til Gud for at bede om hans løfter og for at kræve hans frelse, skal beskyldes for at være under fordærvet hypnotisk påvirkning? Beder vi vor Fader i himlen efter brød, bare for at modtage en sten eller en skorpion? Disse ting sårede mig og vred min sjæl med stærk pine og jeg var lige ved at fortvivle. Mange ville have mig til at tro at der ikke var nogen Helligånd og at alle de udfoldelser som Guds hellige (72) mænd oplevede, kun var en virkning af hypnose eller Satans bedrag.

Nogle har taget yderliggående synspunkter til visse skriftsteder, afholder sig fra arbejde og afviser alle dem som ikke vil tage imod deres tanker om dette og på andre punkter angående religiøse pligter. Gud åbenbarede disse fejltagelser for mig i et syn og sendte mig til at belære hans børn; men mange af dem forkastede helt dette budskab og beskyldte mig for at tilpasse mig verden. På den anden side beskyldte, de efter navn såkaldte adventister, at være fanatiske og jeg blev urigtigt fremstillet som anføreren af den fanatisme, som jeg hele tiden arbejdede på at standse.

Forskellige tidspunkter blev sat for Herrens komme og kom fra brødrene. Men Herren viste mig at de ville gå forbi, for trængselstiden må finde sted før Kristi komme og at ethvert tidspunkt var fastlagt og når de var gået, ville troen svækkes, hos Guds folk. Jeg blev beskyldt for at være den onde tjener der sagde: »Min herre lader vente på sig.”

Disse meddelelser som angår fastsættelsen af tidspunkt, blev trykt for henved tredive år siden og bøgerne, som det står i, har været i omløb overalt; alligevel påstår visse prædikanter at være godt bekendt med mig og meddelt at jeg har sat tidspunkt på Herrens komme og disse tidspunkter er gået, derfor er mine syner falske. Disse falske oplysninger er uden tvivl blevet antaget af mange som sandhed; men ingen som kender mig eller mit arbejde, kan i oprigtighed give en sådan melding. Dette er vidnesbyrdet som jeg altid har frembåret siden tiden var gået i 1844: "Tidspunkt efter tidspunkt vil blive sat af forskellige personer og vil passere; og påvirkningen fra denne tidsfastsættelse vil føre til tros-ødelæggelse hos Guds folk." Hvis jeg i et syn havde set bestemte tidspunkter og havde givet dette i mit vidnesbyrd, kunne jeg ikke have skrevet og udgivet, i lyset af dette vidnesbyrd, at alle tidspunkter, der skulle have været sat ville gå, for trængselstiden må komme før Kristi komme. (73) I de sidste tredive år, som er bestemt, siden udgivelsen af denne oplysning, vil jeg ikke være tilbøjelig til at sætte tidspunkt på Kristi komme og således sætte mig selv under den samme fordømmelse, sammen med dem som jeg satte i rette. Og jeg havde ikke noget syn før 1845, som var efter det tidspunkt for den store forventning i 1844. Dér fik jeg vist hvad jeg her har begyndt.

Og er dette vidnesbyrd ikke blevet fuldført i enhver henseende? Førstedags adventisterne har sat tidspunkt efter tidspunkt og til trods for de gentagende nederlag, har de fået mod til at sætte nye tider. Gud har ikke ledt dem i dette. Mange af dem har forkastet den sande profetiske tid og ignoreret profetiens fuldbyrdelse, fordi tiden gik i 1844 og ikke bragte den forventede begivenhed. De forkastede sandheden og fjenden har haft energi til at bringe stærke bedrag over dem, så de ikke skal tro en løgn. Den store prøve på tidspunkter var i 1843 og 1844; og alle, som har sat tidspunkter siden da, har bedraget sig selv og andre.

Op til tidspunktet for mit første syn, kunne jeg ikke skrive; min skælvende hånd var ude af stand til at holde min pen rolig. Under et syn, blev jeg befalet af en engel til at skrive mit syn ned. Jeg adlød og skrev ganske let. Mine nerver blev styrket og min hånd blev rolig.

Det var et stort kors for mig at fortælle de fejlende mennesker, hvad der var blevet mig vist angående dem. Det var stor sorg for mig at se andre besværet eller bedrøvet. Og når jeg gav mig til at forkynde budskabet, ville jeg ofte blødgøre dem og gøre det så klart og imødekommende for hver enkelt af dem som jeg kunne og da ville jeg gå ved mig selv og græde i fortvivelse. Jeg så på dem som kun havde deres egen sjæl at passe på og tænkte at hvis jeg var i deres sted ville jeg ikke knurre. Jeg var stærk til at fortælle de tydelige gennemskærende vidnesbyrd, der blev givet til mig fra Gud. Jeg afventede bekymret resultatet og hvis personerne irettesættende rejste sig mod irettesættelsen og derefter modsatte sig (74) sandheden, ville disse spørgsmål rejse sig i mit sind: Afleverede jeg budskabet rigtigt? Kunne der ikke have været nogen måde at redde dem på? Og således pressede der sig en pine på min sjæl, at jeg ofte følte at døden ville være en velkommen budbringer og graven et dejligt hvilested.

Jeg indså ikke faren og synden i en sådan fremgangsmåde, før jeg i et syn blev taget til Jesu nærhed. Han så på mig med rynket pande og vendte sit ansigt fra mig. Det var ikke muligt at beskrive den rædsel og pine jeg da følte. Jeg faldt på mit ansigt for ham, men havde ingen kraft til at udtrykke et ord. Oh, hvor jeg længdes efter at blive dækket og skjult fra dette frygtelige ansigtsudtryk! Da kunne jeg se, i nogen grad, hvad følelserne for de fortabte vil være når, de råber »til bjergene og klipperne: »Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen og for Lammets vrede!”

Omgående bad en engel mig at rejse mig og synet der mødte mine øjne kan knapt beskrives. Foran mig, var der en skare hvis, hår og klæder var sønderrevet og hvis udtryk var meget præget af fortvivlelse og rædsel. De kom hen til mig og berørte deres klæder med mine. Idet jeg så ned på mine klæder, så jeg at de var plettet med blod. Igen faldt jeg, som en død, ved fødderne af min ledsagende engel. Jeg kunne ikke bede om en undskyldning og længdes efter at være væk fra dette hellige sted. Englen rejste mig op på mine fødder og sagde: "Dette er nu ikke din sag, men dette syn er til dig, for at du skal vide hvad din situation kan blive, hvis du forsømmer at bekendtgøre andre, hvad Herren har åbenbaret dig. Men hvis du er trofast til enden, skal du spise af livets træ og skal drikke af floden med livets vand. Du må lide meget, men Guds nåde er nok." Jeg følte mig da villig til at gøre alt det Herren måtte kræve mig at gøre, så jeg måtte have hans bifald og ikke mærke hans frygtelige mine.

Den 30.august 1846, blev jeg forenet med ældre James White i ægteskabet. Ældre White havde nydt en stor erfaring i adventbevægelsen og hans arbejde i at forkynde sandheden, havde været velsignet af Gud. Vore hjerter blev forenet i det store arbejde og sammen rejste vi og arbejdede for sjælenes frelse.

Vi startede vort arbejde uden penge, med få venner og dårligt helbred. Min mand havde arvet en kraftig legemsbeskaffenhed, men hans sundhed var blevet alvorlig svækket af megen studie i skolen og til forelæsninger. Jeg havde lidt et dårligt helbred fra barn, som jeg har fortalt. I denne tilstand, uden midler, med få som sympatiserede med os i vore synspunkter, uden et papir og uden bøger, gik vi igang med vort arbejde. Vi havde ingen bedehuse ved det tidspunkt. Og tanken med at bruge et telt, havde ikke faldt os ind. De fleste af vore møder blev holdt i private hjem. Vore menigheder var små. Det var sjældent at nogen kom til vore møder uden det var adventister, med mindre de blev tiltrukket af den kuriositet at høre en kvinde tale.

Først bevægede jeg mig genert ud i offentlig talergerning. Hvis jeg havde tillid, var den givet mig af Helligånden. Hvis jeg talte med frihed og kraft, var den mig givet af Gud. Vore møder blev sædvanligvis ledt på en sådan måde, at vi begge tog del. Min mand gav en doktrinær prædiken og jeg fulgte efter med en formaning af betydelig længde og smelte mit budskab ind i forsamlingens følelser. Således såede min mand og jeg vandede sandhedens sæd og Gud gav væksten.

Ægteskab og følgende arbejde

I efteråret 1846 begyndte vi at lægge mærke til den bibelske sabbat og at lære og forsvare den. Min opmærksomhed blev først (76) rettet mod sabbaten da jeg var på besøg i New Bedford, Massachusetts, tidligt i dette samme år. Der blev jeg bekendt med ældre Joseph Bates, som tidligt havde antaget adventtroen og var en aktiv arbejder for sagen. Ældre B helligholdte sabbaten og gav udtryk for dets betydning. Jeg følte ikke dens betydning og mente derved at ældre B begik fejl, i at dvæle mere ved det fjerde bud end ved de andre ni. Men Herren gav mig et syn om den himmelske helligdom. Guds tempel var åbent i himlen og jeg fik vist Guds ark tildækket med nådestolen. To engle stod, en ved hver ende af arken, med deres vinger spredt over nådestolen og deres ansigter vendte mod den. Min ledsagende engel fortalte mig at disse repræsenterede hele den himmelske hær, der med ærbødig ærefrygt ser mod den hellige lov som har skrevet af Guds finger. Jesus løftede arkens dække og jeg så stentavlerne hvor på de ti bud var skrevet. Jeg blev forbavset da jeg så det fjerde bud i netop midten af de ti regler, med en dæmpet stråleglans af lys omkranse om det. Englen sagde: "Dette er det eneste af de ti, som forklarer den levende Gud, som skabte himlene og jorden og alt levende som er derpå. Da jordens grundvold blev lagt, blev grundlaget for sabbaten også lagt."

Jeg fik vist at hvis den sande sabbat altid blev holdt, ville der aldrig have været en eneste vantro eller ateist. Sabbatens helligholdelse ville have beskyttet verden fra afgudsdyrkelse. Det fjerde bud har der været trådt på; derfor er vi kaldet til at udbedre bruddet i loven og forsvare den nedtrådte sabbat. Syndens menneske, som har ophøjet sig selv for Gud og troet at kunne ændre tider og love, forårsagede forandringen af sabbaten fra den syvende-dag til den første dag i ugen. Ved at gøre dette, gjorde han et brud på Guds lov. Lige før Guds store dag, er et budskab sendt ud for at advare folket til at komme tilbage (77) til deres troskab til Guds lov, som antikrist har nedbrudt. Ved regler og eksempel, må der gøres opmærksomt på bruddet i loven. Jeg blev vist at den tredje engel forkyndte Guds bud og troen på Jesus, fremstille folket som tager imod dette budskab og rejser advarselsrøsten til verden, til at holde Guds bud, som øjets æble, dette som svar på den advarsel hvor mange vil antage Herrens sabbat.

Da vi fik lyset over det fjerde bud, var der henved femogtyve adventister i Maine som overholdte sabbaten; men disse havde så forskellige overbevisninger på andre lærepunkter og boede så spredt at deres påvirkning var meget lille. Der var henved det samme antal, under lignende omstændigheder, i andre dele af New England. Det lod til at være vor pligt, at ofte besøge disse i deres hjem og styrke dem i Herren og i hans sandhed. Da de var så spredt, var det nødvendigt for os at være på landevejen det meste af tiden. I manglen på midler tog vi den billigste private befordring, anden-klasse vogne og under-dæk overfart på dampere. I min svage tilstand fandt jeg rejse med privat befordring mest komfortabel. På en andenklasse vogn, var vi sædvanligvis indhyllet i tobaksrøg, hvilket vi ofte blev svage af. Når vi var på nedre dæk på dampere, led vi på samme måde fra tobaksrøg, ved siden af bandende og vulgær tale fra skibsmatroser og den lave del af de rejsende. Ved nattetid lå vi ned og sov på det hårde gulv, tørre gode kasser, eller kornsække, med vadsække som hovedpude og overfrakker og sjal som betræk. Hvis vi led vinterkulde, måtte vi gå på dækket for at holde os varme. Når vi følte os trykket af sommerens hede, gik vi op på øvre dæk for at få den kølige natteluft. Dette var anstrengende for mig, særlig når jeg rejste med et barn i (78) mine arme. Denne livsmåde uden midler var en af vore valg. Gud kaldte på os i vor armod og ledte os gennem lidelsens smelteovn, for at give os en erfaring som ville være af stor værdi for os og et eksempel for andre som senere skulle hjælpe os i arbejdet.

Vor Mester var en sorgens mand; han kendte til skade; og dem som lider med ham vil herske med ham. Da Herren viste sig for Saulus ved hans omvendelse, havde han ikke til hensigt at vise han hvor meget godt han skulle nyde, men hvor store ting han skulle lide for hans navn. Lidelse har været Guds folks del fra martyrernes Abels dage. Patriarkerne led for at være sand over for Gud og lydig mod hans bud. Kirkens store overhoved led for vor sag; hans første apostle og den oprindelige menighed led; millioner af martyrer led og reformatorerne led. Og hvorfor skulle vi, som har velsignet håb for udødelighed, for at blive fuldbyrdet ved Kristi snare tilsynekomst, unddrage os fra et lidende liv? Er det muligt at nå livets træ i midten af Guds paradis uden lidelse, vi ville ikke nyde en så rig belønning for hvad vi ikke har lidt for. Vi ville trække os tilbage fra den herlighed; skam ville gribe os i deres nærhed som har stridt den gode strid, har løbet væddeløbet med tålmodighed og har grebet evigt liv. Men ingen vil være der, som ikke har, ligesom Moses, valgt at lide trængsler sammen med Guds folk. Profeten Johannes så en skare med de forløste og spurgte hvem de var. Svaret kom hurtigt: »Det er dem, som kommer fra den store trængsel og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod."

Da vi begyndte at bringe lys over sabbatsspørgsmålet, havde vi ingen klar defineret forestilling af den tredje engels budskab i Åbenbaringen 14,9-12. Da vi kom til folk, var vort vidnesbyrds byrde, at den store genkomstbevægelse var fra Gud, at det første og andet budskab (79) var bragt ud og at det tredje skulle gives. Vi så at det tredje budskab sluttede med ordene: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Og vi så, klart vi kunne, at disse profetiske ord antydede en sabbatsreform; men hvad tilbedelsen af dyret, omtalt i budskabet, egentlig er, eller hvilket billede eller mærke dyret har, havde vi ingen præcis stilling til.

Gud lader ved sin Helligånd lys skinne frem over sine tjenere og spørgsmålet åbnede sig gradvist for deres tanker. Det krævede megen studium og omhyggelig omhu for at finde ud af det, punkt for punkt. Ved omhu, ivrigt og uafladelig arbejde havde gerningen ført til de store sandheder i vort budskab, et klart sammenbundet perfekt hele, blev givet til verden.

Jeg havde allerede talt om mit bekendtskab med ældre Bates. Jeg fandt at han var en sand kristen dannet mand, der var høflig og venlig. Han behandlede mig så ømt, som om jeg var hans eget barn. Den første gang han hørte mig tale, viste han dyb interesse. Da jeg var færdig med at tale, rejste han sig og sagde: "Jeg er en tvivlende Thomas. Jeg tror ikke på syner. Men hvis jeg kunne tro at det vidnesbyrd denne søster i aften har fortalt, i virkeligheden var Guds stemme til os, ville jeg være den lykkeligste mand i live. Mit hjerte er dybt rørt. Jeg tror at taleren er oprigtig, man kan ikke forklare det, hun har fået vist af underfulde ting, som hun har berettet om."

Nogle få måneder efter mit bryllup deltog jeg, sammen med min mand, i en konferense i Topsham, Maine, hvor ældre Bates var tilstede. Den gang troede han ikke fuldt ud at mine syner var fra Gud. Der var megen interesse under dette møde. Guds Ånd hvilede på mig; jeg var indhyllet i et syn af Guds herlighed og for første gang havde jeg et syn fra andre planeter. Efter at jeg kom ud af synet, fortalte jeg hvad jeg havde set. Ældre B spurgte om jeg havde studeret astronomi. Jeg fortalte ham, at jeg ikke havde nogen erindring om nogen sinde at have undersøgt (80) astronomi. Han sagde: "Dette er fra Herren." Jeg har aldrig før set ham så fri og lykkelig. Hans ansigtsudtryk skinnede med himlens lys og han tilskyndede menigheden med kraft.

Fra konferensen vendte jeg tilbage med min mand til Gorham, hvor mine forældre da boede. Her blev jeg meget syg og led stærkt. Mine forældre, mand og søstre forenedes i bøn for mig, men jeg led i tre uger. Jeg blev ofte så svag som en død, men som svar på bøn oplives igen. Min dødskamp var så stor, at jeg bad dem omkring mig, ikke at bede for mig; for jeg tænkte at deres bønner forhalede mine lidelser. Vore naboer opgav mig til døden. I en tid behagede det Herren at prøve vor tro. Omsider, da mine venner igen forenede sig i bøn for mig, synes en bror, som var tilstede meget bebyrdet og med Guds kraft over ham, rejste sig fra sine knæ, gik tværs igennem lokalet og lagde sine hænder på mit hoved og sagde: "Søster Ellen, Jesus Kristus udgører tre hele" og faldt tilbage, udmattet af Guds kraft. Jeg troede at gerningen var fra Gud og smerten forlod mig. Min sjæl blev fyldt med taknemmelighed og fred. Mit hjertes sprog var: "Der er ingen hjælp til os, uden ved Gud. Vi kan kun være i fred, dersom vi hviler i ham og venter på hans frelse."

Den næste dag var der en stærk storm og ingen af vore naboer kom ud af vort hus. Jeg var i stand til at være i stuen; og da nogle så at vinduerne, til mit værelse, var åbne, troede de at jeg var død. De vidste

ikke at den Store Læge havde nådigt trådt ind i boligen, irettesat sygdommen og sat mig fri. Den næste dag kørte vi enogtres kilometer til Topsham. Spørgsmålet blev stillet til min fader ved hvornår begravelsen ville være. Far sagde: "Hvilken begravelse?" "Din datters begravelse," var svaret. Far svarede: "Hun er blevet helbredt ved troens bøn og er på sin vej til Topsham."

Nogle få uger efter dette, på vores vej til Boston tog vi damperen i Portland. En voldsom storm rejste sig og vi var (81) i stor fare. Båden rullede farefuldt og bølgerne kastede sig ind i kabinen. Mange bekendte deres synder og råbte til Gud for nåde. Nogle kaldte på jomfru Maria om at tage dem, medens andre aflagde alvorlige løfter til Gud, at de nåede land, ville hellige deres liv til hans tjeneste. Det var et sted med skræk og forvirring. Idet båden rokkede, vendte en dame til mig og sagde: "Er du ikke forfærdet? Jeg formoder det er en kendsgerning at vi aldrig når land." Jeg fortalte hende at jeg havde gjort Kristus til mit tilflugtssted og hvis mit arbejde blev gjort, kunne jeg lige så godt ligge på bunden af oceanet som andre steder; men hvis mit arbejde ikke var udført, kunne alle oceanets vande ikke drukne mig. Min tillid var hos Gud; han ville bringe os sikker til land hvis det var til hans ære.

Ved det tidspunkt satte jeg pris på det kristne håb. Scenen for mig bragte livagtigt dagen for Herrens voldsomme vrede, for mit sind, når hans vredes storm vil komme over den stakkels synder. Da vil der være bitre råb og tårer, bekendelse af synd og bøn om nåde, når det vil være for sent. »Fordi jeg råbte og I stod imod, jeg vinked og ingen ænsed det, men I lod hånt om alt mit råd og tog ikke min revselse til jer, derfor ler jeg ved eders ulykke, spotter, når det, I frygter, kommer."

Ved Guds nåde kom vi alle sikkert til land. Men nogle af passagerne, som viste megen frygt i stormen tog ingen hensyn til det og tog kun hensyn til deres frygt. En som alvorligt havde lovet, at hvis hun var sikret at se land, ville hun være en kristen, skreg spottende da hun forlod båden: "Ære til Gud, jeg er glad for at gå på land igen. Jeg bad hende om at gå nogle få timer tilbage og huske hendes løfte til Gud. Hun vendte sig fra mig med et spotsk smil.

Jeg blev kraftigt mindet om omvendelse ved dødslejet. Nogle tjener sig selv og Satan hele deres liv og da ligesom sygdom undertrykke dem og en farefuld usikkerhed er for dem, viser (82) de nogen sorg for synd og måske siger de at de er villig til at dø og for deres venner for dem selv til at tro at de har være sandt omvendte og egnede for himlen. Men hvis disse skulle vindes igen, ville de på alle mulige måder, være oprørske. Jeg erindres ordsprogene 1,27,28: »Når det, I frygter, kommer som storm, når trængsel og nød kommer over jer. De svarer jeg ej, når de kalder, de søger mig uden at finde."

I Gorham, Maine 26.august 1847, blev vores ældste søn Henry Nichols White født. I oktober gav bror og søster Howland fra Topsham os venligt en del af deres bolig, som vi med glæde tog imod og begyndte hjemmet med lånte møbler. Vi var fattige og oplevede vanskelige tider. Vi havde besluttet os til ikke at være afhængige, men at underholde os selv og have noget som vi kunne hjælpe andre med. Men vi havde ikke heldet med os. Min mand arbejdede meget hårdt med at slæbe sten ved jernbanen, men kunne ikke få hvad der svarede til hans arbejde. Bror og søster H delte frit med os hvad som helst de kunne; men de var i knappe omstændigheder. De troede fuldt ud den første engels budskab og havde gavmildt givet deres formue til fremme af arbejdet, indtil de var afhængige af deres daglige arbejde.

Min mand forlod jernbanen og med sin økse gik i skoven for at hugge brænde. Med en stadig smerte i hans side, arbejdede han fra tidlig morgen til mørke for at tjene omkring halvtreds cents om dagen. Han kunne ikke sove om natten af bar smerter. Vi sørgede for at holde modet oppe og stole på Herren. Jeg knurrede ikke. Om morgnen følte jeg taknemmelighed til Gud for at han havde bevaret os i endnu en nat og om aften var jeg taknemmelig for at han havde sørget for os igennem endnu en dag. En dag da vore forsyninger slap op, gik min mand til sin arbejdsgiver for at få penge eller forsyninger. Det var en stormene dag og han gik fem kilometer (83) og tilbage i regnen. Han bragte en pose forsyninger hjem på sin ryg der var bundet i forskellige rum og på den måde passeret igennem Brunswick byen, hvor han ofte havde foredrag. Idet han gik ind i huset, sank mit hjerte meget træt inden i mig. Min første følelse var at Gud havde forladt os. Jeg sagde til min mand: "Er vi kommet hertil? Har Herren forladt os?" Jeg kunne ikke holde mine tårer tilbage og grad højt i timer, indtil jeg sultede. Bønner blev sendt op for mig. Da jeg trak vejret igen, følte jeg Guds Ånds opmuntrende indflydelse og fortrød at jeg sank om i modløshed. Vi besluttede at følge Jesus og at være som ham; men nogle gange blev vi svage under prøvelser og blev i en afstand fra ham. Lidelser og prøvelser bragte os nærmere til Jesus. Smelteovnen fortærede affaldet og gjorde guldet lysere.

På det tidspunkt blev jeg vist at Herren prøvede for vores skyld og at berede os til at arbejde for andre; så han har oprørt vores bosted, så vi ikke skulle sætte os til rette og føle os hjemme. Vor gerning var at arbejde for sjæle; hvis vi trives, ville hjemmet være så behageligt at vi ikke ville forlade det; prøvelser har han ladet komme over os for at berede os for de stadig større kampe, som vi ville møde på vore rejser. Vi modtog snart breve fra brødre fra forskellige stater der indbød os til at besøge dem; men vi havde ingen midler til at tage væk fra staten. Vort svar var at vejen ikke var åbnet for os. Jeg tænkte at det ville være umuligt for mig at rejse med mit barn. Vi ønskede ikke at være afhængige og var forsigtige med at leve inden for vore midler. Vi var besluttet på at tåle mere end vi tog i gæld. Jeg tillod mig selv og mit barn ½ liter mælk hver dag. En morgen før min mand gik til sit arbejde, efterlod ham mig ni cents til at købe mælk for tre morgener. Det var en bestræbelse for mig at enten at købe mælken til mig selv og min baby eller få et forklæde til ham. Jeg opgav mælken og jeg fik stoffet til et forklæde, til at dække mit barns bare arme.

Lille Henry blev snart meget syg og det blev hurtigt værre så at vi var meget foruroligede. Han var i en sløv tilstand; hans åndedrag var hurtig og heftig. Vi gav ham lægemidler uden held. Vi tilkaldte da en person med erfaring i sygdomme og han sagde at hans helbredelse var tvivlsom. Vi havde bedt for ham, men der blev ingen forandring. Vi havde gjort barnet til en undskyldning for ikke at rejse eller arbejde for andre og vi frygtede at Herren var ved at fjerne ham. En gang gik vi frem for Herren og bad om han ville have medlidenhed med os og sparede barnets liv og lovede højtideligt os selv at gå ud, ved at stole på Gud, hvor han end måtte sende os.

Vore bønner var brændende og pinefulde. Ved tro hævdede vi Guds løfter og vi troede at han lyttede til vort råb. Lys fra himlen brød gennem skyerne og skinnede på os. Vore bønner blev nådigt blevet besvaret. Fra den time begyndte barnet at blive rask.

Medens vi var i Topsham modtog vi et brev fra bror Chamberlain i Connecticut, der bad os om at deltage i konferensen i den stat i april 1848. Vi besluttede at tage afsted hvis vi kunne få midler dertil. Min mand gjorde op med sin arbejdsgiver og fandt at der var ti dollars til ham. For fem af dem købte jeg klædningsstykker, hvilket vi behøvede meget. Og så lappede min mands overfrakke, endda lappede på lapperne og det blev svært at se den egentlige klædning i ærmerne. Vi havde fem dollars til at komme til Dorchester, Massachusetts. Vor kuffert indeholdt næsten alt hvad vi havde på jorden; men vi nød fred i sindet og en klar samvittighed og dette værdsatte vi over alle jordiske behageligheder. I Dorchester besøgte vi bror Nichols hjem og idet vi gik, overrakte søster N min mand fem dollars, som betalte vores rejse til Middletown, Connecticut. Vi var fremmede i den by og havde aldrig set nogen af brødrene i den stat. Vi havde kun halvtreds cents tilbage. Min mand turde ikke at bruge dem til at leje en vogn, så han kastede kufferten op på en dynge brædder, (85) og vi gik for at finde nogen af samme tro. Vi fandt snart bror C, som tog os til sit hjem.

Konferensen blev afholdt i Rocky Hill, i det store ufærdige værelse i bror Beldens hjem. Brødrene kom ind, indtil vi talte henved halvtreds; men alle var ikke helt i sandheden. Vores møde var interessant. Bror Bates fremstillede budene i et klart lys og deres betydning blev understreget af kraftfulde vidnesbyrd. Ordene havde påvirkning til at grundfæste dem, der allerede var i sandheden og til at vække dem som ikke var helt besluttede.

Vi var inviteret til at mødes med brødrene i New York-staten den efterfølgende sommer. De troende var fattige og kunne ikke love at gøre så meget for at afholde vore udgifter. Vi havde ingen midler til at

rejse for. Min mands helbred var dårligt, men vejen var åbnet for ham, til at arbejde med at høste hø og han besluttede at gøre en indsats. Det lod da til at vi måtte leve ved tro. Da vi stod op om morgnen, bøjede vi os ved sengekanten og bad Gud om at give os styrke til at arbejde igennem dagen. Vi ville ikke være tilfredse medmindre vi havde forsikringen at Herren hørte os bede. Min mand gik da ud for at svinge leen, ikke i sin egen styrke, men i Herrens styrke. Om aften da han kom hjem, bad han igen til Gud efter styrke til at tjene midler til at sprede hans sandhed. Vi blev ofte velsignet meget. I et brev til bror Howland, juli 1848, skrev min mand: "Gud giver mig styrke til at arbejde hårdt alle dage. Pris hans navn! Jeg håber at få nogle få dollars til brug i hans sag. Vi har lidt af hårdt arbejde, fattigdom, smerte, sult, kulde og varme, medens vi bestræber os på at gøre vore brødre og søstre godt og vi er selv rede til at lide mere, hvis Gud kræver det. Jeg glæder mig i dag over, at magelighed, velvære og velbefindende i dette liv er et offer på min tros og mit håbs alter. Hvis vor lykke består i at gøre andre lykkelige, er vi i virkeligheden lykkelige. Den sande discipel vil ikke leve for at tilfredsstille selvet, men leve for Kristus og til bedste for hans (86) små. Han skal ofre sin magelighed, sin velvære, sit velbefindende, sin bekvemmelighed, sin vilje og sin egene selviske ønsker for Kristi sag, ellers vil han aldrig regere med ham på hans trone."

Midlerne der tjenes på hø-høstning var tilstrækkelige til at afhjælpe vore tilstedeværende mangler og også betale vore udgifter til at rejse til vest-New York og tilbage.

Vor første konferense i New York blev afholdt i Volney i en brors lade. Omkring femogtredive var til stede - alle som kunne samles i den del af staten. Men ud af det antal, havde to svært ved at blive enige. Nogle holdt fast ved alvorlige fejl og enhver fremhævede ihærdigt sin egne synspunkter og erklærede at de var i overensstemmelse med skriften.

De besynderlige modstandsforskelle lå tungt, da det synes for mig at Gud blev vanæret; og jeg besvimede under den byrde. Nogle frygtede at jeg var ved at dø; men Herren hørte sine tjeneres bønner og jeg blev genoplivet. Himlens lys hvilede over mig og jeg blev hurtigt tabt af det jordiske. Men ledsagende engel viste mig de tilstedeværendes fejl og også sandheden sat i modsætning til deres fejl. Disse uoverensstemmende synspunkter, som de påstod var i er i overensstemmelse med bibelen var kun i overensstemmelse med deres opfattelse af bibelen og de må opgive deres fejl og forenes på den tredje engels budskab. Vores møde sluttede med en sejr. Sandheden vandt sejren. Brødrene gav afkald på deres fejl og forenedes på den tredje engels budskab og Gud velsignede dem stort og lagde til deres tal.

Fra Volney tog vi til Port Gibson for at deltage i et møde i bror Edsons lade. Der var de tilstede, som elskede sandheden, men lyttede til og værnede om vildfarelse. Herren virkede i os med kraft før slutningen af mødet. Jeg fik igen vist i et syn, om det vigtige i, at brødrene i vest-New York lagde deres forskelle til side og forenede sig over bibelsandhed.

Vi tog tilbage til Middeltown, hvor vi havde forladt vores barn (87) under vores rejse i veststaterne. Og nu viste en pinlig pligt sig selv. For sjælenes skyld, følte vi at vi måtte ofre samværet med vor lille Henry, så vi kunne give os selv uforbeholdent til arbejdet. Mit helbred var sølle og han ville nødvendigvis tage en stor del af min tid. Det var en hård prøvelse, alligevel vovede jeg ikke at lade barnet stå i vejen for min pligt. Jeg troede at Herren havde sparet ham til os, da han var meget syg og at hvis jeg skulle lade ham hindre mig i at gøre min pligt, ville Gud fjerne ham fra mig. Med de mest smertelige følelser og mange tårer, gjorde jeg alene ofret for Herren og opgav mit eneste barn, dengang et år gammelt, for at en anden udøver en moders følelser mod ham og gøre en moders del. Vi efterlod ham i bror Howlands familie, i hvem vi havde den yderste tillid. De var villige til at bære byrden for at lade os være så fri så muligt til at arbejde i Guds sag. Vi vidste at de kunne tage bedre omsorg for Henry end vi kunne under rejsen og at det var for hans gode at have et fast hjem og god opdragelse. Det var hårdt at skilles med mit barn. Hans bedrøvede lille ansigt, da jeg forlod ham, var foran mig dag og nat; alligevel tog jeg ham ud af mine tanker ved Herrens styrke og søgte at gøre andre godt. Henry var i Bror Howlands families varetægt i hele fem år.

Udgivelser og rejser

I juni 1849 blev vejen åbnet for at vi kunne danne vort hjem i Rocky Hill, Connecticut. Her blev det andet barn, James Edson, født den 28.Juli.

Medens vi boede på det sted var min mand pålagt som sin pligt at skrive og udgive den nærværende sandhed. Han blev stærkt opmuntret og velsignet da han besluttede (88) at gøre det. Men igen var han i tvivl og rådvild, da han ikke havde penge. Der var brødre som havde midler, men de valgte at gemme dem. Han gav omsider op i modløshed og besluttede at se efter en græsmarksom kunne slåes. Da han forlod huset, var en byrde rullet over mig og jeg besvimede. Bønner blev sendt op for mig og jeg blev velsignet og var væk i et syn. Jeg så at Herren havde velsignet og styrket min mand til at arbejde i marken et år før; at han havde gjort rigtig brug af midlerne han havde tjent; og at han ville have hundredfold i sit liv og hvis han var trofast, en rig belønning i Guds rige. Men jeg så ogsa at Herren ikke nu ville give ham styrke til at arbejde i marken, for han havde en anden gerning til ham; at han måtte gå ud i tro og skrive og udgive den nærværende sandhed. Han begyndte øjeblikkeligt at skrive og når han kom til nogle svære passager, ville vi kalde på Herren, om han kunne give os sit ords sande mening.

Omkring det samme tidspunkt begyndte han at udgive et lille tidsskrift med titlen, *Den nærværende sandhed (The Present Truth)*. Forlagskontoret var i Middeltown, tretten kilometer fra Rocky Hill og han gik ofte det stykke og tilbage igen, endskønt han dengang haltede. Da han bragte det første nummer ud af trykkeriet, bøjede vi os omkring det, bad Herren, med ydmygt hjerte og mange tårer, at lade hans velsignelse hvile over hans tjeners svage anstrengelser. Han henvendte sig da til alle med bladene, om de tænkte ville læse dem og tog dem til postkontoret i en vadsæk. Hvert nummer blev bragt fra Middeltown til Rocky Hill og altid først beredt på posthuset, vi spredte dem for Herren og med alvorlig bøn blandet med tårer, anmodede om hans velsignelse måtte følge de stille budbringere. Meget snart kom breve med midler til at udgive bladet og de gode nyheder, fra mange sjæle tog ivrigt imod sandheden.

Ved begyndelsen af dette udgivelsesarbejde, hørte vi ikke op med at prædike sandheden, men rejste fra (89) sted til sted og forkyndte de læresætninger som havde bragt så stort et lys og glæde til os, havde opmuntret de troende, rettet fejl og sætte tingene på plads i menigheden. For at føre udgivelsesvirksomheden frem og samtidig fortsætte vores arbejde på forskellige steder i marken, blev bladet fra tid til anden flyttet til forskellige steder.

I 1850 var det udgivet i Paris, Maine. Her blev det større og dets navn ændret til det nuværende, *The Advent Review and Sabbath Herald*. Vennerne for sagen var få i antal og fattig i verdslig rigdom og vi var stadig tvunget til at kæmpe mod armod og stor modløshed. Usædvanlig megen arbejde, omhu og bekymring, mangel på rigtig og nærende mad og udsættelse for kulde på vore lange vinterrejser, var for meget for min mand og han sank under byrden. Han blev så svag at han knap nok kunne gå til sit trykkeri. Vor tro blev prøvet til det yderste. Vi havde villigt udholdt mangel på de elementære livsfornødenheder, strengt arbejde og lidelse; alligevel blev vore motiver fejlfortolket og vi blev betragtet med mistro og skinsyge. Få af dem for hvis gode vi havde lidt, lod til at påskønne vore anstrengelser. Vi var for plaget til at sove eller hvile. De timer vi kunne have fornyet os ved søvn, blev brugt til at besvare lange henvendelser foranlediget af misundelse; og mange timer medens andre sov, brugte vi i pinene tårer og bære sorg for Herren. Til sidst sagde min mand: "Hustru, det er uden nytte at kæmpe mere. Disse ting knuser mig og vil snart bære mig til graven. Jeg kan ikke gå videre. Jeg har skrevet en notits i bladet at jeg ikke vil udgive mere" Da han gik ud af døren for at bære det til trykkeriet, besvimede jeg. Han kom tilbage og bad for mig; hans bøn blev besvaret og jeg vågnede op igen.

Næste morgen, under familiebønnen, var jeg væk i et syn og fik vist noget om disse ting. Jeg så at min mand ikke måtte opgive bladet; for et sådant skridt (90) var hvad Satan prøvede at få ham til at tage og han

arbejdede, ved sine repræsentanter, for at gøre dette. Jeg fik vist at vi måtte fortsætte at udgive og at Herren ville støtte os; at dem som har været skyldig i at kaste sådanne byrder på os, burde se omfanget af deres forfærdelige opførsel og komme tilbage og bekende deres uretfærdighed, ellers ville Guds truende blik komme over dem; så det ikke bare var imod os at de havde talt og handlet, men imod ham som har kaldt os til at udfylde det sted, han ønskede os at være på; og at al deres mistanke, skinsyge og hemmelige påvirkning var nøjagtigt nedskrevet i himlen og ville ikke være slettet ud før enhver, som har taget del i dette kunne se omfanget af deres forkerte vandel og genkalde alle skridt.

Det andet nummer af *Review* blev udgivet i Saragota Springs, New York. I april 1852, flyttede vi til Rochester, New York. Ethvert skridt var vi nød til at gøre i tro. Vi var stadig forkrøblede af fattigdom og tvunget til at udvise den strengeste sparsommelighed og selvfornægtelse. Jeg vil her give et uddrag af et brev, fra bror Hovlands familie, dateret den 16.April 1852: "Vi har netop fået det i orden i Rochester. Vi har lejet et gammelt hus for ethundrede og femoghalvfjerds dollars om året. Vi har trykkeriet i huset. Var det ikke var for det, skulle vi betale halvtreds dollars om året for et erhvervslokale. Du ville smile hvis du så ind til os og så vore møbler. Vi har købt to gamle senge for femogtyve cents hver. Min mand bragte mig seks gamle stole hjem, ikke to af dem er ens. Han betalte en dollars for hver af dem og snart gav han mig sammen med fire yderligere gamle stole uden betræk, som han betalte toogtres cents for. Skelettet er stærkt og jeg har sat sæder på. Smør er dyrt at vi ikke kan købe det, vi kan heller ikke få kartofler. Vi bruger sauce i stedet for smør og turnips for kartofler. Vor første måltid blev taget på fyrbrædder sat på to tomme meltønder. Vi er villig (91) til at udholde mangelen på de elementære livsfornødenheder, hvis Guds værk kan fremmes. Vi tror at Herrens hånd var med, da vi kom til det sted. Der er en stor mark at arbejde i, men få arbejdere. Sidste sabbat var vort møde fortræffeligt. Herren fornyede os med sin nærværelse."

Fra tid til anden rejste vi ud for at deltage i konferenser i forskellige dele af marken. Min mand forkyndte, solgte bøger og arbejdede for at udvide spredningen af bladet. Vi rejste med privat befordring og stoppede om aften, for at fodre vore heste ved vejsiden og for at spise vort måltid. Da skrev min mand med papir og pen, på låget af vor madkasse eller toppen af sin hat artikler til *Review* og *Instructor*. Herren velsignede vort arbejde rigt og sandheden påvirkede manges hjerter.

I sommeren 1853, rejste vi for første gang til Michiganstaten, min mand var udmattet af feber. Vi forenede os i bøn for ham, men selvom han overlevede, forblev han meget svag. Vi var meget rådvilde. Måtte vi drives fra arbejdet på grund af legemlige svagheder? Ville Satan få lov til at udøve sin kraft over os og kæmpe for vor nytte og liv, så længe vi skulle være i denne verden? Vi vidste at Gud kunne begrænse Satans kraft. Han kunne lade os blive prøvet i smelteovnen, men ville bringe os rensede og bedre egnede frem for hans værk.

Alene udøste jeg min sjæl for Gud i bøn, om han ville sætte min mand i stand til at udholde rejsen. Sagen var presserende og min tro grebet fast i Guds løfter. Jeg fik der tegn på at vi skulle begive os ud på vor rejse til Michigan, ville Guds engel tage med os. Da jeg fortalte min mand mine tanker, sagde han at hans egne tanker var på samme måde og vil besluttede at rejse og stolede på Herren. For hver mil vi rejste (92) følte han sig stærkere. Herren støttede ham. Og da han forkyndte ordet, følte jeg mig sikker at Guds engle stod ved hans side, for at større ham i hans arbejde.

Ved den rejse var min mands tanker meget optaget af spiritismespørgsmålet og snart efter vi kom tilbage gik han i gang med at skrive bogen med titlen, *Tidernes tegn (Signs of the Times)*. Han var stadig svag og kunne kun sove en smule, men Herren hjalp ham. Da hans sind var i en forvirret og lidende tilstand, ville vi bøje os for Gud og i vores nød råbe til ham. Han hørte vore alvorlige bønner og velsignede ofte min mand, så han med fornyet ånd gik ud til sit arbejde. Mange gange om dagen gik vi således frem for Herren i alvorlig bøn. Den bog blev ikke skrevet med hans egen styrke.

Om vinteren og foråret led jeg meget af en hjertesygdom. Det var svært for mig at trække vejret, når jeg lå ned og jeg kunne ikke sove medmindre jeg sad op. Min ånde stoppede ofte og ofte besvimede jeg. Jeg havde en svulst på mit venstre øjenlåg, som viste sig at være kræft. Den havde tiltaget sig gradvist i mere end et år, indtil den blev ret smertefuld og påvirkede mit syn. Når jeg læste eller skrev, var jeg nød til at forbinde det plagede øje. Jeg frygtede at de blev ødelagt af kræft. Jeg så tilbage på de dage og nætter der var brugt på at læse korrekturark, som havde belastet mine øjne og tænkte: "Hvis jeg mister mine øjne og mit liv, vil det blive ofret til Guds sag."

På det tidspunkt besøgte jeg en berømt læge - Rochester - som gratis gav råd og jeg besluttede at få ham til at undersøge mit øje. Han troede at svulsten ville blive til kræft. Men ved at føle min puls sagde han: "Du er meget syg og du vil dø af apopleksi før den svulst bryder ud. Du er i en farlig forfatning, med hjertetsygdom." Dette overraskede mig ikke, for jeg vidste godt at uden hurtig hjælp, vile jeg gå ned i graven. To andre kvinder, (93) som kom for råd led af den samme sygdom. Lægen sagde at jeg var i større fare end nogen af dem og at der ikke kunne gå mere en tre uger før jeg, ville blive lam. Jeg spurgte, om han troede hans medicin ville kurere mig. Han gav mig ikke megen opmuntring. Jeg prøvede de midler som han foreskrev, men fik ingen gavn.

I omkring tre uger besvimede jeg og faldt på gulvet og forblev nærmest bevidstløs i omkring seksogtredive timer. Det frygtes at jeg ikke kunne overleve, men som svar på bøn livede jeg op igen. En uge senere fik jeg et chok i min venstre side. Jeg havde en fremmed følelse af kulde og følelse i mit hoved og stærk smerte i min tindinger. Min tunge synes tung og følelsesløs; jeg kunne ikke tale klart. Min venstre arm og side var hjælpeløs. Jeg troede at jeg døde og min store ængstelse var at få bevist i mine lidelser, at Herren elskede mig. I månedsvis havde jeg stadig lidt smerte i mit hjerte og mit humør var hele tiden nedtrykt. Jeg havde prøvet at tjene Gud uden følelser af princip, men nu tørstede jeg efter Guds frelse, jeg længdes efter at erkende hans velsignelse, til trods for min fysiske lidelse.

Brødre og søstre samledes for at gøre mit tilfælde til særligt bedeemne. Mit ønske blev tilstået; jeg fik Guds velsignelse og havde den forsikring at han elskede mig. Men smerten fortsatte og jeg blev svagere for hver time. Igen samledes brødre og søstre for at overbringe min sag til Herren. Jeg var så svag at jeg ikke kunne bede højt. Min optræden synes at svække troen hos dem omkring mig. Da blev Guds løfter fremstillet for mig, som jeg aldrig havde set dem før. Det synes for mig at Satan stræbte efter at rive mig fra min mand og børn og lægge mig i graven og disse spørgsmål blev stillet i mit sind: Kan du bare tro løftet fra Gud? Kan du gå ud i tro og lade udseende (94) være hvad det er? Tro blomstrede op. Jeg hviskede til min mand: "Jeg tror at jeg vil komme mig" Han svarede: "Jeg ønsker at jeg kunne tro det." Jeg trak mig tilbage den aften uden lettelse, alligevel stolende med fast tillid på Guds løfter. Jeg kunne ikke sove, men fortsatte min stille bøn. Lige før dag faldt jeg i søvn.

Jeg vågnede op ved solopgang fuldstændig fri for smerte. Mit hjertes trang var forsvundet og jeg var meget glad. Oh, hvilken forandring! Det synes for mig at en Guds engel havde rørt mig medens jeg sov. Jeg var fyldt med taknemmelighed. Guds pris var over mine læber. Jeg vækkede min mand og fortalte ham det underfulde arbejde som Herren havde udrettet for mig. Han kunne først knap nok fatte det; men da jeg rejste mig og klædte mig på og gik rundt i huset, kunne han prise Gud sammen med mig. Mit plagede øje var fri for smerte. På få dage forsvandt svulsten og mit syn var helt genoprettet. Værket var fuldendt.

Jeg besøgte lægen igen og da han mærkede min puls, sagde han. "Frue, en fuldstændig forandring har fundet sted i din organisme; men de to kvinder, som kom til mig for efter råd, da du sidst var her, er døde." Jeg forklarede ham at hans medicin ikke havde kureret mig, da jeg ikke kunne tage noget af det. Efter at jeg var gået, sagde doktoren til en af mine venner: "Hendes tilfælde er et mysterium. Jeg forstår det ikke."

Vi besøgte snart Michigan igen og jeg udholdte lange og besværlige rejser over de uvejsomme skovveje og gennem mudderpøle, men min styrke svigtede ikke. Vi følte at Herren ville have os til at besøge

Wisconsin og ordnede det så vi tog vognene i Jackson ved ti-tiden om aftnen.

Da vi forberedte os på at tage toget, blev vi meget alvorlige og begyndte at bede. Og da vi overgav os selv til Gud der, kunne vi ikke lade være med at græde. Vi gik til jernbanestationen med følelse af dyb alvor. Da vi steg op i toget, gik vi ind i en vognen foran, som havde sæder med høje rygge og håbede at vi kunne (95) sove lidt den nat. Vognen var fuld og vi gik tilbage til den næste og fandt nogle sidepladser dér. Som sædvanligt, når vi rejser om natten, lagde jeg ikke min kyse fra mig og havde min sæk i min hånd, som om vi ventede på noget. Vi talte begge af vore egne følelser.

Toget havde kørt omkring fem kilometer fra Jackson da dets bevægelse blev meget voldsomme, kastede sig bagud og fremad og endeligt stoppede. Jeg åbnede vinduet og så én vognen oprejst ved enden. Jeg hørte en forpint stønnen og der var stor forvirring. Lokomotivet var kastet bort fra sporet; men vores vogn var på sporet og var adskilt cirka tredive meter fra vognene foran. Bagagevognen var ikke beskadiget så meget og vor store kuffert med bøger var ubeskadiget. Anden-klasse vognen var knust, delene var, sammen med passagserne, kastet til begge sider af sporet. Den vogn vi prøvede at få en plads i, var meget sønderbrudt og den ene ende stod op på en ruindynge. Koblingen gik ikke i stykker, men den vogn, vi var i, var ikke fæstnet til den foran, som om en engel havde adskilt dem. Fire blev dræbt eller livsfarligt såret og mange var meget kvæstede. Vi kunne kun føle at Herren havde sendt en engel for at beskytte vore liv. Vi tog tilbage til Jackson og den næste dag tog vi toget mod Wisconsin. Vort besøg i den stat var velsignet af Gud. Sjæle blev omvendte som et resultat af vore anstrengelser. Herren styrkede mig til at udholde den trættende rejse.

Den 29.august 1854, blev endnu et ansvar lagt til vor familie ved Willies fødsel. Ved den tid blev det første nummer af bladet, der fejlagtigt blev kaldt *Sandhedsbudbringeren (The Messenger of Truth)*, sat i gang. Dem som bagtalte os i dette blad, er blevet irettesat for deres fejl og vildfarelser. De ville ikke tage imod irettesættelse og først på en diskret måde, senere mere åbenlyst, brugte deres indflydelse imod os. Dette kunne vi godt have udholdt, men nogle af dem, som skulle have stået sammen med os, blev påvirket af disse onde personer. Nogle som vi (96) haft tillid til og som havde indrømmet at vort arbejde var været særdeles velsignet af Gud, trak deres sympati tilbage fra os og gav den til forholdsvis fremmede personer.

Herren havde vist mig karakteren af denne gruppe og deres endelige udfald; at hans misbilligelse var bundet til dette papir og hans hånd var imod dem. Og selv om de kunne vise en vis fremgang og nogle ærlige bliver bedraget, ville sandheden alligevel sejre til sidst og enhver ærlig sjæl vil bryde med det bedrag, som har holdt dem og blive fri af de onde menneskers påvirkning; da Guds hånd var imod dem måtte de gå ned.

Min mands helbred blev igen dårligt. Han var besværet med hoste og smerter i lungerne og hans nervesystem var udmattet, byrderne, som han bar i Rochester, hans arbejde i trykkeriet, sygdomme og dødsfald i familien, manglen på forståelse fra dem som burde have deltaget i hans arbejde, sammen med hans rejse og forkyndelse, var for meget for hans styrke og han lod til at gå hurtigt ned i en fortærende grav. Det var en tid med mørke og tristhed. Nogle få lysstråler delte af og til de tunge skyer og gav os et lille håb, ellers ville vi være sunket i fortvivlelse. Det var som om at Gud til tider havde forladt os.

Messenger gruppen udformede alle slags falskheder om os. Disse salmistens ord kom ofte ind i mit sind: »Græm ikke over ugerningsmænd, misund ikke dem, der gør uret! Thi hastigt svides de af som græsset, visner som det friske grønne.« Nogle af skriverne i det blad triumferede endda over min mands sygdom og sagde at Gud ville tage vare på ham og fjerne ham fra vejen. Da han læste det medens han lå syg, blomstrede troen op og han udbrød: "Jeg skal ikke dø, men leve og kundgøre Herrens gerninger bekendt.« og må så forkynde deres begravelse."

Det var som om at de mørkeste skyer standsede arbejdet for os. Onde mennesker, gudfrygtsbekendere og under Satans påbud, blev de fremskyndet til at skabe forfalskninger og bruge styrken af deres magt, imod os. Hvis Guds sag havde været vores alene, havde vi skælvet; men den var i hænderne på ham som siger: »Ingen kan rive noget ud af min Faders hånd.« Vi vidste at Jesus levede og regerede. Vi kunne sige til Herren: Sagen er din og du vidste at det ikke har været vores eget valg, men ved din befaling, at vi har gjort den del vi har i det.

Flytning til Michigan

I 1855 åbnede brødrene i Michigan mulighed for at forlagshuset kom til Battle Creek. På det tidspunkt ejede min mand mellem to og tre tusinde dollars og udover bøgerne på lager, havde han regninger på bøger og nogle af dem var tvivlsomme. Sagen kom tydeligvis til et holdested, ordrerne for bøger var meget små og han frygtede for at blive kvalt i gæld. Brødrene i Michigan hjalp os til at få en byggegrund og bygge et hus. Skødet blev skrevet i mit navn, så at jeg kunne skille mig af med det, når jeg ville efter min mand var død.

Dette var skrækkelige dage. Jeg så på mine tre små drenge, snart frygtede jeg, at de blev efterladt faderløse og tanker som disse tvang sig selv over mig: Min mand dør af overarbejde i den nærværende sandheds sag; og hvem ser hvad han har lidt, de byrder som han i årevis har båret, den enorme omhu, som har knust hans humør og ødelagt hans helbred, bragt ham før tiden til graven og forlader sin familie nødlidende og afhængig? Jeg har ofte spurgt: Har Gud nogen bekymring for disse ting? Lader han dem gå ubemærket forbi? Jeg blev trøstet i forvisningen om at (98) der er én som dømmer retfærdigt og at ethvert offer, enhver selvfornægtelse og enhver pinene smerte tålt for hans sag, er nøjagtig optegnet i himlen og vil give dets belønning. Herrens dag vil kundgøre og bringe ting til lys der endnu ikke er vist.

Jeg fik vist at Gud havde bestemt at gradvis oprejse min mand; så vi måtte udøve stærk tro, for i enhver bestræbelse ville vi blive voldsomt stødt af Satan; så vi måtte se væk fra vort ydre udseende og tro. Tre gange om dagen gik vi alene til Gud og vi indlod os i bøn for hans helbreds bedring. Ofte blev en af os udmattet af Guds kraft. Herren hørte nådigt vore alvorlige råb og min mand begyndte at blive rask. I mange måneder steg vore bønner til himlen tre gange om dagen om sundhed til at gøre Guds vilje. Disse bønnestunder var meget dyrebare. Vi blev bragt i en hellig nærhed til Gud og havde liflig fællesskab med ham. Jeg kan ikke forklare mine følelser bedre nu end de var udtrykt i de følgende uddrag fra et brev jeg skrev til søster Howland:

"Jeg føler mig taknemmelig, at jeg nu kan have min børn med mig, i min egen varetægt og bedre kan lære dem på den rigtige vej. I ugevis har jeg følt en hunger og tørst for frelse og vi har nydt et næsten uafbrudt fællesskab med Gud. Hvorfor bliver vi borte fra kilden, når vi kan komme og drikke? Hvorfor længes vi efter brød, når der er et opfyldt lager? Det er rigt og vederlagsfrit. Oh min sjæl, spiser og drikker af det og dagligt indsluger jeg himmelske glæder. Jeg vil ikke undlade at sige det. Guds pris er i mit hjerte og over mine læber. Vi kan glæde os i vor Frelsers fylde. Vi kan spise og drikke af hans fortrinlige herlighed. Min sjæl vidner om dette. Mit mørke er blevet splittet af dette vidunderlige lys og jeg kan aldrig glemme det. Herre, hjælp mig til at holde det i levende erindring. Opvæk hele min sjæls kraft! Vågn op og tilbed din Forløser for hans vidunderlige kærlighed!

"Sjæle omkring os må vækkes og frelses, ellers går de fortabt. Ikke et øjeblik må vi miste. Vi har alle en indflydelse der taler for sandheden eller imod den. Jeg ønsker at bringe umiskendelig vidnesbyrd med mig ,at jeg er en af Kristi disciple. Vi mangler nogen foruden sabbatsreligionen. Vi behøver det levende princip og at daglig føle personlig ansvar. Mange har undgået dette og frugterne er letsindighed, ligegyldighed, en manglende årvågenhed og åndelighed. Hvor er menighedens åndelighed? Hvor er mænd og kvinder fyldte med tro og den Helligånd? Min bøn er: Rens din menighed, Oh Gud. I måneder har jeg nydt frihed og jeg er besluttet på at ordne min omgang og alle mine måder rigtig for Herren.

Vore fjender kan triumfere. De kan sige bitre ord og deres tunge kan uberettiget gøre bagvaskelse, svig og usandhed og dog vil vi ikke blive rørt. Vi ved i hvem vi har troet. Vi har ikke gået forgæves, ejheller

arbejdet forgæves. En opgørets dag kommer, hvor alle vil blive fordømt efter de handlinger, der er gjort i legemet. Det er rigtigt at verden er dyster. Modstanden bliver stærkere. Den overfladiske person og spotteren kan trives frimodigt i deres uretfærdighed. Alligevel vil vi ikke blive påvirket af alt dette, men lære at få styrke fra den Mægtiges arm.

”Gud prøver sit folk grundigt. Han vil have en ren og hellig menighed. Vi kan ikke læse menneskers hjerter. Men Herren har tilvejebragt midler til at holde hans menighed ren. Et fordærvet folk er fremstået, som ikke kan leve med Guds folk. De foragter irettesættelse og vil ikke blive rettet. De havde en lejlighed til at vide at deres kamp var en uretfærdig krig. De havde tid til at angre deres fejl; men havde selvet for kært til at dø. De gav det næring og det blev stærkt og de adskilte sig fra Guds tillidsgivene folk, hvem han renser til sig selv. Vi har al grund til at takke Gud, at en vej har åbnet sig for at vinde menigheden; for Guds vrede må komme over os, hvis disse fordærvede hyklere har været med os.

”Enhver ærlig sjæl, som kan bedrages af disse fjendtligt stemte personer, vil få et oprigtigt lys om disse personer, hvis alle engelene fra himlen har besøgt dem, for at oplyse deres sind. Vi har intet at frygte i den sag. Idet vi nærmer os dommen, vil alle vise deres sande karakter og den vil blive tydelig for hvilken gruppe de tilhører. Sigten rystes. Lad os ikke sige: Hold din hånd tilbage, oh Gud. Menigheden må renses og den vil blive det. Gud regerer; lad folket prise ham. Jeg har ikke den mest uklare tanke at synke ned i. Jeg har i sinde at være oprigtig og gøre ret. Dommen skal sættes, bøgerne skal åbnes og vi skal dømmes efter vore handlinger. Alle de usandheder der kan være udformet imod mig, vil ikke gøre mig ringere på nogen måde, heller ikke bedre med mindre de har en tilbøjelighed til at drage mig nærmere til min Forløser.”

Fra det tidspunkt hvor vi flyttede til Battle Creek, begyndte Herren at forvandle vort fangenskab. Vi fandt forstående venner i Michigan, som var parat til at dele vore byrder og dække vore mangler. Gamle, prøvede venner i midten af New York og New England, særlig i Vermont, følte med os i vor plager og var parat til at hjælpe os i nødens stund. Ved Konferensen i Battle Creek i november 1856, virkede Gud for os. Hans tjeneres sind blev opøvet med hensyn til menighedens gaver. Hvis Guds misbilligelse blev bragt over sit folk, fordi gaverne havde været tilsidesat og forsømt, var der en god udsigt til at hans gunst igen ville være over os, så han nådigt ville forny gaverne og de ville bo i menigheden for at opmuntre de svagelige sjæle og for at rette og irettesætte de fejlende. Nyt liv blev givet til sagen og medgang fulgte prædikanternes arbejde.

Udgivelser blev efterspurgt og viste sig at være lige det sagen forlangte. *Sandhedsbudbringeren (The Messenger of Truth)* gik snart ned og den uharmoniske ånd, som bestod af, blev spredt. Min mand var i stand til at betale (101) al sin gæld. Hans hoste hørte op, smerten og ømheden forlod hans lunger og svælg og han blev gradvis rask igen, så at han kunne prædike tre gange om sabbaten og den første dag med lethed. Dette vidunderlige genoprettelsesarbejde, var fra Gud og han skulle have al ære.

Da min mand blev så svag, før vor flytning fra Rochester, besluttede han at befri sig selv fra ansvar i udgivelsesarbejdet. Han foreslog at menigheden tog vare på dette arbejde og at det blev styret af en forlagskomite, som de skulle udpege og at ingen, i forbindelse med det embede, ikke får sig nogen økonomisk fordel deraf, udover lønnen for hans arbejde.

Selv om vore brødre gentagne gange, blev gjort opmærksom på problemet, gjorde vore de ikke noget ved det før 1861. Indtil da var min mand juridisk ejer af forlagshuset og eneste leder af arbejdet. Han nød tilliden fra sagens aktive venner, som stolede på hans omsorg for midlerne, som de gav fra tid til anden, efter hvad sagen påkrævede, til at bygge en forlagsvirksomhed op. Men selv om meddelelsen ofte blev gentaget i *Review*, at forlagshuset i realiteten var menighedens ejendom, hvor han kun var juridisk leder, benyttede vore fjender sig af dette og under påskud af spekulation, gjorde de alt i deres kraft for at forurette ham og for at forhale sagens fremgang. Under disse omstændigheder introducerede man organiseringssagen, som førte til indlemmelsen af Syvendedags Adventist Forlagsselskabet, efter Michiganlovene, i foråret 1861.

Selv om de problemer vi fik med forlagssarbejdet og andre grene af sagen medførte megen forvirring, var det største offer, jeg blev kaldet til, i forbindelse med arbejdet, at overlade mine børn i andres varetægt.

Henry havde været væk fra os i fem år og Edson havde kun fået lidt af vor omsorg. I årevis var vor familie meget spredt og vort hjem som et hotel og vi var væk fra det hjem det meste af tiden. Jeg nærede den dybeste bekymring om mine børn skulle opdrages fri for onde vaner og jeg græmmes ofte, når jeg tænker på modsætningen mellem min situation og andres, som ikke ville tage byrden og omsorgen, som altid kunne være hos deres børn, til at råde og belære dem og som bruger næsten deres tid næsten udelukkende på deres egen familie. Og jeg har spurgt: Kræver Gud så meget af os og lader andre uden byrder? Er det fordelt lige? Skal vi således haste afsted fra en bekymring til en anden, en del af arbejdet til andre og kun have lidt tid til at opdrage vores børn? Mange nætter, medens andre sover, har jeg brugt i bitter gråd.

Jeg ville planlægge nogle fremgangsmåder som er mere gunstige for mine børn, da ville indvendinger så komme frem, som vil feje disse planer væk. Jeg var stærkt følsom for at fejle med mine børn og enhver uret de tillod bragte mig en sådan hjertesorg så det påvirkede mit helbred. Jeg havde ønsket at nogle mødre kunne blive stillet for en kort tid, som jeg har været i årevis; da vil de værdsætte de velsignelser de nyder og bedre kunne følge med mig i mit afsavn. Vi bad og arbejdede for vore børn og holdt fast ved dem. Vi forsømte ikke riset, men før det blev brugt arbejdede vi først på at få dem til at se deres fejl og da bad vi sammen med dem. Vi søgte at få vore børn til at forstå, at vi ville fortjene Guds mishag hvis vi undskyldte os fra synd. Og vore anstrengelser blev velsignet til deres bedste. Deres største fornøjelse var at behage os. De var ikke fejlfrie, men vi troede at de dog ville blive lam i Kristi fold.

I 1860 gik døden over vor tærskel og brækkede den yngste gren af vort familie træ. Lille Herbert, født (103) den 20.september 1860, døde den 14.december samme år. Da den ømme gren var brudt, nej hvor vore hjerter blødte, som ingen kunne vide uden den som har fulgt deres små lovede børn til graven.

Men oh, da vore prægtige Henry døde, i en alder af seksten; da vores søde sanger blev båret til graven og vi hørte ikke længere hans tidlig? modne sang, hvor blev vores hjem ensomt. Både forældrene og de to tilbageblevne sønner følte slaget meget stærkt. Men Gud trøstede os i vore smertelige tab og med tro og mod gik vi fremad i det arbejde han har givet os, i et strålene håb for at møde vore børn, som har blev revet fra os i døden, i den verden hvor sygdom og død aldrig vil komme. I august 1865, blev min mand pludseligt ramt af lammelse. Det var en tungt slag, ikke kun for mig selv og mine børn, men for Guds sag. Menighederne led afsavn både af min mands arbejde og mit eget. Satan triumferede når han så sandhedens arbejde således hindres. Men, tak Gud! - han har ikke fået lov til at ødelægge os. Efter at være skåret væk fra al aktiv arbejde i femten måneder, vovede vi os ud sammen endnu en gang for at arbejde blandt menighederne.

Efter at have overbevist sig om at min mand ikke ville genvinde sig fra sin langvarige sygdom medens han var inaktiv og at tidspunktet var kommet til mig, at gå ud at bære mit vidnesbyrd for folk, besluttede jeg at gøre en rejse i det nordlige Michigan, med min mand i hans stærkt svage tilstand, i vinterens strenge kulde. Det krævede ingen lille grad af moralsk opmuntring og tro på Gud for at få mig til at beslutte at risikere så meget; men jeg vidste at jeg havde et arbejde at gøre og for mig var det som om at Satan var besluttet på at holde mig fra det. Jeg havde ventet længe for vores fangenskab skulle ophøre og frygtede at dyrebare (104) sjæle ville mistedes af udskydelsen. At blive i længere tid fra marken var, for mig, værre end døden og skulle vi tage afsted kunne vi omkomme. Så den 19. december 1866, forlod vi Battle Creek i en snestorm mod Wright, Michigan. Min mand stod rejsen på 145 kilometer bedre end jeg frygtede og synes at have det lige så godt da vi nåede vores mål som da vi forlod Battle Creek.

Her begyndte vort første rigtige arbejde efter hans sygdom. Her begyndte han at arbejde som i tidligere år, trods megen svaghed. Han ville tale i tredive eller fyrre minutter sabbatsformiddag på den første dag, medens jeg ville have resten at tiden og så tale om eftermiddagen hver dag, i omkring halvanden time hver gang. Vi hørte efter med den største opmærksomhed. Jeg så at min mand blev stærkere, mere klar og mere sammenhængende i sine emner. Og ved engang talte han en time med klarhed og kraft, med arbejdets byrde på sig, som før hans sygdom. Min taknemmelighed var usigelig. Jeg rejste mig i forsamlingen og i henved en halv time prøvede under gråd at give det til udtryk for dem. Forsamlingen var dybt rørt. Jeg følte mig forvisset at dette var vores mest foretrukne dage.

Guds hånd var meget tydelig sine helbredelser. Sandsynligvis er der ingen andre der er blevet helbredt med et sådant slag. Endnu kom der et hårdt chok af lammelse, der ramte hjernen alvorligt, fjernet af Guds gode hånd fra sin tjener og ny styrke fik han i både sjæle os sind.

I løbet af de år der fulgte min mands helbredelse, åbnede Herren en umådelig arbejdsmark for os. Selv om jeg først tog hvervet som taler med generthed, ligesom åbnede Guds forsyn vejen for mig og jeg fik styrke til at stå foran store tilhørerskarer. Sammen fulgtes vi vore lejrmøder og andre store samlinger, fra Maine til Dakota, fra Michigan til Texas og Californien.

Arbejdet begyndte i svaghed og mørke fortsatte til vækst og styrke. Forlagshuse i Michigan og i Californien og missioner i England, Norge og Schweiz, vidnede om dets vækst. Istedet for at oplaget af vort første blad, kom i en kuffert til kontoret, blev nu omkring ethundrede og fyrre tusinde eksemplarer af vore forskellige tidsskrifter sendt månedligt ud fra udgivelseskontorerne. Guds hånd har været med hans arbejde, for til at give fremgang og bygge det op.

Den videre historie i mit liv indebærer beretningen af forskellige virksomheder som har rejst sig blandt os og hvormed mit livsværk blev tæt indblandet. For opbyggelsen af disse institutioner, arbejdede min mand og jeg selv med pen og stemme. For at skrive, endda kortfattet, oplevelsen fra disse virksomme og travle år, ville det langt overskride grænserne for denne skilding. Satans anstrengelser for at hindre arbejdet og for at ødelægge arbejdsfolkene er ikke hørt op; men Gud har haft en omsorg for sine tjenere og for sit arbejde.

Min mands død

Til trods arbejdet, bekymringer og ansvar som min mand har været fyldt med, fandt hans tres år ham aktiv og energisk i sind og legeme. Tre gange faldt han under et slag af lammelse; og alligevel havde han, ved Guds velsignelse og en naturligt stærkt kropsbygning, været i stand til at komme til kræfter. Igen rejste han sig, forkyndte og skrev af sin sædvanlige iver og energi. Side om side har vi arbejdet i Kristi sag i seks og tredive år; og vi håbede at vi måtte stå sammen for at være vidne til den sejrende slutning. Men sådan var Guds vilje ikke. Den udvalgte beskytter af min ungdom, (106) mit livs ledsager, parthaveren af mit hårde arbejde og lidelse, blev taget væk fra min side og jeg er overladt til at afslutte mit arbejde og stride striden alene.

Foråret og forsommeren i 1881 tilbragte vi sammen i vort hjem i Battle Creek. Min mand håbede at kunne ordne sin forretning så at vi kunne tage til stillehavskysten og hellige os selv til skrivning. Han mente at han gjorde en fejltagelse ved at lade sagens tilsyneladende mangler og vore brødres anmodninger, tilskynde os til at arbejde aktivt i forkyndelse, hvor vi egentlig skulle have skrevet. Min mand besluttede sig for at frembringe det herlige forløsningsemne mere fyldestgørende. Jeg selv havde længe påtænkt forberedelsen af betydningsfulde bøger. Vi følte begge at så længe vore mentale kræfter var uskadte burde vi fuldende disse værker. Det var en opgave som vi skyldte os selv og Guds sag at hvile fra kampens hede. Vi skulle give vore folk det dyrebare sandheds lys som Gud havde åbnet for vore sind.

Nogle uger før min mands død, lagde jeg betydningen af at opsøge en arbejdsmark ham alvorligt på sinde. Et sted hvor vi ville være fri fra byrderne der nødvendigvis kom over os i Battle Creek. I et svar talte han om forskellige sager som krævede opmærksomhed før vi kunne gå - pligter som nogen måtte gøre. Da spurgte han med dyb følelse: "Hvor er menneskene til at gøre dette arbejde? Hvor er de, som har en uselvisk interesse for vore institutioner og som vil stå for det rigtige, upåvirket af nogen som helst indflydelse som de kan komme i kontakt med?"

Med tårer udtrykte han sin bekymring for vore institutioner i Battle Creek. Han sagde: "Mit liv er givet til at opbygge disse institutioner. Det er som døden at forlade dem. De er som mine børn og jeg kan ikke få tankerne væk fra dem. Disse institutioner er Herrens redskaber til at gøre et særligt arbejde. Satan søger at hindre og tilintetgøre ethvert middel, som Herren bruger på arbejdet for (107) menneskets frelse. Hvis den store modstander kan forme disse institutioner efter verdens standard, er hans mål nået. Det er min største bekymring at have de rigtige mennesker på det rigtige sted. Hvis dem som er i ansvarlige stillinger er svage i moralsk kraft og vaklene i principper, tilbøjelig til at lede hen mod verden, er der masser som ville lede. Ond indflydelse må ikke herske. Jeg ville hellere dø, end at leve og se disse institutioner styret dårligt, eller vendt bort fra den hensigt de er startet op på.

"I mit forhold til denne sag har jeg været længst og tættest knyttet til forlagsarbejdet. Tre gange er jeg faldet og slået med lammelse, trods min helligelse til denne gren af arbejdet. Nu da Gud har givet mig fysisk og mental styrke, føler jeg, at jeg kan tjene hans sag, som jeg aldrig før har kunnet tjene. Jeg er nød til at se udgivelsesarbejdet få fremgang. Det er indflettet i megen af min eksistens. Hvis jeg glemmer den del af dette værk, så lad min højre hånd glemme hendes dygtighed."

Vi havde en aftale om at følge et teltmøde i Charlotte, sabbaten og søndag, den 23. og 24. juli. Da jeg var i svagt helbred, besluttede vi at rejse med privat befordring. Undervejs, lod min mand til at være glad og virkede alligevel alvorlig. Han priste gentagende gange Herren for den nåde og de velsignelser han fik og udtrykte hans egene følelser med hensyn til fortiden og fremtiden: "Herren er god og skal i høj grad prises. Han er en nærværende hjælp i nødens tid. Fremtiden synes overskyet og uklar, men Herren vil ikke have os nødstedt over disse ting. Når trængsler kommer vil han give os nåde til at udholde dem. Hvad Herren har været for os og hvad han har gjort for os, burde gøre os så taknemmelige, at vi aldrig ville knurre eller beklage os. Vort arbejde, vore byrder og ofre vil aldrig blive fuldt ud påskønnet af alle. Jeg ser at jeg har mistet min sindsro og Guds velsignelse, ved at lade mig selv blive besværet af disse ting.

Det har virket hårdt for mig at mine motiver skulle undervurderes og at mine bedste anstrengelser for at hjælpe, opmuntre og styrke mine brødre igen og igen skulle vendes imod mig. Men jeg huskede på Jesus og hans skuffelser. Hans sjæl blev bedrøvet over at han ikke blev værdsat af dem han kom for at velsigne. Jeg burde have dvælet ved Guds nåde og miskundhed, prist ham mere og beklaget mig mindre over mine brødres utaknemlighed. Havde jeg for stedse overladt alle mine forviklinger til Herren, tænkt mindre på hvad andre siger og gjort i mod mig, ville jeg have mere fred og glæde. Jeg vil nu først søge at beherske mig selv så, jeg ikke krænker i ord og handling og så hjælpe mine brødre til at gøre lige stier for deres fødder. Jeg vil ikke stoppe og knurre over noget forkert over for mig. Jeg har forventet mere af mennesker end jeg burde. Jeg elsker Gud og hans arbejde og jeg elsker også mine brødre."

Jeg tænkte en smule, medens vi rejste, om det var den sidste rejse nogen sinde vi ville have sammen. Vejret skiftede pludseligt fra trykkende hede til kold kulde. Min mand blev kold, men troede at hans helbred var så godt, at han ikke ville få nogen varig skade. Han arbejdede ved mødet i Charlotte og overbragte sandheden med stor klarhed og kraft. Han talte af den lyst han havde, ved henvendelse til et folk, som viste en dyb interesse i de for ham mest dyrebare emner. "Herren har i virkeligheden fornyet min sjæl," sagde han, "selvom jeg har brudt livets brød for andre. Over alt i Michigan råber folk ivrigt efter hjælp. Hvor længe må man trøste og opmuntre og styrke dem med de dyrebare sandheder der er anvendelige for denne tid!"

På vor vej hjem, klagede min mand over et let utilpashed, selvom han gjorde sit arbejde som sædvanlig. Hver morgen var vi i lunden nær vores hjem og forenede os i bøn. Vi var bekymrede for at kende vor opgave. Vi fik hele tiden breve fra forskellige steder og opfordrede os til at deltage i lejrmøder. Til trods for vor beslutning for at (109) hellige os selv til skrivning, var det svært at afvise at mødes med vore brødre ved disse betydningsfulde samlinger. Vi bad alvorligt for visdom til at kende den rigtige vej.

Sabbats morgen gik vi, som sædvanligt, sammen til lunden og min mand bad meget inderligt tre gange. Han synes uvillig til at holde op med at bede sammen med Gud, for særlig vejledning og velsignelse. Hans bønner blev hørt og fred og lys kom over vore hjerter. Han priste Herren og sagde: "Nu giver jeg det hele op til Jesus. Jeg mærker en liflig, himmelsk fred, en forsikring om at Herren vil vise os vor pligt; for vi ønsker at gøre hans vilje." Han fulgte mig til teltet og åbnede mødet med sang og bøn. Det var den sidste gang han kom til at stå ved min side ved talerstolen.

Den efterfølgende mandag havde han en stærk forkølelse og den næste dag var jeg også angrebet. Sammen tog vi til sanatoriet for kur. Om fredagen blev mine sygdomstegn mindre. Doktoren fortalte mig da at min mand havde lyst til at sove og at faren var overhængende. Jeg tog straks til hans værelse og så snart jeg så hans ansigtsudtryk vidste jeg at han var ved at dø. Jeg prøvede at vække ham. Han forstod alt hvad jeg sagde til ham, reagerede på alle spørgsmål der kunne svares ja eller nej til, men synes ude af stand til at sige mere. Da jeg fortalte ham at jeg troede han døde, viste han ingen overraskelse. Jeg spurgte om Jesus var dyrebar for ham. Han sagde: "Ja, oh, ja." "Har du intet ønske om at leve?" spurgte jeg. Han svarede: "Nej."

Vi knælede da ved hans sengekant og vi bad for ham. Et fredfyldt udtryk hvilede over hans ansigt. Jeg sagde til ham: "Jesus elsker dig. De evige arme er under dig." Han svarede: "Ja, Ja."

Bror Smith og andre brødre bad da omkring hans sengekant og trak sig tilbage for at det meste af natten i bøn. Min mand sagde at han ikke mærkede nogen smerte; men han faldt øjensynligt hurtigt ned. Dr Kellogg og hans hjælpere gjorde alt i deres (110) magt for at holde ham tilbage fra døden. Han vågnede langsomt, men var fortsat meget svag.

Næste morgen synes han let at vågne, men hen ad aften havde han en forkølelse, som efterlod ham bevidstløs. Ved 3 tiden sabbats eftermiddag, den 6. august 1881, åndede han sit liv stille væk, uden en anstrengelse eller en stønnen.

Rystelsen af min mands død ? så pludselig, så uventet ? faldt på mig med overvældende vægt. I min svage tilstand havde jeg samlet styrke til at blive ved hans sengekant til sidst, men da jeg så hans øjne lukket i døden, fik den afkræftede natur frit løb og jeg var fuldstændig udmattet. Nogle gange synes jeg at balancere mellem liv og død. Livsflammen brændte så lavt at et åndepust kunne slukke den. Om natten ville min puls blive mere mat og min ånde svagere og svagere til den synes at høre op. Kun ved Guds velsignelse og den uophørlige pleje og årvågenhed af læge og medhjælpere holdt mit liv ud.

Selv om jeg ikke havde rejst mig fra min sygeseng efter min mands død, blev jeg båret til teltet den efterfølgende sabbat for at deltage i hans begravelse. Ved slutningen ved prædiken følte jeg en ærbødighed i at bevidne om værdien af den kristnes håb i sorgens og savnets time. Da jeg rejste mig, fik jeg styrke og jeg talte i henved ti minutter, ophøjede Guds barmhjertighed og kærlighed under hele forsamlingens påhør. Ved slutningen af denne gudstjeneste fulgte jeg min mand til Oak Hill Cemetery, hvor han blev lagt til hvile indtil opstandelsesmorgnen.

Min fysiske styrke har været udmattet af slaget, dog holdt kraften af guddommelig nåde mig oppe i mit store savn. Da jeg så min mand ånde ud, følte jeg at Jesus var mere dyrebar for mig end at han nogen sinde før havde været på noget tidligere tidspunkt i mit liv. Da jeg stod ved min førstefødte og han lukkede sine øjne i døden, kunne jeg sige: »Herren gav og Herren tog, Herren være lovet!« Og jeg følte da at jeg havde en trøster i Jesus. (111) Og da min sidstfødte blev revet væk fra mine arme og jeg ikke længere kunne se dets lille hoved på puden ved min side, da kunne jeg sige: »Herren gav og Herren tog, Herren være lovet!« Og når han, hvis store hengivenhed jeg har lært, med hvem jeg har arbejdet i seks og tredive år, var taget væk, kunne jeg lægge mine hænder på hans øjne og sige: Jeg betror mine rigdomme til Dig, indtil opstandelsesmorgnen.

Da jeg så ham gå bort og så de mange venner føle med mig, tænkte jeg: Hvilken en modsætning til Jesu død, da han hang på korset! Hvilken modsætning! Ved hans smertestund, hånede og spottede spotterne ham. Men han døde og han gik gennem graven for at gøre den lysere og oplyse den, så vi må have glæde og håb selv i døden; så vi kan sige, når vi lægger vore venner til hvile i Jesus: vi skal møde igen.

Til tider følte jeg, at jeg ikke kunne kapere min mands død. Men disse ord lader til at være indprentet i mit sind. »Hold inde og kend, at jeg er Gud.« Jeg mærkede mit tab stærkt, men turde ikke opgive mig selv til unødig sorg. Det skulle ikke bringe døden tilbage. Og jeg er ikke så selvisk at ønske, hvis jeg kunne, at bringe ham fra hans fredfyldte søvn, til at han igen skulle i livskamp. Som en prøvet kriger, havde han lagt sig ned for at sove. Jeg vil se med velvilje på hans hvilested. Den bedste måde, som jeg og mine børn kan ære mindet af ham, som er faldet, er at tage arbejdet hvor han forlod det og i Jesu styrke føre det frem til fuldendelse. Vi vil være taknemmelige for de nyttige år, som vi har haft med ham; og for hans skyld og for Kristi skyld, vil vi lære en lektie af hans død som vi aldrig skal glemme. Vi vil lade dette smertelige tab gøre os mere venlige og milde, mere tålmodige, udholdende og betænksomme mod det levende.

Jeg tager mit livsværk op alene, i fuld fortrøstning for at min Forløser vil være med mig. Vi har kun en lille stund til at (112) føre krigen; så vil Kristus komme, så dette krigsskue vil slutte. Så vil vore sidste anstrengelser kunne gøres i arbejdet med Kristus og fremme hans rige. Nogle, som har stået i fronten af slaget og nidkært modstod det onde, der kom og faldt ved pligtposten; det levende blik ser sørgmodigt på de faldne helte, men der er ingen tid til at holde op med at arbejde. De må holde rækkerne lukkede; gribe banneret fra den hånd, der er lammet af døden og med fornyet energi hævde sandheden og Kristi ære. Som aldrig før må der gøres modstand mod synd ? mod mørkets kræfter. Tiden påkræver energisk og beslutsom handling fra deres side, som tror den nærværende sandhed. Hvis ventetiden synes lang før vores Forløser kommer; hvis vi, bøjet af lidelse og udmattet af strengt arbejde, føler os utålmodig for at modtage en ærefuld udfrielse fra krigsførelsen, så lad os huske - og lad dette komme til erindring hver gang man knurrer - at vi er efterladt på jorden for at støde på storme og kampe, for at fuldkomme kristen karakter og blive bedre bekendt med Gud vor Fader og Kristus vor ældre bror og for at udføre arbejde for Mesteren, i at vinde mange sjæle for Kristus. »De forstandige skal stråle som himmelhvælvingens glans og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid."

Vidnesbyrd 1 (1855)
Din broders vogter

[Den 20. november 1855 kom Herrens ånd pludseligt og mægtigt over mig, medens jeg bad og jeg blev henrykket i et syn.

Jeg så, at Herrens ånd havde været ved at uddø i menigheden. Herrens tjenere har stolet for meget på de stærke argumenter og har ikke haft den faste tillid til Gud, som de skulle have. Jeg så, at sandhedens argumenter alene ikke vil bevæge sjæle til at slutte sig til levningen af Guds folk, for sandheden er upopulær. Guds tjenere må have sandheden i sjælen. Engelen sagde: "De må modtage den varm fra herligheden, bære den i deres hjerte og med sjælens varme og alvor udøse den til den, der hører." Nogle få, som er samvittighedsfulde, er beredte til at lade sig overbevise af bevisernes vægt; men mange er det umuligt at overbevise blot med sandhedens teori. Sandheden må være ledsaget af en kraft, et levende vidnesbyrd, som griber dem.

Jeg så, at fjenden er travlt beskæftiget med at ødelægge sjæle. Ophøjelse er kommet ind i rækkerne; der må være mere ydmyghed.

Der er for meget af en selvstændighedens ånd rådende iblandt sendebudene. Denne må aflægges og Guds tjenere må slutte sig sammen. Der har været for meget af den ånd, der spørger: »Skal jeg vogte min broder?« Engelen sagde: "Ja, *du er* din broders vogter. Du (114) bør have en vågen omhu for din broder, interessere dig for hans velfærd og nære en god og kærlig ånd over for ham. Slut jer sammen, slut jer sammen!" Guds hensigt var, at menneskene skulle være åbenhjertige og ærlige, naturlige, sagtmodige, ydmyge og ukunstlede. Dette er himmelens princip; Gud ordnede det således. Men det stakkels, skrøbelige menneske fandt på noget andet at følge sin egen vej og ned omhu tage sig af sine egne egoistiske interesser.

Jeg spurgte engelen, hvorfor denne ukunstlethed var forsvundet i menigheden, medens stolthed og ophøjelse var kommet ind. Jeg så, at dette er grunden til, at vi næsten er blevet overladt i fjendens hånd, Engelen sagde: "Se til og du vil finde, at denne følelse råder: "Skal jeg vogte min broder?" Han sagde videre: "Du er din broders vogter. Din bekendelse og din tro kræver, at du fornægter dig selv og bringer ofre for Gud, ellers vil du være uværdig til et evigt liv; for det blev købt til dig for en høj pris, nemlig for Guds elskede søns sjælekval, hans lidelse og hans blod."

Jeg så, at mange på forskellige steder både i øst? og i veststaterne føjede landejendom til landejendom, jord til jord og bygning til bygning og de påberåber sig Guds sag til undskyldning, idet de siger, at de gør dette for at kunne hjælpe sagen. De binder sig så fast, at de kun kan gøre sagen ringe nytte. Nogle køber et stykke jord og arbejder med al deres kraft for at kunne betale det. Deres tid er så optaget, at de kun har få stunder til at bede, til at tjene Gud og opnå kraft fra ham til at overvinde deres skødesynder. De er i gæld og når sagen trænger til deres støtte, kan de ingen hjælp yde, fordi de først må afvikle gælden. Men så snart de er gældfri, ligger det dem fjernere at hjælpe sagen, end det gjorde før, idet de på ny indvikler sig i forpligtelser ved at forøge deres ejendom. De smigrer sig med, at denne fremgangsmåde er rigtig, at de vil anvende udbyttet til at fremme Guds sag, medens de faktisk samler sig skatte hernede. De elsker sandheden med deres mund, men ikke med deres gerning. (115) De elsker sandheden netop så meget, som deres gerninger viser. De elsker verden mere og Guds sag mindre; tiltrækningen til jorden bliver stærkere og tiltrækningen til himmelen svagere. Hvor deres skatte er, der er også deres hjerter. Ved deres eksempel siger de til deres omgivelser, at de har i sinde at forblive der og at denne verden er deres hjem. Engelen sagde: "Du er din broders, vogter."

Mange har påtaget sig unødige udgifter udelukkende for at opfylde deres ønsker og tilfredsstille smagen og øjet, når sagen netop trængte til de således anvendte midler og når nogle af Guds tjenere var dårligt klædt og var hæmmet i deres, arbejde af mangel på midler. Engelen sagde: "Deres tid til at virke vil snart være forbi. Deres gerninger viser, at jeget er deres afgud og den ofrer de til." Jeget må først tilfredsstilles; deres tanke er: "Skal jeg vogte min broder?" Mange har fået den ene advarsel efter den anden, men de agtede ikke på den. Jeget er hovedsagen og det må alting føje sig efter.

Jeg så, at selvfornægtelsens og opofrelsens ånd er næsten forsvundet i menigheden; man giver selvet og egeninteressen den første plads og derefter gør man for sagen, hvad man synes, at man lige så godt kan gøre som undlade at gøre. Jeg så, at et sådant offer er lydefuldt og uantageligt for Gud. Alle burde være interesserede i sagen og gøre deres yderste for at fremskynde den. Jeg så, at de, som ikke besidder ejendom, men som har legemlige kræfter, er ansvarlige for disse over for Gud. De bør være ivrige i arbejdet og brændende i ånden; de bør ikke overlade al opofrelse til dem, der har ejendom. Jeg så, at de kan bringe ofre og at de bør gøre det lige så vel som de, der har ejendom. Men det er ofte sådan, at de, der er uden midler, ikke forstår, at de kan fornægte sig selv på mange måder, at de kan anvende færre penge på deres egne legemer og til tilfredsstillelse af smag og lyst og at de kan spare meget til sagen og således samle sig en skat i himmelen. Jeg så, at der er skønhed og ynde i sandheden; men tag Guds kraft bort fra den, så er den kraftesløs. *Vejl f menigh* bd 1 side 27-29]

Tidspunktet til at begynde sabbaten på

Jeg så at det var således: "Fra aften til aften, skal I helligholde jeres sabbat." Englen sagde: Tag Guds ord, læs det, forstå det og I kan ikke fare vild. Læs omhyggeligt og I skal finde *hvad* aften er og *hvornår* den er." Jeg spurgte englen om Guds misbilligelse havde været over hans folk for den måde de begyndte sabbaten på. Jeg blev vist tilbage til sabbatens opkomst og fulgte Guds folk op til denne tid, men kunne ikke se at Herren var mishaget, eller misbilliget over den. Jeg forhørte mig hvorfor det kunne være således, at vi på den sidste dag måtte ændre tidspunktet for sabbatens begyndelse. Englen sagde: "I vil forstå, men ikke endnu, ikke endnu." Englen sagde: "Hvis lys kommer og det lys tilsidesættes eller forkastes, da kommer Guds domfældelse og misbilligelse; men før lyset kommer, er der ingen synd, der er intet lys for dem at forkaste." Jeg så at det var i nogles tanker, at Herren havde vist at sabbaten begyndte klokken seks, medens jeg kun havde set at den begyndte om "aftnen" og det var ud fra det at aften var ved sekstiden. Jeg så at Guds tjenere måtte drage nærmere og stå sammen.

Sandhedens modstandere

Jeg fik vist historien om Stephenson og Hall fra Wisconsin. Jeg så medens vi var i Wisconsin, i juni 1854, at de var overbevist om at synerne var fra Gud; men de undersøgte dem og målte sig med deres synspunkter om den kommende tid og fordi de ikke var enige med synerne ofrede de synerne til fordel for Den-kommende-Tid. Og under deres østlige rejse, sidste forår, var de begge forkerte og lumske. De havde snublet over Den-kommende-Tid og de (117) er villig til at gøre hvad som helst for at skade the Review; dets venner måtte være vågne og gøre hvad de kan for at redde Guds børn fra bedrag. Disse mænd er forenet med et lyvende og fordærvet folk. De har haft vidnesbyrd af dette. Og da de bekendte sympati og enhed med min mand, bed de (særlig Stephenson) som en hugorm bag hans ryg. Selv om deres ord var pæne om ham, ophidsede de hele Wisconsin-området mod the *Review* og dets ledere. Stephenson var særlig arkiv i den sag. Deres mål havde været at få the *Review* til at udgive Den-kommende-Tid teologien, eller at ødelægge dets indflydelse. Om medens min mand åbenhjertet og troskyldig, søgte måder at fjerne deres skinsyge på og rent ud sagt åbnede op for deres forehavende og prøvede at hjælpe dem, var de ude på ondt og så alt med et skinsygt øje. Engelen sagde, da jeg beskuede dem: "Tror I, svage mennesker, at I kan blive i Guds arbejde? Svage mennesker: En berøring med hans finger kan slå jer til jorden. Han vil tillade jer det en lille stund endnu."

Jeg blev vist tilbage til adventlærens begyndelse og endda før den tid og jeg så at der ikke havde været en parallel til det bedrag, fejlfremstilling og falskhed som havde været udøvet af the *Messenger* gruppen, eller sådan en forening af fordærvede hjerter under et religionens påskud. Nogle oprigtige hjerter har været påvirket af dem og konkluderet at de i det mindste må have nogle grunde for deres påstande og anset dem for at være ude af stand til at udtale så grelle falskheder. Jeg så at noget sådant ville have vidnesbyrd af sandhed til disse sager. Guds menighed burde bevæge sig ligefrem, som om der ikke var sådanne mennesker i verden.

Jeg så at afgjorte bestræbelser skulle gøres for at vise dem, som er ukristne i deres liv, deres fejl og hvis de ikke fornyer sig, burde de blive adskilt fra det dyrebare og hellige, så Gud kan have et pænt og rent folk, som han kan glæde sig ved. (118) Vanær ham ikke, ved at forbinde de rene med de urene.

Jeg fik vist nogle der kom fra øststaterne til veststaterne. Jeg så at det ikke skulle være deres mål, som forlader øststaterne til fordel for veststaterne at blive rige, men at vinde sjæle for sandheden. Englen sagde: "Lad dine gerninger vise at det ikke er for ære, eller for at vinde rigdomme på jorden, at I er flyttet til veststaterne, men for at fremholde og ophøje sandheds standard." Jeg så at dem, som flytter til veststaterne

skulle være som mennesker der venter på deres Herre. Englen sagde: "Vær et levede eksempel for dem i veststaterne. Lad dine gerninger vise at I er Guds særlige folk og at I har et særligt arbejde, ved at give det sidste nådebudskab til verden. Lad jeres gerninger vise for dem omkring jer at denne verden ikke er jeres hjem" Jeg så at dem som har indviklet sig selv var ved at bryde fjendens snare og gå frit. Sammel ikke rigdomme på jorden, men vis ved jeres liv at I samler rigdomme i himlen. Hvis Gud har kaldt på jer i veststaterne, har han et arbejde, et ophøjet arbejde, for jer at gøre. Lad jeres tro og erfaring hjælpe dem, som ikke har en levende erfaring. Lad ikke tillokkelsen være rettet mod denne ringe og mørke plet af en verden, men lad den være vendt opad mod Gud, ære og himlen. Lad ikke ejendommenes bekymringer og forvirringer optage jeres sind, men I kan med sikkerhed tænke på Abrahams gård. Vi er arvinger til denne udødelige arv. Vend jeres hengivenhed fra jorden og dvæl ved himmelske ting.

Forældres ansvar

[Jeg så, at der hviler et stort ansvar på forældre. De må ikke lade sig lede af deres børn, men må lede disse. Jeg blev henvist til Abraham. Han var tro i sit hus. Han bød sin husstand efter sig og dette blev ihukommet hos Gud.

Derpå blev jeg henvist til Eli. Han optugtede ikke sine børn og de blev onde og slette og førte Israel på vildspor ved deres ugudelighed. Da Herren havde fortalt Samuel om deres synder og om den forbandelse, der ville følge, fordi Eli ikke holdt den i ave, sagde han, at deres synder aldrig i evighed skulle sones ved slagtoffer eller afgrødeoffer. Da Samuel fortalte, hvad Herren havde vist ham, føjede Eli sig deri og sagde: »Han er Herren; han gøre, hvad han tykkes bedst!« Guds forbandelse fulgte snart. Disse ugudelige præster blev ihjelslået og tredive tusind israelitter faldt og Guds ark blev taget af fjenden. Da Eli hørte, at Guds ark var taget, faldt ham baglæns ned og døde. Alt dette onde var en følge af, at Eli undlod at holde sine sønner i ave. Jeg så, at dersom Gud var så nøje med at lægge mærke til sådanne ting fordum, vil han ikke være mindre nøje i disse sidste dage.

Forældre må styre deres børn, holde dem i ave og retlede deres lidenskaber, for i modsat fald vil Gud visselig ødelægge børnene på sin brændende vredes dag og da vil de forældre, der ikke har holdt styr på deres børn, ikke være uden skyld. Navnlig bør Guds tjenere styre deres egne familier og holde dem under god disciplin. Jeg så, at de ikke er skikkede til at dømme eller bestemme i menighedens anliggender, medmindre de kan styre deres eget hus godt. De må først have orden i hjemmet, så vil deres skøn og indflydelse have vægt i menigheden.

Jeg så, at grunden til, at synerne ikke har været hyppigere i den senere tid, er, at menigheden ikke har værdsat dem. Menigheden har næsten mistet sin åndelighed og tro og irettesættelser og advarsler har kun haft ringe indvirkning på den. Mange, der har bekendt sig til at tro på synerne, har ikke agtet på dem.

Nogle har fulgt en uklog fremgangsmåde; når de i samtaler med vantro mennesker har fremholdt deres trosanskuelser og er blevet bedt om bevis, har de læst et syn i stedet for at hente bevis fra bibelen. Jeg så, at denne fremgangsmåde var inkonsekvent og vakte fordomme imod (120) sandheden, hos de vantro. Synerne har ingen vægt hos sådanne, som aldrig har set dem og intet kendskab har til deres ånd. Der bør ikke henvises til den i sådanne tilfælde. *Vejl f menigh* bd 1 side 25-26]

Hav tro til Gud

[Under mit ophold i Battle Creek, Michigan, så jeg den 5. maj 1855, at der var stor mangel på tro hos Guds tjenere såvel som hos menigheden. De havde for let ved at blive modløse, var for meget tilbøjelige til at tvivle på Gud, for villige til at synes, at de havde det svært og at Gud havde forladt dem. Jeg så, at dette var hensynsløst. Gud elskede dem så højt, at han gav sin højt elskede søn i døden for dem og hele himmelen interesserede sig for deres frelse; men efter alt, hvad der var blevet gjort for dem, faldt det dem alligevel svært at tro og fortrøste sig på en så kærlig og god fader. Han har sagt, at han er mere villig til at give Helligånden til dem, der beder ham, end jordiske forældre er til at give deres børn gode gaver. Jeg så, at Guds tjenere og menigheden har for let ved at blive modløse. Når de bad deres fader i himmelen om ting, som de mente, at de behøvede og disse ikke kom øjeblikkelig, vaklede troen, deres mod forsvandt og en tilbøjelighed til at knurre greb dem. Jeg så, at dette mishagede Gud.

Enhver hellig, der kommer til Gud med et sanddru hjerte og opsender sine ærlige bønner til ham i tro, vil blive bønhørt. Din tro må ikke give slip på Guds forjættelser, selv om du ikke ser eller føler et øjeblikkeligt svar på dine bønner. Vær ikke bange for at forlade dig på Gud! Stol på hans sikre løfte: »Bed så skal I få.« Gud er for viis til at tage fejl og for god til at holde noget godt tilbage fra sine hellige, som vandrer i oprigtighed. Mennesket er fejlende og selv om dets bønner kommer fra et redeligt hjerte, beder det ikke altid om de ting, som tjener til dets eget bedste, eller som vil herliggøre Gud. Når dette er tilfældet, hører vor vise og gode fader (121) vore bønner og han vil svare, undertiden straks; men han giver os, de ting, som tjener til det bedste for os og til hans egen ære. Gud giver os velsignelser. Dersom vi kunne skue ind i hans plan, ville vi klart kunne se, at han ved, hvad der er bedst for os og at vore bønner besvares. Vi får intet, der ville være skadeligt; vi får den velsignelse, vi trænger til, i stedet for noget, som vi bad om og som ville være os til skade.

Jeg så, at dersom vi ikke mærker, at vore bønner øjeblikkelig besvares, bør vi holde fast ved vor tro og ikke tillade mistillid at trænge ind, for den vil skille os fra Gud. Hvis vor tro vakler, får vi intet af ham. Vor tillid til Gud bør være stærk; da vil velsignelsen falde på os ligesom en regnbyge, når vi mest behøver den.

Når Guds tjenere beder om hans ånd og velsignelse, kommer den undertiden øjeblikkelig; men den meddeles ikke altid på denne måde. Bliv ikke forsagt i sådanne stunder. Lad din tro holde fast ved løftet om, at den vil komme. Sæt din fortrøstning helt til Gud og ofte vil velsignelsen komme, når du mest trænger til den og du vil uventet få hjælp fra Gud, medens du fremholder sandheden for vantro mennesker og blive i stand til at tale ordet tydeligt og med styrke.

Det blev fremstillet for mig, som når børn beder deres kærlige jordiske forældre om en velsignelse. De beder om noget, som forældrene ved vil være dem til skade og forældrene giver dem noget, som vil være godt og sundt for dem, i stedet for at give dem, hvad de ønskede. Jeg så, at Gud vil høre og besvare enhver bøn, som et ærligt hjerte opsender i tro og den, der opsendte bønnen, vil få velsignelsen, når han har den mest behov og tit vil den overstige hans forventninger. Ikke en eneste bøn fra et sandt Guds barn går til spilde, når den opsendes i tro fra et ærligt hjerte. *Vejl f menigh* bd 1 side 19-20]

Messenger selskabet

I Oswego, New York, juni 1855, fik jeg vist at Guds folk har været tynget ned med byrder; at der havde været akanere i lejren. Guds værk har kun udviklet sig en smule og mange af hans tjenere blev modløse, fordi sandheden ikke havde større virkning i New York og der blev ikke lagt flere til menigheden. *Messenger* var kommet frem og vi må tåle noget fra deres lyvende tunger og fejlfremstillinger, alligevel bør vi tage det hele med tålmod, for de vil ikke skade Guds sag, nu hvor de har forladt os, så meget som de ville have skadet den ved deres indflydelse, dersom de var blevet hos os.

Guds misbilligelse er kommet over menigheden, på grund af de enkelt personer med fordærvede hjerter i sig. De ønskede at være forrest, hvor hverken Gud eller deres brødre havde sat dem. Selviskhed og ophøjelse var markerende for deres handlemåde. Et sted er nu åbent for alle sådanne, så de kan gå og finde græsgange med dem, af deres slags. Og

vi bør prise Gud at han i barmhjertighed har befriet deres menighed. Gud har opgivet mange af disse personer til deres egne metoder og de fyldes med deres egne gerninger. En sindsbevægelse og forståelse leder dem nu, som vil bedrage nogle. Men enhver oprigtig vil være oplyst med hensyn til denne gruppes sande tilstand og vil forblive hos Guds særlige folk, holde fast på sandheden og følge de ydmyge stier, upåvirket af deres indflydelse, som er blevet opgivet af Gud til deres egne veje, fyldes af egne gerninger. Jeg så at Gud havde givet disse personer anledning til at fornyelse, han havde oplyst dem om deres kærlighed til selvet og deres øvrige synder; men de ville ikke give agt på det. De vil ikke blive fornyet og han skiller barmhjertig menigheden væk fra dem. Sandheden vil få virkning, hvis Guds tjenere og menigheden vil hellige sig selv til ham og hans sag.

Jeg så at Guds folk må vækkes og tage rustningen på. Kristus kommer, for det store arbejde i det sidste nådebudskab er for vigtigt for os, at han ¤kommer og svarer på sådane forfalskninger, fejlfremstillinger og bagvaskelse som *Messenger*gruppen har opfostret og udspredt. Sandhed, giver sandhed, vi må dvæle på den. Vi udfører et stort arbejde og kan ikke komme tilbunds. Satan er i alt dette, for at bortlede vore tanker fra den nærværende sandhed og Kristi komme. Englen sagde: "Jesus kender det hele." Om lidt kommer deres dag. Alle vil blive dømt efter handlingerne der er gjort af personen. Den lyvende tunge vil blive stoppet. Synderne i Zion vil være bange og frygtsomhed vil overraske hyklerne.

Bered dig til at møde Herren

bered dig til at møde Herren
[Jeg så, at vi ikke må udskyde Herrens komme. Engelen sagde: "Bered jer, bered jer for det, som vil komme over jorden! Lad jeres gerninger svare til jeres tro!" Jeg så, at sindet må være fæstet ved Gud og at vor indflydelse bør vidne for Gud og hans sandhed. Vi kan ikke ære Herren, når vi er skødesløse og ligegyldige. Vi kan ikke herliggøre ham, når vi er modløse. Vi må arbejde alvorligt for at sikre vor egen sjæls frelse og for at frelse andre. Vi bør lægge al vægt på dette og alt det øvrige må komme i anden række.

Jeg så himmelens skønhed. Jeg hørte englene synge deres henrivende sange og tilskrive Jesus pris og ære og herlighed. Da kunne jeg fatte lidt af Guds søns vidunderlige kærlighed. Han forlod al den herlighed og al den ære, han havde i himmelen og interesserede sig i den grad for vor frelse, at han tålmodigt og sagtmodigt bar al den hån og ringeagt, som mennesker kunne overøse ham med. Han blev såret, slået og knust; han blev udstrakt på Golgatas kors og (124) led den mest kvalfulde død for at frelse os fra døden, for at vi kunne blive tvættet i hans blod og opstå for at leve sammen med ham i de boliger, han bereder for os, for at nyde himmelens lys og herlighed og for at høre englene synge og synge med dem.

Jeg så, at hele himmelen interesserer sig for vor frelse; skal vi så stille os ligegyldige? Skal vi være ligeglade, som om det var af ringe betydning, hvorvidt vi frelses eller går fortabt? Skal vi ringeagte det offer, som blev bragt for os? Det har nogle gjort. De har leget med tilbudet om nåde og Guds vrede er over dem. Man kan ikke altid vedblive at bedrøve Guds ånd. Bedrøver man den lidt længere, vil den vige bort. Dersom menneskene ved deres liv viser, at de ringeagter Jesu tilbudte nåde, efter at alt, hvad Gud kunne gøre for at frelse dem, er blevet gjort, vil døden blive deres del og den vil være dyrt købt. Det vil blive en frygtelig død; for de vil komme til at føle de kvaler, som Kristus gennemgik på korset for at købe den forløsning, de har afslået. Og de vil da forstå, hvad de har tabt et evigt liv og den udødelige arvelod. Det store offer, der er bragt for at frelse sjæle, viser, hvad sjæle er værd. Når den dyrebare sjæl engang er fortabt, er den fortabt for stedse.

Jeg har set en engel stå med vægtskåle i sine hænder i færd med at veje Guds folks og navnlig de unges tanker og interesser. I den ene vægtskål lå de tanker og interesser, der var rettet mod himmelen, i den anden lå de tanker og interesser, som var rettede mod jorden. Og i denne vægtskål blev al læsning af dårlige bøger, tanker om klædedragt og pynt, forfængelighed, stolthed m.m. anbragt. Oh, hvilket højtideligt øjeblik var ikke dette: Guds engle stående med vægtskåle vejende Guds bekendende børns tanker deres, der påstår, at de er døde for verden og levende for Gud! Den skål, der var fyldt med jordiske tanker, forfængelighed og stolthed, faldt hurtigt ned til trods for, at lod efter lod rullede af. Skålen med himmelvendte tanker og interesser gik lige så hurtigt op, som (125) den anden gik ned, oh, hvor let var den ikke! Jeg kan omtale dette, sådan som jeg så det; men aldrig vil jeg kunne gengive det højtidelige og livagtige indtryk, det gjorde på mit sind, da jeg så engelen med vægtskålene veje Guds folks tanker og interesser. Engelen sagde: "Kan sådanne indgå i himmelen? Nej, nej, aldrig. Fortæl dem, at det håb, de nu besidder, er forfængeligt og medmindre de hurtigt vender om og finder frelse, må de gå fortabt."

Et skin af gudsfrygt vil ikke frelse nogen. Alle må have en dyb og levende erfaring. Kun dette vil redde dem i trængselstiden. Da vil deres arbejde blive prøvet, hvordan det er; og dersom det er guld, sølv og kostbare sten, vil de blive skjult som i Herrens telts løndom. Men dersom deres arbejde er træ, hø og strå, vil intet kunne beskytte dem mod Herrens brændende vrede.

De unge såvel som de, der er ældre, vil blive afkrævet regnskab for deres håb. Men sindet, som af Gud var bestemt til noget bedre, dannet til at tjene ham fuldkomment, har dvælet ved tåbelige ting i stedet for ved evige interesser. Det sind, der får lov til at vandre hid og did, er lige så vel i stand til at forstå sandheden, forstå Guds ords beviser for sabbatens helligholdelse og til at forstå det sande grundlag for en kristens håb, som det er til at beskæftige sig med et menneskes udseende, dets opførsel, dets klædedragt etc. Og de, der lader sindet adsprede med tåbelige fortællinger og intetsigende historier, mætter vel fantasien, men Guds ords glans fordunkles for dem. Sindet ledes direkte bort fra Gud. Interessen for hans dyrebare ord bliver ødelagt.

Vi har fået en bog, som skal lede vore fødder gennem denne mørke verdens farer til himmelen. Den fortæller os, hvordan vi kam undfly Guds vrede og den fortæller os også om Kristi lidelser for os, det store offer, der blev gjort, for at vi kunne opnå frelse og for stedse glæde os for Guds åsyn. Og dersom nogen til sidst går glip af målet efter at have hørt sandheden, således som de har hørt den i dette oplyste land, vil det være deres egen skyld; de vil være (126) uden undskyldning. Guds ord viser os, hvordan vi kan blive fuldkomne kristne og undgå de syv sidste plager. Men de interesserede sig ikke for at komme til klarhed over dette. Andre ting afledede sindet, de hægede om afguder og Guds hellige ord blev forsømt og agtet ringe. Bekendende kristne har drevet gæk med Gud og når hans hellige ord skal dømme dem på den yderste dag, vil de blive fundet for lette. Dette ord, som de har forsømt ved at læse dårlige bøger, skal prøve deres liv. Det er målestokken; deres bevæggrunde, ord, gerninger og måden, hvorpå de benytter deres tid, vil alt sammen blive sammenlignet med Guds ord; og dersom de da kommer til kort, er deres skæbne afgjort for stedse.

Jeg så, at mange måler sig selv med hinanden indbyrdes og sammenligner deres liv med andres liv. Dette bør ikke ske. Kristus alene er givet som et forbillede for os. Han er vort sande mønster og enhver bør stræbe efter at være den ypperste til at efterligne ham. Enten er vi Kristi medarbejdere, eller også samarbejder vi med fjenden. Enten samler vi med Kristus, eller også spreder vi. Enten er vi virkelige helhjertede kristne, eller også er vi ikke kristne. Kristus siger: »Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund."

Jeg så, at nogle endnu næppe ved, hvad selvfornægtelse og opofrelse er, eller hvad det vil sige at lide for sandhedens skyld. Men ingen vil kunne indgå i himmelen uden at ofre noget. En selvfornægtelsens og opofrelsens ånd må opelskes. Nogle har ikke ofret sig selv, deres legeme, på Guds alter. De ligger under for et heftigt, ustadigt sind, tilfredsstiller deres lyster og varetager deres egne interesser uden hensyn til Guds sag. De, der er villige til at ofre noget for det evige liv, vil opnå det; og det vil være værd at lide for, værd at korsfæste jeget for og at opofre enhver afgud for. Den evige vægt af herlighed uden mål og måde opsluger alt og stiller enhver jordisk glæde i skyggen. *Vejl f menigh* bd 1 side 21-24]

Vidnesbyrd 2 (1856)
De to veje

[Under konferensen i Battle Creek den 27. maj 1856 blev der i et syn vist mig visse ting, der angår menigheden i almindelighed. Guds herlighed og majestæt passerede forbi mig. Englen sagde: "Han er forfærdelig i sin majestæt, men I forstår det ikke, forfærdelig i sin harme og dog fortørner I ham daglig." »Kæmp for at komme ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen og mange er de, der går ind ad den og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet og få er de, der finder den.« Disse veje er forskellige, adskilte og går i modsatte retninger. Den ene fører til evigt liv, den anden til evig død. Jeg så forskellen mellem disse veje og også forskellen mellem de skarer, der vandrede på den. Vejene er hinanden modsatte; den ene er bred og jævn, den anden trang og knudret. Således er også de skarer, som vandrer på den, hinandens modsætninger i karakter og i vandel, i klædedragt og i omgang.

De, der vandrer på den trange vej, taler om den glæde og lykke, de vil opnå ved rejsens afslutning. Deres ansigtstræk er ofte bedrøvet, men stråler dog tit af salig og hellig glæde. De klæder sig ikke på samme måde som flokken på den brede vej, taler ikke som den og handler heller ikke som den. Et mønster er blevet opstillet for dem. En sorgens mand, som var kendt med (128) smerte, har åbnet denne vej for dem og selv vandret på den. Hans efterfølgere ser hans fodspor og finder trøst og opmuntring. Han gik trygt igennem og det kan også de, hvis de går i hans; fodspor.

På den brede vej er enhver optaget af sin egen person og sin klædedragt og af glæderne undervejs. De hengiver sig uhæmmet til lystighed og munterhed og tænker ikke på rejsens afslutning, på den visse ødelæggelse ved vejens ende. For hver dag kommer de deres ødelæggelse nærmere, men blindt haster de af sted hurtigere og hurtigere. Oh, hvor grufuldt var det ikke for mig at se dette!

Blandt dem, der vandrede på den brede vej, så jeg mange, på hvem disse ord var skrevet: "Død for verden. Alle tings ende er nær. Vær også I rede!" De lignede nøjagtigt alle de forfængelige mennesker rundt omkring dem med undtagelse af en skygge af tristhed, som jeg lagde mærke til i deres ansigter. Deres samtale var nøjagtigt den samme, som deres lystige, tankeløse omgivelser førte; men af og til pegede de med stor tilfredshed på, hvad der stod skrevet på deres klæder og opfordrede andre til at få det samme skrevet på deres klædebon. De befandt sig på den brede vej, men bekendte sig dog til at være blandt dem, der gik på den trange vej. Deres omgivelser sagde: "Der er ingen forskel mellem os. Vi ligner hverandre. Vi klæder os, taler og handler ens."

Derpå blev jeg vist tilbage til årene 1843 og 1844. Dengang var der en gudhengivenhedens ånd, som ikke forekommer nu. Hvad er der gået af Guds bekendende ejendomsfolk? Jeg så den rådende lighed med verden, uvilligheden til at lide for sandhedens skyld. Jeg så en stor mangel på underdanighed under Guds vilje. Jeg blev vist tilbage til de tidligere Israels børn, efter at de forlod Ægypten. I nåde kaldte Gud den bort fra ægypterne, for at de måtte kunne tjene ham uden bånd eller hindring. Han gjorde undere for dem undervejs og han prøvede og forsøgte dem ved at lade dem komme i vanskeligheder. Efter Guds underfulde handlemåde med dem og efter at være blevet udfriet så mange gange knurrede de, når Gud prøvede dem eller (129) forsøgte dem. De sagde: »Var vi dog blot døde for Herrens hånd i Ægypten!« De længtes efter porrerne og hvidløgene dernede.

Jeg så, at mange, der bekender sig til at tro på sandheden for disse sidste dage, finder det mærkeligt, at Israels børn krurrede under vandringen og at de efter Guds underfulde handlemåde med dem skulle være så utaknemmelige, at de kunne glemme, hvad han havde gjort for dem. Engelen sagde: "I har handlet værre, end de har," Jeg så, at Gud har givet sine tjenere sandheden så klar og så tydelig, at den ikke kan bestrides. Hvor de end kommer, er de sikre på sejren. Deres fjender kan ikke komme uden om den overbevisende sandhed. Lyset bar skinnet så klart, at Guds tjenere kan stå frem hvor som helst og lade sandheden, klar og sammenhængende som den er, gå af med sejren. Denne store velsignelse er ikke blevet værdsat, ikke engang forstået. Dersom en eller anden prøvelse kommer, begynder nogle at se tilbage og synes, at de har det svært. Nogle af dem, der bekender sig til at være Guds tjenere, ved ikke, hvad rensende prøvelser er. Undertiden laver de sig selv prøvelser, indbilder sig prøvelser og bliver så let modløse, så let fornærmede og egenværdigheden bliver så hurtigt såret, at de skader sig selv, skader andre og skader sagen. Satan forstørrer deres prøvelser og påvirker deres sind med tanker, som, hvis de giver efter for dem, vil ødelægge deres indflydelse og deres brugbarhed.

Nogle har følt sig fristet til at trække sig tilbage fra virksomheden for at arbejde med deres hænder. Jeg så, at hvis Guds hånd ikke længere var over dem og de blev udsat for sygdom og død, ville de få at vide, hvad trængsel er. Det er frygteligt at knurre imod Gud. De tænker ikke på, at den vej, de vandrer på, er knudret, en selvfornægtelsens og selvkorsfæstelsens vej og at de ikke må vente, at alt skal gå lige så glat, som om de gik på den brede vej.

Jeg så, at nogle af Guds tjenere, endog prædikanter, bliver så let modløse og deres jeg så let stødt, at de indbilder sig at være blevet tilsidesat, når dette ikke er tilfældet. (130) De synes, at deres lod er svær. Sådanne forstår ikke, hvordan de ville føle, dersom Guds bærende hånd blev fjernet og de måtte gennemgå sjælelig ængstelse. Da ville de finde, at deres lod var ti gange sværere, end den var før, medens de var beskæftigede i Guds gerning, hvor de vel måtte lide prøvelser og savn, men ligefuldt nød Guds velbehag. Nogle, som arbejder i Guds sag, ved ikke, hvornår de virkelig har en sorgløs tid. De har mødt så få savn og kender så lidt til mangel eller opslidende arbejde eller sjælebyrde, at når de har en sorgløs tid, når de nyder Guds velbehag og er næsten fuldstændig fri for ængstelse i ånden, ved de det ikke, men mener, at deres prøvelser er svære Jeg så, at medmindre sådanne får en selvopofrelsens ånd og er villige til at arbejde med glæde og ikke spare sig selv, vil Gud fritage dem. Han vil ikke anerkende dem som sine selvopofrende tjenere, men vil oprejse sådanne, som vil arbejde, ikke trægt, men med alvor og som vil være klar over, hvornår de har en sorgløs tid. Guds tjenere må føle byrden for sjæle; de må græde mellem forhallen og alteret og sige: »Herre, spar dog dit folk!"

Nogle af Guds tjenere har givet deres liv for at anvende det og opofre det i Guds sag, indtil deres helbred er nedbrudt og de er næsten udslidt af åndeligt arbejde, af bekymring, møje og savn uden ophør. Andre har ikke haft nogen byrde og ikke villet påtage sig den. Men netop sådanne synes alligevel, at de har det svært, selv om de aldrig har oplevet genvordigheder. De har aldrig haft del i lidelsens dåb og vil heller aldrig få del deri, så længe de viser så megen svaghed og så ringe sjælsstyrke og sætter så megen pris på magelighed. Ifølge hvad Gud har vist mig, behøves der tugtelse iblandt prædikanterne, for at de træge, nølende og egenkærlige kan blive renset ud, således at der bliver en ren, trofast og selvopofrende skare igen, som ikke vil pleje deres egen magelighed, men som vil tjene trofast i undervisning og lære, villige til at lide og tåle alt for (130) Kristi skyld og til at frelse dem, for hvem han døde. Lad disse tjenere føle, at der hviler et ve over dem, hvis de ikke prædiker evangeliet, så vil det være nok; men ikke alle føler det sådan. *Vejl f menigh* bd 1 side 30-33]

Tilpasning til verden

Jeg fik vist hvordan nogle bekendne sabbatsholdere tilpassede sig verden. Oh, jeg så at det er en skændsel mod deres bekendelse, en skændsel mod Guds sag. De lyver over for deres bekendelse. De tror at de ikke er lig verden, men de er den så nær i klæder, i tale og handlinger, at der er ingen forskel. Jeg så dem pynte deres stakkels, dødelige kroppe, som hvert øjeblik kan udsættes for Guds fingers berøring og lægge sig i smertens seng. Oh, idet de nærmer sig deres sidste livsløb, så ordner dødelig smerte deres legemer og det store spørgsmål er: "Er jeg rede til at dø? rede til at stå foran Gud i dommen og gennemgå det store tilbageblik?" Spørg dem da hvordan de mærker

pynten omkring deres legemer og om de har nogen fornemmelse af, hvad der skal beredes som Gud må se. De vil fortælle dig at hvis de kunne leve livet om, ville de gøre deres livsførelse bedre, undgå verdens tåbeligheder, dets forfængelighed og stolthed og ville smykke legemet med et beskedent udseende og give et eksempel for alle omkring dem. De ville leve for Guds ære.

Hvorfor er det så svært at føre et selvfornægtende og ydmygt liv? Fordi bekendende kristne ikke er døde i verden. Det er let at leve, efter at vi er døde. Men mange længes efter Ægyptens porrer og løg. De har en tilbøjelighed til at klæde og handle så lig verden som muligt og alligevel komme til himlen. De kommer ikke igennem de lige og smalle veje.

Jeg fik fremvist de tilstedeværende ved konferensen. Englen (132) sagde: "Noget føde er for orme, nogle borgere fra de syv sidste plager, nogle vil være i live og forblive på jorden for at blive forvandlet ved Jesu komme."
(*Søster Clarissa M. Bonfoey, som lagde sig til hvile i Jesus kun tre dage efter at dette syn blev givet, var tilstede med almindeligt helbred og havde dybt indtryk af at hun var en som ville gå i graven og gik i gang med sin overbevisning over for andre.*)

Alvorlige var disse ord englen sagde. Jeg spurgte englen hvorfor så få var interesseret i deres evige lykke og så få beredte sig på deres endelige anklage. Han sagde: "Jorden tiltrækker dem, dets rigdomme synes af værdi for dem." De finder nok til at optage sindet og har ingen tid til at berede sig for himlen. Satan er parat til at kaste dem dybere og dybere ned i vanskeligheder; ligeså snart lidt forvirring og besvær er væk fra tankerne, han afføder et uhelligt ønske efter flere jordiske ting inden i dem; og således går deres tid og når det er for sent, ser de, at de ikke har opnået noget væsentligt. De har holdt fast ved skygger og mistet evigt liv. Disse vil ikke havde nogen undskyldning.

Mange klæder sig som verden, for at få indflydelse. Men her gør de en sørgelig og skæbnesvanger fejltagelse. Hvis de vil have en sand og frelsende indflydelse, så lad dem efterleve deres bekendelse, vise deres tro ved retfærdige gerninger og gøre forskellen stor mellem den kristne og verden. Jeg så at ordene og klæderne og handlingerne skulle tale for Gud. Da vil en hellig indflydelse være udbredt over alle og alle vil få erfaring om dem at de har været med Jesus. ikke-troende vil se at den sandhed vi bekender har en hellig indflydelse og at tro på Kristi komme påvirker mænd og kvinders karakter. Hvis nogen ønsker at få deres indflydelse bevidnet til fordel for sandheden, så lad dem efterleve det og således efterligne det ydmyge Mønster.

Jeg så at Gud hader stolthed og at alt det stolte og alt hvad der øver ondt skulle udryddes og den dag som kommer skal brænde dem op. Jeg så at den tredje engels budskab (133) endnu måtte arbejde som syre på manges hjerter som bekender at tro det og rense deres stolthed, selviskhed, begærlighed og kærlighed af verden.

Jesus kommer; og vil han finde et folk der er tilpasset verden? og vil han anerkende disse som sit folk som han har renset til sig selv? Oh, nej. Ingen uden de rene og hellige vil han anerkende som sine. Dem, som har været renset og gjort hvide gennem lidelse og har holdt sig selv adskilte og uplettede fra verden, vil han vedkende sig som sine.

Idet jeg så den frygtelige kendsgerning, at Guds folk var tilpasset verden, uden nogen forskelle, udover navnet, mellem mange af de bekendne disciple af den sagtmodige og beskedne Jesus og ikke-troende, følte min sjæl dyb pine. Jeg så at Jesus var såret og sat til åben skam. Englen sagde, da han med sorg så Guds bekendne folk elske verden, deltage i dets ånd og følge dets manérer: "Skær jer fri! Skær jer fri! så han ikke nedsætter jeres lod til hyklere og ikke-troende uden for byen. Jeres bekendelse vil kun gøre jer større pine og jeres straf vil være større fordi I kender hans vilje, men ikke gjorde den."

Dem, som vedkender at tro den tredje engels budskab, krænker ofte Guds sag ved letsindighed, spøg og fjas. Jeg blev vist at dette onde gik helt over i vore rækker. Der bør være en ydmygelse for Herren; Israels Gud burde sønderrive hjertet og ikke klædningen. Barnlig enkelhed ses sjældent; der tænkes mere over menneskets samtykke end over end Guds mishag. Englen sagde: "Bring dit hjerte i orden, så han ikke kommer til dig med dom og den skrøbelige livstråd bliver skåret over og I ligger ned ubeskyttet i graven, uforberedt for dommen. Eller hvis I graver jeres grav, vil jeres hjerter, medmindre I snart stifter fred med Gud og river jer selv fra verden, blive hårdere og I vil lære på en falsk støtte, en tilsyneladende (134) beredelse og finde jeres fejltagelse for sent til at sikre sig et velfunderet håb."

Jeg så at nogle bekendne sabbatsholdere tilbringe timer, som er værre end at smide dem væk, ved at studere den og den mode der pynter det stakkels, dødelige legeme. Så længe I gør jer selv lig verden, så dejlige I kan, så husk på at det samme legeme kan, på få dage, være føde for orme. Og selv om I pryder det for jeres smag, for at behage jeres øjne, dør I åndeligt. Gud hader jeres forfængelige og onde svaghed og han ser på jer som en kalket grav, fuld af fordærvelse og urenhed inden i.

Mødre sætter stolthedens eksempel for deres børn og ved at gøre således, sår de sæd der vil spire op og bære frugter. Høsten vil være sikker og rigelig. Det som de sår vil de høste. Der vil ikke være nogen nedgang i afgrøden. Jeg så forældre, som havde lettere ved at lære sine børn stoltheds lektie, end ydmyghedens lektie. Satan og hans engle stod lige ved jeres side, for at gøre de handlinger virkningsfulde, eller de sige ord som I siger til dem, så de opmuntres til at klæde sig i deres stolthed og blande sig med det selskab der ikke er hellig. Oh forældre, I planter i jeres eget skød en torn som I ofte vil mærke i smerte. Når I vil modvirke den sørgelig lektie I har lært jeres børn, vil I finde det svært. Det er umuligt for jer at gøre dette. I må nægte dem ting, som ville tilfredsstille deres stolthed og alligevel lever den i hjertet og længes efter at blive tilfredsstillet; og intet kan dræbe den stolthed uden Guds hurtige og kraftfulde Ånd. Når dette finder sin vej til hjertet, vil det arbejde som syre og rykke rødderne op.

Jeg så at unge og gamle forsømmer bibelen. De gjorde ikke den bog til deres studium og til regel for deres liv som de skulle. Særlig er de unge var skyldige i den forsømmelse. De fleste af dem er kvikke og finder masser af tid til at læse næsten alle andre bøger. Men ordet der peger hen til liv, evigt liv, (135) er ikke gennemlæst og dagligt studeret. Den dyrebare og betydningsfulde bog, som skal dømme dem på den sidste dag, studeres vel ikke af alle. Intetsigende historier oplæses med opmærksomhed, medens bibelen forsømmeligt forbigås. En dag kommer, en dag med skyer og tykt mørke, hvor alle vil ønske at være fuldstændig udstyret med Guds ords klare og simple sandheder, så de sagtmodigt og alligevel beslutsomt, giver en grund for deres håb. Denne grund for deres håb, så jeg at de måtte have, for at styrke deres egne sjæle mod den voldsomme kamp. Uden denne lider de nød og kan ikke have en fasthed og beslutsomhed.

Forældre skulle hellere brænde dagens dumme sladderhistorier og novellerne når de kommer ind i deres hjem. Det ville være en skånsel mod børnene. At opmuntre til læsning af disse historiebøger er som trylleri. Det forvirrer og forgifter sindet. Forældre: Jeg så, at hvis I ikke vågner op til jeres børns evige interesser, vil de visselig blive fortabt på grund af jeres forsømmelse. Og muligheden for at upålidelige forældre selv bliver frelst, er meget lille. Forældre burde være eksemplariske. De bør udøve en hellig påvirkning i deres familier. De bør lade deres klæder være beskedne og forskellig fra verden omkring dem. Idet de værdsætter de evige interesser i deres børn, bør de irettesætte stoltheden i dem, irettesætte den trofast og ikke opmuntre den i ord eller handling. Oh, den stolthed der blev vist mig, I Guds bekendende folk! Den havde tiltaget hvert år, indtil det nu er umuligt at udskille bekendne adventsabbatsholdere fra verden omkring dem. Jeg så at denne stolthed måtte rives ud af vore familier.

Meget er blevet bekostet på snore og bånd til kyser, til kraver og andre unødige ting der smykker (136) kroppen, medens Jesus, herlighedens konge, som gav sit liv for at forløse os, bar en tornekrone. Det var den måde vor Mesters indviede hoved var dekoreret på. Han var »en smertens mand og kendt med sygdom.« »Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår.« Alligevel kan netop dem, som bekender sig til at blive vasket med Jesu blod, der blev spildt for dem, klæde og dekorere deres stakkels, dødelige legemer og vove at være efterfølgere af det hellige, selvfornægtende og ydmyge mønster. Oh, kunne alle se dette, som Gud ser det og har vist det til mig! For mig er det som at bære og mærke den sjælepine som jeg følte, da jeg så det.

Engelen sagde: "Guds folk er særskildt; som han renser til sig selv." Jeg så at det udvendige udseende er et fingerpeg for hjertet. Når det ydre er hængt op med bånd, kraver og unødige ting, viser det tydeligt at kærlighed til dette, er i hjertet; med mindre sådanne personer er renset fra deres fordærvelse, kan de aldrig se Gud, for kun den rene i hjertet, vil se ham.

(*Spørgsmålet er ofte blevet stillet mig om jeg troede at det var forkert at bære simple lærredskraver. Mit svar har altid været nej. Nogle har taget den yderliggående mening af det jeg har skrevet om kraver og hævdet at det var forkert at bære en af nogen som helst salgs. Jeg fik vist dyrt bearbejdede kraver og dyre og unødige snore og bånd, som nogle sabbatsholdere har båret og stadig bærer, på grund af fremvisning og mode. I omtalen om kraver, tænkte jeg ikke at ingen som helst krave skulle bæres, eller i omtalen af bånd at ingen som helst bånd skulle bæres. E.G.W., note til anden udgave*)

Jeg så at øksen måtte lægges ved træets rod. Sådan stolthed burde ikke tillades i menigheden. Det er de ting som adskiller Gud fra sit folk, som lukker arken af for dem. Midt i Israel har man sovet hvad angår stolthed, mode og tilpasning til verden. De går hver måned frem i verdenskærlighed, selviskhed, begærlighed og stolthed. Når deres hjerter er påvirket af sandheden, vil det bevirke en død til verden og de vil lægge bånd, kniplinger og kraver til side; og hvis de er uimodtagelige vil de utroendes latter og hån og spot ikke røre dem. De vil nære et ivrigt ønske for at adskille sig (137) fra verden, som deres Mester. De vil ikke efterligne dets stolthed, metoder og skikke. Det ædle mål vil altid være for dem, at forherlige Gud og opnå den udødelige arv. Denne udsigt vil opsluge alt af jordisk natur. Gud vil have et folk, der er adskilt og forskellig fra verden. Så snart nogen har et ønske om at efterligne verdens skikke, som de ikke umiddelbart undertrykker, lige så hurtigt ophører Gud med at anerkende dem, som sine børn. De er verdens og mørkets børn. De begærer Ægyptens porrer og løg, som er ønsket om at blive verden mest mulig lig; ved at gøre sådan, viser de, som bekender Kristus, sig i virkeligheden som fremmede for nåde og fremmede for den sagtmodige og beskedne Jesus. Hvis de har gjort dem selv bekendt med ham, ville de være værdige til ham.

Pædikantens hustru

[Jeg så prædikanternes hustruer. Nogle af dem er ingen hjælp for deres mænd og dog bekender de sig til den tredje engels budskab. De tænker mere på at opfylde deres egne ønsker og deres eget behag end på Guds vilje, eller hvorledes de kan holde deres mænds hænder oppe ved deres trofaste bønner og forsigtige vandel. Jeg så, at nogle af dem optræder på en så egensindig og egoistisk måde, at Satan gør dem til sine redskaber og gennem dem arbejder for at ødelægge deres mænds indflydelse og brugbarhed. De føler sig frie til at klage og knurre, hvis de kommer under trange forhold. De glemmer de kristnes lidelser for sandhedens skyld fordum og mener, at alt må ske efter deres ønsker og på deres måde og at de må følge deres egen vilje. De glemmer den lidende Jesus, deres Mester. De glemmer smerternes mand, som kendte til sorg han, som ikke havde det, hvortil han kunne hælde sit (138) hoved. De bryder sig ikke om at erindre hin hellige pande, som blev gennemstukket af tornekronen. De glemmer ham, der segnede om under byrden, da han bar sit eget kors til Golgata. Det var ikke korstræets byrde alene, der hvilede på ham, men vægten af verdens synder. De glemmer de grumme nagler, der blev drevet igennem hans følsomme hænder og fødder og hans kvalfulde råb, før han opgav ånden: »Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?« Efter al denne lidelse, som blev båret for deres skyld, nærer de dog en stærk uvilje mod at lide for Kristi skyld.

Jeg så, at disse mennesker bedrager sig selv. De har ingen lod eller del i sagen. De har fået fat i sandheden; men sandheden har ikke fået fat i dem. Når sandheden, den højtidelige, betydningsfulde sandhed, får fat i dem, vil selvet dø; da vil det ikke lyde: "Jeg vil rejse derhen, jeg vil ikke blive her;" det alvorlige spørgsmål vil være: "Hvor ønsker Gud, at jeg skal være? Hvor kan jeg på bedste måde herliggøre ham og hvor kan vort fælles arbejde udrette mest godt?" Deres vilje vil blive opslugt af Guds vilje. Den egensindighed og mangel på gudhengivenhed, som nogle af prædikaternes hustruer lægger for dagen, vil stå i vejen for syndere; sjæles blod vil blive fundet på deres klæder. Nogle af prædikanterne har båret et kraftigt vidnesbyrd angående menighedens pligt og dens synder; men det har ikke haft den tilsigtede virkning, idet deres egne hustruer behøvede hele det tydelige vidnesbyrd, som blev båret og irettesættelsen faldt tilbage på dem selv, med stor styrke. De lader deres hustruer påvirke dem, drage dem nedad og skabe fordom i deres sind og deres brugbarhed og indflydelse er forspildt; de føler sig modløse og forsagte og de forstår ikke skadens virkelige årsag. Den ligger nær for døren.

Disse søstre er nøje forenede med Guds værk, dersom han har kaldet deres, mænd til at forkynde sandheden for vor tid. Hvis disse tjenere i sandhed er kaldet af Gud, vil de erkende sandhedens betydning. De står imellem de levende og de døde og må våge over sjæle som de, der skal aflægge (139) regnskab. Højtideligt er deres kald og deres hustruer kan være en stor velsignelse eller en stor forbandelse for dem. De kan opmuntre dem, når de er modløse, trøste dem, når de er nedbøjede og anspore dem til at se op og stole helt på Gud, når deres tro svigter. Eller de kan indtage et modsat standpunkt, se på den mørke side, synes, at de har det svært, undlade at øve tro på Gud, gå til deres mænd med deres prøvelser og deres vantro, nære klage og knur i deres sind og være en død vægt eller endog en forbandelse for dem.

Jeg så, at prædikanters hustruer bør hjælpe deres mænd i deres arbejde og være nøje og forsigtige med hensyn til, hvilken indflydelse de øver; for der bliver lagt mærke til dem og der ventes mere af dem end af andre. Deres påklædning bør tjene som et eksempel. Deres vandel og deres tale bør være et forbillede, være en duft til liv i stedet for til død. Jeg så, at de bør indtage et ydmygt, sagtmodigt, men dog ophøjet standpunkt og ikke dvæle ved ting, der ikke bidrager til at lede sindet op til himmelen. Det store spørgsmål bør være: "Hvordan kan jeg frelse min egen sjæl og være et middel til at frelse andre?" Jeg så, at Gud ikke godkender et delt hjerte i denne sag. Han ønsker hele hjertet og hele interessen eller også vil han intet have. Deres indflydelse vejer, afgjort og umiskendeligt, til gunst for sandheden eller også til ugunst for den. Enten samler de med Jesus, eller de adspreder. En hustru, der ikke er helliggjort, er den største forbandelse, en prædikant kan have. De Guds tjenere, der har været eller endnu er så ulykkeligt stillede, at de har denne lammende indflydelse i hjemmet, bør fordoble deres bønner og deres årvågenhed, indtage et fast, bestemt standpunkt og ikke lade dette mørke nedtrykke dem. De bør klynge sig nærmere til Gud, være faste og bestemte, styre deres eget hus vel og leve sådan, at de kan have Guds velbehag og englenes beskyttelse. Men dersom de føjer sig efter deres uomvendte hustruers ønsker, falder Guds mishag over deres bolig. Guds ark kan ikke forblive i huset, fordi de støtter dem og holder dem oppe i deres urigtige færd.

Vor Gud er en nidkær Gud. Det er forfærdeligt at drive spøg med Gud. Akan begærede fordum en guldtunge og en babylonisk kappe og skjulte dem og hele Israel kom til at lide, idet de blev slået af deres fjender. Og da Josua spurgte om årsagen, sagde Herren: »Stå derfor op, lad folket hellige sig og sig: Helliger eder til i morgen, thi så siger Herren, Israels Gud: Der er band i din midte, Israel; og du kan ikke holde stand over for dine fjender, før I skaffer bandet bort fra eder!« Akan havde syndet og Gud ødelagde ham og hele hans hus med alt, hvad de ejede og udslettede forbandelsen fra Israel.

Jeg så, at Guds Israel må stå op og forny deres styrke i Gud, ved at forny og holde deres pagt med ham. Begærlighed, egoisme, pengekærhed og kærlighed til verden findes overalt inden for sabbatsholderes rækker. Disse onder ødelægger opofrelsens ånd blandt Guds folk. De, som har denne begærlighed i hjertet, er ikke opmærksomme derpå. Den har ubemærket trængt sig ind hos dem og medmindre dem bliver udryddet, vil deres ødelæggelse være lige så vis som Akams. Mange har taget ofret fra Guds alter. De elsker verden, elsker dens vinding og fremgang og dersom der ikke sker en fuldstændig forandring hos dem, vil de omkomme med verden. Gud har lånt dem midler; disse er ikke deres egne, men Gud har gjort dem til sine husholdere; og på grund deraf kalder de miderne deres egne og opdynger dem. Men oh, hvor hurtigt rives det ikke alt sammen bort, på et øjeblik, når Guds lykkebringende hånd trækkes tilbage fra dem! Der må ske opofrelse for Gud, selvforsagelse for sandhedens skyld. Oh, hvor svagt og skrøbeligt mennesket dog er! Hvor magtesløs dets arm! Jeg så, at menneskers stolthed skal bøjes og menneskets hovmod ydmyges. Konger og stormænd, rige og fattige, alle skal de nedbøjes og

Guds ødelæggende plager vil falde på dem. *Vejl f menigh* bd 1 side 34-36]

Vidnesbyrd 3 (1857)
Vær nidkær og omvend dig

[Kære brødre og søstre: Herren har i et syn vist mig visse ting vedrørende menigheden i dens nuværende lunkne tilstand, som jeg vil omtale for jer. Menigheden blev fremstillet for mig i et syn. Engelen sagde til menigheden: "Jesus taler til dig: »Vær nidkær og omvend dig!«" Jeg så, at der bør tages alvorligt fat på denne gerning. Der er noget, man skal omvende sig fra. Et verdsligt sind, egoisme og begærlighed har fortæret åndeligheden og livet hos Guds folk. Kærlighed til verden har i nogle år været Guds folks fare. Dette har ført til synder som egoisme og begærlighed. Jo mere mennesket får af denne verden, desto mere sætter det sin hu til den; og det higer fremdeles efter mere. Engelen sagde: »Thi en kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige.« Men mange, der bekender sig til at tro, at vi har det sidste advarselsbudskab til verden, stræber fremdeles af al magt for at komme i en stilling, hvor det er lettere for en kamel at gå igennem et nåleøje, end det er for dem at indgå i riget.

Disse jordiske skatte er velsignelser, når de bruges på dem rette måde. De, der har dem, bør forstå, at de har fået dem til lån af Gud og de bør med glæde anvende deres midler til at fremme hans sag. De vil ikke gå glip af deres belønning her. Der vil (142) blive set på dem, med venlighed af Guds engle og de vil også samle sig en skat i himmelen.

Jeg så, at Satan giver agt på den særegne, egoistiske, begærlige tilbøjelighed hos nogle, der bekender sig til sandheden og han vil friste dem ved at lade lykken følge dem på deres vej og tilbyde dem jordisk rigdom. Han ved, at dersom de ikke overvinder deres naturlige tilbøjelighed, vil de snuble og falde, fordi de elsker mammon og dyrker deres afgud. Ofte opnår han sin hensigt. Den stærke kærlighed til verden overvinder eller opsluger kærligheden til sandheden. Verdens riger tilbydes dem og de griber med begærlighed deres skatte og mener, at de har vidunderlig fremgang. Satan hoverer, fordi hans plan er lykkedes. De har ladet kærligheden til verden træde i stedet for kærligheden til Gud.

Jeg så, at de, der således har held med sig, kan forstyrre Satans hensigt, dersom de overvinder deres egoistiske begærlighed ved at lægge alt, hvad de har, på Guds alter. Og når de ser, hvor der er trang til midler, for at fremme sandhedens sag og for at hjælpe enken, den faderløse og de bedrøvede, bør de give med glæde og derved samle sig en skat i himmelen.

Giv agt på det sanddru vidnes råd! Køb guld, som er lutret i ilden, for at du kan blive rig og hvide klæder, for at du kan klæde dig dermed og øjensalve, for at du kan se. Gør en anstrengelse! Disse dyrebare skatte falder ikke ned over os uden nogen møje fra vor side. Vi må købe være nidkære og omvende os fra vor lunkne tilstand. Vi må vågne op, så vi kan se vore fejl, eftersøge vore synder og med nidkærhed omvende os fra dem.

Jeg så, at de brødre, der besidder ejendom, har en gerning at gøre med at rive sig løs fra disse jordiske skatte og med at overvinde deres kærlighed til verden. Mange af dem elsker denne verden, elsker dens skatte, men er uvillige til at indse det. De må være nidkære og omvende sig fra deres selviske begærlighed, for at kærlighed til sandheden kan opsluge alt andet. Jeg så, at (143) mange af dem, der besidder rigdom, vil undlade at købe guldet, de hvide klæder og øjensalven. Styrken og alvoren i deres nidkærhed står ikke i forhold til værdien af det mål, de efterstræber.

Jeg så disse mænd i deres stræben efter jordiske besiddelser. Hvilken iver, hvilken alvor, hvilken energi lagde de ikke for dagen for at opnå en jordisk skat, der snart må forgå! Hvilke vel overvejede beregninger gør de ikke! De lægger planer og slider tidligt og sent og opofrer magelighed og bekvemmelig af hensyn til en jordisk skat. En tilsvarende nidkærhed fra deres side for at opnå guldet, den hvide klædning og øjensalven vil sætte dem i besiddelse af disse attråværdige skatte og af livet, det evige liv, i Guds rige. Jeg så, at hvis nogen behøvede øjensalve, er det dem, der besidder jordisk gods. Mange af dem er blinde for deres, egen tilstand, blinde for deres faste vedhængen ved verden. Oh, måtte de dog blive seende!

»Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig.« Jeg så, at mange har så meget skrammel opdynget ved deres hjertedør, at de ikke kan lukke den op. Nogle har vanskeligheder at ordne med deres brødre. Andre har et vanskeligt sind og egoistisk begærlighed at fjerne, inden de kan åbne døren. Andre har rullet verden foran deres hjertes dør, så døren er stængt. Alt dette må fjernes og så vil de kunne åbne døren og byde Frelseren velkommen ind.

Hvor dyrebar er ikke denne forjættelse, som den blev vist mig i synet! »Jeg vil gå ind og holde nadver med ham og han med mig.« Oh, hvilken kærlighed, Guds forunderlige kærlighed! Efter al vor lunkenhed og alle vore synder siger han: "Vend om til mig, så vil jeg vende om til dig og læge alt dit frafald." Dette gentog engelen flere gange: "Vend om til mig, så vil jeg vende om til dig og læge alt dit frafald."

Jeg så, at nogle med glæde ville vende om. Andre ville ikke lade dette budskab til Laodikea have nogen vægt for deres vedkommende. Nogle vil fortsætte omtrent på samme måde som før og Herren vil udspy dem af sin mund. Kun de, der omvender sig med nidkærhed, vil finde velbehag bos Gud.

»Den, som sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min fader på hans trone.« Vi kan sejre. Ja, helt og fuldstændigt. Jesus døde for at gøre en udvej for os, så vi kunne sejre over enhver dårlig tilbøjelighed, enhver synd, enhver fristelse og til sidst sætte os hos ham.

Det er vor forret at kunne eje tro og frelse. Guds kraft er ikke blevet mindre. Jeg så, at hans kraft vil blive meddelt lige så rigeligt nu som tidligere. Det er Guds menighed, som har mistet troen til at modtage, kraften til at kæmpe, således som Jakob gjorde, da han råbte: »Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig« Standhaftig tro har været ved at uddø. Den må genoplives i Guds folks hjerter. Man må gøre krav på Guds velsignelse. Tro, levende tro, fører altid opad til Gud og herligheden; vantroen fører nedad til mørke og død.

Jeg så, at nogles tanker i menigheden ikke har fulgt de rette baner. Der har været nogle; ejendommelige naturer, der har haft deres egne ideer, som de måler deres brødre med; og dersom der var nogen, der ikke var ganske enige med dem, var der straks uro i lejren. Nogle har siet myggen fra og slugt kamelen.

Disse fikse idéer har været føjet og næret alt for længe. Der har været strid om bagateller. Og når der ikke fandtes virkelige vanskeligheder i menigheden, har man selv lavet prøvelser. Menighedens og Herrens tjeneres tanker ledes bort fra Gud, fra sandheden og fra himmelen for at dvæle ved mørket. Satan fryder sig over, at sådanne ting foregår; det er ham en nydelse. Men disse hører ikke med til de prøvelser, som vil (145) rense menigheden og som til sidst vil forøge Guds folks styrke.

Jeg så, at nogle åndelig talt er ved at visne hen. De har i nogen tid været optaget af at tilse, at deres søskende befinder sig på dem rette vej at holde øje med enhver fejl for derved at komme i klammeri med andre. Og medens de gør dette, dvæler deres tanker ikke ved Gud eller ved himmelen ejheller ved sandheden, men netop hvor Satan ønsker ved denne eller hin blandt de andre. De forsømmer deres sjæle; sjældent indser de eller erkender deres fejl, for de har haft nok at gøre med at passe på andres fejl uden så meget som at kaste et blik på deres egne sjæle eller ransage deres egne hjerter. En andens klædedragt, hat eller frakke fængsler deres opmærksomhed. De må tale med denne eller hin og der er nok at dvæle ved i ugevis. Jeg så, at al den religion, enkelte stakkels sjæle har, består i at passe på andres klædedragt og

handlinger og at finde noget at udsætte på dem. Medmindre de forandrer sig, vil der ikke blive nogen plads til dem i himmelen, for de ville finde fejl ved Herren selv.

Engelen sagde: "At stå i det rette forhold til Gud er en personlig sag." Dette værk må foregå mellem Gud og vore egne sjæle. Men når nogle har så megen bekymring angående andres fejl, tager de ikke vare på sig selv. Disse fanatiske kritikere ville ofte kunne kurere sig for denne vane, dersom de ville gå direkte til den, som de mener gør fejl. Dette ville være så ydmygende, at de ville foretrække at opgive deres ideer fremfor at gå. Det er let at give tungen frit spil angående denne eller hin, når den anklagede ikke er tilstede.

Nogle mener, at det er urigtigt at iagttage orden ved gudstjenesten. Men jeg har set, at det ikke er farligt at iagttage orden i Guds menighed. Jeg har set, at forvirring er mishagelig for Herren og at der bør være orden i bøn og også i sang. Vi skulle ikke komme til Guds hus for at bede for vore familier, medmindre vi ledes af dybe følelser, medens Guds ånd overbeviser dem. Det rette sted for forbøn for vore familier er i almindelighed ved (146) familiealteret. Når de, hvem vore forbønner gælder, befinder sig længere borte, er lønkammeret det rigtige sted, hvor vi kan kæmpe med Gud for dem. Når vi er i Guds hus, bør vi bede om en velsignelse for anledningen og vi bør forvente, at Gud hører og besvarer vore bønner. I sådanne møder vil der være liv og interesse.

Jeg så, at alle bør synge med ånden og også med forstanden. Gud finder ikke behag i skødesløshed og disharmoni. Det rigtige behager ham altid mere end det urigtige. Jo mere Guds folk kan lære at synge korrekt og harmonisk, desto mere vil det tjene til hans ære og til menighedens opbyggelse og desto gunstigere virkning vil det have på ikke-troende.

Jeg har set den orden, den fuldkomne orden, som råder i himmelen og er blevet betaget ved at lytte til den fuldkomne musik der. Efter synets ophør har sangen hernede forekommet mig meget skurrende og disharmonisk. Jeg har set grupper af engle opstillet i formationer, hver med en harpe af guld. På enden af harpen var der en indretning, som kunne drejes for at stemme harpen eller ændre tonerne. Deres fingre bevægede sig ikke ligegyldigt hen over strengene, men de berørte forskellige strenge for at frembringe forskellige lyde. Der er én engel, som altid leder, som først berører harpen og slår tonen an, hvorefter alle tager del i himmelens herlige, fuldkomne musik. Den kan ikke beskrives. Det er toneklang, himmelsk, guddommelig, medens Jesu billede udstråler fra hvert åsyn, skinnende med en uudsigelig herlighed. *Vejl f menigh* bd 1 side 37-41]

Øststaterne og veststaterne

Kære brødre: Herren har vist mig i et syn nogle ting med hensyn til øststaterne og veststaterne, som jeg føler det er min pligt at lægge frem for jer. Jeg så at Gud havde åbnet vejen for at sprede den nærværende sandhed i veststaterne. Det kræver meget mere kraft at bevæge folkene i øststaterne end i (147) veststaterne og for øjeblikket kan meget lidt udrettes i øststaterne. Særlige anstrengelser burde gøres nu hvor det bedste vil give resultat.

Folk i øststaterne har hørt forkyndelsen af Kristi andet komme og har set meget af Guds krafts udfoldelser og er faldet tilbage til en ligegyldighedstilstand og sikkerhed hvor det for øjeblikket næsten er umuligt at nå dem. Efter at ualmindelige anstrengelser er gjort i øststaterne, med de bedste gaver, er kun meget lidt udrettet.

Jeg så at folkene i veststaterne kunne bevæges meget lettere end dem i øststaterne. De har ikke haft sandhedens lys og har ikke forkastet det og deres hjerter er mere ømme og modtagelige for sandheden og Guds Ånd. Manges hjerter i veststaterne er allerede ivrigt beredte til at modtage sandheden; og idet Guds tjenere går ud for at arbejde for disse dyrebare sjæles frelse, har de meget at opmuntre dem med, i deres vanskelige arbejde. Når folk er ivrige efter at høre og mange slutter sig til sandheden, er den gave som Gud har givet sine tjenere kaldt frem og styrket. De ser at deres anstrengelser krones med fremgang.

Jeg så at ti gange mere som opnås i veststaterne end i øststaterne, med de samme anstrengelser og at vejen stadig er åben for større fremgang. Jeg har set at meget kan gøres for øjeblikket i Wisconsin og endnu mere i Illinois og at anstrengelser for at sprede sandheden må gøres i Minnesota og Iowa. Det vil give virkning på mange hjerter dér. Jeg så en stor, en meget stor arbejdsmark bredt ud foran mig i synet, som stadig ikke er blevet betrådt; men der er ikke nok selvopofrende hjælp til at udfylde de halve steder hvor folkene er rede til at høre sandheden og mange til at modtage den.

Nye arbejdsmarker, helt nye marker, må besøges; mange må føre en krig med sig selv og gå ud på sådanne marker med forventningen om at afholde sine egne udgifter. Her så jeg, en god anledning for Herrens tjenere til at gøre deres del, for at støtte dem, som bærer sandheden (148) til disse steder. Det skulle være et stort privilegium for disse tjenere at give til Gud det, som tilhører ham. Ved at gøre sådan, vil de udfylde en bibelsk pligt og befri dem selv fra en del af deres jordiske rigdomme, som nu er en byrde for mange, som har en overflod. Det vil også lægge til deres rigdomme i himlen.

Jeg så at øststaternes telt ikke skulle føres over og over til den samme grund. Hvis det behøves, skulle dem, som følger med teltet gå i krig med sig selv; de burde slå teltet op hvor sandheden ikke er blevet overbragt og når teltet således er opslået skulle det være godt forsynet med arbejdere.

Jeg så at det var en mislykket bestræbelse, at gå over den samme gamle grund, år efter år, med nøjagtig de samme gaver. Om muligt kunne de mest velkomne gaver kunne opnåes. Det ville være bedre og udrette mere godt, hvis der var færre teltmøder og en stærkere styrke, eller personer, med forskellige gaver i arbejdet. Da skulle der være et længere ophold på et sted, hvor en interesse var vækket. Det er gået for hurtigt at tage teltet ned. Nogle begynder at blive godt interessede og der er brug for ihærdige anstrengelser, indtil de bliver afklarede og de overgiver dem selv til sandheden. På mange steder hvor teltet har været opslået, forblev prædikanterne til fordommene begyndte forsvinde og nogle ville da lytte fordomsfrit; og først da tages teltet ned og sendes hen til et andet sted. Turneringen er ovre, tid og midler er blevet brugt og Guds tjenere kan kun se meget lidt udrettet i løbet af teltsæsonen. Kun få er bragt til erkendelse af sandheden og Guds tjenere, har kun set meget lidt, der opmuntrer og støtter dem; og fremkalder tab i stedet for opnåelse af styrke, åndeliggørelse og kraft fra de gaver der er inden i dem.

Jeg så at særlige anstrengelser skulle gøres i veststaterne med telte; for Guds engle bereder der sindene til at (149) tage imod sandheden. Det er derfor Gud har rørt ved nogle i øststaterne til at flytte til veststaterne. Deres gaver kan udrette mere i veststaterne end i øststaterne. Værkets byrde er i veststaterne og det er af den største betydning at Guds tjenere flytter efter hans åbne forsyn.

Jeg så at når budskabet skal forøges stærkt i kraft, da vil Guds forsyn åbne og berede vejen i øststaterne så meget mere vil blive udrettet end på nuværende tidspunkt. Gud vil da sende nogle af sine tjenere i kraft til at besøge steder hvor kun lidt eller intet nu kan gøres og nogle, som nu er ligegyldige vil blive vækket til at få greb i sandheden. (*Påmindelsen fra dette stykke er fra et syn der blevet givet i Round Grove, Illinois, den 9.december 1856*)

Jeg så at Gud havde advaret dem, som dem som var flyttet fra øststaterne til veststaterne. Han havde vist dem deres pligt, at det ikke måtte være deres mål at blive rige, men at gøre godt for sjæle, at efterleve deres tro og fortælle dem omkring dem, at denne verden ikke er deres hjem.

Denne advarsel var tilstrækkelig, hvis den blev agtet; men mange svigtede og tog ikke hensyn til det, som Gud havde vist. De jog afsted og afsted og blev berusede med verdens ånd. "Se tilbage," sagde englen, "og vurder alt hvad Gud har vist om dem som flytter fra øststaterne til veststaterne." Har I adlydt det? Jeg så at I var gået helt

imod Guds lære og anskaffet meget gods og i stedet for at jeres gerninger vidner om at I søger efter bedre land, har de tydelig erklæret at jeres hjem og rigdomme var her. Jeres gerninger har fornægtet jeres tro.

Men det er ikke det hele. Den kærlighed som skulle være blandt brødre har lidt mangel. »Skal jeg vogte min broder?« er blevet tilkendegivet. En selvisk og begærlig ånd har været i brødrenes hjerter. I stedet for at se efter brødrenes interesser og drage omsorg for dem, har der i handling været vist en indesluttet og selvisk ånd, som Gud foragter. Dem der gør sig (150) en stor bekendelse og som regner sig selv blandt Guds særlige folk, siger ved deres bekendelse at de er nidkære i gode gerninger, burde være ophøjede og ædelmodige og burde altid vise en natur der begunstiger deres brødre i stedet for dem selv og burde give deres brødre den bedste anledning. Selviskhed afføder selviskhed.

Jeg så at i løbet af sidste sommer havde den almindelige ånd fra denne verden fået så meget tag som det var muligt. Guds bud var ikke blevet overholdt. Med sindet tjente vi Guds lov; men manges sind havde tjent verden. Og medens deres sind var optaget af jordiske ting og at tjene dem selv, kunne de ikke tjene Guds lov. Sabbaten blev ikke været overholdt. Hos nogle har de seks dages gerninger erobret den syvende. En time og endnu en, er ofte taget fra sabbatens begyndelse og slutning.

Nogle af sabbatsholderene, som siger til verden at de venter på Jesu komme og at de tror at vi er inde med det sidste nådebudskab, giver bane for deres naturlige følelser, tusker, handler og er kendt blandt ikke-troende for deres ivrighed i håndværket, for at være skarpsindige og altid få det bedste ud af en handel. Sådanne skulle hellere miste en smule og udøve en bedre indflydelse i verden og en lykkeligere indflydelse blandt brødre og vise at denne verden ikke er deres gud.

Jeg så at brødre burde vise interesse for hinanden. Særligt skulle dem som er velsignet med godt helbred, have et velvilligt hensyn og en god omsorg for dem, som ikke er ved godt helbred. De burde begunstige dem. De burde huske den lektie Jesus havde lært om den gode samaritaner.

Jesus har sagt: »I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.« Hvor meget? Hans kærlighed kan ikke udtrykkes. Han forlod den herlighed som han havde med Faderen før verden var. »Han blev såret (151) for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår.« Han bar tålmodigt enhver ydmygelse og hån. Betragt hans kvaler i haven, da han bad om at kalken måtte gå ham forbi! Betragt hans lidelser på Golgatha! Alt dette for skyldige og fortabte mennesker. Og Jesus har sagt: »I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer.« Hvor meget? Nok til at give dit liv for en bror. Men er det kommet til det, at selvet må tilfredsstilles og Guds ord forsømmes? Verden er deres gud. De tjener den, de elsker den og Guds kærlighed er gået væk. Hvis I elsker verden, er Faderens kærlighed ikke i jer.

Guds ord har været forsømt. I det ligger Guds advarsler til Guds folk, som påpeger de farer de er i. Men de har haft så mange bekymringer og forviklinger at de knapt nok giver sig selv tid til at bede. Der har været en slet og ren tom formelhed uden kraft. Jesus bad og, oh, hvor alvorlige var hans bønner! Og dog *var* han Guds elskede søn!

Hvis Jesus tilkendegav så megen alvor, så megen kraft og pine, hvor meget mere brug er der så ikke for dem som han har kaldt til at være frelsens arvinger, afhængige af Gud efter al deres styrke, at have hele deres sjæle oprørt til at brydes med Gud og sige: »Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!« Men jeg så at hjerter er blevet overbebyrdede med bekymringer for dette liv og at Guds og hans ord har været forsømt.

Jeg så at det var lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje, end det var for en rig mand at komme ind i riget. »Samel jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i Himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.”

Jeg så, at når sandheden fremlægges, skulle den være i Guds Ånd. Bring folk til afgørelsespunktet. Vis dem betydningen af sandheden ? det er liv eller død. Træk, med passende iver, sjæle ud af ilden. Men oh! den fordærvende indflydelse, som formes af mennesker, der bekender at vente på deres Herre og alligevel besidder store og tiltrækkende jorder. Gårdene har prædiket højere, ja, meget højere, end ord kan, så denne verden er deres hjem. Den onde dag er langt væk. Fred og sikkerhed regerer. Oh, den knusene og fordærvene indflydelse! Gud hader verdslighed, et sådan verdsligt sindelag! "Skær fri, skær fri," var englens ord.

Jeg fik vist at alle skulle rette deres øje mod Guds herlighed. Dem, som har ejendomme var meget villige til at undskylde sig selv på bekostning af kone og børn. Men jeg så at Gud ikke var til at spøge med. Når han taler, må han adlydes. Hvis kone eller børn står i vejen og holder igen, kunne de sige som Jesus sagde til Peter: »Vig bag mig, Satan!« Hvorfor frister I mig i at tilbageholde det fra Gud, der rettelig tilfalder ham og ødelægger min egen sjæl? Hav Guds herlighed for øje.

Jeg så at mange måtte lære hvad det vil sige at være en kristen ? at det ikke er i navn; men det er at have Kristi sindelag og at underkaste sig Guds vilje i alt. Særligt har unge som aldrig har kendt til nød eller genvordigheder, som har en stiv vilje og ikke bøjer den vilje til Guds herlighed, et stort arbejde at gøre. Det går ganske godt indtil deres vilje sætter sig på tværs og da har de ingen kontrol over dem selv. De har ikke Guds vilje foran dem. De undersøger ikke hvordan de bedst kan forherlige Gud, eller fremme hans sag, eller gøre godt mod andre. Men det er selvet, selvet, hvordan kan det tilfredsstilles? En sådan religion er ikke en pind værd. Dem som har den vil blive vejet og på vægten og fundet for lette.

Den sande kristne vil holde af at vente og vogte for Guds lære og hans Ånds ledelse. Men hos (153) mange er religion slet og ret en formssag. Livsvigtig gudfrygtighed mangler. Mange vover at sige: Jeg vil gøre det, eller det, eller jeg vil ikke gøre det; og frygten for at krænke Gud er knapt nok næret. De, som er således, så jeg, kunne ikke gå ind i himlen som de er. De kan smiger dem selv til at de vil blive frelst, men Gud har ikke behag i dem. Deres livsførelse behager ham ikke. Deres bønner er en fornærmelse mod ham.

Nu kalder Kristus dem: "Vær nidkære og omvend jer". Han formaner dem venligt og redeligt at købe guld, hvide klædninger og øjnsalve. De kan vælge enten at være nidkære og i høj grad tage del i saligheden, eller blive udspyet fra Herrens mund som modbydelige og blive stødt bort fra ham. Gud vil ikke altid holde på os. Han er af nænsom medynk, alligevel vil hans Ånd være væk i bedrøvelse for den sidste tid. Nådens liflige røst vil ikke længere høres. Dens sidste dyrebare toner vil dø bort og de beskrevne vil blive overladt til deres egne veje, til at blive opfyldt med deres egne gerninger.

Jeg så at dem som bekender sig til at vente på Herrens komme ikke ville have en tilbageholdende og forarmet ånd. Nogle af dem som er blevet kaldt til at tale sandheden og vogte sig for de sjæle som må aflægge et regnskab, har bortødslet megen kostbar tid for at vinde få, skønt deres tid var en del mere værd, end det som de har opnået. Dette mishager Gud. Det er rigtigt at sparsommelighed skal udøves, men det er af nogle blevet udnyttet til smålighed med intet andet mål, end at samle rigdomme, som snart vil spise deres kød som ild, med mindre de som trofaste tjenere gør en rigtig disposition af Herrens ejendele.

Vidnesbyrd 4 (1857)
Unge sabbatsholdere

[Den 22. august 1857 blev det i bedehuset i Momterey, Michigan, vist mig, at mange endnu ikke har hørt Jesu stemme og det frelsende budskab har ikke grebet sjælen og bevirket en livsforvandling. Mange af de unge har ikke Jesu ånd. Guds kærlighed er ikke i deres hjerter og det er derfor alle de naturlige skødesynder der råder, i stedet for Guds Ånd og frelsen.

De, der virkelig besidder Jesu religion, vil hverken skamme sig ved eller ræddes for at bære korset over for dem, der har mere erfaring, end de selv har. Dersom det er deres alvorlige ønske at gøre, hvad ret er, vil de ønske al den hjælp, de kan få hos ældre kristne. Med glæde vil de modtage hjælp fra disse; hjerter, som er opvarmede af kærlighed til Gud, vil ikke lade småting hindre dem i deres kristelige færd. De vil tale ud om det, som Ånden indvirker. De vil give det udtryk i sang, i bøn. Det er mangel på kristendom, mangel på et helligt liv, der gør, at de unge står tilbage. Deres liv fordømmer dem. De ved, at de ikke lever, som kristne burde leve og derfor har de ikke frimodighed for Gud eller for menigheden.

Grunden til, at de unge føler sig mere frie i de ældres fraværelse, er, at de er sammen med deres ligestillede. Den ene anser sig for at være lige så god som den anden. Alle kommer til kort over for idealet, men de måler og sammenligner sig med hinanden (155) indbyrdes og lader det eneste og sande ideal være uænset. Jesus er det sande mønster. Hans selvopofrende liv er vort eksempel.

Jeg så, hvor lidt det guddommelige mønster blev studeret, hvor lidt det blev ophøjet for dem. Hvor lidt de unge dog lider eller fornægter sig selv for deres kristendom! Opofrelse tænkes der næsten ikke på, iblandt dem. De undlader fuldstændig at efterligne mønstret i denne henseende. Jeg så, at de ved deres liv siger: Jeget må tilfredsstilles, stoltheden må føjes. De glemmer sorgens mand, som var kendt med smerte. Jesu lidelser i Getsemane, hans sved som store blodsdråber inde i haven og den flettede tornekrone; der gennemborede hans hellige pande, røer dem ikke. De er stivnede. Deres følelser er afstumpede og de har mistet al sans for dem store opofrelse, der blev gjort for dem. De kan sidde og lytte til beretningen om korset, høre om, hvorledes de grumme nagler blev drevet igennem Guds søns hænder og fødder og det griber dem ikke i dybet af deres sjæl.

Engelen sagde: "Om sådanne blev indført i Guds stad og der blev sagt til dem, at al dens rige skønhed og herlighed tilhørte dem og at de ville kunne nyde den til evig tid, ville de ikke have nogen sans for, hvor dyrt denne arvelod blev købt til dem. De ville aldrig kunne fatte de uforlignelige dybder i Frelserens kærlighed. De har ikke drukket af kalken, ejheller er de blevet døbt med dåben. Himmelen ville blive skræmt, om sådanne skulle opholde sig der. Kun de, der har haft del i Guds søns lidelser og er kommet igennem den store trængsel og har tvættet deres kjortler og gjort dem hvide i lammets blod, vil kunne nyde himmelens ubeskrivelige herlighed og uovertrufne skønhed.

Mangelen på denne nødvendige forberedelse vil udelukke den største del af bekendende unge kristne, for de vil ikke arbejde med tilstrækkelig alvor og nidkærhed for at opnå den hvile, som er i vente for Guds folk. De vil ikke ærligt bekende (156) deres synder, for at disse kan forlades og udslettes. Disse synder vil om kort tid blive åbenbaret nøjagtig så hæslige som de er. Guds øje slumrer ikke. Han kender hver synd, som er skjult for dødelige menneskers blik. De skyldige ved netop, hvilke synder de skal bekende, for at deres sjæle kan være rene for Gud. Jesus giver dem nu anledning til at bekende, til at omvende sig i dyb ydmyghed og rense deres liv ved at lyde og efterleve sandheden. Nu er tiden til at rette på det, som er uret og til at bekende synder; i modsat fald vil disse fremstille sig for synderen på Guds vredes dag.

Forældre nærer i almindelighed for megen tillid til deres børn; for medens forældrene stoler på dem, giver de sig ofte af med synd i det skjulte. Forældre, overvåg jeres børn med nidkær omhu! Forman, irettesæt og giv dem råd, når I står op, når I sidder ned, når I går ud og når I kommer ind, "linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der." Hold jeres børn i ave, medens de er unge. For mange forældres vedkommende bliver dette i sørgelig grad forsømt. De indtager ikke så fast og bestemt et standpunkt, som de skulle med hensyn til deres børn. De tillader dem at ligne verden, at være optagne af tanker om klædedragt og at færdes blandt dem, som bader sandheden og hvis indflydelse er fordærvelig. Derved fremelsker de en verdslig tendens hos deres børn.

Jeg så, at enighed om børnenes opdragelse altid bør være et fast princip hos kristne forældre. I denne henseende er der en fejl hos nogle forældre, en mangel på enighed. Fejlen ligger undertiden hos faderen, men oftere hos moderen. Den kærlige moder forkæler sine børn og føjer dem. Faderens arbejde kalder ham ofte bort fra hjemmet og fra omgangen med sine børn. Moderens indflydelse vejer. Hendes eksempel bidrager meget til at danne børnenes karakter.

Nogle kærlige mødre finder sig i, at deres børn gør sig skyldige i forseelser, som aldrig et øjeblik burde tillades. Børnenes forseelser skjules undertiden for faderen. (157) Moderen lader dem få beklædningsgenstande med den forståelse, at faderen intet skal få at vide derom, da han ville irettesætte dem for sådanne ting.

Derved lærer man børnene en virkningsfuld lektie i bedrag. Hvis faderen så opdager disse fejl, kommer man med undskyldninger og kun den halve sandhed bliver fortalt. Moderen er ikke åbenhjertig. Hun betænker ikke, som hun burde, at faderen interesserer sig lige så meget for børnene som hun og at han ikke skulle holdes i uvidenhed om forseelser eller skødesynder, som der burde rettes på hos dem, medens de er små. Man har holdt ting skjult. Børnene er vidende om mangelen på enighed hos forældrene og dette har sin virkning. I en ung alder begynder børnene at bedrage, at tilhylle, at fremstille ting anderledes, end de er, for moderen såvel som for faderen, Overdrivelser bliver en vane og ligefremme usandheder udtales næsten uden samvittighedsnag over det syndige deri.

Disse onder begyndte med, at moderen skjulte et og andet for faderen, der har lige så stor interesse som hun har for den karakter, deres børn danner. Faderen burde villigt være taget med på råd. Alt burde have været forelagt ham, som det var. Men den modsatte fremgangsmåde, der blev valgt for at skjule børnenes forseelser, opelsker hos dem en tilbøjelighed til at bedrage, en mangel på sandfærdighed og ærlighed.

Det eneste håb for disse børn, enten de bekender sig til kristendommen eller ikke, er en grundig omvendelse. Hele deres karakter må forvandles. Tankeløse moder, ved du, når du oplærer dine børn, at hele deres religiøse erfaring påvirkes af, hvad de lærer, medens de er unge? Hold dem i ave, medens, de er små; lær dem at lystre dig; da vil de så meget lettere lære at vise lydighed mod Guds krav. Opelsk et tillidsfuldt, ærligt sindelag hos dem. Giv dem aldrig anledning til at betvivle din oprigtighed og din absolute sandfærdighed.

Jeg så, at de unge bekender sig til at tro på Guds frelsende kraft, men dog ikke ejer den. De mangler kristendom, mangler frelse. Og oh, hør de tomme, unyttige ord, som de taler! Der føres et nøje, frygteligt regnskab med dem og dødelige mennesker vil blive dømt efter de gerninger, der er gjort ved legemet. Unge venner: jeres handlinger og jeres tomme ord står skrevet i bogen. Jeres samtaler har ikke drejet sig om evige ting, men om dette eller hint eller noget andet simpel, verdslig samtale, som kristne ikke skulle beskæftige sig med. Det står alt sammen skrevet i bogen hisset.

Jeg så, at medmindre der sker en fuldstændig forandring hos de unge, en grundig omvendelse, har de intet håb om en plads i himmelen, Ifølge hvad der er blevet vist mig, er ikke mere end halvdelen af de unge, der bekender sig til kristendommen og sandheden, virkelig er omvendt. Havde de været omvendte, ville de bære frugt til Guds ære. Mange støtter sig til et formodet håb uden noget sandt grundlag. Kilden er ikke renset og derfor er de strømme, der udgår fra denne kilde, ikke rene. Rens kilden, så vil strømmene blive rene. Dersom hjertet er godt, vil alt, jeres tale, jeres klædedragt og jeres handlinger, være godt. Sand gudsfrygt mangler. Jeg ville ikke vanære min Mester ved endog blot at indrømme, at en ligegyldig, fjasende, ikke?bedende person er en kristen. Nej, en kristen sejrer over sine skødesynder, over sine lidenskaber. Der er et lægemiddel for den syndbetyngede sjæl. Lægemidlet er i Jesus. Dyrebare frelser! Hans nåde er nok for den svageste; og den stærkeste må også have hans kraft, ellers må han forgå.

Jeg så hvorledes denne nåde kunne opnås. Gå ind i det lønkammer, hvor du er alene og bed inderligt til Gud: »Skab mig oh Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre.« Vær alvorlig, vær oprigtig! inderlig bøn formår meget. Strid, som Jakob gjorde, da han bad! Kæmp i bøn! Jesus svedte store blodsdråber i haven. Du må gøre en

anstrengelse. Forlad ikke dit lønkammer, førend du føler dig stærk i Gud! Derefter må du våge og netop så længe, som du våger og beder, kan du underkue dine skødesynder og Guds nåde kan og vil vise sig i dig.

Gud forbyde, at jeg skulle ophøre at advare jer! Unge (159) venner, søg Herren af hele jeres hjerte. Kom med nidkærhed og når I oprigtigt føler, at uden Guds hjælp går I fortabt, når I skriger efter ham, ligesom hjorten skriger efter rindende vand, vil Herren hastigt styrke jer. Da vil jeres fred overgå al forstand. Dersom I venter at blive frelste, må I bede. Tag tid dertil! Forhast jer ikke og vær ikke skødesløse i jeres bønner. Bed Gud om at virke en grundig forandring i jer, at åndens frugter må bo i jer og I må kunne skinne som lys i verden. Vær ikke en hindring eller en forbandelse for Guds sag; I kan være en hjælp, en velsignelse. Fortæller Satan jer, at I ikke kan eje fuld og fri frelse? Tro ham ikke!

Jeg så, at det er enhver kristens forret at kunne erfare Guds Ånds dybe påvirkning. En liflig, himmelsk fred vil gennemtrænge sindet og det vil være jer kært at hengive jer til betragtninger om Gud og bibelen. De herlige løfter i hans ord vil være jer som et åndeligt festmåltid. Men forvis jer først om, at I er begyndt på den kristnes løbebane. Forvis jer om, at I har taget de første skridt på vejen til evigt liv. Lad jer ikke bedrage! Jeg frygter for, ja, jeg ved, at mange af jer ikke kender til, hvad kristendom er. I har følt lidt sindsbevægelse, mærket nogle sindsindtryk, men I har aldrig set synden i deres hæslighed. I har aldrig følt jeres hjælpeløse tilstand og fra verden. I elsker fremdeles dens fornøjelser; I vil gerne deltage i samtale om verdslige anliggender. Men når Guds sandhed bringes på bane, har I intet at sige. Hvorfor er I så tavse? Hvorfor så snaksomme, når det gælder verdslige ting og så tavse angående det emne, der burde optage jer mest ? et emne, som burde lægge beslag på hele jeres sjæl? Guds sandhed bor ikke i jer.

Jeg så, at mange tager sig godt i deres bekendelse, medens der indvortes er fordærvelse. Bedrag ikke jer selv, I falske bekendere! Gud ser på hjertet. »Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« Jeg så, at verden er i sådannes (160) hjerter, men Jesu religion er der ikke. Dersom bekendende kristne elsker Jesus mere end verden, vil det være dem kært at tale om ham, deres bedste ven, midtpunktet for deres højeste hengivenhed. Han kom dem til hjælp, da de indså deres fortabte og håbløse tilstand. Da de var trætte og syndsbetyngede, vendte de sig til ham. Han fjernede deres byrde af synd og brøde, borttog deres sorg og bedrøvelse og vendte hele deres higen i en anden retning. Hvad de engang elskede, hader de nu og hvad de hadede, elsker de nu.

Har denne store forandring fundet sted hos jer? Lad jer ikke bedrage! Enten ville jeg aldrig nævne Kristi navn, eller også ville jeg give ham hele mit hjerte, min udelte hengivenhed. Vi burde nære den dybeste taknemmelighed, fordi Jesus vil tage imod dette offer. Han kræver alt. Når vi kommer dertil, at vi bøjer os for hans krav og giver slip på alt, da, først da, vil han omslutte os med sine nådes arme. Men hvad giver vi, når vi gier slip på alt? En syndbesmittet sjæl, som Jesus må rense, lutre ved sin nåde og frelse fra døden ved sin uforlignelige kærlighed. Og alligevel så jeg, at nogle syntes, det var svært at give slip på alt. Jeg skammer mig ved at høre det blive sagt, skammer mig ved at skrive det.

Taler I om selvfornægtelse? Hvad gav Kristus for os? Når I synes, det er svært, at Kristus kræver alt, gå så til Golgata og græd over sønderrevne af de grusomme nagler, for at I kunne blive renset fra synd ved eget blod!

De, der føler Guds tvingende kærlighed, spørger ikke, hvor lidt de kan gøre for at opnå den himmelske løn; de spørger ikke efter det laveste ideal, men tilstræber en fuldkommen efterlevelse af deres Genløsers vilje. Med brændende lyst giver de slip på alt og åbenbarer en nidkærhed, der svarer til værdien af det mål, de stræber mod. Hvad er målet? Udødelighed, evigt liv.

Unge venner, mange af jer er i sørgelig grad bedragne. I har (161) ladet jer nøje med noget, der var mindre end en ren ubesmittet gudsdyrkelse. Jeg ønsker at vække jer op. Guds engle søger at vække jer. Oh, måtte de betydningsfulde sandheder i Guds ord vække jer til forståelse af jeres fare og lede jer til en grundigere ransagelse af jer selv! Jeres hjerter er endnu kødelige. De bøjer sig ikke under Guds lov og kan heller ikke gøre det. Disse kødelige hjerter må forvandles og hellighed må blive så skøn for jer, at I vil skrige efter den, ligesom hjorten skriger efter rindende vandbække. Da vil I elske Gud og elske hans lov. Da vil Kristi åg blive gavnligt og hans byrde let. Skønt I vil få prøvelser, vil disse prøvelser, båret på den rette måde, gøre vejen mere dyrebar. Dem evige arvelod tilhører en selvfornægtende kristen.

Jeg så, at en kristen ikke skulle tillægge en glad følelsesstemning for megen værdi eller stole for meget på den. Disse følelser er ikke altid trygge vejledere. Det bør være enhver kristens vigtigste opgave at tjene Gud på grundlag af principper og ikke lade sig beherske af følelser. Derved vil hans tro sættes i virksomhed og vokse. Jeg så, at dersom en kristen lever et ydmygt, selvopofrende liv, vil fred og glæde i Herren blive resultatet. Men den største lykke, man oplever, vil opnås ved at gøre godt mod andre, gøre andre lykkelige. En sådan lykke er varig.

Hos mange af de unge er det ikke et fast princip, at de vil tjene Gud. De øver ikke tro. De giver op for enhver modstand. De har ingen kraft til at holde ud. De vokser ikke i nåden. Tilsyneladende holder de Guds befalinger. Nu og da beder de en formel bøn og de kaldes kristne. Deres forældre har en sådan bekymring for dem, at de godkender hvad som helst, der ser fordelagtigt ud og de undlader at arbejde for dem og lære dem, at det kødelige sind må dø. De opmuntrer den til at komme med og udføre noget, men de undlader at lede dem til at ransage deres egne hjerter med flid, at granske sig selv og at beregne omkostningen ved at være en (162) kristen. Følgen bliver, at de unge bekender sig til at være kristne uden i tilstrækkelig grad at prøve deres bevæggrunde.

Det sanddru vidne siger: »Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.« Satan er villig til, at I skulle være kristne af navn, for så tjener I bedst hans formål. Dersom I har gudfrygtighedens skin og ikke dens virkelighed, kan han bruge jer til at lokke andre ind i det samme selvbedrag. Nogle stakkels sjæle vil se på jer i stedet for at se på det bibelske ideal og vil ikke nå højere op. De er lige så gode som I og dermed er de tilfredse.

De unge må ofte presses til at udføre pligter, til at tale eller bede ved møder, de presses til at afstå fra stolthed. Ved hvert skridt bliver de presset. En sådan kristendom er intet værd. Lad det kødelige hjerte blive forvandlet, I kolde kristendomsbekendere, så vil det ikke blive så byrdefuldt at tjene Gud! Al denne kærlighed til klædedragt og stolthed over udseendet vil da være forsvundet. Den tid, I tilbringer foran spejlet for at frisere håret, så det kan behage øjet, burde bruges til bøn og hjerteransagelse. I det helliggjorte hjerte vil der ikke være nogen plads til udvortes prydelse; men der vil være en alvorlig, ængstelig søgen efter den indvortes prydelse, de kristelige dyder Guds Ånds frugter.

Apostelen siger: »Jeres prydelse skal ikke være noget udvortes: Hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjerter, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelse, som en sagtmodig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.”

Undertving det kødelige sind og lev et bedre liv, så vil det stakkels dødelige legeme ikke blive forgudet. Dersom hjertet bliver omvendt, vil dette vise sig i udseendet. Dersom Kristus, herlighedens håb, er i os, vil vi opdage en så uforlignelig ynde hos ham, at sjælen betages af kærlighed. Den vil hænge ved ham og elske ham og i beundringen af ham vil jeget blive (163) glemt. Jesus vil blive ophøjet og hyldet, selvet fornedret og ydmyget. Men en bekendelse uden denne dybe kærlighed er blot snak, tørt formvæsen og tungt trælleri. Mange af jer kan måske bevare en forestilling om religion i hovedet, en udvortes kristendom, medens hjertet ikke er renset. Gud ser på hjertet; »alt ligger blottet og udbredt for hans øjne; og ham skal vi stå til regnskab.« Vil han lade sig nøje med noget mindre end sandhed i hjertets inderste? Hver eneste virkelig omvendt sjæl vil bære de umiskendelige kendetegn på, at det kødelige sind er underkuet.

Jeg taler tydeligt. Jeg tror ikke, at dette vil gøre en sand kristen modløs; og jeg ønsker ikke, at nogen af jer skal gå trængselstiden i møde, uden at eje et håb, der er vel begrundet i jeres Genløser. Sæt jer for at

komme til klarhed over jeres egen stilling, som den er i værste fald. Kom på det rene med, hvorvidt I har en arvelod i det høje. Vær ærlige mod jeres egne sjæle. Husk på, at det er en menighed uden plet eller rynke eller noget deslige, Jesus vil fremstille for sin fader.

Hvordan skal I kunne vide, at Gud har antaget jer? Gransk hans ord i bøn. Læg det ikke til side for nogen anden bog. Denne bog overbeviser om synd. Den åbenbarer frelsens vej klart. Den stiller en lys og herlig belønning til skue. Den viser jer en fuldkommen frelse og lærer jer, at ved hans uendelige nåde alene kan I vente at opnå salighed.

Forsøm ikke bøn i lønkammeret, for den er sjælen i jeres gudsdyrkelse. Bed alvorlig og inderlig om renhed i sjælen. Bed lige så alvorligt og ivrigt, som du ville bede for dit jordiske liv, om det stod på spil. Bliv for Guds åsyn, indtil der i dit indre opstår usigelige længsler efter frelse og den liflig forvisning om syndsforladelse.

Håbet om et evigt liv må ikke bygges på en svag grundvold. Det er et spørgsmål, som må afgøres mellem Gud og din egen sjæl ? afgøres for evigheden. Et formodet håb og intet mere vil betyde fortabelse. Eftersom du vil komme til at stå eller falde ved Guds ord, er det i dette ord, du må søge efter (164) vidnesbyrd om din stilling. Der vil du kunne se, hvad der kræves af dig, for at du kan blive en kristen. Læg ikke din rustning af eller forlad slagmarken, førend du har vundet kampen og sejren ved din Genløser. *Vejl f menigh* bd 1 side 42-49]

Prøvelser i menigheden

Det efterfølgende syn blev givet i Ulysses, Pennsylvania, den 6.juli 1857. Det er i forbindelse med ting, som har fundet sted i ____ og andre steder i New York.

Der har været så mange prøvelser blandt brødre i New York-staten, at Gud ikke har kunne gøre det mindste, så menigheden har mistet sin styrke og de ved ikke hvordan den skal genvindes. Kærlighed til hverandre er forsvundet og en kværulantisk og beskyldnende ånd har været fremherskende. Man har set efter gode kræfter til at opsnuse alt omkring hinanden, som er gal på den og gøre det klart hvor slemt der i virkeligheden er. Medfølelsens ånd der så inderligt længtes efter kærlighed og medynk over for brødre, har ikke eksisteret. Nogles religion har bestået af kværuleren og pilleri i alt hvad der har udseende af at være forkert, indtil sjælens ophøjede følelser er visnet. Sindet burde ophøjes til at dvæle ved evige steder, himlen, dets rigdomme, dets herlighed og burde tage en liflig og hellig tilfredshed i bibelens sandheder. Tankerne burde holde af at fødes fra de dyrebare løfter, som Guds ord giver, få trøst fra dem og blive løftet over bagateller til betydningsfulde evige sager.

Men, oh, hvor sindet blev brugt på anden måde! Pillet i småstykker! Menighedsmøder, som er blevet holdt, har været en sand forbandelse for mange i New York. Disse opdigtede prøvelser har givet frit løb for onde tanker. Jalousi har været næret. Had har eksisteret, men de vidste det ikke. Nogle har haft en forkert forestilling, om at irettesætte uden kærlighed, fremholde for andre hvad de mener er rigtigt og ikke skåne, men betvinge med knusende vægt.

Jeg så at mange i New York har bekymret sig så meget for deres brødre, for at holde dem retlinede, at de har forsømt deres egne hjerter. De er så ængstelige at deres brødre ikke vil være nidkære og omvende sig, at de glemmer at de har fejl der må rettes. Med deres eget uhelliggjorte hjerte, prøver de at rette deres brødre. Den metode som brødrene og søstrene i New York kan vise, kan den enkelte kun følge på hans egen personlige måde og bringe sit eget hjerte i harmoni. Hvis synden er tydelig i en bror, så sig det ikke til andre, men fortæl ham, med kærlighed for broderens sjæl, med et hjerte fuld af medynk, med barmhjertighedens indre, det forkerte og overlad da sagen til ham og Herren. Du har frastødt dig din pligt. Du skal ikke afsige dom.

Det har været en meget let sag at få en bror i tøjlerne, fordømme ham og holde ham under hans fordømmelse. Der har været en nidkærhed for Gud, men efter lærdom. Hvis enhver ville bringe sit eget hjerte i orden, ville brødrenes vidnesbyrd være villigt og komme fra en helhjertet sjæl og ikke-troende folk omkring dem vil blive rørt. Guds Ånds tilkendegivelse vil sige til deres hjerter at I er Guds børn. Vor kærlighed til hverandre burde være synlig for alle. Så vil den tale. Den vil have en påvirkning.

Jeg så at menigheden i New York måtte rejse sig op. Tag vare om arbejdet allesammen, vær nidkær og omvend jer; og efter at alle fejl er rettet, så tro at Gud accepter jer. Gå ikke sørgende, men tag Gud på hans ord. Søg ham ihærdigt og tro at han tager imod jer. En del af arbejdet er at tro. Ham som gav løfte er trofast. Klatre op ved tro.

Brødrene i New York kan rejse sig op, så vel som på andre steder; og de kan drikke af Guds frelse. De kan bevæge sig med forstand og enhver har en erfaring for sig selv, fra det Sande Vidnes budskab til laodikeanerne. Menigheden føler, at den er nede, men ved ikke hvordan den skal rejse sig. (166) Nogles intentioner kan være ret gode; de kan komme til bekendelse; alligevel så jeg, at de vogtes med mistanke og er gjort til lovovertrædere, indtil de ingen frihed har og ingen frelse. De turde ikke vise hjertets simpleste følelser, fordi de var overvåget. Det er efter Guds behag, at hans folk skal frygte ham og have tillid til hverandre.

Jeg så at mange havde benyttet af hvad Gud havde vist om andres synder og fejl. De fået den værste mening ud af, hvad der var vist i syner og havde da tvunget det, indtil det havde tilbøjelighed til at svække manges tro til det, som Gud havde vist og også for at modvirke og gøre menigheden modløs. Bror burde behandle bror med øm medynk. Han burde behandle følelser med finhed. At røre andres fejl er det vanskeligste og betydningsfulde arbejde der nogen sinde er gjort. Med den dybeste ydmyghed bør en bror gøre dette og tage hensyn til sin egen svaghed, så han ikke bliver fristet.

Jeg har set det store offer, som Jesus gav for at forløse mennesker. Han anså ikke sit eget liv for kært, til at ofre sig. Jesus sagde: »I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.« Føler du, når en bror fejler, at du kan give dit liv for at vinde ham? Hvis du har det sådan, kan du komme ham nærmere og påvirke hans hjerte; du er netop den, der kan hjemsøge denne bror. Men det er et beklageligt faktum at mange, som bekender sig til at være brødre, ikke er villig til at ofre nogen af deres meninger eller deres bedømmelse, for at vinde en bror. Der er kun lidt kærlighed for hverandre. En selviskhed viser sig.

Modløshed er kommet over menigheden. De har elsket verden, elsket deres gårde, deres kvæg, osv. Nu kalder Jesus dem til at skære over, samle skatte i himlen, købe guld, hvide klæder og øjensalve. Disse er dyrebare rigdomme. De vil få, for indehaveren, en adgang til Guds rige.

Guds folk må handle forstandigt. De burde ikke være tilfredse før hver erkendt synd, er bekendt; derefter er det deres privilegium og pligt at tro at Jesus accepter dem. De må ikke presse andre igennem mørket og opnå en sejr for dem, som de nyder. Sådanne nydelser vil kun vare til mødet slutter. Men Gud må tjenes af princip, istedet for af følelser. Opnå sejer, morgen og aftnen, for dig selv og din egen familie. Lad ikke det daglige arbejde holde dig fra dette. Tag tid til at bede og tro at Gud hører jer. Hav tro blandet med jeres bønner. I kan ikke hver gang mærke det umiddelbare svar; men da er det at tro prøves. I prøves for at se hvorvidt I stoler på Gud og hvorvidt I har en levende og varig tro. »Trofast er han, som kalder jer, han vil også gøre det.« Gå på den smalle troens planke. Læg alt på Herrens løfter. Stol på Herren i mørke. Det er tid til at have tro. Men I lader ofte følelser herske jer. I ser efter værdier i jer selv, når I ikke føler jer trøstet af Guds Ånd. I fortvivler fordi I ikke kan finde dem. I stoler ikke nok på Jesus, dyrebare Jesus. I gør ikke hans værdier til alt, overhovedet. Det allerbedste I kan gøre vil ikke fortjene Guds gunst. Det er Jesu værdi der vil frelse jer, det er hans blod der vil rense jer. Men I har nogle anstrengelser at gøre. I må gøre hvad I kan for jeres del. Vær nidkær og omvend jer og tro så.

Bland ikke tro og følelser sammen. De er helt forskellige. Det er op til os at udøve tro. Denne tro må vi vedholde at udøve. Tro, tro. Lad din

tro få fat i velsignelsen og den vil være din. Dine følelser har intet at gøre med denne tro. Når tro bringer velsignelsen til dit hjerte og du fryder dig ved velsignelsen, er det ikke længere tro men følelser.

Guds folk i New York må rette ryggen og komme ud af mørket og lade deres lys skinne. De står (168) rigtigt på Guds værks vej. De må lade den tredje engles budskab gøre sit arbejde på deres hjerter. Brødre, Gud er vanæret ved jeres lange og troløse bønner. Se væk fra selvets værdiløshed og ophøj Jesus. Tal af tro, af lys og af himlen og I vil have tro, lys og kærlighed og fred og glæde i Helligånden.

»Vogt jer«

Det efterfølgene er rettet til brødrene i ___ ; men kan anvendes på mange, det gives her for menighedens skyld:
Kære brødre: I et syn givet på jeres sted, fik jeg vist noget om jer begge. Englen pegede på jer og gentog disse ord: »Vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer.”

Jeg så at I begge havde en stor kamp for jer; I vil have en stadig krig for at holde denne verden ude af jeres hjerter, for I elsker den. Det store studium hos jer, må være hvordan man elsker Jesus og hans tjeneste bedre end verden. Hvis I elsker verden mest, vil jeres gerninger også vidne om dette. Jeg så at manges blikke fra denne verden hvilede på jer. Mange ville juble over jeres fald, andre fryde sig over jeres fremgang. Satan og onde engle vil give jer denne verdens rigers herlighed. Hvis I vil dyrke ham, eller dyrke verdslig rigdom, vil han holde det frem i ethvert lys for at tiltrække og lede jer til kærlighed og tilbedelse.

Jesus og jeres skytsengle retter jer over jeres gårde, kvæg og jordiske rigdomme, til (169) himlens rige, til en udødelig arv, et evigt livsindhold i herlighedens rige. Englen sagde: "I må dø fra denne verden." »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.”

Jeg så, ved Guds forsyn, hvis der blev opnået rigdom; er der ingen synd at have den; og hvis ikke nogen anledninger giver sig selv til at bruge midlerne i Guds sag, er der ingen synd stadig at have den. Men hvis brødre for anledning til at bruge deres ejendom til Guds herlighed og hans sags fremme og de tilbage holder den, vil de have grund til at snuble. På trængselsdagen vil deres opsamlede skatte være en forbandelse for dem. Da vil alle anledninger være forbi, for at bruge deres formue på Guds herlighed og i smerte vil de kaste den fra dem til undergravende og blindt arbejde. Deres guld og sølv kan ikke frelse dem på den dag. Det falder på dem med knusende vægt, så et regnskab må aflægges for deres forvaltning, hvilken brug de har gjort for deres Herres penge. Egenkærlighed får dem til at tro, at det hele er deres eget og at de har brug for det hele; men de må da mærke, bitterlig mærke og forstå, at deres midler kun var lånt dem af Gud, for at give dem frit tilbage for at fremme hans sag. Deres rigdomme bedrager dem. Deres rigdomme bedrager dem. De følte sig ringe og levede for dem selv og til sidst vil de finde at den andel de skulle have brugt for Guds sag er en frygtelig byrde.

Guds engel sagde: "Læg alt på alteret, et levende og fortærende offer. Bind det med snore, hvis du ikke kan tage det derhen. Giv dig selv til bøn. Bo ved alteret. Styrk dine hensigter ved Guds løfter." »Sælg, hvad du har og giv almisse! Skaf jer punge, som ikke ældes, en uudtømmelig skat i himlene, hvor ingen tyv kommer nær og intet møl ødelægger.« »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust (170) fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i Himmelen.”

Jeg så at hvis Gud havde givet jer rigdomme over de simple og fattige, ville det ydmyge jer, for det giver større forpligtelser. Hvor meget gives, selv af verdslig art, vil meget kræves. I denne henseende er du begrænset i at have en fornem og rundhåndet evne til at give. Søg efter anledninger til at gøre godt med det du har. »Saml jer skatte i Himmelen.”

Jeg så at det mindste der kræves af kristne i de sidste dage, er at have gavmildhedens ånd og at hellige Herren en del af alle deres tiltag. Enhver sand kristen har anset dette for at være et privilegium, men nogle som kun har båret navnet, har betragtet det kun som et arbejde; Guds nåde og kærlighed har aldrig udrettet det gode arbejde i dem, ellers ville de med glæde have fremmet deres Forløsers sag. Men kristne som lever i de sidste dage og som venter på deres Herre, er endda påbudt til at gøre mere end dette. Gud kræver at de skal opofre sig.

Englen sagde: "Jesus efterlod dig et klart spor til at følge. Træd nøje i hans fodspor. Del hans selvfornægtende liv, hans selvopofrende liv og arv herlighedens krone sammen med ham.”

Den rige unge mand

I Monterey, Mischigan, 8.oktober 1857 fik jeg vist i et syn den tilstand mange sabbatsholdere var i, ligesom den unge mand der kom til Jesus for at vide hvad han skulle gøre for at arve evigt liv.

»Og se, der kom en hen til ham og sagde: »Mester hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?« Da svarede han til ham: »Hvorfor spørger du mig om det gode? Kun én er den gode. Men vil du gå ind til (171) livet så hold budene!« Han spørger: »Hvilke bud?« Jesus svarede: »Du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; ær din fader og moder og: du skal elske din næste som dig selv.« Den unge mand siger til ham: »Det har jeg holdt alt sammen; hvad mangler jeg nu?« Da sagde Jesus til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!« Men da den unge mand hørte det ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget gods.

Men Jesus sagde til sine disciple: »Sandelig siger jeg eder: det er vanskeligt for en rig at komme ind i Himmeriget. Ja, jeg siger jer: en kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige.« Ved at høre det blev disciplene dybt rystede og sagde: »Hvem kan så blive frelst?« Da sagde Jesus til dem og sagde: »For mennesker er dette umuligt, men for Gud er alle ting mulige.« Matthæus 19,16-26.

Jesus citerede fem af de sidste seks bud for den unge mand også det andet store bud som de sidste seks bud var hængt op på. Disse mente han at have holdt. Jesus nævnte ikke de første fire bud, som er om vor pligt til Gud. Som svar på den unge mands spørgsmål, »Hvad mangler jeg nu?« sagde Jesus til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå han og sælg, hvad du ejer og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene”

Her er hans mangel. Han undlod at holde de første fire bud og også de sidste seks. Han undlod at elske sin næste som sig selv. Jesus sagde: »Giv det til de fattige« Jesus rørte ved hans ejendomme. »Gå hen og sælg, hvad du ejer og giv det til de fattige.« Ved denne forbindelse udpegede han hans afgud. Hans kærlighed til rigdomme var størst; derfor var det umuligt for ham at elske Gud af hele sit hjerte, med hele sin sjæl og af hele sit (172) sind. Og denne største kærlighed for rigdomme lukkede hans øjne for medmenneskernes behov. Han elskede ikke sin næste som sig selv, derfor kunne han ikke holde de sidste seks bud. Hans hjerte var ved hans rigdomme. Det var opslugt i hans jordiske besiddelser. Han elskede sine ejendomme højere end Gud, større end himmelsk rigdom. Han hørte betingelserne fra Jesu mund. Hvis han ville sælge og give til de fattige, ville han have rigdomme i himlen. Her var en prøve for hvor meget højere han vurderede evigt liv end rigdomme. Greb han ivrigt udsigten til evigt liv? Stræbte han alvorligt på at fjerne den forhindring der var i vejen for have rigdomme i himlen? Oh nej; »han gik bedrøvet bort; thi han havde meget gods.”

Jeg fik fremhævet disse ord: »En kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige.« Jesus sagde: »For mennesker er dette umuligt, men for Gud er alle ting mulige.« Englen sagde: "Vil Gud tillade de rige mennesker at beholde deres rigdomme og alligevel komme ind i Guds rige?" En anden engel svarede: "Nej, aldrig."

Jeg så at det er Guds plan at disse rigdomme skulle bruges rigtigt, fordeles til at velsigne de trængende og til Guds værks fremme. Hvis mennesker elsker deres rigdomme mere end de elsker deres medmennesker, mere end de elsker Gud eller hans ords sandheder; hvis deres hjerter er ved deres rigdomme, kan de ikke få evigt liv. De vil snarere opgive sandheden end at sælge og give til de fattige. Her kan det ses hvor meget de elsker Gud, hvor meget de elsker sandheden; og mange går, som den unge mand i biblen, bedrøvet bort, fordi de ikke også kan have deres rigdomme og skatkammer i himlen. De kan ikke have begge dele; og de vover at risikere deres chance for evigt liv, på grund af verdslig besiddelse.

»En kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige.« Hos (173) Gud er alting muligt. Sandhed, bragt tilbage til hjertet ved Guds Ånd, vil fortrænge kærligheden til rigdomme. Jesu og rigdommens kærlighed kan ikke dvæle i det samme hjerte. Guds kærlighed overgår kærlighed til rigdomme så langt at den velhavende river sig løs fra sine rigdomme og vender sin hengivenhed mod Gud. Gennem kærlighed ledes han da til at hjælpe til i Guds sag. Det er hans største glæde at gøre en god forvaltning af Herrens goder. Kærlighed til Gud og hans medmennesker er fremherskende og han fastholder alt han har, som ikke er hans eget og opfylder trofast sin pligt som Guds tjener. Da kan han holde begge store bud i loven: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.« »Du skal elske din næste som dig selv.« På den måde er det muligt for en rig mand at komme ind i Guds rige. »Og enhver, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller fader eller moder eller hustru eller børn eller marker for mit navns skyld, skal få det mangefold igen og arve evigt liv. Men mange af de første skal blive de sidste og mange af de sidste skal blive de første."

Her er belønningen for dem som ofrer sig for Gud. De får hundrede fold i dette liv og skal arve evigt liv. »Men mange af de første skal blive de sidste og mange af de sidste skal blive de første.« Jeg blev vist dem, som får sandheden, men ikke efterlever den. De holder fast ved deres ejendomme og er ikke villige til at uddele deres besiddelser for at fremme Guds sag. De har ikke tro til at driste sig og stole på Gud. Deres kærlighed til denne verden opsluger deres tro. Gud forlanger en del af deres opmærksomhed, men de giver ikke agt på det. De begrunder det med at de har arbejdet hårdt for at få hvad de har og de kan ikke låne Herren det, for det vil komme til at mangle. "Oh, hvor er jeres tro lille." Gud som tog sig af Elias i hungersnødens tid, vil ikke overhøre en af hans selvopofrende børn. Ham som tæller deres hovedhår, vil bekymre sig for dem og i hungersnødens dage vil de mættes. Selvom alle de (174) onde omkring dem omkommer af mangel på brød, vil de være sikret brød og vand. Dem, som stadig griber om deres jordiske rigdomme og ikke vil forvalte det rigtigt, som er dem lånt af Gud, vil miste deres rigdomme i himlen og miste evigt liv.

Gud har i sit forsyn rørt på nogle af deres hjerter, som har rigdomme og har omvendt sig til sandheden, så de med deres midler kan hjælpe til at holde hans værk i gang. Og hvis dem, som er velhavende ikke vil gøre dette, hvis de ikke fuldbyrder Guds hensigter, vil han gå dem forbi og oprejse andre, til at udfylde deres sted, som vil fuldbyrde hans hensigt og uddeler deres ejendomme med glæde for at imødekomme Guds sags behov. I dette vil de være de først. Gud vil have disse i hans sag som, vil gøre dette.

Han kunne sende midler fra himlen for at frembære sit værk; men dette er ikke efter hans orden. Han har forordnet at mennesker skal være hans instrumenter, der blev gjort som stort offer for at frelse dem, de skal gøre en del i dette frelsearbejde, ved at gøre et offer for hinanden og således vise hvor højt de værdsætter det offer, der har været gjort for dem.

Jeg blev henvist til Jakob 5,1-3: »Og nu I rige! klag og græd over den elendighed som venter jer. Jeres rigdom er rådnet op og jeres klæder er mølædte; jeres guld og sølv er fortæret af rust og den rust skal være et vidne imod jer og æde jeres kød som ild, I har samlet jer skatte i de sidste tider."

Jeg så at disse frygtelige ord særligt henvendte sig til velhavende, som bekender at tro den nærværende sandhed. Herren forlanger at de skal bruge deres midler til hans sags fremme. Anledninger blev givet til dem, men de lukkede deres øjne for sagens mangler og klamrede sig om deres jordiske rigdomme. Deres kærlighed til verden er større end deres kærlighed til sandheden, deres kærlighed til deres medmennesker, eller deres kærlighed til Gud. (175) Han kræver deres opmærksomhed, men de holder selvisk og begærligt tilbage hvad de har. De giver lidt her og der for at lindre deres samvittighed, men de har ikke overvundet deres kærlighed for denne verden. De ofrer sig ikke for Gud. Herren har oprejst andre, som værdsætter evigt liv og som kan føle og indse noget af sjælens værdi og de har frivilligt betroet deres midler til at fremme Guds sag. Værket afsluttes; og snart vil der ikke mere være brug for deres midler som har beholdt deres rigdomme, deres store gårde, deres kvæg osv. Jeg så Herren vende sig mod sådanne i vrede og gentog disse ord: "Vend bort I rige mennesker." Han har kaldt men I ville ikke høre. Denne verdens kærlighed har overdøvet hans røst. Nu har han ingen brug for jer og lader jer gå og byder jer: "Vend bort I rige mennesker."

Oh, jeg så det var en forfærdelig ting at blive opgivet sådan af Herren ? en frygtelig ting at fastholde en forgængelig substans her, når han har sagt: om vi sælger og giver almisser, kan vi samle rigdomme i himlen. Jeg fik vist når værket afsluttes og sandheden går frem i mægtig kraft, vil disse mennesker komme med deres midler og lægge dem for fødderne af Guds tjenere og bede dem tage imod dem. Svaret fra Guds tjenere vil være: "Vend bort I rige mennesker. Jeres midler behøves ikke. I holdt dem tilbage da I kunne gøre godt med dem i Guds sags fremme. De nødlidende har trængt; de blev ikke velsignet af jeres midler. Gud vil ikke tage imod jeres rigdomme nu. Vend bort I rige mennesker."

Da blev jeg henvist til disse ord: »Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker, den råber højt og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren Zebaots øren.« Jeg så at Gud ikke er i alle de rigdomme der var vundet. Satan havde ofte travlt med at skaffe sig gods end Gud. Meget af det er vundet ved at holde lejesvendes løn nede. Den naturligt begærlige rige mand vinder sine rigdomme (176) ved at underkue lejesvende og udnytte den enkelte hvor han end kan komme til det og derved lægge til et skatkammer, der vil tage hans kødelige lyst som ild.

[Der er nogle, som ikke har fulgt en strengt ærlig og hæderlig fremgangsmåde. Sådanne må gå frem på en ganske anden måde og hurtigt indhente det forsømte. Mange, som holder sabbaten, har handlet urigtigt i denne sag. De udnytter deres fattige brødre og de, der har overflod, forlanger mere, end hvad tingene virkelig er værd, mere, end de ville betale for de samme ting, medens disse samme brødre er i forlegenhed og nød af mangel på midler. Gud er vidende om alt dette. Enhver egenkærlig handling, ethvert egennyttigt optrækkeri vil bringe sin løn.

Jeg så, at det er hensynsløst og uretfærdigt ikke at tage en broders stilling i betragtning. Dersom han er i nød, eller han er fattig, medens han dog gør sit bedste, bør der tilstås ham indrømmelser og når han køber noget hos de formuende, bør end ikke den fulde værdi afkræves for vedkommende ting; der bør vises medlidenhed med ham, Gud vil finde behag i sådanne venlige handlinger og velgøreren vil ikke miste sin løn. Men mange, som holder sabbaten, har et frygteligt regnskab at gøre op for nærige, begærlige handlinger.

Jeg blev vist tilbage til den tid, da der kun var få, som hørte på sandheden og sluttede sig til den. De havde ikke meget af denne verdens gods. Sagens økonomiske byrde blev båret af yderst få. Den gang var det nødvendigt for nogle at sælge deres huse og landejendomme og at skaffe sig noget billigere, hvor de kunne finde husly eller et hjem, medens de rigeligt og rundhåndet lånte til Herren for at udbrede sandheden gennem skrifter og for på anden måde at fremme Guds sag. Idet jeg betragter disse selvopofrende mennesker, så jeg, at de havde lidt savn for sagens skyld. Jeg så en engel stå ved deres

side og vise dem opad, idet han sagde: "I har skatte i himmelen! I har en skat i himmelen, som ikke ældes! Hold ud indtil enden, så vil jeres løn blive stor."

Gud har virket på manges hjerter. Den sandhed, for (177) hvilken nogle få har ofret så meget, for at den kunne blive fremholdt for andre, har sejret og skarer taget imod den. Gud har i sit forsyn påvirket sådanne, som har midler og ført dem ind i sandheden, for at sagens trang kan blive afhjulpet, efter som hans værk udvides. Mange midler er blevet tilført sabbatsholdernes rækker og jeg så, at Gud for øjeblikket ikke stiller krav om de huse, hans folk behøver til bolig, uden i tilfælde hvor kostbare huse ombyttes med billigere. Men hvis de, der har overflod, ikke hører hans røst, river sig løs fra verden og afhænder en del af deres gods og landejendomme og bringer ofre for Gud, vil han gå dem forbi og kalde på dem, der er villige til at gøre noget for Jesus, villige til endog at sælge deres hjem for at afhjælpe sagens trang. Gud vil have frivillige ofre. De, der giver, må betragte det som et privilegium at gøre det. *Vejl f menigh* bd 1 side 50-51]

Nogle giver af deres overflod og alligevel mærker de ingen mangel. De fornægter ikke dem selv noget særligt for Kristi sag. De har stadig alt hvad hjertet kan ønske. De giver rundhåndet og hjerteligt. Gud respekterer det og han ved det og lægger meget mærke til det. De vil ikke miste deres løn. Du, som ikke kan give så rundhåndet, må ikke undskylde dig selv fordi du ikke kan gøre så meget som nogle andre. Gør hvad du kan. Fornægt dig selv nogle ting som du kan klare dig uden og offer dig for Guds sag. Læg dine to skærver, ligesom enken gjorde. Du vil i virkeligheden give mere end alle dem som giver af deres overflod; og du vil vide hvor lifligt det er at fornægte selvet og give til de manglende, at ofre sig for sandheden og samle sig skatte i himlen.

Jeg fik vist at unge, særlig unge mænd, som bekender sig til sandheden og stadig har en lektie om selvfornægtelse at lære. Hvis disse ofrede sig mere for sandheden, ville de værdsætte den højere. Den ville påvirke deres hjerter og rense deres liv og de vil holde den mere dyrebar og ukrænkelig.

De unge tager ikke Guds sags byrde, eller føler noget ansvar over for den. Er det fordi Gud har fritaget dem? Oh, nej; de fritager sig selv. De er fritaget og andre er bebyrdede. De indser ikke at de ikke er deres egne. Deres tid og deres styrke er ikke deres egen. De er købt for en pris. Et dyrebart offer er gjort for dem og med mindre de besidder den selvfornægtende og selvopofrende ånd, kan de aldrig besidde en udødelig arv.

Menighedens privilegium og pligt

Det efterfølgende er rettet til Battle Creek-menigheden, men beskriver de brødres og søstres vilkår og pligter, som er alle steder:

Jeg så at en tyk sky omgav dem, men få lysstråler fra Jesus gennemtrængte denne sky. Jeg vendte mig for at se dem, som modtog dette lys og så enkeltpersoner alvorlig bede for sejr. Det var deres hensigt at tjene Gud. Deres udholdende tro bragte dem gengæld. Himlens lys blev udbredt over dem; men mørkets sky over menigheden var, i almindelighed, tyk. De var sløve og dovne. Min sjæls pine var stor. Jeg spurgte englen om dette mørke var nødvendigt. Han sagde: "Se dem!" Jeg så da menigheden begynde at rejse sig og bede indtrængende til Gud og lysstrålerne begyndte at gennemtrænge dette mørke og skyen var væk. Himlens rene lys skinnede på dem og drog, med hellig tillid, deres opmærksomhed opad. Englen sagde: "Dette er deres privilegium og pligt."

Satan var kommet ned i stor kraft og vidste at hans tid var kort. Hans engle er travlt optaget og en stor del af Guds folk finder sig i at blive lullet i søvn af ham. Skyen passerede igen over og ordnede menigheden. Jeg så at det kun ville være ved alvorlige anstrengelser og ihærdig bøn at denne fortryllelse måtte brydes.

Guds ords foruroligende sandheder har oprørt Guds folk en smule. Nu og da ville de gøre svage anstrengelser for at sejre, men de blev snart trætte og sank tilbage til den lunkne tilstand. Jeg så at de ikke havde udholdenhed og fast beslutsomhed. Lad den, som søger Guds frelse, have den samme energi og alvor, som han ville have for verdslig rigdomme og målet vil nåes. Jeg så at menigheden lige så godt kan drikke af et fuldt bæger, som at holde et tomt i hånden eller ved munden.

Det er ikke Guds plan at fritage nogle og andre er bebyrdede. Nogle mærker sagens vægt og ansvar og nødvendigheden for deres færdigheder, så at de må samles hos Kristus og ikke spredes. Andre går fri for al ansvar og handler som om de ingen indflydelse havde. Dette spredes rundt omkring. Gud er ikke partisk. Alle, som er har fået del i hans frelse og som håber at dele rigets herligheder herefter, må samles med Kristus. Enhver må føle at han er ansvarlig for sin egen sag og for den indflydelse han udøver over for andre. Hvis disse fastholder deres kristne vandring, vil Jesus, herlighedens håb, være i dem og de vil holde af at fremsige hans pris, så de vil fornys. Deres Mesters sag kommer nærmere og bliver mere dyrebar for dem. Det vil blive deres bestræbelse at fremme hans sag og ære den, ved hellig livsførelse. Englen sagde: "Ethvert talent vil Gud kræve med rente" Enhver kristen må gå videre fra styrke til styrke og bruge al hans kraft i Guds sag.

Rystelsen

[Den 20. november 1857 blev Guds folk fremstillet for mig i et syn og jeg så at de blev voldsomt rystet. Nogle bad til Gud med stærk tro og kvalfulde råb. Deres ansigter var blege og mærket af dyb sjæleangst, et vidnesbyrd om deres (180) indvortes kamp. Fasthed og stor alvor stod udtrykt i deres ansigter, medens store sveddråber faldt fra deres pander. Nu og da oplystes deres ansigt ved beviserne på Guds velbehag, hvorefter det samme højtidelige, alvorlige, ængstelige udtryk atter bredte sig over dem.

(*»Stød i horn på Zion, helliger faste, udråb festlig samling, kald folket sammen helliger et stævne, lad de gamle samles .... Imellem forhal og alter skal præsterne, Herrens tjenere, græde og sige: »Herre spar dog dit folk! Overgiv ej din arv til skændsel, til hedningernes spot! Hvi skal mand sige blandt folkene: Hvor er deres Gud?« Joel 2,15-17.*
»Derfor skal I underordne jer under Gud. Stå djævlen imod, så skal han fly fra jer; hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer! Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede! Klag jeres nød og sørg og græd; jeres latter skal vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse! Ydmyg jer for Herren, så skal han ophøje jer.« Jak 4,7-10.
»Samler jer, samler jer, I folk, som ej kender skam, før I endnu er blevet som flyvende avner, før Herrens glødende harme kommer over eder, før Herrens vredes dag kommer over eder. Søg Herren, alle I ydmyge i landet, som holder hans bud, søg retfærd, søg ydmyghed! Måske kan I skjule jer på Herrens vredes dag.« Zef 2,1-3)

Onde engle samledes omkring dem og indhyllede dem i deres mørke for at skjule Jesus for dem, således at deres øjne kunne drages til mørket, som omgav dem og de derved kunne ledes, til at fatte mistillid til Gud og dernæst knurre imod ham. Kun når de holdt blikket vendt opad, kunne de være trygge. Guds folk stod under himmelske engles ledelse og når den giftige atmosfære fra de onde engle lagde sig omkring disse ængstede sjæle, viftede de himmelske engle uafladeligt med deres vinger over dem for at sprede det tætte mørke.

Jeg så, at nogle ikke tog del i dette arbejde med at kæmpe og bede. De syntes at være sorgløse og ligegyldige. De bekæmpede ikke mørket omkring dem og det omsluttede (181) dem ligesom en tyk sky. Guds engle forlod disse og jeg så dem ile af sted for at bistå dem, der kæmpede af alle kræfter for at modstå de onde engle og forsøgte at hjælpe sig selv ved standhaftigt at påkalde Gud. Men englene forlod dem, der ikke gjorde nogen anstrengelse for at hjælpe sig selv og jeg tabte dem af syne. Idet de bedende vedblev med deres alvorlige råb, kunne der af og til komme en lysstråle fra Jesus til dem for at opmuntre deres hjerter og oplyse deres ansigter.

Jeg spurgte om betydningen af den rystelse, jeg havde set og det blev vist mig, at den ville fremkaldes af det tydelige vidnesbyrd, som indeholdtes i det sanddru vidnes råd til menigheden i Laodikea. Dette vil øve sin virkning på modtagerens hjerte og lede ham til at løfte banneret højt og fremholde den tydelige sandhed. Nogle vil ikke høre

dette tydelige vidnesbyrd. De vil sætte sig op imod det og dette vil forårsage en rystelse iblandt Guds folk.

Der er ikke givet så megen agt på det Sanddru Vidnes vidnesbyrd. Det højtidelige vidnesbyrd, som afgør menighedens skæbne, er blevet negligeret, omend helt ladet ude af betragtning. Dette vidnesbyrd må bevirke en dyb omvendelse og alle, der virkelig tager imod det, vil adlyde det og blive renset.

Engelen sagde: "Lyt!" Snart hørte jeg en røst, der lød som mange musikinstrumenter, alle med fuldkomne toner, yndige og harmoniske. Den overgik al musik, jeg tidligere havde hørt. Den syntes at være så fuld af nåde, medlidenhed og opløftende, hellig glæde. Den gennemstrømmede hele mit væsen, Engelen sagde: "Se!" Min opmærksomhed blev nu henledt på den skare, jeg havde set blive mægtigt rystet. De, som jeg før havde set græde og bede med ængstelse i ånden, blev vist mig. Antallet af beskyttende engle omkring dem var blevet fordoblet og de var iført en rustning fra hovedet til fødderne. De bevægede sig i fast og fuldkommen orden, ligesom et kompagni soldater. Deres ansigtstræk vidnede (182) om den al strid, de havde udholdt, den sjælekamp, de havde gennemgået. Men skønt deres træk har præg af alvorlige indre kvaler, skinnede deres ansigter dog af himmelens lys og herlighed. De havde vundet sejr og det fremkaldte den dybeste taknemmelighed og en hellig glæde hos dem.

Denne skare var aftaget i antal. Nogle var blevet rystet ud og efterladt på vejen. De ligegyldige og sorgløse, som ikke forenede sig med dem, der værdsatte sejren og frelsen højt nok til vedholdende at bede og kæmpe derfor, opnåede den ikke og de blev efterladt i mørke, men deres pladser blev straks udfyldt af andre, som antog sandheden og trådte ind i rækkerne. Onde engle trængte sig fremdeles omkring dem, men de kunne ikke få nogen magt over dem.
(*»Jeg kender dine gerninger: at du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund. Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget,« og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig blind og nøgen.« Åb 3,15-17. »Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde snad efter at have besejret alt. Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder og iførte »retfærdigheden som brynje« på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium, løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes gloende pile, tag imod »frelsens hjelm« og åndens sværd, som er Guds ord. Gør dette til enhver tid under stadig påmindelse og bøn, idet I altid beder i ånden og vær årvågne dertil med stadig udholdenhed og bøn for alle de hellige.« Ef 6,12-18*)

Jeg hørte dem, der var iført rustningen, tale sandheden med stor kraft. Det havde sin virkning. Jeg så dem, der havde været bundet; nogle hustruer havde været bundet af deres mænd og nogle børn havde været bundet af deres forældre. De oprigtige, (183) der var blevet holdt tilbage eller forhindret i at høre sandheden, greb den nu med begærlighed. Al frygt for deres slægtninge var forsvundet. Sandheden alene var stor for dem. Den var kærere og dyrebarere end livet. Jeg spurgte, hvad det var, som havde bevirket denne store forandring. En engel svarede: "Det er den sildige regn, vederkvægelsen fra Herrens åsyn, den tredje engels høje råb.

Stor kraft fulgte disse udvalgte: Engelen sagde: "Se!" Min opmærksomhed blev henledt på de ugudelige, eller de vantro. De var alle i bevægelse. Guds folks nidkærhed og kraft havde vækket og forbitret dem. Forvirring herskede overalt. Jeg så, at der blev taget forholdsregler imod denne skare, som havde Guds kraft og Guds lys. Mørket blev tættere omkring dem og dog stod de der under Guds velbehag og i tillid til ham. Jeg så dem i vanskelighed. Dernæst hørte jeg dem råbe alvorligt til Gud. Dagen og natten igennem ophørte deres råb ikke. Jeg hørte disse ord: "Ske din vilje, oh Gud! Kan det tjene dit navn til ære, så bered en udvej til redning for dit folk. Udfri os fra hedningene omkring os. De har bestemt os til døden; men din arm kan bringe frelse." Dette er alle de ord, jeg kan erindre. Alle syntes at have en dyb forståelse af deres uværdighed og udviste en fuldstændig underkastelse under Guds vilje. Men ligesom Jakob bad og kæmpede enhver uden nogen undtagelse alvorligt om befrielse.
(*»Skulle min Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast. Men når menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?« Luk 18,7-8 se også Åb 14, 14.15*)

Snart efter at de havde begyndt deres alvorlige råb, ønskede englene af medfølelse at træde til for at befri dem. Men en bydende engel, høj af skikkelse, tillod dem det ikke. Han sagde: "Guds vilje er endnu ikke fuldbyrdet. De må drikke af kalken. De må døbes med dåben."

Snart hørte jeg Guds røst, som rystede himlene og jorden. Der indtraf et mægtigt jordskælv. Overalt blev bygninger rystet omkuld og faldt. Derpå hørte jeg et frydefuldt sejrsråb, højt, melodisk og klart. Jeg betragtede den skare, der for lidt siden befandt sig i sådan mød og trængsel. Deres skæbne havde vendt sig. Et herligt lys skinnede på dem. Hvor skønne de nu så ud! Al træthed og alle mærker af bekymring var forsvundet; sundhed og skønhed var at se i hvert ansigt. Deres fjender, hedningerne rundt omkring dem, faldt om som døde. De kunne ikke udholde det lys, der skinnede på de befriede hellige. Dette lys og denne herlighed vedblev at hvile over dem, indtil Jesus kom til syne i himmelens skyer og den trofaste, prøvede skare i et øjeblik blev forvandlet fra herlighed til herlighed. Gravene åbnedes og de hellige stod frem iførte udødelighed, idet de råbte: "Sejr over døden og graven!" og sammen med de levende hellige blev de rykket bort for at møde deres herre i luften, medens høje, melodiske råb om herlighed og sejr lød fra hver udødelig tunge. *Vejl f menigh* bd 1 side 52-55]»Herren brøler fra Zion, fra Jerusalem løfter han sin røst; himmelen og jorden skælver. Men Herren er ly for sit folk og værn for Israels børn.« Joel 3,21. Se også Hebr 12,26; Åb 16,17

Vidnesbyrd 5 (1859)
Til menigheden i Laodikea

Kære brødre og søstre: Herren har igen i megen nåde været hos mig. Jeg blev stærkt bedrøvet for nogle få måneder siden. Jeg er stærkt presset af sygdom. I årevis er jeg blevet plaget med vattersot og sygdom i hjertet, som har gjort mig nedtrykt og nedbryder min tro og mit mod. Budskabet til laodikenserne har ikke medført den nidkære omvendelse blandt Guds folk som jeg forventede at se og mit sinds rådvildhed har været stor. Sygdom synes hele tiden at komme over mig og jeg tænkte at jeg måtte ligge nede i graven. Jeg havde intet ønske om at leve, derfor kunne jeg ikke tro og bede for min bedring. Ofte når jeg trak mig tilbage for at hvile om natten indså jeg at jeg var i fare for at miste vejrtrækningen før morgen. I den tilstand faldt jeg i søvn ved midnat. Der blev sendt bud efter brødrene Andrews og Loughborough og alvorlige bønner blev sendt til Gud for mit bedste. Depressionen, den tunge vægt, blev løftet fra mit smertende hjerte og jeg blev væk i et syn og vist de ting jeg nu videresender for jer.

Jeg så at Satan havde prøvet at drive mig til modløshed og fortvivlelse og ønskede mig mere død end levende. Jeg fik vist at det ikke var Guds vilje at jeg nu skulle ophøre med arbejde og ligge ned i graven; for så (186) ville vor tros fjender triumfere og Guds børns hjerter ville blive bedrøvede. Jeg så at jeg ofte mærkede åndens pine og skulle lide meget; alligevel havde jeg det løfte at dem omkring mig, ville opmuntre og hjælpe mig, så min tapperhed og styrke ikke svigtede da jeg var slået så voldsomt af djævlen.

Jeg fik vist at vidnesbyrdet til laodikenserne vedrører Guds folk i den nærværende tid og at det ikke havde ført til et større arbejde på grund af deres hjerters hårdhed. Men Gud har givet budskabet tid til at udføre sit værk. Hjertet må renses fra synder, som har lukket Jesus så langt ude. Dette frygtelige budskab vil gøre dets værk. Da det blev givet første gang, førte det til nøje hjerteransagelse. Synder blev erkendt og Guds folk overalt var oprørt. Næsten alle troede at dette budskab ville ende med den tredje engels høje råb. Men da de undlod at forstå at det kraftfulde værk fuldendes på kort tid, mistede mange den indvirkning budskabet havde. Jeg så at dette budskab ikke ville fuldende sit værk på nogle få korte måneder. Det er indrettet til at vække Guds folk, at vise at de er faldet tilbage og lede dem til nidkær omvendelse, så de kan blive beriget med Jesu nærhed og blive egnede for den tredje engels høje råb. Idet dette budskab rører hjertet, leder det til dyb ydmyghed for Gud. Engle blev sendt i alle retninger for at berede de ikke-troende hjerter for sandheden. Guds sag begyndte at rejse sig og hans folk lærte

deres ståsted at kende. Hvis der blev givet agt på det Sanddru Vidnes råd, ville Gud have arbejdet for sit folk med stor kraft. Der er alligevel gjort anstrengelser siden budskabet blev givet og er blevet velsignet af Gud og mange sjæle er bragt fra vildfarelse og mørke til glæde i sandheden.

[Gud vil prøve sit folk. Jesus bærer tålmodigt over med den og udspyr dem ikke af sin mund på et øjeblik. Engelen sagde: "Gud vejer sit folk." Havde budskabets forkyndelse varet kort tid, således som mange mente, (187) ville der ikke have været tid for dem, til at udvikle en karakter. Mange handlede på grundlag af følelser, ikke af princip og tro og dette højtidelige, frygtelige budskab greb dem. Det indvirkede på deres følelser og vakte frygt hos dem, men udrettede ikke den gerning, som det efter Guds hensigt skulle have gjort. Gud læser, hvad der er i hjertet. For at hans folk ikke skal være hildet i bedrag angående sig selv, giver han dem tid, således at dem bevægede stemning kan afslides og derefter prøver han dem for at se, om de vil lyde det sanddru vidnes råd.

Gud leder sit folk fremad, skridt for skridt. Han fører dem til forskellige punkter i den hensigt at åbenbare, hvad der er i hjertet. Nogle består på et punkt, men falder fra ved det næste. Ved hvert punkt videre fremad prøves og forsøges hjertet lidt mere indgående. Dersom Guds bekendende folk finder, at deres hjerter modsætter sig denne alvorlige gerning, bør det overbevise dem om, at de har noget at gøre for at kunne sejre, dersom de ikke ønsker at blive udspyet af Herrens mund. Engelen sagde: "Gud vil gøre dette arbejde mere og mere indgribende for at prøve og forsøge enhver iblandt sit folk." Nogle er villige til at gå med på ét punkt; men når Gud fører dem til et andet afgørende punkt, undslår de sig og holder sig tilbage, fordi de finder, at det umiddelbart rammer en eller anden kær afgud. Her har de anledning til at se, hvad der er i deres hjerter, som lukker Jesus ude. Der er noget, de vurderer højere end sandheden og deres hjerter er ikke rede til at modtage Jesus. Enkelte Mennesker bliver prøvet og forsøgt i en længere tid, for at det må kunne vise sig, om de vil give afkald på deres afguder og agte på det Sanddru Vidnes råd. Dersom nogle ikke vil lade sig rense ved at lyde sandheden og overvinde deres egoisme, deres stolthed og onde lidenskaber, har Guds engle fået denne befaling: "De er bundne til deres afguder; lad dem fare!" og de (d. e. englene) fortsætter deres gerning, overladende disse med deres ubesejrede syndige træk i de onde engles vold. De, der når frem til hvert punkt og består enhver prøve og sejrer, uanset hvad det måtte koste, har givet agt på det Sanddru Vidnes råd og de vil få den sildige regn og således blive skikket til forvandling. *Vejl f menigh* bd 1 side 56-57]

Gud prøver sit folk i denne verden. Dette er beredelsesstedet, der skal vise hans nærhed. Her, i denne verden, i disse sidste dage vil personer vise hvilken kraft der påvirker deres hjerter og styrer deres handlinger. Hvis det er den guddommelige sandheds kraft, vil den lede til gode gerninger. Den vil ophøje den, der modtager kraften og gøre ham storhjertet og ædelmodig, ligesom hans guddommelige Herre. Men hvis onde engle styrer hjertet, vil det kunne ses på forskellige måder. Frugterne vil være selviskhed, stolthed og onde lidenskaber.

Hjertet er bedragerisk overalt og håbløst ondt. Religionens bekendere er ikke villige til at ransage sig selv nøje for at se hvorvidt de tror; og det er en frygteligt kendsgerning at mange lærer på et falsk håb. Nogle lærer på en gammel erfaring som de har haft for år siden, men når de kommer til denne hjerte?ransagene tid, hvor alle skulle have en daglig erfaring, har de intet at berette om. De lader til at tro at en sandhedsbekendelse vil frelse dem. Når de undertrykker sådanne synder, som Gud hader, vil Jesus komme ind og holde nadver med dem og de med ham. De vil da få guddommelig styrke fra Jesus og vil vokse op i ham og kan med hellig sejr sige: »Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!« Det ville være bedre for Herren, om lunkne religions?bekendere aldrig havde nævnt hans navn. De er en uophørlig byrde for dem som vil være Jesu trofaste efterfølgere. De er en anstødssten for dem, for ikke-troende og onde engle jubler over dem og håner Guds engle med deres forbryderiske handlemåde. Disse er en forbandelse for sagen herhjemme og derude. De drager nær til Gud med deres læber, medens deres hjerter er langt fra ham.

Det blev vist mig at Guds folk ikke skulle efterligne verdens skikke. Nogle har gjort dette og mister hurtigt den særlige hellige karakter som skulle skille dem fra som Guds folk. Jeg blev ført tilbage til Guds urfolk, (189) og blev ledt til at sammenligne deres klædning med modetøjet i disse sidste dage. Hvilken forskel! hvilken forandring! Den gang var kvinderne ikke så frimodige som nu. Når de gik i byen, skjulte de deres ansigter med et slør. I disse sidste dage er moden skammelig og usømmelig. De er omtalt i profetien. De er først sat ind i en klasse som Satan har fuld kontrol over, der, »åndelig afstumpede som de er [uden nogen overbevisning af Guds Ånd] har de givet sig tøjlesløsheden i vold, så de i deres havesyge begår alle slags urene handlinger.« Hvis Guds bekendende folk ikke i så høj grad havde forladt ham, ville der nu være en markant forskel mellem deres og verdens klæder. De små kyser, fremvisningen af ansigt og hoved, viser en mangel på anstændighed. Krinoliner er en skam. Jordens indbyggere bliver mere og mere fordærvede, skillelinien mellem dem og Israels Gud må blive mere tydelig, ellers vil forbandelsen der falder på verdslige falde på Guds bekendende folk.

Jeg blev vist frem til følgende skriftsteder. Englen sagde: "De skal undervise Guds folk." 1 Timoteus 2,9.10 »Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men (hvilket klæder kvinder at bekende gudsfrygt) med gode gerninger.« 1 Peter 3,3-5: »Jeres prydelse skal ikke være noget udvortes: hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske med den uforgængelige prydelse, som en sagtmodig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne. Thi således prydede også fordum de hellige kvinder sig, som håbede på Gud og underordnede sig«.

Unge og gamle, Gud prøver jer nu. I afgører jeres egen evige skæbne. Jeres stolthed, jeres trang til at følge verdens skikke, jeres forfængelige og tomme tale, jeres selviskhed, sættes alt på vægten og det ondes byrde er (190) skrækkelig mod jer. I er fattige og elendige og blinde og nøgene. Medens ondt forøges og tager dybe rødder, kvæler det den gode sæd som er blevet vist i hjertet; og snart vil det ord der er givet om Elis hus blive sagt af Guds engle om jer: Jeres synder »skal aldrig i evighed sones ved slagtofre eller afgrødeofre!« Jeg så at mange, som ikke har en enkel stråle fra Jesu lys, smigrede sig selv med at de var gode kristne. De ved ikke hvad det vil sige at blive belønnet med Guds nåde. De har ingen levende erfaring for dem selv i Guds sager. Og jeg så at Herren hvæssede sit sværd i himlen for at skære dem fra. [Oh, måtte enhver lunken kristemdomsbekender indse den grundige gerning, Gud er i begreb med at ville udføre iblandt dem, der bekender sig til at være hans folk! Kære venner, lad jer ikke bedrage med hensyn til jeres tilstand. I kan ikke bedrage Gud. Det sanddru vidne siger: »Jeg kender dine gerninger.« Den tredje engel leder et folk frem, skridt for skridt, højere og højere op. Ved hvert skridt vil de blive prøvet. *Vejl f menigh* bd 1 side 57]

Planen for systematisk godgørenhed* er efter Guds behag. Jeg blev vist tilbage til apostlenes dage og så at Gud lagde planen for hans Helligånds nedstigning og ved den profetiens gave rådførte han sit folk med hensyn til systematisk godgørenhed. Alle skal deltage i arbejdet med at give deres kødelige sager til de som tjener dem i åndelige sager. De skal også lære at enker og faderløse har et krav på deres barmhjertighed. Ren og ubesmittet religion er definerbar: At besøge enkerne og faderløse i deres lidelse og holde sig uplettet fra verden. Jeg så at det var ikke kun at føle med dem med trøstende ord for deres lidelser, men at hjælpe dem, hvis de behøver, med vore midler. Unge mænd og kvinder som Gud har givet godt helbred kan opnå en stor velsignelse ved at hjælpe enkerne og de faderløse i deres lidelse. Jeg så at Gud kræver at de unge mænd skal ofre mere for andres (191) gode. Han kræver mere af dem end de er villig til at udrette. Hvis de holder sig selv uplettede fra verden, holder op med at følge dets skikke og lægger det til side som fornøjelsens elskere bruger på unødige ting der tilfredsstiller stoltheden og giver det til de værdig trængende og støtter den sag, vil de have hans billigelse som siger: »Jeg kender dine gerninger”

Der er orden i himlen og Gud er godt tilfreds med sit folks anstrengelser for at tilskynde hans værk på en systematisk og ordentlig måde på jorden. Jeg så at der skulle være orden i Guds menighed og at system behøves for at for, med held, at frembære det sidste nådesbudskab til verden. Gud leder sit folk i planen for systematisk

godgørenhed og dette er en af de særlige punkter, hvor Gud leder sit folk som vil skære tættest hos nogle. Hos dem skæres den højre arm af og det højre øje rives ud, medens det for andre er en stor lettelse. Hos ædle og gavmilde sjæle synes kravene til dem meget små og de kan ikke være tilfredse med at gøre så lidt. Nogle har store besiddelser og hvis de, ved dem, lægger på lager i godgørende øjemed, som Gud har givet dem lykke til, er gaven til dem, ligesom en stor sum. Det selviske hjerte klamrer sig så tæt til en lille gave som til en større og gør en lille sum meget stor.

Jeg fik igen vist dette værks begyndelse. Nogle som der elskede sandheden kunne uden videre tale opofrelse. De ofrede meget til Guds sag, for at sende sandheden til andre. De har på forhånd sendt deres rigdomme til himlen. Brødre, I som har fået sandheden på en sen tidsalder og som har mange ejendomme, har Gud kaldt til marken, ikke bare for at I kan glæde jer over sandheden, men for at I må hjælpe med jeres gaver til det store værks fremme. Og hvis I har en interesse i dette arbejde, vil I vove at investere noget i det, så andre kan blive frelst ved jeres anstrengelser og I høster endelige belønning hos dem. Store ofre er blevet gjort og manglerne (192) får sandheden til at komme i et klart lys for jer. Se! Gud kalder på jer, på jeres måde, til at gøre store anstrengelser og ofre for at bringe sandheden for dem der er i mørke. Gud forlanger dette. I bekender at tro sandheden; lad jeres gerninger bevidne denne kendsgerning. Hvis ikke jeres tro arbejder, er den død. Intet andet end en levnede tro vil frelse jer ved de frygtelige begivenheder, som ligger lige foran.

Jeg så at det var på tide for dem, som har mange besiddelser, at begynde at arbejde hurtigt. Det er tiden til at de ikke kun lægger til side, mens Gud *nu* giver dem fremgang, men som han *har* givet dem fremgang tidligere. På apostlenes dage blev der specielt lagt planer for nogle, som ikke skulle gå fri og andre blive bebyrde. Forordninger blev gjort om at alle skulle ligelig tage del i Guds menigheds byrder efter deres forskellige evner. Englen sagde: "Øksen må stilles ved træets fod" Dem, der ligesom Judas, har givet deres hjerter til jordiske rigdomme vil klage, som han gjorde. Hans hjerte higede efter den kostelige salve der udgydes over Jesus og han søgte at skjule sin selviskhed under en from og samvittighedsfuld hensyntagen for de fattige: »Hvorfor er denne salve ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?« Han ønskede har, at han kunne have salven i sine hænder; den ville da ikke blive bortødslet på Frelseren. Han ville selv bruge den og sælge den for penge. Han værdsatte ikke sin Herre mere end at han kunne sælge ham for til onde mennesker for få sølvmønter. Som Judas nævnte de fattige som en undskyldning for sin selviskhed, således vil bekendne kristne, hvis hjerter er begærlige, søge at skjule deres selviskhed under en påtaget samvittighedsfuld. Oh, de frygter at indføres systematisk godgørenhed bliver vi som de almindelige menigheder! »Lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør.« De lader til at have et nidkært ønske om at følge bibelen præcis som de forstår den; men de forsømmer helt Kristi tydelige formning: »Sælg, hvad I har og giv almisse!"

»Vogt jer for at øve jeres retfærdighed for menneskerne, for at de skal lægge mærke til jer.« Nogle tror denne tekst lærer, at de skal skjule deres velgørenhedsgerninger. Og de undskylder sig, men kun meget lidt, fordi de ikke ved hvordan man bare giver. Men Jesus forklarede det til sine disciple, som her: »Derfor, når du giver almisse, må du ikke lade blæse basun foran dig, som hyklerne gør i synagoger og på gader for at æres af mennesker; sandelig siger jeg eder: De har allerede fået deres løn udbetalt.« De gav for at blive anset af mennesker som ædele og rundhåndede. De fik ros af mennesker og Jesus lærte sine disciple, at dette var al den løn de ville få. Hos mange, ved den venstre hånd ikke hvad den højre gør, for den højre hånd ved ikke hvad den venstre hånd gør. Denne lektie Jesus gav sine disciple var at irettesætte dem, som ønskede at modtage menneskers herlighed. De gav deres almisser ved nogle offentlige sammenkomster; og før dette skete, forkyndte en åben erklæring deres rundhåndethed for folk; og mange gav deres store summer bare for at få deres navne ophøjet af mennesker. Og midlerne der blev givet på denne måde blev ofte fravristet andre, ved at undertrykke lejesvendens løn og være uforskammet over for de fattige.

Jeg blev vist at dette skriftsted ikke gælder dem, som har Guds sag i hjertet og bruger ydmygt deres midler for at fremme den. Jeg blev ledt hen til dette skriftsted: »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.« »af deres frugter skal I kende dem.« Jeg fik vist at skriften vil vidne rigtigt når den forstås rigtigt. Guds børns gode gerninger virker mest forkyndende end den utroendes. Han tænker at der må være stærke motiver, som får den kristne til at fornægte sig selv og bruge sine ejendele i forsøget på at frelse sine medmennesker. Det er i modsætning til verden. Sådanne frugter bevidner at (194) giverne er virkelige kristne. Det er som om de hele tiden rækker opad til en skat der er uforgængelig.

For enhver gave og ofring burde der være et passende mål for giveren, ikke for at fremhæve nogens dovenskab, ikke for at blive set af mennesker, eller for at få noget stort navn, men for at forherlige Gud ved at fremme hans sag. Nogle giver store gaver til Guds sag medens deres bror som er fattig, måske lige op af dem lider og de gør intet for at hjælpe ham. Små venlige handlinger gjort for deres bror på en skjult måde, ville binde deres hjerter sammen og vil blive bemærket i himlen. Jeg så at de rige i deres ros og aflønning burde gøre en ændring til fordel for de hjemløse og enkerne og de virkelig fattige, der var iblandt dem. Men sagen er ofte den at de rige udnytter de fattige, høster enhver fordel der kan opnås og kræver den sidste penny for enhver ting. Det hele står skrevet i himlen. »Jeg kender dine gerninger"

Den største synd, som nu er i menigheden, er begærlighed. Gud ser ilde på sit bekendende folks selviskhed. Hans tjenere har ofret deres tid og styrke på at bringe dem livets ord og mange har vist ved deres gerninger at de kun værdsætter det let. Hvis de kan hjælpe en Guds tjener så lidt som intet, så gør de det; men de lader ham ofte gå og gør kun lidt for ham. Hvis de hverver en dagarbejder, må han betales med fuld løn. Men sådan er det ikke med Guds selvopofrende tjenere. Han arbejder for dem efter ord og lære; han bærer arbejdets tunge byrde på sin sjæl; han viser på udholdende måde fra Guds ord de farlige vildfarelser, som er skadelig for sjælen; han håndhæver den direkte nødvendighed for at rive ukrudtet op, som kvæler den gode sæd, der er sået; han tager nye og gamle ting ud fra Guds ords skatkammer for at give Guds hjord det til føde. Alle indrømmer at der er gjort godt imod dem; med det giftige ukrudt, begærlighed, er så dybt rodfæstet at (195) de lader Guds tjener forlade dem uden, i deres verdslighed, at hjælpe ham. De har værdsat hans møjsommelige arbejde lige så højt, som deres gerninger viser. Det sande vidne siger: »Jeg kender dine gerninger"

Jeg så at Guds tjenere ikke er sat uden for Satans fristelser. De er ofte frygtelig omringet af fjenden og har en svær strid at kæmpe. Hvis de kunne befries fra deres hverv, ville de med glæde arbejde med deres hænder. Deres brødre forlanger de skal arbejde; men når de ser det er lidt påskønnet bliver de deprimerede. Som deres løn ser de faktisk efter den endelige ordning, dette holder dem oppe; men deres familier må have føde mad og klæder. Deres tid tilhører Gud; den er ikke til deres disposition. De ofrer samværet med deres familier for at gavne andre; og alligevel er nogle, som er gavnet af deres arbejde, ligeglad med deres behov. Jeg så at det er at øve uretfærdighed, at lade dem gå og bedrage dem selv. De tror at de er billiget af Gud, skønt han foragter deres selviskhed. Disse selviske personer vil ikke bare blive krævet til regnskab for Gud, for den brug de har gjort af deres Herres penge, men også al den depression og hjertesorg som blev bragt over Guds udvalgte tjenere og som har lemlæstet deres bestræbelser vil blive sat til regnskab for Guds ikke trofaste tjenere.

Det sande vidne erklærer: »Jeg kender dine gerninger« Det selviske og begærlige hjerte vil blive afprøvet. Nogle er ikke villige til at hellige Gud en meget lille del af deres jordiske rigdommes vækst. De ville fare sammen af rædsel hvis du ville tale med det motiv. Hvad har de ofret for Gud? Intet. De bekender sig til den tro at Jesus kommer; men deres gerninger fornægter deres tro. Enhver person vil efterleve hele den tro han har. Halvhjertede bekendere, Jesus kender jeres gerninger. Han afskyer jeres delvise gaver, jeres mangelfulde ofringer.

Menighedshuse

[Jeg så, at mange, som Gud har betroet midler, føler sig frie til at gøre uhæmmet brug af disse til deres egen bekvemmelighed ved indretning af hyggelige hjem hernede; men når de bygger et hus, hvor man skal tilbede den store Gud, som bor i evigheden, har de ikke råd til at overlade ham brugen af de midler, han har lånt dem. Enhver bestræber sig ikke for at overgå den anden i at vise God sin taknemmelighed for sandheden, ved at gøre alt, hvad han kan, for at skaffe et passende sted til gudstjeneste; men nogle søger at gøre netop så lidt som muligt og de synes, at de midler, der anvendes til at skaffe et sted, hvor dem Højeste kan besøge dem, er så godt som spildt. Et sådant offer er mangelfuldt og det er uantageligt for Gud. Jeg så, at det ville være langt mere velbehageligt for Gud, om hans folk udviste lige så megen klogskab i fremskaffelsen af et hus til ham, som de gør i deres egne boliger.

Israels børn fik pålæg om, at deres ofre og gaver skulle være uden fejl eller lyde, det bedste i hjorden og det forlangtes, at enhver iblandt hans folk skulle tage del i denne gerning. Guds værk i denne tid vil blive vidtomfattende. Dersom I bygger et hus for Herren, undlad så at krænke ham og begrænse ham ved at komme med jeres lydefulde ofre. Læg det allerbedste offer i et hus, der bygges for Gud. Lad det være det allerbedste, I har; vis interesse for at indrette det praktisk og bekvemt. Nogle mener, at dette er uden betydning, fordi tiden er kort. Lad så det samme hensyn gøre sig gældende i jeres boliger og i alle jeres timelige foretagender.

Jeg så, at Gud kunne udføre sit værk uden noget menneskes hjælp; men dette er ikke hans plan. Det er meningen, at den nærværende verden skal være en prøvescene for menneskene. De er her for at danne en karakter, som vil følge med dem ind i dem evige verden. Godt og ondt forelægges dem og deres hinsidige tilstand afhænger af det valg, de træffer. Kristus kom for at give deres tanker og hu en anden retning. Deres hjerter (197) må fjernes fra deres jordiske skat og fæstes ved den himmelske. Ved deres selvfornægtelse kan Gud helliggøres. Det store offer er blevet bragt for menneskene og nu vil de blive prøvet og forsøgt, for at det kan ses, om de vil følge Jesu eksempel og bringe et offer for deres medmennesker. Satan og hans engle står sammensluttede imod Guds folk; men Jesus søger at rense dem for sig selv. Han kræver, at de skal fremme hans værk. Hos sit folk her i verden har Gud anbragt tilstrækkeligt til, at hans værk kan fremmes uden vanskelighed og det er hans plan, at de midler, han har betroet dem, skal anvendes med skønsomhed. »Sælg, hvad I har og giv almisse!«, er en del af Guds hellige ord. Guds tjenere må stå op, råbe højt og ikke skåne: »Forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!« Guds værk skal blive mere vidtomfattende og dersom hans folk følger hans råd, vil der ikke være mange midler i deres besiddelse til at fortæres i den sidste brand. Alle vil have samlet deres skatte, hvor møl og rust ikke fortærer og hjertet vil ikke have noget bånd, som binder det til jorden. *Vejl f menigh* bd 1 side 58-59]

Lærdomme fra Jesu lignelser

[Det blev vist mig, at lignelsen om talenterne ikke til fulde er blevet forstået. Denne vigtige lærdom blev givet disciplene til gavn for de kristne, der lever i de sidste dage. Og disse talenter er ikke udelukkende en fremstilling af evnen til at prædike og undervise fra Guds ord. Lignelsen kommer til anvendelse på de timelige midler, Gud har betroet sit folk. De, der fik de fem og de to talenter, købslog og fordoblede, hvad der blev dem overladt. Gud kræver, at de, som besidder gods her, skal sætte deres penge på renter for ham sætte dem i hans sag for at udbrede sandheden. Og dersom sandheden lever i modtagerens hjerte, vil også ham hjælpe til med sit gods (198) for at sende dem til andre; og ved hans anstrengelser, hans indflydelse og hans midler vil andre sjæle tage imod sandheden og ligeledes begynde at virke for Gud. Jeg så, at nogle af dem, der bekender sig til at være blandt Guds folk, ligner den mand, som skjulte sin talent i jorden. De holdt deres gods tilbage fra at kunne gøre godt i Guds sag. De hævder, at det er deres eget og at de har ret til at gøre, som de vil med deres eget og de gør ikke skønsomme bestræbelser for at anvende deres Herres penge til sjæles frelse. Engle fører et nøjagtigt regnskab med hver mands gerning og når dom afsiges over Guds hus, bliver domskendelsen over enhver optegnet ved den pågældendes navn og engelen får påbud om ikke at spare de vantro tjenere i blodbadets tid. Og hvad der blev betroet i deres varetægt, bliver dem frataget. Deres jordiske skat rives da bort og de har mistet alt. De kroner, som de kunne have båret, om de havde været tro, bliver sat på andres hoved, som blev frelst af de trofaste tjenere, hvis midler stadig blev brugt i Guds sag. Og alle, som har været et middel til frelse, føjer stjerner til deres krone i herligheden og forøger deres evige belønning.

Det blev også vist mig, at lignelsen om den utro husholder skulle tjene os til lærdom. »Skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon, for at de, når det er forbi med den, kan tage imod jer i de evige boliger.« Dersom vi bruger vore midler til Guds ære hernede, samler vi os en skat i himmelen; og når de jordiske besiddelser alle er borte, har den tro husholder Jesus og engle til venner, der vil tage ham hjem til de evige boliger.

»Den, som er tro i det små, er også tro i det store,« Den, der er tro med sit jordiske gods, som er det mindste og gør en forstandig brug af, hvad Gud har lånt ham hernede, vil være tro mod sin bekendelse. »Den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.« De, der vil forholde Gud, hvad ham har lånt dem, vil i enhver henseende være utro i det, som vedrører Gud. (199) »Hvis I altså ikke har været tro med den uretfærdige mammon, hvem vil så betro jer dem rette?« Dersom vi viser os at være utro i anvendelse af det, som Gud låner os her, vil han aldrig give os dem udødelige arvelod. »Og hvis I ikke har været tro med det, som tilhørte andre, hvem vil så give jer noget at eje selv?« Jesus har købt genløsningen for os. Den er vor; men vi er sat her, for at det kan ses, om vi vil vise os værdige til evigt liv. Gud prøver os ved at betro os jordisk gods. Dersom vi trofast giver rigeligt af det, han har lånt os, for at fremme hans sag, kan Gud betro os den udødelige arv. »I kan ikke tjene både Gud og mammon.« »Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham."

Den slappe, tilfældige måde, hvorpå mange iblandt hans bekendende folk udfører deres jordiske beskæftigelse, mishager Gud. De synes at have tabt al sans for den kendsgerning, at det gods, de benytter, tilhører Gud og at de må gøre regnskab for ham i deres husholdning. Nogle efterlader deres timelige anliggender i fuldstændig forvirring. Satan holder øje med det alt sammen og ved en gunstig anledning slår ham til og borttager ved sin ledelse mange midler fra sabbatholdernes rækker. Og disse midler tilflyder hans rækker. Nogle, som er blevet gamle, er uvillige til at træffe nogen ordning ned deres timelige forretning og i et uventet øjeblik bliver de syge og dør. Deres børn, der ikke har nogen interesse for sandheden, overtager formuen. Satan har styret det, som det passede ham. »Hvis I altså ikke har været tro med den uretfærdige mammon, hvem vil så betro jer dem rette? Og hvis I ikke har været tro med det, som tilhørte andre, hvem vil så give jer noget at eje selv?"

Den frygtelige kendsgerning blev fremstillet for mig, at Satan og hans engle har haft mere med forvaltningen af Guds bekendende folks ejendom at gøre, end Herren har. De sidste dages husholdere er ukloge. De lader Satan beherske deres forretningsanliggender og overføre til sine rækker, hvad der tilhører og (200) burde forblive i Guds sag. Gud lægger mærke til jer, I utro husholdere; han vil kræve regnskab af jer. Jeg så, at Guds husholdere ved en tro og klog ledelse kan holde deres forretning her i verden i en ærlig, nøjagtig og regelmæssig orden. Og navnlig påhviler det de ældre, de svage og dem, der ikke har børn, som en forret og en pligt at anbringe deres midler, hvor de kan anvendes i Guds sag, ifald de pludselig skulle rykkes bort. Men jeg så, at Satan og hans engle hoverer over deres held i denne sag. Og de, der skulle være kloge arvinger til frelsen, lader næsten godvilligt deres herres penge slippe dem ud af hænderne og over i fjendens rækker. På denne måde styrker de Satans rige og synes at tage dette meget sorgløst. *Vejl f menigh* bd 1 side 60-62]

Kaution for ikke-troende

[Jeg så, at Gud havde mishag i sit folk, fordi de gik i borgen for de vantro. Disse ord blev vist mig: »Hør ikke til dem, der giver håndslag, dem, som borger for gæld!« »Dem går det ilde, som borger for andre,

tryg er den, der hader håndslag.« Utro husholdere! De pantsætter det, som tilhører en anden deres himmelske Fader og Satan står parat til at bistå sine børn med at vriste det ud af deres hænder. Sabbatsholdere bør ikke, være i fællesskab med de vantro. Guds folk fæster for megen lid til fremmedes udtalelser og spørger dem om råd og vejledning, når de ikke burde gøre det. Fjenden gør dem til sine redskaber og virker gennem dem til forvirring og skade for Guds folk.

Nogle mangler takt, når det gælder en klog forvaltning i timelige sager. De mangler de nødvendige betingelser og Satan overlister dem. Hvor dette er tilfældet, burde de pågældende ikke forblive i uvidenhed om deres mangel. Inden de iværksætter deres planer, burde de være ydmyge nok til at rådføre sig med deres brødre, hvis skøn de kan have tillid til. Jeg blev (201) henvist til skriftstedet: »Bær hverandres byrder!« Nogle er ikke ydmyge nok til at lade sådane, som besidder dømmekraft, foretage beregninger for dem, inden de har gennemført deres egne planer og indviklet sig i vanskeligheder. Da indser de nødvendigheden af at benytte sig al deres brødres råd og skøn; men hvor meget sværere er ikke byrden nu, end den var i begyndelsen! Brødre bør ikke gå til retssag, dersom det på nogen mulig måde kan undgås; for derved gør de det meget lettere for fjenden at bringe dem i vildrede og forviklinger. Det ville være bedre at få en ordning i stand selv med lidt tab. *Vejl f menigh* bd 1 side 63]

Om at aflægge ed

[Jeg så, at nogle af Guds børn har begået en fejl med hensyn til at aflægge ed og Satan har benyttet sig deraf til at overvælde dem og fratage dem Herrens penge. Jeg så, at vor Herres udtalelse: »I må aldeles ikke sværge,« ikke vedrører retslig ed. »Jeres tale skal være ja, ja! nej, nej! hvad der går ud over det, er af det onde.« Dette sigter til almindelig samtale. Nogle bruger overdrevne udtryk. Nogle sværger ved deres eget liv, andre sværger ved deres hoved så sandt som de lever, så sikkert som de har et hoved. Nogle tager himmel og jord til vidne på, at sådan forholder det sig. Nogle håber, at Gud vil udslette dem af tilværelsen, hvis det, de siger, ikke er sandt. Det er denne slags almindelig sværgen, Jesus advarer sine disciple imod.

Vi har mænd, der er sat over os som herskere og love til at styre folket. Hvis disse love ikke var, ville tilstanden i verden være værre, end den er nu. Nogle af disse love er gode, andre er slette. De slette er efterhånden tiltaget i antal og vi vil endnu komme til at møde besværligheder. Men Gud vil hjælpe sit folk til at stå fast og til at efterleve hans ords principper. Når menneskers love kolliderer med Guds lov, skal vi lyde denne, hvad (202) følgerne end måtte blive. Den lov her til lands, som kræver, at man skal overlevere en slave til hans herre, skal vi ikke overholde; og vi må tage følgerne af overtrædelse af denne lov. Slaven er ikke noget menneskes ejendom, Gud er hans retmæssige herre og mennesket har ingen ret til at tage Guds skabning i sine hænder og gøre krav på dem som sin egen.

Jeg så, at Herren endnu har sin hånd med i landets love. Medens Jesus er i helligdommen, mærkes Guds hæmmende ånd af de styrende og af folket. Men den onde har i stor udstrækning størstedelen af verden under sin kontrol og var det ikke af hensyn til landets love, ville vi opleve megen lidelse. Jeg så, at når det faktisk er nødvendigt og Guds børn bliver opfordret til at aflægge vidnesbyrd på lovformelig måde, er det ingen overtrædelse af Guds ord, at de højtideligt tager Gud til vidne på, at hvad de siger, er sandhed og ikke noget andet end sandhed.

Menneskene er så fordærvede, at der udstedes love der lægger ansvaret på dem selv. Nogle frygter ikke for at lyve for deres medmennesker; men de har lært og Guds hæmmende ånd har indgivet dem det indtryk, at det er en frygtelig sag at lyve for Gud. Tilfældet med Ananias og hans hustru Safira er givet som et eksempel. Sagen overføres fra mennesket til Gud, således, at dersom nogen aflægger falsk vidnesbyrd, sker det ikke for mennesker, men for den store Gud, som læser hjertet og kender den nøjagtige sandhed i ethvert tilfælde. Vore love gør det til en stor forbrydelse at af lægge falsk ed. Gud har ofte ladet straffedom hjemsøge menederen og endog medens eden endnu var på hans læber, har den ødelæggende engel slået ham ned. Dette skete, for at det skulle tjene til advarsel for lovovertrædere.

Jeg så, at hvis der er nogen på jorden, der med rette kan vidne under ed, er det en kristen. Han lever i Guds åsyns lys. Han styrkes i hans kraft. Og når betydningsfulde sager skal afgøres ved domstolene er der ingen, der med så god grund kan appellere til Gud, som den kristne kan. Engelen bad mig lægge mærke til, at Gud sværger ved (203) sig selv. (1. Mos. 22,16; Hebr. 6, 13. 17). Han tilsvor Abraham (1. Mos. 26,3), Isak (Sal. 105,9; Jer. 11,5) og David (Sal. 132,11; Ap. G. 2,30). Gud afkrævede Israel en ed mand og mand imellem (2. Mos. 22,10-11). Jesus bøjede sig for kravet om ed i forhørets time. Ypperstepræsten sagde til ham: »Jeg tager dig i ed ved den levende Gud: Sig os, om du er Kristus, Guds søn.« Jesus sagde til ham: »Du har selv sagt det.« Dersom Jesus i sin undervisning til disciplene hentydede til den retslige ed, ville han til gavn for sine tilstedeværende efterfølgere have irettesat ypperstepræsten og der håndhævet sin lære. Det har været Satan til behag, at nogle har betragtet aflæggelsen af ed i et urigtigt lys, da det har givet ham anledning til at undertrykke dem og fratage dem deres herres penge. Guds husholdere må vise større klogskab, lægge deres planer og forberede sig til at kunne modstå Satans påfund; for han vil gøre større anstrengelser end nogen sinde før.

Jeg så, at nogle nærer fordom imod vor øvrighed og vore love; men hvis der ingen lov var, ville denne verden befinde sig i en frygtelig tilstand. Gud øver en hæmmende indflydelse over de styrende; for alle menneskers hjerter er i hans hånd. Der sættes grænser, som de ikke kan overskride. Mange af de styrende er sådanne, som den onde behersker; men jeg så, at Gud har sine redskaber også iblandt herskere. Nogle af den vil også herefter omvende sig til sandheden. De udfører nu den rolle, Gud har bestemt dem til. Når Satan virker gennem sine redskaber, bliver der fremsat forslag, som, hvis de blev gennemført, ville besværliggøre Guds værk og medføre meget ondt. De gode engle påvirker disse Guds redskaber til at modarbejde sådanne forslag med stærke argumenter, som Satans medhjælpere ikke kan modstå. Nogle få af Guds redskaber vil have magt til at afværge meget ondt. Således vil arbejdet fortsættes, indtil det tredje englebudskab har udført sin gerning og under den tredje engels høje råb vil disse redskaber få anledning til at tage imod sandheden og nogle af dem vil omvende sig og holde ud sammen med de hellige gennem trængselstiden. (204) Når Jesus forlader det allerhelligste, vil hans hæmmende ånd blive taget bort fra de styrende og fra folket. De overlades i onde engles vold. Da vil der efter Satans råd og anvisning blive udstedt sådanne love, at medmindre tiden var meget kort, kunne intet kød blive frelst. *Vejl f menigh* bd 1 side 64-66]

Forkert kost

Kære bror og søster A: Herren har fundet det passende at, i sin godhed, give mig et syn på dette punkt og blandt de forskellige ting som har fortalt jer. Jeg så at alt hos jer ikke var rigtigt. Fjenden havde forsøgt at ødelægge jer og bestræbt sig på at påvirke andre gennem jer. Jeg så at I både tager en ophøjet stilling, som Gud ikke har tildelt jer og I anser jer selv for at være langt fremme i Guds folk. Jeg så at I betragtede Battle Creek med misundelse og mistanke. I ville sætte jeres hænder der og forme deres handlinger og gerninger efter hvad I mener er rigtigt. De lægger mærke til små ting I ikke forstår, som ikke har det mindste at gøre med jer og som på ingen måde vedrører jer. Gud havde betroet sit værk til udvalgte tjenere fra før Kristi fødsel. Han havde lagt arbejdets byrde på dem. Guds engle er hvervet til at overskue arbejdet; og hvis det ikke går rigtigt, vil dem, som er i arbejdets top blive rettet og tingene vil da gå efter Guds orden uden indblanden fra den og den person.

Jeg så at Gud ønsker at I skal vende jeres opmærksomhed mod jer selv. Se på jeres motiver. I selv er bedraget. I har et udtryk af ydmyghed og dette har påvirket andre og får dem til at tro at I er langt fremskredet i det kristne liv; men når jeres særlige ideer er berørt, rejser selvet sig, med det samme og I viser en egenrådig og genstridig ånd. Det er et sikkert bevis for at I ikke har sand ydmyghed.

Jeg så at I var gået fejl af opfattelser om jeres legemer og berøver jer selv nærende føde. Dette får nogle i menigheden til at tro at Gud visselig er med jer, ellers ville I ikke fornægte selvet og på denne måde ofre. Men jeg så at intet af dette vil gøre jer mere hellig. Hedningerne gør alt dette, men får ingen løn for det. En brudt og angerfuld ånd foran Gud, er hans store pris. Jeg så at jeres synspunkter om dette er fejlagtig og at I holder øje med menigheden og vogter den og lægger mærke til småting, selv om jeres opmærksomhed skulle vendes til jeres egen sjæls interesse. Gud har ikke lagt sin hjords byrde mod jer. I tror at menigheden er ude i tovene fordi de ikke kan se ting som I gør og fordi de ikke følger den samme strenge kurs som I tror, I er blevet pålagt at følge. Jeg så at I er bedraget med hensyn til jeres egen pligt og andres pligter. Nogle er gået til yderligheder med hensyn til kost. De har taget en streng linie og levet så simpelt at deres helbred har lidt skade. Sygelighed har sat sig i systemet og Guds tempel er blevet svækket.

Jeg blev henvist til vor erfaring i Rochester i New York. Jeg så at da vi boede der, spiste vi ikke nærende mad, som vi burde og sygdomme bar os næsten til graven. Jeg så at Gud, som giver sin gode søvn, er villig til at give dem passende føde, som nærer styrken. Motivet, vi havde, var godt nok. Det var at opspare midler, for at støtte bladet. Vi var fattige. Jeg så da at fejlen var i menigheden. Dem, som havde midler var begærlige og selviske. Hvis disse havde gjort deres del, ville byrden på os være lettet; men da nogle ikke gjorde deres del, var vi bebyrdede og andre gik fri. Jeg så at Gud ikke kræver at nogen gør sig en så streng sparsommelig så Guds tempel blive svækket eller skadet. Der er forpligtelser og pålæg i hans ord der ydmyger menigheden og gør deres sjæle bedrøvede og der er ingen brug for at sætte sit mærke (206) og udøve pligter der bringer legemet i pine for at vise ydmyghed. Alt dette ligger uden for Guds ord.

Trængselstiden er lige foran os; og så vil en streng nødvendighed få Guds folk til at fornægte selvet og kun spise for at opretholde liv; men Gud vil berede os for den tid. På den frygtelige stund vil vor trang være Guds anledning til at give hans styrkende kraft og til at holde hans folk oppe. Men Gud kræver at de skal arbejde med deres hænder, det som er godt og ved dem gemme det som han har haft held med og gøre deres del i støtte for sandhedens sag. Det er en påbudt pligt for alle dem, som ikke er specielt kaldede til arbejdet i ord og lære, at hellige deres tid til at forkynde livets og frelsens vej for andre.

Dem, som arbejder med deres hænder, må give deres kræfter næring for at udføre det arbejde og dem som også arbejder i ord og lære, må have deres styrke; for Satan og hans onde engle kæmper imod dem, for at rive deres styrke ned. De burde, når de kan, søge at hvile legeme og sind fra slidsomt arbejde og burde spise af nærende og styrkende føde for at bygge deres styrke op; for de vil være nød til at bruge al den styrke de har. Jeg så at det ikke på mindste måde forherliger Gud, at nogen af hans folk laver en trængselstid for sig selv. Der er en trængselstid lige foran Guds folk og han vil berede dem for en frygtelig kamp.

Jeg så at jeres synspunkter om svinekød ikke ville være til skade hvis I brugte dem for jer selv; men i jeres bedømmelse og anskuelse har I gjort dette spørgsmål til et kriterium, (207) og jeres handlinger har tydelig vist jeres tro på denne sag. Hvis Gud kræver at hans folk skal afholde sig fra svinekød, vil han dømme dem i denne sag. Han er lige så villig til at vise sine ærlige børn deres pligt, som at vise deres pligt for personer for hvem han ikke har sit arbejdes byrde. Det er menighedens pligt at afholde sig fra svinekød, Gud vil vise det til flere end til to eller tre. Han lærer sin *menighed* sin pligt.

(*Dette bemærkelsesværdige vidnesbyrd var skrevet den 21.oktober, 1858, næsten fem år for den store syn i 1863, hvor lyset om helsereform blev givet. Da det rette tidspunkt kom, var emnet givet på en måde så alle vore folk blev bevæget. Hvor underfuld er Guds visdom og godhed. Det kan være forkert at presse mælke, salt og sukker spørgsmålet ind nu såvel som svinekødspørgsmålet i 1858.*

J.W. notat til anden udgave)

Gud leder et folk frem, ikke nogle få enkelte her og der, én der tror det ? en anden det. Guds engle gør det arbejde der er dem betroet. Den tredje engel leder et folk frem og renser det og de vil gå i enhed med ham. Nogle går forud for englene som leder dette folk; men de må gå samme vej tilbage og ikke gå hurtigere end englene leder. Jeg så at Guds engle ikke ville lede sine engle hurtigere end at de kunne modtage og behandle de betydningsfulde sandheder som er bragt til dem. Men nogle hvileløse ånder gør ikke mere end halvdelen af deres arbejde op. Idet englen leder dem, kommer de i hast for noget nyt og styrte afsted uden guddommelig vejledning og således bringer forvirring og disharmoni i rækkerne. De taler og handler ikke i harmoni med kroppen. Jeg så at I begge hurtig bliver bragt der hen, hvor I gerne vil ledes, i stedet for at ønske at lede, ellers vil Satan gå ind og lede jer på hans vej og følge hans råd. Nogle ser på jeres opfattelser og betragter dem som et tegn på ydmyghed. De er bedragede. I skal begge to arbejde for omvendelse.

Bror A, du er af naturen nøjeregnende og begærlig. Din tiende betales og angres, men forsømmer det vigtigere. Da den unge mand kom til Jesus og spurgte hvad han skulle gøre for at få evigt liv, bød Jesus ham at holde budene. Han erklærede at han havde gjort det. Jesus sagde dog mangler der én ting. Gå og sælg hvad du har og giv det til de fattige og du vil få rigdomme i himlen. Det førte til at den (208) unge mand gik bedrøvet bort, for han havde meget gods. Jeg så at du har forkerte tanker. Gud kræver sparsommelighed af sit folk; men nogle har strækket deres sparsommelighed til det meningsløse. Jeg ønsker at I kunne se sagen som den virkelig er. I besidder ikke den sande opofrende ånd, der er Gud kærkommen. I ser på andre og vogter over dem og hvis de ikke selv tager den strenge fremgangsmåde som I følger, kan I intet gøre for dem. Jeres sjæle visner neden fra af jeres egen fejltagelsers fordærvende indflydelse. En fanatisk ånd er i jer, som I tager for at være Guds Ånd. I er bedraget. I kan ikke fremholde det tydelige og gennemskærende vidnesbyrd. I ville have et godt vidnesbyrd på jer; men når nogen irettesætter jeres fejl, rejser selvet sig hurtigt. Jeres sjæle er ikke ydmyget. I har et arbejde at gøre. Sådanne handlinger og sådan en ånd, så jeg, var frugten af jeres fejl og frugten af at sætte jeres vurderinger og idéer op, som en regel for andre og mod dem som Gud har kaldt ud på marken. I er begge gået over stregen.

Jeg så at I havde troet at den og den var kaldt til arbejde i marken, skønt I intet ved om den sag. I kan ikke læse hjertet. Hvis I havde drukket dybt af sandheden i den tredje engels budskab, ville I ikke være så frie til at sige hvem Gud har kaldt og hvem han ikke har. At én kan bede og tale godt er ikke noget bevis for at Gud har kaldt ham. Enhver har en indflydelse og den indflydelse bør tale for Gud; men spørgsmålet om hvorvidt den eller den burde hellige sin tid til at arbejde for sjæle, er af største betydning og ingen uden Gud kan beslutte hvem der skal gå ind i dette højtidelige arbejde. Der var gode mennesker i apostlenes dage, mennesker som kunne bede med kraft og tale relevant; og alligevel vovede apostlene, som havde magt over urene ånder og kunne helbrede syge, ikke bare ved deres visdom, at sætte nogen til side for det hellige arbejde de havde som Guds talerør. De afventede et umiskendelig bevis for (209) Helligåndens tilkendegivelse. Jeg så at Gud havde pålagt sine udvalgte tjenere at afgøre hvem, der var egnede for det hellige arbejde; og i forening med menigheden og i beviset af Helligåndens tegn, skulle de beslutte hvem, der måtte gå og hvem der var uegnede til at gå. Jeg så at hvis det skulle overlades til nogle få enkeltpersoner her og der at beslutte hvem, der var fyldestgørende for dette store arbejde, ville uorden og forvirring være frugten.

Gud har gentagende gange vist at personer ikke skal opmuntres til marken, uden et umiskendelig bevis for at han har kaldt dem. Herren vil ikke betro byrden for sin hjord i ukvalificerede personer. Dem, som Gud kalder må være mennesker af dyb erfaring, hærdede og prøvede, mennesker af sund dømmekraft, mennesker, som vil turde at irettesætte synd i ydmyghedens ånd, mennesker som forstår hvordan hjorden skal have føde. Gud kender hjertet, han ved hvem der skal udvælges. Bror og søster A kan beslutte noget i denne sag og gøre det helt forkert. Jeres dømmekraft er ufuldkommen og kan ikke være noget vidnesbyrd i denne sag. Jeg så at I fjernede jer fra menigheden og hvis I vil fortsætte med at gøre sådan, vil I have nok af det; for Gud vil lade jer fare og overlade jer til jeres egen vej.

Se, Gud indbyder jer til at forstå det rette, at prøve jeres motiver og at komme i harmoni med sit folk.

Mannsville, New York, den 21. Oktober, 1858.

Vidnesbyrd 6 (1861)
Irettesættelse af efterladenhed

Kære brødre og søstre: Herren har igen været hos mig, i nåde, ved et smerteligt tab og stor lidelse. Den 23. december, var jeg væk i et syn og fik vist de personers fejl, som har bevæget sagen. Jeg tør ikke tilbageholde det vidnesbyrd fra menigheden for at skåne personerne.

Jeg fik vist Guds folks svage tilstand; at Gud ikke havde forladt dem, men at de havde forladt ham og blevet lunkne. De har en teori om sandheden, men mangler dets frelsende kraft. Idet vi nærmer os tidens ende, kommer Satan ned med stor kraft og ved at tiden er kort. Hans kraft vil særligt bruges på restfolket. Han vil føre krig imod dem og søge at splitte og sprede, så de kan blive svage og kastes omkuld. Guds folk bør handle med forstand og bør være forenede i deres anstrengelser. De bør være af samme sind og samme dømmekraft; så vil deres anstrengelser ikke splittes, men vil kraftigt vidne i opbygningen af den nærværende sandheds sag. Orden må følges og der må være enhed i den orden der holdes, ellers vil Satan tage fordel deraf.

Jeg så at fjenden ville komme på enhver mulig måde, for at gøre Guds folk modløs og forvirre og give dem trængsler, (211) og at de bør handle med forstand og forberede dem selv mod Satans angreb. Sager som angår menigheden bør ikke efterlades i usikker tilstand. Skridt bør tages for at sikre menigheden ret for Guds sag, så at værket ikke må hæmmes i sin vækst og at de midler som personer ønsker at vie til Guds sag ikke må slippe ind i fjendens rækker. Jeg så at Guds folk bør handle klogt og efterlade intet ugjort i deres del for at sætte menighedens sager i en sikker tilstand. Når alt da er gjort hvad de kan gøre, bør de overlade til Herren at underkende disse ting for dem, så Satan ikke udnytter Guds restfolk. Det er Satans tid at arbejde. En stormfuld fremtid er for os; og menigheden burde vågne op, for at gå frem, så de kan stå sikkert mod hans planer. Det er på tide at noget gøres. Gud er ikke tilfreds med at hans folk efterlader menighedens sager med løse ender og lader fjenden have fuld fordel og styrer sagerne, som det bedst behager ham.

Jeg blev vist det forkerte standpunkt, bror B tog i *Review* med hensyn til organisering og den forstyrrende indflydelse han udøvede. Han afvejede ikke sagen tilstrækkeligt. Hans artikler var kun beregnet på at have en spredende påvirkning, lede tankerne til forkerte slutninger og at opmuntre mange i deres løse tanker til at behandle ting, der havde med Guds sag at gøre. Dem, som ikke mærker byrden af denne sag på dem nærer ikke nødvendigheden for at lave menighedsorden. Dem, som længe har båret byrden, ser efter fremtiden og afvejer sagerne. De er overbevist om at der må gøres skridt for at lægge menighedens sager i en mere sikker tilstand, hvor Satan ikke kan komme og få fordel. Bror B´s artikler får dem, som er imod orden til at se med mistanke på deres forslag, som ved Guds særlige forsyn udfører menighedens betydningsfulde anliggender. Og da han (212) så at hans synspunkt ikke ville holde, undlod han rent ud sagt at erkende sin fejl og at arbejde på at udviske det forkerte indtryk han havde gjort.

Jeg så at bror B var ret slap og skødesløs i timelige sager. Han har haft mangel på kræfter, betragtet det, som et fortrin at overlade Herren det, som Herren har overladt til ham. Det er kun i yderste nødstilfælde at Herren lægger sig i mellem for os. Vi har et arbejde at gøre, byrder og ansvar at bære og derved opnår vi en erfaring. Bror B udviser de samme karaktertræk i åndelig henseende som i timelig henseende. Der er en mangel på iver og alvor, for at gøre et grundigt arbejde. Alle burde handle mere betænksomt og klogt med hensyn til Guds sager, end de viser i timelige sager, når de sikrer sig en jordisk besiddelse.

Men selv om Guds folk har ret til at sikre sig ejendele i menigheden på en legitim måde, bør de passe på at de bevarer deres særlige og hellige karakter. Jeg så at uoverlagte personer ville udnytte dette standpunkt, som menigheden fornylig havde taget og ville overskride grænserne, gå til yderligheder og krænke Guds sag. Nogle vil gøre noget uden visdom og dømmekraft, give sig af med sager, der kan være nytteløse, blande sig med verden, deltage i dets ånd og påvirke andre til at følge deres eksempel. En bekendende kristen, som træder uklogt, skader ikke den nærværende sandheds sag. Det onde slår lettere rod end det gode og trives medens godt og rigtigt syner hen hvis det ikke næres omhyggeligt.

Jeg blev vist tilbage og så at i enhver betydningsfuld bevægelse, enhver beslutning der er gjort eller et punkt opnået af Guds folk, har nogle rejst sig for at køre sagerne til yderligheder og for at færdes på en urimelig måde. Det har fremkaldt væmmelse hos ikke-troende, bedrøvet Guds folk og bragt Guds sag i dårligt ry. Det folk, som Gud fører frem i disse sidste dage, vil blive plaget med netop sådanne ting. Men meget ondt ville undgået hvis Kristi tjenere vil være af samme sind, (213) forenet i deres handlingsplaner og forenet i deres anstrengelser. Hvis de vil stå sammen, støtte hinanden og fuldstændig irettesætte og dadle fejl, vil de snart bringe dem til tavshed. Men Satan har styret disse ting rigtig meget. Menighedsmedlemmer og selv prædikanter har vist forståelse for de utilfredse, som er blevet irettesat for deres fejl og splid er blevet resultatet. Den som har vovet at fritage sig sin ubehagelige pligt, at tage sig nøje af fejl og mangler, er bedrøvet og såret så han ikke får den største sympati fra hans forkyndende brødre. Han bliver modløs i bortskaffelsen af disse tunge pligter, lægger sig på korset og tilbageholder det tydelige vidnesbyrd. Hans sjæl er spærret inde i mørke og menigheden lider efter det vidnesbyrd som Gud havde tænkt skulle leve blandt hans folk. Satans mål er nået når det tro vidnesbyrd er fortiet. Dem, der så let sympatiserer med de fejlende betragter det som en dyd; men de ser ikke at de udøver en smittende indflydelse og at de selv hjælper Satan med hans planer.

Jeg så at mange sjæle blev ødelagt fordi deres brødre uklogt følte med dem, skønt deres eneste håb var at se og indse det fulde omfang af deres fejl. Men idet de ivrigt tog imod de ukloge brødrenes forståelse, fik de, den tanke at de er misbrugt; og hvis de prøvede på at genkalde deres skridt, gør de halvhjertet arbejde. De opdeler problemet for at tilpasse deres naturlige følelser, lægger skyld på den der irettesætter og således lapper problemet sammen. Det er ikke undersøgt til bunds og ikke kureret og de falder igen i den samme fejl, fordi de ikke fik lov at mærke omfanget af deres fejl og ydmyger dem selv for Gud og lader ham bygge dem op. Falske sympatisører har arbejdet i direkte modsætning til tjenene engle og Kristi sindelag.

Kristi embedsmænd burde rejse sig og gå i gang med Guds arbejde med al deres energi. Guds tjenere er ikke undskyldt (214) hvis de undgår det tydelige vidnesbyrd. De bør irettesætte og dadle fejl og ikke finde sig i synd hos en bror. Jeg må her præsentere en del af et brev sendt til bror C:

”Jeg fik vist nogle ting med hensyn til dig. Jeg så at det levende og tydelige vidnesbyrd er blevet tilintetgjort i menigheden. Du har ikke været i overensstemmelse med det ærlige vidnesbyrd. Du har undgået at beslutsomt lægge hånd på fejl og du har forsøgt dig med dem som har følt sig tvunget til at gøre sådan. Du har haft forståelse for utilfredse personer. Dette har haft tendens til at gøre dig svag. Du har ikke harmoneret med tydelige og gennemskærende vidnesbyrd, som har været sendt hjem til den enkelte.

”Guds tjenere er ikke undskyldt hvis de undgår tydelige vidnesbyrd. De må irettesætte og dadle fejl og ikke tillade synd hos en bror. Du har ofte strakt dine hænder ud for at beskytte personer for den kritik som de fortjente og den rettelse som Herren havde tiltænkt de skulle have. Hvis de personer ikke fornyer sig, vil deres mangel komme for dit regnskab. I stedet for at våge over den fare de er i og advare dem mod den og irettesat og advaret de fejlende, har du rettet din indflydelse mod dem som har pligtfølelse.

”Dette er farefulde tider for Guds menighed og den største fare nu er selvbedrag. Enkeltpersoner, der bekender at tro sandheden er skjult for deres egen farer og fejl. De når fromhedens standard som er sat af deres venner og dem selv, de er i fællesskab med deres brødre og er tilfredse, skønt de helt svigter i at nå evangeliets standard der er sat af vor guddommelige Herre. Hvis de tager hensyn til uretfærdighed i deres hjerter, vil Herren ikke høre dem. Men hos mange er det ikke kun i hjertet, men føres åbenlyst ud i livet; og alligevel får mange fejlende som regel ikke irettesættelse.

”Jeg blev vist tilbage til ___. Dine fornemmelser var der forkerte. Du burde have stået ved siden af ældre D og (215) gjort strengt arbejde, taget fat i og irettesat hver enkelt uret. Den byrde du lagde på ældre D fortjente du selv, for din moralske tapperhed svigtede ved at lægge din hånd på fejl. Du påvirker andre. Det gode arbejde, som Gud påtænker skal udføres af visse personer blev ikke udført og de er blevet pustet op af Satan. Hvis du på det tidspunkt stod under Guds vejledning, ville en indflydelse, som havde fortalt om Guds sag være kommet over dig. Herrens Ånd blev bedrøvet. Og denne mangel på enhed tager modet fra dem, som Gud lægger irettesættelsens byrde på.

”Jeg fik vist at du havde fejlet ved at vise forståelse for E. Den kurs du havde over for ham har skadet din indflydelse og har skadet Guds sag stærkt. Det er umuligt for E at få fællesskab med Guds menighed. Han sætter sig selv hvor han ikke kan blive hjulpet af menigheden, hvor han ingen forbindelse har ej heller tale med menigheden. Han har påtaget sig selv der i lysets og sandhedens udseende. Han har hårdnakket valgt sin egen kurs og afvist at lytte til irettesættelse. Han har fulgt sit fordærvede hjertes tilbøjeligheder, har brudt Guds hellige lov og har vanæret den nærværende sandheds sag. Hvis han angrer nok så hjerteligt, må menigheden lade hans sag være alene. Hvis han kommer til himlen, må han være alene, uden menighedens følgeskab. En stadig irettesættelse fra Gud og menigheden må altid hvile på ham, så moralens norm ikke må forringes til blot støv. Herren er mishaget ved din fremgangsmåde i disse ting.

Du har skadet Guds sag; din egenrådige måde har såret Guds folks hjerter. Din indflydelse animerer til en slap holdning til tingene i menigheden. Du burde bære et levene og klart vidnesbyrd. Hold fast ved Guds arbejdsmåde, gå ikke ind imellem Gud og hans folk. Du har temmelig længe pakket det tydelige vidnesbyrd ind og stået imod den hårde kritik som Gud giver de (216) enkelte fejl. Gud retter og prøver og renser sit folk. Hold fast ved vejen så hans arbejde ikke hindres. Han vil ikke acceptere et overfladisk vidnesbyrd. Prædikanter må råbe højt og ikke skåne. Herren har givet dig et kraftfuldt vidnesbyrd, beregnet på at styrke menigheden og vække ikke-troende. Men dette må rettes, ellers vil dit vidnesbyrd blive kraftløs og din indflydelse vil skade Guds sag. Folk ser på dig som et eksempel. Led dem ikke forkert. Lad din indflydelse være at rette fejl i din familie og menigheden.”

Jeg er blevet vist at Herren tager imod det levende tydelige vidnesbyrd, som vil udvikle karakteren og rense menigheden. Men selvom vi er påbudt at udskille os fra verden, er det ikke nødvendigt at vi bliver grove og rå og gøre vore mærkesager så barske så mulig. Sandheden er udtænkt til at ophøje den, der modtager den, til at forædle hans smag og hellige hans dømmekraft. Der bør bestræbes stadig på, at efterligne det fællesskab, vi forventer snart at komme i; nemlig, med Guds engle, som aldrig er faldet på grund af synd. Karakteren bør være hellig, livsformen være pæn, ordene uden svig og således bør vi følge skridt for skridt indtil vi er egnede til forvandling.

Forældres pligt mod børn

[Jeg har set, at forældre i almindelighed ikke har handlet rigtigt med hensyn til deres børn. De har ikke holdt dem i ave, som de burde, men har ladet dem hengive sig til stolthed og til at følge deres egne tilbøjeligheder. I gammel tid blev forældremyndigheden respekteret; børnene var deres forældre underdanige og viste dem respekt og agtelse; men i disse sidste dage, er forholdet omvendt. Nogle forældre er deres børn underdanige. De er bange for at modsætte sig deres børns vilje (217) og føjer sig derfor efter dem. Men lige så længe som børnene opholder sig under forældrenes tag og er afhængige af dem, bør de være under deres kontrol. Forældrene bør være bestemte i deres fremgangsmåde og kræve, at deres anskuelser om, hvad der er ret, bliver fulgt.

Eli kunne have holdt sine ugudelige sønner i ave, men han frygtede for deres mishag. Han tillod dem at fortsætte i deres opsætsighed, indtil de blev en forbandelse for Israel. Det forlanges af forældre, at de tøjler deres børn. Børnenes frelse afhænger i høj grad af den fremgangsmåde, forældrene følger. I deres misforståede kærlighed og svaghed over for deres børn bærer mange forældre over med dem til deres skade, giver næring til deres stolthed og iføre dem pynt og prydelser, der gør dem forfængelige og leder dem til at mene, at det er klæderne, som skaber en dame eller en herre. Men et kortvarigt bekendtskab med dem overbeviser deres omgivelser om, at det ydre udseende ikke er nok til at skjule fordærvelsen i et hjerte, som er blottet for kristelige dyder, men fuldt af egen kærlighed, hoffærdighed og ubeherskede lidenskaber. De, der elsker sagtmodighed, ydmyghed og dyd, bør sky sådant selskab, selv om det måtte være sabbatsholderes børn. Deres selskab er giftigt; deres indflydelse leder til død. Forældre indser ikke den ødelæggende indflydelse af den sæd, de sår. Den vil spire og bære frugt, som vil lede deres børn til at foragte forældrenes myndighed.

Også efter at børene er kommet til års, påhviler det dem at respektere deres forældre og drage omsorg for deres velbefindende. De bør tage hensyn til gudfrygtige forældres råd og ikke mene, at fordi de er blevet nogle få år ældre, er de vokset fra deres forpligtelser mod dem. Der er et bud med forjættelse til dem, der ærer deres fader og moder. I disse sidste dage er børn så bekendte for deres ulydighed og mangel på respekt, at Gud særskilt har bemærket det og det udgør et tegn på, at enden er nær. Det viser, at Satan har næsten fuldstændigt herredømme over de unges sind. Mange har ikke længere nogen respekt for de ældre. Det anses for at være for gammeldags (218) at respektere dem; det stammer fra så langt tilbage som Abrahams dage. Gud siger: »Jeg har jo udvalgt ham, for, at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej.”

I gammel tid var det ikke tilladt børn at indgå ægteskab uden forældrenes samtykke. Forældrene traf valget for deres børn. Hvis børn indgik ægteskab på eget ansvar, blev det betragtet som en forbrydelse. Sagen blev først lagt frem for forældrene og de skulle overveje, hvorvidt den pågældende, der ville komme i et så nært slægtskab med dem, var værdig eller ej og hvorvidt de to ville kunne forsørge en familie. Det blev af forældrene anset som værende af den største betydning, at de, som tilbad den sande Gud, ikke indgiftede sig med et afgudsdyrkende folk, for at ikke deres familier skulle blive ledet bort fra Gud. Selv efter at børnene havde giftet sig, stod de under den højtideligste forpligtelse over for deres forældre. Deres skøn blev ikke anset for at være tilstrækkeligt uden forældrenes råd og det forlangtes, at de skulle respektere og adlyde deres ønsker, medmindre disse var i strid med Guds krav.

De unges tilstand i disse sidste dage blev yderligere fremstillet for mig. Børnene holdes ikke under kontrol. Forældre, I bør begynde jeres første undervisning i disciplin, medens de små endnu er spædbørn i jeres ame. Lær dem at bøje deres vilje under jeres. Dette kan gøres, hvis man handler konsekvent og viser fasthed. Forældre bør have fuldkomment herredømme over deres eget sind og med mildhed, men dog med fasthed bøje barnets vilje, indtil det ikke kan tænke sig noget andet end at bøje sig for deres ønsker.

Forældrene begynder ikke i tide. Det første tegn på heftighed bliver ikke undertrykt og børnene bliver stædige, hvilket tiltager med deres opvækst og styrkes, efter som de bliver stærkere. Nogle børn mener, at det er selvsagt, at de skal have deres vilje, når de bliver ældre og at forældrene må bøje sig for deres ønsker. De forventer, at forældrene skal opvarte dem. De er utålmodige under tugt og når de bliver gamle nok til at kunne hjælpe deres forældre, (219) bærer de ikke de byrder, som de burde bære. De er blevet fritaget for ansvar og vokser op som værdiløse i hjemmet og værdiløse udenfor. De har ingen evne til at holde ud. Forældrene har båret byrden og tilladt dem at vokse op i lediggang uden at blive vænnet til orden, flid eller sparsommelighed. De er ikke blevet oplært til selvfornægtelse, men er blevet forkælet og føjet, deres lyster er blevet tilfredsstillet og de vokser op med svækket helbred. Deres væsen og opførsel er ikke tiltalende. De er selv ulykkelige og de gør deres omgivelser ulykkelige. Og medens børnene endnu kun er børn og behøver at stå under disciplin, får de tilladelse til at gå i selskab og at være sammen med de unge og den ene øver en fordærvelig indflydelse på den anden.

Guds forbandelse vil visselig hvile over vantro forældre. Ikke alene planter de torne, der vil såre dem hernede, men de må møde deres egen utroskab, når den himmelske ret sættes. Mange børn vil stå op i

dommen og fordømme deres forældre for ikke at have holdt dem i ave og give dem skylden for deres undergang. Forældrenes falske medfølelse og blinde kærlighed leder dem til at undskylde deres børns fejl og forbigå dem uden tilrettevisning og som følge deraf går deres børn fortabt og ansvaret for deres sjæle vil hvile på de vantro forældre.

Børn, der således bliver opdraget uden disciplin, har alt at lære, når de engang bekender sig til at være Kristi efterfølgere. Hele deres egenrådighed vil ofte vise sig; der er den samme mangel på selvfornægtelse, den samme utålmodighed under tilrettevisning, den samme kærlighed til selvet og den samme uvillighed til at søge andres råd eller til at lade sig påvirke af andres skøn, den samme ugidelighed, ulyst til at bære byrder og undladelse af at bære ansvar. Alt dette kommer til syne i deres forhold til menigheden. Det er muligt for sådanne at sejre; men hvor hård bliver (220) ikke kampen og hvor alvorlig bliver ikke striden, som er nødvendig, for at de må kunne nå op til en kristelig karakters høje stader Men hvis de til sidst opnår sejr, vil det forud for deres forvandling blive dem tilstået at se, hvor nær de kom hen til randen af evig fortabelse som følge af mangel på den rette oplæring i ungdommen og fordi de ikke lærte underdanighed i barndommen. *Vejl f menigh* bd 1 side 67-69]

Systematisk godgørenhed

Jeg blev vist tilbage til Israels børn fra gammel tid. Gud krævede et offer af alle, både fattige og rige, efter hvad han havde givet dem i nåde. De fattige blev ikke undskyldt for det at de ingen rigdom havde fra deres rige brødre. De blev pålagt at udøve sparsommelighed og selvfornægtelse. Og hvis nogen var så fattige at det var fuldstændig umuligt for dem at bringe et offer til Herren, hvis sygdom eller uheld havde berøvet dem evnen til at give, var de velhavende pålagt at hjælpe med en lille skærv, så de ikke kommer tomhændede til Herren. Denne ordning sikrede en fælles interesse.

Nogle er ikke kommet frem og tilsluttet planen for systematisk godgørenhed og undskyldt sig selv for at de ikke var fri for gæld. De beder inderligt om at de først må »blive ingen noget skyldige«. Men det faktum at de er i gæld undskylder dem ikke. Jeg så at de skulle give kejseren det som er kejseren og til Gud det som er Guds. Nogle føler med god samvittighed at »blive ingen noget skyldige,« og tro at Gud kræver intet af dem før al deres gæld er betalt. Her har de bedraget sig selv. De svigter ved, at ikke give Gud det, som er hans. Enhver må bringe Herren et passende offer. Dem som er i gæld bør tage deres gældsbeløb fra det som de besidder og give en del af det tiloversblevende.

Nogle har næret ukrænkelige forpligtelser over for deres børn. (221) De må give hver en del, men føler sig selv ude af sand til at skaffe midler og hjælpe Guds sag. De undskylder sig med at de har en forpligtelse over for deres børn. Det kan være rigtigt, men deres største pligt er over for Gud. Giv kejseren det som er kejserens og til Gud det som er til Gud. Stjæl ikke fra Gud at holde din tiende og gaver tilbage fra ham. Det er den første hellige pligt at give Gud en passende del. Lad ingen skyde sine krav ind og lede dig til at frarøve Gud. Lad ikke dine børn stjæle dine gaver fra Guds alter, til deres egen vinding.

Jeg så, at i den gamle tid fik nogles begærlighed dem til at tilbageholde en passende del; de gjorde deres ofringer små. Dette er optegnet i himlen og deres høst var forbandet og deres mængde var hvad de nægtede at give. Nogle blev, med bedrøvelse, hjemsøgt i deres familier. Gud ville ikke tage imod et halvt offer. Det må være uden skavanker, det bedste i hjorten og markens bedste frugter. Og det må være spontant, hvis de vil have Herrens velsignelse til at hvile over familier og ejendomme.

Ananias og Safiras tilfælde blev præsenteret for mig, for at illustrere deres metoder som vurderer deres ejendele under deres værdi. De foregav at gøre et frivilligt offer af deres besiddelser til Herren. Peter sagde: »Sig mig, var det den pris, I solgte jorden for?« Hendes svar var: »Ja, det var.« Nogle mennesker i denne onde tidsalder ville ikke tage hensyn til en løgn. Men Herren gør det. De havde solgt det for meget mere. De havde foregivet at hellige Guds alt. For ham havde de skjult sig og deres straf kunne ikke tøve mere.

Jeg så at i ordningen for systematisk godgørenhed, vil hjerter blive prøvet. Det er en stadig løbene og levende prøve. Det får én til at forstå sit eget hjerte og se om verdens kærlighed eller sandhed er fremherskende. Her er der en prøve for det naturligt selviske og begærlige. De vil gøre deres ejendomme i meget små tal. Her hykler de. (222) Englen sagde: »Forbandet være den, der er lad til at gøre Herrens værk.« Engle holder øje med karakterens udvikling og handlingerne fra denne bringes til himlen af himmelske budbringere. Nogle vil blive hjemsøgt af Gud for disse ting og deres forøgelse vil bringes ned til deres størrelse. »Én strør om sig og gør dog fremgang, en anden nægter sig alt og mangler. Gavmild sjæl bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv.« Ordsp 11,14.15.

Alle er pålagt at have en interesse i dette arbejde. Dem, som bruger tobak, te og kaffe burde lægge disse afguder til side og lægge deres udgifter i Herrens skatkammer i stedet for. Nogle har aldrig gjort et offer for Herrens sag og sover med hensyn til det, Herren kræver af dem. Nogle af de mest trængende, vil have den største kamp i at fornægte, dig selv fra disse stimulanser. Dette personlige offer er ikke påkrævet fordi Guds sag lider for midler. Men ethvert hjerte vil blive prøvet, enhver karakter udviklet. Det er princippet, som Guds flok må virke på. Det levende princip må føres ud i livet.

»Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve derved, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skæmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskares Herre.« Jeg så at dette skriftsted har været misbrugt i taler og bøn i forsamlinger. Profetien har en særlig anvendelse til de sidste dage og lærer Guds flok at bringe en del af deres redelige indhold, som et frivillig offer til Herren.

Vort samfunds navn

[Sagen vedrørende antagelsen af et navn for levningen af Guds folk blev vist mig. To klasser blev fremstillet for mig. Den ene klasse omfattede de store samfund af kristendomsbekendere. De trådte Guds lov under fod og bøjede sig for en pavelig institution. De holdt den første dag i ugen som sabbat for Herren. Den anden klasse, der kun var fåtallig, bøjede sig for den Store Lovgiver. De holdt det fjerde bud. De særegne og fremtrædende træk i deres tro var helligholdelsen af den syvende-dag og forventningen om vor Herres åbenbarelse fra himmelen.

Striden står mellem Guds krav og dyrets krav. Den første dag, en pavelig institution, som direkte modsiger det fjerde bud, vil af det tobenede dyr blive gjort til en prøvesten. Den frygtelige advarsel fra Gud vil da kundgøre straffen, for at bøje sig for dyret og dets billede. De skal drikke af Guds harmes vin, som er iskænket ublandet i hans vredes bæger.

Intet navn, som vi kan tage, vil være passende, uden det, der svarer til vor bekendelse og udtrykker vor tro og kendetegner os som et særskilt folk. Navnet syvende-dags adventister er en stadig irettesættelse til den protestantiske verden. Her er skillelinien mellem Guds tilbedere og dem, der tilbeder dyret og tager dets mærke. Den store strid står mellem Guds befalinger og dyrets krav. Når dragen fører krig imod de hellige, er det, fordi de holder alle de ti bud. Dersom de vil sænke idealet og give afkald på karakteristiske træk i deres tro, vil dragen holde fred; men de opægger dens vrede, fordi de har vovet at løfte idealet og udfolde banneret i modsætning til den protestantiske verden, som hylder pavedømmets institution.

Navnet syvende-dags adventist bringer de sande træk i vor tro i forgrunden og vil overbevise det søgende sind. Som en pil fra Herrens kogger vil det såre Guds lovs overtrædere og det vil lede til omvendelse til Gud og tro på vor Herre Jesus Kristus.

Det blev vist mig, at næsten enhver sværmer, der er fremstået og ønsker at skjule sine meninger, for at han må kunne vildlede andre, påstår, at han tilhører Guds menighed. Et sådant navn ville øjeblikkelig vække mistanke, fordi det bliver brugt til at dølge de mest urimelige vildfarelser. Navnet er for ubestemmeligt for levningen af Guds folk. Det ville lede til den formodning, at vi havde en tro, som vi ønskede at lægge skjul på. *Vejl f menigh* bd 1 side 70-71]

Den fattige

Nogle, som er fattige på denne verdens gods, er tilbøjelig til at sætte hele det ublandede vidnesbyrd på fremgangsrige mennesker. Men de indser ikke at de har et arbejde at gøre. Gud pålægger dem at gøre et offer. Han kræver at de skal ofre deres afguder. De skal lægge sådanne skadelige stimulanser væk som tobak, te og kaffe til side. Hvis de er kommet i trange kår selvom de gør det bedste de kan, vil det være en glæde for deres velhavende brødre at hjælpe dem ud af problemerne.

Mange lider mangel på klog forvaltning og sparsommelighed. De afvejer ikke sagerne så godt og handler ikke forsigtigt. Disse burde ikke stole på deres egen skrøbelige dømmekraft, men bør rådføre sig med deres brødre, som har erfaring. Dem som lider mangel på sparsommelighed og god dømmekraft vil ofte ikke søge råd. De tror i det hele taget, at de forstår hvordan deres timelige forretninger skal styres og er vil ikke følge råd. De gør dårlige træk, lider som følge deraf. (225) Deres brødre er bedrøvet over at se dem lide og de hjælper dem ud af vanskeligheder. Deres ukloge forvaltning påvirker menigheden. Den tager midler fra Guds skatkammer som skulle have været brugt til den nærværende sandheds sags fremme. Hvis disse stakkels brødre lægger en ydmyg stil og er villig til at blive ledt og rådført af deres brødre og er her under trange kår, bør brødrene anse det som deres pligt, at hjælpe dem glædeligt ud af deres vanskeligheder. Men hvis de vælger deres egen måde og stoler på deres egen dømmekraft, bør de overlades til at mærke de fulde konsekvenser af deres ukloge måde og lære ved dyr erfaring at det »vel står til, hvor mange giver råd.« I Guds folk bør man underkaste sig hinanden. De bør rådføre sig med hinanden, så den enes mangel må blive dækket af den andres tilstrækkelighed. Jeg så at Herrens forvaltere havde ingen pligt for at hjælpe dem, som fastholder brugen af tobak, te og kaffe.

Spekulationer

Jeg så at nogle havde undskyldt sig selv fra hjælpe Guds sag fordi de havde gæld. De havde nøje ransaget deres egene hjerter, De ville have opdaget at selviskhed var den sande årsag til hvorfor de ingen frivillig offer bragte til Gud. Nogle vil altid være i gæld. På grund af deres begærlighed, vil Guds lykkebringende hånd ikke være hos dem, for at velsigne deres foretagender. De elsker denne verden bedre end de elsker sandheden. De er ikke blevet udrustet og gjort rede for Guds rige.

Hvis en ny åbenhed kommer gennem landet, finder mennesker, som bekender at tro sandheden en måde at oprejse midler på til investering i virksomheden. Gud kender ethvert hjerte. Ethvert selvisk motiv er kendt af ham og han tillader at der opstår forhold der prøver hans bekendene folks hjerte, der (226) erfarer dem og udvikler karakteren. I nogle tilfælde vil Herren tillade mennesker at fortsætte og støde på en fuldstændig fiasko. Hans hånd er imod dem, for at skuffe deres håb og sprede hvad de har i eje. Dem som virkelig nærer en interesse for Guds sag og er villig til at vove noget for dets fremme, vil finde det som en sikker og pålidelig investering. Nogle vil få hundredefold i dette liv og evigt liv i den kommende verden. Men alle vil ikke få deres hundredefold i dette liv, fordi de ikke kan bære det. Hvis de blev betroet meget, ville de blive ukloge forvaltere. Herren tilbageholder det for deres bedste; men deres rigdomme i himlen vi være sikret. Hvor meget bedre er ikke en investering som denne!

Lysten, som vore brødre har for at hurtigt tjene midler, får dem til at gå ind i nye arrangementer og investere midler, men ofte indfries deres forventer ikke for at lave penge. De graver det ned, som de kunne have brugt på Guds sag. Disse nye virksomheder forblædner sindet. Og ikke desto mindre er disse ting gjort så mange gange og de har deres eksempel for dem, som har gjort investeringer og er kommet over det med fuldstændig nederlag og alligevel er mange langsomme til at lære. Satan lokker dem og gør dem fordrukne med forudgående gevinster. Når deres håb er ødelagt, bliver de meget modløse, på grund af deres ukloge handlinger. Hvis midler mistes, ser mennesket på det som en ulykke for sig selv ? som sit tab. Men han må huske på at det er andres midler, han har med at gøre, at han kun er en forvalter og at Gud er mishaget ved den uforstandige styring af de midler, som kunne have været brugt til den nærværende sandheds sags fremme. På optegnelsens dag må den upålidelige tjener aflægge et regnskab for sin forvaltning.

En uærlig forvalter

Jeg fik vist at Guds Ånd har haft mindre indflydelse på F, indtil han ingen styrke havde af Gud, til at sejre med. Selvet og egennytte har været fremtrædende hos ham i nogen tid. Hjertets stolthed, en stiv og ukuelig vilje og en uvillighed til at bekende og opgive sine fejl, har bragt ham i den frygtelige situation han er i. Sagen er længe blevet skadet af hans uforstandige fremgangsmåde.

Han har været fordringsfuld og har opægget en kværulantisk ånd i menigheden. Han har været streng hvor det ikke var påkrævet og har tyranniseret dem, som han har vovet at udøve myndighed over. Hans bønner og formaninger har fået brødrene til at tro, at han var en hengiven kristen, som har beredt dem til at være påvirket af hans forkerte måde. Han har været fantastisk og hans særheder har haft en dårlig indflydelse må manges tanker. Nogle har været så svage i at efterligne hans eksempel. Jeg så at han havde øvet langt mere skade end godt til sagen.

Havde han taget imod belæringen fra Gud og blevet rettet, ville han have vundet sejr over disse stærke vaner og bestemmelser. Men jeg så, at så længe han lod disse vaner styre ham, bandt den stærke fjende ham. Hans handlemåde var ikke korrekt. Uærlighed har vundet over ham og han har taget midler fra skatkammeret, som han ingen ret havde til og brugt dem til hans egen vinding. Han har anset sig selv for at have en bedre dømmekraft i forvaltningen af midler end hans brødre. Når han fik midler i sine hænder til forvaltning og giveren gav navne på dem, som skulle have dem, har han handlet ud fra indskydelser og taget friheden og brugt dem på sig selv, i stedet for at føre giverens ønsker ud i livet og brugt den del af dem han så var godt for sin egen fordel. Gud har misbilliget dette. En uærlig fremgangsmåde er halet ind på ham. Han (228) har anset sig for at være Herrens forvalter og kunne bruge midlerne, endda andres, som han så for godt. Enhver må være sin egen husholdere.

Han har afvist sine brødres råd og fingerpeg, fortsat i sin egen styrke, fulgt sin egen vilje og har afvist ethvert middel hvormed han kunne blive rettet. Selv om han var blevet irettesat, havde væremåden eller personen ikke passet sig for ham og vejen til fornyelse blev lukket. Herren har ikke taget imod sine arbejdere i et stykke tid. Han har arbejdet meget mere for sin egen interesse end for sagens interesse.

Når han først drager afsted, har hans bønner og formaninger virkning og brødrene får den tanke at han er en fuldkommen kristen. Han er god fordi han tager hensyn til en prædikant. Men idet de bliver bekendt med ham, hvor skuffede de bliver når de er vidne til hans selviskhed, pirrelighed, grovhed og særhed. Næsten hver dag ses nogle sære opfattelser. Hans tanker er næsten hele tiden optaget af at ordne noget

til hans egen fordel. Da vil han skaffe sig af med det til nogen for at udnytte det selv og ordne det igen. Hans fiduser og planlægning har haft en knusende og fordærvende indflydelse på Guds sag. Hans måde er beregnet på at hænge sig i småstykker og det har øvet skade næsten overalt. Hvilket eksempel for hjorten! Han var meget selvisk i sin handlemåde og har udnyttet dem, som han har givet til. Guds misbilligelse er over ham. Et godt træ kendes på dets frugter.

Fanatisme i Wisconsin

Jeg så at Herren på særlig måde ledte min mand til at tage mod veststaterne sidste efterår i stedet for at tage mod øststaterne som han først besluttede. I Wisconsin var der en fejl der skulle rettes. Satans arbejde gav virkning og ville ødelægge sjæle hvis de ikke blev irettesat. Herren fandt det passende at vælge én som i det tidligere havde haft (229) erfaring med fanatisme og havde set Satans kraft. Demsom tog imod dette redskab fra Guds udvalgte blev afhjulpet og sjæle blev befriet fra den snare, som Satan havde beredt for dem.

Jeg fik vist at dette Satans påfund ville ikke have fænget så let i Wisconsin hvis Guds folks sind og hjerter var blevet forenet og i enhed med arbejdet. Jalousiens og mistankens ånd var stadig i nogles sind. Frøet sået af *Messenger* selskabet blev ikke rykket med rode. Og selvom de bekender sig til at tage imod den tredje engels budskab, har deres tidligere følelser og fordomme ikke givet op. Deres tro var forfalsket og de var rede til Satans bedrag. Dem, som drak af *Messenger* ånden må gøre rent bord og have enhver lille del rykket op med rode og tage imod ånden fra den tredje engels budskab, eller den vil klæbe sig til dem som spedalskhed og gøre det let for dem at drage væk fra deres brødre i den nærværende sandhed. Det vil være let for dem at tro at de, som en uafhængig gruppe, kan gå alene til himlen og let falde i Satans snare. Han er meget uvillig til at lade sit tag slippe i Wisconsin. Han har forberedt andre bedrag for dem, som ikke er forenet med legemet.

Jeg så at personer som har været indhyllet i mørke og bedrag hvor Satan ikke kun havde styret sindet men legemet, måtte tage den mest ydmyge plads i Guds menighed. Han vil ikke overlade omsorgen for sin hjord til ukloge hyrder, som vil begå fejl og give dem giftig føde i stedet for sund føde. Gud vil have mennesker til at passe hjorden, som kan nære dem med ren foder, der er renset helt igennem. Oh, hvilken skamplet, hvilken skændsel, har disse fanatiske bevægelser bragt på Guds sag! Og dem, som klyngede sig så fast til deres mørke fanatiske ånd, upåvirket af de klare beviser på at det, er fra Satan, skal man ikke stole på, deres dømmekraft skal ikke betragtes for at have nogen vægt. Gud sendte sin tjenere til bror (230) og søster G. De lod hånt om at blive rettet og valgte deres egen vej. Bror G var skinsyg og hårdnakket og hans fremtidige vej må markeres med stor ydmyghed; for han har vist sig at være uværdig til Guds folks tillid. Han hjerte er ikke ret hos Gud, sådan har det heller ikke været i lang tid.

Jeg så at Satans mål har været at lede mennesker i Wisconsin til stor fanatisme. Han har styret deres tanker og fået dem til at handle efter det bedrag de var under. Når hans mål var nået og de havde gået den vej igennem han havde lagt for dem, var han villig at de skulle indrømme den fejl og så ville han prøve at skubbe dem til den modsatte yderlighed, for at afvise Guds Ånds gaver og virksomhed. Satan udnyttede bror og søster G´s manglende forening med legemet. De besluttede at tage en selvstændig vej og lede, i stedet for at lade sig lede. Bror G har en nidkær, skinsyg natur, der, sammen med hans selvstændighed, holder ham til en side; for med den ånd kunne han ikke blive en sand fælle hos sine tjenene brødre. Søster G er af en nidkær skinsyg natur og besidder megen fasthed. Hun mangler erfaring og har ikke været sikker i troen eller forenet med legemet. Hendes hjerte har rejst sig imod menighedens gaver. Der er en mangel på sagtmodighed og ydmyghed i hendes artikler der var sendt til *Review* for at blive udgivet.

Alt lader til at være beredt for Satans værk. Han har fået mange til at lægge fornuft og dømmekraft til side og blive behersket af indtryk. [Herren kræver, at hans folk skal bruge sin fornuft og ikke lade den vige for indtryk. Hans gerning vil være forståelig for alle hans børn. Hans lære vil være sådan, at den anbefaler sig til intelligente menneskers forstand. Den er egnet til at højne sindet. Guds kraft åbenbares ikke ved enhver lejlighed. Menneskets trang er Guds anledning. *Vejl f menigh* bd 1 side 144]

Jeg fik vist hele grupper en i forvirring, optaget i en forkert (231) ånd, alle bad højlydte bønner sammen, nogle råbte en ting og andre noget andet; og det var umuligt at sige hvad der var fløjtelyde og hvad var harpelyde. »Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud.« Satan gik ind og styrede som han fandt for godt. Fornuft og sundhed blev ofret til dette bedrag.

Gud pålægger ikke sit folk at efterligne Baals profeter, at plage deres legemer og råbe og bruge munden og sætte sig selv i næsten i enhver holdning, har ingen sans for orden, indtil deres styrke bliver svagere af ren udmattelse. Religion består ikke i at lave støj, derimod når sjælen fyldes med Herrens Ånd, forherliger en sød og hjertelig pris ham. Nogle har bekendt at have en stor tro på Gud og have særlige gaver og særlige svar på deres bønner, selv om deres vidnesbyrd svigtede. De tog fejl af forudsætningen for tro. Troens bøn er aldrig gået fortabt; men at påstå at den altid vil blive besvaret på netop den måde og for den særlige ting vi har ventet på, er dristighed.

Da Guds tjenere besøgte ___ og ___, blev dette bedrag undersøgt. Der var bevis for at dette arbejde var falsk. Men den fanatiske ånd var hårdnakket og ville ikke vige for det lys, som var givet. Oh, om dem i vildfarelse blev rettet af de Guds tjenere, som var blevet sendt dem! Straks ville Gud gerne få dem til at erkende at de var blevet ført af en forkert ånd. Så ville der være en kraft i bekendelsen af deres fejl. Da ville de have sparet sig for at gennemføre Satans planer og ville ikke have gjort nogen videre fremskridt i dette frygtelige bedrag. Men de ville ikke overbevises. Bror G havde tilstrækkeligt lys til at tage standpunkt mod dette fanatiske arbejde; men han ville ikke beslutte sig ud fra vægten af beviser. Hans hårdnakkethed afviste at vige for det lys han havde fået af Guds tjenere; for han havde set på dem med mistanke og vogtet over dem med skinsyge øjne.

Jeg så at jo større det lys var, som folk forkastede, des større ville bedragets og mørkets kraft være, som kom over dem. Forkastelse af sandheden efterlader i mennesker i fangenskab, målet med Satans bedrag. Efter konferenserne i ___ og ___, førte dette bedrag til endnu større mørke og gå dybere i dette stærke bedrag og påføre Guds sag en skamplet, som ikke uden videre kan viskes væk. Et frygteligt ansvar hviler på bror G. Selvom han bekender sig til at være en hyrde, lader han den fortærende kraft komme ind i flokken. Han ser om fårene sønderrives og opsluges. Guds truene blik er over ham. Han har ikke passet på sjælene, som en der skal aflægge et regnskab.

Jeg blev vist tilbage og så at Gud ikke havde velsignet sine medarbejdere i nogen tid. Herrens hånd har ikke været med ham i opbygningen af menigheden og omvende sjæle til sandheden. Hans hjerte er ikke rigtig med Gud. Han har ikke haft ånden den tredje engels budskab. Han skubber sig selv væk fra enheden og forståelsen med Guds folk før dette bedrag opstår og dette er en af årsagerne til hvorfor han var overladt i det mørke. Gud efterlader ikke sine trofaste og indviede tjenere med en så fanatisk ånd og ikke udstøde et advarselsråb til folket. Da Guds tjenere fremførte lyset og opløftede deres røst mod dette bedrag, så han ikke at den sande Hyrdes røst talte igennem dem; hans skinsyge og hårdnakkethed fik ham til betragte den, som en fremmeds røst. Hyrden over alle andre hjorde, burde kunne høre overhyrdens røst. Gud har brug for at hans folk er et helligt og stærkt folk. Når hellighedens ånd og absolut kærlighed har stor plads i hjertet og arbejder i dem som bekender sig til Kristi navn, vil den være som lutrende ild der fortærer affaldet og spreder mørket. Alt hvad der er af Satans ånd, tager en forsvarsstilling og udvikler hurtig sin egen ødelæggelse. Og sandheden vil sejre.

Skjulte irettesættelser

Jeg fik vist H og I's handlemåde. På trods af irettesættelse, har de ikke rettet deres fejl. Guds folk, især i New York?staten, har været påvirket af deres forkerte handlemåde. Deres indflydelse har været skadelig på Guds sag. I de sidste ti år har de ofte været i mine syner, deres fejl har været vist mig og jeg har skrevet til dem om disse ting. Men de skjulte omhyggeligt for deres brødre den kendsgerning at de var blevet irettesat og frygtede, at det ville kunne ødelægge deres indflydelse. Dem som var påvirket af deres forkerte fremgangsmåde, burde have nytte af de irettesættelser de fik. Jeg burde have lagt disse budskaber i hænderne på menighedens skønsomme brødre, så alle, om nødvendigt, måtte indse at Herrens belæring var passende for hans folk. Men hvis jeg fortalte om de budskaber jeg havde fået om disse brødre til enhver undtagen dem selv, kritiserede de mig på den mest skånselsløse måde. Dette fremkaldte så stor lidelse i mit sind, at jeg er blevet ledt til at hemmeligholde hvad Herren har givet mig med hensyn til den enkeltes fejl.

Det var hjertets stolthed som ledte disse brødre til at udvise så megen frygt, så andre ikke skulle vide hvad de har været rettet for. Hvis de ydmygt havde bekendt deres fejl til menigheden, ville de have omsat den tro til handling, som de havde i synerne og menigheden ville vær styrket ved at få rettet og bekendt deres fejl. Disse lærere stod i vejen for hjorten. De giver dem et forkert eksempel, menigheden har set på dem og når de irrettesættes har de spurgt: "Hvorfor er disse prædikanter ikke blevet irettesat, når de følger deres lære?" En dør har således været åben så at Satan kan friste dem med hensyn til synernes sandfærdighed.

Brødrene har været bedraget og forurettet. De troede at de var i overensstemmelse med disse lærere og (234) fulgte deres belæring, skønt de var helt forkert på den. Jeg har skrevet til disse prædikanter i åndens kval, da jeg har set Guds sag krænket af deres uforstandige handlemåde. Hvor ængsteligt har jeg ikke overvåget disse budskabers virkning. Men de har tilsidesat dem og brødrene har ikke kendt noget som helst til dem og kunne derfor ikke få gavn af den belæring som Herren fandt for godt at give.

Mit arbejde har været meget nedslående, da jeg ser at det Gud har planlagt ikke er fuldendt. Ofte har jeg spurgt i pine: Af hvilken betydning er mit arbejde? Disse brødre tog dette standpunkt: Vi tror på synerne, men når søster White skriver dem, lægger hun sine egne ord i dem og vi vil tro på den del vi skønner er fra Gud og vil ikke give agt på det andet. Denne handlemåde har de tilstræbt og har ikke rettet deres liv. De har bekendt sig til at tro synerne, men har handlet i modsætning til dem. Deres eksempel og indflydelse har vækket tvivl i andres sind. Det ville have været bedre for den nærværende sandheds sag om de begge havde modsat sig gaverne. Så ville folket ikke være bedraget og ville ikke have snublet over disse blinde lærere. Vi har håbet på og bedt for, at de må blive rigtige og udøve en god indflydelse på hjorden; men håbet er dødt og vi kan og tør ikke længere holde det inde. Vi har forurettet Guds menighed, i de ting vi ikke før har talt om.

Sagen i Ohio

Siden vort besøg i Ohio i foråret 1858, har H gjort hvad han kunne for at modvirke os; og hvor han troede han kunne påvirke mennesker, har han gjort det ved at udsprede rygter og fremkalde forkerte følelser. Da vi besøgte Ohio i foråret 1858, fik jeg et budskab med (235) hensyn til ham og hans familie. Dette vidnesbyrd fik ham. Men meget få vidste at jeg havde et budskab til ham. Han rejste sig i oprør imod det og, ligesom nogle andre, der har været irettesat, tog han det synspunkt at nogle havde påvirket mig mod hans familie, skønt synet påpegede de samme fejl på dem, som jeg gentagende gange havde set i ti år. Han sagde at han troede på synerne, men at jeg var påvirket af andre når jeg skrev dem.

Hvilken konklusion! Herren har et særligt arbejde at gøre gennem én af de godtagne gaver. Men han lader budskabet blive givet til forfalskning, før det når den person han ønsker at rette! Af hvilken nytte er synerne hvis personer ser dem i det lys? De lægger deres egen udlægning i dem og føler sig fri til at afvise den del som ikke stemmer overens med deres følelser. H ved at ethvert ord i synet til ham er korrekt. Og selv om han ikke længere kunne holde budskabet fra menigheden (for det var forlangt og behandlet ved ___ konferensen sidste efterår), indrømmede han at det hele var sandt. Men han har vedholdt en blind strid mod det som han vidste var korrekt.

Han har ikke styret sit eget hjem ordentligt og er i de sidste ti år blevet irettesat for dette. Guds truende blik har været over ham, fordi han ikke behersker sine børn. Disse børn er blevet fordærvede og en skændsel og har udøvet en fordærvet indflydelse, hvor de har været. Hver gang de er blevet fremstillet for mig, er jeg blevet henvist tilbage til Eli og vist hans gudløse sønners ondskab og den standard der følger fra Gud. Jeg er blevet vist at H's familie væmmedes ved ikke-troende og bragt skam over den nærværende sandheds sag. Budskabet der blev givet mig i foråret 1858 for Ohio, især ___, blev det ikke modtaget af mange. Det skar ret dybt og de hjerter der ikke var dybt gennemsyret af sandhedens ånd, gjorde oprør imod det.

Prædikanterne, som har arbejdet i denne stat har ikke udøvet en rigtig indflydelse. Antydninger og hentydninger er blevet slynget ud mod bror og søster White og lederne af arbejdet i Battle Creek, har fået en klar modtagelse i manges hjerter, især hos lettroende og kvæulanter. Satan ved hvordan han skal gøre sine angreb. Han arbejder med menneskesind for at fremkalde skinsyge og utilfredshed mod dem, der er ved arbejdets hoved. Gaverne er nærmest draget i tvivl; da vil de naturligvis have lille vægt og belæringen der gives gennem synet ignoreres.

Prædikanter, som har arbejdet i Ohio, har gjort deres del i at skabe utilfredshed. H har nedladt sig til at arbejde i et usselt område og udspredt en utilfreds ånd, ivrigt lyttet til falske beretninger, samlet dem og har faktisk sagt: "Beret,... og vi vil berette det." Han har arbejdet på en undergravende måde, fremført falske beretninger med hensyn til vore klæder og vor indflydelse i Ohio og har ansporet den tanke at bror White spekulerede. Han har ikke haft den letteste harmoni med os. Han har følt sig meget bitter mod os. Og hvorfor? Kun fordi jeg har fortalt ham hvad Herren har vist mig med hensyn til hans familie og hans løse og slappe måde på at fremstille dem som har bragt Guds truende blik over ham. Han har set med skinsyge og uforsonene følelser på den del vi har gjort i den nærværende sandheds sag.

Brødrene i Ohio er fået til at se med mistanke og mistro på dem, som varetager arbejdet i Battle Creek og har været beredt til at stille sig imod synspunkter fra dem. Bror J har taget sit synspunkt fast, uden hensyn til legemet. Han havde forestillet sig, at onde ting ville komme fra hovedkvarteret, som han måtte kæmpe imod. Han sætter sig selv i kampstilling skønt der ikke skulle slås. Han sætter sig selv op mod noget, som aldrig vil komme. Mange af brødrene i Ohio nærer de samme følelser og sætter dem selv i modsætning (237) til noget, som aldrig viser sig. Deres krigsførelse har været uklog. De var lige ved at råbe "Babylon", indtil de selv er et fuldstændigt Babylon.

Prædikanter har stået direkte i vejen for Guds arbejde i Ohio. De burde gå væk fra vejen, så Gud kan nå sit folk. De går ind mellem Gud og hans flok og sætter hans hensigter til side. Bror J har udøvet en indflydelse i Ohio, som han må arbejde på at modvirke. Jeg så at der var dem i Ohio, som ville tage det rigtige standpunkt af den rigtige belæring. De var villige til at støtte den nærværende sandheds sag, men har kun set så lidt udrettet, at de blev modløse. Deres hænder er svage og behøver at blive holdt oppe. Jeg så at Guds sag ikke skulle fremføres af tvungne gaver. Gud tager ikke i mod sådanne gaver. Denne sag skal helt overlades til folk. De skal ikke bare bringe et årligt offer, men bør også frivilligt give et ugentligt og månedligt offer til Herren. Dette arbejde er overladt til folket, for det er for dem en levende ugentlig, månedlig prøve. Det tiendesystem jeg så, ville udvikle karakter og vise hjertet sande tilstand. Hvis brødrene i Ohio har overbragt denne sag for dem i dets sande betydning og er overladt at beslutte for dem selv, vil de se visdom og orden i tiendesystemet.

Prædikanter bør ikke være strenge og drage på noget menneske og presse midler fra ham. Hvis han ikke giver så meget, som andre tror han skal, skal de ikke fordømme ham og kaste ham overbord. De bør være så tålmodige og overbærende som engle er. De bør arbejde i

enhed med Jesus Kristus. Kristus og engle holder øje med karakterens udvikling og vejningen af moralsk værdi. Herren bærer langt over med sit fejlende folk. Sandheden vil blive anvendes mere og mere grundigt og vil afskære den ene afgud efter den anden, indtil Gud regerer fuldt ud i sit indviede folks hjerter. Jeg så at Guds folk måtte bringe ham et frivilligt (238) offer; og ansvaret bør overlades fuldt til den enkelte, hvad enten han giver meget eller lidt. Det vil blive nøjagtigt noteret. Giv Guds folk tid til at udvikle karakter.

Guds prædikanter bør bringe det tydelige vidnesbyrd. De levende sandheder i hans ord, bør få indflydelse på hjertet. Og når folket i Ohio har et værdifuldt mål for sig, vil deres hjerter som har forståelse for arbejdet frit give deres af midler til Guds sags fremme. Herren prøver sit folk. Hvis nogen ikke har hjertet i arbejdet og undlader at bringe deres gaver til Gud, vil han hjemsøge dem; og hvis de fortsætter med at holde fast på deres begærlighed, vil han adskille dem fra sit folk. Jeg så at der måtte være en ordning, som ville drage på alle. Unge mænd og unge kvinder som har helbred og styrke, har kun følt en lille byrde i arbejdet. De er ansvarlig over for Gud, for deres styrke og bør bringe et frivilligt offer til Herren. Og hvis de ikke vil gøre dette, vil hans hjælpende hånd blive fjernet fra dem.

Jeg så at Guds særlige hånd ikke var med arbejdet i Ohio, for at fremme sagen på det sted. Der er en mangel; der burde gøres en grundig undersøgelse blandt forkyndere og folk, en nøje ransagelse af hjertet, for at finde årsagen til så stor en mangel på Guds Ånd. Deres gaver og ofre er næsten døet bort. Hvorfor varmer Guds ords sandheder ikke hjertet og leder til selvfornægtelse og offer? Lad disse tjenere søge og se hvilken form for indflydelse de har udøvet. Der har hos bror J været en uafhængig ånd som Gud ikke billiger. Hans indflydelse har ikke talt for Guds folks forening eller sagens fremme.

Jeg har set at dem som kun har haft få års erfaring i den nærværende sandheds sag, er ikke dem der fører arbejdet frem. Disse burde tilkendegive en finfølelse i at (239) tage standpunkter som vil konfrontere med deres bedømmelse og opfattelse der bevidner den nærværende sandheds fremgang og hvis liv er sammenfiltret med dets udvikling. Gud vil ikke udvælge mennesker af kun lidt erfaring, til at føre dette arbejde frem. Han vil ikke vælge dem som ingen erfaring har haft i lidelser, prøvelser, modstand og afsavn ? holdt ud til at lede dette arbejde op til det stade, som det nu hviler på. Det er nu let at sammenligne med hvad det en gang var: at forkynde den tredje engels budskab. Dem, som nu forpligter sig i dette arbejde og lærer sandheden til andre, har selv klargjort tinge. De kan ikke erfare sådanne afsavn, som arbejdere i den nærværende sandhed har udholdt før dem. Sandheden er bragt frem for dem. Alle argumenter er parat. Disse burde være forsigtige med hvordan de bliver ophøjede, så de ikke bliver kastet omkuld. De bør være meget forsigtige hvordan de knurrer mod dem, som udholdt så meget ved arbejdets særlige begyndelse.

Dem, der kom ud for hårdt arbejde og som sled under byrden da den var tung og der var få til at holde den oppe, lægger Gud mærke til. Vær forsigtig med hvordan du bebrejder dem, eller knurrer mod dem; for det vil visselig stå til dit regnskab og Guds hjælpende hånd vil ikke være hos dig. Nogle brødre, som har den mindste erfaring, som ikke har mærket nogen byrde, har gjort lidt eller intet for at for at fremme den nærværende sandheds sag og som ingen kendskab har til anliggenderne i Battle Creek, er de første til at finde fejl i styringen af arbejdet dér. Og dem, som ikke følger orden i deres timelige anliggender og behersker deres husholdning efter dem, er dem som modsætter sig orden, hvilken vil sikre orden i Guds menighed. De udviser ingen pæn smag i verdslige sager og er imod til hvadsomhelst i menigheden. Sådanne personer burde ikke have nogen stemme i menigheden. Deres indflydelse burde ikke have den mindste vægt over andre.

Fuld helligelse

[Kære broder og søster K. I mit sidste syn blev der vist enkelte ting vedrørende jeres familie. Herren tænker miskundhedstanker om jer og vil ikke forlade jer, medmindre I forlader ham. L og M befinder sig i en lunken tilstand. De må vågne op og anstrenge sig for at opnå frelse, ellers vil de gå glip af det evige liv. De må føle et personligt ansvar og selv opnå en erfaring. De trænger til, at der ved Helligånden i deres hjerter bliver udført en gerning, som vil lede dem til at elske at være sammen med Guds folk, til at vælge dette fremfor noget andet selskab og til at skille sig fra dem, der ingen kærlighed har til åndelige ting. Jesus kræver et helt offer, en fuld helligelse.

L og M, I har ikke forstået, at Gud kræver jeres udelte hengivenhed. I har ført en hellig bekendelses, men er dog sunket med til almindelige kristendomsbekenderes døde stade. I holder af at være sammen med de unge, der ingen agtelse har for de hellige sandheder, I bekender jer til. I har optrådt lige som jeres kammerater og været tilfredse med netop så megen kristendom, som ville gøre jer tiltalende for alle uden at påføre jer dadel fra nogen side.

Kristus kræver alt. Dersom han forlangte mindre, ville hans offer for at bringe os op til et sådant stade være for kostbart og for stort. Vor hellige tro råber: Skil jer fra dem! Vi må ikke skikke os efter verden eller efter døde kristendomsbekendere, i hvem der ingen ånd er. Bliv »forvandlede gennem en fornyelse af jeres sind.« Dette er en selvfornægtende vej. Og når I mener, at vejen er for trang, at der er for megen selvfornægtelse på denne smalle sti og når I siger: "Hvor svært det dog er at give afkald på alt," så stil jer selv det spørgsmål: Hvad gav Kristus afkald på for mig? Dette spørgsmål stiller alt, hvad vi måtte kalde selvfornægtelse, i skyggen.

Se ham i haven, hvor han sveder store blodsdråber! en enkelt engel sendes fra himlen for at styrke Guds søn. Følg ham på hans vej til domhuset, hvor han bliver spottet, hånet og fornærmet af den rasende hob! (241) Se ham iført en gammel kongelig purpurkappe! Hør de grove vittigheder og den grusomme latterliggørelse! Se dem anbringe tornekronen omkring denne ædle pande og derefter slå ham ned en kæp, så tornene trænger ind i hans tindinger og blodet flyder ned over det hellige ansigt! Hør morderskaren begærligt kræve Guds Søns blod! Han overgives i deres hænder og de fører den ædle lidende, bleg, svag og afmægtig, bort til korsfæstelse. Han strækkes ud på trækorset og naglerne drives igennem de følsomme hænder og fødder. Se ham hængende på korset i disse frygtelige, kvalfulde timer, indtil englene tilhyller deres åsyn for den rædsomme scene og solen skjuler sit lys og ikke vil se. Betænk dette og spørg så: Er vejen for trang? Nej, nej!

I et splittet, halvhjertet liv vil I finde tvivl og mørke. I kan ikke nyde religionens trøst, ej heller den fred, som verden giver. Sæt jer ikke i Satans lænestol, hvor kun lidt bliver bestilt, men stræb mod det ophøjede ideal, som det er jeres forret at kunne nå op til. Det er et velsignet privilegium at kunne give slip på alt for Kristus. Se ikke på andres liv for at efterligne det og ikke nå højere. I har kun ét sandt, ufejlbart mønster. Det eneste trygge er at følge Jesus Beslut jer til, at hvis andre handler efter de samme principper som den åndeligt dovne, vil I forlade dem og vandre fremad mod en kristelig karakters højder. Dan en karakter for himmelen! Sov ikke på jeres post. Vær oprigtige og sande over for jeres egen sjæl!

I giver jer af med et onde, der truer med at ødelægge jeres åndelighed. Det vil fordunkle al skønhed i og interesse for bibelens hellige blade. Det er lysten til romaner, fortællinger og anden læsning,) som ikke øver en god indflydelse på det sind, der er helliget til Guds tjeneste. Den skaber en falsk, usund spænding, ophidser fantasien, gør sindet uegnet til det, som er nyttigt og uskikket til (242) enhver åndelig virksomhed. Den afvænner sjælen fra bøn og fra lysten til åndelige ting. Læsning, der vil kaste lys over den hellige bog og styrke jeres ønsker om at studere den med flid, er ikke farlig, men gavnlig. I blev fremstillet for mig med jeres øjne bortvendte fra dem hellige bog og hægene fast ved spændende bøger, som betyder død for det religiøse liv. Jo hyppigere og med jo mere flid I gransker skriften, desto skønnere vil den vise sig at være og desto mindre smag vil I få for slet læsning. Den daglige granskning i skriften vil have en helliggørende indflydelse på sindet. I vil indånde en himmelsk atmosfære. Bind denne dyrebare bog til jeres hjerter! Den vil vise sig at være jer en ven og vejleder i vanskeligheder.

I har haft nogle mål med jeres liv og hvor støt og ihærdigt har I ikke arbejdet for at nå disse mål! I har gjort beregninger og lagt planer, indtil jeres forventninger er blevet til virkelighed. Nu har I et mål for jer, som er ihærdig, utrættelig og livsvarig anstrengelse værd. Det er jeres sjæls frelse et evigt liv. Og dette kræver selvfornægtelse, opofrelse og indgående studium. I må lutres og renses, I mangler Guds Ånds frelsende indflydelse. I færdes i jeres omgangskreds og glemmer, at I har nævnet Kristi navn. I opfører jer og klæder jer på samme måde, son den gør.

Søster K, jeg så, at du har en gerning at gøre. Du må afdø fra stolthed og lade sandheden få hele dim interesse. Din evige interesse afhænger af dem kurs, du nu følger. Skal du opnå evigt liv, må du leve for det og fornægte jeget. Gå ud fra verden og skil dig fra den! Dit liv må være præget af nøgternhed, årvågenhed og bøn. Engle overvåger din karakterudvikling og vejer dit moralske værd. Alle vore ord og handlinger bliver gennemgået hos Gud. Det er en forfærdelig og højtidelig tid. Håbet om det evige liv må ikke bygges på svage grunde; det må ordnes mellem Gud og din egen sjæl. Nogle vil støtte sig til andres skøn og erfaring i stedet for at gøre sig det (243) besvær at foretage en grundig ransagelse af deres egne hjerter og de vil fortsætte i månedsvis og i årevis uden noget vidnesbyrd om Guds ånd eller noget bevis på, at Gud har antaget dem. De bedrager sig selv. De har et formodet håb, men mangler en kristens væsentlige egenskaber. Først nå der ske et grundigt værk i hjertet og så vil deres handlinger antage det ophøjede, ædle præg, der kendetegner en sand Kristi efterfølger. Efterlevelsen af vor tro kræver en indsats og moralsk mod.

Guds folk er særpræget. Dets ånd kan ikke blandes sammen med verdens ånd og indskydelse. Du ønsker ikke at bære kristennavnet og dog være uværdig til det. Du ønsker ikke at møde Jesus med en bekendelse alene. Du ønsker ikke at bedrages i en så vigtig sag. Undersøg nøje grundlaget for dit håb. Vær sandfærdig over for din egen sjæl. Et formodet håb vil aldrig frelse dig. Har du beregnet omkostningen? Jeg frygter for, at du ikke har. Fat nu en beslutning om, hvorvidt du vil følge Kristus, hvad det end måtte koste. Du kan ikke gøre dette og alligevel glæde dig i selskab med dem, der ikke ænser guddommelige ting. Jeres ånd kan lige så lidt blandes som olie og vand.

Det er stort at være et Guds barn og en Kristi medarving. Dersom I har denne forret, vil I kende Kristi lidelsers samfund. Gud ser på hjertet. Jeg så, at I må søge ham alvorligt og løfte jeres gudsfrygts banner højere, ellers vil I visselig gå glip af det evige liv. I stiller måske dette spørgsmål: Så søster White dette? Ja; og jeg har forsøgt at fremholde det for jer og bibringe jer de indtryk, som jeg fik. Måtte Herren hjælpe jer til at agte derpå!

Kære broder og søster, våg over jeres børn med nidkær omhu! Verdens ånd og indflydelse er ved at ødelægge ethvert ønske hos dem om at være sande kristne. Brug jeres indflydelse til at drage dem bort fra unge kammerater, som ingen interesse har for guddommelige ting. De må bringe ofre, dersom de skal kunne vinde himmelen til sidst. *Vejl f menigh* bd 1 side 72-75]

Personlig erfaring

Den 20.september 1860 blev mit fjerde barn John Herbert født. Da han var tre uger gammel, følte min mand det som sin pligt at rejse. Det blev afgjort ved konferensen at bror Loughborough skulle tage til veststaterne og han til øststaterne. Nogle få dage før de skulle til at rejse, var min mand meget nedtrykt. En gang tænkte han at han måtte opgive rejsen, alligevel frygtede han at gøre det sådan. Han følte at han havde noget at udrette, man blev omgivet af skyer og mørke. Han kunne ikke hvile eller sove. Hans tanker var i stadig uro. Han fortalte om sit sinds tilstand til brødrene Loughborough og Cornell og bøjede sig for Herren med dem for at søge råd fra ham. Da delte skyerne sig og klart lys skinnede. Min mand følte at Herrens Ånd styrere ham mod veststaterne og bror Loughborough mod øststaterne. Efter dette følte de sig klare over for deres pligt og handlede derefter.

Ved min mands afrejse bad vi om Herren ville støtte og styrke ham og fik den forvisning at han ville gå med ham. Omkring en uge før han skulle besøge Mauston, Wisconsin, fik vi breve, til udgivelse, fra søster G der gav sig ud for at have fået det fra Herren. Idet vi læste disse breve, følte vi os bedrøvede; for vi vidste at de ikke var fra den rigtige kilde. Og da min mand intet vidste af hvad han ville møde i Mauston, frygtede vi at han ville møde fanatisme uforberedt og at det ville have en nedslående indflydelse på hans sind. Vi har gået igennem mange af sådanne situationer i vore tidlige erfaring og har tålt så meget fra uregerlige og utæmmelige ånder, at vi frygtede for at blive bragt i kontakt med dem. Jeg sendte i en forespørgsel til menigheden i Battle Creek om de ville bede for min mand og ved vort familiealter søgte vi alvorlig Herren for hans skyld. Med åndens sønderbrydelse og mange tårer, prøvede vi at fæstne vor skælvene (245) tro på Guds løfter og vi havde beviset for at han havde hørt os bede og at han ville stå hos min mand og tildele ham råd og visdom.

Da jeg så i bibelen efter et vers til Willie, til at lære og gengive i sabbatsskolen, fangede dette skriftsted min opmærksomhed: »Herren er god, et værn på trængselens dag; han kender den, som lider på ham.« Jeg kunne kun græde over disse ord, de faldt så passende. Hele byrden på mit sind var for min mand og menigheden i Wisconsin. Min mand erkendte Guds velsignelse medens han var i Wisconsin. Herren var en fæstning for ham i trængselstiden og støttede ham med sin frie ånd da han frembar et bestemt vidnesbyrd mod den vilde fanatisme der var.

Fra Mackford, Wisconsin, skrev min mand et brev hvor han sagde: "Jeg frygter at alt ikke er vel der hjemme. Jeg har fået nogle indtryk om barnet." Medens han bad for familien der hjemme, havde han fået en forud?anelse om at barnet var meget syg. Det var som barnet lå for ham med ansigt og hoved frygtelig opsvulmet. Da jeg fik brevet, var barnet ikke ret sygt; men den næste morgen var han blevet meget syg. Det var et stærkt tilfælde af erysipelas (rosen) i ansigt og hoved. Da min mand nåede bror Wick's nær Round Grove, Illinois, modtog han et telegram der informerede om barnets sygdom. Efter at have læst det, meddelte han dem, som var tilstede at han ikke var overrasket over den nyhed, for Herren havde forberedt ham på det og at de ville få at vide at barnets hoved og ansigt var stærkt angrebet.

Mit kære barn var en stor lidelse. Fire og tyve dage og nætter vågede vi ængsteligt over ham og brugte alle de midler vi kunne for at helbrede ham og fremlagde alvorligt, hans sag for Herren. Til tider kunne jeg ikke styre mine følelser når jeg vidnede om hans lidelser. Megen af min tid blev opløst i gråd og ydmyg bøn til Gud. Men vor himmelske Fader så det passende at fjerne denne elskede.

Den 14. december blev han værre og jeg blev tilkaldt. Da jeg lyttede til hans anstrengte åndedræt og mærkede hans pulsløse håndled, vidste at ham måtte dø. Dødens iskolde hånd var allerede over ham. Det var for mig en smertens stund. Vi vågede over hans svage og gispende åndedrag indtil det ophørte og kunne kun føle taknemmelighed over at hans lidelser var til ende. Da mit barn var dødt kunne jeg ikke græde. Mit hjerte arbejdede som om det ville bryde sammen, men jeg kunne ikke fælde en tåre. Ved begravelsen besvimede jeg. Vi var skuffede over ikke at have bror Loughborough til at forrette begravelsen og min mand talte ved den lejlighed til et overfyldt hus. Vi fulgte da vort barn til Oak Hill Cemetery, for hvile der indtil Livgiveren skal komme, bryde gravens lænker og kalde ham udødelig frem.

Efter at vi kom tilbage fra begravelsen, synes mit hjem at være ensom. Jeg følte mig forsonet med Guds vilje og alligevel kom fortvivlelse og mørke over mig. Vi kunne ikke komme os over modløsheden den sidste sommer. Vi vidste ikke hvilken dygtighed der skulle udøves over Guds folk. Satan har opnået kontrol i visse personers sind, som var nært forbudet med os i arbejdet, selv hos nogle, som har været bekendt med vor mission og set frugten af vort arbejde og som ikke kun har bevidnet den hyppige manifestation af Guds kraft, men har mærket dets påvirkning på deres egne kroppe. Hvad kunne vi håbe for i fremtiden? Da mit barn levede, troede jeg at jeg forstod min pligt. Jeg pressede mit kære barn til mit hjerte og glædede mig i det mindste over at jeg for en vinter skulle blive befriet fra noget større ansvar, for det kunne ikke være min pligt at rejse om vinteren med mit barn. Men når han nu blev taget fra mig, var jeg igen kastet ud i stor forvirring.

Guds sags og folks tilstand knuste os næsten. Vor lykke afhang altid af tilstanden i Guds sag. Når hans folk er i en gunstig tilstand, følte vi os frie; men når de falder tilbage og der er splid (247) iblandt dem, kan intet gøre os glade. Hele vor interesse og liv har indvævet med fremgangen og udbredelsen af den tredje engels budskab. Vi er optaget i det og når det ikke har fremgang, kommer vi ud for store lidelser i sindet.

Omkring det tidspunkt, begyndte min mand, idet han så tilbage i fortiden, at miste tillid til næsten alle. Mange af dem, som han havde prøvet at hjælpe spillede fjender og nogle af dem, som han havde hjulpet mest ved sin indflydelse og af hans egene sparsomme midler, prøvede hele tiden at skade ham og kaste byrde på ham. En sabbatsmorgen, da han gik til vort bedested, kom en så overmægtig følelse af uretfærdighed over ham, at han gik til siden og græd højt, medens forsamlingen ventede på ham.

Fra vort arbejdets begyndelse har vi været kaldt til at frembære et klart og tydeligt vidnesbyrd, at irettesætte fejl og ikke vise skånsel. Og hele vejen har der været dem, som modvirkede vort vidnesbyrd og har fulgt efter for at sige smigrernde ting, smurt sammen med ikke tilpasset mørtel og ødelægger vore medarbejderes indflydelse. Herren ville styre os, så vi kan bære irettesættelse og så kan personer gå ind imellem os og folket, uden at vort vidnesbyrd bliver påvirket. Mange visioner er blevet givet, så vi ikke må vægrer os fra at tage parti for Herrens råd, men at vi må have en holdning der oprører Guds folk, for de sover i deres synder. Men få har sympatiseret med os, medens mange har sympatiseret med de forkerte og med dem, som har været irettesat. Dette knuser os og vi følte at vi ingen vidnesbyrd havde til føre frem i menigheden. Vi vidste ikke hvem vi skulle betro os til. Medens alt dette pressede sig over os, døde håbet inden i os. Vi tog tilbage for at hvile ved midnat, men kunne ikke sove. En stærk smerte var i mit hjerte; jeg kunne ingen lindring finde og besvimede en del gange.

Min mand sendte bud efter brødrene Amadon, Kellogg og C. Smith. (248) Deres inderlige bønner blev hørt, lindring kom og jeg blev taget væk i et syn. Da fik jeg vist, at jeg havde et arbejde at gøre, at vi stadig måtte føre vort vidnesbyrd frem, ligefrem og tydeligt. Personer, som havde undgået det tydelige vidnesbyrd blev fremstillet for mig. Jeg så den påvirkning deres lære havde på Guds folk.

Tilstanden for folket i ___ blev også fremstillet for mig. De har sandhedens teori, men er ikke helliggjort ved den. Jeg så at når budbringerne går hen til et nyt sted, er deres arbejde mere end spildt, hvis ikke de bærer et klart og tydeligt budskab. De bør holde Kristi menighed og tidligere, nu afdøde, trosbekendene adskilte. I denne henseende var der et svigt i ___. Ældre N var let at krænke, bange for at vor tros særheder skulle vise sig; standarden var for ringe til at møde folk. Det burde være lagt dem på sinde at vi besidder sandheder af vital betydning og at deres evige interesse afhænger af den beslutning de tager; for at blive helliggjort gennem sandheden, deres afguder er nød til at opgives, deres synder bliver tilstået og de frembringer frugter der imødekommer anger.

Dem, som tager del i det alvorlige arbejde med at føre den tredje engels budskab frem, må handle beslutsomt og i Guds Ånd og kraft og uforfærdet forkynde sandheden og lad den skære igennem. De bør ophøje sandhedens standard og tilskynde folket til at komme den i møde. Det har ret ofte været nedsættende at møde folk i deres syndige og mørke tilstand. Det er det klare vidnesbyrd, der vil få dem til at beslutte sig. Et fredeligt vidnesbyrd vil ikke gøre det. Folk har ret til at høre den form for lære fra populære prædikestole; men de tjenere, som Gud har betroet det højtidelige og frygtelige budskab, som skal bringes ud og gøre folk rede for Kristi komme, bør bære et klart og tydeligt vidnesbyrd. Vor sandhed er meget alvorligere end (249) de almindeligt troendes, som himlen er større end jorden.

Folk sover i deres synder og behøver at blive vækket, før de kan ryste denne døsighed af sig. Deres prædikanter har forkyndt for behagelige ting; men Guds tjenere som fremfører indviede og livsvigtige sandheder, bør råbe højt og ikke spare sig, da sandheden river de sikre klæder af og finder sin vej til hjertet. Det ligefremme vidnesbyrd, som skulle have været givet til folk i ___ blev undgået af prædikanterne; sandhedens frø blev sået blandt torne og er er kvalt af dem. Hos nogle har onde angreb spredt sig og den himmelske nåde er dødet bort.

Guds tjenere må fremføre et tydeligt vidnesbyrd, som vil skære i det naturlige hjerte og udvikle karakteren. Brødrene N og O behandlede dem med fuldstændig tvang i ___. Sådan en forkyndelse, som blev givet på det sted vil aldrig gøre det arbejde, som Gud har planlagt. Prædikanter fra de almindelige menigheder, kryber rigeligt sammen, pakker de tydelige sandheder ind som dadler synd.

Medmindre mennesker tager sandheden rigtigt til sig og deres hjerter er redde til at modtage den, skulle de hellere lade den helt være. Jeg fik vist at menigheden i ___ må gøre en erfaring, men det vil være meget sværere for dem at få den nu, end hvis det tydelige vidnesbyrd blev givet til dem fra begyndelsen, da de første gang opdagede at de var i vildfarelse. Så ville tornene have været lettere at rive ud. Jeg så dog at der var mennesker af moralsk værdi i ___, nogle som alligevel vil blive prøvet af den nærværende sandhed. Hvis menigheden vil vækkes og lod sig omvende, vil Herren vende tilbage og give sin Ånd til dem. Da vil deres indflydelse tælle for sandheden.

Problemerne i veststaterne

Jeg har set at dyrebare mennesker i veststaterne, som vil være sandhedens støtter, tager sandheden til sig. Når de kan anvende deres timelige sager på en måde, hvor de kan bruge en del af deres midler, vil de gøre deres del for at støtte sagen. Jeg så også at nogle var villig til at tage imod den sandhed, der var bragt af deres østlige brødres gavmildhed, uden at det har kostet dem noget. Brødrene i veststaterne burde melde sig og imødekomme deres egne udgifter. Gud kræver dette af deres hænder og de bør nære et privilegium til at gøre sådan. Herren vil sætte dem på prøve, han vil prøve dem for at se om de vil holde deres hengivenhed tilbage for verden og gøre deres tro fuldkommen ved gerninger.

Jeg så at Guds hånd blev strakt ud for at indkassere sjælene i veststaterne. Han har frembragt mennesker, som kan lære sandheden til andre, hvis pligt det da vil være at føre budskabet til nye områder. Jeg så at hvis mennesker, som er flyttet fra øststaterne til veststaterne og har udholdt besværligheder i et nyt land, modtog den nærværende sandhed med forståelse, vil de udvise en karakterens udholdenhed og beslutsomhed med hensyn til sandheden. Ligesom den beslutsom hed og udholdenhed der udvises når man sikrer sig timeligt gods og vil arrangere sig så hjerteligt i arbejdet for sandhedens fremme. Hvis denne tilsvarende iver svigter, har sandheden ikke endnu ikke haft sin frelsende og helligende indflydelse på dem.

Jeg blev vist tilbage til et møde i ___. Bror P mærkede byrden for sagen, men R havde modstandens ånd. Hans vidnesbyrd stemte ikke overens med Guds arbejde og han bragte sorg og byrde på dem, som arbejdede for dets fremme. Men det var bedre om han havde fået lov til at lide lidt længere for sagen og for brødrene der bar den forvirring han skabte. Jeg så at bror P førte sig uklogt i sin sag. Det gav fortrin for R og fjenderne for vor tro. Bror P burde have ventet til R's religiøse (251) karakter var længere fremskreden. Snart ville han hverken have forenet sig med Guds restfolk eller med en af siderne. Men R opnåede forståelse på bekostning af tid. Han tog del i *Messenger*ånden og hele hans fremgangsmåde var formørket af den. Hans kone har en letbevægelig, bidende ånd og har været ivrig efter at sprede falske budskaber. Hun spiller en rolle for sin mand, som Jezabel gjorde for Ahab og opirrer ham til at kæmpe mod Guds tjenere, som frembærer et tydeligt vidnesbyrd.

Deres østlige indflydelse har været påvirkelig mod sandhedens ånd og dem som har helliget deres liv til at arbejde for dets fremme. Der er en øststatsgruppe som bekender at tro på sandheden, men som værner om skjulte utilfredshedsfølelser mod dem, som bærer byrden i dette arbejde. Den sande indstilling til dette, viser sig ikke før nogle påvirkninger mod Guds arbejde vækkes og således viser deres sande karakter sig. Sådanne let modtagelige og højt elskede beretninger

sættes i omløb, som ikke er funderet til sandheden; og de vil ødelægge deres indflydelse, som er engageret i dette arbejde. Alle, som ønsker at drage ud fra dette vil få en anledning. Noget vil vækkes hos enhver, der prøver dem. Den store sigtelses-tid er lige foran os. De skinsyge og kritiske, som ser efter ondt, vil blive rystet ud. De hader irettesættelse og foragter rettelse. Dem, som holder af ånden i den tredje engels budskab, kan ikke være forenet med R og hans kones ånd.

Et spørgsmål besvaret

Dette spørgsmål er ofte stillet af dem, som falder under mine fjenders indflydelse: "Er søster White ved at blive hovmodig? Jeg har hørt at hun bar en kyse fyldt med sløjfer og bånd."

Jeg håber ikke, at jeg er ved at blive stolt. Min klædemåde er den (252) samme, som den har været i adskillige år. Jeg er imod strålende krinoliner og at bære unødige bånd og sløjfer. Jeg har båret en fløjlssløjfe i to år uden at skifte snorene undtagen når de skulle renses med sæbe og vand. Jeg har sat det samme fløjl i en ny form og bærer det igen denne vinter. Jeg tror at sabbatholdere burde klæde sig tydeligt og tænke på økonomien i klæder. Dem som ønsker at tale, taler endskønt vi ingen anledninger giver dem. Jeg forventer ikke at tilpasse enhver smag med hensyn til klæder, men jeg tror at det er min pligt at bære holdbare klæder, at klæde sig pænt og ordentligt og tilpasse min egen smag hvis den ikke stemmer overens med Guds ord.

Vidnesbyrd 7(1862)
Nordstaterne og sydstaterne

Den 4.januar 1862 fik jeg vist noget med hensyn til vor nation. Min opmærksomhed blev rettet mod sydstaternes oprør. Sydstaterne havde beredt sig selv til en heftig kamp, medens nordstaterne sov i deres oprigtighed. Før præsident Lincoln's administration begyndte, blev der gjort store tiltag i sydstaterne. Den tidligere administration planlagde og styrede efter at fravriste det nordstaternes krigsredskaber. 1 De havde to mål for at gøre således: De påtænkte at gøre et beslutsomt oprør og måtte berede sig for det; 2 da de skulle udføre oprøret, var nordstaterne helt uforberedte. De ville således vinde tid og ved deres voldsomme og skånselsløse fremgangsmåde troede de at de kunne skræmme nordstaterne så de ville komme under forpligtelser og overgive sig til dem og lade dem få det som de ville.

Nordstaterne forstod ikke det bitre og frygtelige had sydstaterne havde mod dem og var uforberedte mod deres smeden rænker. Nordstaterne havde pralet af deres styrke og latterliggjorde sydstaternes idé med at forlade unionen. De betragtede dem, som trussel for et egensindigt og hårdnakket barn og troede at sydstaterne snart ville komme til deres fornuft og vil blive syg ved at forlade unionen og vil med ydmyge (254) undskyldninger vende tilbage til deres troskab. Nordstaterne har ingen rimelig forestilling om den virkelige anklage i slaveri. Det er dette og dette alene, som ligger til grund for krigen. Sydstaterne er blevet mere og mere fordringsfuld. De betragter det som en fuldstændig ret at spekulere i menneskelig omgang, at handle med slaver og menneskesjæle. De er irriteret og bliver fuldstændig ophidsede, hvis de ikke kan få alle de områder de ønsker. De vil rive grænserne ned og bringe deres slaver i en knibe som de behager og forbande jorden med slave arbejde. Sydstaternes sprog har været bydende og nordstaterne har ikke taget passende forhåndsregler for at stilne det.

Oprøret blev grebet så grundigt an, så langsomt, at mange som begyndte først, fik afsky ved tanken om, at opstanden var påvirket af oprører, der så på den som berettiget og tusinde tilsluttede sig sydstaterne forbund, som ikke ville have præcise og fuldstændige regler gennemført af vor styrelse i den tidlige periode af oprøret. Også selvom dette var så uforberedt for krig. Nordstaterne har været beredt for krig lige siden, men oprøret har forøget sig støt og der er nu ingen bedre udsigt til at det bliver undertrykt, end der var for måneder siden. Tusinder har mistet deres liv og mange har vendt til deres hjem, lemlæstet og forkrøblet for livet, deres sundhed er borte, deres jordiske udsigter er for evigt ødelagt; og dog er der vundet så lidt! Tusinder har formået at få den opfattelse at denne krig var for at udrydde slaveri; men nu hvor de er sat fast, finder de at de er blevet bedraget og at målet for denne krig ikke var at afskaffe slaveriet, men at beskytte det som det er.

Dem, som har vovet at forlade deres hjem og ofre deres liv på at udrydde slaveriet er ikke tilfredse. De ser ingen gode resultater fra krigen, kun unionens bevarelse og for dette måtte tusinder af liv ofres og hjemmene gøres ulykkelige. Et stort antal mennesker er hentærret (255) og udåndet på hospitaler; andre er blevet taget til fange af oprørerne, en skæbne der frygtes mere end døden. I betragtning af alt dette spørger de så: Hvis vi havde held med at undertrykke dette oprør, hvad havde vi da opnået? De kan kun svare nedslående: Intet. Det, som forårsagede oprøret er ikke fjernet. Slaveriets ordning, som har ødelagt vor nation, har fået lov til at overleve og pirre til et andet oprør. Tusinder af vore soldater er bitre. De lider de største afsavn; disse ville de gerne udholde, men de opdager at de er blevet bedraget og de er blevet forstemt. Vore ledende mænd er forvirrede, deres hjerter svigter dem af frygt. De er bange for at proklamere frihed for oprørernes slaver, for gør de dette, vil de irritere den del i sydstaterne som ikke har tilsluttet sig oprøret men er stærke slavefolk. Og på den anden side frygter de for disse stærke anti slaveriske mænd, som havde kommandoen og havde betroede stillinger. De var bange for konsekvenserne af en klar og beslutsom melding, for det opflammede til lys lue i tusindes stærke ønske om at udslette årsagen til dette frygtelige oprør, ved at lade de undertrykte gå fri og bryde ethvert åg.

Mange af dem, som er sat over kommando for at udfylde betroede stillinger, har kun lille samvittighed eller ædel karakter; de kan endda udøve deres magt, til ødelæggelse af dem under dem og det ses der igennem fingre med. Disse førere kunne misbruge den magt de har fået og udsætter dem for dem til at besidde farlige stillinger, hvor de kan risikere forfærdelige sammenstød med oprørerne, uden det mindste håb om at besejre dem. Herved kunne de gøre det af med dristige og dybtgående mænd, som David gjorde det af med Uriah. 2 Samuel 11,14.15.

Dyrebare mennesker er således kommet af med deres stærke anti? slaveriske indflydelse. Nogle af de folk som nordstaterne behøver allermest, hvis tjeneste ville være af den højeste værdi, *er der ikke.* De er blevet ofret uden formål. Udsigterne for vor nation er (256) afskrækkende, for der er nogle, som har betroede stillinger som har oprørske hjerter. Der er befalende embedsmænd, som har sympati med oprørerne. Selv om de er ivrige efter at bevare unionen, foragter de dem, som er imod slaveriet. Nogle af hærene er, i stor udstrækning også sammensat af sådanne mennesker; de står i en sådan modsætning til hinanden at der i virkeligheden ikke er enighed blandt de mange regimenter.

Idet denne krig blev vist for mig, så det ud som det mest besynderlige og upålidelige som nogen sinde har sket. En stor del af de frivillige lod sig melde i fuld overbevisning om at krigens resultat ville føre til slaveriets afskaffelse. Andre meldte sig i den hensigt at slaveriet helst ikke må holdes hvor det er; men holde oprøret nede og bevare unionen. Og for at gøre sagen mere kompliceret og usikker, er nogle af befalingsmændene stærke tilhængere af slaveri ? mænd hvis sympati er med sydstaterne, som alligevel er imod en adskilt regering. Det synes umuligt at kunne føre krigen med held, for mange i vore egne rækker arbejder hele tiden for sydstaternes fordel og vore hære er blevet drevet tilbage og ubarmhjertigt nedslagtet på bekostning af disse proslaveriske mænd. Nogle af vore ledende mænd i Staternes Parlament arbejder også hele tiden for sydstaternes fordel. I disse forhold er bekendtgørelser udstedt for nationale faster, for bøn om at Gud vil bringe denne krig til en hurtig og gunstig ende. Der blev henvist til Esajas 58, 5-7: »Er der faste efter mit sind, en dag, da et menneske spæger sig? At hænge med sit hoved som siv, at ligge i sæk og aske, kalder du det for faste, en dag, der behager Herren? Nej, faste efter mit sind er at løse gudløshedens lænker, at løse ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe

hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, (257) du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.”

Jeg så at disse nationale faster var en fornærmelse mod Jehova. Han accepter ikke sådanne faster. Englen som sidder og skriver ned skrev om dem: "I faster for strid og diskussion og for at slå med ondskabens næve." Jeg fik vist hvordan vore ledende mænd havde behandlet de stakkels slaver som havde kommet til dem for at få beskyttelse. Engle har nedskrevet det. I stedet for at bryde deres åg og lade de betyngede gå fri, har disse mænd gjort åget mere plagsomt for dem, end når de er i deres tyranniske mesteres tjeneste. Kærlighed til frihed leder de stakkels slaver til at forlade deres herrer og risikere deres liv for at få frihed. De ville aldrig vove at forlade deres mestre og for deres generobring udsætte sig selv for vanskeligheder og rædsel, hvis de ikke har en så stærk en kærlighed for frihed som nogen af os. De undvegne slaver har udholdt uudsigelige genvordigheder og farer for at få deres frihed og idet deres sidste håb, for kærlighed til frihed brændte i deres hjerter, henvendte de sig til vor regering for at få beskyttelse; men deres tillid blev blevet behandlet med største foragt. Mange af dem blev behandlet grusomt fordi de vovede at begå så stor kriminalitet i deres anstrengelser for at få deres frihed. Store mænd, der giver sig ud for at have menneskelige hjerter, har set slaverne næsten nøgne og lide nød og har misbrugt dem og sendt dem tilbage til deres grusomme mestre og håbløse trældom og at lide umenneskelig grusomhed for at de vovede at søge deres frihed. Nogle i denne ulykkelige klasse smed de ind i usunde fangehuller, for at overleve eller dø, det bekymrede de sig ikke om. De har frataget dem friheden og den frie luft som himlen aldrig har fornægtet dem og da overladt dem til at lide for mad og klæder. I betragtning af alt dette, blev en national faste proklameret! Herren sagde ved Esajas' mund: »Mig søger de dag efter dag og ønsker at kende mine veje, som var de et folk, der øver retfærd, ej svigter, hvad dets Gud fandt ret.”

De undslupne slaver har fået fortalt af deres mestre at de nordstaternes folk ønskede at få fat i dem, så de kunne mishandle dem forfærdeligt; så at modstanderne mod slaveriet ville behandle dem værre' end de var blevet behandlet i slaveriet. Forfærdelige historier på alle måder er blevet gentaget i deres ører, for at få dem til afsky nordstaterne og alligevel havde de vage begreber om at nordstaterne følte for deres klager og ville anstrenge sig for at hjælpe dem. Dette har været den eneste stjerne, som har spredt sit glimtene lys over deres fortvivlelse og dystre trældom. Den måde de stakkels slaver har været behandlet, på har fået dem til at tro at deres mestre har fortalt dem sandheden om disse ting. Og alligevel blev en national fastedag proklameret! Herren sagde: Nej, faste efter mit sind er at løse gudløshedens lænker, at løse ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg?« Hvis vor nation overholder den faste, som Gud har valgt, så vil han tage imod deres bønner så vidt, som det angår krigen; men nu kommer det ikke ind i hans ører. Han vender sig fra dem, de væmmes ved ham. Det er ordnet sådan at dem, som vil løsne byrderne og bryde hvert åg er under kritik, eller fjernet fra ansvarsfulde stillinger, eller deres levned ikke er påtænkt af dem som "faster for strid og diskussion og for at slå med ondskabens næve.”

Jeg er blevet vist at hvis formålet med denne krig havde været slaveriets afskaffelse, så ville England, hvis de ønsker det, hjælpe nordstaterne. Men England forstod helt følelserne, som var i regeringen og at krigen ikke var at afskaffe slaveriet, men at bevare unionen; og det er ikke i hendes interesse at få den bevaret. Vore regeringer har været meget stolte og uafhængige. Denne nations folk har ophøjet sig selv til himlen og har set ned på monarkiske regeringer og triumferet i deres pralende frihed, medens slaveriets virksomhed, som er et tusinde gange værre end den tyranni der var udøvet af de monarkistiske (259) regeringer, fandt sig i det og var sat højt. I dette lysets land er der værnet om en ordning, der lader en del af menneskeheden gøre sig til slaver for en anden del og nedværdiger millioner af mennesker til et dyrisk stade. Noget ligene, som denne synd, findes ikke i hedenske lande.

Englen sagde: "Hør, oh himle, de undertryktes råb og de undertryktes løn fordobles i forhold gerninger." Denne nation vil blive ydmyget til støvet. England ser efter hvorvidt det er godt og udnytte sig af vor nations nuværende svære tilstand og våge at bekrige hende. Hun vejer sagen og prøver at lytte til andre nationer. Hun frygter at hvis hun skulle starte en krig derude, ville hun blive svag hjemme og at andre nationer vil udnytte hendes svaghed. Andre nationer gør stadig fredelige forberedelser til krig og håber at England vil føre krig med vor nation, for så vil de udnytte anledningen til at hævne sig på hende for den fordel hun tog af dem, fra tidligere og fra den uret der dem gjort. En del af dronningens mål er at få en gunstig anledning til at bryde deres åg; men hvis England tænker at de vil betale for det, vil hun ikke vakle et øjeblik med at udnytte sine anledninger til at udøve hendes magt og ydmyge vor nation. Når England erklærer krig, vil alle nationer have en interesse for sine egne og der vil blive en storkrig, en stor forvirring. England kender til forskellighed i følelserne blandt dem, som søger at undertrykke et oprør. Hun kender godt den forvirrende tilstand i vor regering; hun har set med forbavselse på denne krigsanklage ? de langsomme virkningsløse bevægelser, vore hæres uvirksomhed og vor nations ruinerende udgifter. Vor regerings svaghed er åbenlys for andre nationer og nu konkluderer de, at det var fordi det ikke er en monarkistisk regering og de beundrer deres egen regering, ser ned, nogle med medlidenhed, for andre (260) med foragt, på vor nation, som de ellers har betragtet, som den mest magtfulde på kloden. Havde vor nation forblevet i enhed ville den have haft styrke, men i splid må den falde.

Stor trængsel forestår

[Jeg så større trængsel i landet, end vi tidligere har været vidne til. Jeg hørte stønnen og smertensskrig. Jeg så store kompagnier i aktiv kamp. Jeg hørte kanonernes drøn, våbnenes larm, kampe mand mod mand og de døendes stønnen og bønner. Jorden var dækket med sårede og døde. Jeg så trøstesløse, fortvivlede familier og trykkende savn i mange hjem. Også nu er der mange familier, som lider mangel, men dette vil tiltage. Manges ansigter så forgræmmede ud, var blege og udtærede af sult.

Det blev vist mig, at Guds folk bør være inderlig forenet i et kristeligt fællesskab og kærlighedens bånd. Gud alene kan være vort skjold og vor styrke i vore nuværende nationale ulykker. Guds folk bør vågne op. Deres anledninger til at udbrede sandheden bør udnyttes, for de vil ikke vare længe. Jeg så trængsel og forviklinger og hungersnød i landet. Den onde søger nu at holde Guds folk i en tilstand af uvirksomhed, at afholde dem fra at udføre deres del i udbredelsen af sandheden, for at de til sidst må blive vejet på vægtskålen og fundet for lette.

Guds folk må lade sig advare og kunne tyde tidernes tegn. Tegnene på Kristi komme er for tydelige til at kunne drages i tvivl; og i betragtning af disse ting bør enhver, som bekender sig til sandheden, være en levende forkynder. Gud formaner alle, både prædikanter og folket, til at vågne op. Hele himmelen er i bevægelse. Begivenhederne i jordens historie er hurtigt ved at afsluttes. Vi befinder os i de sidste dages vanskeligheder. Større farer forestår og dog er vi ikke vågne. Denne mangel på aktivitet og alvor (261) i Guds sag er frygtelig. Denne dødens sløvhed kommer fra Satan. Den behersker ikke?helligede sabbatsholderes sind og leder dem til at være skinsyge på hverandre, finde fejl og kritisere. Det er hans specielle gerning at volde splid imellem søskende, for at Guds tjeneres arbejde må begrænses til ikke? helligede sabbatsholdere og deres kostbare tid være optaget med at ordne små uoverensstemmelser, når den burde udnyttes til at forkynde sandheden for de vantro.

Det blev vist mig at Guds folk venter på, at en eller anden forandring skal ske ? at en tvingende kraft skal gribe dem. Men de vil blive skuffet, for de tager fejl. De må handle; de må selv tage fat på arbejdet og råbe alvorligt til Gud om sandt kendskab til sig selv. De scener, der foregår omkring os, er af tilstrækkelig betydning til at få os til at vågne og fremholde sandheden for alle, der vil høre. Jordens høst er næsten moden.

Jeg så hvor vigtigt det er, at prædikanterne, som beskæftiger sig med den højtidelige, ansvarsfulde gerning at forkynde den tredje engels budskab, handler rigtigt. Herren mangler ikke midler eller redskaber, med hvilke han kan udføre sit eget værk. Han kan tale når som helst og ved hvem, han vil og hans ord er kraftigt og vil udrette det, som han

sender det til. Men dersom sandheden ikke har helliggjort, lutret og renset hænder og hjerte hos den, der betjener hellige ting, er han udsat for at tale i overensstemmelse med sin egen ufuldkomne erfaring; og når han taler af sig selv, overensstemmende med, hvad hans eget, ikke helligede skøn tilsiger ham, er hans råd ikke af Gud, men af ham selv. Ligesom den, der er kaldet af Gud, kaldes til at være hellig, således må den, der godkendes af mennesker og indvies af dem, afgive synligt bevis på sit hellige kald og ved sin himmelske adfærd og opførsel vise, at han er tro mod Gud, som har kaldet ham.

Der hviler et frygteligt ve over dem, der forkynder sandheden, (262) men ikke er helliggjort af den og ligeledes over dem, der går med at modtage og beholde de ikke?helliggjorte til at tjene dem i tale og lære. Jeg er ængstelig for Guds folk, der bekender sig til at tro en højtidelig, betydningsfuld sandhed og dog ikke kende noget til gudfrygtighedens kraft. Ikke alle, der prædiker sandheden, vil selv blive frelst ved den. Engelen sagde: »Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!"

Tiden er kommet, da de, der vælger Herren som deres del i nutid og fremtid, må stole på ham alene. Enhver, som bekender sig til gudsfrygt, må have sin egen erfaring. Den optegnende engel fører en trofast fortegnelse over Guds folks ord og handlinger. Engle overvåger karakterudviklingen og vejer moralsk værdi. De, der bekender sig til at tro sandheden, bør selv være, som de burde og bruge al deres indflydelse til at oplyse og vinde andre for sandheden,. Deres ord og gerninger er de kanaler, gennem hvilke sandhedens og hellighedens rene principper tilføres verden. De er jordens salt og verdens lys. Jeg så, at vi ved at vende blikket mod himmelen vil se lys og fred: men ved at vende det mod verden vil vi få at se, at enhver tilflugt snart svigter og at ethvert gode snart forgår. Der er ingen hjælp for os undtagen i Gud; i denne forvirrede tilstand på jorden kan vi alene i kraft af en levende tro være fattede, stærke og trygge; ligeledes kan vi kun have fred, når vi hviler i Gud og bier på hans frelse. Der skinner er større lys på os end på vore fædre. Vi kan ikke blive antaget eller hædret af Gud ved at yde den samme tjeneste eller gøre de samme gerninger, som vore fædre gjorde. For at kunne blive antaget og velsignet af Gud, ligesom de blev, må vi efterligne deres troskab og nidkærhed ? udnytte vort lys, ligesom de udnyttede deres ? og gøre, som de ville have hjort, om de havde levet i vor tid. Vi må vandre i det lys, der skinner på os; i modsat fald vil dette lys blive mørke. Gud kræver af os, (263) at vi i vor karakter og vore gerninger skal vise verden det mål af sammenhold og enhed, som svarer til de hellige sandheder, vi bekender os til og til ånden i de profetier, der opfyldes i disse sidste dage. Den sandhed, vi har fået forståelse af og det lys, der har skinnet i sjælen, vil dømme og fordømme os, hvis vi vender os bort og nægter at lade os lede deraf.

Hvad skal jeg sige for at vække levningen af Guds folk? Jeg så, at frygtelige scener forestår os; Satan og hans engle er ved at lægge an på Guds folk med al deres kraft. Han ved, at hvis de sover lidt længere, har han sikret sig dem, for deres ødelæggelse er vis. Jeg formaner alle, som bekender Kristi navn, til nøje at ransage sig selv og aflægge fuld og grundig bekendelse af alle deres urigtige handlinger, for at disse kan gå forud til dommen og for at den optegnende engel kan skrive tilgivelse over for deres navne. Min broder, min søster, dersom disse dyrebare nådens øjeblikke blive ubenyttet, vil du være uden undskyldning. Dersom du ikke gør nogen særlig anstrengelse for at vågne op, dersom du ikke vil vise nidkærhed i at vende om, vil disse gyldne øjeblikke gå dig forbi og du vil blive vejet i vægtskålen og fundet for let. Da vil dine kvalfulde råb være til ingen nytte. Da vil disse Herrens ord passe på dig: »Fordi jeg råbte og stod I imod, jeg vinked og ingen ænsed det, men I lod hånt om alt mit råd og tog ikke min revselse til jer, derfor ler jeg ved eders ulykke, spotter, når det, I frygter, kommer som uvejr, når eders ulykke kommer som storm, når trængsel og nød kommer over jer. Da svarer jeg ej, når de kalder, de søger mig uden at finde, fordi de hadede kundskab og ikke valgte Herrens frygt; mit råd tog de ikke til sig, men lod hånt om min revselse. Frugt af deres færd skal de nyde og mættes med egne råd; thi tankeløses egensind bliver deres død, (264) tåbers sorgløshed bliver deres undergang; men den, der adlyder mig, bor trygt, sikret mod ulykkens rædsel.« *Vejl f menigh* bd 1 side 77-80]

Slaveri og krigen

Gud straffer denne nation for slaveriets høje kriminalitet. Han har nationens skæbne i sine hænder. Han vil straffe sydstaterne for slaveriets synd og nordstaterne for at tillade dets bedragende og underkuende indflydelse så længe.

Ved konferensen i Rosevelt, New York den 3.august 1861, hvor brødre og søstre var samlet på den dag, der var sat til side til ydmygelse, faste og bøn, hvilede Herrens Ånd over os og jeg var væk i et syn og fik vist slaveriets synd, som så længe har været en forbandelse for denne nation. Den flygtige slavelov var beregnet til at trække enhver ophøjet og ædelmodig medfølende følelse ud af mennesket, som skulle få den undertrykte og lidende slave ind i hjertet. Det var i direkte modsætning til Kristi lære. Guds svøbe er nu over nordstaterne, fordi de så længe har bøjet sig for fordelene ved slavemagt. Synden hos nordstaternes proslaveriske mænd er stor. De har styrket sydstaterne i deres synd ved at billige slaveriets udstrækning; de har spillet en betydelig rolle i at bringe nationen til dens nu lidende tilstand.

Jeg fik vist at mange ikke indså omfanget af det onde som kom over os. De har bildt sig selv ind at de nationale vanskeligheder snart vil blive bragt i orden og forvirringen og krigen vil ende, men alle vil blive overbevist om, at der er mere realitet i sagen end man havde regnet med. Mange har søgt efter nordstaterne for at slå et slag for fredsslutning.

Jeg vist tilbage til det gamle Israel, der var i trældom hos ægypterne. Herren arbejde ved Moses og Aron for befri dem. Mirakler blev udført for Farao, for at (265) overbevise ham om at disse mænd var særligt udsendt fra Gud, for at byde ham at lade Israel gå. Men Faraos hjerte var forhærdet mod Guds budbringere og han bortforklarede de mirakler, der var udført af dem. Så fik ægypterne Guds domme at mærke. De blev ramt af plager og da de led under deres virkning, Farao samtykkede i at lade Israel gå. Men ligeså snart deres lidelser var forsvundet, blev hans hjerte forhærdet. Hans rådgivere og mægtige folk bestyrkede sig selv mod Gud og prøvede på at forklare at plagerne kom af naturlige grunde. Guds hjemsøgelser var altid strengere end det, som går forud og alligevel ville de ikke befri Israels børn før Herrens engel dræbte ægypternes førstefødte. Fra kongen på tronen, ned til den laveste om mest ydmyge, var der jammer og klage. Da befalede Farao at lade Israel gå; men efter at ægypterne havde begravet deres døde, angrede han, at han havde ladet Israel gå. Hans rådgivere og mægtige mænd prøvede at gå i rette med deres smertelige tab. De ville ikke indrømme at hjemsøgelsen var fra Gud og derfor forfulgte de Israels børn.

Da Israelitterne så den ægyptiske hær på jagt, nogle på heste og nogle i stridsvogne og udrustet til krig, blev deres hjerter bløde. Det Røde Hav var foran og den ægyptiske hær bagved. De kunne ikke se nogen udvej. Et sejrsråb brød frem fra ægypterne, over at finde israelitterne fuldstændig i deres magt. Israelitterne var stærkt forfærdet. Men Herren befalede Moses at påbyde dem at frem og løfte staven og strække sin hånd ud over havet og dele det. Han gjorde således og se! havet delte sig og Israels børn gik tørskoet over. Farao havde modarbejdet Gud så længe og forhærdet sit hjerte mod hans mægtige forunderlige gerninger, at han i sin blindhed fór ind på den sti som Herren mirakuløst havde beredt for sit folk. Igen blev Moses befalet til at række sin hånd ud over havet, (266) »Og havet vendte tilbage til sit sædvanlige leje« og vandene begravede ægypternes hære og de druknedes.

Dette drama blev fremstillet for mig som illustration for slaveriets selviske kærlighed og de desperate forhåndsregler som sydstaterne ville indføre for at værne om denne ordning og de frygtelige lange veje de skulle gå, før de måtte opgive. Slaveriets ordning har indskrænket og vanslægtet mennesker til dyrenes stade og de fleste slavemestre betragter dem, som dette. Disse mestres samvittighed er blevet forhærdet, ligesom Faraos var; og hvis de blev tvunget til at befri deres slaver, ville deres grundtanker stadig være uforandret og de vil, om muligt, have deres slaver til at mærke deres underkuene magt. For mig så det ud, som en umulighed at få afskaffet slaveriet nu. Gud alene kan

vriste slaven fra hans desperate og ubarmhjertige modstander. Al den mishandling og grusomhed der udøves mod slaven er med rette pålignet slaveordningens tilhængere, hvadenten det er nordstaternes eller sydstaternes mennesker.

Nordstaterne og sydstaterne blev fremstillet for mig. Nordstaterne er blevet bedraget med hensyn til sydstaterne. De er bedre forberedt på krig, end det har været vist før. De fleste af deres folk er gode til væbnet kamp, nogle af dem har erfaring i kamp, andre kender almindelig sport. De har nordstaternes fortrin i denne henseende, men de har ikke, i almindelighed, tapperhedens og udholdenhedens kraft som nordstaternes mennesker har.

Jeg har et syn på det ulykkelige slag i Manassas, Virginia. Det var det mest rædselsvækkende og forpinte drama. Sydstaternes hær havde alt til deres fordel og var beredt til en frygtelig strid. Nordstaternes hær spredte sig med triumf og tvivlede ikke at de ville sejre. Mange var dumdristige og rykkede pralende frem, som om sejren allerede var deres. Idet de nærmede sig slagmarken, var mange blevet svage på grund af slid og manglende forfriskning. De ventede ikke så kraftigt et sammenstød. De (267) kastede sig i kamp og sloges modigt og desperat. Der var dødsfald på begge sider. Både nordstaterne og sydstaterne led hårdt. Sydstaternes folk mærkede slaget og efter kort tid ville have blevet drevet yderligere tilbage. Nordstaternes folk stormede frem, selvom deres ødelæggelse var meget stor. Først da kom en engel ned og vinkede sin hånd tilbage. Straks var der forvirring i rækkerne. Det fik nordstaternes folk til at se at deres tropper var på tilbagetog, selv om det i virkeligheden ikke var sådan og et hovedkulds tilbagetog begyndte. Det synes at blive vidunderligt for mig.

Da blev det forklaret at Gud havde denne nation i sin egen hånd og vil ikke lade sejre komme hurtigere end han bestemmer og vil ikke tillade flere tab til de nordlige folk, end han i sin visdom så var passende, som straf for deres synder. Og den nordstaternes hær trak sig på de tidspunkt hvor slaget var i en afmætig, en udmattende situation. En langt større kamp og ødelæggelse som ventede dem, ville have givet en stor sejr til sydstaterne. Gud ville ikke tillade dette og sendte en engel for at lægge sig imellem. Den pludselige tilbagetrækning nordstatstropperne gjorde, er et mysterium for alle. De ved ikke at Guds hånd var med i dette.

Ødelæggelsen af sydstaternes hær var så stor at de ikke havde nogen kerne tilbage. Ved synet af døden, de døde og de sårede gav dem kun en lille opmuntring til sejr. Denne ødelæggelse, som indtraf da de havde alle fordel og nordstaterne havde stor ulempe, gjorde dem meget forvirrede. De ved at hvis nordstaterne havde en lignende chance hos dem, var sejren til nordstaterne. Deres eneste håb er at besætte stillinger, der var svære at komme til og da have frygtindgydende foranstaltninger til at tilføje ødelæggelse på alle sider.

Sydstaterne har styrket sig selv stærkt, siden deres første oprør begyndte. Hvis der var gjort nogle aktive forhåndsregler af nordstaterne, ville dette oprør hurtigt have været knust. Men det som først var småt har foræget sig i styrke og antal indtil det er blevet (268) kraftigst. Andre nationer holder spændt øje med denne nation, i en hensigt jeg ikke kender til og gør store forberedelser for nogle begivenheder. Den største forvirring og ængstelse er nu blandt vore nationale folk. Proslaveriske mænd og forrædere er midt iblandt dem; og selvom disse bekender sig til unionens fordel, har de en indflydelse i beslutningerne, hvor nogle endda begunstiger sydstaterne.

[Jeg så at jordens beboere er i den yderste forvirring. Krig, blodsudgydelse, afsavn, armod, hungersnød og pest var der mange steder. Medens alt dette foregik, begyndte Guds folk at slutte sig sammen og lægge deres små vanskeligheder til side. Egen værdighed beherskede dem ikke længere, ? dyb ydmyghed var trådt i stedet. Lidelser, rådvildhed og afsavn satte fornuften i højsædet og den impulsive og uforstandige mand blev fornuftig og handlede besindigt og klogt.

Min opmærksomhed blev nu ledet bort fra denne scene. Der syntes at være en lille tid med fred. Endnu en gang blev jordens beboere fremstillet for mig og atter var alt i den yderste forvirring. Ufred, krig og blodsudgydelse samt hungersnød og pest rasede alle vegne. Andre lande blev inddraget i denne krig og forvirring. Krigen forårsagede hungersnød. Afsavn og blodsudgydelser forårsagede pest. Og mennesker dånede af rædsel og gru »for det, som kommer over jorderige« *Herren komme*r 8.sep]

Farlige tider

Den ikke-troende verden vil snart have noget at tænke på, udover deres klæder og udseende; og idet deres tanker blev revet fra disse ting af lidelse og forvirring, vil de intet have at vende sig til. De er ikke håbets fanger og vender sig derfor ikke til Fæstningen. Deres hjerter vil (269) svigte dem af græmsel og frygt. De har ikke gjort Gud til deres tilflugt og han vil så ikke være deres trøst, men vil le ad deres ulykke og håne når de bliver bange. De har foragtet og nedtrådt Guds ords sandheder. De har hengivet sig til overdreven brug af klæder og har brugt deres liv til løssluppenhed og lystighed. De har sået for vinden; de må høste hvirvelvind. Under nationernes lidelse og forvirring vil der være mange, som ikke helt har givet sig selv til verdens fordærvende indflydelse og Satans tjeneste, som vil ydmyge sig selv for Gud og vende sig til ham, med deres fulde hjerte og finde tilgivelse og anerkendelse.

Dem iblandt sabbatsholderene, som ikke vil gøre et offer, men har givet efter for verdens indflydelse, skal prøves og forsøges. De sidste dages farer er over os og prøver ligger foran de unge, som de ikke har regnet med. De vil blive bragt i den mest pinefulde rådvildhed. Deres tros ægthed vil blive prøvet. De bekender at vendte på Menneskesønnens komme og alligevel har nogle af dem været ulykkelige eksempler for ikke-troende. De har ikke været villig til at opgive verden, men har forenet sig med den og har fulgt ren svir og andet fornøjelsessamvær og smiger sig selv med at de optog sig i uskyldig morskab. Alligevel fik jeg vist at det er netop sådanne svagheder, der adskiller dem fra Gud og gør dem til verdens børn. Gud vedkender sig ikke den fornøjelsessøgende, som sin efterfølger. Han har ikke givet os et sådant eksempel. Dem, som er selvfornægtende og som lever et liv i ædruelighed, ydmyghed og hellighed, er Jesu sande efterfølgere; og kan ikke give sig af med og nyde verdenselskernes overfladiske og tomme samtale.

En hjerte-splittende pinedag er for os. Jeg fik vist at de tydelige vidnesbyrd skulle frembæres og at dem, som vil komme op til Herrens hjælp vil modtage hans velsignelse. (270) Men sabbatsholdere har et arbejde at gøre. Jeg fik vist at krinoliner er en afsky og enhver sabbatsholders indflydelse burde være en irettesættelse mod denne latterlige mode, som har været et slør for synd og som fremkommer fra et ildeberygtet sted i Paris. Personer er blevet vist mig, som vil foragte belæring, endda hvis den kommer fra himlen; de vil rygte nogle påskud for at undgå det tydelige vidnesbyrd og stik imod alt det lys der er givet, vil tage krinoliner på fordi det er moden og risikerer konsekvenserne.

Profetien i Esajas 3 blev fremstillet for mig, som passer for disse sidste dage og irettesættelserne er givet til Zions datter, som kun har tænkt på fremvisning og udseende. Læs vers 25: »Disse mænd skal falde for sværd, dit unge mandskab i strid.« Jeg fik vist at dette skriftsted absolut vil blive fuldbyrdet. Unge mænd og kvinder, der bekender sig til at være kristne og dog ingen kristen erfaring har og har ingen byrder båret og ikke følt noget personligt ansvar, skal afprøves. De vil blive bragt ned til støvet og vil længdes efter en erfaring i Guds sager, som det har mislykkes for dem at opnå.
Krig løfter hans hjelm til hans pande;
Oh Gud, beskyt nu dit folk.

Organisering

Den 3. august 1861, fik jeg vist, at nogle var bange for at vore menigheder ville blive til Babylon hvis de skulle organisere sig; men den i midten af New York har været Babylons fuldstændige forvirring. Og medmindre vore menigheder er så organiserede at de kan gennemtvinge og udføre orden, har de intet håb for fremtiden; de vil spredes i småstykker. Tidligere og forhastet lære har givet næring til splid. Der er værnet om en ånd, som hellere vogter og anklager end opbygger. Hvis Guds tjenere i enstemmighed vil tage deres (271) standpunkt og fastholde det med beslutsomhed, vil der være en forenende indflydelse i Guds hjord. Adskildende skranker vil blive nedbrudt. Hjerter vil flyde sammen og forene sig, som dråber i vand. Så vil der komme en kraft og styrke iblandt sabbatsholderens rækker i langt større omfang, end vi endnu har været vidne til.

Guds tjeneres hjerter er bedrøves når de rejser fra menighed til menighed og møder andre tjenende brødres modarbejdende indflydelse. Der er dem, som har været rede til at bekæmpe alle skridt fremad, som Guds folk har taget. De menneskers hjerter, som har vovet noget, er bedrøvede og forpinte fordi de har mistet samarbejdet med deres medarbejdere. Vi lever i en alvorlig tid. Satan og onde engle arbejder med mægtig kraft, med verden på deres side, for at hjælpe dem. Og bekendene sabbatsholdere, som påberåber sig at tro alvorlige og betydningsfulde sandheder forener deres styrke med mørkets krafts indflydelse, for at nedrive og bortlede opmærksomheden fra det, som Gud har planlagt at opbygge. Sådannes indflydelse er nedtegnet som dem, der forsinker reformeringen blandt Guds folk.

Diskussionen om organisering har afsløret en stor mangel på moralsk mod, hos den del af prædikanterne, der forkynder den nærværende sandhed. Nogle, som var overbevist om at organisering var rigtig, har svigtet i at stå frimodigt frem og forsvare den. De lader nogle få forstå at de foretrækker organisering. Var det alt hvad Gud kræver af dem? Nej. Han mishages af deres feje stiltien og manglende handling. De frygter for kritik og modstand. De holder øje med deres brødre for at se hvordan deres puls slår, før de står mandigt frem med det de tror er rigtigt. Folk venter på deres foretrukne prædikanters røst og fordi de ingen svar kunne høre til fordel for dem selv, besluttede de at organisering var forkert.

Således var nogle af prædikanterne imod organisering, endskønt de hævdede at have velvilje for det. De (272) var bange for at miste deres indflydelse. Men en eller anden måtte handle og tage ansvaret og vove hans indflydelse; og når den, som har gjort dette havde vænnet sig til kritik og beskyldninger, ville han kunne klare at bære det. Hans medarbejdere, som skulle stå ved hans side og tager deres del af byrden, ser på for at finde ud af hvordan det lykkes ham at stride striden alene. Men Gud lægger mærke til hans kval, hans pine, hans tårer, hans modløshed og fortvivlelse, når hans sind er ud over det, der kan bæres; og når han er lige ved at synke, løfter Gud ham op og giver ham den trættes hvile, belønningen for den trofaste; og han lægger igen sine skuldre under den tunge byrde. Jeg så at alle vil blive belønnet efter hvad deres gerninger er. Dem, som undgår ansvar, vil komme ud for et tab til sidst. Tidspunktet hvor prædikanterne skal stå sammen er når slaget bliver voldsomt.

Vor pligt mod de fattige

[Der stilles ofte spørgsmål angående vor pligt mod de fattige, der antager det tredje budskab; og vi har selv længe næret ønske om at vide, hvorledes man på en forsigtig måde skal optræde over for fattige familier, som begynder at holde sabbaten. Men under mit ophold i Roosevelt i staten New York den 3. august 1861 blev visse ting vedrørende de fattige fremstillet for mig.

Gud kræver ikke, at vore brødre skal tage sig af enhver fattig familie, som kommer til at antage dette budskab. Hvis de skulle gøre det, måtte prædikanterne høre op med at betræde nye virkefelter, fordi pengemidlerne ville udtømmes. Mange er fattige på grund af deres egen mangel på flid og sparsommelighed; de forstår ikke at bruge midlerne på rette måde. Dersom de blev hjulpet, ville det skade dem. Nogle vil altid være fattige. Selv om de fik de allerstørste fordele, ville de ikke afhjælpe deres forhold. De kan ikke gøre gode beregninger og opbruge alle de midler, de kunne opnå, enten de var meget eller lidt. Nogle kender intet til fornægtelse af selvet eller til at spare for at holde fri for gæld eller kunne lægge (273) lidt til side, til de måtte behøve det. Dersom menigheden skulle hjælpe sådanne mennesker i stedet for at lade dem stole på deres egen hjælpekilder, ville det i længden skade dem; for de ville se han til menigheden og vente hjælp af den og de ville ikke øve selvfornægtelse og sparsommelighed, når der blev sørget godt for dem. Og hvis de ikke får hjælp hver gang frister Satan dem og de bliver nidkære og meget samvittighedsfulde på deres brødreres vegne af frygt for, at disse skal forsømme deres pligt mod dem. Fejlen ligger hos dem selv. De er hildet i bedrag. De er ikke Herrens fattige.

Den undervisning, Guds ord giver angående hjælp til de fattige, berører ikke sådanne tilfælde, men gælder de ulykkelige og hjemsøgte. I sit forsyn har Gud hjemsøgt enkelte mennesker for at prøve og forsøge andre. Enker og svagelige findes i menigheden for at være til velsignelse for menigheden. De udgør et at de midler Gud har valgt for at udvikle den sande karakter hos Kristi bekendende efterfølgere og for at sætte de kostelige karaktertræk i virksomhed, som vor medlidende Genløser lagde for dagen.

Mange, der kun med vanskelighed kan opretholde livet, når de er alene, gifter sig og stifter familie, selv om de ved, at de ikke har noget at underholde denne med. Og hvad der er endnu værre: de kan ikke styre en familie. Hele deres handlemåde i familien præges af deres dårlige, slappe vaner. De har kun ringe herredømme over sig selv og er lidenskabelige, utålmodige og irritable. Når sådanne antager budskabet, mener de, at de er berettigede til støtte fra deres formuende brødre og hvis deres forventninger ikke bliver imødekommet, klager de over menigheden og beskylder den for ikke at efterleve sin tro. Hvem kan lide i dette tilfælde? Skal Guds sag undgælde og dens pengemidler på forskellige steder udtømmes for at man skal kunne tage sig af disse store fattige familier? Nej. Det må blive forældrene, der kommer til at lide. De vil som regel ikke lide større mangel, efter at de har antaget sabbaten, end før.

Blandt nogle af de fattige er der et onde, som visselig vil betyde deres ruin, medmindre de overvinder det. De har antaget sandheden med deres grove, uslebne, ukultiverede vaner og der vil hengå nogen tid, inden de indser og erkender deres mangel på dannelse og forstår, at den ikke er i overensstemmelse med Kristi karakter. De mener om andre, der har mere sans for orden og dannelse, at de er stolte og man vil måske kunne høre dem sige, at "sandheden bringer os alle ned på lige fod". Men det er en fuldstændig misforståelse at mene, at sandheden bringer modtageren ned. Sandheden løfter ham op, forædler hans smag, helliggør hans dømmekraft og hvis den bliver efterlevet, vil den stadig gøre ham mere skikket til omgang med hellige engle i Guds stad. Det er hensigten med sandheden at den skal hæve os alle op til samme høje stade.

De, som er mere fordelagtigt stillede, bør altid optræde på en ædel, højsindet måde i behandlingen af deres fattige brødre og give dem gode råd og så overlade det til dem at arbejde sig igennem livets kampe. Men det blev vist mig, at der påhviler menigheden en yderst højtidelig forpligtelse til at vise en særlig omhu for de meget fattige enker, forældreløse og syge. *Vejl f menigh* bd 1 side 81-82]

Eksemplets magt

I Pauli brev til Titus, kapitel 2,13.14 læser vi: »I forventningen om det salige håb og den store Guds og vor frelsers Jesu Kristi herlige tilsynekomst, han, som hengav sig selv for os, for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode gerninger.« Dette store arbejde skal udføres for dem som vil lade sig rense, villig til at blive noget særligt og som viser en nidkærhed i gode gerninger. Hvor mange unddrager sig dog ved renselses processen! De er vil ikke praktisere sandheden, uvillig til at vise sig som særlige i verden. Det er denne opblanden med verden der

ødelægger vore åndelighed, renhed og nidkærhed. Satans kraft udøves hele tiden (275) for at bedrøve Guds folks følsomhed, så deres samvittighed ikke kan være følsom over for fejl og at tegnene på forskel mellem dem og verden kan blive ødelagt.

Jeg har ofte modtaget breve med spørgsmål om klædedragt og nogle har ikke helt rigtigt forstået hvad jeg har skrevet. Den gruppe der blev fremstillet for mig, som efterlignede verdens skikke har været meget træge og de sidste bliver påvirkede eller fornyede. En anden gruppe, som manglede smag og orden i klæderne har udnyttet det som jeg har skrevet og er gået til en anden yderlighed; og ville blive være fri for stolthed, de har set på dem, som klæder sig pænt og ordentlig, som de var stolte. Særhed og letsindighed i klædedragt har nogle anset som en særlig dyd. Disse har en fremgangsmåde, som ødelægger deres indflydelse over for vantro. De vækker afsky hos dem, som de skulle gavne.

Selv om synerne har irettesat stolthed og efterligning af verdens moder, har de også gået i rette med dem, som var ligegyldige over for udseende og personens og klædernes manglende renhed. Jeg er især blevet vist at dem, som bekender sig til den nærværende sandhed, burde have en særlig omsorg at vise Gud, på sabbaten; ved at vise at vi respekterer Skaberen som har helliget og sat særlige timer til side på den dag. Alle, som har nogen agtelse for sabbaten burde være rene i personen, pæne og ordentlige i tøjet; for de skal vise sig for den nidkære Gud, som er krænket ved urenhed og uorden og som lægger mærke til enhvert tegn på respektløshed. Nogle har troet at det var forkert at bære noget som helst på deres hoved uden en solhat. Disse går til store yderligheder. Det kan ikke fremkalde stolthed at bære en pæn og enkel stråhat eller silkehætte. Vor tro vil, hvis den praktiseres, få os til at være enkle i tøjet og nidkære i gode gerninger, så vi må blive bemærket som enestående. Men når vi mister smag for orden og nethed i tøjet forlader vi faktisk sandheden, for sandheden nedbryder aldrig, men ophøjer. (276) ikke-troende ser på sabbatholdere som forsimplede og når personer er forsømmelige med deres klæder og er grove og rå i deres væsen, vil deres påvirkning styrke de ikke-troende i deres konklusion.

Dem, som bekender sig at være kristne midt iblandt de sidste dages farer og ikke efterligner det ydmyge selvfornægtende Mønster, sætter sig selv i fjendens rækker. Han betragter dem, som sine undersåtter og de gør det ud for at være så betydningsfulde for ham, som nogen af hans undersåtter gør, for de har et navn til livet og er døde. Andre tager dem, som et eksempel og ved at følge dem mistes himlen, selv om disse, der ikke har bekendt sig til at være kristne, vil deres eksempel blive undgået. Disse uindviede trosbekendere er ikke vidende om vægten af deres indflydelse. De gør kampen meget værre for dem, som vil være Guds særskilte folk. Paulus henviser i Titus 2,15 til det folk som venter på Kristi komme. Han siger: »Tal således og forman og irettesæt med al myndighed. Lad ingen ringeagte dig!"

Idet vi bærer vidnesbyrd om stolthed og verdens moder, mødes vi med undskyldninger og selvretfærdighed. Nogle fremhæver andres eksempel. Sådan en søster bærer krinoliner; hvis det er forkert for mig at bære dem; er det forkert for hende. Børn fremhæver andres børns eksempel, hvis forældre er sabbatsholdere. Bror A er hjælpepræst i menigheden. Hans børn bærer krinoliner og hvorfor er det værre for mig at bære dem end for dem? Dem, som ved deres eksempel giver uindviede trosbekendere argumenter imod dem, som vil være særlige, lægger anstødsstene i vejen for den svage; de må aflægge et regnskab for deres eksempel. Jeg bliver ofte spurgt: "Hvad mener du om krinoliner?" Jeg svarer: Jeg har givet dig det lys, som har været givet mig. Jeg fik vist at krinoliner er en skam og at vi ikke skal give den mindste hjælp til en mode i et så latterligt stykke.

Jeg er ofte overrasket når jeg hører at "Søster White siger at det er (277) ikke forkert at bære små krinoliner." Ingen har hørt mig sige dette. I betragtning af hvad jeg har sagt om krinoliner, vil intet få mig til at give den mindste opmuntring til nogen for at bære dem. Vatterede klæder og krinoliner er på samme måde unødigt. Han som udformede os har aldrig påtænkt at vi skulle vansires med krinoliner, eller noget der ser ud som dem. Men Guds folk er blevet forledt af verdens påfund og moder så længe, at de ikke vil trække deres afhængighed ud af den. Når jeg studerer skrifterne, er jeg ængstelig for Israels Gud i disse sidste dage. De formanes til at fly fra afgudsdyrkelse. Jeg frygter at de sover og er så tilpasset til verden at det er svært at skelne mellem ham og der tjener Gud og ham der ikke tjener ham. Afstanden bliver større mellem Kristus og hans folk og mindre mellem dem og verden. Forskellene mellem Kristus bekendende folk og verden er næsten forsvundet. Som det gamle Israel, efterfølger de, de omkringliggende nationernes vederstyggeligheder.

Ud fra det som er vist mig, er krinoliner en vederstyggelighed. De er usømmelige; og Guds folk fejler hvis de i den mindste grad følger, eller giver udtryk for at følge denne mode. Dem som bekender sig til at være Guds udvalgte og særlige folk, burde kassere krinolinerne og deres skik og brug burde være en levene irettesættelse til dem, som bærer dem. Nogle henviser til at det er bekvemmeligt. Jeg har rejst meget og har set en set en hel del have besvær med at bære krinoliner. Dem, som mener det er nødvendigt på bekostning af helbredet, bærer dem om vinteren, hvor de er en større skade end vatterede klæder. Når jeg rejser i vogne og er på stoppesteder, forledes jeg ofte til at udbryde: Oh blufærdighed, hvor er din rødme! Jeg har set store selskaber trænge sig sammen i vogne og for at give varmen adgang, er krinolinerne blevet forstærket og sat i en form som var usømmelig. Og formens afsløring var ti gange større hos dem som bar krinoliner, end hos dem, som ikke gjorde det. Var det ikke for modens skyld, ville dem som så (278) usømmeligt udsatte sig selv være snydt; men ærbarhed og anstændighed, ofres for modens skyld. Måtte Herren befri sit folk fra dets frygtelige synd! Gud vil ikke ynkes over dem som vil være slaver af moden. Men hvis der nu var en lille smule behag i at bære krinoliner, er dette så bestemmende for rigtigheden at bære dem? Lad moden forandre sig og behageligheden vil ikke længere huskes. Det er ethvert Guds barns pligt at spørge: "Hvori er jeg adskilt fra verden?" Lad os finde os i en smule besvær og være på den sikre side. Hvilke kors bærer Guds folk? De blander sig med verden, tager del i dens ånd, klæder og tale og handler som den.

Læs 1.Timoteus 2,9.10: »Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men med gode gerninger, som det sømmer sig for kvinder, der vedkender sig gudsfrygt.« Også 1 Peter 3,3-5: »Jeres prydelse skal ikke være noget udvortes: hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelse, som en sagtmodig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne. Thi således prydede også fordum de hellige kvinder sig, som håbede på Gud og underordnede sig deres mænd."

Eksemplets magt er stor. Søster A dristede sig til at bære små krinoliner. Søster B sagde: det er ikke værre at jeg bærer krinoliner end det er for søster A og hun har dem lidt større. Søster C efterligner søstrenes A´s og B´s eksempel og hun har dem lidt større end hos A og B, men alle påstår at deres krinoliner er små.

Forældre, som vil lære deres børn det dårlige i at følge verdens mode, har en svær kamp. De mødes med dette: "Hvorfor bærer søstrene A, B og C krinoliner; hvis det er dårligt for mig, vil det også være for dem." Hvad skal forældre (279) sige?" De bør give et rigtigt eksempel for deres børn og selvom eksemplet fra Kristi bekendene efterfølgere får børnene til at tro, at deres forældre er meget omhyggelige og strenge i deres restriktioner, vil Gud alligevel velsigne disse samvittighedsfulde forældre. Hvis forældre ikke tager en fast og besluttet kurs, vil deres børn blive tvunget af strømmen, for Satan og hans onde engle arbejder på deres sind og eksemplet fra uindviede trosbekendere gør arbejdet med at overvinde sig langt mere tungt for dem. Alligevel skal kristne forældre med tro på Gud og alvorlig bøn presse til, på den ujævne pligt?sti. Korsets vej er en fremadgående og opadgående vej. Og idet vi kommer frem på denne og søger de ting, som er for oven, må vi komme længere og længere væk fra de ting, som hører jorden til. Selvom at verdslige og kødelige trosbekendere styrter sig nedad mod døden, må dem som klatrer op ad bjerget lægge deres anstrengelser til, ellers vil de rives ned, sammen med dem.

Verdens børn kaldes for mørkets børn. De er forblændet af denne verdens gud og er ledt af ånden fra mørkets fyrste. De kan ikke glæde sig over himmelske ting. Lysets børn har deres hengivenhed til ting i himlen. De lægger verdens ting bag sig. De fuldbyrder befalingen:

"Adskil jer og kom ud fra blandt dem." Dette er det betingende løfte: "Jeg vil tage imod jer." Fra begyndelsen, har Kristus valgt sit folk ud af verden, påbudt dem at udskille sig og ikke have fællesskab med mørkets ufrugtbare gerninger. Hvis de elsker Gud og holder hans bud, vil de være langt fra, at have venskab med verden og holde af dets lyster. Der er ingen samklang mellem Kristus og Belial.

Profeten Ezra og andre trofaste tjenere i den jødiske menighed, blev overrasket, da øversterne kom og sagde: »Folket, Israel og præsterne og levitterne har ikke skilt sig ud fra hedningerne eller fra (280) deres verderstyggeligheder.« »Efter, alt hvad der er vederfaret os på grund af vore onde gerninger og vor svare skyld ? og endda har du, vor Gud ikke i fuldt mål tilregnet os vore synder, men skænket os en sådan flok undslupne ? skal vi da på ny krænke dine bud, ved at besvogre os med folk, der øver slige vederstyggeligheder? Vil du da ikke vredes således på os, at de ødelægger os aldeles, så der ikke levnes nogen rest og ingen undslipper? Herre, Israels Gud! Du er retfærdig, derfor er vi nu en rest tilbage, som er undsluppet; se, vi står for dig i vor syndeskyld; thi det er umuligt at bestå for dit åsyn, når sligt kan ske!« Ezra 9,1.13-15.

2.Krøn 36,14-16: Ligeledes gjorde alle Judas øvester og præsterne og folket sig skyldige i megen troløshed ved at efterligne alle hedningefolkets vederstyggeligheder og de besmittede Herrens hus, som han havde helliget i Jerusalem. Herren, deres fædres Gud, sendte tidlig og silde manende ord til dem, ved sine sende bud, fordi han ydmygedes over sit folk og sin bolig; men de spottede Guds sendebud, lod hånt om hans ord og gjorde sig lystige over hans profeter, indtil Herrens vrede mod hans folk tog til i den grad, at der ikke mere var lægedom."

3.Mos 18,26-27: »Hold derfor mine anordninger og lovbud og øv ikke nogen af disse vederstyggeligheder, det gælder både den indfødte og den fremmede, der bor iblandt eder ? thi alle disse vederstyggeligheder øvede indbyggerne, som var der før eder og landet blev urent."

5.Mos 32,16-22: De æggede ham med fremmede, med vederstyggeligheder tirred de ham; de ofred til dæmoner, der ej er guder, til guder, de ej kendte til; til nye, der nys var kommet frem og som ej eders fædre frygted. Klippen, der avlet dig, slog du af tanke og glemte den Gud, der fødte dig! Da Herren så det, forstødte han dem (281) af græmmelse over sine børn og sagde: »Jeg vil skjule mit åsyn for dem og se, hvad ende det tager med dem; thi de er en bundfalsk slægt, børn, som er uden troskab; de ægged mig med det, der ikke er Gud, tirred mig ved deres tomme gøgl: Jeg vil ægge dem med det, der ikke er et folk, tirre dem ved et folk af dårer. Thi der flammer en ild i min vrede, som brænder til dødsrigets dyb; den fortærer jorden med dens grøde og antænder bjergenes grunde."

Vi læser her de advarsler som Gud gav til det gamle Israel. Det var ikke til hans gode behag at de skulle strejfe rundt i ørknen så længe; havde de underkastet sig og holdt af at blive ledt af ham, ville han straks have bragt dem til forjættede land; men fordi de så ofte bedrøvede ham i ørknen, svor han i sin vrede at de ikke skulle hvile hos ham og frelse to, der fulgte ham helt, at redde. Gud forlangte at hans folk skulle stole på ham alene. Han ønskede ikke at de skulle få hjælp fra dem som ikke tjente ham.

Læs venligst Ezra 4,1-5: »Men da Judas og Benjamins fjender hørte, at de, der havde været i landflygtighed, byggede Herren, Israels Gud, en helligdom, henvendte de sig til Zerubbabel, Jesua og overhovederne for fædrenehusene og sagde til dem: »Lad os være med at bygge, thi vi søger eders Gud såvel som I og ham har vi ofret til, siden assyrerkongen Asarhaddon førte os herind!« Men Zerrubabbel, Jesua og andre overhoveder for Israels fædrehuse svarede: »I skal ikke være fælles med os om at bygge vor Gud et hus, men vi vil være ene om at bygge for Herren, Israels Gud, således som kong Kyrous perserkongen, pålagde os!« Så bragte hedningerne i landet Judas folks hænder til at synke og skræmmde dem fra at bygge; og de købte folk til med deres råd at modarbejde dem og bringe deres planer til at stande."

Ezra 8,21-23: »Så lod jeg dér ved floden Ahava udråbe en faste til ydmygelse for vor Guds åsyn for hos ham at udvirke en lykkelig rejse for os og vore familier og ejendele; thi jeg undså mig ved at bede kongen om krigsfolk og ryttere til at hjælpe os undervejs mod fjenden, eftersom vi havde sagt til kongen: »Vor Guds hånd er over alle, der søger ham, men hans vælde og vrede kommer over alle dem, der forlader ham.« Så fastede vi og bad til vor Gud derom og han bønhørte os."

Profeten og dennes fædre betragtede ikke landets folk, som tilbedere af den sande Gud og selv om at de erklærede dem venskab og ønskede at hjælpe dem, vovede de ikke at forene sig med dem i noget som helst, med hensyn til hans gudsdyrkelse. Selvom de gik til Jerusalem for at bygge Guds tempel og genoprette hans gudsdyrkelse, ville de ikke bede kongen om at lade dem hjælpe i dette, men ved faste og bøn søgte de Herren efter hjælp. De troede på at Gud ville forsvare dem og give sine tjenere medgang i deres anstrengelser for at tjene ham. Alle tings Skaber behøver ikke hans fjenders hjælp, for at tilvejebringe hans gudsdyrkelse. Han beder ikke om ondskabens offer, ej heller tager imod gaver fra dem, som har goder, der ligger før Herren.

Vi hører ofte bemærkningen: "I er meget afvisende". Som et folk vil vi gøre et hvilket som helst offer for at vinde sjæle, eller lede dem til sandheden. Men vi tør ikke forene os med dem, holde af de ting, som de holder af og have venskab med verden, for vi vil da blive fjender af Gud.
Ved at læse de efterfølgende skriftsteder vil vi se hvordan Gud så på det gamle Israel:

»Thi Herren udvalgte Jakob, Israel til sin ejendom.«
5.Mos 14,2: »Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud og dig har Herren udvalgt til at være hans ejendomsfolk blandt alle folk på jorden.«
5.Mos 7,6.7: »Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. Det er ikke, fordi I er større end alle de andre folk, at Herren har fattet velbehag til eder og udvalgt eder, thi I er det mindste af alle folk."

2.Mos 33,16: »Hvorpå skal det dog kendes, at jeg har fundet nåde for dine øjne, jeg og dit folk? Mon ikke på, at du vandrer med os, mig og dit folk, en udmærkelse fremfor alle andre folkeslag på jorden?"

Hvor ofte gjorde det gamle Israel ikke oprør og hvor ofte blev de ikke hjemsøgt med domme og tusinde slået ihjel, fordi de ikke ville give agt på befalinger fra Gud, der havde udvalgt dem! Guds Israel i disse sidste dage er i stadig fare for at blive blandet med verden og miste alle tegn på at være Guds udvalgte folk. Læs igen Titus 2,13-15. Vi er her bragt hen til de sidste dage, hvor Gud renser et særskilt folk til sig selv. Skal vi udfordre ham som det gamle Israel gjorde? Skal vi bringe hans vrede over os ved at forlade ham og blande os med verden og følge vore omgivende nationers vederstyggeligheder?

Herren har sat ham til side som er gudfrygtig om ham; indvielse til Gud og adskillelse fra verden er tydelig og direkte indskærpet i både det gamle og nye testamente. Der er en adskillesesmur, som Herren selv har sat mellem verdens ting og de ting, som han har valgt ud fra verden og helliget sig selv. Guds folks kald og karakter er særligt, deres muligheder er særlige. Og disse særheder adskiller dem fra alle andre folk. Hele Guds folk på jorden har været ét legeme, lige fra begyndelsen til tidens ende. De har ét hoved der styrer og regerer legemet. De samme pålæg, som hvilede på det gamle Israel, hviler på Guds folk nu, for at være adskilte fra verden. Menighedens store hoved har ikke (284) forandret sig. Den kristnes erfaring i disse dage er lige så stor, som det gamle Israels vandring. Læs venligst 1. Korinterbrev 10, især fra det 6. til det 15. vers:

»I dette er de blevet eksempler til advarsel for os, for at vi ikke skal begære, hvad ondt er således som de gjorde. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem blev, således som der står skrevet: »Folket satte sig til at spise og drikke og derpå stod de op for at lege.«... Lad os heller ikke friste Herren som nogle af dem fristede ham og blev dræbt af slanger. I må ikke knurre, som nogle af dem knurrede og blev dræbt af »ødelæggeren«. Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet. Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i

agt, at han ikke falder! Det er kun almindelige, menneskelige fristelser, der hidtil har mødt jer og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristeren skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem. Derfor, mine elskede, fly afgudsdyrkelsen! Jeg taler til jer som til forstandige; døm selv om det, jeg siger."

1.Joh 3,1: »Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham.«
1.Joh 2,15-17: »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham. Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden. Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid.« 2.Peter 2,20: »Thi når de ved erkendelse af Herren og Frelseren Jesus Kristus har undflyet verdens besmittelse, men ingen lader sig indvikle deri og bukker under, så er det sidste blevet værre med dem end det første."

Jakob 4,4: »Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende."

Jakob 1,27: »En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.«
Titus 2,12: »Opdrager os til at sige nej til ugudelighed og verdslige begæringer og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i den nuværende verden.«
Rom 12,2: »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.«
Joh 17,14.15.17: »Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er verden. Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.« »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.«
Lukas 6,22.23: »Salige er I, når folk hader jer og udstøder jer og håner jer og forkaster jeres navn som ondt for Menneskesønnens skyld. På den dag skal I fryde jer og springe højt af glæde; thi se, jeres løn er stor i Himmelen. Thi på samme måde gjorde deres fædre ved profeterne.«
Joh 15,16-19: Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt og det en varig frugt, så at Faderen kan give jer hvad som helst I beder ham om i mit navn. Dette byder jeg jer at I skal elske hverandre. Når verden hader jer, så skal I vide at den har hadet mig før jer. Var I af verden, så ville verden elske sit eget; men fordi I ikke er af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer.«
1 Joh 4,4.5: »Børnlille, I er af Gud og I har (286) sejret over dem, fordi han, der er i jer, er større end han, der er i verden. De er af verden; derfor taler de af verden og verden hører dem."

1 Joh 2,5,6: »Men den, der holder hans ord, i ham er sandelig Guds kærlighed blevet fuldkomment. Derpå kender vi, at vi er i ham. Den, der siger, at han bliver i ham, han er også selv skyldig at vandre således, som Han vandrede.«
1 Peter 2,9: »Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys."

Idet vi læser i Guds ord, viser det sig tydeligt at hans folk skal være særligt og adskilt fra den ikke-troende verden, der er omkring dem. Vort ståsted er farefuldt og interessant. Når vi lever i de sidste dage hvor betydningsfuldt er det så ikke at vi efterligner Kristi eksempel og vandrer netop der, hvor han vandrede. »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« Menneskers klogskab og modstand må ikke lede eller regere over os. De vil altid lede væk fra korset. Kristi tjenere har heller ikke deres hjem eller skatte her. Måtte da de alle kunne forstå at det er kun fordi Herren regerer at vi har fået lov til at dvæle i fred blandt vore fjender. Det er ikke vor ret at kræve særlig gunst af verden. Vi må indvillige os i at blive ringe og foragtede blandt mennesker, indtil krigen er fuldendt og sejren vundet. Kristne er kaldt til at komme ud og adskille sig fra verdens venskab og ånd; deres styrke og kraft består i at være udvalgt og accepteret af Gud.

Guds Søn var arving til alt og herredømme og herlighed over denne verdens riger var lovet ham. Da han viste sig i denne verden, var det dog uden rigdom eller glans. Verden forstod ikke hans enhed med Faderen. Hans guddommelige karakters fortrinlighed og herlighed (287) var skjult fra ham. Han var derfor »ringeagtet, afskyet af folk,« og »vi regnede ham for plaget, slagen, gjort elendig af Gud.« Sådan som Kristus var i verden, sådan er hans efterfølgere. De er Guds sønner og deler arven (ordr: samler arvingerne) med Kristus og riget og herredømmet tilhører dem. Verden forstår ikke deres karakter og hellige kald; de indser ikke at de er optaget i Guds familie. Deres enhed og fællesskab med Faderen og Sønnen gives ikke til kende og selv om verden ser deres ydmygelse og skam, viser det ikke hvem de er, eller hvad de skal blive til. De er fremmede. Verden kender dem ikke og påskønner ikke deres bevæggrunde.

Verden modner sig til dens ødelæggelse. Gud kan bære over med syndere, men ikke mere. De må tømme hans vredes bæger ublandet med nåde. Dem, som vil være Guds arvinger og dele arv med Kristus for udødelig arv, vil være udskilte. Ja så særligt at Gud sætter et mærke på dem, som sine, fuldstændig sine. Tænk jer om Gud vil tage imod og ære og anerkende et folk så opblandet med verden, at de kun adskiller sig fra dem i navn? Læs igen Titus 2,13-15. Det vil snart kendes hvem, der er på Herrens side, som ikke vil skamme sig over Jesus. Dem som ikke har moralsk tapperhed, til samvittighedsfuldt at tage deres ståsted på trods af ikke-troende, er ham til skamme og de elsker ikke hans eksempel.

Indvielse

Guds folk vil blive forsøgt og prøvet. Et grundigt og undersøgende arbejde er nød til at gøres blandt sabbatsholdere. Ligesom det gamle Israel glemmer vi hurtigt Gud og hans vidunderlige gerninger og gør oprør mod ham. Nogle ser på verden og får lyst til at følge dets manérer og deltage i dets (288) fornøjelser, præcis som Israels børn så tilbage til Ægypten og tørstede efter de det gode ting, som de havde nydt der og hvem Gud valgte at holde tilbage for at afprøve dem og derved prøve deres troskab til ham. Han ønskede at se om hans folk værdsatte hans tjeneste og den frihed han så mirakuløst havde givet dem, højere end de fornøjelser de nød i Ægypten, selv om de var i trældom under et tyrannisk afguderisk folk.

Alle sande Jesu efterfølgere vil få skrammer. Gud vil prøve dem og se på deres tros ægthed. Jeg er blevet vist at Jesu sande efterfølgere vil aflægge sig, udflugter, gavefester, shows og andre fornøjelsessammenkomster. De kan ingen Jesus finde der og ingen indflydelse, der vil gøre dem himmelsk sindede og forøge deres vækst i nåden. Det adlydte Guds ord leder os til at forlade disse ting og væk derfra. Verdens sager er blevet forsøgt og anses for værdige til at beundres og nydes, af alle dem, som ikke er indviede tilhængere af korset og åndelig gudsdyrkelse af den korsfæstede Jesus.

Der er avner iblandt os og det er derfor vi er så svage. Nogle lærer hele tiden af verden. Deres synspunkter og fornemmelser harmonerer meget med verdens ånd end med Kristi selvfornægtende efterfølgeres ånd. Det er fuldstændig naturligt for dem at foretrække den selskabsånd der stemmer bedst over ens med deres egen. Og disse har temmelig megen indflydelse midt iblandt Guds folk. De tager del hos dem og har et navn blandt dem og er en lærebog for ikke-troende, svage og uindviede i menigheden. Disse tvetydige personer vil altid have modvilje mod det klare og tydelige vidnesbyrd, som irettesætter de enkelte fejl. I denne renselsestid vil disse personer enten blive helt forvandlet, ved at lyde sandheden, eller de vil blive efterladt i verden, hvor de hører til, for at modtage deres belønning.

»Af deres frugter skal I kende dem.« Alle Kristi efterfølgere bærer frugter til hans ære. Deres liv vidner om at gode gerninger har været gjort i dem af Guds Ånd og deres frugter er til hellighed. Deres livsførelse er ophøjet og rent. Dem som ingen frugter bærer har ingen erfaring i Guds sager. De er ikke på vintræet. Læs Johannes 15,4.5: »Bliv i mig, så bliver jeg også i jer. Ligesom grenen ikke kan bære

frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig. Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre."

Hvis vi vil være Jesu Kristi tilbedere, må vi ofre enhver afgud og fuldt adlyde de første fire bud. Mattæus 22,37.38: »Han svarede ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.« Dette er det største og første bud.« De første fire bud tillader ingen adskillelse fra Guds kærlighed. Ejheller er det på nogen måde tilladt at dele eller splitte vores helt enestående glæde i ham. Det der deler kærligheden og fjerner dem fra sjælens enestående kærlighed til Gud, hvad det end er, tager form af en afgud. Vore kødelige hjerter vil klynge sig til vore afguder og forsøger at få dem med; men vi kan ikke komme frem, før vi lægger dem væk, for de vil adskille os fra Gud. Menighedens store Hoved har valgt sit folk ud fra verden og forlanger at de skal være adskilte. Han har tænkt sig at ånden fra hans påbud skal drage dem til ham selv og adskille dem fra verdens elementer. At elske Gud og holde hans bud er langt fra at elske verdens fornøjelser og venskab. Der er ingen samklang mellem Kristus og Belial. Guds folk kan visselig stole på ham alene og uden frygt trænge sig frem på lydighedens vej.

Filosofi og tomt bedrag

Jeg har fået vist at vi må beskyttes på hver side og udholdende modstå Satans list og indtrængen. Han har forvandlet sig selv til en lysets engel og bedrager tusinde og tager dem til fange. De fordele han tager af videnskaben om menneskesindet er kolossal. Her lister han sig ubemærket ind, ligesom en slange, for at fordærve Guds værk. Kristi mirakler og gerninger vil han få til at se ud som et resultat af menneskelig dygtighed og kraft. Hvis han skulle gøre et åbent og frækt angreb på kristendommen, vil det bringe den kristne i sorg og pine for fødderne af sin Forløser og hans stærke og mægtige Befrier vil jage den frække modstander på flugt. Han forvandler derfor sig selv til en lysets engel og arbejder på sindet for at lokke os fra den eneste sikre og rigtige sti. Frenologiens, psykologiens og hypnosens videnskab er den kanal hvor igennem han kan komme mere direkte til denne slægt og arbejder med den kraft, der ligner anstrengelserne ved prøvetidens afslutning.

Læs 2 Tess 2,8-12: »Og da skal den lovløse åbenbares (ham skal Herren Jesus dræbe med et åndepust af sin mund og tilintetgøre ved sit synlige komme) og han skal komme i Satans kraft, med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes, fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud en vildførende magt over dem, de tror løgnen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden."

Satan er kommet ubemærket i disse videnskaber og har forgiftet tusindes sind og ledt dem til vantro. Han er godt tilfreds med at have udbredt kundskab til disse videnskaber. Det er en plan som han selv har lagt (291) at han selv opnår adgang til sindene og påvirker dem efter hvad der behager ham. Selv om man tror på at et menneskes tanker kan påvirke et andet så forunderligt, sniger Satan sig ind, nær ved hånden og arbejder i den højre hånd og i den venstre. Og selv om disse helliger sig til disse videnskaber lovpriser sig til himmelene på grund af store og gode gerninger de påstår er udført af dem, så værner de om og forherliger Satan selv, som går ind og arbejder med al kraft og sine tegn og gør underværker - med al uretfærdighedens bedrageri. Englen sagde: "Læg mærke til dets indflydelse. Striden mellem Kristus og Satan er ikke endnu til ende." Denne indgang Satan har gennem videnskab er godt udtænkt af hans sataniske majestæt og i tusinde af sind vil med tiden få ødelagt den sande tro på Kristi eksistens Messias, Guds Søn.

Jeg blev ledt hen til Guds kraft manifesteret ved Moses da Herren sendte ham til Farao. Satan forstod hans ærinde og var der. Han vidste godt at Moses var valgt af Gud, for at bryde trældomsåget over Israels børn og at han i sit arbejde bebudede Kristi første komme for at bryde Satans kraft og menneskeslægten og befri dem som var taget til fange i hans kraft. Satan vidste at når Kristus skulle fremvises, ville mægtige gerninger og mirakler blive udført af ham, så verden kunne vide at Faderen havde sendt ham. Han skælvede for hans kraft. Han rådførte sig med sine engle om hvordan et arbejde skulle udrettes som kunne opfylde to hensigter: 1 At ødelægge den indflydelse, som Gud gennem sine tjener Moses gav, ved at virke gennem sine agenter og således forfalske Guds værk; 2 At, ved hans hjælp, udøve en indflydelse gennem koglerne, som når ud i alle tidsaldre og hos mange ødelægger den sande tro på de mægtige mirakler og gerninger der udføres af Kristus, da han skulle komme til denne verden. Han vidste at hans rige ville lide skade, for den kraft (292) han udsatte menneskeheden for ville være til genstand for Kristus. Det var ingen menneskelig indflydelse eller kraft, som Moses besad, der fremviste miraklerne for Farao. Det var Guds kraft. Disse tegn og undere blev udrettet gennem Moses for at overbevise Farao at den store »JEG ER« sendte ham for at byde Farao at lade Israel gå så og de kunne tjene ham.

Farao tilkaldte sine troldmænd for at udrette deres trylleri. De viste også tegn og undere, for Satan kom til deres hjælp og arbejdede gennem dem. Alligevel viste Guds arbejde at være Satans kraft overlegen, for koglerne kunne ikke udføre alle de mirakler, som Gud havde udrettet gennem Moses. Kun nogle få af dem kunne. Trolmændenes staver blev til slanger,* men Arons stav opslugte dem. Efter koglerne havde forsøgt at fremkalde myg og ikke kunne, var de tvunget af Guds kraft til erkendelse og sagde til Farao: »Det er Guds finger!« Satan arbejdede gennem koglerne på en måde så den tyranniske Faraos hjerte blev forhærdet overfor Guds kraft. Satan ville ryste Moses og Arons tro, i deres missions guddommelige oprindelse og så ville hans redskaber, koglerne, få overhånd. Satan ville ikke have Israels folk befriet fra det ægyptiske slaveri så de kunne tjene Gud. Koglerne svigtede og kunne ikke udføre myggenes mirakel og ikke længere efterligne Moses og Aron. Gud ville ikke lade Satan gå videre og koglerne kunne ikke redde sig selv fra plagerne. »Og koglerne kunne ikke holde stand over for Moses på grund af betændelsen, thi betændelsen angreb koglerne såvel som alle andre ægyptere.« 2 Mos 9,11.

Guds styrende magt skar her den kanal væk hvor igennem Satan virkede og fik dem som Satan havde virket i til at mærke hans vrede. (293) Der var tilstrækkeligt bevis for For Farao til at tro, om han så ville. Koglerne arbejdede ikke kun ved deres egen kundskab, men ved deres gud, djævelen, som sindrigt fremførte sit bedrageriske arbejde i at efterligne Guds værk.

Idet vi nærmer os tidens ende, har det menneskelige sind lettere ved at blive påvirket af Satans bedrag. Han sætter de bedragede dødelige væsener til regnskab for Kristi mirakler og gerninger på det helt overordnede plan. Satan har altid været ivrig efter at gengive Kristi gerninger og befæste sin egen magt og krav. Han gør normalt ikke dette åbent og tydeligt. Han er snu og ved at den mest effektive måde for ham, at udføre sit arbejde på, er at komme til stakkels, faldne mennesker i form af en lysets engel. Satan kom til Kristus i ørknen i form af en flot ung mand ? mere som en monark end som en falden engel - med skriften i sin mund. Han sagde: »Der står skrevet« Vor lidende Frelser mødte ham med skriften og sagde: »Der står skrevet« Satan benyttede sig af Kristi lidende tilstand, som havde taget vor menneskelige natur på sig.

Læs Mattæus 4,8-11: »Atter tager Djævelen ham med sig op på et højt bjerg og viser ham alle verdens riger og deres herlighed og han siger til ham: »Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.« Da siger Jesus til ham »Vig bort, Satan! thi der står skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« Da forlader Djævelen ham og se, engle kom til ham og tjene ham."

Her bredte Satan verden ud for Kristus i dets mest tiltrækkende lys og antydede at han ikke behøver at udholde så megen lidelse for at få jordens riger; Satan ville opgive alle sine krav hvis Kristus blot ville dyrke ham. Satans mishag begyndte første gang i himlen, fordi han ikke kunne blive den højeste i rang - (294) lige med Gud, ophøjet over Kristus. Han gjorde oprør og mistede sin rang; og han og dem som sympatiserede med ham, blev kastet ud fra himlen. I ørkenen håbede

han at benytte sig af Kristi svage og lidende tilstand og få den hyldest fra ham, som han ikke opnåede i himlen. Men Jesus gav, ikke engang i sin udmattede og afkræftede tilstand, op for Satans fristelse et øjeblik, men viste sin overlegenhed og udøvede sin myndighed ved at påbyde Satan: »Vig bort«? eller, forlad mig. Satan var forbløffet. Han undersøgte da hvordan han kunne udrette sin hensigt og få æren fra menneskeslægten, som han fik afvist i himlen og af Jesus på jorden. Havde han haft held med at friste Kristus, så ville frelsesplanen falde og det ville lykkes ham at bringe håbløs ulykke over menneskeheden. Men det som mislykkedes for Satan, da han kom til Kristus, har han udrettet ved at komme til mennesket.

Hvis Satan kan omtåge og bedrage det menneskeligesind så de som dødelige ledes til at tro at der er en nedarvet kraft i dem selv, der udretter store gode gerninger, holder de op med at stole på Gud. Gud gør det for dem, de tror de har kraft til at gøre af dem selv. De anerkender ikke en højere magt. De giver ikke Gud den ære, som han forlanger og som er tilbørlig for hans store og fortrinlige Majestæt. Satans mål er således nået og han jubler over at faldne mennesker formasteligt ophøjer sig selv, som han ophøjede sig selv i himlen og blev stødt ud. Han ved at hvis mennesker ophøjer sig selv, er hans undergang lige så sikker som hans egen.

Satan tabte sine fristelser mod Kristus i ørknen. Frelsesplanen var blevet udført. Den dyrebare pris var blevet betalt for menneskets forløsning. Og nu søger Satan at rive grundlaget væk for den kristnes håb og vende menneskets sind i en sådan retning at de ikke må få gavn eller blive frelst af det store offer som er givet. Han leder faldne mennesker, »med al uretfærdighedens forførelse«, (295) til at tro at han kan gøre meget godt uden soning, så han ikke behøver at blive afhængig af en korsfæstet og opstanden Frelser, så menneskets egen fortjeneste vil berettige ham til Guds gunst. Og så vil han ødelægge menneskets tillid til bibelen, vel vidende at lykkes det, vil han som opdager dette bliver ødelagt. Han indprenter det bedrag i sindene at der ingen personlig djævel er og at dem, som tror dette ikke gør nogen anstrengelser imod den og fører ikke krig imod det som de tror ikke eksisterer. Således tager stakkels, blinde mennesker endelig imod maksismens almindelige leveregler, "Alt er rigtigt". De erkender ingen regler, som målesnor for deres levebane.

Satan får mange til at tro, at bøn til Gud er unødig og kun en formssag. Han ved udmærket godt hvor nødvendig meditation og bøn er for at holde Kristi efterfølgere vågne til at modstå hans list og bedrag. Ved sine opfindelser vil han adskille sindet fra disse betydningsfulde ceremonier, så at sjælen ikke må lære at få hjælp fra den Mægtige og opnå styrke fra ham, til at modstå hans angreb. Jeg blev vist hen til Guds gamle folks inderlige og virkningsfulde bønner. »Elias var et menneske under samme kår som vi og han bad en (alvorlig) bøn.« Daniel bad tre gange om dagen til sin Gud. Satan er rasende ved bønnens lyd, for han ved at han vil lide tab. Daniel blev foretrukket fremfor præsidenter og fyrster fordi en fortrinlig ånd var i ham. Faldne engle frygtede at hans indflydelse ville svække deres kontrol over rigets herskere, for Daniel var i høj rang. Den anklagede hær af onde engle oprørte præsidenter og fyrster til misundelse og jalousi og de vogtede Daniel nøje for at finde noget imod ham, som de kunne anklage ham for kongen, men det mislykkedes for dem. Da prøvede disse sataniske agenter at gøre hans trofasthed mod Gud til årsag for hans ødelæggelse. Onde engle lagde planer for dem og disse agenter satte dem hurtigt i kraft.

Kongen tog sig ikke af de listige triks der var påtænkt (296) mod Daniel. Med fuld kundskab til kongens dekret, bøjede Daniel sig stadig for sin Gud, »havde han åbne vinduer.« Han anså bøn til Gud for at være af så stor betydning at han hellere ville ofre sit liv end at opgive bønnen. På grund af sin bøn til Gud, blev han kastet i løvekulen. Så langt udretter onde engle deres hensigter. Men Daniel forsatte med at bede, selv i løvekulen. Blev han overgivet til fortæring? Glemte Gud ham dér? Oh nej; Jesus den mægtige befalingsmand over himlens hære, sendte sin engel for at lukke munden på disse sultne løver, så de ikke kunne såre det bedene Guds menneske; og alt var fred i den forfærdelige kule. Kongen forvissede sig om at han blev beskyttet og bragte ham ud med ære. Satan og hans engle blev overvundet og rasende. De agenter han havde hvervet blev fordømt til undergang på den samme forfærdelige måde som de havde tænkt sig at ødelægge Daniel.

Troens bøn er den store styrke for den kristne og vil helt sikkert sejre over Satan. Det er derfor han antyder at vi ingen behov har for bøn. Jesu navn, vor forsvarer, afskyer han; og når vi i alvor kommer til ham efter hjælp, er Satans hære opskræmte. Det tjener hans hensigter vel hvis vi forsømmer at bønnens brug, for så kan hans løgnagtige underværker lettere modtages. Det som han ikke fik udrettet ved at friste Kristus, får han udrettet ved at sætte sine bedrageriske fristelser for mennesket. Han kommer nogle gange i en dejlig ung mands skikkelse, eller i et pænt skyggebillede. Hans gerninger helbreder og bliver tilbedt af bedragede mennesker, som en velgører for vor slægt. Frenologi og hypnose er rigtig meget ophøjet. I sig selv er de gode, men de bemægtiges af Satan, som hans mest magtfulde midler til at bedrage og ødelægge sjæle. Hans list og påfund modtages, som om det er fra himlen og tro på den der opdager det - bibelen - er ødelagt i tusindes sind. Satan tager her imod den tilbedelse, som passer til hans sataniske majestæt. Tusinde underholder sig med og får belæring fra (297) denne demon-gud og handler efter hans lære. Verden, der regner med at få så megen gavn af frenologi og dyrisk magnetisme, har aldrig været så korrupt. Satan bruger netop disse ting for at ødelægge gode kræfter og lægge grunden til spiritisme.

[Jeg blev henvist til følgende skriftsted som særlig anvendeligt på nutidens spiritisme: Kol 2,8: »Tag jer i agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig visdom og tomt bedrag, som støtter sig på menneskers overlevering og verdens »magter«, ikke på Kristus.« Jeg så, at tusinder er blevet bytte for frenologiens og den dyriske magnetismes filosofi og ledet til vantro. Dersom sindet begynder at vandre i disse baner, er det næsten afgjort, at det taber ligevægten og bliver behersket af en ond ånd. Arme menneskers sind fyldes med "tomt bedrag". De mener, at der i den selv er en sådan kraft til at udføre store gerninger, at de ikke indser nødvendigheden af en højere kraft. Deres principper og deres tro bygger på »menneskers overlevering og verdens "magter" og ikke på Kristus«. Jesus har ikke lært dem denne filosofi. Intet af den art er at finde i hans lære. Han ledte ikke stakkels dødelige mennesker til at tænke på sig selv, til at tænke på en kraft, som de selv besad. Han ledte altid deres sind hen til Gud, universets Skaber, som kilden til deres styrke og visdom. I det attende vers gives der en speciel advarsel: »Lad jer ikke frakende sejrsprisen af nogen, hvis lyst står til »ydmyghed« og engledyrkelse og som fordyber sig i, hvad han har set i syner, uden grund opblæst af sit kødelige sind.”

Spiritismens forkæmpere kommer på en behagelig, fortryllende måde for at bedrage dig og dersom du hører på deres fabler, bliver du dåret af retfærdighedens fjende og vil visselig miste din sejrspris. Når ærkeforførerens dårende indflydelse først én gang besejrer dig, bliver du forgiftet og dens dræbende indflydelse forfalsker og ødelægger din tro på, at Kristus er Guds Søn og du forlader dig ikke længere på hans blods fortjeneste. De, som bedrages af denne filosofi, (298) berøves deres belønning ved Satans forførelse. De forlader sig på deres egne fortjenester, øver en selvvalgt ydmyghed og er endog villige til at bringe ofre, fornedre sig selv og hengive deres sind til at tro på det rene nonsens, således at de tager imod de mest meningsløse forestillinger gennem sådanne, som de mener er deres afdøde venner. Satan har i den grad forblindet deres øjne og forvansket deres skøn, at de ikke har set ondet og de følger den undervisning, der angives at komme fra deres afdøde venner, som nu er engle i en højere sfære.

Satan har valgt en meget sikker, besnærende vildfarelse, et blændværk, som er egnet til at vække sympati hos dem, der har lagt deres kære i graven. Onde engle påtager sig disse kæres skikkelse og omtaler hændelser i forbindelse med deres liv og udfører handlinger, som deres venner udførte, medens de levede. På denne måde bedrager de, de afdødes slægtninge og leder dem til at tro, at deres afdøde venner er engle, der svæver omkring dem og meddeler sig til dem. Disse betragter de med en vis afgudisk agtelse og hvad de måtte sige, har større indflydelse over dem end Guds ord. Disse onde engle, der foregiver at være afdøde venner, vil enten fuldstændigt forkaste Guds ord, som tomme fabler eller, hvis det tjener deres hensigt bedst, udvælge sådanne væsentlige dele deraf, som vidner om Kristus og påviser vejen til himmelen, medens de forandrer de tydelige udtalelser i Guds ord, således at de svarer til deres egen fordærvede natur og

ødelægger sjæle. Ved at give agt på Guds ord kan alle, som er villige dertil, blive overbeviste om dette sjæleødelæggende bedrag. Gud siger med tydelige ord, at »de døde ved ingenting«. Prædikeren 9,5.6 »Thi de levende ved dog, at de skal dø, men de døde ved ingenting og løn har de ikke mere i vente; thi mindet om dem slettes ud. Både deres kærlighed og deres had og deres misundelse er for længst borte og de får ingen sinde mere lod og del i noget af det, som sker under solen."

Vildledte dødelige mennesker dyrker onde engle i den tro, at (299) de er deres afdøde venners ånder. Guds ord erklærer udtrykkelig, at de døde ikke mere har nogen del i, hvad der sker under solen. Spiritisterne siger, at de døde ved alt, hvad der sker under solen, at de meddeler sig til deres venner på jorden, giver værdifuld oplysning og udfører undere. Sal.115,17: »De døde priser ej Herren, ingen af dem, der steg med i det tavse.« Forvandlet til en lysets engel virker Satan med al uretfærdigheds bedrag. Han, som kunne tage Guds Søn, der en kort tid blev gjort ringere end englene og stille ham op på helligdommens tinde og tage ham ned sig op på et såre højt bjerg for at vise ham verdens riger, kan øve sin magt over menneskeslægten, som er Guds søn langt underlegen i styrke og visdom, selv efter at ham havde påtaget sig menneskets natur.

I denne fordærvede tidsalder behersker Satan dem, der afviger fra det rette og vover sig ind på hans grund. Over sådanne øver ham en frygtelig magt. Jeg blev henvist til disse ord: »Indladende sig på ting, som han ikke har set, forfængeligt opblæst af sit kødelige sind.« Jeg så, at nogle tilfredsstiller deres nysgerrighed og indlader sig med djævelen. De har ingen egentlig tro på spiritismen og ville med forfærdelse vige tilbage for tanken om at være medier. Alligevel vover de sig ud og indtager en stilling, hvor Satan kan øve sin magt over den. Det er ikke deres mening at ville trænge dybt ind i dette værk; men de ved ikke, hvad de gør. De vover sig ind på djævelens grund og frister ham til at beherske dem. Den mægtige ødelægger betragter dem, som sit retmæssige bytte og øver sin magt over dem og det imod deres vilje. Når de ønsker at øve selvkontrol, formår de det ikke. De har overgivet deres sind til den onde og ham vil ikke frigive sine, men holder dem i fangenskab. Guds kraft, som svar på hans trofaste efterfølgeres alvorlige bønner er den eneste magt, der kan befri den besnærede sjæl.

Det eneste trygge er nu at søge efter den i Guds ords åbenbarede sandhed, som efter skjulte skatte. Emner som sabbaten, menneskets natur og Jesu vidnesbyrd er de store og vigtige sandheder, som bør forstås; de vil vise sig at være som et anker for Guds folk i disse farefulde tider. Men den store mængde af menneskeheden forsmår Guds ords sandheder og foretrækker fabler. 2 Tess 2,10.11 »Fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løgnen."

De mest ryggesløse og fordærvede bliver i høj grad smigret af disse djævleånder, som de mener er deres afdøde venners ånder og de er forfængeligt opblæste i deres kødelige sind. Og da de ikke ved at holde (Kol 2,19:) »fast ved hovedet, nemlig ham ud af hvem hele legemet vokser Guds vækst, medens det hjælpes og sammenholdes ved sine bindeled og bånd,« fornægter de ham, som meddeler legemet styrke, for at hvert lem må kunne vokse Guds vækst.

Tomme filosofi! Lemmerne på legemet beherskes af hovedet. Spiritisterne sætter hovedet til side og tror, at alle lemmerne på legemet selv må handle og at fastsatte love, under en fremadskridende udvikling, vil føre dem frem til fuldkommenhed uden et hoved. Joh 15,1.2.4-6: »Jeg er det sande vintræ og min fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, dem tager ham bort og hver, som bærer frugt, dem renser han, for at dem skal bære mere frugt.« »Bliv i mig, så bliver jeg også i jer. Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig. Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre. Hvis nogen ikke bliver i mig, kastes han ud, som en gren og visner; man samler dem og kaster dem i ilden og de brændes."

Kristus er kilden til vor styrke. Ham er Vintræet, vi er grenene. Vi må få næring fra det levende Vintræ. Berøves vi kraften og næringen fra dette Vintræ, er vi ligesom lemmer på et legeme uden hoved og befinder os netop i den tilstand, Satan ønsker, at vi skal befinde os i, for at han må kunne beherske os efter sit behag. Han virker »med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes, fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løgnen« Spiritismen er en løgn. Den er grundlagt på den første store løgn: »I skal *ingenlunde* dø.« Tusinder af mennesker afhugger ham, som er hovedet og følgen er, at lemmerne handler uden hoved og en anden leder legemet. Satan behersker dem.

Jeg så, at Satan ikke kan beherske sindet, medmindre det stilles under hans kontrol. De, der afviger fra, hvad der er ret, befinder sig nu i stor fare. De skiller sig fra Gud og fra hans engles årvågne omhu og Satan, der altid er på sin post for at ødelægge sjæle, begynder at påvirke dem, med sine forførelser. Sådanne er i den yderste fare og dersom de ser mørkets magter og forsøger at modstå dem og at løsrive sig fra Satans snare, bliver det ingen let sag. De har vovet sig ind på Satans grund og han gør krav på dem. Han vil ikke nøle med at bruge alle sine kræfter og kalde hele sin onde hærskare til hjælp for at vriste et enkelt menneske ud af Kristi hånd. De, der har fristet djævelen til at friste dem, må gøre fortvivlede anstrengelser for at frigøre sig fra hans magt. Men når de begynder at arbejde for sig selv, vil Guds engle, som de har voldt sorg, komme dem til undsætning. Satan og hans engle er uvillige til at gå glip af deres bytte. De kæmper og strider mod de hellige engle og kampen er hård. Men hvis de, der er faret vild, vedbliver med at bede inderligt og i dyb ydmyghed bekender deres synder, vil engle, som er vældige i magt, få overhånd og rive dem ud af de onde engles vold.

Da sløret blev løftet og fordærvelsen i denne tid blev vist mig, blev jeg syg om hjertet og min ånd var nær ved at forsmægte inden i mig. Jeg så, at jordens beboere var i færd med at fylde deres ugudeligheds mål. Guds vrede er optændt og vil ikke mere lægge sig, før syndere er udryddet fra jorden. Satan er Kristi personlige fjende. Han er ophavet til og lederen i oprør af enhver art i himmel og på jord. Hans raseri tiltager; vi har intet begreb om hans magt. Kunne vore øjne oplades til at se de faldne engle arbejde med dem, der tager sagen let og mener sig trygge, ville vi ikke føle os så sikre. Onde engle er i hælene på os hvert øjeblik. Slette mennesker venter vi at finde parat til at handle efter Satans indskydelser; men når vort sind er ubevogtet mod hans usynlige hjælpere, vinder de nyt terræn og gør undere og mirakler for vore øjne. Er vi beredte til at stå dem imod ved hjælp af Guds ord, det eneste våben, vi med held kan anvende?

Nogle vil være fristede til at tage imod disse undere, som om de kom fra Gud. Syge vil blive helbredt for vore øjne. Mirakler vil blive udført for vore øjne. Er vi forberedte på den prøve, der venter os, når disse løgnens undere fra Satan kommer tydeligere til syne? Vil ikke mange sjæle gå i snaren og blive fanget? Ved at afvige fra Guds klare forskrifter og befalinger og ved at agte på fabler forbereder mange deres sind til at tage imod disse løgnens undere. Vi må nu alle søge at ruste os til striden, som vi snart må optage. Troen på Guds ord, som vi må granske under bøn og gøre anvendelse af i det praktiske liv, vil være vort skjold mod Satans magt og gøre os til sejrvindere ved Kristi blod. *Vejl f menigh* bd 1 side 84-88]

Vidnesbyrd 8 (1862)
Kristendom i familien

[Den høje og ansvarsfulde stilling, Guds folk bør indtage, er blevet fremstillet for mig. De er jordens salt og verdens lys og de må vandre, som Kristus vandrede. De vil komme ud af den store trængsel. Vor tid er en strid og prøvelsens tid. Vor frelser siger i Åb. 3,21: »Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min fader på hans trone.« Lønnen gives ikke til alle, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere, men dem, der sejrer, ligesom han har sejret. Vi må studere Kristi liv og lære, hvad det vil sige at bekende ham over for verden.

For at kunne bekende Kristus må vi eje ham. Ingen kan med sandhed bekende Kristus, medmindre Kristi sind og ånd er i ham. Hvis et gudfrygtighedens skin eller en indrømmelse af sandheden altid var en bekendelse af Kristus, kunne vi sige: Bred er den vej, som fører til livet og der er mange, som finder den. Vi må forstå, hvad det er at bekende Kristus og hvori vi fornægter ham. Det er muligt at bekende Kristus med læberne og dog fornægte ham i gerninger. Åndens frugter åbenbarede i livet er en bekendelse af Kristus. Har vi forladt alt for Kristus, vil vi leve et ydmygt liv, vor vandel vil være himmelsk og vor adfærd ulastelig. Sandhedens mægtige, rensende indflydelse i sjælen samt (304) Kristi karakter åbenbaret i livet er en bekendelse af ham. Dersom det evige livs ord er sået i vore hjerter, vil frugten blive retfærdighed og fred. Vi kan fornægte Kristus i vort liv ved at dyrke lyst til magelighed eller selvkærlighed, ved spøg og skæmt og ved at søge verdslig ære. Vi kan fornægte ham ved vort ydre udseende, ved at skikke os efter verden, ved et stolt blik eller kostbar påklædning. Kun ved stadig årvågenhed og vedholdende og næsten uafladelig bøn vil vi være i stand til at åbenbare Kristi karakter eller sandhedens heliggørende indflydelse i vort liv. Der er mange, som ved en utålmodig, lidenskabelig ånd driver Kristus bort fra deres familier. Sådanne har noget at overvinde i denne henseende.

Menneskeslægtens nuværende svækkede tilstand blev fremstillet for mig. Hver generation er blevet svagere og sygdom af enhver art plager menneskeheden. Tusinder af stakkels dødelige med vanskabte, sygelige legemer, forstyrrede nerver og tungsindighed fører en trist tilværelse. Satans magt over menneskefamilien tiltager. Dersom Herren ikke snart kom og ødelagde hans magt, ville jorden inden længe blive affolket.

Det blev vist mig, at Satans magt særlig er rettet mod Guds folk. Mange blev fremstillet for mig som værende i en tilstand af tvivl og fortvivlelse. De legemlige svagheder påvirker sindet. En forslagen og mægtig fjende følger i vore spor og bruger sin styrke og sin kunst til forsøg på at lede os bort fra den rette vej. Og alt for tit sker det, at Guds folk ikke er på vagt og derfor er uvidende om hans påfund. Han arbejder med midler, der bedst vil skjule ham for vort blik og ofte opnår ham sin hensigt.

Brødre har sat penge i opfinderpatent og andre foretagender og har vakt interesse hos andre, der ikke kunne tåle de forviklinger og bekymringer, der følger med sådanne forretninger. Deres ængstede og overanstrengte sind indvirker alvorligt på deres allerede i forvejen sygelige legemer og de henfalder dernæst til modløshed, hvilket (305) udvikles til fortvivlelse. De mister al tillid til sig selv og mener, at Gud har forladt dem og de vover ikke at tro, at han vil være dem nådig. Disse stakkels sjæle vil ikke blive overladt i den ondes vold. De vil bane sig vej gennem dunkelheden og på ny fæste deres vaklende tro ved Guds løfter; han vil udfri dem og vende deres sorg og bedrøvelse til fred og glæde. Jeg så, at hvad sådanne kommer til at gennemgå, må lære dem ikke at befatte sig med køb af patentrettigheder og lignende forehavender. De bør ikke engang lade deres brødre forlokke dem til at indvikle dem i sådanne foretagender; for deres forventninger vil ikke blive til virkelighed og de vil blive ført ind på fjendens slagmark uden at være rustede til kampen. Midler, der burde lægges i Guds skatkammer for at fremme hans sag, er værre end spildt, om man sætter dem i nogle af disse moderne fremskridt. Hvis nogle, der bekender sig til sandheden, føler sig frie til og er i stand til at befatte sig med disse patenter og opfindelser, skulle de ikke gå omkring blandt deres brødre og gøre lem til deres virkefelt, men gå ud iblandt de vantro. Lad ikke dit navn som adventist forlokke dine brødre, der gerne ønsker at hellige deres midler til Gud; men gå ud i verden til dem, der ikke interesserer sig for Guds sags fremme og lad dem anbringe deres pengemidler således.

Nødvendigheden af, at vi åbner dørene til vore huse og vore hjerter for Herren, blev vist mig, Når vi for alvor begynder at virke for os selv og for vore familier, vil vi få hjælp fra Gud. Jeg så, at blot det at holde sabbaten og at bede morgen og aften ikke er afgørende beviser på, at vi er kristne. Alle disse udvortes former kan overholdes strengt, medens sand gudsfrygt dog mangler. Titus 2,14: Kristus »hengav sig selv for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er *ivrigt efter at gøre gode gerninger*« Alle, der bekender sig til at være (306) Kristi efterfølgere, bør have herredømme over deres eget sind og ikke tillade sig at være pirrelige eller utålmodige i deres tale. Manden og faderen bør tøjle det utålmodige ord, han er nær ved at sige. Han bør overveje virkningen af sine ord, for at de ikke skal efterlade sorg eller sår.

Svagheder og sygdom angriber navnlig kvinder. Familiens lykke afhænger i høj grad af hustruen og moderen. Er hun svag og nervøs og lader man hende blive overanstrengt af arbejde, nedtrykkes sindet, fordi det påvirkes af den legemlige træthed; og da sker det tit, at hun møder en kold tilbageholdenhed fra mandens side. Dersom alting ikke går så behageligt, som han kunne ønske, lægger han skylden på hustruen og moderen. Han er næsten fuldstændig blottet for kendskab til hendes bekymringer og byrder og forstår ikke altid at sympatisere med hende. Han indser ikke, at han bistår den store fjende i hans arbejde med at nedbryde. Ved tro på Gud bør han opløfte et banner imod Satan; men han synes at være blind for sine egne og hendes interesser. Han behandler hende med ligegyldighed. Han ved ikke, hvad han gør. Han modarbejder umiddelbart sin egen lykke og ødelægger lykken for sin familie. Hustruen bliver modløs og forsagt. Håbet og glæden forsvinder. Mekanisk udfører hun sin gerning i den daglige runde, fordi hun ser, at hendes arbejde må gøres. Hendes mangel på glæde og frimodighed mærkes i hele familiekredsen. Der er mange sådanne ulykkelige familier overalt i sabbatsholdernes rækker. Engle bringer den beskæmmende beretning til himmelen og den skrivende engel nedtegner det altsammen.

Manden bør vise stor interesse for sin familie. Særlig bør han være meget øm overfor en svagelig hustrus følelser. Han kan lukke døren til for megen sygdom. Venlige, glade og opmuntrende ord vil vise sig at være mere virkningsfulde end de bedste lægende mediciner. De vil gøre den modløses og forsagtes hjerte frimodigt og den lykke og det solskin, som ved hjælp af venlige handlinger og opmuntrende ord bringes ind i familien, (307) vil være tifold belønning for bestræbelsen. Manden bør erindre, at en stor del af den byrde, at skulle opdage hans børn hviler på moderen og at hun har meget med udformningen af deres sind at gøre. Dette bør vække hans ømmeste følelser og med omhu bør han lette hendes byrder. Han bør anspore hende til at støtte sig til hans store hengivenhed og lede hendes tanker til himmelen, hvor der er styrke og fred og endelig hvile for den trætte. Han bør ikke komme til sit hjem med et trist ansigt, men ved sin nærværelse bringe solskin ind i familien og han bør opmuntre sin hustru til at se opad og tro på Gud. I forening kan de tilegne sig Guds løfter og bringe hans rige velsignelse ind i familien. Uvenlighed, klage og vrede udelukker Jesus fra familiens bolig. Jeg så, at Guds engle vil flygte fra et hus, hvor der er ubehagelig tale, pirrelighed og strid.

Det er tillige blevet vist mig, at der ofte foreligger en stor mangel fra hustruens side. Hun gør sig ingen store anstrengelser for at beherske sit sind og gøre hjemmet lykkeligt. Der er ofte pirrelighed og unødig klage fra hendes side. Manden kommer træt og bekymret hjem fra sit arbejde og møder et trist ansigt i stedet for venlige, opmuntrende ord. Han er kun et menneske og hans hengivenhed vendes bort fra hans hustru, ham taber kærligheden til sit hjem, hans sti bliver formørket og noget tilintetgøres. Han giver slip på sin selvagtelse og på den værdighed, som Gud kræver, at han skal opretholde. Manden er familiens hoved, ligesom Kristus er menighedens hoved og alt, hvad hustruen måtte gøre for at formindske hans indflydelse og lede ham til at stige ned fra denne værdige, ansvarsfulde stilling, mishager Gud. Det er hustruens pligt at indordne sine ønsker og sin vilje under mandens. Begge bør være eftergivende, men Guds ord sætter mandens skøn foran. Og det vil ikke forringe hustruens værdighed at føje sig efter ham, som hun har valgt til sin rådgiver, vejleder og (308) beskytter. Manden bør håndhæve sin stilling i familien med al sagtmodighed og dog med fasthed. Nogle har spurgt: Skal jeg bestandig være på vagt og føle mig under tvang? Jeg har set, at vi har en stor opgave foran os med at ransage vore hjerter og våge over os selv med nidkær omhu. Vi bør lære at indse, hvor vi kommer til kort og så tage os i vare på det punkt. Vi må have fuldstændigt herredømme over vort eget sind. »Hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til også at holde hele sit legeme i tømme.« Lyset, der skinner på vor sti, sandheden, som anbefaler sig til vor samvittighed, vil enten fordømme og ødelægge sjælen eller helliggøre og forvandle den. Vi lever for nær ved prøvetidens afslutning, til at lade os nøje med en overfladisk gerning. Den fremgangsmåde, som vi hidtil har ment, var tilstrækkelig, vil ikke kunne holde os oppe nu. Vor tro må forøges og vi må komme til at

ligne Kristus i vandel og sindelag for at kunne holde ud og med held modstå Satans fristelser. Guds nåde er nok for enhver, som følger Kristus.

Vore anstrengelser for at modstå Satans angreb må være alvorlige og ihærdige. Han sætter sin styrke og sin kunst ind på at søge at lede os bort fra den rette vej. Han overvåger vor udgang og vor indgang for at finde lejlighed til at skade eller ødelægge os. Han arbejder med størst held i mørke og påfører dem skade, som er uvidende om hans anslag. Han ville ikke kunne opnå nogen fordel, dersom hans angrebsmetoder blev forstået. De redskaber, han benytter for at opnå sine hensigter og udsende sine gloende pile, er ofte medlemmerne i vore egne familier.

De, som vi har kær, kan måske tale eller handle overilet, hvilket kan såre os dybt. Det var ikke deres mening at gøre dette, men Satan forstørrer deres ord og handlinger for vort sind og udslynger således en pil fra sit kogger for at gennembore os. Vi omgjorder os for at stå den imod, som vi mener har gjort os skade og derved ansporer vi den ondes fristelser. I stedet for at bede Gud om kraft til at stå Satan imod tillader vi, at vor (309) lykke lider skade ved, at vi forsøger at holde på, hvad vi kalder "vore rettigheder". Derved tilstår vi Satan en dobbelt fordel. Vi giver vore krænkede følelser udtryk i handling og Satan bruger os som sine redskaber til at såre og bedrøve dem, der ikke havde til hensigt at skade os. Mandens krav kan undertiden forekomme hustruen urimelige; men dersom hun roligt og oprigtigt overvejer sagen en gang til og betragter den i et for ham så gunstigt lys som muligt, vil hun indse, at når hun giver afkald på sin egen mening og bøje sig for hans skøn, selv om dette skulle gå hendes følelser imod, vil det spare dem begge for ulykke og give dem en stor sejr over Satans fristelser.

Jeg så, at fjenden enten vil kæmpe om de gudfrygtiges brugbarhed eller om deres liv og han vil søge at forstyrre deres fred, så længe de lever i denne verden. Men hans magt er begrænset. Han kan gøre, at ildovnen bliver ophedet, men Jesus og englene vil våge over den tillidsfulde kristne, således at intet uden slaggerne bliver fortæret. Den ild, Satan antænder, har ingen magt til at ødelægge eller skade det ægte metal. Det er af vigtighed at lukke enhver mulig adgangsdør til for Satan. Det er enhver families forret at kunne leve på en sådan måde, at Satan ikke kan drage nogen fordel af, hvad de måtte sige eller gøre for at nedbryde hinanden. Hvert medlem i familien bør tænke på, at alle har fuldt op at gøre med at modstå vor listige fjende og med alvorlig bøn og ubøjelig tro må enhver forlade sig på Kristi blods fortjeneste og tilegne sig hans frelsende kraft.

Mørkets magter samler sig omkring sjælen og lukker Jesus ude for vort syn og til tider kan vi kun vente med sorg og forbavselse, indtil skyen går forbi. Sådanne stunder er undertiden frygtelige. Håbet synes at svigte og vi gribes af fortvivlelse. I disse forfærdelige timer må vi lære at have tillid, at forlade os udelukkende på forsoningens fortjeneste og i al vor hjælpeløse uværdighed kaste os på den korstfæstede og opstande Frelsers fortjeneste. Vi vil aldrig (310) fortabes, når vi gør dette ? aldrig! Der er intet stort ved at være stærk i mådens kraft, når der skinner lys på vor sti; men tålmodigt at vente i håb, når skyer omgiver os og alt er mørkt, kræver en tro og en underkastelse, som gør, at vor vilje opsluges af Guds vilje. Vi bliver for hurtigt modløse og vi råber alvorligt til Gud om, at prøven må blive fjernet fra os, når vi skulle bede inderligt om tålmodighed til at holde ud og om nåde til at sejre.

Uden tro er det umuligt at behage Gud. Vi kan have Guds frelse i vore familier, men vi må tro på den, leve for den og have en stadig, blivende tro og tillid til Gud. Vi må undertrykke et heftigt sind og beherske vor tale; derved vil vi vinde store sejre. Dersom vi ikke behersker vor tale og vort sind, er vi den ondes trælle. Vi er hans undergivne; han fører os i fangenskab. Alt kævl tilligemed ubehagelig, utålmodig, pirrelig tale er et offer til hans majestæt Satan. Og det er et dyrt offer, dyrere end noget offer, vi kan frembære for Gud; for det ødelægger hele familiers fred og lykke, det ødelægger sandheden og bliver til sidst årsag til, at et evigt liv i lyksalighed forspildes. Det bånd, som Guds ord lægger på os, er til vort eget bedste. Det forøger vore familiers og alle vore omgivelsers lykke. Det forædler vor smag, helliger vor dømmekraft og bringer fred i sindet og til sidst et evigt liv. Under dette hellige bånd vil vi vokse i nåde og ydmyghed og det vil falde os let at føre den rette tale. Det naturlige, lidenskabelige sindelag vil blive holdt i tøjle. En iboende Frelser vil styrke os hver time. Tjenende engle vil dvæle i vore boliger og med glæde bringe tidender om vor fremgang i det guddommelige liv med til himmelen og den nedtegnende engel vil have en glædelig beretning at aflægge. *Vejl f menigh* bd 1 side 89-95]

Jalousi og uvenlig kritik

Bror G: I ____ stillede du mig nogle spørgsmål, som jeg tænkte meget over. Fra min samtale med dig, blev jeg overbevist om at du ikke indrømmer den rolle du har spillet og den skade du har pådraget Guds sag. Det som er vist mig med hensyn til dig, kom livagtigt frem for mig og jeg har sammenlignet det, som for nylig er vist mig med det vidnesbyrd, der blev udgivet med hensyn til dig i *Testimony* nr 6 og jeg kan ikke se den mindste undskyldning for dig. For deltog du i og havde indflydelse på den seneste fanatisme i Wisconsin, havde du ikke ret i Guds øjne.

Bror G, hvis du havde fulgt lyset ærligt og redeligt, ville du aldrig have tilstræbt den kurs du har. Du har hårdnakket og med vilje fulgt din egen fremgangsmåde og sat din egen lid til din egen dømmekraft og afvist at blive ledt. Herren sendte dig hjælp men du afviste at tage imod den. Hvad mere kunne himlen have gjort for dig, end den har gjort? Selv om du har tænkt at andre blev højere værdsat end du selv, har du følt dig mishaget og irriteret og har været sur og uklar, som et forkælet barn. Du ville gerne være højt værdsat, men du har taget en kurs hvor du svækker dig selv stærkt overfor dem, som du ønsker bifald af.

Før din fanatiske kurs var du skinsyg på dem i Battle Creek og har kastet omkring dig med antydninger, som vil fremkalde mistanke. Du har været skinsyg på min mand og jeg selv og har onde anelser. Misundelse og onde antydninger har været forenet. Med tilsyneladende god samvittighed, har du fremkaldt tvivl om dem, der bærer arbejdets byrde i Battle Creek og har kastet med antydninger om de sager, som du var helt uvidende om og i bund og grund var du uduelig til at bedømme rigtig. På det sted var sagernes byrder ikke lagt på dig. (312) Jeg fik vist at Gud ikke ville udvælge en person med et sind, indrettet som dit og lægge tunge byrder på ham og kalde ham til at udfylde de mest betroede stillinger; for selvfølelse vil blive så fremstående at det vil være ødelæggende for ham selv og for Guds folk. Havde du værdsat dig selv noget mindre, ville du have haft mindre skinsyge og ingen mistanke.

Bror G, har du fuldt ud forenet dig med legemet og stået i enhed med og haft forståelse for dem, som Gud anså for egnede til at sætte i arbejdets hoved? Har du accepteret de gaver som Gud fandt for godt at sætte i menigheden og betror du dig helt til dem? Har du med beslutsomhed grundfæstet dig selv på alle punkter i den nærværende sandhed og haft lige linier med dem der har erfaring i sagen? Du og dine kunne have været fuldstændig fri og sikret fra dette bedrag. Du kunne have haft et anker, som ville have holdt på dig. Men du har taget et utydeligt standpunkt og været bange for at du ville glæde dem, hvis sjæl er i Guds sag og værk. Gud kræver at du skal stå fast og beslutsomt, sammen med dine brødre. Gud og hellige engle var mishaget for din fremgangsmåde og ville ikke længere helt bære over med dig. Du var overladt til at følge din engen bedømmelse som du værdsatte så højt, indtil du selv burde ønske belæring, uden skinsyge og hårdnakkede følelser, uden at klage eller kritisere over andre, lære af dem som har følt byrden for Guds sag. Du har rakt ud efter dit eget "ægte" standpunkt og forsøgt at ligge ved siden af og være uafhængig af legemet, hvor du ville anerkendes og ophøjes. Men jeg så at Gud havde opgivet at lede og manifestere den visdom, du forsøgte at hævde dig med og du blev overladt til din egen blinde bedømmelse at optræde i den mest ufornuftige og tåbelige fanatisme, som nogen sinde har forbandet Wisconsin.

Og alligevel fik jeg vist at du ikke erkendte din tidligere indflydelse på sagen og dit nuværende standpunkt og pligt med hensyn til fanatisme. I stedet for at arbejde (313) med al din kraft på at befri dig selv og modvirke den indflydelse du har udøvet, kom du frem og undskyldte dig selv og kritiserede dem, som Gud havde sendt til dig, du var rede til at befale og endda foreslå en plan hvori Herren, gennem sine tjenere,

kunne have standset dig og du kunne have tilstræbt en anden kurs end de tilstræbte. Din dømmekraft blev forvansket af Satans kraft og så længe du var indhyllet i mørke var du ukvalificeret til at bedømme den bedste fremgangsmåde, der skulle tilstræbes mod dig. Hvis du vidste hvilken kurs Guds tjenere burde anvende for at hjælpe dig, ville du kunne hjælpe dig selv. Gud gav dig valget, om at blive oplært og at blive belært gennem sine tjenere på sin egen bestemte måde, eller at bare gå videre og bevare din egen viljefaste kurs og falde i forvirret fanatisme.

Dit valg er *din* vej. Og nu er det kun dig, der har skylden. Du bekender dig til at være en vagtmand på Zions mure, en hyrde for hjorden, alligevel så du det stakkels får sønderrevet og udspredt og gav ingen advarsel. »Menneskesøn! Jeg sætter dig til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig. Når jeg siger til den gudløse: »Du skal visselig dø! og du ikke advarer ham eller for at bevare hans liv taler til ham om at omvende sig fra sin gudløse vej, så skal samme gudløse dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd.« »Har du derimod advaret dem retfærdige mod at synde og han ikke synder, så skal samme retfærdige leve, fordi han lod sig advare og du har reddet din sjæl.« Ezekiel 3,17-19.21

De synder, som dem i Wisconsin, der faldt i fanatisme, hviler meget tungt på dig bror G, end på nogen andre. Du var ikke nogen trofast vagtmand. Du erkendte ikke det onde fordi du ikke var trofast. Gud sendte sin trofaste (314) vagtmand, som stod i lyset og kunne se de onde for at advare *dig* og den vildfarne hjord. Havde du da lyttet til advarslen, ville en masse være reddet. Din indflydelse ville have været sikret. Du ville have stået uden for vejen, så Guds tjeneres vidnesbyrd kunne nå den forvildede flok. De fejlende ville ikke høre Guds stemme gennem hans udvalgte tjenere. De gjorde deres ånd stærk mod advarslerne fra de vagtmænd, der blev sendt til dem og styrket dem selv i deres ufornuftige og selvbedragene kurs. Hyrden ville ikke høre. Han var krænket fordi denne fanatisme blev behandlet så beslutsomt. Han bemærkede ingen fare. Han så intet hastværk i den sag. Han havde overfladisk lys til at beslutte sig på, men var meget egenrådig og meget mistænkelig over for Guds tjenere til at opgive deres vidnesbyrd.

Bror G ønskede at vente indtil fanatismen skulle udvikle sig og det gik ligesom Satan ville have det, ligetil det udviklede forfærdelige resultater. Der var ingen fornuftige, mærkbare tegn der karakteriserede dette arbejde som Guds. Herrens tjenere undskyldte deres mission, befriede deres klæder for sjælenes blod og holdt dem selv fri for den forbandende indflydelse, selv om du bærer en frygtelig vægt af synd fra denne ulykkelige fanatisme. Du har beklaget den dybt, alligevel ser du ikke dine egne fejl i den. Du kritiserer og bebrejder de svage fejlende får, for at lede dig væk fra vejen. Hvad er en vagtmand til, hvis han ikke er til at våge over det onde og give advarsel? Hvad er en hyrde til, hvis han ikke skal våge over enhver fare, så ikke fåret bliver skadet og ødelagt af ulve? Hvordan vil en undskyldning fra hyrden gælde fordi fåret fører ham på vildspor? Forlader de, de sande græsgange og leder ham væk fra vejen? En sådan påstand vil tale stærkt imod den (315) hyrdes evne, til at vogte over fårene. Ingen tillid kunne mere gives til ham, som en trofast hyrde, der har omsorg for sine får og bringe dem tilbage idet de kommer fra den rigtige sti.

Skammen hviler over sagen, da søster A's sag hviler tungt på dig. Du gjorde meget ud af hendes ceremonier og oplevelser. Hun var svag og kunne dog i et vist omfang udfylde sin plads i hendes familie og holde hendes børn sammen; men da hun havde været væk fra sit hjem i en kort tid, mistede hun fornuften. De bekendene sabbatsholdernes svigt i ___ får dig til at påvirke søster A til at forlade hendes familie, som behøver hendes omsorg og komme til ___ så hendes indflydelse kan hjælpe sabbatsholderne der. Hendes metoder er præget af en usund sindsbevægelse. Nogle af de uerfarne blev bedragede. Søster A's svage sind blev overanstrengt og sygdom fæstnede sig på hjernen. På grund af dette blev Guds sag stærkt krænket og bebrejdet. Bror A blev forurettet; han må nu lide under trængsel og hans børn må spredes. Dem, hvis påvirkning fører til disse sørgelige konsekvenser, har et arbejde at gøre med at hjælpe bror A´s tanker. Ved en nøje og fuldstændige indrømmelse til ham for den synd der er udøvet og den fejl der er gjort mod ham, modvirkes det onde i stor grad.

Har du rådført dig med Gud og erkendt at hans Ånds gaver har sin rette plads i menigheden; har du hjerte og princip med *Review*, som bygger på stærke sandheder, der er anvendelige for denne tid; har du givet føde i rette tid til Guds folk, din indflydelse i ___ og omegn kunne have været meget anderledes. Du kunne have haft et klart vidnesbyrd at fremholde, i overensstemmelse med dem, som fremfører dette store arbejde. De enkelte fejl kunne have været irettesat. Trofast arbejde på det sted, kunne have bragt sabbatsholdere på rette spor, (316) så de ikke stod tilbage for andre menigheder. Men de har næsten alt at lære. Du burde have fremført et tydeligt vidnesbyrd og indprentet nødvendigheden for opofrelse og at alle gør en del for at bære sagens byrde. Du burde have oplært dem i systematisk godgørenhed og lede alle til at spille en rolle og anstrenge dem til at gøre noget for sandhedens sags fremme. Dit utydelige standpunkt og at du har overladt sagerne så upræcise og slappe i ___, har haft en dårlig indflydelse på sagen derovre. Den modstand du nærede og fremsagde med hensyn til organisering og Guds sags fremme, har båret frugter, som kan ses på mange steder i det nordlige Wisconsin.

Hvis du var en villig og grundig arbejder og ikke forstyrrede Guds åbne forsyn, ville frugterne vise sig af en helt anden karakter. Sjæle ville bestemme sig her og der, enten fuldt for eller imod Guds bud eller andre sandheder i forbindelse den tredje engels budskab. De ville ikke hænge sig på Zions udkant for at tynge dem ned som er rigtige. Men ingen trofasthed er udvist af dig. Men et ligefrem og grundigt arbejde er ikke blevet gjort. Du har ikke, ved klart at bruge sandheden, opelsket nødvendigheden for at alle i menigheden, for deres egen del, frembærer sin bekendelse, på en harmonisk måde. Og mange er ikke så villige til at anstrenge sig selv for at gøre noget for sandhedens fremme; eftersom de tilfredsstilles ved at høre sandheden. De elsker sagen i ord og bekendelse, men ikke i *handling og sandhed.*

Dit standpunkt har fået mange i og omkring ___ til at tænke i mindre (høj) grad på *Review*, end de ellers ville have gjort og de har taget meget let på sandheder, der findes i det. Således har *Review* ikke den indflydelse på dem som Gud har tiltænkt det skulle have. Enhver har fulgt sin egen fremgangsmåde og gjort det som han synes er rigtig i sine øjne; derfor har alle langt til baggrunden og med mindre der (317) er udrettet et gennemgribende arbejde for dem, vil de blive fundet for lette på vægten.

Jeg fik vist at du søgte at kaste resultatet af dine fejl over på andre, men som en vogter holder Gud dig ansvarlig. Du har de mest ydmyge bekendelser at gøre i ___, ___, ___ og andre steder hvor din indflydelse har været udøvet mod Guds tjenere. Bror og søster B er blevet stærkt beskadiget af denne fanatisme. De er kommet i vanskeligheder timeligt så vel som åndeligt og næsten ødelagt af dette Satans bedrag. Bror G, du er gået langt i denne sørgelige fanatisme; dit legeme er blevet angrebet såvel som dit sind og du søger nu at lægge det hele på andre. Du har ikke en sand fornemmelse af dit tidligere standpunkt og fremgangsmåde. Du var fri til at indrømme det andre har gjort og det som du ikke gjorde; men du manglede at indrømme det som du gjorde.

Din indflydelse i ___ var skadelig. Du var modstander af organisering og forkyndte imod det på en utydelig måde, ikke så frimodigt, som nogle kunne have gjort, men du gik kun så langt, som du turde. På denne måde har du mange gange tilfredsstillet dine misundelige følelser og skabt mistro og usikkerhed i manges sind og hvis du var kommet åbenlyst frem, ville du tydeligt være forstået og kunne kun have gjort en lille skade. Da du beskyldes for at forsvare synspunkter, der er i modsætning til troens legeme, ville du ikke indrømme det, men gjorde din person hemmelig og gjorde det klart at brødrene misforstod dig, da du vidste at beskyldningen var rigtig. Som du er nu kan menigheden ikke regne med dig. Når du viser frugterne af en fuldstændig fornyelse og giver udtryk af at du er forvandlet og har overvundet din skinsyge, så vil Gud igen betro sin hjord i din varetægt. Men før du giver fuldstændigt tilbage, vil du udøve den bedste indflydelse ved at blive hjemme og »ikke være lunken i din iver."

Ved dit forbeholdne standpunkt og ved din fremgangsmåde i (318) denne fanatisme, har du gjort mere skade for Guds sag i Wisconsin, end du har gjort godt i hele i dit liv. Vor tro har fremkaldt afsky hos ikke-troende; en krænkelse, en uhelbredelig krænkelse er sket mod Guds sag og alligevel synes mange også dig selv, at være forbavset

over at så meget er sagt og gjort i denne fanatisme. Et enkelt ondt frø, der er sået slår rod og bærer frugter og der vil være en rigelig høst. Ondt blomster frem og behøver ingen opdyrkning medens den gode sæd behøver at blive vandet, omhyggeligt passet og hele tiden næret ellers vil de dyrebare planter dø. Satan, onde engle og svage mennesker prøver at rykke det gode op med rode og ødelægge det og det kræver den største årvågenhed og den meste trofaste omsorg, for at få det til leve og blomstre. Et ondt frø, der er sået er ikke let at rygge op med rode. Det spredes og spirer op i alle retninger, for at kvæle det dyrebare frø; og hvis det lades alene vil det vokse sig stærkt og lukke solens stråler ude fra de dyrebare planter, indtil de bliver syge og dør.

Vi mødte din påvirkning i ___. Den splittelse, der var ville ikke have været der, om du havde taget det rette ståsted og taget imod Herrens ord gennem hans tjenere. Men det ville du ikke. Guds tjenere måtte handle klart med din forkerte kurs. Havde de taget et stærkere standpunkt og havde været meget mere hård mod den opførsel du udviste, ville Gud have billiget dem. Det ville have været bedre om du var helt blevet væk fra ___, for hver gang Guds tjenere afslører den fanatisme, når irettesættelsen frem til bror G og du trækker dig tilbage, føler dig skældt ud, forsømt osv. Du udøvede din blinde fremgangsmåde blandt forskellige familier i ___; du arbejdede for forståelse og skabte modstand mod brødrene C, D og E. Du nærede uret, følte dig ringeagtet; du talte og handlede efter dine følelser og således skabte skinsyge og mistillid i manges sind, overfor Guds tjenere, som blev sendt specielt til dig. Din kurs ødelagde, for nogle, vægten i deres vidnesbyrd; men (319) nogle følte taknemmelighed for at lys var kommet og at Satans snare var brudt og de var undsluppet. Andre følte at det var svært og besluttede sig at være imod det fremlagte vidnesbyrd og der blev en deling i legemet. Du må tage ansvaret for dette. Vi må arbejde for menigheden i ___ i åndens kval for at få den dårlige indflydelse og de dårlige indtryk du har skabt væk. Du har et arbejde at gøre der.

Jeg så at nogle har været meget skinsyg på dig og frygtede at du ikke ville blive behandlet rigtigt af dine tjenene brødre. Disse skulle gå væk fra den vej og blive redelige til at bekende deres egen fejl og lade al kritikken og vægten af dine fejl hvile på dit eget hoved. Gud har udtænkt at de skal blive der, indtil du fuldstændigt fjerner dem ved omvendelse og hjerteført bekendelse. Dem, som har en forvrænget forståelse for dig kan ikke hjælpe dig. Lad dem vise nidkærhed i deres eget tilbagefald og overlade dig til at stå for dig selv. Du har i det hele taget været væk fra vejen og med mindre du gør et gennemgribende arbejde, bekender dine fejl uden at kritisere dine brødre og er villig til at blive belært, kan du ikke få del i Guds folk.

Du har holdt dig uden for dem, som Gud har lagt sit arbejdes tunge byrde på. Selvom min mand allerede har arbejde og byrder, som tre mænd skulle have båret, har du krænket ham med bemærkninger og antydninger og har hjulpet andre til at læsse byrder på ham. Du må kunne se dette. Du har ikke haft nogen særlig byrde lagt på dig, men har haft tid til eftertanke og studie, hvile og søvn, medens min mand har været forpligtet til at arbejde dag efter dag og ofte langt ud på natten og nogle gange når han lægger sig ned for at hvile, kan han ikke sove, men kunne kun græde og sukke for sandhedens sag og den uret hans brødre øvede mod ham. Hans fulde interesse og liv var helliget sagen.

Han har haft bekymringen og ansvaret for forretningen på kontoret og omsorgen for bladet og megen omsorg for menighederne i forskellige stater. Og alligevel har nogle af hans forkyndende brødre været med at forvirre og bringe pine ved deres ukloge adfærd. Du har med andre set på bror White som en forretningsmand, der ikke glæder sig så meget over religion. Disse kender ham ikke. Satan bedrager mange i deres syn på ham. Gud har fundet det passende at lægge sit arbejdes byrde på ham, at vælge ham og lede ham til forskellige foretagender og han har valgt én, som er følsom og kan føle med den ulykkelige; han er samvittighedsfuld og dog uafhængig; han vil ikke dække over synd, men vil være hurtig til at se og mærke fejl og til at irettesætte den og ikke give plads for den, selv hvis han står alene, som følge deraf. Det er derfor han lider så stærkt. Hans brødre ved i almindelighed intet om hans byrde og nogen har ingen bekymring om den, men ved deres egen ukloge og krogede fremgangsmåde forøges hans bekymringer og rådvildhed. Himlen lægger mærke til disse ting. Mennesker som ikke har nogen vægt eller byrde på sig, som har magelige stunder, hvor der ikke er noget særligt at gøre, som kan tænke tilbage og studere og forbedre deres tanker, kan vise stor sindighed. De ser intet, der kan drive dem til vise nogen særlig nidkærhed og er villig til at bruge timer på fortrolig samtale. Nogle ser på disse som de bedste og helligeste mennesker på jorden. Men Gud ser ikke som mennesker ser. Gud ser på hjertet. Den som har et så let standpunkt, vil blive belønnet efter deres gerninger.

Den stilling som min mand har er ikke misundelsesværdig. Den kræver den største opmærksomhed, omsorg og mentalt arbejde. Den kræver at man udøver sund dømmekraft og visdom. Den kræver selvfornægtelse, et helt hjerte og en fast vilje til at presse sager igennem. Gud vil have et menneske i den betydningsfulde stilling der vover og risikerer noget; der handler fast for det rigtige, hvad følgen end måtte blive; der kæmper mod forhindringer og ikke skælver, selv om livet er på spil.

Dette arbejdes vægt og ansvar fører til stor omhyggelighed og giver søvnløse nætter og fremkalder alvorlig, inderlig og pinefuld bøn til Gud. Herren har ledt min mand videre til at tage den ene ansvarsbetyngede stilling efter den anden. Kritik fra hans brødre presser hans sjæl med kval, alligevel må han ikke snuble i arbejdet. Medarbejdere, med et udseende af gudfrygtighed, modsætter sig ethvert fremskridt som Gud leder ham til at tage og hans kostbare tid må bruges på at rejse fra sted til sted og med kval arbejde blandt brødre for at løse det op, hvad disse bekendene brødre har lavet. Stakkels mennesker! De tager fejl af tingene; de har ikke en sand fornemmelse af hvad en kristen er. Dem, som har været tvunget til at frembære et tydeligt og klart vidnesbyrd, i frygt for at Gud irettesætter fejl, der arbejder med al deres energi for at opbygge Guds folk og grundfæste dem på betydningsfulde punkter i den nærværende sandhed, har ret ofte fået kritik i stedet for forståelse og hjælp, medens dem, som dig selv, har taget et forbeholden standpunkt, anses for at være helliget og at have en sagtmodig ånd. Gud ser ikke sådan på dem. Forløberen for Kristi første komme var en meget klart?talene mand. Han irettesatte synd og kaldte tingene ved deres rigtige navn. Han lagde øksen ved træets fod. Han henvendte sig til en gruppe konvertitter som kom for at blive døbt af ham i Jordan: »I øgleunger! hvem gav jer den tanke at fly fra den kommende vrede? Så bær da frugt, som er omvendelsen værdig,... Øksen ligger allerede ved roden af træerne; så skal da hvert træ, som ikke bærer god frugt, hukkes om og kastes i ilden.”

I denne farefulde tid, lige før Kristus kommer for anden gang, må Guds trofaste forkyndere frembære et endnu mere tydeligt vidnesbyrd, end var frembåret af Johannes Døberen. Et ansvarsfuldt og betydningsfuldt arbejde er for dem; og dem som siger behagelige ting, vil Gud ikke anerkende som sine hyrder. En frygtelig ulykke er over dem.

Denne fremmede fanatisme i Wisconsin bestod af hellighedens falske teori, forsvaret af bror K ? en hellighed der ikke beror på den tredje engels budskab, men uden for den nærværende sandhed. Søster G tog imod denne falske lære fra ham, førte det fra hende selv og lærte det nidkært til andre. Dette næsten ødelagde hendes kærlighed for denne tids helligede og betydningsfulde sandheder, som ville, hvis hun havde elsket og adlydt, have vist sig at være et anker, der holdt hende fast på den rette grund. Men hun gjorde, med mange andre, denne hellighedens eller indvielsens lære til det store og Guds ords betydningsfulde sandheder var kun en lille følgevirkning, "dersom hjertet kun var rigtigt". Og stakkels sjæle blev overladt uden et anker, til at blive ført omkring af følelser og Satan kom ind og styrede deres sind og gav indflydelse og følelser for at klæde sig selv. Fornuft og dømmekraft blev foragtet og Guds sag blev ubarmhjertigt bebrejdet.

Den fanatisme du er faldet i burde lede dig og andre til at ransage dig før du beslutter dig med hensyn til dette udseende af indvielse. Dette *udseende* er ikke et virkelig bevis for kristen karakter. Du og andre er bange for at få lidt mere kritik end det er passende og du ser med alvor på en lignende fejltagelse hos andre, eller en forsømmelse fra dem og føler uret. Du er meget nøjeregnende. Du har været forkert på den og har bedraget dig selv. Hvis andre har taget fejl af dig i nogle ting, er det ikke mere end det kan forventes, i betragtning af omstændighederne. Du burde med den dybeste sorg og ydmygelse, begræde din sørgelige afvigelse fra det rigtige, som har givet anledning til en forskellighed i følelser og synspunkter og udtryk med hensyn til dig; og hvis du ikke i

enhver henseende betragter dem som rigtige, må du lade dem gå og ikke kritisere andre. Du må bekende dine fejl uden at kritisere nogen andre og holde op med at klage over at dine brødre har forsømt dig. De har givet dig selv mere opmærksomhed end du fortjente og taget hensyn til det standpunkt du i årevis har haft. Hvis du (323) kunne se disse ting, som Gud betragter dem, ville du altid foragte de beklagelser du gjorde og ville ydmyge dig selv under Guds hånd. »Nej, at adlyde er mere værd end slagtoffer og at være lydhør er mere værd end vædderfedt; thi genstridighed er troldomssynd og egenrådighed er afgudsbrøde."

Troens enhed

Dem, der bekender sig at være troende i og omkring ___ står ikke på højde med arbejdet og den praksis af sandheden som de bekender sig til. En fordærvede indflydelse er over sagen i Nordwisconsin. Hvis alle følte den hengivenhed for bladet *the Review* som Gud havde tænkt sig de skulle, ville de have fået gavn og være belært af de sandheder som det forsvarer. De ville have haft en rigtig tro, et fast standpunkt overfor den anvendelige sandhed for denne tid og ville være vogtet og reddet fra denne fanatisme. Manges følsomhed er sløvet; falsk sindsbevægelse har ødelagt deres dømmekraft og åndelige synsvidde. Det er nu af den største betydning for dem, at handle med forstand, så Satans mål, med at styrte dem ? han har magt til at bedrage, ikke kan opnåes til fulde.

[Når de, som har været vidne til og oplevet falske åbenbarelser, bliver overbevist om deres fejltagelse, benytter Satan sig af deres vildfarelse og fremholder den stadig for dem for at gøre dem bange for enhver åbenbarelse af ånd og på denne måde søger han at ødelægge deres tro på sand gudsfrygt. Fordi de en gang er blevet bedraget, frygter de for at gøre nogen bestræbelse ved alvorlig, inderlig bøn til Gud om særlig hjælp og sejr. Sådanne må ikke lade Satan opnå sin hensigt og lede dem til koldt formvæsen og vantro. De må huske på, at Guds grundvold står fast. Gud er sanddru, om end hvert menneske er en løgner. Deres eneste sikkerhed består i, at de sætter deres fødder på den faste (324) grund, at de ser og forstår den tredje engels budskab, værdsætter, elsker og adlyder sandheden. *Vejl f menigh* bd 1 side 143-144]

Kristus leder et folk ud og bringer dem ind i troens enhed, så de kan være ét, som han er ét med Faderen. Modstandens forskelle må opgives, så alle kan komme i enhed med legemet, at de må have ét sind og en overbevisning. 1.Korinter 1,10: »Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.« Romerne 15,5.6: »Og udholdenhedens og trøstens Gud vil give jer at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, så I enigt og med én mund kan prise Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader.« Filipperne 2,2: »Så gør min glæde fuldkommen ved at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, samme sind."

Hele Guds folk burde have en interesse for hans sag. Der har været en manglende interesse blandt brødrene i Wisconsin. Der har også været en manglende kraft. Nogle tror at der ingen synd er i at dovne deres tid væk, medens andre som elsker sandhedens dyrebare sag, økonomiserer deres tid og ved Guds kraft gør sig umage og arbejder hårdt, så deres familier kan blive pæne og ordentlige og de har noget udover til at bruge på sagen, så de kan gøre deres del for at holde Guds værk i gang og samle skatte i himlen. Én skal ikke være lettet og andre bebyrdede. Gud forlanger at dem som har legemlig sundhed og styrke, gør hvad de kan og bruger deres styrke til hans herlighed, for de er ikke deres egne. De står til regnskab overfor Gud, for den brug de gør af deres tid og kræfter, som er givet dem fra himlen.

Den pligt, der er for at hjælpe sandhedens fremme hviler ikke kun på velhavende. Alle må spille en rolle. Det menneske, som har brugt sin tid og styrke på at samle sig ejendomme (325) står til regnskab for den forvaltning har han gør med denne ejendom. Hvis én har sundhed og styrke, som hans kapital, må han gøre rigtig brug af den. Hvis han bruger timer på dovenskab og nytteløs snak, er han doven i gerningen hvad Guds ord forbyder. Disse har et arbejde at gøre for at forsørge deres egne familier og da, ved dem, holde den godgørenhed for øje eftersom Gud har begunstiget dem.

Vi er ikke sat i denne verden bare for at bekymre os om os selv, men vi er pålagt at hjælpe til i det store frelsesarbejde og således efterligne Kristi selvfornægtende, selvopofrende og nyttige liv. Dem som elsker deres eget velvære højere end de elsker Guds sandhed, vil ikke være bekymrede for at bruge deres tid og styrke klogt og godt, da de spiller en rolle i udbredelsen af sandheden. Mange af de unge i Wisconsin har ikke mærket sagens byrde eller nødvendigheden for at gøre et offer for at fremme den. De kan aldrig opnå styrke får de ændrer deres kurs og gør særlige anstrengelser for sagens fremgang, så sjæle kan frelses. Nogle fornægter sig selv og viser en interesse og har dobbelt arbejde, på grund af deres utrættelige anstrengelser for at støtte den sag de elsker. De gør Guds sag til en del af dem; hvis den lider, lider de med den; når den har fremgang, er de glade.

Ordsprogene 3,9.10: »Ær med din velstand Herren, med førstegrøden af al din avl; da fyldes dine lader med korn, dine perser svømmer over af most.« Dem, som er dovne kan sætte sig til ro med den tanke at Gud kræver intet af dem fordi de ikke har nogen vækst. Dette vil ikke være nogen undskyldning for dem; for hvis de havde brugt deres tid flittigt; hvis de ikke havde været lad i arbejdet, ville de have haft vækst. Havde de med beslutsomhed anstrenget sig selv for at lægge i Guds skatkammer, ville vejene åbne for dem og de ville have haft en indtægt at hellige for Guds sag og således lægge rigdomme op i himlen.

Det nordlige Wisconsin

Da jeg var i Roosevelt, New York den 3.august 1861, blev forskellige menigheder og familier fremstillet for mig. De forskellige påvirkninger, som har været udøvet og deres afskrækkende resultater vist mig. Satan har, som agenter brugt personer der vedkender at tro en del af den nærværende sandhed, selv om de fører krig mod den del. Således kan han få mere ud af det end dem som bekriger hele vor tro. Hans listige måde at bringe vildfarelse igennem delvis sandheds? troende, har bedraget mange og bortledt og splittet deres tro. Dette er årsagen til delingerne i det nordlige Wisconsin. Nogle tager imod en del af budskabet og afviser en anden del. Nogle accepter sabbaten og afviser den tredje engels budskab; fordi de har taget imod, påberåber de sig alligevel deres fællesskab, som fuldt ud troende den nærværende sandhed. Således arbejder de på at bringe andre i den samme mørke tilstand, som de selv. De er ikke ansvarsbevidst over for nogen. De vil have deres egen selvstændige tro. Disse har fået lov til at få indflydelse, skønt der ikke burde gives plads til dem, uanset deres krav på ærlighed.

Ærlige sjæle vil se den lige kæde i den nærværende sandhed. De vil se dens harmoniske forbindelser, led efter led forenet i et stort hele og vil gribe fat i den. Den nærværende sandhed er ikke svær at forstå og det folk som Gud leder vil blive forenet i denne brede og faste grund. Han vil ikke anvende personer med forskellig tro, meninger og synspunkter til at dele og sprede. Himlen og hellige engle arbejder for at forene, for at bringe enhed i troen, i legemet. Satan modsætter sig dette og er opsat på at dele, sprede og bringe forskellige overbevisninger ind, så Kristi bøn ikke kan blive besvaret: »Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom ud, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må (327) være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig.« Johannes 17,20.21. Jesus har udtænkt at hans folks tro skal bære ét. Hvis én står frem og forkynder en ting og en anden der er forskellig fra ham forkynder noget andet, hvordan kan disse, som tror gennem deres ord, blive ét? Der vil blive forskel på overbevisningerne.

Jeg så at hvis Guds folk i Wisconsin ville have fremgang, måtte de tage et afgjort standpunkt med hensyn til disse ting og derved afskære deres indflydelse, som fremkalder forvirring og splittelse ved at lære synspunkter, der står i modsætning til legemet. Disse er omflakkende stjerner. Det er som om de udsender en smule lys; de bekender sig og bærer et lille lys frem og således bedrager de uerfarne. Satan giver dem

med sin ånd, men Gud er ikke med dem; hans Ånd dvæler ikke i dem. Jesus bad for at hans disciple måtte blive ét, som han var ét med Faderen, »så verden må tro, at du har sendt mig.« Enheden og foreningen i Guds sandheds troende restfolk frembærer en kraftig overbevisning til verden, at de har sandheden og er Guds særskilte og udvalgte folk. Foreningen og enheden forpurrer fjenden og han er besluttet på at den skal ikke bestå. Den nærværende sandhed, antaget i hjertet og fremvist i livet, gør Guds folk til ét og giver dem en mægtig indflydelse.

Har bekendene sabbatsholdere i Wisconsin alvorligt søgt efter og arbejdet for at være i enhed med Kristi bøn om at være ét som han var ét med Faderen, vil Satans arbejde blive tilintetgjort. Hvis alle havde søgt efter at være i enhed med legemet, ville fanatismen som har bragt en så stor skamplet på den nærværende sandheds sag i nordstaterne Wisconsin ikke være fremkommet; for det er resultatet af at drage væk fra legemet og forsøge at have en original og uafhængig tro, uden hensyn til legemets tro.

I det sidste syn fra Battle Creek fik jeg vist at (328) en uforstandig kurs blev lagt i ___, med hensyn til visionerne for tiden om organisering af menigheden der. Der var nogle i ___ som var Guds børn og alligevel betvivlede visionerne. Andre havde ingen modstand og turde alligevel ikke tage et beslutsomt standpunkt, over for dem. Nogle var skeptiske og de havde en overfladisk grund til at være dette. De falske visioner og fanatiske ceremonier og de efterfølgende ussle frugter, havde en indflydelse på sagen i Wisconsin og gjorde sindene skinsyge på alt der havde navn af visioner. Alt dette burde være taget i betragtning og klogskab kunne udøves. Der burde ikke være gjort noget forsøg eller arbejde med dem, som aldrig har set de enkelte visioner og som ikke har haft nogen personlig kendskab til virkningen fra visionerne. Disse burde ikke fratages menighedens privilegier og fordele, hvis deres kristne fremgangsmåde ellers er korrekt og de har udviklet en god kristen karakter.

Jeg fik vist at nogle kunne tage imod de offentliggjorte visioner og bedømme træet på dets frugter. Andre er som den tvivlende Thomas; de kan ikke tro det udgivede *Vidnesbyrd*, ejheller tage imod beviset i andres vidnesbyrd; men må se og få beviset for dem selv. Disse må ikke sættes til side, men stor tålmodighed og broderkærlighed burde udøves mod dem indtil de finder deres standpunkt og bliver befæstet for eller imod. Hvis de kæmper imod visionerne, som de ingen kendskab har til; hvis de fremfører deres modstand så langt som at modsætte sig det, som de ingen erfaring har i og føler sig irriteret når dem, som tror visionerne er fra Gud taler om dem under møder og trøster dem selv med belæringen, der er givet dem igennem visionen, så må menigheden vide at den ikke har ret. Guds folk bør ikke krybe sammen, give efter og opgive deres frihed til disse oprørske personer. Gud har givet gaver i menigheden så menigheden må gavnes af dem; og når bekendene sandheds?troende modsætter sig disse gaver og kæmper imod visioner, er sjæle i fare på grund af deres indflydelse og det er (329) da tid til at arbejde med dem, så de svage ikke ledes væk af deres indflydelse.

Det har været meget svært for Guds tjenere at arbejde i ___, for der har været en gruppe selvretfærdige, snaksommelige og uregerlige dér, som har stået i vejen for Guds arbejde. Hvis de blev taget imod i menigheden, ville de rive den i stykker. De ville ikke være genstand for legemet og vil aldrig blive tilfredse medmindre menighedledelsens tøjler var i deres egene hænder.

Bror G forsøgte at handle med stor varsomhed. Han vidste at den gruppe som modsatte sig visionerne var forkerte, at de ikke var virkelig tro mod sandheden; og for at ryste disse hindringer væk, lykkedes det ham at ikke få nogen ind i menigheden, som ikke troede den tredje engels budskab og visionerne. Dette holdt nogle dyrebare sjæle ude, som ikke har kæmpet imod visionerne. De turde ikke forene sig med menigheden og frygtede at de skulle påtage sig det som de ikke forstod og fuldt ud troede. Og der var nogle som var rede til fordømme disse samvittighedsfulde mennesker og lægge sager foran dem i det værst mulige lys. Nogle har følt sig bedrøvede og krænkede på grund af medlemskabets vilkår og siden organiseringen er de blevet stærkt misfornøjede. Stærke fordomme har hersket over dem.

Jeg fik vist søster H's sag. Hun blev fremstillet for mig i forbindelse med en bekendene søster, som var stærkt forudindtaget imod min mand og jeg selv, var modstander af visionerne. Denne ånd havde ledt hende til at holde af og værne om enhver lyvende rapport om os og visionerne og hun havde bragt dette videre til søster H. Hun havde haft en bitter bekrigelsesånd imod mig, skønt hun ikke havde personlig kendskab til mig. Hun var ubekendt med mit arbejde og havde alligevel næret de mest onde fordomme mod mig og havde påvirket søster H og de havde forenet sig i deres bitre kommentarer og talesprog. Den person der var vist mig (330) i forbindelse med søster H var en viljestærk kvinde, sangvinsk og ophøjet efter hendes eget skøn. Hun havde troet at hendes synspunkter var korrekte og at andre måtte stole på hendes ord, skønt hun kun formørkede råd med ord og tilkendegav ånden fra dragens hær, der fører krig mod dem, som vil være forenede i Guds bud og Jesu vidnesbyrd.

Siden søster H har været i ___, har hun foragtet visionerne og har aflagt anden?hånds rapporter, som om hun vidste at de var rigtige. Den indflydelse, som skulle skade mig modsatte hun sig ikke. Hun vidste bare ikke at visionerne var fra Gud; hun havde ingen personlig kendskab til det ydmyge redskab; og alligevel havde hun forenet sig med de ikke?indviede i ___, for at udøve en stærk indflydelse mod mig. De havde bestyrket hinanden ved at holde af og berette falske historier, der kommer fra forskellige kilder og på den måde har næret deres fordomme. Der kan ikke være nogen forening mellem deres ånd og de budbringeres ånd, som Herren har fundet passende at give til gavn for sit ydmyge folk. Den ånd, som dvæler i deres hjerte kan ikke harmonere med lyset fra Gud.

Mange stakkels sjæle ved hvad de gør. De forener deres indflydelse med Satans kræfter og hjælper ham i hans arbejde. De viser stor iver og alvor i deres blinde modstand, som om de sandelig gjorde Guds sag ved at kæmpe imod visionerne. Alle som ønsker at gøre sådan kan gøre sig selv bekendt med frugterne af disse visioner. I sytten år har Gud set det passende at lade dem overleve og styrke sig imod modstanden fra Satans kræfter og indflydelsen fra menneskelige repræsentanter som har hjulpet Satan i sit arbejde.

En anden kvinde blev vist mig i ___, som var i krig med sandheden. Én blev fremstillet for mig som antog nogle få punkter i sandheden og gik så ikke længere med Guds restfolk. Hun var ophøjet i sine egne øjne og (331) troede at hun forstod det hele. Hun var klog i sin egen anskuelse og lod mig til stadighed se tilbage til en gammel erfaring; fordi hun i fortiden havde taget imod én grad af lys og blev løftet op og tænkte at hun havde tilstrækkeligt lys og kundskab til at belære hele legemet. Hendes tro er spredt og usammenhængende. Mange af hendes forestillinger om sandhed er fejlagtige; dog er hun egocentrisk og retfærdig i hendes egen vurdering. Hun er hurtig til at belære, men vil ikke blive belært. Hun har foragtet belæring og lagt Guds lære, der kommer igennem sine tjenere, bag sig. Jeg så at hun viste hen til hendes retfærdighed, hendes helligelse og hendes fromme liv. Ligesom farisæerne opregnede hun sine gode gerninger. »Gud! jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere og heller ikke som denne tolder. Jeg faster to gange om ugen, jeg giver tiende af hele min indtægt.« Farisæerens bøn blev der ikke lagt mærke til; men den stakkels tolder, som kun kunne sige »Gud! vær mig synder nådig!«, rørte ved Herrens medlidenhed. Hans bøn blev accepteret, medens den pralende farisæers bøn blev afvist. »Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges; men den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes.”

Åbenbaringen 3,17.18: »Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget,« og ikke véd, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.”

Denne person, hvis ansigt jeg genkendte da jeg så hende jeg fortalte om, var Mrs I. Jeg så at hendes liv ikke var udpræget med ydmyghed som altid burde karakterisere Kristi efterfølgere. Når stakkels dødelige mennesker, hvor høj deres rang end er, bliver retfærdige i deres egne øjne, så lader Jesus dem bedrage sig selv. Jeg fik (332) vist at denne kvinde har påvirket andre og nogle har forenet sig med hende i at holde

visionerne frem i et latterligt lys. Overfor Gud må de svare for alt dette; for ethvert bespottende ord mod det lys, som Gud har set passende at viderebringe sin egen velvalgte måde, er nedtegnet.

Jeg fik endnu vist en anden kvinde, som ikke er enig med det folk, som Gud leder frem. Sandhedens ånd dvæler ikke i hendes hjerte og hun har haft travlt med at gøre det arbejde, som behager fjenden for alt godt, at bortlede og forvirre sindene. (Jeg genkender denne kvinde den sidste mødedag ? hun gik før det sluttede) Hun er en stor taler og er altid rede til at høre og fortælle nye ting og dvæle på det, som hun kalder andres fejl; og hun kalder hendes onde anelser for skarpsindighed. Hun tager lys for at være mørke og mørke for lys og giver sig ud for at bede lange bønner. Hun elsker at blive billiget og anset for at være retfærdig og har bedraget nogle. Hun ønsker at lære andre og tror at Gud lærer hende fremfor andre. Men sandheden har ingen plads i hendes hjerte.

Nogle få andre blev vist mig, som tilslutter deres indflydelse med dem, som jeg har nævnt og sammen gør de hvad de kan for at drage ud fra legemet og fremkalde forvirring; og deres indflydelse bringer Guds sandhed i dårligt ry. Jesus og hellige engle opdrager og forener Guds folk til én tro, så de alle må have ét sind og én dømmekraft. Og selv om de er bragt til troens enhed, for at se øje til øje på de alvorlige og betydningsfulde sandheder for denne tid, arbejder Satan for at modarbejde deres fremgang. Jesus arbejder gennem sine redskaber, for at samle og forene. Satan arbejder gennem sine redskaber for at splitte og sprede. »Thi se, jeg byder, at Israels hus skal sigtes blandt alle folkene, som man sigter med sold, uden at et korn falder til jorden.”

[Gud er nu ved at prøve og forsøge sit folk. En karakterudvikling foregår. Engle vejer vor moralske værdi og (333) fører et nøjagtigt regnskab med alle de handlinger, menneskenes børn udfører. Blandt Guds bekendende folk findes der fordærvede hjerter; men de vil blive prøvet og forsøgt. Den Gud, som læser enhvers hjerte, vil bringe mørkets skjulte ting for lyset, ofte hvor man mindst anede dem, for at den anstødssten, der har hindret sandhedens fremgang, kan blive fjernet og Gud må have et rent og helligt folk til at forkynde hans love og domme.

Vor frelses Ophavsmand leder sit folk skridt for skridt, renser dem og gør dem skikkede til forvandling, medens han lader dem blive tilbage, som har tilbøjelighed til at fjerne sig fra legemet, som ikke er villige til at lade sig lede og som er tilfredse med deres egen retfærdighed. "Dersom nu det lys, der er i dig, er mørke, hvor stort bliver så ikke mørket!" Matt. 6,23. Ingen større forblindelse kan bedrage det menneskelige sind end den, de leder mennesker til en selvtillidens ånd, leder dem til at tro, at de har ret og befinder sig i lyset, når de går bort fra Guds folk og det lys, de følger, er mørke. *Vejl f menigh* bd 1 side 96]

Gruppen i ___ har været draget væk fra legemet og har haft en hård og bitter ånd mod dem, Gud bruger som sine redskaber for at bringe sit folk forenet til den sande grund. Deres ånd er i modsætning til Guds arbejde og deres indflydelse har bragt skam over Guds sag og har gjort vor tro modbydelig overfor ikke-troende og får Satan til at juble. Dem som er i menigheden og prøver på at tjene Gud, må for en tid ærgres over dem iblandt, som ikke er rigtige og som har vist sig for mig som selvretfærdige og farisæiske; men hvis de er tålmodige og vandrer ydmygt for Gud og beder alvorligt for hans kraft og Ånd, vil de gøre fremskridt og dem som er usunde i troen vil blive ladt bag.

Bror J blev fremstillet for mig og jeg fik vist at hans fremgangsmåde ikke var til Guds behag. Han var usikker. Han har været tilsløret af Den?kommende?tid teorien og da der ikke (334) er den mindste harmoni mellem Den?kommende?tid teorien og den tredje engels budskab, mistede han sin kærlighed for troen på budskabet og følte sig irriteret, fordi så meget har været sagt om det. Den tredje engels budskab proklamerer det alvorligste budskab for jordens beboere; og skal Guds udvalgte folk være uanfægtet over for dette og ikke stemme i med deres røst og udstøde denne højtidelige advarsel? Bror J er bedraget og bedrager andre. Hans emne har været indvielse, skønt hans hjerte ikke var helt. Hans sind har været splittet. Han har ikke haft noget anker til at holde ham og har flydt troløs omkring. Det meste af hans tid har været brugt til at berette hinanden rapporter og beretninger, der afleder tankerne og gør dem usikre. Han har haft meget at sige om min mand og jeg selv og imod visionerne. Han har haft den indstilling, »Angiv ham!« og »vi vil angive ham!« Gud sender ham ikke på en sådan mission. Han har ikke vidst hvem han har tjent. Satan har brugt ham til at styrte sindene i forvirring. Hvilken lille indflydelse havde han og har han brugt for at skade sindene, mod den tredje engels budskab. Han har ved falske beretninger fremstillet visionerne i et forkert lys og svækket sjæle, som ikke var helt befæstet i den nærværende sandhed og har givet næring til dette i stedet for at rense og sigte kornet helt igennem. Han har været bedraget med hensyn til helliggørelse. Hvis han ikke nu ændrer sin kurs og er villig til at lære og passer på det lys han har fået, vil han overlades af Gud til at tilstræbe sin egen fremgangsmåde og følge sin egen ufuldendte dømmekraft, indtil han vil gøre troens forlis og ved hans ukloge fremgangsmåde blive et tegn på advarsel for dem, som vælger at gå uafhængigt af legemet. Gud vil åbne ærlige sjæles øjne til at se forbandelsen i deres arbejde, der splitter og spreder. Han vil sætte mærke på dem, som forårsager splid, så enhver ærlig sjæl kan undslippe fra Satans snare.

[Fra ældre K modtog broder J en falsk helliggørelsesteori, som ligger uden for den tredje engels budskab og (335) ødelægger kærligheden til budskabet, hvor som helst den bliver modtaget. Det blev vist mig, at ældre K befandt sig på farlig grund. Han er ikke i overensstemmelse med den tredje engel. Engang havde han Guds velsignelse, men han har den ikke nu, for han har ikke sat pris på og fulgt det sandhedslys, som har skinnet på hans sti. Han har ført en teori med sig om metodistisk helliggørelse og stiller denne i forgrunden, idet han tillægger dem den største betydning. Og de hellige sandheder, som har deres anvendelse i denne tid, tillægger han ringe værdi. Han har fulgt sit eget lys, er blevet indhyllet mere og mere i mørke og er gået længere og længere bort fra sandheden, indtil den kun har ringe indflydelse over ham. Satan har behersket hans sind og han har gjort sandhedens sag stor skade i det nordlige Wisconsin.

Denne helliggørelsesteori, som søster G modtog fra ældre K og som hun forsøgte at efterleve, var det, der førte hende ind i det frygtelige sværmeri. Ældre K har vildført og forstyrret manges sind med denne helliggørelsesteori. Alle, der modtager den, taber i stor udstrækning deres interesse for og kærlighed til den tredje engels budskab. Denne anskuelse om helliggørelse er en teori, der tager sig meget godt ud. Den hvidkalker arme sjæle, som lever i mørke, vildfarelse og stolthed. Den giver dem skin af at være gode kristne og at besidde hellighed, medens deres hjerter er fordærvede. Den er en fred? og tryghedsteori, der ikke bringer det onde for lyset og ikke tilretteviser og revser uret. Den læger Guds folks datters brøst som dem simpleste sag og råber: Fred, fred! skønt der ikke er fred. Mænd og kvinder med fordærvede hjerter indhyller sig i hellighedens kappe og bliver betragtet som forbilleder for hjorden, når de er Satans redskaber og bruges af ham til at forlokke og vildlede ærlige sjæle, for at de ikke skal kunne føle vægten og betydningen af de højtidelige sandheder, som forkyndes af den tredje engel.

Ældre K er af mange blevet set op til, som et forbillede, medens han har været til skade for Guds sag. Hans liv har ikke været ulasteligt. Det har ikke været i overensstemmelse med (336) Guds hellige lov eller med Kristi pletfri liv. Hans fordærvede natur er ikke blevet underkuet, men alligevel dvæler han meget ved helliggørelse og vildleder derved mange. Hans tidligere virksomhed blev fremstillet for mig. Han har forsømt at bringe sjæle ind i sandheden og at befæste dem i den tredje engels budskab. Han fremholder en helliggørelsesteori som en sag af den allerstørste betydning, medens han kun lægger liden vægt på det middel, gennem hvilket Guds velsignelse kommer. »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« Den nærværende sandhed, som er midlet, bliver ikke påagtet, men trædes under fod. Mennesker kan råbe: Hellighed, hellighed! Helliggørelse, helliggørelse! Helligelse, helligelse! og dog af erfaring ikke kende mere til, hvad de taler om, end synderen med sine fordærvede lyster. Gud vil snart afrive den hvidkalkede beklædning af påstået helliggørelse, som nogle, der har et kødeligt sind, har indhyllet sig i for at skjule sjælens misdannelse.

Der føres et trofast regnskab med menneskenes børns handlinger. Intet kan skjules for dem højes og den helliges øjne. Nogle fører en vandel, som er i åbenbar strid med Guds lov og for at dække over deres

syndige handlemåde bekender de sig til at være helligede til Gud. Denne bekendelse til hellighed giver sig ikke til kende i deres daglige liv. Den bidrager ikke til at højne deres tanker, til at holde dem »fra det onde i enhver skikkelse!« Vi er blevet et skuespil for verden, både for engle og mennesker. Vor tro bliver spottet som følge af de kødeligsindedes krogede færd. De bekender sig til en del af sandheden, hvilket giver dem indflydelse, medens de ikke har nogen tilknytning til dem, der tror på og er enige om hele sandheden.] Hvad har været Ældre K's indflydelse? Hvad har været frugten af hans arbejde? Hvor mange er vundet og befæstet på den nærværende sandhed? Hvor mange har han bragt ind i troens enhed? Han har ikke samlet med Kristus. Hans indflydelse har været at (337) sprede. Der er en mangel i hans forkyndelse og hans nyomvendte mangler det som ville vise sig at være deres klippe og forsvar på Guds vredes dag. Hans forkyndelse mangler saltet, smagen. Han bringer ikke sjæle frem som er fuldstændigt forvandlede til sandheden, adskiller dem fra verden og forener dem med Guds særskilte folk. Hans nyomvendte har ikke noget anker til at holde dem og de driver hid og did, indtil mange af dem er fortumlet og mistes til verden. [*Vejl f menigh* bd 1 side 96-98]

Ældre K ved ikke hvilken ånd han er af. Han forener sin indflydelse med dragens hær, for at modsætte sig dem, som holder Guds bud og som har Jesu vidnesbyrd. Han har haft en krig over for ham. Så vidt det angår sabbaten besidder han det samme synspunkt som syvende-dags Baptisterne. Adskilles sabbaten fra budskaberne, mister det sin kraft; men i forbindelse med den tredje engels budskab, følger en kraft med den, som overbeviser ikke-troende og vantro og bringer dem frem med styrke til at stå, til at leve, vokse og trives i Herren. Det er på tide at Guds folk i Wisconsin finder deres ståsted. "Hvem vil være på Herrens side?" burde lyde fra de trofaste og erfarne på ethvert sted. Gud forlanger at de skal komme frem og skære sig fri for de forskellige påvirkninger, som kunne adskille dem fra hinanden og fra den store sandhedsgrund som Gud bringer sit folk til.

[Sagen vedrørende Hr. L blev fremstillet for mig. Han har meget at sige om helliggørelse, men han er bedraget for sit eget vedkommende og andre er bedragne angående ham. Hans helliggørelse kan måske vare, medens han overværer et møde, men den kan ikke udholde prøven. Bibelsk hellighed renser livet; men L's hjerte er ikke lutret. Det onde findes i hans hjerte og kommer til udtryk i livet og de, som er fjender af vor tro, har haft anledning til at laste sabbatsholdere. De bedømmer træet efter dets frugter.

2.Korinter 4,2: »Vi har sagt os løs fra al skjult og skammelig adfærd, så vi ikke går underfundigt til værks, ikke heller (338) forfalsker Guds ord, men anbefaler os til ethvert menneskes samvittighed for Guds åsyn ved åbent at forkynde sandheden."

Mange lever i direkte strid med ovenstående skriftsted. De går underfundigt til værks og forfalsker Guds ord. Deres liv er ikke et eksempel på sandheden. De har specielle religiøse øvelser med henblik på helliggørelse, medens de dog kaster Guds ord bag deres ryg. De beder om helliggørelse, synger om helliggørelse og råber helliggørelse. Mænd med fordærvede hjerter påtager sig en mine af uskyld og bekender sig til at være helligede; men dette er intet bevis på, at de er, hvad de skulle være. Deres handlinger vidner om dem. Deres samvittighed er brændemærket, men Guds hjemsøgelses dag kommer og den skal gøre det klart, hvordan enhvers gerning er. Og enhver vil få efter sine gerninger.

Engelen sagde, idet han pegede på L: »Hvad kommer det dig ved at tale om mine skikke og at tage min pagt i din mund, da du dog hader tugt og kaster mine ord bag dig? Dersom du ser en tyv, da er du ven med ham og med horkarle er din del. Du skikker din mund til godt og med din tunge digter du svig.« Gud vil sprede disse splittende indflydelser og ryste dem af og han vil befri sit folk, hvis de, der bekender sig til hele sandheden, vil komme Herren til hjælp.

Der er ingen bibelsk helliggørelse for dem, der kaster en del af sandheden bag deres ryg. Der gives tilstrækkeligt lys i Guds ord, således at ingen behøver at fare vild. Sandheden er så ophøjet, at den vil kunne beundres af de største ånder og dog så enkel, at det ringeste, svageste Guds lam kan fatte den og belæres af den. De, som ikke ser den skønhed, der er i sandheden og som ikke tillægger den tredje engels budskab nogen betydning, vil være uden undskyldning; for sandheden er klar.
2.Kor 4,3.4:»Selv om der også ligger et dække over vort evangelium, så er det for dem, der fortabes, det er tildækket, for de vantro, hvis tanker denne verdens Gud har slået med blidhed, så de ikke skuer ind i (339) det lys, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, han, som er Guds billede."

Joh.17,17.19: »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« »Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden.«
1.Pet.1,22. »Da I har renset jeres sjæle i lydighed imod sandheden til at nære oprigtig broderkærlighed, så elsk hverandre inderligt af hjertet.«
2.Kor 7,1: »Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i gudsfrygt.«
Fil. 2,12-15:»Derfor, mine elskede! ligesom I altid tidligere har været lydige. skal I også nu, ikke alene som da jeg var hos jer, men langt mere nu, da jeg er borte, arbejde på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske. Alt skal I gøre uden knurren og betænkeligheder, for at I må blive ulastelige og uden svig, Guds dadelfrie børn midt i en vanartet og forvildet slægt, hvor I skinner som himmellys i verden.«
Joh. 15,3:»I er allerede rene på grund af det ord, som jeg har talt til eder.«
Ef 5,25-27: »I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den, for at han kunne hellige den, idet ham rensede den i vandbadet ved ordet og for at han således kunne fremstille kirken for sit åsyn som herlig, uden plet eller rynke eller andet sådant, nej, den skulle være hellig og dadelfri."

Dette er bibelsk helliggørelse. Den er ikke blot et skin eller et udvortes værk. Den er en helliggørelse, der fås gennem sandheden. Den er sandheden modtaget i hjertet og efterlevet i det praktiske liv.

Betragtet som et menneske var Jesus fuldkommen; alligevel voksede han i nåde. Luk. 2,52: »Og Jesus gik frem i visdom og vækst og (340) yndest hos Gud og mennesker.« Selv den mest fuldkomne kristne kan stadig vokse i Guds kundskab og kærlighed.
1.Pet 3,14.18: »Derfor, I elskede! da I venter dette, så stræb efter at komme til at stå uplettede og dadelfri for ham i fred; I skal derimod vokse i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi nåde og erkendelse. Ham tilhører herligheden både nu og indtil evighedens dag."

Helliggørelsen er ikke et værk, som sker på et øjeblik, en time eller en dag. Den er en uophørlig vækst i nåden. Vi ved ikke den ene dag, hvor svær vor kamp vil blive den næste dag. Satan lever og er virksom og hver dag behøver vi at råbe alvorligt til Gud om hjælp og styrke til at stå ham imod. Så længe Satan hersker, har vi selvet at underkue og skødesynder at besejre og der er intet hvilested, intet punkt vi kan nå frem til, hvor vi kan sige, at vi har opnået alt.

Fil. 3,12: »Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen; men jeg jager derefter, om jeg dog kunne gribe det, fordi jeg selv blev grebet af Kristus Jesus."

Kristenlivet er en stadig march fremad. Jesus sidder som en, der lutrer og renser sit folk; og når hans billede ses klart i dem, er de fuldkomne og hellige, rede til forvandling. Der kræves et stort arbejde af en kristen. Vi formanes til at rense os selv fra al kødets og åndens besmittelse og at gennemføre hellighed i gudsfrygt. Her ser vi, hvem det store arbejde påhviler. Der er et stadigt arbejde for en kristen. Hver gren på vintræets stamme må få liv og styrke fra dette vintræ for at kunne bære frugt. *Vejl f menigh* bd 1 side 98-100]

Satans magt

[Det faldne menneske er Satans retmæssige fange. Kristi mission var at frelse det fra dets store modstander. Mennesket har en natur lig tilbøjelighed til at følge Satans indskydelser og kan ikke med held modstå en så frygtelig fjende, medmindre Kristus, den mægtige sejrherre, bor i det, leder dets ønsker og giver det styrke. Gud alene kan begrænse Satans magt. Den onde strejfer om på jorden og gennemvandrer den. Af frygt for at gå glip af en anledning til at ødelægge sjæle forlader han ikke sin post et øjeblik. Det er vigtigt, at Guds folk forstår dette, for at det må kunne undfly hans snarer. Satan forbereder sine bedrag, for at Guds folk i hans sidste felttog imod dem ikke skal forstå, at det er ham. 2.Kor 11,14: »Og det er intet under; Satan selv giver sig jo skin af at være en lysets engel.« Medens nogle vildledte sjæle forfægter, at han ikke eksisterer, tager han dem til fange og virker i stor udstrækning gennem dem. Han ved bedre end Guds folk, hvilken magt de kan have over ham, når deres styrke er i Kristus. Når de i ydmyghed anråber den mægtige guddommelige sejrherre om hjælp, kan den svageste, der tror på sandheden og forlader sig fast på Kristus, med virkning tilbagevise Satan og hele hans hærskare. Han er for listig til at komme åbenlyst og frækt med sine fristelser, for i så fald ville en kristens sløve kræfter vågne og han ville sætte sin lid til den mægtige befrier. Men den onde kommer ubemærket og arbejder under dække gennem ulydighedens børn, som bekender sig til gudsfrygt.

Satan vil anvende sin magt til det yderste for at forurolige, friste og vildlede Guds folk. Han, som vovede at stå for vor Herres åsyn og friste og håne ham og som havde magt til at tage ham i sine arme og bære ham op på en af helligdommens tinder og op på et såre højt bjerg, vil på en forunderlig måde (342) øve sin magt på den nulevende slægt, som er sin herre langt underlegen i visdom og som er næsten helt uvidende om Satans snedighed og styrke. På en vidunderlig måde vil ham påvirke deres legemer, der af naturen er tilbøjelige til at gøre, hvad han byder. Satan fryder sig over, at man betragter ham som opspind. Når han ikke bliver regnet for noget eller bliver fremstillet ved et eller andet barnagtigt billede eller som et dyr, er ham vel tilfreds. Man forestiller sig ham som så underlegen, at menneskesindet er ganske uforberedt på hans klogt anlagte planer og han har næsten altid godt held med sig. Dersom man forstod hans magt og snedighed, ville Mange være forberedt til med virkning at stå ham imod.

Alle burde forstå, at Satan engang var en ophøjet engel. Hans oprør udelukkede ham fra himmelen, men tilintetgjorde ikke hans magt og gjorde ham ikke til et dyr. Efter sit fald har han rettet sin mægtige styrke mod himmelens regering. Han er blevet mere snu og har lært, hvorledes han på den mest virkningsfulde måde kan komme til menneskenes børn med sine fristelser.

Satan har opfundet fabler, hvormed han kan forføre. Han begyndte i himmelen at føre krig imod Guds herredømmes grundvold og efter faldet har han fortsat sit oprør mod Guds lov og har ledet størstedelen af dem, der bekender sig til at være kristne, til at nedtræde det fjerde bud, som stiller den levende Gud til skue. Han har nedbrudt tibudslovens oprindelige sabbat og i dens sted indsat en af ugens arbejdsdage.

Den første store løgn, som han udtalte til Eva i Eden: »I skal ingenlunde dø!« var den første prædiken, der nogen sinde blev holdt angående sjælens udødelighed. Denne prædiken kronedes med held og frygtelige var de følger, den medførte. Han fik mennesker til at modtage denne prædiken som sandhed og prædikanter forkynder den i tale, i sang og i bøn.

At der ingen personlig djævel er, samt at der vil blive en prøvetid efter Kristi komme, er hurtigt ved at blive populære fabler. Skriften lærer tydeligt, at hvert menneskes skæbne for evigt er afgjort, (343) når Herren kommer. Åb 22,11.12: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret og lad den urene blive ved at leve i urenhed og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed og lad den hellige blive ved at leve helligt. Se, jeg kommer snart og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.”

Satan har draget fordel af disse populære fabler for at skjule sig selv. Han kommer til stakkels, vildledte dødelige gennem nutidens spiritisme, som ikke sætter nogen grænser for de kødeligt sindede og som, hvis den følges, skiller familier, skaber avind og had og giver de mest nedværdigende lyster frie tøjler. Verden kender endnu kun lidt til spiritismens fordærvelige indflydelse. Tæppet gik op og meget af dens frygtelige værk blev åbenbaret for mig. Jeg så nogle, som har haft en erfaring i spiritismen og siden har forkastet den, bæve, når de tænker på, hvor nær de kom den fuldstændige ødelæggelse. De havde tabt herredømmet over sig selv og Satan fik dem til at gøre, hvad de havde afsky for. Men selv de har blot en svag forestilling om spiritismen, som den er. Inspirerede af Satan kan forkyndere ved veltalenhed udsmykke dette uhyggelige monstrum, tilhylle dets vanskabthed og få det til at se smukt ud for mange. Men det kommer så direkte fra hans majestæt Satan, at han gør krav på retten til at beherske alle, der befatter sig med det, fordi de har vovet sig ind på forbuden grund og forspildt deres Skabers beskyttelse.

Nogle stakkels sjæle, som er blevet fortryllede af de veltalende ord fra spiritismens talsmænd og som har givet efter for dens påvirkning, opdager siden efter dens dødelige karakter og ville for kaste den og flygte fra den, men formår det ikke. Satan holder dem ved sin magt og er ikke villig til at lade dem sippe fri. Han ved, at de visselig er hans, medens han har dem under sin særlige kontrol, men dersom de engang løsriver sig fra hans magt, kan han aldrig mere få dem til at tro på spiritismen og stille sig umiddelbart under hans kontrol. Den eneste måde, hvorpå sådanne stakkels sjæle kan overvinde (344) Satan, er, at de må kunne skelne bibelens rene sandhed fra fabler. Når de anerkender sandhedens krav, indtager de et standpunkt, hvor de kan blive hjulpet. De bør henvende sig til sådanne, som har haft en kristelig erfaring og som har tro på Guds forjættelser og anmode dem om at bede for dem til den mægtige befrier. Det vil blive en hård kamp. Satan vil forstærke sine onde engle, som har behersket disse mennesker; men dersom Guds hellige faster og beder i dyb ydmyghed, vil deres bønner få overhånd. Jesus vil sende hellige engle til at stå Satan imod og drive ham tilbage og hans magt over de plagede vil blive brudt. Mark 9,29: »Han svarede dem: »Den slags kan ikke drives ud ved noget, uden ved bøn og faste.”

De populære forkyndere kan ikke med held modstå spiritismen. De har ikke noget, hvormed de kan værne deres hjord mod dens giftige indflydelse. En stor del af spiritismens sørgelige følger vil komme til at hvile på denne tids forkyndere; for de har trådt sandheden under fødder og foretrukket fabler i dens sted. Den prædiken, Satan holdt for Eva om sjælens udødelighed; »I skal ingenlunde dø!« har de gentaget fra prædikestolen og folk tager imod den som ren bibelsk sandhed. Den udgør spiritismen grundvold. Guds ord lærer ingen steder, at menneskets sjæl er udødelig. Udødelighed er en egenskab hos Gud alene. 1.Tim. 6,16: »Han, den eneste, der har udødelighed, som bor i et lys, ingen kan komme nær, som intet menneske har set, ej heller kan se; ham være ære og evig magt! Amen.”

Rigtigt forstået og anvendt er Guds ord et værn mod spiritismen. Forkyndelsen om et evigt brændende helvede, som den lyder fra prædikestolen og fremholdes for folket, er en uret mod Guds kærlige karakter. Den fremstiller ham som den største tyran i universet. Dette vidt udbredte dogme har drevet tusinder af mennesker ud i universalisme, fritænkeri og (345) gudsfornægtelse. Guds ord er tydeligt. Det udgør en pålidelig sandhedskæde og vil vise sig at være et anker for dem, der er villige til at tage imod det, selv om de vil blive nødt til at ofre deres yndede fabler. Det vil frelse dem fra de frygtelige vildfarelser i disse farefulde tider. Den onde har ledet forkynderes sind i de forskellige kirkesamfund til hårdnakket at holde fast ved deres populære vildfarelser, ligesom han ledte jøderne til i deres blidhed at klynge sig til deres ofringer og korsfæste Kristus. Forkastelsen af lys og sandhed efterlader menneskene som fanger, underkastede Satans bedrag: Jo større lys, de forkaster, desto større kraft vil der være i det bedrag og mørke, der vil komme over dem.

Det blev vist mig, at Guds sande folk er jordens salt og verdens lys. Gud kræver af dem, at de stadig skrider fremad i kundskab om sandheden og om hellighedens vej. Da vil de forstå Satans indtrængen og i Jesu kraft vil de stå ham imod. Satan vil kalde sine legioner af engle til hjælp for at modarbejde endog blot én sjæls fremgang og om muligt vriste den ud af Kristi hånd.

Jeg så onde engle kæmpe om sjæle og Guds engle stå dem imod. Striden var hård. Onde engle fordærvede atmosfæren ved deres giftige indflydelse og trængte sig omkring disse sjæle for at sløve deres sanseevner. Med spænding gav hellige engle agt og ventede på at kunne drive Satans hærskare tilbage. Men det er ikke de gode engles opgave at beherske menneskenes sind imod deres vilje. Dersom de giver efter for fjenden og ikke gør nogen anstrengelse for at modstå ham, kan Guds engle ikke gøre ret meget andet end at holde Satans hærskarer i tøjle, for at de ikke skal ødelægge, før de, som er i fare, får mere lys, der kan bevæge dem til at vågne op og søge hjælp fra himmelen. Jesus vil ikke give hellige engle det hverv at befri sådanne, som ikke gør nogle anstrengelser for at hjælpe sig selv.

Dersom Satan ser, at han står i fare for at miste en eneste sjæl, vil han anspænde sig til det yderste for at beholde denne ene. Og når (346) den pågældende opdager sin fare og i sin nød beder Jesus inderligt om hjælp, frygter den onde for, at han skal miste en fange og han tilkalder forstærkning til sine engle for at omslutte den stakkels sjæl og danne en mur af mørke omkring den for at berøve den himmelens lys. Men hvis den, der er i fare, er udholdende og i sin hjælpeløshed stoler på Kristi blods fortjeneste, hører vor frelser troens alvorlige bøn og sender en forstærkning af de engle, som er vældige i magt, for at de skal befri vedkommende. Satan kan ikke udstå, at der gøres henvendelser til hans mægtige modpart, for han frygter og bæver for hans kraft og majestæt. Ved lyden af brændende bøn skælver hele den ondes hærskare. Han vedbliver at tilkalde legioner af onde engle for at kunne virkeliggøre sit formål. Og når engle, der besidder al magt og er iført himmelens rustning, kommer den vansmægtende, forfulgte sjæl til hjælp, viger Satan og hans hær tilbage, for de ved godt, at deres slag er tabt. Satans villige undersåtter er trofaste, virksomme og forenede om ét mål. Og skønt de hader og bekriger hverandre, udnytter de dog enhver anledning til at fremme deres fælles interesse. Men den store guddommelige befalingsmand i himmelen og på jorden har sat en grænse for Satans magt.

Min erfaring har været ualmindelig og i årevis har jeg lidt under særegne prøvelser i mit sind. Tilstanden blandt Guds folk samt min forbindelse med Guds værk har tit påført mig en byrde af bedrøvelse og modløshed, som ikke kan beskrives. I årevis har jeg betragtet graven som et lifligt hvilested. I mit sidste syn spurgte jeg min ledsagende engel, hvorfor jeg skulle lide sådanne plager i mit sind og så ofte blive ført ud på den ondes slagmark. Jeg bad om at måtte blive fri for disse svære prøvelser, dersom jeg skulle være så nøje forbundet med sandhedens sag. Der er kraft og styrke hos Guds engle og jeg bad inderligt om, at jeg måtte blive beskyttet.

Vort forbigangne liv blev nu fremstillet for mig og jeg så, at Satan på forskellige måder havde søgt at ødelægge vor (347) brugbarhed, at han flere gange havde lagt planer om at fjerne os fra Guds værk; han var kommet på forskellig vis og havde virket gennem forskellige redskaber for at fuldføre sin hensigt; men ved hellige engles tjeneste havde han lidt nederlag. Jeg så, at han på vore rejser fra sted til sted ofte havde stillet sine onde engle på vor vej for at afstedkomme ulykkestilfælde, som ville ødelægge vort liv; men hellige engle blev sendt til stedet for at befri os. Flere ulykkestilfælde har bragt min mand og mig i stor fare og vor beskyttelse har været vidunderlig. Jeg så, at vi har været et særligt mål for Satans angreb på grund af vor interesse for og vor forbindelse med Guds værk. Da jeg så den store omsorg, Gud hvert øjeblik har for dem, der elsker og frygter ham, blev jeg fyldt med tillid og fortrøstning til Gud og følte mig irettesat for min mangel på tro. *Vejl f menigh* bd 1 side 101-106]

De to kroner

[I det syn, jeg fik i Battle Creek, Michigan, den 25. oktober 1861, så jeg denne jord nørk og dunkel, Engelen sagde; "Se nøje efter!" Menneskene på jorden blev derpå fremstillet for mig. Nogle var omgivet af Guds engle, andre var i fuldstændigt mørke, omgivet af onde engle. Jeg så en arm nedstrakt fra himmelen med et gyldent scepter. Øverst på scepteret var der en krone, som var besat med diamanter. Hver diamant udsendte lys, skinnede, klart og skønt. På kronen var disse ord indskrevet: "Alle, som vinder mig, er lykkelige og skal have et evigt liv."

Neden under denne krone var der et andet scepter og på dette var der også anbragt en krone; i midten af denne var der juveler, guld og sølv, hvorfra der skinnede lidt lys. Indskriften på kronen var: "Jordisk skat. Rigdom er magt. Alle, som vinder mig, får ære og berømmelse." Jeg så en uhyre stor skare styrte frem for at få denne krone. Det var en støjende hob. (348) I deres iver syntes nogle af dem at have mistet forstanden. De stødte til hverandre, skubbede dem, der var svagere, til side og trådte på dem, der i deres hastværk faldt omkuld. Mange greb med begærlighed fat i de skatte, som var inden i kronen og holdt fast ved dem. Nogles hoveder var hvide som sølv og deres ansigter var furede af bekymring og ængstelse. Deres egne slægtninge deres eget kød og blod agtede de ikke på, men når bønlige blikke vendtes mod dem, holdt de endnu fastere ved deres skatte, som om de var bange for, at de i et ubevogtet øjeblik skulle miste lidt eller lade sig overtale til at dele med dem. Deres begærlige blik fæstede sig ofte ved den jordiske krone og talte dens skatte gang på gang. I denne skare sås nogle, som var billeder på savn og elendighed og stirrede længselsfuldt på disse skatte, men så håbløse vendte sig bort, når de stærkere overmandede de svagere og drev dem tilbage. De kunne imidlertid ikke således give tabt, men sammen med en flok krøblinge, sygelige og aldrende forsøgte de at trænge frem til den jordiske krone. Nogle døde under forsøget på at nå den. Andre faldt, netop idet de var ved at gribe den. Mange havde netop grebet den, da de faldt om. Døde legemer lå strøet rundt omkring på marken; alligevel styrtede skaren frem, trampende på deres faldne og døde kammeraters legemer. Enhver, som nåede hen til kronen, fik del i den og blev højlydt tiljublet af en interesseret flok, der stod omkring den.

En stor skare onde engle var meget travlt optaget. Satan var midt iblandt dem og alle så med den mest hoverende tilfredshed på den flok, der kæmpede om kronen. Han syntes at kaste en ejendommelig fortryllelse over dem, der begærligt søgte efter den. Mange, der søgte efter denne jordiske krone, bekendte sig til at være kristne. Nogle af dem syntes at have en smule lys. De kunne se længselsfuldt på den himmelske krone og syntes ofte at være grebet af dens skønhed, men havde dog ingen forståelse af dens værdi og herlighed. Trægt rakte de den ene hånd (349) ud efter den himmelske, medens de ivigt udrakte den anden hånd efter den jordiske, fast bestemte på at komme i besiddelse af denne; og i deres ivrige stræben efter den jordiske tabte de den himmelske af syne. De blev efterladt i mørke, men famlede dog ivrigt omkring for at sikre sig den jordiske krone. Nogle følte sig frastødt af den skare, der søgte den så ivrigt; de syntes at have en anelse om deres fare og vendte sig bort fra den og søgte alvorligt efter den himmelske krone. Disses ansigter forvandledes snart fra mørke til lys, fra tristhed til frimodighed og hellig glæde.

Derpå så jeg en skare, som trængte sig frem gennem mængden med blikket fast rettet mod den himmelske krone. Idet de alvorligt banede sig vej gennem den forvirrede Flok, var de ledsagede af engle, som gjorde plads for dem til at komme frem. Da de nærmede sig den himmelske krone, skinnede det lys, som udstrålede derfra, på dem og omkring dem, fordrev deres mørke og blev klarere og stærkere, indtil de syntes at være forvandlede og lignede englene. De kastede ikke et eneste dvælende blik på den jordiske krone. De, der var på jagt efter denne, spottede dem og kastede sorte bolde efter dem. Disse gjorde dem ingen skade, så længe de havde blikket fæstet ved den himmelske krone; men de, der vendte deres opmærksomhed mod de sorte bolde, blev mærket af disse. Følgende skriftsted blev fremstillet for mig:

Matt 6,19-24: »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være. Øjet er legemets lys; hvis derfor dit øje er sundt, er hele dit legeme i lys; men hvis dit øje er sygt, er hele dit legeme i mørke. Hvis nu det lys, der er i dig, er mørke, hvor stort bliver så ikke mørket! Ingen kan (350) tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon."

Hvad jeg havde set, blev derpå forklaret for mig som følger: Den skare, der stræbte så alvorligt efter den jordiske krone, var sådanne, som elsker deres jordiske skat og lader sig forføre og smigre af dens kortvarige tiltrækning. Jeg så, at nogle, der bekender sig til at følge Jesus, er så begærlige efter opnåelsen af jordiske skatte, at de taber deres kærlighed til himmelen, handler som verden og af Gud bliver regnet som hørende verden til. De bekender sig til at søge en uforgængelig krone, en skat i himmelen; men deres interesse og hovedsagelige studium drejer sig om at samle jordiske skatte. De, der har deres skatte i denne verden og elsker deres rigdom, kan ikke elske Jesus. De mener måske, at de er på vej og skønt de med en gniers greb klynger sig til deres gods, kan de ikke ledes til at indse det eller til at føle, at de har større kærlighed til penge end til sandhedens sag eller den himmelske skat.

»Hvis nu det lys, der er i dig, er mørke, hvor stort bliver så ikke mørket!« Der var et tidspunkt i sådannes erfaring, da det lys, der blev dem givet, ikke blev fastholdt og det blev til mørke. Engelen sagde: »I kan ikke elske og dyrke jordens skatte og dog have den sande rigdom.« Da den unge mand kom til Jesus og sagde til ham: »Mester! hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan få et evigt liv?« gav Jesus ham valget mellem at skille sig af med sit gods og opnå det evige liv eller beholde det og miste livet. Hans rigdom havde større værdi for ham end den himmelske skat. Den betingelse, at han skulle skille sig af med sine skatte og give dem til de fattige for at kunne blive en Kristi efterfølger og få det evige liv, kølnede hans ønske og han gik bedrøvet bort.

De, der blev fremstillet for mig som stræbende efter den jordiske krone, var sådanne, som vil ty til et hvilket som helst middel for at samle gods. De bliver abnorme på dette punkt. Alle deres (351) tanker og kræfter samles om erhvervelsen af jordisk rigdom. De træder andres rettigheder under fødder, undertrykker den fattige og forholder daglejeren hans løn. Hvis, de kan udnytte dem, der er fattigere og mindre snu, end de selv er og det derved kan lykkes dem at forøge deres rigdom, vil de ikke et øjeblik betænke sig på at undertrykke dem og endog se dem bragt til betlerstaven.

De mænd, hvis hoveder var hvidhårede af ælde og hvis ansigter var blevet furede af bekymring, men som dog greb begærligt efter skattene i kronen, var de gamle, der kun havde få år igen at leve i. Alligevel var de ivrige efter at sikre sig deres jordiske skatte. Jo mere de nærmede sig graven, med desto større ængstelighed klyngede de sig til dem. Intet kom deres egne slægtninge til gode. Medlemmerne i deres egne familie fik lov til at arbejde over evne for at der kunne spares lidt penge. De gjorde ikke brug af dem til andres bedste, ej heller til deres eget. For dem var det nok at vide, at de havde dem. Når deres pligt til at lindre de fattiges trang og til at støtte Guds sag bliver fremholdt for dem, bliver de bedrøvede. De ville med glæde modtage det evige liv som en gave, men vil ikke, at det skal koste dem noget. Betingelserne er for svære. Men Abraham ville ikke holde sin egen søn tilbage. I lydighed mod Gud kunne han lettere ofre dette forjættelsens barn, end mange ville ofre lidt af deres jordiske besiddelser.

Det var smerteligt at se dem, der burde modnes til herligheden og daglig berede sig til udødelighed, bruge al deres kraft til at beholde deres jordiske skatte. Jeg så, at sådanne ikke kunne værdsætte den himmelske skat. Deres stærke higen efter det jordiske leder dem til ved deres gerninger at vise, at de ikke vurderer den himmelske arv tilstrækkeligt til at ville bringe noget offer for dem. Den unge mand viste villighed til at holde budene; men vor herre sagde til ham, at én ting fattedes ham. Han ønskede det evige liv, men han elskede sit gods mere. Mange bedrager sig selv. De har ikke søgt (352) efter sandheden som efter skjulte skatte. Deres evner benyttes ikke på den bedste måde. Deres sind, der kunne være oplyst af himmelens lys, er forvirret og besværet. »Men timelige bekymringer og rigdommens bedrag og alskens andre begæringer kommer ind og kvæler ordet, så det bliver uden frugt.« "Sådanne," sagde engelen "er uden undskyldning." Jeg så lyset dø bort for dem. De nærede intet ønske om at forstå de højtidelige, vigtige sandheder for denne tid og mente, at de var godt stillede uden at forstå dem. Deres lys gik ud og de famlede i mørket.

Den skare krøblinge og syge, der stræbte efter dem jordiske krone, er sådanne, hvis interesser og skatte er i denne verden. Skønt de møder skuffelse fra alle sider, vil de ikke sætte deres hu til himmelen og sikre sig en skat og et hjem der. De går glip af den jordiske, medens de endnu er på jagt efter den og mister den himmelske. Til trods for skuffelsen og det ulykkelige liv og den ulykkelige død, som falder i deres lod, der var helt optagne af at samle jordisk rigdom, følger andre den samme bane. De stormer frem som gale uden at agte på deres sørgelige endeligt, hvis eksempel de følger.

De, der nåede kronen, fik del i besiddelsen af den og blev tiljublet, er sådanne, som opnår, hvad der er formålet med hele deres liv, nemlig rigdom. De får den ære, som verden yder dem, der er rige. De har indflydelse i verden. Den onde og hans engle er tilfredse. De ved, at sådanne visselig tilhører dem og at medens de lever i oprør mod Gud, er de Satans mægtige redskaber.

De, der fattede afsky for den skare, som løb efter den jordiske krone, er sådanne, som har mærket sig sådannes liv og endeligt, der stræber efter jordisk rigdom. De ser, at sådanne aldrig er tilfredse, men ulykkelige og de bliver urolige og skiller sig fra denne ulykkelige klasse mennesker og søger efter den sande og varige rigdom.

Jeg så, at de, der trængte sig frem gennem mængden for at nå den himmelske krone, ledsagede af hellige engle, var Guds trofaste folk. Engle leder dem fremad og de besjæles af nidkærhed til at ile frem for at opnå den himmelske skat.

De sorte bolde, som blev kastet efter de hellige, var de smædende usandheder, der blev sat i omløb angående Guds folk af sådanne, som elsker og øver løgn. Vi bør gøre os den største flid for at leve et ulasteligt liv og holde os fra det onde under alle skikkelser og da er det vor pligt at gå frimodigt fremad og ikke tage noget hensyn til de gudløses smædende usandheder. Når de retfærdiges øjne er fæstede på den uvurderlige himmelske skat, vil de blive Kristus mere og mere lig og således vil de omdannes og blive skikkede til forvandling. *Vejl f menigh* bd 1 side 107-111]

Fremtiden

[Ved forklarelsen blev Jesus herliggjort af Faderen. Vi hører ham sige: »Nu er menneskesønnen herliggjort og Gud er herliggjort i ham.« Således blev han før sin forrådelse og korsfæstelse styrket til sine sidste frygtelige lidelser. Når lemmerne på Kristi legeme nærmer sig tiden for deres sidste kamp, »en trængselstid for Jakob«, vil de vokse op til Kristus og få meget af hans ånd. Når det tredje budskab udvikles til et højt råb og når stor kraft og herlighed ledsager det afsluttende værk, vil Guds trofaste folk få del i denne herlighed. Det er den sildige regn, som fornyer og styrker dem til at gennemgå trængselstiden. Deres ansigter vil stråle af herlighed fra det lys, der ledsager den tredje engel.

Jeg så, at Gud på en underfuld måde vil bevare sit folk i trængselstiden. Ligesom Jesus udøste sin sjæl i angst i haven, vil de alvorligt råbe og kæmpe i bøn om befrielse dag og nat. Der vil udgå (354) befaling om, at de skal ringeagte det fjerde buds sabbat og respektere den første dag eller også miste livet; men de vil ikke bøje sig og træde Herrens sabbat under deres fødder og respektere en pavelig institution. Satans hærskare og ugudelige mennesker vil omringe dem og hovere over dem, fordi der ikke vil synes at være nogen udvej til redning for dem. Men midt under deres lystighed og triumf høres der skrald efter skrald af den stærkeste torden. Himmelen er blevet sort og oplyses kun af den flammende glans og frygtelige herlighed fra himmelen, idet Gud lader sin røst høre fra sin hellige bolig.

Jordens grundvolde ryster; bygninger vakler og falder med et frygteligt brag. Havet koger som en gryde og hele jorden er i voldsom bevægelse. De retfærdiges fangenskab vendes og med liflig, højtidelig hvisken siger de til hinanden: "Vi er befriet! Det er Guds røst." Med højtidelig ærefrygt lytter de til de ord, røsten udtaler. De ugudelige hører, men forstår ikke ordene i Guds røst. De frygter og bæver, medens de hellige fryder sig, Satan og hans engle tilligemed de gudløse mennesker, som hoverede over, at Guds folk var i deres vold, så de kunne udrydde dem

af jorden, er vidne til den herlighed, der bliver dem til del, som har respekteret Guds hellige lov. De ser de helliges ansigter, som lyser og genspejler Jesu billede. De, der var så ivrige efter at ødelægge de hellige, kan ikke udholde den herlighed, som hviler over de befriede og falder til jorden som døde. Satan og de onde engle flygter bort fra de herliggjorte hellige. Deres magt til at tilføje dem skade er for evigt forbi. *Vejl f menigh* bd 1 side 112-113]

Vidnesbyrd 9 (1863)
Oprøret

Vor nations frygtelig frygtelige tilstand kræver dyb ydmyghed fra Guds folks side. Det altafgørende spørgsmål, som nu burde lægge beslag på ethvert sind er: Er jeg beredt for Guds dag? Kan jeg stå den vanskelige prøve, der er foran mig?

Jeg så at Gud renser og prøver sit folk. Han vil lutre dem som guld, indtil slaggerne er fortæret og hans billede genspejles i dem. Alle har ikke den selvfornægtende ånd og den villighed der kan holde hårdhed ud og kan lide for sandhedens sag, hvad Gud kræver. Deres vilje er ikke underkuet; de har ikke indviet dem selv helt til Gud og ikke søgt større behag end at gøre hans vilje. Forkyndere og folk mangler åndelighed og sand gudsfrygt. Alt hvad der kan rystes, skal rystes. Guds folk vil blive bragt i den vanskeligste situation og alle må være befæstede, rodfæstede og baseret på sandheden, ellers vil deres skridt visselig glide. Dersom Gud trøster og giver sjælen næring med sin inspirerende nærhed, kan de holde ud, selv om vejen er mørk og med torne. Mørket vil snart forsvinde og det sande lys skinne for evigt. Jeg blev vist hen til Esajas 58; 59,1-15 og Jeremias 14,10-12, som en beskrivelse på vor nations nuværende tilstand. Denne nations folk har glemt og forladt Gud. De har valgt andre guder og fulgt (356) deres egen fordærvede veje indtil Gud har vendt sig fra dem. Jordens beboere har trådt på Guds lov og brudt hans evige pagt.

Jeg fik vist den sindsbevægelse, der blev skabt blandt vort folk ved artiklen "Nationen" i *Review*. Nogle forstod den på én måde og andre på en anden. De tydelige budskaber blev fordrejede og blev brugt til det som skriveren ikke havde til hensigt. Han gav det bedste lys han havde dengang. Det var nødvendig at der blev sagt noget. Manges opmærksomhed blev vendt til sabbatsholdere fordi de ikke viste nogen større interesse for krigen og meldte sig ikke. Nogle steder var det som om de forstod oprøret. Tidspunktet er kommet, hvor vore sande indstilling, angående slaveriet og oprøret, bliver kendt. Det var nødvendigt at bevæge sig skønsomt for at vende den mistillid bort, der var rettet mod sabbatsholdere. Vi bør handle med stor forsigtighed. »Om det er muligt. Hold fred med alle mennesker, så vidt det står til jer.« Vi kan adlyde dette påbud og ikke ofre et princip af vor tro. Satan og hans hær er på krigsfod med lovlydige og vil arbejde på at bringe dem i vanskelige situationer. De burde ikke bringe dem selv i en sådan situation, fordi de mangler skønsomhed.

Jeg fik vist at nogle handlede meget uforsigtigt med hensyn til den nævnte artikel. Den stemmer ikke, i alle henseender, overens med deres synspunkter og i stedet for at vægte sagen stille og roligt og se på den i alle dets afskygninger, blev de oprevede og ophidsede og nogle greb pennen og lavede hurtigt nogle konklusioner, som ikke kunne klare nærmere undersøgelse. Nogle var selvmodsigende og ufornuftige. De gjorde det, som Satan altid fremskynder dem til at gøre, nemlig, at omsætte deres rebelske følelser til handling.

I Iowa fremførte de sager temmelig længe og satte sig fast i fanatisme. De forvekslede iver og fanatisme med samvittighedsfuldhed. I stedet for at blive vejledt af fornuft og sund (357) dømmekraft, lod de deres følelser tage ledelsen. De var rede til at blive martyrer for deres tro. Ledte alle disse følelser dem til Gud? til større ydmyghed for ham? Ledte det dem til at stole på hans kraft til at befri dem fra den vanskelige situation som de var bragt i? Oh nej! I stedet for at sende deres bønner til himlens Gud og kun være afhængig af hans kraft, henvendte de sig til lovgivningsmagten og blev afvist. De viste deres svaghed og røbede deres manglende tro. Alt dette tjente kun til at bringe denne specielle gruppe, sabbatsholdere, til særlig opmærksomhed og de blev presset ud på de vanskelige områder, af dem der ikke har sympati for dem.

Nogle har været på vagt for at finde fejl og klage over et hvilket som helst forslag. Men få har haft visdom i den mest vanskelige tid, til at tænke uden fordomme og åbnet sige hvad der skal gøres. Jeg så at dem, som har været hurtig til at sige at man med sikkerhed ikke skulle lade sig indkalde, ikke ved hvad de taler om. Skulle de blive indkaldt og afvise at lyde, blive hårdt prøvet med fængsel, totur eller død ville de krybe sammen og da finde ud af at de ikke har forberedt sig selv til en så kritisk situation. De ville ikke kunne udholde vanskeligheder i deres tro. Hvad de regnede for at være tro var kun fanatisk indbildskhed.

Dem, som er bedst beredte til at endda ofre livet, frem for at sætte sig selv i en situation hvor de ikke kan adlyde Gud, skulle ikke sige noget. De vil ikke prale. De vil mærke det stærkt og tænke meget over det og deres alvorlige bønner vil gå op til himlen efter visdom til at handle og nøde til at udholde. Dem, som nærer dette i frygt for Gud, kan ikke med god samvittighed engagere sig i denne krig og vil blive meget stille og når de bliver spurgt vil de svare enkelt, blot for at svare og så vil det blive forstået at de ingen sympati har for oprøret.

Der er nogle få i sabbatsholdernes rækker som sympatiserer med slaveholderne. Selv om de antager sandheden, efterlader de ikke alle de fejl bag dem, som de skulle have forladt. De behøver et mere gennemgribende grundrids af sandhedens rensende kilde. Nogle har bragt deres gamle politiske fordomme med sig, som ikke er i harmoni med sandhedens principper. De fastholder, at slaven er mesterens ejendom og skal ikke tages fra ham. De stiller disse slaver lige med kvæg og siger at det foruretter ejeren lige så meget at fratage ham sine slaver, som at tage hans kvæg væk. Jeg fik vist at det ikke betød noget om hvor meget mesteren havde betalt for menneskelige legemer og menneskelige sjæle og han havde ingen ret til at holde dem, som sin ejendom. Kristus døde for hele menneskeslægten, sort eller hvid. Gud har gjort mennesket til en fri moralforvalter, sort som hvid. Slaveriets institution rydder dette af vejen og lader mennesket udøve en magt over sit medmenneske som Gud aldrig har givet det og som alene tilhører Gud. Slavemesteren har vovet at påtage sig Guds ansvar over sin slave, dermed vil han stå til regnskab for sin slaves synder, ligegyldighed og fejl. Han vil blive draget til regnskab for den magt han udøver over slaven. Den farvede race er Guds ejendom. Deres Skaber alene er deres mester og dem som har vovet at lænke slavens krop og sjæl og lade ham være nedværdiget som dyr, vil få deres straf. Guds vrede har slumret, men vil vækkes og udgydes uden opblanding af nåde.

Nogle har været åbenmundede til at fremsige deres proslaveriske principper ? principper som ikke er himmelsk?fødte, men kommer fra Satans herredømme. Disse hvileløse ånder taler og handler på en måde, der bringer en skam over (359) Guds sag. Jeg vil her bringe en kopi af et brev skrevet til Bror A, fra Oswego distrikt, New York:

”Jeg har fået fremstillet nogle ting med hensyn til dig. Jeg så at du er bedraget med hensyn til dig selv. Du har givet vor tros fjende lejlighed til at bespotte og bebrejde sabbatsholderne. Ved din åbenmundede fremgangsmåde, har du lukket nogles ører, som ville lytte til sandheden. Jeg så at vi skulle så snilde som slanger og så enfoldige som duer. Du viste hverken slangernes snildhed og duernes enfoldighed.

”Satan var den første store leder i oprør. Gud straffer nordstaterne, fordi de har ladet slaveriets forbandede synd eksistere så længe; for i himlens øjne er det den allermørkeste synd. Gud er ikke med sydstaterne og han vil straffe dem frygteligt i slutningen. Satan er al oprørs anstifter. Jeg så, bror A, at du havde ladet dine politiske principper ødelægge din dømmekraft og din kærlighed for sandheden. De fortærer sand gudfrygtighed fra dit hjerte, du har aldrig set slaveriet i det rette lys og det syn på den sag er kastet til rebellernes side, som har oprørt af Satan og hans hære. Dine synspunkter på slaveri kan ikke harmonisere med den indviede og vigtige sandhed for denne tid. Du må opgive dine synspunkter eller sandheden. Begge kan ikke beskyttes i det samme hjerte, for de er i krig med hinanden.

”Satan har oprørt dig. Han vil ikke lade dig hvile før du udtrykker dine følelser på mørkets magts side og således styrke den ondes hånd, hvem Gud har forbandet. Du har formet din indflydelse på den forkerte side, hos dem hvis livsvej er at så torne og plante elendighed for andre. Jeg så at du formede din indflydelse med en elendig gruppe ? en gudsforladt gruppe; og Guds engle flygtede fra dig i afsky. Jeg så at du blev fuldstændig bedraget. Havde du fulgt det lys (360) som Gud havde givet dig, havde du givet agt på dine brødres belæring, havde du lyttet til deres anvisninger, ville du have reddet dig selv og reddet den dyrebare sandheds sag fra skam. Men uanset det lys der var givet, har du ladet dine følelser få offentlig omtale. Hvis du ikke løsner det op, som du har udrettet, vil det være Guds folks pligt at åbenlyst trække deres sympati og fællesskab tilbage fra dig, for at bevare det præg, som må gå ud fra os som et folk. Vi må lade det være kendt, at vi ikke har sådanne i vores fællesskab og at vi ikke vil vandre med dem i vor menighed.

”Du har mistet sandhedens helligene indflydelse. Du har mistet din forbindelse med den himmelske hær. Du har allieret dig selv med den første oprører og Guds vrede er over dig; for hans indviede sag er sat til skamme og sandheden er gjort afskyelig for ikke-troende. Du har forvoldt Guds folk sorg og afvist råd fra hans ambassadører på jorden, som arbejder med ham og i Kristi sted beder indtrængende om at sjæle må blive forsonet med Gud.

”Jeg fik vist at vi som et folk ikke kan være for forsigtige med hvilken indflydelse vi udøver, vi bør passe på ethvert ord. Når vi ved ord eller handling sætter os selv på fjendens slagmark, driver vi hellige engle fra os og opmuntrer og får onde engle til at trænge sig omkring os. Det du har gjort, bror A, er at du ved din uforsigtige og egenrådige kurs har fået ikke-troende til at se på sabbatsholdere rundt omkring, med mistanke. Disse ord blev givet til mig med henblik på Guds tjenere: »Den, som hører jer, hører mig og den, som ringeagter jer, ringeagter mig; men den som ringeagter mig ringeagter den, som udsendte mig.« Måtte Gud hjælpe dig, min bedagede broder, til at se dig selv som du er og til at have din forståelse for legemet.

Vort rige er ikke i denne verden. Vi venter på at vor Herre fra himlen skal komme til jorden, for at nedlægge al autoritet og magt og sætte hans evige rige op. (361) Jordiske magter rystes. Vi behøver ikke og kan ikke forvente enighed blandt jordens nationer. Vor position i Nebukadnezars billede er vist ved tæerne, i de delte stater og i det smuldrene materiale, som ikke vil holde sammen. Profetien viser os at Guds store dag er lige over os. Det iler stærkt.

Jeg så at det var vor pligt i enhver henseende at adlyde landets love, medmindre de strider mod den højere lov, som Gud talte med tydelig stemme fra Sinai og derefter indgraverede dem på sten med sin egen finger. »Jeg vil give mine love i deres sind og på deres hjerter vil jeg skrive dem og jeg vil være deres Gud og de skal være mit folk.« Han som har Guds lov skrevet i hjertet vil hellere adlyde Gud end mennesker og vil snarere være ulydig mod alle mennesker end afvige det mindste fra Guds bud. Guds folk er oplært ved sandhedens indskydelse og draget ved en god samvittighed, til at efterleve ethvert Guds ord, vil gribe hans lov, skrevet i deres hjerter, som den eneste autoritet de kan anerkende eller samtykke i at adlyde. Den guddommelige lovs visdom og autoritet er størst.

[Det blev vist mig, at Guds folk, som er hans særlige skat, ikke kan deltage i denne indviklede krig, fordi den er i modstrid med alle deres trosprincipper. I hæren kan de ikke adlyde sandheden og samtidig adlyde deres officerers krav. Det vil til stadighed stride imod deres samvittighed. Verdslige mennesker styres af verdslige principper. De forstår ikke noget andet. Verdslig politik og den offentlige mening er grundlaget for det princip, som ligger til grund for deres handlinger. Men Guds børn kan ikke lade sig styre af sådanne motiver. Guds ord og befalinger, som er indskrevet i sjælen, er ånd og liv og har magt til at frembringe underkastelse og lydighed. Jehovas ti bud er grundlaget for alle retfærdige og (362) gode love. Men hvis myndighedernes krav er i modstrid med Guds love, er der kun ét spørgsmål at tage stilling til: Skal vi adlyde Gud eller mennesker? *Tank o åb* side 116]

Som følge af vedvarende og stadig voksene oprør mod den højere magt og love, bredes et mørkets og dødens ligklæde ud over jorden. Jorden sukker under byrden af den ophobede skyld og overalt er døende mennesker tvunget til at opleve elendigheden, der omfatter uretfærdighedens løn. Jeg fik vist at mennesker udførte Satans hensigter ved dygtighed og falskneri og der for nylig var givet et frygtelig slag. Der kan i sandheden siges: »Retfærd står i det fjerne, thi sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge,« »og skyr man det onde, flås man.« I nogle af de frie stater synker den moralske standard lavere og lavere. Mennesker, med fordærvede lyster og rådne og fordærvede liv, har nu en anledning til at triumfere. De har valgt deres herskere, hvis principper er forsimplede og som ikke vil hindre ondt, eller undertrykke menneskers fordærvede lyster, men lade dem få fuld herredømme. Hvis de, som vælger at blive ligesom dyrene, ved at drikke giftig væske, var de eneste der led; hvis de alene ville høste frugterne af deres egne gerninger, så ville det onde ikke være så stort. Men mange, rigtig mange, må gennemgå utrolige lidelser på grund af andres synder. Kvinder og børn må, selv om de er uskyldige, tømme det bitre bæger til bunden.

Udenfor Guds nåde, elsker mennesker at gøre godt. De vandrer i mørke og har ikke selvbeherskelsens magt. De giver løse tøjler for deres lidenskaber og lyster, indtil alle de fine følelser er gået tabt og der kun vises dyriske lidenskaber. Sådanne mennesker behøver at mærke en højere og styrende kraft, som vil tvinge dem til at adlyde. Hvis herskerne ikke udøver en kraft, der forfærder ham som gør ondt, vil han synke til et dyrisk stade. Jorden blive mere og mere fordærvet.

Mange blev forblændet og groft bedragede ved den sidste udvælgelse og deres indflydelse blev brugt til at sætte autoritære mennesker ind som vil se igennem fingre med det onde, mennesker, som uberørt vil være vidne til en strøm af ulykke og elendighed, som er sydstaternes sympatisører og vil bevare slaveriet, som det er.

I betroede stillinger i nordstaternes hær er der mennesker som i hjertet er oprørske, som ikke værdsætter soldaternes liv højere end de ville med en hunds liv. De kan uberørt se tusinde af dem sønderrevet, lemlæstet og døende. Officererne i sydstaternes hær får hele tiden oplysning om nordstaternes hærs planer. Rigtige oplysninger er blivet givet til nordstaternes officerer om oprørernes bevægelser og adgang, som er blevet ignoreret og foragtet, fordi anmelderen var sort. Og da de ikke beredte sig til angreb, blev de, Unionens magt, overrumplet og næsten skåret i stykker, eller hvad der var værre, mange af de stakkels soldater blev taget til fange for at lide værre end døden.

Hvis der var enighed i nordstaternes hær, ville dette oprør snart ophøre. Oprørerne ved, at de hele tiden har sympatisører i nordstaternes hær. Historiesiderne bliver mørkere og stadig mørkere. Trofaste mennesker, som ikke har forståelse for oprøret, eller for slaveriet som har forårsaget det, er blevet ført bag lyset. Deres indflydelse har hjulpet til at sætte mennesker i autoritære stillinger, som har principper de var imod.

Alt bereder sig for Guds store dag. Tiden vil vare ved lidt længere, indtil jordens indbyggere fyldte deres misgernings bæger op og så vil Guds vrede, som har slumret så længe, vågne op og dette lysets land vil drikke af hans ublandede vredes bæger. Guds hærgene kraft er over jorden for at sønderrive og ødelægge. Jordens beboere er dømt til sværdet, til sult og til pest.

Rigtig mange mennesker i myndighed, i almindelighed og embedsstillinger, handler (364) efter anvisninger viderebragt fra ånder. De djævelske ånder, der giver sig ud til at være døde krigere og dygtige generaler, står i forbindelse med mennesker i autoritet og styrer mange af deres handlinger. En general får ordre fra disse ånder, til at gøre særlige handlinger og er indbildt med håb om succes. Andre modtager ordrer, som adskiller sig stærkt fra disse. Nogle gange opnår de sejr, som følger disse ordrer, men oftere må de møde nederlag.

Nogle gange giver disse ånder de ledende mænd en grund til at trække sig ud af et slag, som de var ved at komme ind i og giver også grunde til enkeltpersoner som vil falde i slaget. Nogle gange konstateres det at disse ånders forudsigelser er rigtige og dette styrker de troendes tro på

åndelige manifestationer. Og igen konstateres det, at korrekt information ikke er blevet givet, men at de bedragende ånder gør forklaringer, som godtages. Sindenes bedrag er så stor at mange ikke er i stand til at bemærke de lyvene ånder, som leder dem til en sikker ødelæggelse.

Den store ledende oprører Satan, er bekendt med denne krigs transaktioner og han byder sine engle at påtage sig de døde generalers skikkelser, at efterligne deres måder og vise deres særlige karaktertræk. Og lederne i hæren tror virkelig at deres venners ånder og deres døde krigere, revolutionskrigens fædre, leder dem. Hvis de ikke var under det stærkeste, fortryllene bedrag, ville de begynde at tro at krigerne i himlen (?) ikke viste godt og succesfuldt førerskab, eller havde glemt deres opdyrkede jordiske færdighed.

I stedet for at de ledende folk for denne krig sætter deres lid til Israels Gud, påbyder deres hære til at stole på den Eneste, som kan befri dem fra deres fjender, så forhører de fleste sig hos den ondes fyrste og stoler på ham. 5.Mos 32,16-22. Englen sagde: "Hvordan kan Gud berede sig sådant et folk? (365) Hvis de ville se og stole på ham; hvis de bare ville komme, hvor han kunne hjælpe dem, alt efter hans egen herlighed, ville han gerne gøre det."

Jeg så at Gud ikke fuldt ud ville give nordstaternes hær i de rebelske folks hænder, for at blive fuldstændigt tilintetgjort af deres fjender. Jeg blev henvist til 5.Mos 32,26-30: »Jeg satte mig for at blæse dem bort og slette deres minde blandt mennesker ud, men jeg frygted, at fjenden skulle volde mig græmmelse, deres avindsmænd tage fejl og tænke: Det var vor egen hånd, der var stærk, ej Herren, der gjorde alt dette. Thi de er et rådvildt folk og i dem er der ikke forstand. Var de vise, forstod de det og indså, hvad der venter dem selv! Hvor skulle én kunne forfølge tusind og to slå tusind på flugt, hvis ikke deres klippe havde solgt dem og Herren givet dem til pris!"

Der er generaler i hæren, som helliger sig fuldt ud og forsøger at gøre alt hvad de kan, for at stoppe dette frygtelige oprør og unaturlige krig. Men de fleste af officererne og ledende folk har egne selviske hensigter at tjene. Enhver ser efter at tjene sin egen sag og mange af de sande helhjertede soldater bliver forknytte og gjort modløse. På en ædel måde udfører de deres del, skønt det er i aftale med fjenden og den behandling de får fra deres egne officerer er brutal. Blandt soldaterne er der folk med pæne følelser og uafhængigheds?ånd. De har aldrig været vant til blande sig med en så nedværdigene klasse mennesker som krigen bringer sammen og blive tyranniseret og mishandlet og behandlet som umennesker. Det er meget hårdt for dem at udholde dette. Mange officerer har brutale anfald og når de har fået myndighed, har de en god anledning til at omsætte deres brutale natur i handling. De tyranniserer over deres underordnede, som sydstaternes mestre tyranniserer over deres slaver. (366) Dette vil gøre det svært skaffe mennesker til hæren.

I nogle tilfælde hvor generalerne har været i de mest forfærdelige kampe og deres folk er faldet som regn, ville en forstærkning på det rette tidspunkt have givet dem sejr. Men andre generaler bekymrede sig ikke om hvor mange liv der gik tabt og heller ikke om at komme dem i kamp til undsætning, som om deres interesser var de samme, men holdt den nødvendige hjælp tilbage og frygtede at deres med?general ville få ære for at drive fjenden succesrigt tilbage. På grund af misundelse og jalousi har de endda jublet over at se fjenden få sejr og drive unionsfolk tilbage. Sydstatsfolk har en djævelsk ånd i dette oprør og nordstatsfolk ikke afklarede. Mange af dem har en selvisk skinsyge og frygter at andre vil få ære op blive ophøjede over dem selv. Oh, hvor mange tusinde liv er ikke blevet ofret på dette! Dem, fra andre nationer, som har ført krig, har kun én interesse. Med uegennyttig iver er de kørt frem for at sejre eller dø. Ledende folk i Revolutionen handlede enstemmigt med iver og ved dette middel opnåede de deres uafhængighed. Men nu handler folk som dæmoner i stedet for som menneske?væsener.

Satan har gennem sine engle stået i forbindelse med officerer, som har været kolde, folk som var overladt til dem selv til at regne og de har opgivet deres egen dømmekraft og blevet ledt af disse lyvene ånder til meget svære områder, hvor de er blevet drevet tilbage, med et frygteligt blodbad. Det passer hans sataniske majestæt godt at se massakre på jorden. Han elsker at se stakkels soldater mejet ned som græs. Jeg så at oprørerne ofte har været i stillinger, hvor de kunne holdes nede uden megen anstrengelse; men meddelelserne fra disse ånder har ledt nordstaternes generaler og forblændet deres øjne indtil oprørerne var udenfor deres rækkevidde. Og nogle generaler ville hellere lade oprørerne undslippe, end at holde dem nede. De tænker mere på slaveriets henrivende institution (367) end på nationens lykke. Dette er en af grundene til, hvorfor krigen er så udmattende.

Informationer fra vore generaler til Washington omkring vore hæres bevægelser, kunne lige så godt telegraferes direkte til oprørsstyrkerne. Der er oprørstilhængere, som er på linie med Unionsmyndighederne. Denne krig ligner ikke nogen anden. Den store mangel på medfølelse og handling for unionen, får det til at se mørkt og afskrækkene ud. Mange af soldaterne har kastet tvangen fra sig og er sunket til en alarmerne tilstand. Hvordan kan Gud gå frem med en så fordærvet hær? Hvordan kan han, efter sin ære, fordrive deres fjender og lede dem til sejr? Der er uenighed og strid om ære, medens de stakkels soldater dør i tusindvis på slagmarken eller dør hen af deres sår og af at vise dem og deres genvordigheder.

Denne krig er den mest ejendommelige og samtidig den mest grufulde og hjerteskærende konflikt. Vore nationer ser med afsky på både nordstaternes og sydstaternes hæres meddelelser. De ser en afgjort anstrengelse for at forhale krigen til et enorm brug af liv og penge, medens der samtidig med, faktisk ikke opnås noget. Da det ser ud for dem, som en strid om at hvem kan dræbe de fleste mennesker. De er vrede og opbragte.

Jeg så at oprøret stadig tiltog og at det aldrig havde været mere målbevidst end nu. Mange bekendene unionsfolk, som har betydningsfulde stillinger, er af hjertet troløse. Deres mål med at gribe til våben var at bevare unionen, med slaveriet som det er. De ville hellere end gerne lænke slaven til sit yderst irriterende trældomsliv, om de havde den rettighed. Disse har i stærk grad sympati med sydstaterne. Blod er blevet udgydt som vand og for intet. I enhver landsby og by er der sorg. Hustruer sørger over deres mænd, mødre for deres sønner og søstre for deres brødre. Men trods al den sorg, vender de sig ikke mod Gud.

Jeg så at både nordstaterne og sydstaterne blev straffet. Med hensyn til sydstaterne, blev jeg henvist til 5.Mos 32,34-37: »Er ej dette forvaret hos mig, forseglet i mine gemmer til hævnens og regnskabets dag, den stund deres fod skal vakle? Thi deres undergangs dag stunder til; hvad der venter dem, kommer i hast. Thi ret skaffer Herren sit folk og forbarmer sig over sine tjenere, thi han ser, deres kraft er brudt, det er ude med hver og en. Da spørger han: Hvor er nu deres gud, på hvem de forlod sig?"

Prædikanternes farer og pligter

Jeg har fået vist at mere kan opnåes, ved at arbejde på steder, hvor få er blevet vundet, end steder som er helt nye, medmindre starten er rigtig god. Nogle få i forskellige byer, som oprigtig tror sandheden, vil have en indflydelse og få dem til at ransage deres tro; og hvis deres liv er eksemplarisk, vil deres lys skinne og de vil have en tiltrækkende indflydelse. Jeg fik vist nogle steder, hvor sandheden ikke har været forkyndt, som snart burde besøges. Men det store arbejde, der nu skal udrettes er at få Guds folk til at engagere sig i arbejdet og udøve en hellig indflydelse. De bør gøre en del hos arbejderne. Med visdom, varsomhed og kærlighed bør de arbejde for deres næstes og venners frelse. Der vises meget tilbageholdende følelser. Der er ikke taget rigtig fat i korset og båret, som det skulle. Alle burde føle, at de er deres brors vogter, at de i høj grad, står til ansvar for de sjæle, der er omkring dem. Brødrene fejler når de efterlader hele dette arbejde til prædikanterne. Høsten er stor og arbejderne er få. Dem, som har god anseelse, hvis liv er i overensstemmelse med deres tro, kan blive arbejdsfolk. De kan tale med andre og tilskynde (369) sandhedens betydning over for dem. De må ikke vente på prædikanterne eller forsømme den klare pligt, som Gud har overladt dem at udføre.

Vore prædikanter føler kun lidt for at tage Guds værks byrde på deres skuldre og arbejde med den uegennyttige godgørenhed, som karakteriser livet og vor guddommelige Herre. Vore menigheder er i almindelighed, længere fremme end nogle af prædikanterne. De har troet på de vidnesbyrd, som Gud har fundet behag i at give og har handlet efter dem, selv om nogle af prædikanterne er langt bag efter. De vedkender sig at tro det fremførte vidnesbyrd og nogle gør skade ved at lave en jernhård regel for dem, som ikke har nogen erfaring med dem, men de undlader at føre sig selv frem. De har gengivet vidnesbyrd, som de fuldstændig har ignoreret. Disses fremgangsmåder er ikke konsekvente.

I almindelighed føler Guds folk en samstemmende interesse for at sprede sandheden. De bidrager gladeligt til en fri fond for dem, som arbejder i ord og lære. Og jeg så at det var deres pligt, som havde ansvaret for dele midler ud, at se efter at menighedens gavmildhed ikke ødsles. Nogle af disse gavmilde brødre har arbejdet i årevis med knuste nerver og nedbrudt legeme, på grund af alt for megen arbejde, for at få ejendele frem og nu hvor de frit giver en del af det gods, som har kostet dem så meget, er det deres pligt, som arbejder i ord og lære at vise nidkærhed og selvopofrelse i det mindste, der svarer til hvad disse brødre har vist.

Guds tjenere skal gå frie ud. De må vide hvem de kan stole på. Der er kraft i Jesus Kristus og hans frelse til at gøre dem til frie mennesker; og hvis de ikke er frie i ham, kan de ikke bygge hans menighed op og samle sjæle ind. Vil Gud sende et menneske ud for at befri sjæle fra Satans snarer når hans egne fødder er indviklet i nettet? Guds tjenere må ikke vakle. Hvis deres fødder glider, hvordan kan da (370) sige til dem med et frygtsomt hjerte, "Vær stærke"? Gud vil have sine tjenere til at holde de svages hænder oppe og styrke de usikre. Dem, som ikke er indstillet på at gøre denne verden bedre må først arbejde for dem selv og bede indtil de er udstyret med kraft fra det høje.

Gud er mishaget ved manglene selvfornægtelse hos nogle af hans tjenere. De har ikke arbejdets byrde på sig. De er som i en død bedøvelsestilstand. Guds engle står forbløffede og skamfulde over den mangel på selvfornægtelse og udholdenhed. Selv om vor frelses Ophav arbejdede og led for os, fornægtede han sig selv og hele hans liv var et langt slid og afsavn på fornødenheder. Han kunne have overstået sine dage på jorden i bekvemmelighed og overflod og givet sig selv hen med dette livs fornøjelser; men han tog ikke hensyn til sin egen bekvemmelighed. Han levede for at gøre andre godt. Han led for at redde andre fra lidelse. Han holdt ud til enden og fuldførte det arbejde han havde fået. Alt dette var for at frelse os fra ødelæggelse. Og kan vi så, værdiløse genstande for så stor kærlighed, søge en bedre position i dette liv, end det var givet af vor Herre? Hvert øjeblik i vort liv har vi taget del i hans store kærligheds velsignelser og af netop den grund kan vi ikke helt indse dybderne i at vi er frelst fra uvidenhed og elendighed. Kan vi se på ham hvem vore synder har boret sig ind i og vil så ikke drikke ydmygelsens og sorgens bitre bæger sammen med ham? Kan vi se på den korsfæstede Kristus og ønske at komme ind i hans rige på nogen andre måder end ved megen trængsel?

Ikke alle prædikanter er helt overladt til Guds arbejde som han kræver dem at være. Nogle har følt at en forkynders lod var svær fordi de skulle være så adskilte fra deres familier. De glemmer at det tidligere har været sværere at arbejde end nu. Tidligere var der kun nogle få venner i sagen. De glemmer dem, som Gud lagde det tidligere arbejdes byrde på. Der var dengang kun nogle få som (371) tog imod sandheden, som resultat af meget arbejde. Guds udvalgte tjenere græd og bad for en klar forståelse af sandheden og led afsavn og megen selvfornægtelse for at bringe den videre til andre. Skridt for skridt følger de idet Guds åbenbarende forsyn leder vejen. De tager ikke hensyn til deres egen overbevisning eller viger tilbage ved vanskeligheder. I gennem disse mennesker beredte Gud vejen og gjorde sandheden tydelig, så enhver oprigtig kunne forstå den. Alt er gjort rede til prædikanternes hænder, som siden har antaget sandheden, alligevel har nogle af dem undladt at påtage sig arbejdets byrde. De søger efter en lettere lod, et mindre selvfornægtende standpunkt. Denne jord er ikke et hvilested for kristne, endnu mindre for Guds udvalgte tjenere. De glemmer at Kristus forlod sine rigdome og herlighed i himlen og kom til jorden for at dø og at han påbød os at elske hverandre, ligesom han har elsket os. De glemmer dem, som ikke verden er værdig til, som gik omkring i lammeskind og gedeskind og var pint og plaget.

Jeg fik vist valdenserne og hvad de led for deres religion. De studerede samvittighedsfuldt Guds ord og levede op til det lys, som skinnede på dem. De blev forfulgt og drevet fra deres hjem, deres ejendomme, som var erhvervet ved hårdt arbejde, men blev taget fra dem og deres huse brændt. De flygtede til bjergene og led dér utrolige vanskeligheder. De udholdt hunger, fattigdom, kulde og nøgenhed. De eneste klæder, som mange af dem kunne få, var dyreskind. Og alligevel spredtes de og hjemløse samles for at forene deres stemmer i sang og prise Gud, for at de blev regnet værdige til at lide for Kristi navn. De opmuntrede og beskyttede hinanden og var taknemmelig for selv deres forfærdelige behandling. Mange af deres børn blev syge og døde af kulde og sult, alligevel tænkte deres forældre ikke ét øjeblik, at opgive deres religion. De vurderede Guds kærlighed og gunst højt, langt over jordisk bekvemmelighed eller verdslig rigdom. De fik (372) trøst fra Gud og med behagelig forventning så frem til gengældelsens løn.

Igen fik jeg vist Martin Luther, som Gud oprejste for at gøre et særligt arbejde. Hvor dyrebar var ikke kendskabet til sandheden åbenbaret gennem Guds ord, for ham! Hans sind hungrede efter noget sikkert, så han kunne bygge sit håb på, at Gud ville være hans Fader og himlen hans hjem. Det nye og dyrebare lys, som gik op for ham fra Guds ord, var af uvurderlig værdi og han tænkte om han gik frem med det, kunne han overbevise verden. Han stod op mod en falden kirkes vrede og styrkede dem, som holdt fast sammen med ham ved de rige sandheder i Guds ord. Luther var Guds udvalgte redskab til at rive hykleriets klædning af pavekirken og fremvise hendes fordærv. Han løftede ivrigt sin stemme og i Helligåndens kraft og råbte imod og fordømte ledernes og folkenes gældende synder. Proklamationer gik ud for at dræbe ham hvor han end måtte findes: han synes af være overladt til et overtroisk folks barmhjertighed som var lydig overfor hovedet i den romerske kirke. Han anså dog ikke sit liv for kært til sig selv. Luther vidste at han ikke var sikker nogen steder, alligevel skælvede han ikke. Det lys han så og var fæstnet på, var liv for ham og var af større værdi end jordens rigdomme. Han vidste at jordiske rigdomme ville svigte; men de rige sandheder åbnede for hans forståelse, virkede på hans hjerte og ville leve og hvis de blev adlydt ville de lede ham til udødelighed.

Da han i Augsburg blev indkaldt for at forsvare sin tro, adlød han indkaldelsen. Den ene mand, der har oprørt præsternes og folkets raseri, blev stillet for retten for dem, som havde fået verden til at skælve ? et ydmygt lam omgivet af vrede løver; alligevel stod han ufortrødent op for Kristi og sandhedens skyld og med hellig veltalenhed, som kun sandheden kan indgyde, gav han grundene for sin tro. Hans fjender prøvede på forskellige måder at fortie det tydelige (373) forsvar for sandheden. Først prøvede de at smigre ham og stille det løfte i udsigt, at han skulle blive ophøjet og æret. Men liv og ære var værdiløs for ham, hvis det skulle købes med sandheden som betaling. Med et tydeligere og klarere lys, skinnede Guds ord over hans forståelse og gav ham en mere levende fornemmelse af pavedømmets fejl, fordærv og hykleri. Hans fjender forsøgte da at skræmme ham og få ham til at give afkald på sin tro, men han stod frimodigt frem og forsvarede sandheden. Han var parat til at dø for sin tro, hvis Gud krævede det; men opgive den? ? aldrig! Gud beskyttede hans liv. Han bad om at engle måtte ledsage ham og hæmme hans fjenders raseri og hensigter og bringe ham uskadt gennem den stormfulde kamp.

Luthers rolige og værdige magt ydmygede hans fjender og gav det frygteligste slag til pavedømmet. De store og stolte myndighedsfolk mente at hans blod skulle bøde for den skade han havde forårsaget sagen. Deres planer blev lagt, men én, som er mægtigere end dem, passede på Luther. Hans arbejde blev ikke færdigt. Luthers venner fremskyndede hans afgang fra Augsburg. Han forlod byen om natten, ridende på en hest uden bidsel, han selv ubevæbnet og uden støvle og sporer. Meget træt fortsatte han sin rejse indtil han var hos sine venner.

Pavedømmets vrede blev vækket igen og de bestemte sig for at stoppe munden på dette frygtløse forsvar for sandheden. De indstævnede ham til Worms, fuldt opsat på at drage ham til ansvar for hans dumhed. Hans helbred var svækket, alligevel undskyldte han ikke sig selv. Han kendte godt de farer, som lå foran ham. Han vidste at hans magtfulde fjender ville tage ethvert skridt for at bringe ham til tavshed. De råbte

lige så ivrigt efter hans blod, som jøderne skreg efter Kristi blod. Alligevel stolede han på Gud, som beskyttede de tre store folk i ildovnen. Hans bekymring og uro var ikke for ham selv. Han søgte ikke efter sin egen bekvemmelighed; men hans store bekymring var for sandheden, der var så dyrebar for ham og ikke blev udsat for den ugudelige forhånelse. Han var parat til at dø, (374) fremfor at lade dens fjender triumfere. Da han kom ind i Worms, pressede tusinde sig omkring ham og fulgte ham. Kejsere og andre i høj myndighed var samlet uden større følge. Spændingen var stærk; og én i skaren sang, med en gennemtrængende og klagene stemme, en sørgesang for at advare Luther mod, hvad der ventede ham. Men reformatoren havde taget omkostningerne med i betragtning og var parat til at besegle sit vidnesbyrd med blod, hvis Gud forordnede det således.

Luther var ved at svare for sin tro, for den største statelige forsamling og i tro på Gud, ventede han på styrke. I en stund blev hans tapperhed og tro prøvet. Farer i enhver form blev vist for ham. Han blev bedrøvet. Skyer samlede sig omkring ham og skjulte Guds ansigt for ham. Han længes efter at kunne gå frem med en overbevist forvisning om at Gud var med ham. Han kunne ikke være tilfreds medmindre han blev lukket ind til Gud. Med sønderknuste råb sendte han sin forpinte bøn til himlen. Til tider synes hans ånd at blive svag, idet hans fjender, i hans fantasi, mangedoblede sig for ham. Han skælvede i sin fare. Jeg så at Gud i sit kloge forsyn beredte ham på sin vej, at han ikke måtte glemme hvem han skal stole på og at han ikke skulle fare anmassende på. Gud gjorde ham til sit eget redskab, egnet til det store arbejde, der lå foran ham.

Luthers bøn blev hørt. Hans tapperhed og tro vendte tilbage, da han mødte sine fjender. Ydmyg som et lam stod han omgivet af jordens store mænd, der som glubske ulve, fæstnede deres øjne på ham og håbede at sætte ham i respekt med deres magt og storhed. Men han havde fat i Guds styrke og frygtede ikke. Hans ord blev talt med en sådan majestæt og magt, at hans fjender intet kunne gøre mod ham. Gud talte gennem Luther og han havde bragt kejsere og kloge folk sammen så han offentligt kunne tilintetgøre deres visdom og at de alle kunne se det svage menneskes styrke og fasthed, når han lærer af Gud, den evige Klippe.

Luthers rolige fremfærd, var i stærk modsætning til den vrede og det raseri, der udvistes af disse såkaldte store mænd. De kunne ikke bekæmpe ham og få ham til at tilbagekalde sandheden. I ophøjet enkelhed og rolig fasthed stod han som en klippe. Hans fjenders modstand, deres raseri og truseler, brusede ligesom en mægtig bølge, mod ham og brød sig uskadelig for hans fødder. Han forblev uberørt. De ærgerede sig over at deres magt, som havde fået konger og fornemme til at skælve, således blev foragtet af en ydmyg mand og de længes efter at få ham til at mærke deres vrede, ved at torturere hans liv væk. Men ham, som er mægtigere en jordens magthavere, havde dette frygtløse vidne i sin varetægt. Gud havde et arbejde for ham at gøre. Han måtte endnu lide for sandheden. Han måtte se at den arbejde sig møjsommeligt igennem vanskelige forfølgelser. Han måtte se den iklædt sækkelærred omgivet af fanatismens skam. Han måtte klare at retfærdiggøre den og være dens forsvarer når jordens mægtige kræfter søgte at rive den ned. Han kom til at se dets sejr og rive pavedømmets vildfarelse og overtro væk. Luther fik en sejr i Worms, som svækkede pavedømmet, hvilken nyhed blev spredt til andre riger og nationer. Det var et virkningsfuld slag, til fordel for reformationen.

Prædikanter som forkynder den nærværende sandhed blev fremholdt for mig og sammenlignet med reformationens ledende mænd; Luthers helligede og nidkære liv især blev sammenlignet med nogle af vore forkynderes livsførelse. Han prøvede sin udødelige kærlighed for sandheden med hans tapperhed, hans rolige fasthed og hans selvfornægtelse. Han kom ud for prøvelser og opofrelser og til tider led sjælens dybeste smerte, selv om han stod i sandhedens forsvar; han knurrede alligevel ikke. Han var efterstræbt, som et vildt byttedyr, alligevel udholdt han med glæde alt for Kristi skyld.

Det sidste nådige budskab er betroet til Guds ydmyge og trofaste tjenere for denne tid. Gud har ført dem frem, som ikke undgår ansvar og har lagt byrder på (376) dem og har gennem dem præsenteret en systematisk godgørenhedsplan, hvori alle kan tage del og arbejde i harmoni. Denne ordning er blevet gennemført og har arbejdet som magi. Den støtter rundhåndet forkynderne og sagen. Lige så snart forkynderne holder op med deres modstand og går væk fra den vej, svarer folk hjerteligt på kaldet og værdsætter ordningen. Alt er blevet praktisk og let for forkynderne så de kan arbejde, fri for forlegenhed. Vore folk har taget fat i det med en vilje og interesse, som ikke findes hos nogen andre. Og Gud er mishaget over forkyndere som nu klager og undlader at bruge al deres styrke i det yderst vigtige arbejde. De er uden undskyldning; alligevel er nogle af dem bedragede og tænker at de ofrer sig for meget og har det hårdt, selv om de i virkeligheden intet ved om lidelse, selvfornægtelse eller mangel. De må ofte være trætte, det ville de være hvis de var afhængige af håndens arbejde for at forsørge sig.

Nogle har ment at det ville være lettere at arbejde med deres hænder og har ofte udtrykt deres valg ved at gøre sådan. Disse ved ikke hvad de taler om. De bedrager sig selv, nogle har meget omkostningsrige familier at forsørge og de mangler at blive styret. De indser ikke at de er i gæld til Guds sag for deres familier og alt det de har. De har ikke erkendt hvor meget det koster at leve. Skulle de gå i gang med håndens arbejde, ville de ikke være fri for bekymring og slid. De kan ikke, når de arbejder for at forsørge deres familier, sidde ned ved deres egen kamin. Det er kun få nogle få trættende timer, som en arbejdende mand, med sin familie er afhængig af ham, kan bruge på sin familie derhjemme. Nogle prædikanter kan ikke lide industrielt arbejde og de har bevaret misfornøjelsen, som er stærkt overdreven. Gud har lagt mærke til enhver knurrene tanke, ord og følelse. Det er (377) en forhånelse mod himlen at udvise en sådan svaghed og mangel på hengivelse for Guds sag.

Nogle har lyttet til fristeren og har udtrykt deres vantro og skadet sagen. Satan har gjort krav på dem, for de er ikke kommet tilbage fra hans snare. De har opført sig som børn, der slet ikke kender til fristerens træskhed. De har haft en overfladisk erfaring og burde have forstået hans gerninger. Han har sået tvivl i deres sind og i stedet for at afvise dem, har de argumenteret og forhandlet med ærkebedrageren og lyttet til hans grunde, som er fortryllet af den gamle slange. Nogle få skriftsteder, som ikke er helt forklarlige for at tilfredsstille deres tanker, har været tilstrækkelig til at ryste hele sandhedens struktur og til at fordunkle de tydeligste fakta i Guds ord. Disse folk er fejlende mennesker. De har ikke fuldstændig visdom og kundskab til alle skrifterne. Nogle steder er sat udenfor det menneskelige sinds rækkevidde, indtil det tidspunkt som Gud, i sin egen visdom, vælger at åbne for dem. Satan har ledt nogle hen til et spor, som bestemt ender ved vantron. De har ladet deres vantro tildække sandhedens harmoniske, herlige kæde og har handlet som om det var deres opgav,e at klare ethvert svært vanskeligt sted i skriften og hvis vor tro ikke sætter dem i stand til at gøre dette, er den mangelfuld.

Jeg så at dem, som har et ondt ikke-troende hjerte vil tvivle og vil synes at det er storslået og en dyd at betvivle Guds ord. Dem som synes at det er en dyd at bruge spidsfindigheder, kan have stort rum for ikke at tro inspirationen og sandheden i Guds ord. Gud tvinger ikke nogen til at tro. De kan vælge at stole på de vidnesbyrd, han har fundet behag i at give, eller også kan de tvivle og komme med indvendinger og gå til grunde.

Jeg fik vist, at dem, som er besværet med tvivl og vantro, ikke burde gå ud og arbejde for andre. Det som (378) er i tankerne strømmer ud og de ser ikke virkningen af en antydning eller den mindste tvivl. Satan gør det til en skarp pil. Det virker som en langsom gift, der angriber hele organismen før offeret er klar over sin fare og undergraver en god opbygning og til sidst fremkalder døden. Det er præcis sådan at tvivlens og vantroens gift virker. Én som har indflydelse antyder over for andre det, som Satan har antydet over for ham, at det ene skriftsted modsiger det andet; og således bringer han midnatsmørke i andres sind, på en meget klog måde, som om han har fundet ud af nogle vidunderlige hemmeligheder, der har været skjult fra de troende og de hellige i alle verdens tidsaldre. De mister den smag de tidligere havde for sandheden og bliver vantro. Dette er resultatet af nogle få ord, som er blevet sagt. De har en skjult magt, fordi de synes at være forbundet med mystik.

Dette er en listig djævels værk. Dem, som er betrængt med tvivl og har vanskeligheder som de ikke kan klare og burde ikke styrte andre svage

mennesker i den samme forvirring. Nogle har antydet eller fortalt om deres vantro og ladet det gå videre, lidt drømmeri fremkaldes. I nogle tilfælde har vantroens frø fået øjeblikkelig virkning, medens de i andre tilfælde har ligget begravet i temmelig lang tid, indtil personen har taget en forkert vej og givet plads for fjenden og Guds lys er blevet trukket tilbage fra ham og han faldt for Satans stærke fristelser. Derpå spirede vantroens frø, som blev sået for så lang tid siden. Satan giver dem næring og de bærer frugter. Alt som kommer fra prædikanterne, der burde stå i lyset, har en stærk indflydelse. Og når de ikke har stået i Guds klare lys, har Satan brugt dem som repræsentanter og har, gennem dem, videreført sine ildpile til mennesker som ikke er beredte til at modstå det, der kommer fra deres prædikanter.

Jeg så at prædikanter, såvel som folk, står for en krig foran i at modstå Satan. Den bekendene Kristi tjener (379) er i en frygtelig position når han tjener fristerens hensigter, ved at lytte til hans hvisken og lade ham tage sindet til fange og lede tankerne. Prædikantens frygteligste synd i Guds øjne er at tale ud om hans vantro og drage andres sind i det samme mørke spor og således lade Satan gennemføre en dobbelt hensigt i at friste ham. Satan rokker ved hans sind, som har fremhjulpet hans fristelser og således leder han ham, til at rokke ved manges sind.

Det er på tide at vagtmændene på Zions mure forstår ansvaret og helligheden i deres mission. De burde mærke at en ulykke er over dem, hvis de ikke udfører det arbejde, som Gud har betroet dem. Hvis de bliver upålidelige, bringer de Guds hjord i fare, bringer sandhedens sag i fare og udsætter den for vore fjenders latterliggørelse. Oh, hvad er dette for noget! Det vil visselig få sin løn. Nogle prædikanter, såvel som folk, behøver forvandling. De skulle gives til småstykker og fremstilles af nyt. Deres arbejde i menighederne er værre end forspildt og i deres nuværende svage og vaklende tilstand, vil det behage Gud mere at de forlod deres anstrengelser for at hjælpe andre være og arbejdede med deres hænder indtil de er forvandlede. Derefter kunne de styrke deres brødre.

Prædikanter må vækkes. De vedkender sig at være generaler i den store Konges hær og samtidig sympatiserer de med den store oprørs leder og hans hær. Nogle har udsat Guds sag og hans ords indviede sandheder, for den oprørske hærs bebrejdelse. De har fjernet en del af deres rustning og Satan har skudt sine giftige pile ind. De har styrket oprørsledernes hænder og svækket sig selv og fået Satan og hans djævelske klan til at rejse deres hænder i sejr og jubler på grund af den sejr de har ladet ham få. Oh, hvilken en mangel på visdom! Hvilken blindhed! Hvilken tåbelig strategi, at åbne op for deres svageste punkter for deres dødsfjende! (380) Hvor anderledes er ikke den vej Luther forsøgte at gå! Han var villig til at ofre sit liv, hvis det var nødvendig, men sandheden aldrig. Hans ord er: "Lad os kun sørge for at evangeliet ikke bliver udsat for de ugudeliges forhånelser og lad os udgyde vores blod til dets fordel, fremfor at lade dem triumfere. Hvem siger om det er mit liv eller min død, der vil medvirke mest for mine brødres frelse?"

Gud er ikke afhængig af noget menneske, for hans sags fremgang. Han oprejser og udruster mennesker til at føre budskabet til verden. Han kan gøre sin styrke fuldkommen i menneskers svaghed. Kraften er fra Gud. Kvik tale, veltalenhed, vil ikke forvandle en enkel sjæl. Bestræbelserne bag talerstolen kan oprøre sindene, de tydelige argumenter må være overbevisene, men Gud giver dem væksten. Gudfrygtige mennesker, trofaste og hellige mennesker, som fører dét ud i deres daglige liv, som de forkynder, vil udøve en frelsende indflydelse. En stærk prædiken frembragt fra talerstolen kan påvirke manges sind; men en lille uforsigtighed fra prædikantens side fra talerstolen, en manglene dybde i talen og sand gudfrygtighed, vil modvirke hans indflydelse, fjerne de gode indtryk, som han har givet. De nyomvendte vil blive hans; i mange tilfælde vil de søge efter ikke at strække sig højere end deres forkynder. Der vil ikke ske et gennemgribende arbejde hos dem. De er ikke omvendes til Gud. Arbejdet er overfladisk og deres indflydelse vil være en skade for dem, som virkelig søger Herren.

En prædikants medgang er afhængig af hans optræden bag talerstolen. Når han afslutter prædiken og forlader talerstolen, er hans arbejde ikke færdigt; det er kun begyndt. Han må nu føre det ud i livet, som han har forkyndt. Han bør ikke handle uagtsomt, men sætte en vagt over sig selv, så ikke noget af det han kan gøre eller sige kan udnyttes af fjenden og Kristi sag bliver til skamme. Prædikanter kan ikke være for forsigtige, især over for de unge. De bør ikke føre letsindig tale, spøg eller skæmt, (381) men bør huske på at de er i Kristi sted, som de må illustrere ved Kristi liv og eksempel. »Thi Guds medarbejdere er vi.« »Som medarbejdere formaner vi jer også til, at det ikke må være forgæves, I har modtaget Guds nåde."

Jeg fik vist at unge prædikanters nytte, gifte som ugifte, ofte blev ødelagt af den tiltrækning unge kvinder udviste dem. Disse unge kvinder erkender ikke at andre øjne også er på dem og at den vej de tilstræber kan være tilbøjelig til at skade prædikantens indflydelse, som de ellers giver megen opmærksomhed. Hvis de nøje følger sømmeligheden, vil det blive meget bedre for dem og meget bedre for deres prædikant. Det sætter ham i den mest ubehagelige situation og får andre til at se på ham i et forkert lys. Alligevel så jeg at problemernes byrde påhviler prædikanten selv. De bør tage afstand fra disse ting og hvis de følger den fremgangsmåde, som Gud vil have dem til, vil de ikke besværes så længe. De bør undgå alt hvad der har udseende af ondt og når unge kvinder er meget selskabelige, er det deres pligt at lade dem vide at det ikke er behageligt. De må afvise denne pågåenhed også hvis de anses for at være uhøflige. Disse ting burde irettesættes, for at redde sagen fra skam. Unge kvinder, som er blevet omvendt til sandheden og Gud, vil lytte til irettesættelsen og blive fornyet.

Prædikanter bør opfølge deres offentlige virksomhed ved anstrengelser udenfor det officielle. De bør arbejde personligt for sjæle, om der så er en anledning til at tale omkring ildstedet og bede sjæle om at søge efter de ting, som giver dem fred. [Vor gerning her er snart til ende og enhver vil få løn, eftersom hans arbejde er. Jeg så de helliges løn, den evige arv og jeg så, at de, som har døjet mest for sandhedens skyld, ikke vil mene, at de har haft det hårdt, men vil regne Himlen for billig nok. *Herren kommer* 31.okt]

Forkert brug af visionerne

Jeg er blevet vist at nogle, især i Iowa, gør visionerne til en regel hvorved alt måles. De gør tingene på en måde som min mand og jeg aldrig har tilstræbt. Nogle kender ikke mig og mit arbejde og de er meget skeptiske for hvad der har nævnt af visioner. Dette er helt naturligt og kan kun overvindes ved erfaring. Hvis nogle ikke er afklaret med hensyn til visionerne, bør de ikke holdes ude. Den fremgangsmåde disse bør tilstræbe sig, findes i *Vidnesbyrd* nr 8, side 328, 329, som jeg håber vil blive læst af alle. Prædikanter bør have medlidenhed med dem som afviger; andre reddes ved frygt og trækkes ud af ilden. Guds tjenere bør have forstand til at give enhver sin del af måltidet og at gøre den forskel med forskellige personer, som deres tilfælde kræver. Den fremgangsmåde, som nogle i Iowa tilstræber og som ikke kender mig, har ikke været en forsigtig og konsekvent måde. Dem, som var forholdsvis fremmede over for visionerne er blevet behandlet på samme måde, som dem der har haft meget lys og haft mange erfaringer i visionerne. Nogle er blevet påbudt at tilslutte sig visionerne, skønt de ikke kunne gøre sådan med god samvittighed og på denne måde er nogle ærlige sjæle blevet drevet til at tage standpunkt imod visionerne og imod legemet. Det ville de aldrig have gjort hvis deres sag var blevet håndteret forsigtigt og medfølende.

Nogle af vore brødre har haft lang erfaring med sandheden og har i årevis kendt til visionernes påvirkning. De har prøvet disse vidnesbyrds sandfærdighed og forsvaret deres tro på dem. De har mærket Guds Ånds stærke indflydelse hvile på dem, som vidne for visionernes sandfærdighed. Hvis disse mennesker satte sig op imod synerne, medens de blev irettesat gennem syner og arbejdede i det skjulte for at skade vor indflydelse, burde de behandles (383) der efter, for deres indflydelse bringer de uerfarne i fare.

Prædikanter af den nærværende sandhed burde irettesætte individets fejl, når de fremfører et tydeligt vidnesbyrd og søge at rive afguderne væk fra Israels lejr. De bør prædike sandheden i dets alvor og betydning og hvis denne finder sin vej til hjertet vil den udrette det for modtageren, som intet andet kan. Men hvis sandheden, der fremsiges i

Åndens tilkendegivelse ikke skærer afguderne væk, vil der ikke være nogen fordel i at anklage og kue personen. Det må være klart at nogle er forenet med deres afguder, dog så jeg at vi meget nødig skulle opgive de dårlige og bedragede mennesker. Vi bør altid have i sinde at vi alle er fejlende mennesker og at Kristus udøvede megen medynk for vor svaghed og elsker os, selvom vi fejler. Hvis Gud behandlede os som vi ofte behandler hverandre, ville vi blive fortæret. Når prædikanter forkynder den tydelige gennemskærene sandhed, må de lade sandheden skære og hukke og ikke selv gøre det. De bør lægge øksen, Guds ords sandhed, ved træets fod og noget vil blive udrettet. Udgyd vidnesbyrdet ligeså ligefremt, som det findes i Guds ord, med et hjerte fuld af hans Ånds varmene og oplivende indflydelse, alt i nænsom længsel efter sjæle og arbejdet blandt Guds folk gøre virkning. Årsagen til at Guds Ånd tilkendgives så lidt, er at prædikanter lærer at arbejde uden den. De mangler Guds nåde, mangler tålmodighed og langmodighed, mangler en indvielsens og opofrelsens ånd; og dette er den eneste grund til hvorfor nogle betvivler *Vidnesbyrdene* i Guds ord. Vanskelighederne er i det hele taget ikke i Guds ord, men i dem selv. De mangler Guds nåde, mangler helligelse, personlig medlidenhed og hellighed. Dette får dem til at være ustabile og kaster dem ofte ud på Satans slagmark. Jeg så at hvor stærkt mennesker end kunne have forsvaret sandheden, hvor fromme de end så ud til at være, selv om de (384) begyndte at tale om vantro til visse skriftsteder, de påstod fik dem til at betvivle bibelens inspiration, burde vi være bekymrede for dem, for Gud er på lang afstand fra dem.

Forældre og børn

[Det er blevet vist mig, at når forældre, som har gudsfrygt for øje, optugter deres børn, bør de sætte sig ind i deres tilbøjeligheder og deres temperament og søge at imødekomme deres trang. Nogle forældre tager sig omsorgsfuldt af deres børns timelige trang; de giver dem kærlig og trofast pleje i sygdom og mener dermed at have gjort deres pligt. Deri tager de fejl. Deres gerning er kun lige begyndt. Der bør sørges for, hvad sindet trænger til. Der skal dygtighed til, om man skal kunne anvende det rette lægemiddel til at læge et såret sind. Børn har prøvelser, som er lige så tunge at bære og er lige så svære i deres art, som tilfældet er med ældre menneskers prøvelser. Forældrene er selv ikke altid i den samme stemning. Deres sind er ofte besværet. De nærer forkerte anskuelser og følelser. Satan tilføjer dem slag og de giver efter for hans fristelser. De taler pirreligt og på en måde, som ægger børnene til vrede og er undertiden fordringsfulde og irritable. De stakkels børn tilegner sig den samme ånd og forældrene er ikke beredte til at kunne hjælpe dem, fordi de selv var årsag til vanskeligheden. Undertiden synes alting at gå forkert. Der er pirrelighed overalt og det bliver en ynkelig og ulykkelig stund for alle. Forældrene lægger skylden på deres stakkels børn og synes, at de er meget ulydige og uregerlige, ja, de værste børn i verden, når årsagen til forstyrrelsen ligger hos dem selv.

Nogle forældre afstedkommer mangen storm ved deres mangel på selvbeherskelse. I stedet for venligt at bede børnene gøre dette eller hint taler de bydende og i en skændende tone, medens de på samme tid kommer (385) med bebrejdelser og irettesættelse, som børmene ikke har fortjent. Forældre, denne fremgamgsmåde over for jeres børn tilintetgør deres frimodighed og lyst til at gøre fremgang. De gør, hvad I pålægger dem, ikke af kærlighed, men fordi de ikke vover at gøre anderledes. De gør det ikke af hjertet. Det er trældom i stedet for en glæde og dette fører ofte til, at de glemmer at følge alle jeres påbud, hvilket forøger jeres pinlighed og gør det endnu værre for børnene. Bebrejdelsen gentages, deres slette opførsel fremstilles for dem i glødende farver, indtil modløshed griber dem og de tager det ikke så nøje med, hvorvidt de er til behag eller ej. En "jeg?er?ligeglad"? stemning tager dem i besiddelse og de går bort fra hjemmet, bort fra deres forældre, for at søge den fomøjelse og nydelse, som de ikke finder bjemme. De færdes i selskab med gadens børn og er snart lige så fordærvede som de værste.

På hvem hviler denne store synd? Dersom hjemmet havde været mere tiltrækkende, dersom forældrene havde vist hengivenhed over for deres børn, med venlighed fundet beskæftigelse til dem og på en kærlig måde lært dem at efterkomme deres ønsker, ville de have berørt en tilsvarende streng i børnenes hjerter og villige fødder, hænder og hjerter i forening ville med glæde have vist dem lydighed, Ved at beherske sig selv, tale kærligt og give børnene ros, når de søger at gøre, hvad der er ret, kan forældrene opmuntre dem til at gøre sig umage og gøre dem meget lykkelige og de kan omgive familiekredsen med en fortryllelse, som vil fordrive enhver mørk skygge og bringe det glade solskin ind.

Forældre undskylder somme tider deres urigtige handlemåde med, at de ikke befinder sig vel. De er nervøse og mener, at de ikke kan være tålmodige og rolige og tale på en behagelig måde. Deri bedrager de sig selv og behager den onde, som fryder sig over, at de ikke anser Guds nåde for at være tilstrækkelig til at overvinde naturlige skrøbeligheder. De kan og bør til enhver tid beherske sig. Gud kræver det af dem. De bør forstå, at når de giver efter for utålmodighed og pirrelighed, påfører (385) de andre lidelser. Deres omgivelser påvirkes af den ånd, de lægger for dagen og dersom disse igen lader den samme ånd komme til udtryk, forøges ondet og alting går skævt.

Forældre, når I føler jer pirrelige, bør I ikke begå den store synd at forgifte hele familien med denne farlige pirrelighed. Sæt i sådanne stunder en dobbelt vagt over jer selv og beslut i jeres hjerte, at I ikke vil give anstød med jeres læber, at I kun vil tale behagelige og opmuntrende ord, Sig til jer selv: "Jeg vil ikke formørke mine børns lykke med et pirreligt ord." Ved således at beherske jer vil I styrkes. Jeres nervesystem vil ikke blive så overfølsomt. I vil blive styrket ved rigtige principper. Bevidstheden om, at I trofast fuldbyrder jeres pligt, vil styrke jer. Engle fra Gud vil tilsmile jer i jeres bestræbelser og hjælpe jer. Når I føler jer utålmodige, tror I alt for ofte, at årsagen ligger hos jeres børn og I dadler dem, når de ikke fortjener det. En anden gang kunne de måske gøre nøjagtig det samme og alt ville være godt og rigtigt. Børnene kender, lægger mærke til og føler disse uoverensstemmelser og de er heller ikke altid de samme. Til tider er de i nogen grad forberedt på at møde de skiftende stemninger, til andre tider er de nervøse og irritable og kan ikke finde sig i bebrejdelser. Deres sind rejser sig til oprør imod dem. Forældre ønsker, at der tages, alt skyldig hensyn til deres sindsstemning, men indser ikke altid nødvendigheden af, at der tages det samme hensyn til deres stakkels børn. De undskylder hos sig selv, hvad de højlydt ville dadle, om det viste sig hos deres børn, der dog ikke har de års erfaring og disciplin, som de selv har. Nogle forældre har et nervøst temperament og når de er trætte efter arbejde eller trykkes af bekymring, bevarer de ikke et roligt sind; over for dem, de skulle betragte som det kæreste på jorden, viser de ofte en pirrelighed og mangel på overbærenhed, der mishager Gud og kaster en sky over familien. Børn bør ofte trøstes ved en øm medfølelse i deres vanskeligheder. Gensidig venlighed og overbærenhed vil gøre (387) hjemmet til et Paradis og drage hellige engle ind i familiekredsen.

Moderen kan og bør gøre noget for at beherske sine nerver og sit sind; når hun er nedtrykt; hvis hun blot tager sig selv i skole, kan hun, selv når hun er syg, være venlig og glad og tåle mere støj, end hun engang havde tænkt sig muligheden af. Hun bør ikke lade sine skrøbeligheder gå ud over børnene og ikke formørke deres unge, følsomme sind med sin nedtrykte sindsstemning og lede dem til at betragte huset som en grav og mors værelse som det uhyggeligste sted i verden. Sindet og nerverne vinder sundhed og styrke ved, at man gør brug af viljen. Viljekraften vil i mange tilfælde vise sig at være et kraftigt nerveberoligende middel.

Lad ikke jeres børn se jer med et vredt ansigt. Dersom de falder for fristelse og bagefter indser det og angrer deres fejl, tilgiv dem lige så uforbeholdent, som I håber at få tilgivelse hos jeres fader i himmelen. Undervis dem kærligt og knyt dem til jeres hjerter. Det er en kritisk tid for børn. De vil blive omgivet af indflydelser, som vil drage dem bort fra jer og som I må modarbejde. Lær dem at gøre jer til deres fortrolige. Lad dem hviske deres prøvelser og glæder i jeres øren. Ved at opmuntre dem til dette vil I redde dem fra mangen snare, som den onde har beredt for deres uerfarne fødder. Vis ikke bare strenghed mod jeres børn, medens I glemmer jeres egen barndom og glemmer, at de kun er børn. I må ikke vente, at de skal være fuldkomne, eller søge straks at få dem til at handle som mænd og kvinder. Ved at gøre det vil I lukke, den dør, gennem hvilken I ellers måske ville kunne få adgang til dem

og drive dem til at åbne en dør for skadelige indflydelser, således at andre kan forgifte deres unge sind, inden I får øjnene op for deres fare.

Satan og hans hærskarer gør de kraftigste anstrengelser for at beherske børnenes sind og de må behandles med oprigtighed, kristelig ømhed og kærlighed. Dette vil give jer en stærk indflydelse over dem og de vil føle, at de kan (388) have ubegrænset tillid til jer. Lad hjemmet og jeres kammeratskab slå en tryllekreds omkring jeres børn. Hvis I gør dette, vil de ikke længes så meget efter de unge kammeraters selskab. Satan arbejder gennem disse og leder dem til at påvirke og fordærve hinandens sind. Det er den mest effektive måde, hvorpå han kan arbejde. De unge har en mægtig indflydelse på hverandre. Deres samtale er ikke altid god og opløftende. Onde ting hviskes dem i øret og dersom der ikke gøres bestemt modstand mod disse ting, finder de jordbund i hjertet, slår rødder, spirer og bærer frugt og fordærver gode sæder. Af hensyn til de onder, som nu findes i verden og de tøjler, der nødvendigvis må lægges på børnene, bør forældre være dobbelt omhyggelige med at knytte dem til deres hjerter og lade dem se, at de ønsker at gøre dem lykkelige.

Forældre bør ikke glemme deres egne barndomsår, hvor meget de da længtes efter medfølelse og kærlighed og hvor ulykkelige de var, når de blev irettesat og skændt på i vrede. De bør føle sig unge igen og bringe deres tankegang ned på et trin, hvor de kan forstå børnenes behov. Men med bestemthed forenet med kærlighed bør de kræve lydighed af deres børn. Forældrenes ord bør adlydes ubetinget.

Engle fra Gud våger over børene med den dybeste interesse for at se, hvilken karakter de udvikler. Dersom Kristus behandlede os, som vi tit behandler hinanden og vore børn, ville vi snuble og falde på grund af lutter modløshed. Jeg så, at Jesus kender vore skrøbeligheder og han har selv haft del i vore erfaringer i alle ting undtagen i synd; derfor har han beredt os en sti, der er afpasset efter vor styrke og evne og ligesom Jakob gjorde det, er han gået frem i ro og mag, efter som det passede sig for børnene, for at han kunne opholde os ved sin trøstefulde nærværelse og være os en stadig vejleder. Han foragter ikke børnene i hjorden, forsømmer dem ikke eller lader dem blive tilbage. Han har ikke påbudt os at gå videre og efterlade dem. Han er ikke gået så hurtigt, at han lod os (389) og vore børn blive tilbage. Oh, nej; han har jævnet vejen til livet også for børnene. Og af forældre kræves, at de i hans navn skal lede dem fremad på den trange vej. Gud har anvist os en vej, der er afpasset efter børnenes styrke og evne. *Vejl f menigh* bd 1 side 114-118]

Hårdt arbejde i øststaterne

Jeg har fået vist at tiden er kommet for mere effektivt arbejde i øststaterne. Nødvendigheden for organisering og orden mærkes på det sidste på det sted. Nu vil prædikanterne ikke være forpligtet til at arbejde under en sådan modløshed som før. Nådens engel svæver over øst. Englen sagde: "Styrk det som er tilbage. Forkynd budskabet til dem som ikke har hørt det." Der er nogle i øststaterne som er i fare for at gå til yderligheder når Herren skal genoplive sit arbejde blandt dem. De bør huske på at Herren fjernede sit arbejde fra dem til veststaterne for at ydmyge dem og for at undertrykke en uafhængig oprørsk ånd i dem og for at lede dem til bedre at sætte pris på hans trofaste tjeneres anstrengelser.

Vidnesbyrd 10 (1864)
De unges farer

[Den 6. juni 1863 blev nogle af de unges farer fremstillet for mig. Satan behersker de unges sind og leder deres uerfarne fødder på vildspor. De er uvidende om hans anslag og i disse farefulde tider bør forældrene være vågne og med ihærdighed og flid arbejde for at afværge fjendens første tilnærmelse. De bør undervise deres børn, når de går ud og når de kommer ind, når de står op og når de sidder og give dem linie på linie og bud på bud, lidt her og lidt der.

Moderens arbejde begynder med spædbarnet. Hun bør tæmme barnets vilje og sindelag, få det til at være føjeligt og lære det at lyde. Gør ikke hånden slappere, efter som barnet bliver ældre. Enhver moder bør tage tid til at ræsonnere med sine børn, rette på deres fejl og med tålmodighed lære dem den rette vej. Kristne forældre bør vide, at de oplærer og bereder deres børn til at blive Guds børn. Børnenes hele religiøse erfaring påvirkes af de lærdomme, de får og den karakter, de danner i barndommen. Dersom viljen ikke i den tid betvinges og lærer at bøje sig efter forældrenes vilje, vil det blive en vanskelig sag at lære det i senere år. Hvilken hård kamp og hvilken strid vil det ikke koste at få den vilje, der aldrig blev behersket, til at bøje sig for Guds fordringer! Forældre, som forsømmer denne vigtige opgave, (391) begår en stor fejl og synder imod deres stakkels børn og imod Gud.

Børn, som er under streng disciplin, vil til tider nære utilfredse følelser. De vil blive utålmodige, når de holdes i ave og ønske at få deres egen vilje og at gå og komme, som de lyster. Særlig i alderen fra ti til atten år vil de ofte synes, at de ikke kan være nogen fare ved at være med på udflugter og til andre sammenkomster med unge kammerater; men deres erfarne forældre kan se en fare deri. De kender de særegne træk i børnenes temperament, de forstår den indflydelse, sådanne ting har på deres sind og besjælede af ønsket om deres frelse holder de dem tilbage fra disse spændende fornøjelser. Når disse børn selv bestemmer sig til at forlade verdens forlystelser og blive Kristi disciple, hvilken byrde falder der så ikke fra de omhyggelige, trofaste forældres hjerter! Men selv da må forældrenes arbejde ikke ophøre. Det bør ikke overlades til børnene at følge deres egen vej og altid selv vælge. De er kun lige for alvor begyndt at kæmpe mod synd, stolthed, lidenskab, misundelse, had og alle det naturlige hjertes onder. Forældrene bør våge over deres børn, give dem råd og træffe bestemmelser for dem og vise dem, at hvis de ikke villigt og med glæde viser lydighed mod deres forældre, kan de ikke vise Gud villig lydighed og det er umuligt for dem at være kristne.

Forældre bør opmuntre deres børn til at betro sig til dem og fortælle dem deres hjertesorger, deres små daglige besværligheder og prøvelser. Derved kan forældrene lære at sympatisere med deres børn og de kan bede med dem og for dem, at Gud må beskærme og vejlede dem. De bør henvise dem til deres aldrig svigtende guddommelige ven og rådgiver, som vil have medlidenhed med deres skrøbeligheder og som blev fristet i alle ting i lighed med os ? dog uden synd.

Den onde frister børn til at være tilbageholdende over for deres forældre og til at vælge uerfarne (392) kammerater til deres fortrolige, sådanne, som ikke kan være dem til hjælp, men som vil give dem dårlige råd. Piger og drenge kommer sammen, sludrer, ler og spøger og driver Kristus ud af deres hjerter og jager englene bort ved deres tåbelige pjank. Unyttig samtale om andres handlinger og småsnak om denne unge mand eller hin unge kvinde kvæler ædle, andægtige tanker og følelser, fordriver gode og hellige ønsker fra hjertet og efterlader det koldt og blottet for sand kærlighed til Gud og hans sandhed.

Børn ville undgå mange farer, hvis de var mere fortrolige med deres forældre. Forældrene bør opmuntre deres børn til at være åbne og oprigtige over for dem og til at komme til dem med deres vanskeligheder og til, når de er i tvivl om den rigtige handlemåde, at fremlægge sagen for forældrene, netop som den er og bede dem om råd. Hvem er vel bedre i stand til at indse og påpege deres farer end gudfrygtige forældre? Hvem kan forstå sindets særegne træk hos deres børn, således som de kan? Moderen har lagt mærke til hvert karaktertræk helt fra barndommen og er derfor kendt med den naturlige tilbøjelighed og bedst skikket til at give sine børn råd. Hvem er så godt i stand til at sige, hvilke karaktertræk der bør hæmmes og holdes i ave, som moderen, bistået af faderen?

Børn, der er kristne, vil foretrække gudfrygtige forældres kærlighed og bifald fremfor nogen jordisk velsignelse. De vil elske og hædre deres forældre. En af deres vigtigste overvejelser i livet bør være, hvorledes de kan gøre deres forældre lykkelige. Børn, der ikke har fået den rette

undervisning og disciplin, har i denne oprørske tid kun ringe sans for deres forpligtelser mod deres forældre. Ofte er det tilfældet, at jo mere forældrene gør for dem, desto mere utaknemmelige er de og desto mindre respekterer de dem. Børn, som er blevet forkælet og vartet op, forventer altid at blive det; og hvis deres forventninger ikke opfyldes, føler de sig skuffede og modløse. denne samme tilbøjelighed vil komme til syne gennem hele deres liv; de vil blive hjælpeløse og stole på andres støtte (393) i forventning om, at andre skal begunstige dem og rette sig efter dem. Og dersom de møder modstand, vil de, selv efter at de er blevet voksne mænd og kvinder, mene, at de bliver urigtigt behandlet; således går de deres bekymringsfulde vej gennem verden, næppe i stand til at bære sig selv, ofte knurrende og irritable, fordi ikke alting er dem tilpas.

I misforståelse bibringer forældre deres børn lærdomme, der vil vise sig at være til børnenes fordærvelse og bringe dem selv vanskeligheder. De mener, at ved at tilfredsstille børnenes ønsker og lade dem følge deres egne tilbøjeligheder kan de vinde deres kærlighed. Hvilken fejltagelse! Børn, der således forvænnes, vokser op med utøjlede ønsker, uhæmmede i deres tilbøjeligheder, egoistiske, fordringsfulde, overlegne, en forbandelse for sig selv og for deres omgivelser. I stor udstrækning holder forældrene deres børns fremtidige lykke i deres egne hænder. På dem hviler den vigtige opgave at damme disse børns karakter. Den oplæring, de får i barndommen, vil følge dem hele livet igennem. Forældrene sår den sæd, som vil spire og bære frugt enten til godt eller til ondt. De kan berede deres sønner og døtre til lykke eller til elendighed.

Meget tidligt bør børnene oplæres til at gøre nytte, til at hjælpe sig selv og til at hjælpe andre. Mange døtre i vor tid kan uden samvittighedsmag se deres mødre slide, lave mad, vaske eller stryge, medens de sidder i dagligstuen og læser historier, strikker hækler eller broderer. Deres hjerter er ufølsomme som en sten. Men hvor har dette onde sin oprindelse? Hvem er det, som i almindelighed bærer den største skyld i denne sag? De stakkels, bedragne forældre. De er blinde for deres børns fremtidige bedste og i deres misforstående hengivenhed lader de dem sidde ledige, eller lader dem gøre noget, der er af ringe betydning og ikke kræver nogen anstrengelse af sind eller muskler og så undskylder de deres magelige døtre, fordi de er svagelige. Hvorfor er de blevet svagelige? I mange tilfælde skyldes (394) det forældrenes urigtige handlemåde. En passende mængde legemligt arbejde i huset ville forbedre tilstanden både i sind og legeme. Men børnene berøves denne på grund af falske forestillinger, indtil de bliver uvillige til at arbejde; det er ubehageligt og svarer ikke til deres begreber om fornemhed. Det bliver anset for upassende og endog for groft for en dame at vaske op, stryge eller stå ved vaskebaljen. Dette er den moderne oplæring, børnene får i denne ulyksalige tidsalder.

Guds folk bør lade sig lede af højere principper, end de verdslige, der søger at afpasse hele deres handlemåde efter moden. Gudfrygtige forældre bør opdrage deres børn til et nyttigt liv. De bør ikke tillade, at de principper, efter hvilke de styrer deres hus, besmittes af nutidens overdrevne forestillinger om, at man må rette sig efter moden og lade sig lede af verdslige menneskers meninger. De bør ikke lade deres børn selv vælge deres kammerater. Undervis dem om, at det er jeres pligt at vælge for dem. Bered dem til at bære byrderne, medens de er unge. Dersom jeres børn vandt til at arbejde, vil de snart blive trætte. De vil klage over smerter i siden, smerter i skuldrene og trætte lemmer og der vil være fare for, at I på grund af medfølelse selv udfører arbejdet i stedet for at lade dem lide en smule. Lad den byrde, der pålægges børnene, være meget let til at begynde med og forøg den lidt hver dag, indtil de kan udføre en passende mængde arbejde uden at blive så trætte. Uvirksomhed er den største årsag til, at børn får smerter i siden og i skuldrene.

Der er i vor tid en klasse unge kvinder, som blot er unyttige skabninger og kun duer til at spise, sove, drysse tiden væk, passiare og føre intetsigende tale, medens de sysler med lidt broderi eller hækling. Kun få iblandt de unge lægger virkelig sundt omdømme eller god, sund fornuft for dagen, De lever livet som en sommerfugl, uden noget bestemt mål for øje. Omtrent det eneste, man får at høre, når den slags verdslige omgangsfæller kommer sammen, er nogle dumme (395) bemærkninger om klædedragt eller om en intetsigende sag og så ler de ad deres egne bemærkninger, som de synes er aldeles glimrende. Dette foregår ofte, når der er ældre til stede, som kun kan føle sig bedrøvede over en sådan mangel på agtelse for deres alder. Disse unge mennesker synes at have tabt al sans for sømmelighed og god opførsel. Men den måde, hvorpå de er blevet opdraget, leder dem til at mene, at det er den højeste grad af fornemhed.

Denne ånd er ligesom en smitsom sygdom. Guds folk bør bestemme, hvilket selskab deres børn skal færdes i og lære dem at undgå at være sammen med disse forfængelige verdensmennesker. Mødrene bør tage deres døtre med i køkkenet og tålmodigt undervise dem. Sådant arbejde vil gavne deres helbred; det vil give deres muskler spændstighed og styrke og når dagen er til ende, vil deres tanker og overvejelser være af en sundere og mere ophøjet art. Måske er de trætte; men hvor sød er ikke søvnen efter en passende mængde arbejde! Søvn, som er naturens milde genopbygger, styrker det trætte legeme og bereder det til morgendagens pligter. Giv ikke jeres børn den opfattelse, at det er ligegyldigt, om de arbejder eller ikke. Undervis den om, at deres hjælp er nødvendig, at deres tid er værdifuld og at I stoler på deres arbejde.

Det er blevet fremstillet for mig, at lediggang har haft megen synd til følge. Virksomme hænder og et virksomt sind får ikke tid til at agte på enhver fristelse, som fjenden indskyder, hvorimod ledige hænder og hjerner er rede til at lade sig beherske af den onde. Når sindet ikke er optaget på rette måde, dvæler det ved det, som ikke er ret. Forældre bør undervise deres børn om, at lediggang er synd. Jeg er henvist til Ez 16,49: »Se, din søster Sodomas brøde var overmod; brød i overflod og sorgløs tryghed blev hende og hendes døtre til del, men de rakte ikke den ame og fattige en hjælpende hånd.”

Børn bør forstå, at de står i gæld til deres forældre, som har våget over dem i den spæde alder og plejet dem i sygdom. De bør tænke på, at deres forældre har haft megen ængstelse for deres skyld. Navnlig har samvittighedsfulde, (396) gudfrygtige forældre næret den dybeste interesse for, at deres børn måtte følge den rette vej. Hvor tungt har det ikke hvilet på deres hjerter, når de har set fejl hos deres børn! Dersom de børn, der har påført disse hjerter smerte, kunne se virkningen af deres handlemåde, ville det visselig røre dem til mildhed. Kunne de se deres moders tårer og høre hendes bønner til Gud for dem og kunne de lytte til hendes undertrykte, afbrudte sukke, ville deres hjerter blive ømme og de ville skyndsomt bekende deres forseelser og bede om tilgivelse. Der er en gerning at udføre for gammel og ung. Forældre bør berede sig bedre til at gøre deres pligt mod deres børn. Nogle forældre forstår ikke deres børn og kender dem i virkeligheden ikke. Forældre og børn står ofte meget langt fra hverandre. Dersom forældrene ville sætte sig bedre ind i børnenes følelser og søge at kende, hvad der er i deres hjerter, ville det have en gavnlig indflydelse på børnene.

Forældre bør handle trofast med de sjæle, der er blevet betroet i deres varetægt. De bør ikke oplære børnene til stolthed, flothed og ødselhed eller lyst til stads. De bør ikke lære dem, eller tillade dem at lære, små streger og spilopper, som ser morsomme ud hos små børn, men som de må lære at aflægge og som de må tilrettevises for, når de bliver ældre. De vaner, der først læres, glemmes ikke let. Forældre, I bør begynde at bringe jeres børns sind under disciplin, medens de er meget små, for at de må kunne blive kristne. Lad alle jeres bestræbelser tilsigte deres frelse. I må handle, som om de var overladt til jeres omsorg for at blive tildannet som kostelige juveler, der skal skinne i Guds rige. Tag jer i agt, at I ikke luller dem i søvn over fordærvelsens afgrund i den fejlagtige tro, at de ikke er gamle nok til at holdes ansvarlige, ikke gamle nok til at omvende sig fra deres synder og bekende Kristus.

Jeg blev henvist til mange skriftsteder med dyrebare forjættelser til dem, der tidligt søger deres frelser. Præd. 12,1: »Tænk på din Skaber i ungdommens dage, førend de (397) onde dage kommer og årene nærmer sig, om hvilke du vil sige: »I dem har jeg ikke behag!« Ordsp. 8,17: »Jeg elsker dem, der elsker mig og de, der søger mig, finder mig.« Israels store hyrde siger endnu: »Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.« Lær jeres børn, at ungdommen er den bedste tid til at søge Herren. Da hviler livets byrder ikke tungt på dem og deres unge sind trykkes ikke af bekymring og medens de har det så frit, bør de hellige det bedste af deres kraft til Gud.

Vi lever i en tid, som er uheldig for børn. En stærk strøm fører nedad mod fordærvelse og der skal mere til end barndommens erfaring og styrke for at kunne gå imod denne strøm og ikke rives med. De unge i almindelighed synes at være Satans fanger og han og hans engle fører dem til den visse ødelæggelse. Den onde og hans hærskarer fører krig imod Guds herredømme og alle, der har et ønske om at overgive deres hjerter til ham og til at lyde hans befalinger, vil Satan søge at forvilde og at overvinde med sine fristelser, for at de skal blive modløse og opgive kampen.

Forældre, hjælp jeres børn! Vågn op af den sløvhed, som har været over jer! Vær stadig på vagt for at afbryde strømmen og for at holde den bølge af ondt tilbage, som den onde sender mod jeres børn. Børnene kan ikke gøre dette af sig selv, men forældrene kan gøre meget. Ved alvorlig bøn og en levende tro kan store sejre vindes. Nogle forældre har ikke forstået det ansvar, der påhviler dem og har forsømt den kristelige opdragelse af deres børn. En kristens første tanker om morgenen bør dreje sig om Gud. Timeligt arbejde og egne interesser må komme i anden række. Børnene bør oplæres til at respektere og højagte bedestunden. Inden man forlader huset for at gå til sit arbejde, bør hele familien samles og faderen, eller i hans fraværelse moderen, bør bede Gud inderligt om at bevare dem gennem dagen. Kom i ydmyghed og med et hjerte, som er fuldt af (398) ømhed og med forståelse af de fristelser og farer, som ligger foran jer og jeres børn; bind i tro børnene til alteret og bed om, at Herren må have omsorg for dem. Tjenende engle vil vogte de børn, der således helliges til Gud. Det påhviler kristne forældre som en pligt, at de morgen og aften ved alvorlig bøn og ihærdig tro sætter et hegn omkring deres børn. De bør tålmodigt undervise dem venligt og utrætteligt lære dem, hvorledes de skal leve for at kunne behage Gud.

Utålmodighed hos forældrene vækker utålmodighed hos børnene. Lidenskab, som viser sig hos forældrene, skaber lidenskab hos børnene og opildner det onde i deres natur. Nogle forældre irettesætter deres børn strengt i utålmodighed og ofte i lidenskabelig vrede. Sådan irettesættelse bringer ingen gode følger. Under forsøget på at rette på det ene onde, skaber de to andre. Stadig dadel og prygl forhærder børnene og fjerner dem fra deres forældre. Forældrene bør først lære at beherske sig selv, så kan de med bedre held herske over deres børn. Hver gang de mister selvbeherskelsen og taler og handler utålmodigt, synder de imod Gud. De bør først tale med deres børn, tydeligt påpege deres fejl, vise dem deres synd og lade dem forstå, at de ikke alene har syndet mod deres forældre, men mod Gud. Med hjertet kuet og fuldt af medynk og bedrøvelse over dine fejlende børn bør du bede med dem, før du tugter dem. Da vil tugtelsen ikke føre til, at børnene kommer til at hade dig. De vil elske dig. De vil indse, at du ikke straffer dem, fordi de har voldt dig ubehagelighed, eller fordi du ønsker at give afløb for din vrede mod dem, men at du gør det af pligtfølelse og til deres bedste, for at de ikke skal blive overladt til at vokse op i synd.

Nogle forældre har forsømt at give deres børn en kristelig opdragelse og de har også forsømt deres skoleuddannelse. Ingen af delene burde være blevet forsømt. Børn har et virksomt sind og hvis de ikke er beskæftigede med legemligt arbejde eller er optagne af at læse, vil de være udsatte for onde indflydelser. Forældre synder, (399) når de tillader, at deres børn vokser op i uvidenhed. De bør skaffe dem nyttige og interessante bøger og de bør lære dem at arbejde, at have visse timer til fysisk beskæftigelse og visse timer, som de benytter til studium og læsning. Forældrene bør søge at højne deres børns sind og at udvikle deres åndsevner. Det sind, der bliver overladt til sig selv og ikke kultiveres, er som regel lavt, sanseligt og fordærvet. Den onde udnytter sin anledning og opdrager ørkesløse sind.

Forældre, den regnskabsførerne engel nedskriver hvert utålmodigt, irritabelt ord, som I taler til jeres børn. Enhver undladelse fra jeres side af at give dem rigtig undervisning, af at vise dem syndens overvættes syndighed og af den endelige følge af en syndig handlemåde står skrevet ved jeres navn. Ethvert ubehersket ord, der blev talt i deres påhør, skødesløst eller i spøg, ethvert ord, som ikke er rent og ophøjet, bliver af engelen mærket som en plet på jeres kristelige karakter. Alle jeres handlinger nedskrives, enten de er gode eller onde.

Forældre kan ikke med held styre deres børn, før de først har fuldstændigt herredømme over sig selv. De må først lære at kue sig selv, at beherske deres tale og selve udtrykket i deres ansigt. De bør ikke tillade, at tonefaldet i deres stemme forstyrres eller påvirkes af ophidselse og lidenskab. Da kan de have en afgjort indflydelse over deres børn. Børnene kan måske ønske at gøre, hvad der er ret og de kan måske sætte sig for, i deres hjerter, at ville være lydige og venlige mod deres forældre eller deres foresatte; men de trænger til hjælp og opmuntring fra disse. De kan måske fatte gode forsætter, men medmindre deres principper understøttes af religion og deres liv påvirkes af Guds fornyende nåde, vil de ikke nå op til målet.

Forældre bør fordoble deres bestræbelser for børnenes frelse. De bør undervise dem med troskab og ikke overlade det til dem at oplæres, som de bedst kan. Man bør ikke lade de unge lære godt og ondt (400) uden forskel i den tro, at engang i fremtiden vil det gode blive det overvejende og det onde tabe sin indflydelse. Det onde vil tiltage hurtigere end det gode. Det er muligt, at det onde, de har lært, kan udryddes efter mange års forløb; men hvem vil vove denne risiko? Tiden er kort. Det er lettere og langt sikrere at så ren og god sæd i børnenes hjerter end senere at luge ugræsset bort. Det er forældrenes pligt at se til, at ikke omgivende indflydelser øver en skadelig virkning på deres børn. Det er deres pligt at vælge deres selskab og ikke tillade dem selv at vælge. Hvem vil tage sig af denne opgave, om ikke forældrene gør det? Kan andre nære den interesse for jeres børn, som I nærer? Kan de have den samme stadige omhu og dybe kærlighed, som forældrene har?

Sabbatsholderes børn kan blive utålmodige af at blive holdt i ave og synes, at deres forældre er for strenge; der kan endog opstå hårde følelser i deres hjerter og de kan måske nære uheldige tanker om dem, der arbejder for deres nuværende og deres fremtidige og evige vel. Men hvis deres liv bliver sparet i nogle år, vil de velsigne deres forældre for deres omhyggelige omsorg og deres trofaste årvågenhed i en tid, da de selv ingen erfaring havde. Forældrene bør forklare frelsens plan for deres børn og gøre den enkel, således at de unges sind kan fatte den. Når børn er i otte, ti eller tolv års alderen, er de gamle nok til, at man kan tale til dem om personlig kristendom. Oplær ikke jeres børn ved at gøre hentydninger til en eller anden gang i fremtiden, da de vil blive gamle nok til at omvende sig og tro sandheden. Når de får den rette undervisning, kan børn tidligt have rigtige begreber om deres tilstand som syndere og om vejen til frelse gennem Kristus. Prædikanter er i almindelighed for ligegyldige angående børnenes frelse og tager sig ikke så personligt af dem, som de bør. Ofte bliver gyldne anledninger, til at gøre indtryk på børns sind, ikke benyttet.

Den onde indflydelse omkring vore børn er næsten overvældende; den virker ødelæggende på deres sind og leder dem nedad til (401) fortabelse. De unges sind er af naturen henfalden til dårskab og i en tidlig alder, inden deres karakter endnu er dannet og deres skøn modnet, viser de ofte en forkærlighed for kammerater, som vil øve en skadelig indflydelse over dem. Nogle slutter sig til kammerater af modsat køn i strid med forældrenes ønsker og formaninger .og overtræder det femte bud ved således at ringeagte dem. Det er forældres pligt at overvåge deres børns udgang og indgang. De bør opmuntre dem og tilbyde dem noget, som vil tiltrække dem i hjemmet og bringe dem til at indse, at forældrene interesserer sig for dem. De bør gøre hjemmet behageligt og hyggeligt.

Fædre og mødre, tal venligt til jeres børn; husk, hvor følsomme I er, hvor lidt I kan tåle at blive dadlet; tænk jer om og husk, at jeres børn ligner jer. Udsæt dem ikke for, hvad I ikke kan tåle. Dersom I ikke kan udholde at blive lastet og dadlet, forholder det sig ligedan med jeres børn, som er svagere, end I er og ikke kan tåle så meget. Lad jeres behagelige, opmuntrende ord altid virke som solstråler i jeres familie. Selvbeherskelse, betænksomhed og omhyggelighed fra jeres side vil bære hundredfold frugt. Forældre har ingen ret til at lægge en mørk sky over deres børns glæde ved kritik eller streng irettesættelse for ubetydelige fejlgreb. Virkelig uret og synd bør påpeges, netop så syndig som den er og der bør handles fast og bestemt for at forebygge gentagelse. Der bør bibringes børn en forståelse af deres forseelser, dog således, at de ikke henfalder til håbløshed, men beholder en vis grad af frimodighed, så de kan forbedre sig og genvinde jeres tillid og bifald.

Nogle forældre begår den fejl at give deres børn for megen frihed. Undertiden har de så megen tillid til dem, at de ikke ser deres fejl. Det

er urigtigt at tillade børn at aflægge kostbare besøg langt borte uden ledsagelse af deres forældre eller foresatte. Det har en forkert indflydelse på (402) børnene. Det leder dem til at mene at de er meget betydelige og at de besidder visse privilegier og dersom disse ikke bliver dem tilstået, synes de, at man gør dem uret. De henviser til børn, som går og kommer som de vil og har mange privilegier, medens, de selv har så få.

Og af frygt for, at hendes børn skal anse hende for at være uretfærdig, efterkommer moderen deres ønsker, hvilket til sidst viser sig at være til stor skade for dem. Unge, der tager på besøg og som ikke har årvågne forældre med til at se og rette på deres fejl, modtager ofte indtryk, som det vil kræve flere måneder at fjerne. Jeg blev henvist til tilfælde, hvor forældre, som havde gode og lydige børn og som, fordi de havde den største tillid til visse familier, tillod deres børn at rejse bort fra dem for at besøge disse familier. Fra den stund skete der en fuldstændig forandring i børnenes opførsel og karakter. Tidligere var de tilfredse og glade og havde intet særligt ønske om at være sammen med andre unge mennesker. Når de kommer tilbage til deres forældre, synes bånd på deres handlefrihed at være uretfærdige og de synes at hjemmet ligner et fængsel. Sådanne ukloge handlinger fra forældrenes side bestemmer deres børns karakter.

Under sådanne besøg stifter nogle børn bekendtskaber, der til sidst viser sig at blive deres ruin. Forældre, behold jeres børn hos jer, hvis I kan og overvåg dem med den største omhu! Når I lader dem aflægge besøg på steder langt borte fra jer, får de en følelse af, at de er gamle nok til at tage vare på sig selv og til selv at bestemme. Når de unge således bliver overladt til sig selv, vil deres samtale tit dreje sig om emner, som ikke forædler eller højner dem eller forøger deres lyst til religiøse anliggender. Jo mere de får lov til at tage på besøg, desto større bliver deres ønske om at rejse og desto mindre tiltrækkende vil hjemmet forekomme dem at være.

Børn, det har behaget Gud at betro jer til jeres forældres omsorg, for at de skal opdrage jer og lære jer disciplin og således udføre deres del i dannelsen af jeres karakter for himmelen. Men alligevel står det til jer at afgøre, om I vil udvikle en god kristelig karakter ved at drage den størst mulige fordel af, at I har haft (403) gudfrygtige, trofaste, bedende forældre. Trods al den ængstelse og trofasthed, forældre kan lægge for dagen for deres børn, kan de alene ikke frelse dem. Hvert barn må tage sig af sin egen sag. Troende forældre, I har en ansvarsfuld gerning liggende foran jer med at lede jeres børns fodtrin også i deres kristelige erfaring. Når de kommer til at elske Gud i sandhed, vil de højagte jer for den omsorg, I har vist for dem og for jeres troskab i at tøjle deres ønsker og kue deres vilje.

Den rådende tendens i verden er at lade de unge følge de naturlige tilbøjeligheder i deres eget sind. Og dersom børnene er meget vilde i deres ungdom, siger forældrene, at de vil komme på de rette spor efter nogen tids forløb; når de bliver seksten eller atten år gamle, vil de selv begynde at tænke og vil da aflægge deres urigtige vaner for til sidst at blive nyttige mænd og kvinder. Hvilken fejltagelse! I årevis tillader de en fjende at tilså hjertets have; de tillader onde principper at vokse og i mange tilfælde vil alt det arbejde, der senere bliver gjort, intet gavne. Satan er en kløgtig, ihærdig arbejder, en dødelig fjende. Når der til de unges skade bliver sagt et uovervejet ord, enten for at smigre eller for at lede dem til at betragte en eller anden synd med mindre afsky, benytter Satan sig deraf og giver den onde sæd næring, for at den kan slå rødder og bære en rig høst. Nogle forældre har tilladt deres børn at tilegne sig urigtige vaner, hvis mærker vil kunne ses hele livet igennem. Denne synd hviler på forældrene. Disse børn kan måske bekende sig til at være kristne; men medmindre der sker et særskilt nådens værk i hjertet og en grundig forandring i livet, vil deres tidligere vaner vise sig i hele deres erfaring og de vil åbenbare netop den karakter, som deres forældre tillod dem at udvikle.

Gudfrygtighedens ideal blandt bekendende kristne i almindelighed ligger så lavt, at de, der i oprigtighed ønsker at følge Kristus, finder opgaven langt mere møjsommelig og prøvende, end de ellers ville. Verdslige kristendomsbekenderes indflydelse er (404) skadelig for de unge. Bekendende kristne har for det store flertals vedkommende fjernet skillelinien mellem de kristne og verden og medens de bekender sig til at leve for Kristus, lever de for verden. Deres tro øver kun ringe hæmmende indflydelse på deres fornøjelser; medens de udgiver sig for at være lysets børn, vandrer de i mørket og er nattens og mørkets børn. De, der vandrer i mørket, kan ikke elske Gud og oprigtigt ønske at herliggøre ham. De er ikke oplyste, så de kan se skønheden ved de himmelse ting og kan derfor ikke i sandhed elske disse. De bekender sig til at være kristne, fordi det bliver anset for at være agtværtigt at være det og der er intet kors for dem at bære. Deres bevæggrunde er ofte egoistiske. Nogle blandt sådanne krisendomsbekendere kan gå ind i danselokaler og deltage i alle de fornøjelser, som dette byder. Andre kan ikke gå så videt, men de kan værer med til forlystelser, udflugter, sammenskudgilder og udstilinger. Og det skarbeste øje ville hos sådanne bekendende kristne ikke kunne opdage et eneste tegn på kristendom. Hvad deres ydre udseende angår, ville han ikke kunne se nogen forskel mellem dem og den mest udpræget vantro. Den bekendene kristne, den ryggesløse, den åbenbare kristendomsbespotter og den vanhellige omgås alle hverandre som lige. Og Gud betragter dem som ét i ånd og vandel.

En kristendomsbekendelse uden tilsvarende tro og gerninger vil intet gavne. Ingen kan tjene to herrer. Den ondes børn er deres egen mesters tjenere. Den, til hvem de overgiver sig som tjenere for at lyde ham, hans tjenere er de; og de kan ikke blive Guds tjenere, førend de forsager djævelen og alle hans gerninger. Det kan ikke være uskadeligt for den himmelske konges tjenere at tage del i de forlystelser for fornøjelser, som Satns tjenere deltager i, selv om de tit gentager, at sådanne fornøjelser er uskadelige. Gud har åbenbaret hellige og ophøjede sandheder for at skille sit folk fra de gudløse og rense sig selv et folk. syvende-dags adventisterne bør efterleve deres tro. De, (405) adlyder de ti bud, ser verden og religiøse anliggender fra et synspunkt, som er helt forskelligt fra deres, der som kristendomsbekendere elsker forlystelse, undviger korset og lever i overtrædelse af det fjerde bud. Under de tilstande, der nu råder i samfundet, er det ingen let opgave for forældre at ave deres børn og opdrage dem i overenstemmelse med bibelens rettesnor. De, derbekender sig til at være kristne er i den grad afveget af Guds ord, at når hans folk vender tilbage til hans hellige ord med ønsket om at oplære deres børn efter dets forskrifter og ligesom Abraham fordum at byde deres hus efter sig, vil de stakkelse børn, omgivet af sådan indflydelse, mene at deres forældre er unødigt fordringfulde og overdrevent nøje med hensyn til, hvem de omgås. De ønsker ganske naturligt at følge de verdslige, forlystelsessyge kritendomsbekenderes eksempel.

I denne tid er forfølgelse og forsmædelse for Kristi skyld næsten ukendt. Der skal meget lidt selvfornægelse og opofrelse til for at kunne iføre sig gudfrygtighedens skin og få sit navn opført på menighedens medlemsliste; men at leve på en sådan måde, at være veje vil behage Gud og at vore navne bliver indført i livets bog vil kræve årvågenhed og bøn, selvfornægelse og opofrelse fra vor side. Kristendomsbekendere er intet eksempel til efterfølgelse for børn, uden for så vidt de følger Kristus. Retfærdige handlinger er den sande gudsfrygts umiskendelige fugter. Al jordens Dommer vil give enhver efter hans gerninger. Børn, som følger Kristus, står over for en kamp; de har et dagligt kors at bære ved at gå ud fra verden og skille sig fra den og efterligne Kristi liv. *Vejl f menigh* bd 1 side 120-132]

Vandrer i lyset

[Jeg så, at Guds folk dvæler for meget under en sky. Det er ikke Guds vilje, at de skulle leve i vantro. Jesus er lys og der er slet intet mørke i ham. Hans børn (406) er lysets børn. De fornyes i hans billede og kaldes ud af mørket til hans underfulde lys. Han er verdens lys og ligeså de, der følger ham. De skal ikke vandre i mørket, men have lys. Jo mere nøje Guds folk stræber efter at ligne Kristus, desto mere ihærdigt vil de blive efterstræbt af fjenden; men Kristi nærhed giver dem styrke til at modstå vor listige fjendes anstrengelser for at drage os bort fra Kristus.

Jeg så, at vi gør fejlende mennesker til mønster, når vi har et sikkert, ufejlbart, guddommeligt mønster. Vi bør ikke måle os selv med verden, ej heller med menneskers meninger og heller ikke med, hvad vi var,

inden vi modtog sandheden. Men vor nuværende tro og stilling i verden skal sammenlignes med, hvad den ville have været, om vi vedblivende var gået fremad og opad i den tid, vi har bekendt os til at følge Kristus. Dette er den eneste sikre sammenligning, der kan drages; i enhver anden vil være et selvbedrag. Dersom Guds folks moralske karakter og åndelig tilstand ikke svarer til de velsignelser, de privilegier og det lys, de har fået, vejes de på vægtskålen og engle afgiver denne meddelelse: *For lette*.

For nogles vedkommende synes kendskab til deres sande tilstand at være skjult for dem. De ser sandheden, men opfatter ikke dens betydning eller dens krav. De hører sandheden, men forstår den ikke til fulde, fordi de ikke indretter deres liv derefter og derfor ikke helliges ved at adlyde den. Og dog hviler de så ubekymrede og såvel tilfredse, som skystøtten om dagen og ildstøtten om natten gik ildstøtten foran dem som tegn på Guds velbehag. De bekender sig til at kende Gud, men i gerninger fornægter de ham. De regner sig for at være hans udvalgte ejendomsfolk; men hans nærværelse og kraft er fuldkomment at frelse, kommer sjældent til syne iblandt dem. Hvor stort er ikke mørket hos sådanne! Men de ved det ikke. Lyset skinner, men (407) de begriber det ikke. Ingen større forblændelse kan bedrage menneskers sind end den, der leder dem til at tro, at de er på ret vej og at Gud godkender deres gerninger, når de synder imod ham. De forveksler gudfrygtighedens skin med dens ånd og kraft. De mener, at de er rige og ikke trænger til noget, når de er elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne og trænger til alting.

Der er nogle, som bekender sig til at følge Kristus uden dog at gøre nogen anstrengelse i åndelige ting. I ethvert timeligt foretagende anstrenger de sig og lægger iver for dagen for at fuldføre deres hensigt og opnå det forønskede mål; men i det foretagende, hvor det gælder det evige liv, hvor alt står på spil og hvor deres evige lykke afhænger af deres fremgang, handler de så ligegyldigt, som om de ikke var moralske væsener, som om en anden spillede livets spil for dem og de selv ikke havde noget andet at gøre end at afvente udfaldet. Oh, hvilken dårskab, hvilket vanvid! Dersom alle blot vil vise den samme grad af iver, nidkærhed og alvor for det evige liv, som de lægger for dagen i deres timelige sysler, vil de opnå at blive sejrvindere. Jeg så, at enhver må tilegne sig en erfaring for sit eget vedkommende og enhver må udføre sin del i livets spil godt og trofast. Satan passer på sin anledning til at gribe de kostelige dyder, når vi ikke er på vagt og vi vil få en hård kamp med mørkets magter for at kunne beholde dem eller for at genvinde en himmelsk dyd, hvis mangel på årvågenhed mister den.

Men jeg så, at det er en kristens for ret at opnå styrke fra Gud til at beholde enhver kostelig gave. Inderlig og virkningsfuld bøn vil blive påagtet i himlen. Når Kristi tjenere tager troens skjold til forsvar og åndens sværd til striden, er der fare på færde i fjendens lejr og noget må gøres. Kun forfølgelse og forsmædelse er i vente for dem, der udrustes med kraft fra det høje for at kalde dem til handling. Når sandheden i sin enfoldighed og styrke for overhånd blandt de troende og (408) sættes ind mod verdens ånd, vil det blive åbenbart, at der ingen overensstemmelse er mellem Kristus og Belial. Kristi disciple må være levende eksempler på deres Mesters liv og ånd.

Unge og gamle har en kamp, en strid i vente. De bør ikke sove et øjeblik. En listig fjende er uafbrudt på sin post for at vildlede og besejre dem. De, der tror den nærværende sandhed, må være ligeså årvågne som deres fjende og lægge visdom for dagen i modstanden mod den onde. Vil de gøre dette? Vil de holde ud i denne kamp? Vil de omhyggelig afstå fra al uretfærdighed? Kristus fornægtes på mange områder. Vi kan fornægte ham ved at tale i strid med sandheden, ved at tale ilde om andre, ved tåbelig snak eller spøg eller ved tom tale. Ved sådant lægger vi kun ringe skarphed eller kløgt for dagen. Vi svækker os selv, vore bestræbelser for at stå vore onde fjende imod bliver matte og vi bliver overvundet. »Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med« og ved mangel på årvågenhed bekender vi, at Kristus ikke er i os. De, der nøgler med at hellige sig til Gud uden forbehold, følger Kristus på en dårlig måde. De følger ham i så stor afstand, at de den halve tid i virkeligheden ikke ved, hvorvidt de følger hans fodspor eller deres store fjendes spor. Hvorfor er vi så sene til at give afkald på vor interesse for disse verdslige ting og til at modtage Kristus som vor eneste del? Hvorfor skulle vi ønske at beholde vor Herres fjendes venskab, følge deres skikke og lade os lede af deres meninger? Der må ske en fuldstændig og uforbeholden overgivelse til Gud, en forsagelse og forkastelse af kærlighed til verden og til jordiske ting; ellers kan vi ikke være Kristi disciple.

Kristi liv og ånd er den eneste norm for det ypperlige og det fuldkomne og det eneste sikre for os er at følge hans eksempel. Dersom vi gør det, vil han lede os med sit råd og siden optage os i herlighed. For at kunne vandre i vor Genløsers (409) fodspor må vi stræbe med flid og være villige til at lide meget. Gud er villig til at virke for os og til at give os sin ånd uforskyldt, dersom vi vil stræbe efter den, leve for den, tro på den og da vil vi kunne vandre i lyset, ligesom han er i lyset. Hans kærlighed vil være os som et gæstebud og vil drikke af hans rige fylde. *Vejl f menigh* bd 1 side 133-135]

Sagen i øststaterne

Den fanatisme som har raset i de sidste år har efterladt sin ødelæggende virkning i øststaterne. Jeg så at Gud prøvede sit folk omkring tiden i 1844, men der har ikke været nogen tidligere periode der har båret hans særlige mærker. Han har ikke prøvet sit folk i nogen nærmere enkelthed siden 1844. Vi har været og er stadig i en udholdene ventetid. Betydelig uro blev skabt omkring 1854 og mange har vedtaget at den bevægelse var af Guds orden fordi den var så omfattende og nogle blev tilsyneladende forvandlet af den. Men sådanne konklusioner er ikke nødvendige. Der blev forkyndt meget omkring 1854-tiden som var fornuftigt og rigtigt. Nogle som var ærlige tog vildfarelse som sandhed og ofrede meget af det de havde for at føre vildfarelsen ud og efter deres skuffelse opgav de både sandhed og vildfarelse og er nu derhenne, hvor det er meget svært at nå dem. Nogle som udholdt den skuffelse har set den nærværende sandheds beviser, har antaget den tredje engels budskab og stræber på at gennemføre det i deres liv. Men hvor der er én som har fået nytte af troen i 1854-tiden, er der ti som er blevet skadet af den; og mange af dem er på det punkt, hvor de ikke vil blive overbevist om sandheden, selv om den blev fremstillet så klart for dem.

Forkyndelsen af 1854-tiden blev ledsaget med en ånd, der ikke var fra Gud. Det var en højlydt, grov, skødesløs og pirrelig ånd. Højlydthed blev anset af mange som væsentlig, (410) og sand religion. Og der var en tendens til at bringe alt ned på et lavt stade. Mange betragtede dette som ydmyghed; men når de blev sat op imod deres særlige synspunkt, ville de blive ophidset og, anklage dem, som ikke stemte over ens med dem, for at være stolte og modsætte sig sandheden og Guds kraft.

Hellige engle er blevet mishaget og har fremkaldt væmmelse ved den uærbødige måde, som mange har misbrugt Guds navn på, den store Jehova. Engle omtaler det indviede navn med den største ærbødighed og skjuler altid deres ansigt når de udtaler Guds navn; og Kristi navn er så hellig for dem at de taler med den største ærbødighed. Men hvor modsat til dette er ikke den ånd og indflydelse er fulgte med 1854-bevægelsen. Nogle, som stadig er under denne påvirkning taler om Gud, som de ville om en hest eller noget andet banalt. I deres bønner bruger de ordene Gud den almægtige på en meget tarvelig og uærbødig måde. Dem som gør dette har ingen fornemmelse af Guds, Kristi og det himmelske ophøjede karakter.

Jeg fik vist at selvom Gud i gammel tid sendte sine engle for at tjene eller bringe meddelelser til enkeltpersoner og disse personer erfarede hvad de så og talte med englen om, var de slået med ærefrygt og var bange for at de skulle dø. De havde et så ophøjet syn på den frygtelige majestæt og Guds kraft, at de regnede med at blive ødelagt når de kom nær én med direkte forbindelse til hans hellige ophøjelse. Jeg blev henvist til Dommerbogen 13,21.22: »Så forstod Manoa, at det var Herrens engel. Og Manoa sagde til sin hustru: »Vi er dødsens, thi vi har set Gud!« Dommerbogen 6,22.23: »Gideon skønnede nu, at det havde været Herrens engel; og han sagde: »Ve, Herre, Herre, jeg har jo set Herrens engel ansigt til ansigt!« Men Herren sagde til ham: »Fred være med dig! Frygt ikke, du skal ikke dø!« Josuabogen 5,13-15: »Og det skete, medens Josua opholdt sig ved Jeriko, at han så op og fik øje på en mand, som stod foran ham med draget sværd i hånden. Josua gik da

hen til ham og sagde: »Er du en af vore eller en af vore fjender?« Han svarede: »Ingen af delene, jeg er fyrsten over Herrens hær; lige nu er jeg kommet!« Da faldt Josua til jorden på sit ansigt og tilbad og sagde til ham: »Hvad har min Herre at sige sin tjener?« Og fyrsten over Herrens hær svarede Josua: »Drag dine sko af fødderne, thi det sted, du står på, er helligt! Det gjorde Josua.« Når engle blev frygtet og æret på den måde fordi de kom fra Guds nærhed, hvor meget større ærbødighed skulle der så ikke agtes mod Gud selv?

Mange, som blev påvirket af 1854-bevægelsen, behøver at blive forvandlet på ny. Og nu behøves der ti gange mere arbejde for at rette fejlen og bortlede synspunkter som de fik fra deres lærer og få dem til at tage imod sandheden, ublandet med vildfarelse, end ville have været nødvendigt for at bringe dem ind, fra først af, på den tredje engels budskab. Denne gruppe må befri sig før de kan lære det rigtig, ellers vil vildfarelsens giftige ukrudt vokse sig stort og rykke de dyrebare planter op. Vildfarelse må først rykkes op, derefter er jorden beredt for gode frø der kan spire op og give frugt for Guds herlighed.

Den eneste hjælp for øststaterne er en gennemgribende disciplinering og organisering. [En sværmerisk ånd har behersket en vis klasse sabbatsholdere derude i øststaterne; de har kun nippet let til sandhedens kilde og har ikke kendskab til ånden i den tredje engels budskab. For denne klasse mennesker kan der intet gøres, før der bliver rådet bod på deres sværmeriske anskuelser.] Nogle af dem som var i 1854-bevægelsen, har bragt fejlagtige synspunkter med sig, - såsom ingen opstandelse for de onde og for den fremtidige tidsalder. De søger at forene disse synspunkter og deres tidligere erfaring med den tredje engels budskab. De kan ikke dette; der er ingen samklang mellem Kristus og (412) Belial. Ondes manglende opstandelse og deres særlige synspunkter om den-kommende-tidsalder, er store vildfarelser, som Satan har indarbejdet iblandt de sidste dages kættere for at tjene sig selv ved at styrte sjæle i fordærvelse. Disse vildfarelser kan ikke have nogen overensstemmelse med budskabet af himmelsk herkomst. [*Vejl f menigh* bd 1 side 136]

[En del af disse mennesker praktiserer noget, som de kalder åndelige gaver og de siger, at Herren har sat dem i menigheden. De har et intetsigende kragemål, som de kalder den ukendte tunge og som ikke alene er ukendt for mennesker, men for Herren og hele himmelen. Sådanne gaver tilvirkes af mænd og kvinder under bistand af den store bedrager. Sværmeri, falsk ekstase, falsk tungetale og støjende religiøse øvelser er blevet anset for at være gaver, som Gud har sat i menigheden. Nogle har ladet sig bedrage deraf. Frugterne af alt dette har ikke været gode. »Af deres frugter skal I kende dem.« Sværmeri og støj er blevet betragtet som særlige beviser på tro. Nogle er ikke tilfredse med et møde, medmindre de oplever en bevæget og stemningsfyldt stund. Dette stræber de efter og oparbejder en følelsesmæssig spænding. Men virkningen af sådanne møder er ikke gavnlig. Når den glade følelsesstemning er overstået, synker de dybere ned, end de var før mødet, fordi deres glæde ikke kom fra den rette kilde. De gavnligste møder til åndelig fremgang er sådanne, som kendetegnes ved højtidelighed og dyb hjerteransagelse, idet enhver søger at lære sig selv at kende og alvorligt og i dyb ydmyghed søger at lære af Kristus. *Vejl f menigh* bd 1 side 136]

Bror Lunt fra Portland, Maine, har lidt mange kvaler. Han har følt at den ånd, som ofte har været fremherskende ved deres møder, ikke var i harmoni med den tredje engels budskab. Han har oplevet en fanatisme som har efterladt trøstesløshed i øststaterne, som har fået ham til at se mistænksomt på alt som viser lidt fanatisme. Han har sin fortid som en advarsel og har følt en afstand fra og talt direkte med dem, som har den mindste (413) grad af fanatisme, for han har følt at de begge og Guds sag var i fare. Han har set på disse ting i det rette lys.

[Der er mange urolige ånder, som ikke vil underkaste sig disciplin, system og orden. De mener, at deres frihed ville blive indskrænket, hvis de skulle tilsidesætte deres eget skøn og rette sig efter deres, der har erfaring. Guds værk vil ikke have fremgang, medmindre der er villighed til stede til at underkaste sig orden og til at fordrive sværmeriets hensynsløse, uregerlige ånd fra deres møder. Indtryk og følelser udgør intet sikkert bevis på, at et menneske er ledet af Herren. Satan vil bibringe følelser og indtryk, når man ikke har ham mistænkt. De er ikke pålidelige vejledere.

Alle bør sætte sig grundigt ind i beviserne for vor tro og deres store studium bør være, hvorledes de kan pryde deres bekendelse og bære frugt til Guds ære. Ingen bør handle på en måde, som gør dem frastødende for vantro mennesker. Vor tale bør være ren, beskeden og opløftende og vort liv ulasteligt. En letsindig, spøgefuld og skødesløs ånd må revses. Det vidner ikke om Guds nåde i hjertet, når nogen taler og beder på en talentfuld måde ved mødet og derpå giver sig af med grov, skødesløs tale og opførsel uden for mødet. Sådanne er sørgelige repræsentanter for vor tro; de er en skam for Guds sag.

Der er en mærkelig blanding, af anskuelser blandt dem i ___ som holder sabbaten. Nogle er ikke i overensstemmelse med menigheden og så længe de vedbliver i den stilling, de indtager, vil de være udsatte for Satans fristelser og påvirkes af fanatisme og af vildfarelsens ånd. Nogle har fantasifulde anskuelser, som tillukker deres øjne for vigtige, vitale sandhedspunkter, hvilket leder til, at de stiller deres egne fantasifulde slutninger på lige fod med livsvigtige sandheder. Sådannes tilstedeværelse og den ånd, der ledsager dem, gør sabbatssandheden, som de bekender sig til, meget anstødelig for en følsom ikke-troende. Det ville være (414) langt bedre for tredje englebudskabs vækst og fremgang, om sådanne ville gå bort fra sandheden. *Vejl f menigh* bd 1 side 136-137]

I overensstemmelse med det lys, som Gud har givet mig, vil der stadig kunne oprejses mange i øststaterne til konsekvent at adlyde sandheden. Den som følger den forrykte kurs, som de har valgt, vil overlades til at tage imod vildfarelser som, vil bevirke deres undergang til sidst; men de vil for en tid være en anstødssten for dem, som vil tage imod sandheden. [Prædikanter, der arbejder i tale og undervisning, bør være grundige arbejdere og de bør fremholde sandheden i dens renhed, men dog med enfoldighed. De bør mætte hjorden med saltet foder, renset med kasteskovl og fork. Der findes vandrestjerner, der bekender sig til at være prædikanter, som er udsendte af Gud og som forkynder sabbaten på forskellige steder, men som har sandheden blandet med vildfarelse og udbreder deres samling af uharmoniske anskuelser blandt folket. Satan har drevet dem frem for at vække afsky hos intelligente og fornuftige ikke-troende. Nogle af dem har meget at sige angående de åndelige gaver og er ofte meget opstemte. De hengiver sig til vilde, oprørte følelser og udstøder uforståelige lyde, som de kalder tungetalens gave og en vis klasse mennesker synes at være betagne af disse mærkelige foreteelser. En underlig ånd behersker disse mennesker, der gerne vil overfuse og overvælde enhver, som tilretteviser dem. Guds Ånd er ikke i en sådan gerning og ledsager ikke sådane arbejdere. De har en anden ånd. Dog vil sådanne prædikanter have fremgang blandt en vis klasse mennesker. Men dette vil i høj grad forøge arbejdet for de tjenere, som Gud måtte sende og som har evnen til at fremholde sabbaten og åndens gaver for folket i det rette lys og hvis indflydelse og eksempel fortjener at efterlignes.

Sandheden bør fremholdes på en måde, som gør den tiltalende for intelligente mennesker. Som et folk ,bliver vi ikke forstået, men betragtet som fattige, ubegavede, lavtstående og ringe. Hvor vigtigt er det derfor ikke, at alle, som underviser og alle som tror på sandheden, er så påvirkede af dens helliggørende (415) indflydelse, at deres konsekvente og opløftende vandel vil kunne vise de vantro, at de har været ført bag lyset angående vort samfund! Hvor vigtigt er det ikke, at sandhedens, sag bliver befriet for alt, hvad der ligner en falsk og sværmerisk ophidselse, således at sandheden kan klare sig ved sin egen fortjeneste og åbenbare sin naturlige renhed og ophøjede karakter!

Jeg så, at det er overordentlig vigtigt, at de, der prædiker sandheden, har en dannet optræden, at de undgår særheder og egenheder og at de fremholder sandheden i dens renhed og klarhed. Jeg blev henvist til Tit. 1,9: »Han skal holde fast ved det troværdige ord i overensstemmelse med læren, for at han kan være dygtig til både at formane med den sunde lære og at overbevise dem, som siger imod.« I det 16. vers taler Paulus om nogle, der siger, at de kender Gud, men fornægter ham med deres gerninger, idet de er »uduelige til enhver god gerning«. Derpå formaner han Titus: »Men du skal forkynde, hvad der stemmer med den sunde lære; at gamle mænd skal være ædruelige, værdige, sindige, sunde i troen, i kærligheden, i udholdenheden. Forman ligeledes de unge mænd til at være sindige i alle forhold og vær selv et forbillede i gode gerninger; og vis i din lærergerning uforfalsket renhed, værdighed, sund, upåklagelig forkyndelse, så den, der står os imod, må

blive til skamme, fordi han intet ondt har at sige om os.« Denne undervisning er skrevet til gavn for alle, som Gud har kaldet til at prædike ordet og også til gavn for hans folk, som hører ordet.

Guds sandhed vil aldrig nedværdige, men dem vil virke opløftende på modtageren, forædle hans smag, hellige hans dømmekraft og fuldkommengøre ham til samvær med de rene og hellige engle i Guds rige. Der findes nogle, som er grove, uslebne og ejendommelige, når sandheden kommer til dem; de er brovtende og hvis det lader sig gøre, vil de udnytte deres naboer til egen fordel; de fejler på mange måder; men når de af hjertet tror sandheden, vil den bevirke en fuldstændig forandring i deres liv. Et omvendelsens værk vil øjeblikkelig begynde hos dem. Sandhedens rene indflydelse (416) vil højne hele mennesket. I sine forretningsforbindelser med sine medmennesker vil han have Guds frygt for øje, han vil elske sin næste som sig selv og behandle ham, netop som han selv ville ønske at blive behandlet. Hans tale vil være sandfærdig og ren og af en så ophøjet karakter, at vantro mennesker ikke kan tage sig dem til indtægt eller med rette sige noget ondt om ham og han vækker ikke deres afsky med uhøflig optræden og upassende tale. Han vil bringe sandhedens helliggørende indflydelse ind i sin familie og lade sit lys skinne således for den, at de ved at se hans gode gerninger må ære Gud. I alle livets gøremål vil han være et eksempel på Kristi liv.

Guds lov vil ikke være tilfreds med noget mindre end fuldkommenhed, fuld og hel lydighed mod alle dens krav. At efterkomme dens fordringer halvvejs og ikke vise fuldkommen og gennemført lydighed vil intet gavne. Den verdsligsindede og den vantro beundrer følgerigtighed og har altid været stærkt overbevist om, at Gud i sandhed var med sit folk, så længe dets gerninger svarer til dets tro. »Af deres frugter skal I kende dem.« Hvert træ kendes på sine egne frugter. Vore ord og vore handlinger er de frugter, vi bærer. Der er mange, som hører Kristi udtalelser, men som ikke gør derefter. De har vel en bekendelse, men deres frugter er sådanne, at de vækker afsky hos vantro mennesker. De er pralende og beder og taler på en selvretfærdig måde, ophøjer sig selv, opregner deres gode gerninger og takker i virkeligheden Gud for, at de ikke er som andre mennesker, ligesom farisæeren gjorde. Og dog er disse selv samme mennesker forslagne og viser uærlighed i handel. Deres frugter er ikke gode. Deres ord og handlinger er urigtige og dog synes de at være blinde for deres arme, elendige tilstand.

Jeg så, at følgende skriftsted er anvendeligt på dem, der lever i et sådant bedrag: »Ikke enhver, der siger til mig: »Herre, herre!« skal komme ind i himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje. Mange skal sige til mig på hin dag: »Herre, herre! har vi ikke profeteret ved dit navn og har vi ikke uddrevet onde ånder (417) ved dit navn og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?« Og da vil jeg sige dem rent ud: »Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret”

Dette er det største bedrag, menneskesindet kan blive udsat for; disse mennesker tror, at de er på den rette vej, når de er på en gal vej. De mener, at de udretter en stor gerning i deres religiøse liv; men Jesus vil engang rive deres selvretfærdige kappe af og vise dem en levende fremstilling af deres sande billede med alle deres afvigelser og deres fordærvede religiøse karakter. De findes at være for lette, når det for stedse er for sent at afhjælpe deres mangler. Gud har sørget for midler til at vise de vildfarne til rette; men dersom de, der farer vild, vælger at følge deres eget skøn og foragter de midler, han har beskikket for at tilrettevise dem og forene dem i sandheden, vil de komme i den stilling, der skildres i de ovenanførte ord af vor Herre.

Gud samler et folk, som ham bereder til at stå forenet til ét, et folk, som taler det samme og således virkeliggør Kristi bøn for sine disciple: »Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader! i mig og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig.”

Der opstår stadig små grupper, som tror, at Gud kun er med de meget få, de meget spredte og deres indflydelse går ud på at nedbryde og sprede, hvad Guds tjenere bygger op. Urolige ånder, som hele tiden ønsker at se og tro noget nyt, fremstår stadig, nogle på ét sted og andre på et andet og alle sammen udfører de en særlig gerning for fjenden, men påstår dog, at de har sandheden. De står adskilt fra det folk, som Gud samler og giver fremgang og ved hvem han skal udføre sit store værk. De taler stadig om deres frygt for, at sabbatsholdernes menighed kommer til at ligne verden; men der findes næppe to iblandt dem, hvis anskuelser stemmer overens. De er (418) splittede og forvirrede og dog bedrager de sig selv i den grad, at de mener, Gud i særlig grad er med den. Nogle af disse siger, at åndens gaver findes iblandt dem; men disse gavers indflydelse og lære leder dem til at nære tvivl angående dem, på hvem Gud har lagt den særlige byrde for sit værk og de fører en klasse mennesker bort fra samfundet. Det folk, som i overensstemmelse med Guds ord gør enhver anstrengelse for at være ét og som er grundfæstet i den tredje engels budskab, bliver betragtet ned mistænksomhed af den grund, at de udvider deres virksomhed og samler sjæle for sandheden. De bliver anset for at være verdslige, fordi de har indflydelse i verden og deres handlinger vidner om, at de forventer, at Gud endnu skal udføre en stor og særlig gerning på jorden for at samle et folk og berede det for Kristi åbenbarelse.

Denne klasse mennesker ved ikke, hvad de virkelig tror og kender heller ikke grundene for deres anskuelser. De lærer stadig, men er aldrig i stand til at komme til erkendelse af sandheden. Én kommer med vilde, urigtige anskuelser og påstår, at Gud har sendt ham med nyt og herligt lys og alle må tro, hvad han fremholder. Nogle, der ikke har en grundfæstet tro og som ikke underordner sig samfundet, men driver omkring uden et anker til at holde dem fast, tager imod sådanne lærdomme. Hans lys skinner på en sådan måde, at det leder verden til at vende sig bort fra ham med afsky og til at hade ham. Bespotteligt stiller han sig derpå ved Kristi side og påstår, at verden hader ham af samme grund, som den hadede Kristus. En anden, som hævder, at ham er ledet af Gud, står frem og forfægter den vildfarelse, at de ugudelige ikke opstår, en påstand, som er et af Satans store mesterstykker i vildfarelse. En anden har forkerte anskuelser angående den?kommende?tidsalder. En anden er en ivrig forfægter af den amerikanske dragt. De vil alle have fuld frihed på det religiøse område og enhver handler uafhængigt af de andre; og dog påstår de, at Gud særligt virker iblandt dem.

Nogle fryder sig og hoverer over, at de har de åndelige gaver, hvad (419) andre ikke har. Måtte Gud befri sit folk for slige gaver! Hvad udretter disse gaver for dem? Ledes de til enhed i troen gennem åbenbarelsen af disse gaver? Og overbeviser de den vantro om, at Gud i sandhed er iblandt dem? Når disse indbyrdes uenige mennesker med deres forskellige anskuelser kommer sammen og der hersker adskillig ophidselse og den ukendte tunge høres, lader de deres lys skinne således, at de vantro ville sige: Disse mennesker har ikke deres fulde forstand; de rives med af en falsk spænding og vi ved, at de ikke har sandheden. Sådanne står direkte i vejen for syndere; deres indflydelse er et virksomt middel til at afholde andre fra at modtage sabbaten. Sådanne vil få løn efter deres gerninger. Gud give, at de enten ville omvende sig eller opgive sabbaten! Da ville de ikke, stå i vejen for vantro mennesker.

Gud har udvalgt mænd, som i årevis har udført møjsommeligt arbejde og været villige til at bringe ethvert offer. Mænd, som har lidt savn og udholdt prøvelser for at kunne fremholde sandheden for verden og ved deres konsekvente liv fjerne den skam, sværmere har påført Guds sag. De har mødt modstand af enhver art. De har slidt nat og dag med at granske beviserne for vor tro for at kunne lægge sandheden frem i dens klarhed og i sammenhængende form, så den kunne trodse al modstand. Uophørligt arbejde og åndelige prøvelser i forbindelse med denne store virksomhed har nedbrudt mere end én mands helbred og for tidligt fremkaldt stænk af grå hår på deres hoveder. De har ikke slidt sig op forgæves. Gud har agtet på deres tårer og deres alvorlige kamp i bøn om lys og sandhed og om, at sandheden måtte skinne i sin klarhed for andre. Han har mærket sig deres selvopofrende bestræbelser og han vil belønne dem efter de gerninger, de har gjort.

De derimod, som ingen anstrengelse har haft med at tilvejebringe disse dyrebare sandheder, er stået frem og har antaget enkelte punkter, såsom sandheden vedrørende sabbaten, hvilke alle sammen lægges færdige i deres hænder og al den taknemmelighed, de lægger for dagen for det, der ikke har kostet (420) dem noget, er derpå at stå op og i lighed med Kora, Datan og Abiram forsmæde dem, på hvem Gud har lagt byrden

for sit værk, De vil gerne sige: »Lad det nu være nok, thi hele menigheden er hellig, hver og én og Herren er i dens midte.« Taknemmelighed er fremmed for dem. De er i besiddelse af en stærk ånd, som ikke vil bøje sig for fornuft og som vil lede dem fremad til deres egen ødelæggelse.

Gud har velsignet sit folk, som er gået fremad og har fulgt hans vejledende forsyn. Han har samlet et folk fra alle samfundsklasser på sandhedens stærke grund. Fritænkere er blevet overbevist om, at Gud var med sit folk og har ydmyget deres hjerter til at lyde sandheden. Guds værk går stadig fremad. Men trods alle beviser på, at Gud har ledet samfundet, er der og vil der vedblivende være nogle, som giver sig ud for at holde sabbaten, men dog vil optræde uafhængigt af samfundet og tro og handle efter eget skøn. De har forvirrede anskuelser. Deres splittede tilstand er et slående vidnesbyrd om, at Gud ikke er med dem. Verden stiller sabbaten og deres vildfarelser på samme trin og forkaster det hele. Guds vrede hviler over sådanne, hvis handlemåde leder verden til at hade dem. Dersom en kristen hades på grund af sine gode gerninger og fordi han følger Kristus, vil han få løn; men hvis han hades, fordi han ikke følger en fremgangsmåde, der gør ham elsket, hades som følge af sin ukultiverede opførsel og fordi han gør sandheden til et tvivlens emne blandt sine naboer og gør sabbaten så generende for dem som muligt, er han en anstødssten for syndere og en skam for den hellige sandhed og dersom ham ikke omvender sig, ville det være bedre for ham, om der var hængt en møllesten om hans hals og han var kastet i havet. *Vejl f menigh* bd 1 side 137-143]

ikke-troende skal ikke have anledning til at dadle vor tro. Vi anses for at være særlige og skal ikke handle sådan at ikke-troende ledes til at tro noget mere om os, end vor tro kræver.

Nogle som tror sandheden kan mene at det vil være sundere for søstrene at påtage sig amerikansk klædedragt også selvom den klædeform vil lemlæste vor indflydelse blandt ikke-troende, så at vi ikke så let kan få adgang til dem. Vi bør på ingen måde påtage den, selvom vi må lide lidt for det. Men disse er bedraget når de tror der er så store fordele ved at antage denne klædeform. Selvom det viser sig at være til gavn for nogle, er det til skade for andre.*

Jeg så at Guds orden var blevet forandret fuldstændigt og hans særlige anvisninger ignoreret af dem, som påtog sig amerikansk klædedragt. Jeg blev henvist til 5.Mos 22,5: »En kvinde må ikke bære mandsdragt og en mand må ikke iføre sig kvindeklæder; thi enhver, der gør det, er Herren din Gud en vederstyggelighed.« Gud vil ikke have at hans folk indfører de såkaldte reformerende klæder. Det er en usømmelig klædning, helt uegnet for Kristi ydmyge efterfølgere.

Der er en voksende tendens til at kvinder har deres klæder og udseende så lig det andet køn så muligt og afpasser deres klæder meget til mændenes, men Gud har erklæret det for en vederstyggelighed. »Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt.« 1.Tim 2,9

Dem, som føler sig draget til at de skal tilslutte sig kvindernes rettigheder og den såkaldte klædnings-reform kan lige så godt afbryde al forbindelse med den tredje engels budskab. Den ånd som ledsager det ene kan ikke være i harmoni med den anden. Bibelen er tydelig i forholdet mellem mænd og kvinder og deres rettigheder. Spiritisterne har, i lige så stor omfang, taget sig denne særlige klædeform. syvende-dags Adventister, som tror på talenternes genopbygning, er ofte stemplet som spiritister. Lad dem antage denne dragt og deres indflydelse er død. Folk vil sætte dem på niveau med spiritister og vil afvise at lytte til dem.

I den såkaldte klæde-reform er der en overfladiskhed og dristighed, ved blot at bære klæderne. Beskedenhed og tilbageholdenhed synes at forlade mange, når de antager denne klædeform. Jeg fik vist, at Gud ville have os til at tage en konsekvent retning, der kan forklares. Lad søstrene indføre de amerikanske klæder og de vil ødelægge deres egen og deres mænds indflydelse. De vil blive berygtede og en hån. Vor Frelser siger: »I er verdens lys.« »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.« Der er et stort arbejde for os at gøre i verden og Gud vil ikke have os til at tage en retning, der svækker eller ødelægger vor indflydelse i verden.

Davids bøn

[Jeg så David i bøn til Herren om ikke at forlade ham, når ham blev gammel og jeg så, hvad det var, som fremkaldte hans alvorlige bøn. Han bemærkede, at de fleste af de aldrende omkring ham var ulykkelige og at uheldige karaktertræk navnlig tiltog med alderen. Dersom nogle af naturen var smålige og begærlige, blev de det i en yderst ubehagelig grad i deres alderdom. Dersom de var misundelige, pirrelige og utålmodige, blev de det i en særlig grad, når de blev gamle.

Det smertede David, når han så, at konger og adelige, som i deres manddoms styrke syntes at have gudsfrygt for øje, i deres alderdom blev mistroiske over for deres bedste venner og deres slægtninge. De befandt sig i stadig frygt for, at det var af egoistiske grunde, deres venner viste interesse for dem. De kunne lytte til venners antydninger og bedrageriske råd angående dem, som de burde have tillid til. Deres utøjlede mistro brød undertiden ud i lys lue, fordi ikke alle var enige med dem i deres svigtende skøn. (423) Deres begærlighed var frygtelig. De mente ofte, at deres egne børn og slægtninge ønskede dem døden for at kunne indtage deres plads, komme i besiddelse af deres rigdom og modtage den hyldest, som var blevet dem til del. Og nogle blev i dem grad behersket af deres mistroiske og begærlige følelser, at de ødelagde deres egne børn.

David lagde mærke til, at skønt nogle i deres manddoms styrke havde været retfærdige, syntes de at miste deres selvbeherskelse, når alderdommen kom. Den onde trængte ind og tog ledelsen af deres sind og gjorde dem hvileløse og utilfredse. Han så, at mange af de gamle synes at være forladt af Gud og udsatte sig for Guds fjendes latterliggørelse og forsmædelse. David blev dybt grebet; det krugede ham, når han så fremad til den tid, da han skulle blive gammel. Han frygtede for, at Gud ville forlade ham og at han ville blive lige så ulykkelig som de andre gamle, hvis liv han havde lagt mærke til og at han kunne blive overladt til forsmædelse fra Herrens fjender. Med denne byrde hvilende på sig beder han alvorligt: »Forkast mig ikke i alderdommens tid og svigt mig ikke, nu kraften svinder!« »Gud, du har vejledet mig fra min ungdom af, dine undere har jeg forkyndt til nu. Indtil alderdommens tid og de grånende hår svigte du mig ikke, o Gud. End skal jeg prise din am for alle kommende slægter.« Sal. 71,9.17.18. David følte nødvendigheden af at være på vagt mod de onder, som alderdommen bringer med sig.

Det er ofte tilfældet, at ældre mennesker er uvillige til at indse eller indrømme, at deres åndskræfter er i aftagende. De forkorter deres dage ved at påtage sig bekymringer, der påhviler deres børn. Satan spiller ofte på deres fantasi og leder dem til at føle en stadig ængstelse angående deres penge. Disse er deres afgud og de opdynger dem med gnieragtig omhu. Undertiden kan de berøve sig selv mange af livets bekvemmeligheder og arbejder over evne i stedet for at gøre brug af de midler, de har. På denne måde lever de frivilligt i (424) stadig mangel, fordi de frygter for, at de engang i fremtiden kan komme til at lide nød. Al denne frygt stammer fra Satan. Han påvirker de organer, som leder til slavisk frygt og mistroiskhed, fordærver det ædle i sjælen og ødelægger opløftende tanker og følelser. Sådanne mennesker er unormale i spørgsmålet om penge. Dersom de ville indtage det standpunkt, som Gud ønsker, de skulle indtage, kunne deres sidste dage blive de bedste og lykkeligste. De, der har børn, hvis hæderlighed og skønsomme ledelse de har grund til at stole på, skulle lade deres børn gøre dem lykkelige. Medmindre de gør dette, vil Satan drage fordel af deres mangel på mandskraft og overtage ledelsen for dem. De bør lægge ængstelse og byrder til side, tilbringe deres tid så lykkeligt, som de kan og modnes for himmelen. *Vejl f menigh* bd 1 side 145-146]

Yderligheder i klædedragt

Vi anser det ikke for at være i overensstemmelse med vor tro, at klæde os efter amerikansk skik, at bære krinoliner, eller at gå til yderligheder ved at bære lange klæder som fejer stier og veje. Hvis kvinder ville bære deres klæder så at skidtet fra gaderne ikke kom på, ville deres klæder være anstændige og de ville være renere og nemmere at holde og de ville holde længere. Sådanne klæder ville være i overensstemmelse med vor tro. Jeg har modtaget adskillige breve fra søstre der spørger efter min mening om at bære sammensnøret skørt. Disse spørgsmål blev besvaret i et brev jeg sendte til en søster i Wisconsin. Jeg vil bringe brevet her, til gavn for andre:

”Vi som et folk tror ikke det er vor pligt at gå ud i verden for at være umoderne. Havde vi en pæn, enkel, beskeden og behagelig klædemåde og verdslige mennesker valgte at klæde sig som vi gør, skal vi så ændre denne klædemåde for at være forskellige fra verden? Nej, vi skal ikke være mærkelige eller særlige (425) i vore klæder kun for at være forskellige fra verden, for at de skal foragte os. Kristne er verdens lys og jordens salt. Deres klæder bør være ordentlige og sømmelige, deres omgang med andre skal være ren og himmelsk og deres optræden ulastelig.

”Hvordan skal vi klæde os? Hvis nogen bar vatterede klæder før krinoliner blev indført, kun for udseendes skyld, ikke for velvære, forsynder de sig mod dem selv ved at skade deres helbred, som det er deres pligt at beskytte. Hvis nogen bærer dem nu, kun fordi at de ser ud som krinoliner begår de synd; for de søger at efterligne en mode som er vanærende. Fløjlsskørt blev båret før krinoliner blev indført. Jeg har båret et let fløjlsskørt siden jeg var fjorten år gammel, ikke for at vise det frem, men på grund af behagelighed og sømmelighed. Fordi krinolinerne blev introduceret aflagde jeg ikke mit fløjlsskørt på grund af det. Skal jeg nu kaste det væk fordi krinolinerne er på mode? Nej; det vil være at drage sagen til yderligheder.

”Jeg bør altid have i tanke at jeg må være et eksempel og må derfor ikke gå fra den ene til den anden mode, men tilstræbe en jævn og uafhængig kurs og ikke blive drevet til yderligheder i klædeform. At fralægge mit ribbede skørt som stadig er sømmeligt og behageligt og tage et tykt bomuldsskørt på og således vise latterlighed i den anden yderlighed, ville være forkert, for så ville jeg ikke give et rigtigt eksempel, men ville lægge argumenter i munden på dem, som bærer krinoliner. For at retfærdiggøre sig selv så de kan bære krinoliner, vil de pege på mig som én der ikke bærer dem og sige at de ikke vil vanære dem selv i den retning. Ved at gå til en sådan yderlighed vil vi ødelægge al den indflydelse vi ellers har haft og lede dem, som bærer krinoliner til at retfærdiggøre deres kurs. Vi må klæde os sømmeligt, uden den mindste hensyn til krinoline-moden.

”Der er en middelmådighed i alle disse ting. Oh, om vil alle på en forstandig måde, måtte finde dette standpunkt og fastholde det. Lad os i denne alvorlige tid ransage vore egne hjerter, omvende os fra vore synder og (426) ydmyge os selv for Gud. Dette arbejde er mellem Gud og vore egne sjæle. Det er et personligt arbejde og alle vil have nok at gøre uden at kritisere deres brødres og søstres klæder og deres handlinger og motiver. »Søg Herren, alle I ydmyge i landet, som holder hans bud, søg retfærd, søg ydmyghed! Måske kan I skjule jer på Herrens vredes dag.« Her er vor gerning. Det er ikke syndere der her tales til, men alle de ydmyge i landet, som har holdt hans bud. Der er arbejde at gøre for enhver og hvis alle vil adlyde, så vil vi se en liflig enhed i sabbatsholdernes rækker.”

Meddelelser til Ældre Hull

Den 5.november 1862, fik jeg vist omstændighederne omkring bror Hull. Hans tilstand var foruroligende. Hans mangel på helligelse og den mest grundlæggende medlidenhed lod ham være mål for Satans fristelser. Han havde stolet på sin egen styrke, i stedet for på Herrens stærke forsvar og dette mægtige forsvar er delvist fjernet.

(*Generalkonferensebestyrelsen holder fast ved sin godkendelse for dette vidnesbyrd. Især anbefaler vi offentliggørelsen af brevene sendt til pastor Hull og gav dem til ham på datoernes tidspunkter. Vi henleder specielt læserens opmærksomhed på erklæringen på side 442. Det er der oplyst at pastor Hull behøver at blive ledt som en blind mand som er afhængig af andre for at se. Ved generalkonferensen i Battle Creek i maj 1863, indrømmede pastor Hull rimeligheden i af denne meddelelse, men har siden protesteret imod den. Kommetéen fastholder at hans adfærd, i løbet af kort tid, i de sidste fire måneder, idet han forlader alle religiøse trospunkter, som er vigtige for menigheden, er en klar demonstration, af at at ovenstående udsagn er korrekt og at han burde følge sine brødres råd.(426) Gen. Konf. Best.*)

Jeg så at den mest foruroligende træk i broder Hulls sag er at han sover i hans fare. Han føler ingen uro, føler sig fuldkommen sikker og i ro, selv om Satan og hans (427) engle triumferer over deres sejr. Lige så længe som bror Hull har fastholdt en kamp, blev hans sind holdt i tømme og der var et sammenstød af ånder. Han har nu ophørt at kæmpe og sammenstødet er holdt op. Hans sind hviler og Satan lader ham få fred. Oh, hvor farefuld er den stilling han er i, som blev vist mig! Hans tilfælde er næsten håbløs, fordi han gør ingen anstrengelser for at modvirke Satan og redde sig selv ud af hans frygtelige snare.

Bror Hull har været behandlet redeligt. Han har følt at han har været holdt fast, så han ikke kunne handle efter sin natur. Selvom sandhedens kraft, i al dets styrke, har påvirket ham, var han forholdsvis sikker. Men brydes sandhedens kraft og styrke på sindet og der ikke er nogen tvang, tager de naturlige tilbøjeligheder overhånd og det kan ikke stoppes. Han er blevet prøvet i kampen og har i nogen tid ønsket at han selv kunne handle mere frit og har mærket smerte af hans brødres irettesættelser. Han blev præsenteret for mig, som én der stod ved kanten af den frygtindgydende afgrund, lige ved at springe. Hvis han springer, vil det være slut, hans evige skæbne vil være afgjort. Han arbejder og tager beslutning for evigheden. Guds arbejde er ikke afhængig af bror Hull. Hvis han forlader deres rækker, som bærer Fyrsten Immanuels blodstænkte banner og tilslutter sig den skare, som bærer det sorte banner, vil tabet være hans eget, hans egen evige undergang.

Jeg så at dem, som ønskede det kan have stort rum for at betvivle Guds ords inspiration og sandhed. Jeg så at Gud ikke tvinger nogen til at tro. De kan vælge at stole på de beviser han har fundet behag i at give, eller tvivle og gå fortabt. Det er liv eller død for dig bror Hull. Jeg har allerede set en sky af onde engle omgive dig og du slappede helt af, iblandt dem. Satan har fortalt dig en tiltalende historie om en lettere måde end at hele tiden være i krig med modstridende ånder; men hvis du vælger den vej, vil du finde ud af, at du, til sidst, skal betale et stort og frygteligt tab.

Jeg så at du har følt dig stærk i dig selv, følt at du havde argumenter som ikke kunne modsiges og du har ikke stolet på Herrens styrke. Du har ret ofte kastet dig over på Satans grund for at møde en modstander. Du har ikke ventet før du vidste at sandheden eller Guds sag krævede en diskussion, men du har indladt dig med modstandere, hvor du med en lille forudseenhed har besluttet at sandheden ikke kunne fremskyndes eller Guds sag gavnet. Kostbar tid er blevet brugt på denne måde.

Satan har set på og fremhjulpet det svære slag, som bror Hull slog for spiritismen i Battle Creek. Spiritisterne forstod hans organisation og følte sig sikre på at det ikke ville være forgæves at kuldkaste ham, som har skadet deres sag så meget. [I en diskussion med spiritister møder du ikke blot mennesker og deres argumenter, men Satan og hans engle. Aldrig skulle nogen sendes alene for at diskutere med en spiritist. Hvis Guds arbejde virkelig kræver, at vi skal møde Satan og hans hær repræsenteret ved et medium ? hvis der står nok på spil til at en sådan diskussion må finde sted, bør mange følges ad, i bøn for og tro på, at mørkets magter vil blive overvundet og taleren beskyttet af mægtige engle. *Tank o åb* side 101]

Bror Hull, du viste mig den virkelige fanatiske indflydelse der er dødbringende, med mindre din fortryllelse ophæves. Du har talt med Satan og draget dine slutninger med ham og tøvet på forbudt grund og har brugt dine tanker på ting, som var for store for dig. Da du føjede dig i tvivl og vantro, har du tiltrukket dig onde engle omkring dig og drevet Guds rene og hellige engle væk fra dig. Hvis du vedholdende havde modstået Satans antydninger og beslutsomt havde søgt styrke fra

Gud, ville du have brudt enhver lænke, drevet din åndelige fjende tilbage, kommet nærmere til Gud og sejret i hans navn. Jeg så at der var indbildskhed i dig til at gå frem og imødegå en (429) spiritist, selvom du selv var indhyllet og desorienteret af vantroens skyer. Du kæmper med Satan og hans hr uden rustning og er blevet svært skadet og er blevet følelsesløs for dine sår. Jeg er frygtelig bange for at Sinajs torden og lyn ikke kunne flytte dig. Du er på Satans magelige lærestol og ser ikke din frygtelige tilstand og gør en anstrengelse for at undvige. Hvis du ikke vækkes og kommer dig fra djævelens snare, går du fortabt. Brødre og søstre ville redde dig, men jeg så at de ikke kunne. Du må gøre noget; du må gøre en desperat anstrengelse, ellers er du fortabt. Jeg så at dem, som er under spiritismens forheksende påvirkning, ikke var klar over det. Uden at du ved det er du blevet fortryllet og hypnotiseret og derfor gør du ikke den mindste bestræbelse for at komme til lys.

[Jeg så, at vi nu er i rystelsens tid. Satan arbejder af al kraft på at vriste sjæle ud af Kristi hånd og få dem til at træde Guds Søn under fod.] En engel gentog langsomt og eftertrykkeligt disse ord: "Af hvilken tåleligere straf, mener I, at han skal dømmes værdig, som har trådt Guds Søn under fode og har regnet pagtsblodet, som han blev ofret ved, for en ikke?hellig ting og har vist foragt mod nådens Ånd?" [Karakteren udvikler sig. Guds engle vejer moralens værdi. Gud sætter sit folk på prøve. En engel holdt disse ord frem for mig: »Se til, brødre! at der aldrig i nogen af jer skal findes et ondt, vantro hjerte, så han falder fra den levende Gud. Men forman hverandre hver dag, så længe det hedder 'i dag', for at ikke nogen af jer skal forhærdes ved syndens bedrag. Thi vi har del i Kristus, såfremt vi *holder den tillid, vi havde i begyndelsen, urokkelig fast til det sidste*.« Det vækker mishag hos Gud, når nogle af hans folk, som har erfaret hans nådes kraft, giver udtryk for tvivl og derved medvirker til, at Satan, gennem dem, kan friste andre. Har vantro (430) og synd først fæstet rod, er det ikke let at rykke op. Satan nærer det hvert øjeblik og det udvikles og vokser stærkt. Det er vigtigt, at den gode sæd bliver næret, vandet og passet omhyggeligt, fordi enhver giftig indflydelse bliver slynget om den for at hindre dens vækst og få den til at dø.

Satan gør sig meget større anstrengelser nu, end nogen sinde før, fordi han ved, at hans tid, til at forføre, er kort.] Bror Hull, jeg så at du havde skadet dig selv så stærkt ved at vise din svaghed og fortælle din tvivl til dem, som er Satans repræsentanter. Du er blevet bedraget af milde ord og direkte tale og har udsat dig selv på den mest dumdristige måde for Satans angreb. Hvordan kunne du sådan skade dig selv og gøre Guds ord til skamme? Du har dumdristigt styrtet dig ud på Satans slagmark og det er ikke mærkeligt at dine tanker er så sløve og ufølsomme. Satan har allerede ved sine agenter forgiftet den atmosfære du indånder; onde engle har allerede telegraferet til sine agenter på jorden om den fremgangsmåde, der skal tilstræbes over for dig. Og dette er én, som Gud har kaldt til at stå mellem det levende og det døde; dette er én af vagtfolkene, som er udstationeret på Zions mure for at fortælle folk når natten kommer. Et stort ansvar hviler på dig. Hvis du går under, vil du ikke gøre det alene; for Satan vil bruge dig som sin agent til at lede sjæle til død. [*Herren kommer* 13.feb]

Det blev vist mig at Guds engle så med bedrøvelse på dig. Du har forladt din side og vendt dig sørgmodigt væk, medens Satan ler i jubel over dig. Hvis du selv har kæmpet med din tvivl og ikke har opmuntret djævelen til at friste dig, ved at komme med din vantro og dvæle ved den, ville du ikke have tiltrukket dig de faldne i et sådant antal. Men du valgte at tale om dit mørke; du valgte at dvæle ved det; og jo mere du talte og blev ved det, jo mørkere og mørkere blev du. Du lukkede enhver himmelsk lysstråle ud; og en stor afgrund kom mellem dig og (431) dem, som kunne hjælpe dig. Hvis du fortsætter på den vej du er begyndt på, er ulykke og elendighed foran dig. Guds hånd vil standse dig på en måde, der ikke passer dig. Hans vrede vil ikke sove. Men nu byder han dig ind. Nu, lige nu, kalder han på dig til at vende tilbage til ham uden tøven og han vil nådigt tilgive og helbrede alle dine tilbagefald. Gud leder et folk frem, som er særskildt. Han vil rense det og gøre det egnet til forvandling. Alt kødeligt vil blive adskilt fra Guds særlige rigdomme, indtil de vil blive som guld, renset syv gange.

Jeg så at det var en grusom situation for brødrene A og B at være i. De tjener Satans hensigter ved at lade deres tanker løbe præcis, som han leder dem i vantroens kanal. Deres største synd var at fortælle om denne mørke uvished og drage andre i den samme mørke kanal.

[Guds folk vil blive sigtet, som man sigter med sold, indtil alle avner er sigtet fra de rene kerner. Vi skal rette vort blik mod Kristus som vort eksempel og efterligne det ydmyge Forbillede. *samme*] Du er ikke forligt med den disciplin du behøver, du praktiserer ikke den selvfornægtelse som Kristus kræver af dem, som i sandhed er frelsens arvinger. Dem som er i arbejdet med at frelse sjæle samarbejder med Kristus. Hans arbejde var uselvisk godgørenhed, i stadig selvopofrelse. Dem, som har fået gjort et så stort offer for sig så de får del i hans himmelske nåde, burde for deres del ofre sig selv og hjælpe til i det store arbejde med at bringe andre til sandhedens kundskab. Selviskhed burde lægges til side; selviske ønsker og selvbehag burde ikke nu ligge i vejen for Guds arbejde med at frelse sjæle. Guds tjenere arbejder i Kristi sted; de er hans ambassadører. De tager ikke hensyn til deres behagelighed, forgodtbefindende, ønsker eller bekvemmelighed. De må lide for Kristus, være korsfæstet med ham og (432) glæde sig over at de i enhver betydning af ordet, kender til fællesskabet med Kristi lidelser.

Jeg så at prædikanter, som arbejder i ord og lære, har en stor gerning foran dem; et tungt ansvar hviler på dem. I deres arbejde kommer de ikke tæt nok til hjerterne. Deres arbejde er for generelt og ofte for udspredt. Deres arbejde må koncentreres til dem som de arbejder på. Når de prædiker fra talerstolen, begynder de kun arbejdet. De må så efterleve deres forkyndelse og altid vogte over sig selv, så de ikke bliver en skamplet på Guds sag. De bør ved deres eksempel illustrere Kristi liv. 1.Korinter 3,9: »Thi Guds medarbejdere er vi.« 2.Korinter 6,1: »Som medarbejdere formaner vi jer også til, at det ikke må være forgæves, I har modtaget Guds nåde.« Prædikantens arbejde er ikke gjort, når han forlader talerstolen. Han burde ikke kaste byrden væk og fylde sit sind med læsning eller skrivning medmindre det er absolut nødvendigt. Han bør følge sin offentlige virksomhed op med private anstrengelser, personligt arbejde for sjæle, hvor end en anledning måtte give sig, samtale omkring kaminen, bede inderligt, i Kristi sted, sjæle om at blive forsonet med Gud. Vort arbejde her vil snart slutte, hver skal »få sin løn i forhold til sin møje.”

[Jeg så de helliges løn, den evige arv. Derpå så jeg, hvor meget Guds folk havde udstået for sandhedens skyld og at de ville regne Himmelen for at være billig nok. De holdt for, at det, de led her i tiden, ikke var værd at regne i sammenligning med den herlighed, som skulle åbenbares på dem. Guds folk vil blive prøvet i disse sidste dage. Men snart vil deres sidste prøvelse komme og så vil de få det evige livs nådegave. *samme*]

Bror Hull, du har udholdt skam for sandhedens skyld. Du har mærket sandhedens kraft og et endeløst liv. Du har haft Guds Ånd til at vidne med dine, da du (433) var i hans ejendom og accepteret af ham. Jeg så at hvis du på ny iførte dig rustningen og stod på din post, modstod djævelen og mandigt kæmpede Herrens slag, vil du være sejrende og snart lægge din rustning væk og bære en sejrherres krone. Oh, er riget der arves ikke nok? Kostede det ikke en dyrebar pris: Guds Søns pine og blod? Jeg kalder dig i Herrens navn, om at vågne op. Bryd med det frygtelige bedrag som Satan har kastet over dig. Grib det evige liv. Modstå djævelen. Onde engle er omkring dig og hvisker i dine ører, hjemsøger dig med lyvende drømme og du lytter til dem og er tilfreds. Oh, for Kristi skyld, for din egen sjæls skyld, riv dig løs fra denne frygtelige påvirkning før du bedrøver Guds Ånd helt og fuldstændigt.

Sabbaten den 6.juni 1863, fik jeg vist nogle ting om Guds arbejde og udbredelsen af sandheden. Forkyndere og folk har for lidt tro, for lidt helligelse og for lidt sand gudsfrygt. Folk efterligner forkynderen og således har han en meget stor indflydelse på dem. Bror Hull, Gud ønsker at du skal komme nærmere til ham, hvor du kan gribe om hans styrke og ved levende tro gøre krav på hans frelse og blive en stærk mand. Hvis du var en helliget og gudfrygtig mand, bag prædikestolen og også borte fra den, ville en mægtig påvirkning følge med i den forkyndelse. Du ransager ikke dit hjerte nøje. Du har taget hensyn til, eller bestræbt dig, at gøre dine prædikener grundige, dygtige og behagelige; men du har forsømt det største og nødvendigste hensyn, hensynet til dig selv. En grundig erfaring med dig selv, en meditation og bøn, er blevet noget sekundært. Din fremgang som prædikant er afhængig af at du bevarer dit eget hjerte. Du vil få mere styrke ved at

bruge en time hver dag på meditation og på at sørge over dine svagheder, dit hjerte?fordærv og bede indstændigt for Guds tilgivende (434) kærlighed og forsikringen for tilgivede synder, end du ville ved at bruge mange timer og dage på de dygtige forfattere og blive bekendt med modviljen mod vor tro og denne modviljes allerkraftigste vidnesbyrd.

Grunden til at vore prædikanter opnår så lidt, er at de ikke vandrer med Gud. Han er en dagsrejse fra de fleste af dem. Jo nøjere du vogter over dit eget hjerte, jo mere påpasselig og forsigtig vil du være, så du ikke med dine ord eller handlinger vanærer sandheden, giver anledning for bagtalelsens tunge til at følge efter dig og sandheden. Det bevirker at sjæle mistes ved at du forsømmer selvransagelse, hårde bestræbelser og vital gudsfrygt. En Kristi prædikants hellige optræden bør være en irettesættelse for forfængelige og intetsigende trosbekendere. Sandhedens og hellighedens stråler, der skinner fra din alvorlige og himmelske samtale vil overbevise andre og få dem til sandheden og dem, omkring dig, vil blive tvunget til at sige: Gud er i sandheden med denne mand. Det er den bekendende Kristi forkynders ligegyldighed og løsagtighed, som giver dem så lidt indflydelse. Der er mange trosbekendere, men der er få, som er bedende mennesker. Hvis vore prædikanter var mennesker, som bad mere i det skjulte, som praktiserede deres forkyndelse i deres familier og som behersker deres hjem med værdighed og vægt, ville deres lys faktisk skinne mere til dem omkring dem.

Bror Hull, jeg har fået vist at hvis du vil vie dig selv til Gud, holde nadver med ham, meditere meget, holde øje med dine svagheder, sørge og græde over for Herren i den dybeste ydmyghed på grund af dem, vil du gøre det nyttigeste arbejde nogen sinde; du vil drikke af den levende kilde og kan da give andre at drikke af den samme kilde, som har genoplivet og styrket dig.

Kære bror, medmindre der er en forandring i din kristne karakter, vil du miste evigt liv; for vore travle fjende vil lægge sine snarer for dine fødder og hvis du ikke er nær til Gud, vil du falde i nettet. Du er hvileløs og føler uro og (435) studium er det, du egentlig gør; men du svigter nogle gange hensigten. Selvom du burde ransage dit eget hjerte, bruger du tid på at læse bøger. Selvom du ved tro burde drages nærmere Kristus, studerer du i stedet for bøger. Jeg så at alt studie vil være nytteløs medmindre du redeligt studérer eller undersøger dig selv. Du kender ikke dig selv og dine tanker dvæler kun lidt ved Gud. Du er selvsikker og går frem uvidende om, at selvet må dø, dersom du vil være en fremgangsrig tjener for Kristus. Du mangler nøgternhed og vægt uden for prædikestolen. Disse ting modvirker dit arbejde bag prædikestolen.

Lige siden din sag blev præsenteret for mig første gang i et syn, har jeg set en mangel i dig. Dine tanker er ikke ophøjede. Du står bag talerstolen og håndterer de mest hellige, indviede og ophøjede sandheder på en dygtig måde, men når du behandler mest alvorlige emner, får du ofte bragt noget pudsigt ind, som der smiles af og dette ødelægger ofte styrken i hele din prædiken. Du håndterer alvorlige sandheder for lemfældigt, men efterlever dem ikke og det er grunden til at den himmelske godkendelse svigter. Mange, som hører dig og har fundet smag, vil tale om den flotte prædiken og den dygtige prædikant, men de er ikke mere indprentet om nødvendigheden for at lyde sandheden end de var, før de hørte prædiken. De overtræder Guds lov som før. Det var prædikanten der behagede dem, ikke sandhederne, som han udtalte. Du kommer i en så stor afstand fra Gud, at hans kraft ikke sætter sandheden på plads i hjemmet. Du bør praktisere religionen derhjemme og den vil have en indflydelse, der ophøjer din familie og ophøjer din hustru. Når du fralægger dig selvbeherskelse derhjemme og handler, som en dreng; hviler sandhedens vægt og arbejdets byrde ikke på dig. Du vælger ikke dine ord eller dit eksempel.

Din eneste sikkerhed er at undersøge dig selv, din svaghed og skavanker. Undlad ikke at bevogte dig selv. Hold nøjere øje med dig selv, når du er hjemme. Hold øje med dig selv, når du er hjemmefra. Nu forsømmer dine tætteste pligter, lægger din rustning fra dig og afgiver en dumdristighed, som driver engle fra dig (436) og din familie. Forsøm ikke at ransage dit eget hjerte derhjemme. Ødsel ikke al din hengivenhed på din familie. Du skal sikre dit hjertes bedste hengivenhed til Jesus, som har indløst dig ved sit blod. Derhjemme skal du hele tiden udruste dig for din Mesters tjeneste til, når du er ude. Hvis du gør dette, vil du have en rustning på hvert øjeblik. Din sjæls højeste ønske vil være at forherlige Gud, at gøre hans vilje på jorden og du vil have en liflig tillid og stole på ham. Du vil ikke være så rastløs, men det stadige tema vil være meditation, helligelse og hellighed. Jeg blev henvist til 1.Korinter 9,27: »Men jeg er hård mod mit eget legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædiket for andre, selv skal blive forkastet.« Du har et arbejde at gøre, med at forstå dig selv. Lad dig ikke smigere af bemærkninger, som ukloge og tåbelige brødre kan give om dine anstrengelser. Hvis de roser din forkyndelse, så lad det ikke gøre dig opstemt. Hvis Guds velsignelser følger med dit arbejde, vil frugterne kunne ses. Din forkyndelse vil ikke kun være behagelig, men også samle sjæle.

Bror Hull, du må bevogtes på enhver side. Jeg så at alt hvad, der splitter hengivenheden, eller tager Guds højeste kærlighed væk fra hjertet, eller forhindrer ubegrænset tillid og udelt tillid til ham, overtager karakteren og tager form af en afgud. Jeg blev henvist til det første store bud: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.« Der er ikke givet lov til adskillelse fra den hengivenhed vi får fra Gud. Intet skal ikke adskille vor højeste kærlighed for ham eller vor glæde i ham. Hele din vilje, alle dine ønsker, planer og fornøjelser må underkastes. Du har noget at lære, at ophøje Herren din Gud i dit hjerte, i den omgang med andre, i alle dine handlinger; og så kan Jesus lære dig og hjælpe dig, så du kaster dit net på den rigtige side af båden, for at få det fyldt med fisk. Men hvis Kristus ikke hjælper dig med at kaste dit net, må du (437) slide i uger, måneder og år uden at se megen frugt af dit arbejde.

Jeg så at du ville blive fristet til at føle at dine brødre vil justere dig, fordi de ønsker at få mange bånd på dig. Men dine brødre ønsker kun at leve efter undervisningen i Guds ord og Gud ønsker at bringe dig derhen og engle våger med den dybeste bekymring over dig. Du må tilpasse dit liv til Guds ord, så du må blive velsignet og styrket af ham, ellers vil du falde fra vejen og skønt du prædiker for andre, vil du selv blive udstødt. Men du må sejre og vinde evigt liv. Du befrier dig fra Satans snarer, men han lægger andre snarer for dig. Gud vil hjælpe og styrke dig hvis du alvorligt søger ham. Men undersøg dig selv. Prøv ethvert motiv; lad det ikke være din hensigt at prædike strålende prædikener for at ophøje Moses Hull, men søg at ophøje Kristus. Gør sandheden enkel for tilhørerne, så at små børnesind kan fatte det. Gør dine prædikener klare, tydelige og alvorlige. Bring folk til en afklaring. Få dem til at mærke sandhedens livsvigtige kræfter. Hvis nogen siger et smigrerne ord til dig, så irettesæt dem strengt. Fortæl dem at Satan har plaget dig med dette i nogen tid og de behøver ikke at hjælpe ham i hans arbejde.

Når du er blandt søstre, så vær reserveret. Det betyder intet om de tror du mangler høflighed. Hvis søstre, gifte såvel som ugifte, viser nogen fortrolighed, så afvis dem. Vær afsnuppet og besluttet, så de altid må forstå at du ikke støtter en sådan svaghed. Når du er hos de unge, så vær altid alvorlig og højtidelig. Jeg så at hvis bror Loughborough og du gjorde Gud til jeres styrke, vil du udrette et arbejde dig for hans stakkels folk, for to kan være en hær. Kom nær til hverandre, bed sammen og hver for sig og vær ligefremme over for hinanden. Bror Hull burde stole på bror Loughboroughs dømmekraft og lytte til hans råd og vejledning.

Ikke-indviede prædikanter

Prædikanter som forkynder den tredje engels budskab bør arbejde hårdt fordi de føler at Gud har lagt arbejdets byrde på dem. Vore prædikanter er sat over trange kår, hvis de viser en grad af sparsommelighed. Hvis de lider mangel, vil de mangle i enhver position de er sat i. Giv dem den gunstigste mulighed og de vil bruge alt hvad de får. Dette har været tilfældet med ældre Hull. Disse behøver en næsten uudtømmelig fortæring at tage fra for at blive tilfredsstillet.

Dem, som undlader at håndtere verdslige sager klogt, lider i almindelighed mangel på åndelige ting. De undlader at bygge

menigheden op. De kan have naturlige talenter og kaldes for dygtige talere og mangler alligevel moralsk værdi. De kan drage på store forsamlinger og vække betydelig sindsbevægelse. Men når frugterne opsøges, er der meget få, hvis der overhovedet er nogen. Sådanne mennesker bliver overstadige for arbejdet og mister deres kærlighed for evangeliets enkelhed. De er ikke helliget gennem de sandheder de forkynder. Dette har tilfældet med ældre Hull. Han har lidt mangel på den nåde, som befæster sjælen og ophøjer og forædler menneskets karakter. Det er godt at hjertet bliver befæstet med nåde. Dette er vor fastheds grund.

De steder hvor ældre Hull har kursuslektioner, er folk blevet fornøjet med hans vittigheder og hans specielle prædikeform, alligevel har kun få grebet sandheden, på grund af hans arbejde; og selv disse ganske få, lagde snart troen fra sig. Mange blev skuffet over at der fandtes så få frugter efter hans arbejde. Jeg fik vist årsagen. Der manglede livets ydmyghed, simpelhed, renhed og hellighed. Han havde troet at hans flotte arbejde var uvurderligt og at sagen ikke kunne eksistere hvis han blev adskilt fra den; men hvis han kendte den bekymring, som de virkelige arbejdere havde, der havde prøvet at (439) hjælpe ham og som havde lidt til fordel for ham, ville han ikke have vurderet sit arbejde så højt. Hans metoder har været en stadig byrde for sagen og den ville have haft bedre fremgang uden hans indflydelse. Hans brødres bekymring, for at redde ham fra fald, har fået dem til at gøre meget, med midlerne. De er blevet behaget med hans talertalent og nogle er blevet så ubetænksomme, at hæve ham til skyerne og vise en absolut forkærlighed for ham, frem for alle andre forkyndende brødre, hvis indflydelse alle andre steder, taler for sagens fremme. Dette har skadet ham. Han havde ikke tilstrækkelig ydmyghed eller nok af Guds nåde til at modstå sine brødres smiger. Måtte Gud hjælpe disse brødre til at føle over deres fejltagelser og aldrig mere have skyld i at skade en ung prædikant med smiger.

Alle, som ønsker at drage væk fra Guds restfolk, for at følge deres egne fordærvede hjerter, vil villigt kaste sig selv i Satans hænder og burde fritages. Der er andre blandt os, som er i fare. De har en ophøjet opfattelse af deres egen dygtighed, selvom deres indflydelse i mange henseender kun har været lidt bedre end ældre Hull. Hvis de ikke fornyer sig helt igennem, vil sagen have det bedre, uden dem. Ikke? helliggjorte prædikanter skader sagen og er en tung byrde på deres brødre. De har brug nogen, til at gå bagefter dem, rette deres fejltagelser og rette op og styrke dem, som er blevet svækket og sønderrevet ved deres påvirkning. De er skinsyge på dem, som har båret byrder i arbejdet dem, som vil ofre, om nødvendigt, deres liv for udbredelsen af sandhedens sag. De bedømmer deres brødre efter at ikke have højere motiver end de selv. De gør meget for prædikanter, som er mål for Satans fristelser og vil skade dem ? det er spild af midler. Det giver dem indflydelse og sætter dem der, hvor de kan skade deres brødre og Guds sag allerdybest.

Jeg er blevet vist at den tvivl, der er kommet til udtryk over for vor standpunkts rigtighed og inspirationen i Guds ord, ikke er årsagen, hvad mange tror det er. Disse vanskeligheder har ikke så meget med bibelen eller med vor tros beviser at gøre, som med deres egne hjerter. Guds ords krav er for skjulte for deres uhelliggjorte natur. »Kødets attrå er jo fjendskab imod Gud, thi det bøjer sig ikke under Guds lov og det kan heller ikke gøre det.« Hvis det naturlige hjertes følelser ikke er behersket og underkastet af Guds nådes helliggørende indflydelse, modtaget gennem troens kanal, er hjertets tanker ikke rene og hellige. Frelsens betingelser i lyset af Guds ord er fornuftige, tydelige og udtrykkelige og er intet mindre end fuldstændig overens med Guds vilje og hjertes og livs renhed. Vi må korsfæste selvet med dets lyster. Vi må rense os selv fra al kødes og ånds snavs og udvikle hellighed i frygt for Gud.

I næsten alle tilfælde hvor personer er blevet usikre over Guds ords inspiration, er det gå grund af deres uhellige livsførelser, hvilket dette ord fordømmer. De vil ikke tage imod dets irettesættelse og trusler, fordi dette drager deres fejlagtige handlemåde i tvivl. De holder ikke af dem, som kunne forvandle og styre dem. Vanskeligheder og tvivl som forvirrer det lastefulde hjerte vil blive ryddet væk foran den, som praktiserer sandhedens rene principper.

Mange har talenter som kunne udrette meget godt hvis de blev helliget og brugt i Kristi sag og kunne udrette meget skade hvis de blev beskæftiget i vantroens og Satans tjeneste. Selvets og dets forskellige lysters tilfredsstillelse vil fordærve talenterne og gøre dem til en forbandelse i stedet for en velsignelse. Satan ærkebedrageren besidder forunderlige talenter. Han var tidligere en ophøjet engel, næstefter Kristus. Han faldt på grund af selvforherligelse og skabte et oprør i himlen og forårsagede at mange faldt med ham. (441) Derpå blev hans talenter og dygtighed brugt imod Guds regering, for at få alle, som han kunne styre, til at foragte himlens myndighed. Dem, som er henrykket i hans sataniske majestæt, må vælge at efterligne denne faldne general og til sidst dele skæbne med ham.

Livets renhed medfører forædling og leder dem, som har denne til at trække sig mere fra grovhed og eftergivenhed i synd. Disse vil ikke blive ledt væk fra sandheden eller overladt til at betvivle Guds ords inspiration. Tværtimod vil de dagligt give sig af med at studere hellige ord med en stadig sigende interesse ? og kristendommens og inspirationens vidnesbyrd vil give deres indtryk på tanker og liv. Dem, som elsker synd vender sig væk fra bibelen, vil holde af at tvivle og vil blive ligeglad med principperne. De vil tage imod og forsvare falske teorier. Disse vil tillægge menneskers synder til omstændighederne og når de begår stor synd tager de det med medlidenhed i stedet for at se på det som en forbryder der skal straffes. Dette vil altid passe et fordærvet hjerte, som i tidens løb vil udvikle den faldne naturs grundprincipper. Ved nogle almindelige metoder, ophæver mennesker på én gang synd, for at undgå den ubehagelige nødvendighed, der er i personlig anstrengelse og reformation. For at befri sig selv for forpligtigelsen fra dagens anstrengelser, er mange rede til at erklære alle deres tidligere arbejde og møje i efterfølgelsen af principperne fra Guds Ord for nyttesløse. Ældre Hulls filosofi har sin rod i hjertets fordærv. Gud opfostrer mennesker til at gå frem til arbejdet på høstmarken og hvis de er ydmyge, helligede og gudfrygtige vil de tage de kroner, som de tjenere mistede, der anså troen for at være forkastet.

Den 5. november 1862 fik jeg vist, at nogle folk misforstod deres kald. De tænkte at hvis et menneske ikke kan arbejde med sine hænder, eller hvis han ikke er forretningsmand, kan han være prædikant. Mange gør en stor fejltagelse her. Et menneske, som ikke har (442) forretningstalent kan blive prædikant, men han vil mangle kvalifikationer, som enhver prædikant må have for at handle klogt i menigheden og opbygge sagen. Men når en prædikant er god bag prædikestolen og, ligesom ældre Hull, svigter i at lede, bør han aldrig gå alene. Andre bør være hos ham for at afhjælpe hans mangel og lede for ham. Og selv om det kan være ydmygende, bør han give agt på denne bedømmelse og disse råd, som en blind følger én der har øjne. Ved at gøre sådan vil han undgå mange farer, der ville vise sig at være skæbnesvanger for ham, dersom han var alene.

Fremgangen for Guds sag afhænger meget af de prædikanter, der arbejder på den evangeliske mark. Dem, som underviser i sandheden bør være opbyggelige, selvopofrende og gudfrygtige mennesker, som forstår deres opgave og giver sig i kast med det gode, fordi de ved at Gud har kaldt dem til arbejdet, mennesker som mærker sjælenes værdi og vil bære byrder og ansvar. En grundig arbejdsmand er kendt for perfektionen i sit arbejde.

Der er kun få forkyndere iblandt os. Og fordi Guds sag lader til at have brug for så meget hjælp, er nogle kommet til at tro, at næsten alle der påstår at kunne blive prædikanter, kan antages. Nogle har troet at de var kvalificeret til at gå frem som arbejdere, fordi nogle kunne bede og formane frit under møderne. Og når de blev prøvet, eller kunne vise nogle gode frugter af deres arbejde, har mennesker, som Gud ikke har sendt, opmuntret og smigreret disse brødre, som mangler erfaring. Men deres arbejde viser arbejderens karakter. De spreder og forvirrer, men samler ikke og opbygger. Nogle få kan tage imod sandheden, som frugter af deres arbejde, men disse kommer normalt ikke længere frem end den, de har lært sandheden fra. Den samme mangel, som ses hos disse forkyndere, ses også hos deres nyomvendte.

Sagens fremgang er ikke afhængig af, om vi har (443) et stort antal prædikanter, men det er af den højeste vigtighed om dem, som arbejder i Guds sag er mennesker, som virkelig mærker arbejdets byrde og ukrænkelighed, som han har kaldt dem til. Nogle få selvopofrende

gudfrygtige mænd, små efter deres eget skøn, kan gøre mere godt end et meget større antal, hvor en del af dem er ukvalificeret for arbejdet og er selvsikre og praler af deres egne talenter. En del af dem ude i marken, som hellere skulle udfylde nogle kald derhjemme, gør det nødvendigt, at næsten al den tid de trofaste prædikanters har, bliver brugt på at rette op på deres fejlagtige indflydelse. Unge forkynderes fremtidige nytte er meget afhængig af den måde de kommer ind i arbejdet på. Brødre, som har Guds sag på hjertet, er så ivrige efter at se sandheden skride frem at de er i fare for at gøre for meget for prædikanter, som ikke er blevet prøvet, ved rundhåndet at hjælpe dem med midler og give dem indflydelse. Dem, som kommer ud på den evangeliske mark burde overlades til at opnå sig et omdømme, endog hvis det kostede prøvelser og afsavn. De bør først aflægge bevis for deres forkyndergerning.

Erfarende brødre bør der holdes vagt ved; og i stedet for at forvente at disse unge forkyndere hjælper og leder dem, burde man føle et ansvar for at tage vare på disse unge forkyndere og undervise dem, råde dem og lede dem, for at have en faderlig omsorg for dem. Unge prædikanter bør have orden, en sikkert formål og et arbejdsomt sind, så de ikke skal spise menneskets brød for intet. De skal ikke gå fra sted til sted og præsentere nogle punkter i vor tro for at oprøre fordomme og forlade dem, før vidnesbyrdene for den nærværende sandhed er bare halvt fremstillet. Unge mennesker, som tror at de har en pligt til at arbejde i forbindelse med værket, bør ikke påtage sig ansvaret med at lære sandheden før de har hjulpet dem selv, med den forrettighed det er, at være under indflydelse under en erfaren prædikant, som arbejder systematisk; (444) de bør lære af ham, som en elev i skolen bliver undervist af sin lærer. De bør ikke drive hid og did, uden noget bestemt mål eller nogen udviklede planer til at føre ud i deres arbejde.

Nogle har kun en lille erfaring og er mindst udrustet til at undervise i sandheden og er de sidste til at bede om råd og vejledning fra deres erfarne brødre. De tager prædikantskikkelsen på sig og sætter sig på niveau med dem, der har lang og prøvet erfaring. De er ikke tilfredse, før de kan lede, i den tro at de ved alt hvad der er værd at vide, fordi de er prædikanter. Disse prædikanter mangler ganske bestemt et sand kendskab til dem selv. De har ikke den passende beskedenhed og har i det hele taget en for høj anskuelse af deres egne evner. Erfarne prædikanter, som erkender værkets ukrænkelighed og mærker sagens byrde på dem, er af sig selv nidkære. De betragter det som et privilegium at rådføre sig med deres brødre og er ikke fornærmede, hvis der foreslås bedre arbejdesplaner til dem eller forbedre deres talemåde.

De prædikanter, som kommer fra de forskellige trosretninger, for at tage imod den tredje engels budskab, ønsker ofte at undervise skønt de burde være elever. Nogle har en stor del, fra deres tidligere lære, at få ud af hovedet igen, før de fuldt ud kan lære den nærværende sandheds bestanddele. Prædikater vil skade Guds sag ved at gå ud og arbejde for andre, når der er så stort et arbejde, der skal gøres for dem selv, så at de gøres egnede for de opgaver de ønsker at gøre for ikke-troende. Hvis de er uegnede for opgaven, vil det kræve to eller tre trofaste prædikanters arbejde at følge efter og rette deres fejlagtige indflydelse. I sidste ende vil det være billigere for Guds sag at give disse prædikanter et godt underhold for at blive derhjemme og ikke gøre skade på marken.

Nogle har betragtet prædikanter som særligt inspirerede, som det eneste medium Herren taler igennem. Hvis nogle af de ældre og dem med lang erfaring ser nogle fejl hos en prædikant og foreslår nogle forbedringer i hans metoder, i hans stemmes (445) betoning, eller i hans fagter, har han nogle gange følt sig såret og har draget den slutning, at Gud har kaldt lige som han er, at kraften var Guds og ikke sin egen og at Gud må gøre arbejdet for ham, så forkynder han ikke efter menneskers visdom, osv. Det er en fejltagelse at tro at mennesker ikke kan forkynde medmindre han bliver ophidsede til en høj grad af henrykkelse. Mennesker, som således er underkastet følelser, kan være til nytte ved formaninger når de føler det som sådan; men de vil aldrig gøre godt, byrde?bærende arbejde. Når arbejdet bliver svært og alt giver sig skin af at være nedslående, er de, som er let pirrelige og de som er underlagt følelser ikke beredt til at bære deres del af byrden. I nedslående og mørke tider er det vigtigt at have klart tænkende mennesker, som ikke er afhængig af omstændighederne, men stoler på Gud og arbejder videre i mørke så vel som i lys. Mennesker, som tjener Gud af et princip, selv om deres tro kan være strengt prøvet, vil trygt få erfaringer på den aldrig?fejlende Jehovas arm.

Unge forkyndere og mænd som tidlige har været prædikanter, som har været grove og rå i deres metoder og har ikke udtrykt hvad der er helt sømmeligt og rent i deres omgang med andre, er ikke egnet til at tage del i dette arbejde, før de giver udtryk af fuldstændig fornyelse. Et uklogt ord kan gøre mere skade end en række møder af den, som vil gøre godt. De forlader sandhedens standard, som altid burde være ophøjet og er fornedret til støvet, i forhold til fællesskabet. Deres nyomvendte kommer normalt ikke til noget højere stade end den standard, der er fremhævet for dem af prædikanterne. Mennesker, som står mellem det levende og døde burde opføre sig helt rigtigt. Prædikanten bør ikke, et øjeblik, være væk fra sin vagt. Han arbejder på at løfte andre, ved at bringe dem op på sandhedens platform. Lad ham vise andre at sandheden har gjort noget for ham. Han burde se det dårlige fra disse hensynsløse, rå og vulgære udtryksformer og burde foragte og lægge (446) alt væk af den karakter. Hvis ikke han gør dette, vil hans nyomvendte tage ham, som forbillede. Og når trofaste prædikanter følger efter og arbejder med disse nyomvendte for at rette deres fejl, vil de undskylde sig selv ved at henvise til prædikanten. Hvis du fordømmer denne fremgangsmåde, vil de vende sig til dig og spørge: Hvorfor hævder du dig og påvirker mennesker til at gå ud for at tale til syndere, når de selv er syndere?

Det arbejde, som vi er involveret i, er et ansvarsbetynget og ophøjet arbejde. Dem, som hjælper i ord og lære bør selv være et mønster for gode gerninger. De bør være eksempler i hellighed, renhed og orden. Guds tjeners optræden, væk fra talerstolen og bag den, bør være en levende forkynder. Han kan udrette meget mere ved hans gudfrygtige eksempel end ved bare at prædike fra talerstolen, da hans indflydelse fra talerstolen ikke er værdig til efterligning. Dem, som arbejder i denne sag, frembærer verden, den mest ophøjede sandhed, der nogen sinde er betroet dødelige mennesker.

Mennesker som er udvalgt af Gud til at arbejde for denne sag vil give bevis på deres høje kald og vil anse det for at være deres højeste pligt at vokse og blive bedre indtil de bliver duelige arbejdsfolk. Idet de viser en alvor for at forbedre de talenter, som Gud har betroet dem, vil de da blive skønsomt hjulpet. Men den opmuntring de får bør ikke lugte af smiger, for Satan selv vil gøre tilstrækkeligt af den slags. Mennesker, som tror at de har en pligt til at forkynde, bør ikke hjælpes i at læne sig selv og deres familier til brødrene for at få støtte. De er ikke berettiget til dette før de kan vise gode frugter fra deres arbejde. Der er nu fare for at skade unge forkyndere og dem som kun har lidt erfaring, med smiger og ved at lindre livets byrder. Når de ikke prædiker bør de gøre hvad de kan for at hjælpe sig selv. Dette er den bedste måde at prøve deres kald til at prædike, på. Hvis de ønsker kun (447) at prædike for at blive støttet som prædikanter og menigheden tilstræber en skønsom kurs, vil de snart miste byrden og lade forkyndelsen være til en mere nyttiggørende affære. Paulus den mest veltalende forkynder, blev mirakuløst forvandlet af Gud til at gøre et særligt arbejde, var ikke for indbildsk til at arbejde. Han siger: »Indtil denne stund har vi både sultet og tørstet og manglet klæder; vi bliver mishandlet; vi er hjemløse; vi arbejder hårdt med vore hænder. Skælder man os ud, velsigner vi; forfølger man os, finder vi os deri.« 1.Korinter 4,11.12. »Ej heller fik vi føden hos nogen uden vederlag, men vi arbejdede under slid og møje nat og dag for ikke at ligge nogen af jer til byrde.« 2.Tessaloniker 3,8.

Jeg er blevet vist at mange ikke rigtig værdsætter de talenter som er iblandt dem. Nogle prædikanter forstår ikke hvilket forkyndertalent ville være det bedste for at fremme sandhedens sag, men kun på den nuværende tilfredsstillelse af deres følelser. Uden eftertanke viser de forkærlighed for taleren som tilkendegiver en anselig iver for sin forkyndelse og fortæller anekdoter som behager øret og opliver sindet en stund, men efterlader ikke noget varigt indtryk. Samtidig vil de vurdere den forkynder lavt, som har studeret så lødigt at han giver folk argumenterne for vort standpunkt på en klar måde og i en sammenhængende form. Hans arbejde påskønnes ikke og han behandles ofte med ligegyldighed.

En mand kan prædike på en humørfyldt måde og behage tilhøreren, men befordrer ingen nye tanker eller virkelig forstand til sindet. De indtryk, der modtages ved en sådan forkyndelse, holder ikke længere

end hvor talerens stemme høres. Når der søges efter frugter fra et sådant arbejde, vil der kun findes en smugle. Disse prangende gaver er ikke så gavnlige og særlig gode til at fremme sandhedens sag, som gaver der kan betros svære og vanskelige områder. I arbejdet med at lære sandheden er det nødvendigt at vor standpunkts mærkesager er godt befæstet med (448) vidnesbyrd fra skriften. Påstande kan gøre den ikke-troende tavs, men de vil ikke overbevise ham. Troende er ikke de eneste nyttearbejderne der er sendt ud på marken. Sjælevinding er det største mål.

Nogle brødre har begået fejl i denne henseende. De har troet at bror C var den rigtige til at arbejde i Vermmont og at han kunne urette mere end nogen andre prædikanter i denne stat. Disse ser ikke tingene fra en rigtig synsvinkel. Bror C kan tale på en måde der interesser en forsamling og hvis dette er alt hvad er nødvendigt, for at for at gøre en prædikant succesrig, så vil en gruppe brødre og søstre have ret i deres vurdering af ham. Men han er ikke en grundig arbejder; han er ikke pålidelig. I menighedsmæsssig sammenhæng er han uden betydning. Han har ikke erfaring, dømmekraft og skarpsindighed til at være til nytte for menigheden når den prøves. Han har ikke været tilbundsgående i det timelige og selv om han har en lille familie, har han mere eller mindre haft brug for hjælp. Den samme mangel vises i åndelige ting som i timelige ting. Var den rette fremgangsmåde brugt mod ham fra begyndelsen af hans forkyndelse, kunne der fås lidt nytte af ham. Hans brødre skadede ham ved at gøre meget ud af ham og kun lade ham bære få af livets byrder, så længe han troede at hans arbejdere var af den dybeste betydning. Han var villig til at hans brødre i Vermont skulle bære hans byrder, selvom han var fri for bekymringer. Han har ikke haft en passende mængde af opgaver til at styrke og give sine muskler spænstighed og gøre godt for sit helbred.

Han er ikke egnet til at opbygge menigheder. Hvis han mærker smerten på sig selv, ved at han ikke forkynder evangeliet, som de tidligere opofrende prædikanter mærkede det, så vil han ligesom dem være villig til, en del af sin tid, at arbejde med sine hænder, for at tjene midler til at underholde sin familie, så de ikke er til byrde for menigheden og så kan han gå ud og ikke bare forkynde men også frelse sjæle. Bestræbelser, der gøres i en sådan ånd, vil udrette noget. Efter sin egen vurdering var han ophøjet (449) og anså sig selv for at være jævnbyrdig med nogen af arbejderne i Vermount og har følt at han skulle stå i række med dem og give råd om menighedens anliggender, selvom han ikke har fortjent en anseelse eller ikke har vist sig at være værdig. Hvilken selvopofrelse eller helligelse har han vist menigheden? Hvilke farer og prøvelser har han udholdt, så brødrene kan have deres tillid befæstet i ham, som en arbejder de kan betro sig til, hvor hans indflydelse vil være god, hvor han end kommer hen? Så længe han ikke har en helt anden ånd og handler fra uselviske principper, er det bedre at han opgiver tanken med at forkynde.

Brødrene i Vermont har ikke lagt mærke til den moralske værdi i mennesker, som brødrene Bourdeau, Pierce og Stone, som har en dyb erfaring og hvis indflydelse har været sådan, at der opnås tillid til hinanden i fællesskabet. Deres flittige og konsekvente væremåde har dagligt gjort dem til levende forkyndere og deres arbejde har fjernet mange fordomme og har samlet og bygget op. Alligevel har brødrene ikke påskønnet disse menneskers arbejde, selvom de er behaget med det, der kommer fra mennesker, der ikke vil holde til at blive prøvet og som kun kan vise lidt frugt af deres arbejde.

Prædikantens hustru

Den 5.juni 1863 fik jeg vist at Satan altid arbejder på at gøre prædikanter modløse og lede dem på afveje, prædikanter som Gud har udvalgt til at forkynde sandheden. Den mest effektive måde han kan arbejde på, er ved den påvirkning han kan give gennem hjemmet og ikke?indviede ledsagere. Hvis han kan styre deres tanker, kan han gennem dem lettere opnå adgang til manden, som arbejder i ord og lære for at frelse sjæle. Jeg blev henvist til de advarsler, som Gud havde givet gentagende gange og til de pligter, som var blevet anvist for prædikantens hustru; alligevel har disse advarsler ikke haft en vedvarende virkning. Det (450) vidnesbyrd, som var givet har kun haft virkning i kort tid. Lydighed og helligelse til Gud er glemt, mange har ignoreret den hellige pligt der påhviler dem, at de skal benytte sig af det lys de har fået og vandre som lysets børn. Hvis sløret kunne splittes ad og alle kunne se hvordan der ses på deres sager i himlen, ville der blive en vækkelse og alle ville frygtsomt spørge: Hvad kan jeg gøre for at blive frelst?

Den prædikantfrue, som ikke er helliget til Gud, er ikke nogen hjælp for sin mand. Selv om han dvæler ved nødvendigheden i at bære korset og fremhæver betydningen for selvfornægtelse, strider hans hustrus eksempel ofte imod hans forkyndelse og ødelægger dets kraft. På den måde bliver hun en stor hindring og leder ofte sin mand væk fra hans pligt og fra Gud. Hun erkender ikke hvilken synd hun begår. I stedet for at forsøge at være nyttig, forsøge med sand kærlighed at hjælpe de sjæle, der behøver det, unddrager hun sig opgaven og foretrækker et unyttigt liv. Hun er ikke tvunget af kraften fra Kristi kærlighed og kraften af uselviske, hellige principper. Hun vælger ikke at gøre Guds vilje og være en samarbejdspartner med sin mand, med engle og med Gud. Når en prædikanthustru ledsager sin mand i hans mission for at frelse sjæle, er det en stor synd for hende at hindre ham i sit arbejde, ved at vise ulykkelig utilfredshed. I stedet for at gå hjerteligt ind i hans arbejde og søge efter enhver anledning til at samle hendes interesse og arbejde med ham, har hun ofte undersøgt hvordan hun kan gøre det lettere og behageligere for sig selv. Hvis forholdene omkring dem ikke er så behagelige som hun kunne ønske (som de ikke altid vil være), skal hun ikke give efter for hjemve, eller ved mangel på munterhed eller ved at komme med beklagelser pine manden og gøre hans opgave sværere og måske drages af hendes utilfredshed fra det sted hvor han kunne gøre godt. Hun bør ikke bortlede sin mands interesse fra det sjælevindende arbejde, for at føle med hendes lidelser og tilfredsstille hendes lunefulde og (451) usammenhængende følelser. Hvis hun ville glemme sig selv og arbejde på at hjælpe andre, tale og bede med stakkels sjæle og handle som om deres frelse var at højere vigtighed end noget andet, ville hun ikke have tid til hjemve. Hun ville føle en liflig helligelse fra dag til dag, som løn for hendes uselviske arbejde; jeg kan ikke kalde for opofrelse, for nogle af vore prædikanthustruer ved ikke hvad det vil sige at opofre sig eller lide for sandhedens sag.

For år tilbage udholdt prædikanthustruer trange kår og forfølgelse. Når deres mænd led under fængsling og nogle gange døden, led disse prægtige og selvopofrende kvinder med dem og deres løn vil være på højde med deres mænds. Fru Boardman og fru Judsons led for sandheden og led med deres ledsagere. I bogstaveligste forstand ofrede de hjem og venner, for at hjælpe deres ledsagere i arbejdet med at give lys til dem i mørke og for at afsløre Guds ords skjulte mysterier for dem. Deres liv var hele tiden i fare. Sjælenes frelse var deres store mål og for dette mål ville de lide med glæde.

Kristi liv blev fremstillet for mig. Selv om hans selvfornægtelse og opofrelse sammenlignes med hustruernes og nogle af vore prædikanters prøvelser og lidelser, gør det noget når de kalder opofrelse for betydningsløs. Hvis prædikantens hustru siger utilfredse og misfornøjede ord, er påvirkningen på manden nedslående og tjener til, at gøre ham magtesløs i sit arbejde, især hvis hans succes er afhængig af påvirkningen omkring ham. Skal en Guds prædikant i sådanne tilfælde blive lemlæstet og revet væk fra arbejdsmarken for at tilfredsstille hans hustrus følelser, som udspringer af uvillighed mod pligter? Hustruen bør tilpasse sine ønsker og behag efter pligter og opgive hendes selviske følelser for Kristi og sandhedens skyld. Satan har haft meget at gøre med at styre prædikanternes arbejde og udøve påvirkning fra selviske og let?elskende ledsagere.

Hvis en prædikanthustru ledsager sin mand på hans rejser, bør hun ikke gå efter sin egen særlige lyst, ved at snakke og vente på ham, men hun skal arbejde med ham. Hun bør have den samme interesse, som han har, for at gøre godt. Hun bør være villig til at følge sin mand, hvis hjemmepligterne ikke forhindrer det og hun bør hjælpe ham i hans anstrengelser for at vinde sjæle. Med beskedenhed og ydmyghed og dog med en pæn selvtillid, bør hun have en dragende indflydelse på personerne omkring hende og bør gøre sin del og bære sit kors og byrde ved møderne, omkring familiealteret og i samtale omkring kaminen. Folk forventer dette og de har ret til at forvente det. Hvis disse forventninger ikke erkendes, er mandens påvirkning mere end

halvt nedbrudt. Prædikantens hustru kan gøre meget hvis hun vil. Hvis hun har den selvopofrende ånd og har en kærlighed for sjæle, kan hun gøre næsten lige så meget godt med ham.

En søstermedarbejder i sandhedens sag kan forstå og komme ind i visse sager, særligt blandt søstrene, som prædikanten ikke kan. Et ansvar hviler på prædikantens hustru, som hun ikke burde og ikke kan bare kaste fra sig. Gud vil gøre krav på det talent, der er lånt hende, med renter. Hun bør arbejde alvorligt, trofast og samstemmende med sin mand i at vinde sjæle. Hun bør aldrig fremhæve sine ønsker, eller udtrykke en mangel på interesse i hendes mands arbejde, eller dvæle ved hjemve og usammenhængende følelser. Alle disse naturlige følelser må overvindes. Hun bør have et livsmål som gennemføres uden vaklen. Hvad nu hvis dette strider mod følelser, behag og en naturlig smag? Dette bør med glæde og lethed ofres for gøre godt og vinde sjæle.

Prædikanternes hustruer bør leve et indviet og helliget liv. Men nogle vil nyde godt af en religion, som der ikke er noget kors i og som ikke kræver nogen selvfornægtelse og anstrengelse fra deres side. I stedet for at selv at være ophøjede og lære fra Gud, for at få styrke og bære deres personlige ansvar, har (453) de det meste af tiden været afhængige af andre og fået deres åndelige liv fra dem. Hvis de bare ville lære tillidsfuldhed, i barnlig tillid, til Gud og have deres hengivenhed samlet i Jesus og lede deres liv ud fra Kristus, den levende Vin, hvilken masse godt kunne de gøre, hvilken hjælp kunne de være for andre, hvilken støtte for deres mænd og hvilken løn ville være deres ved enden! »Vel, du gode og tro tjener,« vil komme som den sødeste musik for deres ører. Ordene, »gå ind til din herres glæde,« vil være tusinde gange tilbagebetaling for al den lidelse og de prøvelser de har udholdt, for at vinde dyrebare sjæle.

Dem som ikke vil udnytte det talent, som Gud har givet dem, vil svigte i det evige liv. Dem, som har været af lille nytte i verden vil blive belønnet derefter, eftersom deres gerninger har været. Når alt går glat, bliver de båret op på bølgen; men når de alvorligt og utrætteligt behøver at bruge årer og ro mod vind og strøm, lader der ikke til at være kraft i deres kristne karakter. De vil ikke tage trængslerne i arbejdet, men lægge deres årer ned og tilfreds lader de strømmen føre dem ned. Således forbliver de i almindelighed, indtil nogen tager byrden og arbejder alvorligt og energisk på at trække dem opad. Hver gang de overgiver sig til en sådan ladhed mister de styrke og viser mindre tendens til arbejdet i Guds sag. Det er kun den redelige sejrherre som vinder evig ære.

En prædikants hustru bør altid have en ledende indflydelse på dem hun omgås og hun vil være en hjælp eller en stor hindring. Hun enten samler med Kristus eller spreder. En selvopofrende missionsånd mangler blandt vore prædikanters ledsagere. Det er selvet først og Kristus derefter og endda i tredje række. En prædikant bør aldrig tage sin hustru med sig, med mindre han ved, at hun kan være ham en åndelig hjælp, så hun er én der kan bære og udholde og lide, for at gøre godt og gavne sjæle for Kristi sag. Dem, (454) der ledsager deres mænd bør gå med dem til arbejdet i enighed. De må ikke forvente at blive fri for prøvelser og skuffelser. De skal ikke tænke for meget over behagelige følelser. Hvad har følelser at gøre med pligt?

Jeg fik oplæst Abrahams tilfælde. Gud sagde til ham: »Tag din søn Isak, din eneste, ham du elsker og drag ham til Morija land og bring ham der som brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig!« Abraham adlød Gud. Han så ikke på sine følelser. Med en ædel tro og tillid til Gud beredte han sig for sin rejse. Med et hjerte sønderrevet i pine så han på den stolte og elskende moder se med øm kærlighed på den lovede søn. Men han ledte denne elskede søn væk. Abraham led, alligevel lod han ikke sin vilje rejse sig i oprør mod Guds vilje. Pligt, streng pligt, beherskede ham. Han vovede ikke at se på sine følelser eller overgive sig til dem et øjeblik. Hans eneste søn vandrede sammen med den strenge, elskende, lidende far og talte engageret og udtrykte igen og igen det kærlige navn far og spørger senere: Hvor er dyret til brændofret?« Oh hvilken prøve for den trofaste fader! Engle så med tilfreds undren på dette drama. Guds trofaste tjener bandt sågar sin elskede søn og lagde ham på træet. Kniven blev hævet, da en engel råbte: »Abraham, Abraham... Ræk ikke din hånd ud mod drengen.”

Jeg så at det ikke er nogen let ting at være en kristen. Det er en smal sag at bekende sig til det kristne navn; men det er stort og helligt at leve et kristen liv. Der er nu kun lidt tid til at sikre sig den udødelige krone, at få en fortegnelse over gode gerninger og fuldføre pligter, der er optegnet i himlen. Ethvert træ kendes på dets frugter. Enhver vil blive dømt efter sine gerninger, ikke efter hans bekendelse eller tro. Dette spørgsmål vil aldrig blive stillet: Hvor meget bekender han sig til? men: Hvilke frugter bærer han? Hvis træet er fordærvet, er frugterne dårlige. Hvis træet er godt, kan det ikke danne dårlige frugter.

Patent rettigheder

Mange af vore brødre involverer sig selv i nye arrangementer, som ser lovende ud; men om kort tid finder de at de er skuffede og deres midler er forsvundet, som ellers skulle have været brugt til at underholde deres familier og fremme den nærværende sandhedens sag. Så kommer der samvittighedsnag, beklagelser og selvbebrejdelse; og nogle af de samvittighedsfulde kaster deres tillid væk og mister deres åndelige glæde og som følge af mental nød lider deres helbred også.

De, som tror sandheden bør udvise sparsommelighed, leve af simpel og sund mad og altid gøre det til deres regel at leve inden for de midler der er. Brødre bør aldrig gå ud i nye arrangementer uden at rådføre sig med erfarne, som er gode ledere i timelige og åndelige sager. Ved at gøre dette vil de spare sig selv for megen forvirring.

Brødre skulle hellere være tilfreds med en lille indtægt og handle med den lille forsigtighed, end at løbe risiko ved at forbedre deres vilkår og lide vedvarende tab derved. Nogle sabbatsholdere har givet sig i lag med sælge patent rettigheder, har rejst blandt deres brødre for at spare udgifter og har fået dem til at bruge deres midler på patent rettigheder. Disse vil ikke være rene for Gud, før de har gjort det tab op, som disse brødre har måttet tage.

Vidnesbyrd 11 (1867)
Fornyelse i klædeformen

Kære brødre og søstre: Min undskyldning for at henlede jeres opmærksomhed klædespørgsmålet igen, er at nogle ikke lader til at forstå hvad jeg har skrevet før; og nogle har skabt forvirring om dette spørgsmål i vore menigheder. Det er måske dem som ikke ønsker at tro på hvad jeg har skrevet, som har skabt forvirring. Der er sendt mange breve til mig, som fortæller om vanskelighederne, og jeg har ikke haft tid til at svare på dem; og for at svare på mange spørgsmål nu, kommer jeg med disse udtalelser nu, hvormed det håbes at de vil lægge spørgsmålet til hvile for stedse, så vidt som det angår mine vidnesbyrd.

Nogle påstod at det, som jeg skrev i *Vidnesbyrd for menigheden nr 10* ikke stemmer overens med mit vidnesbyrd i arbejdet med titlen, Hvordan man lever. De er skrevet ud fra det samme syn, herfra er der ikke to synspunkter, et der modsiger det andet, som nogle kunne forestille sig; hvis der er nogen forskel er det kun i udtryksmåden. I Vidnesbyrd for menigheden nr 10 begynder jeg som følger:

”ikke-troende skal ikke have anledning til at dadle vor tro. Vi anses for at være særlige og skal ikke handle sådan at ikke-troende ledes til at tro noget mere om os, end vor tro kræver. Nogle som tror sandheden kan mene at det vil være sundere for søstrene at påtage sig (457) amerikansk klædedragt også selv om den klædeform vil lemlæste vor indflydelse blandt ikke-troende, så at vi ikke så let kan få adgang til dem. Vi bør på ingen måde påtage den, selv om vi må lide lidt for det. Men disse er bedraget når de tror, der er så store fordele ved at antage denne klædeform. Selvom det viser sig at være til gavn for nogle, er det til skade for andre.

”Jeg så at Guds orden var blevet forandret fuldstændigt og hans særlige anvisninger ignoreret af dem som påtog sig amerikansk klædedragt. Jeg blev henvist til 5.Mos 22,5: »En kvinde må ikke bære mandsdragt og en mand må ikke iføre sig kvindeklæder; thi enhver, der gør det, er Herren din Gud en vederstyggelighed.« Gud vil ikke have at hans folk indfører de såkaldte reformerende klæder. Det er en usømmelig klædning, helt uegnet for Kristi ydmyge efterfølgere.

”Der er en voksende tendens til at kvinder har deres klæder og udseende så lig det andet køn så muligt og afpasser deres klæder meget til mændenes, men Gud har erklæret det for en vederstyggelighed. »Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt.« 1.Tim 2,9

”Dem som føler sig draget til at de skal tilslutte sig kvindernes rettigheder og den såkaldte klædereform kan lige så godt afbryde al forbindelse med den tredje engels budskab. Den ånd, som ledsager den ene kan ikke være i harmoni med den anden. Bibelen er tydelig i forholdet mellem mænd og kvinder og deres rettigheder. Spiritisterne har, i lige så stor omfang, taget sig denne særlige klædeform. syvende-dags Adventister, som tror på talenternes genopbygning, er ofte stemplet som spiritister. Lad dem antage denne dragt og deres indflydelse er død. Folk vil sætte dem på niveau med spiritister og vil afvise at lytte til dem.

”I den såkaldte klædereform er der en overfladiskhed og dristighed ved blot at bære klæderne. Beskedenhed og (458) tilbageholdenhed synes at forlade mange, når de antager denne klædeform. Jeg fik vist at Gud ville have os til at tage en konsekvent retning der kan forklares. Lad søstrene indføre de amerikanske klæder og de vil ødelægge deres egen og deres mænds indflydelse. De vil blive berygtede og en hån. Vor Frelser siger: »I er verdens lys.« »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader som er i Himlene.« Der er et stort arbejde for os at gøre i verden og Gud vil ikke have os til at tage en retning der svækker eller ødelægger vor indflydelse i verden.”

Det føromtalte fik jeg som en irettesættelse for dem, som er tilbøjelig til at påtage sig klædestil der ligner den som bæres af mænd; men samtidig fik jeg vist det dårlige i den almindelige kvinde?klædestil og for at korrigere dette gav jeg også det efterfølgende i Vidnesbyrd for menigheden nr 10:

”Vi anser det ikke for at være i overensstemmelse med vor tro at klæde os efter amerikansk skik, at bære krinoliner, eller at gå til yderligheder ved at bære lange klæder som fejer stier og veje. Hvis kvinder ville bære deres klæder så at skidtet fra gaderne ikke kom på, ville deres klæder være anstændige og de ville være renere og nemmere at holde og de ville holde længere. Sådanne klæder ville være i overensstemmelse med vor tro.”

Jeg vil nu give et udpluk, fra det jeg ellers har sagt om dette emne: "Kristne bør ikke gøre sig umage ved at gøre sig anselig i at klæde sig forskelligt fra verden. Men, om de vil, følger de deres egen overbevisning med hensyn til at klæde sig beskedent og sundt, finder de sig selv væk fra moden. De bør ikke ændre deres klæder for at være ligesom verden; men de bør vise en ophøjet uafhængighed og moralsk tapperhed, for at være rigtige, selvom hele verden adskiller sig fra dem. Hvis verden indfører en beskeden, praktisk og sund klædeform, som er i overensstemmelse med bibelen, vil det (459) ikke ændre vort forhold til Gud eller til verden at antage en sådan klædestil. Kristne bør følge Kristus og rette deres klæder efter Guds ord. De bør undgå yderligheder. De bør ydmygt tilstræbe sig en fremadrettet kurs, uden hensyn til ros eller kritik og bør gribe om det rigtige på grund af dets værdi.

Kvinder bør klæde deres ben med henblik på sundhed og velbefindende. Deres fødder og ben behøver at blive påklædt lige så varmt som mænd. Længden af det moderne tøj er forkastelig af forskellige grunde:
"1. Det er overdrevet og unødigt at have klæder i en sådan længde, så det vil feje gader og stræder.
"2. Klæder i en sådan længde samler dug fra græsset og mudder fra gaderne og er derfor beskidt.
"3. I dets tilsølede tilstand kommer det i kontakt med de følsomme ankler, som ikke er tilstrækkeligt beskyttet, gør dem hurtig kolde og således bringer liv og helbred i fare. Dette er en af de største årsager til snue og til opsvulmede kirtler.
"4. Den unødige længde er en ekstra vægt på hofter og indvolde.
"5. Det hæmmer gangen og må ofte ske på andre folks veje.

”Der er stadig en anden klædestil, der er antaget af en gruppe såkaldte klædereformere. De efterligner det modsatte køn så meget så muligt. De bærer kappe, bukser, veste, jakke og støvler, det sidste af dette er den mest følsomme del af dragten. Dem, som antager og forsvarer denne klædestil fører den såkaldte klædereform til meget forkastelig udstrækning. Forvirring vil blive resultatet. Dem, som antager sig denne dragt, kan have ret i deres syn på helsespørgsmålet, men de kan være med til at udrette mere godt, hvis de ikke fører klædespørgsmålet til sådanne yderligheder.

”I denne klædestil er Guds orden forandret fuldstændigt og hans særlige anvisninger er ignoreret. 5.Mos 22,5: »En (460) kvinde må ikke bære mandsdragt og en mand må ikke iføre sig kvindeklæder; thi enhver, der gør det, er Herren din Gud en vederstyggelighed.« Gud vil ikke have at hans folk skal antage denne klædestil. Det er ikke en sømmelig klædning og er i det hele taget, ikke egnet for sømmelige og ydmyge kvinder, som bekender sig til at være Kristi efterfølgere. Guds forbud tages let af alle, som forsvarer at afskaffe de beklædnings? anvisninger, der er givet mellem mænd og kvinder. Det yderliggående standpunkt, der er taget af nogle af klædereforms tilhængerne i dette spørgsmål lammer deres indflydelse.

Gud har planlagt at der skal være en tydelig forskel mellem mænd og kvinders klæder og har taget dets fyldestgørende vigtighed i betragtning ved at give udtrykkelige anvisninger om det; for de samme klæder båret af begge køn, vil skabe forvirring og stor stigning i ulovligheder. Levede apostelen Paulus og han så de gudsfrygtsbekendende kvinder med denne klædestil, ville han give en irettesættelse. »Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men med gode gerninger, som det sømmer sig for kvinder, der vedkender sig gudsfrygt.« De fleste bekendende kristne ignorer fuldstændig apostlenes lære og bærer guld, perler og kostelig dragt.

”Guds trofaste folk er verdens lys og jordens salt og de bør altid huske på at deres indflydelse har værdi. Skiftede de, de ekstremt lange klæder ud med nogle ekstremt korte, ville de, i stort omfang, ødelægge deres indflydelse. ikke-troende, som det er deres pligt at hjælpe og forsøge at bringe til Guds Lam, vil væmmes. Der kan gøres mange forbedringer med kvinders klæder med henblik på helbredet uden at forandre så meget så han, der ser det, væmmes.

”Formen bør ikke sammenpresses det mindste, af korsetter og fiskeben. Klæderne skal være helt løse, så lungerne kan have en sund virksomhed. Klæderne bør (461) række noget under toppen af støvlen, men bør være korte nok til at være fri for gader og stiers snavs, uden at det skal holdes oppe af hånden. Et endnu kortere klæde end dette, ville være pænt, praktisk og sundt for kvinder når de gør deres huslige arbejde og særligt for dem, som er nød til at gøre mere eller mindre udendørs arbejde. Med denne klædestil, et let skørt, eller højst to, er alt hvad er nødvendigt og dette bør knappes på den midterste del, eller hænges op af stropper. Hofterne er ikke udformet til at bære tunge byrder. De tunge skørter trækker ned på hofterne og er årsag til adskillige sygdomme, som ikke er let at komme af med. Dem, som har ondt synes at være ligeglad med årsagen til deres lidelser, fortsætter med at bryde deres krops lov ved at spænde tunge skørter om deres liv, indtil de er blevet invalide for livet. Når deres fejl påpeges vil mange straks sige, "Hvorfor? en sådan klædestil vil være gammeldags!" Er den det? Jeg ville ønske at vi i mange henseender kunne være gammeldags. Hvis vi kunne have den gammeldags styrke, som karakteriserede kvinderne for nogle generationer siden, ville det være ønskværdigt. Jeg taler ikke overilet, når jeg siger at den måde at kvinderne klæder sig selv på, sammen med at de føjer appetitten, er deres største årsag til deres nuværende svage og sygelige tilstand. Der

er kun én kvinde blandt tusinde, der klæder sine ben som hun skal. Uanset hvilken længde klæderne har, så bør deres ben være klædt lige så grundigt som mænds. Dette kan gøres ved at bære furede benklæder, samlet i et bånd og fæstnet omkring ankelen, eller god vidde og så spidser den til forneden; og disse bør komme helt ned til skoene. Benene og anklerne er således klædt og beskyttet mod vinden. Hvis fødder og ben har det godt med varme klæder, vil omløbet blive udjævnet og blodet vil forblive rent og sundt, fordi det ikke bliver nedkølet eller forhindret i dets naturlige løb gennem kroppen."

Den største vanskelighed hos mange er klædernes længde. Nogle påstår at "toppen af støvlen," hentyder til toppen af sådanne støvler, som normalt bæres af mænd, som næsten når op til knæene. Hvis det var kvinders skik at bære sådanne støvler, så burde disse personer ikke bebrejdes for at forstå sagen på den måde, som de siger de har; men da kvinder normalt ikke har sådanne støvler, har disse personer ikke ret til at forstå mig, som de har givet sig ud for.

For at vise hvad jeg mente og at der er overensstemmelse mellem i mine vidnesbyrd på dette spørgsmål, vil jeg her give et uddrag fra mine manuskripter skrevet for omkring to år siden:

Siden artiklen om klæder kom i vidnesbyrdet, Hvordan man lever, har nogle misforstået dette om den tanke jeg ønskede at frembringe. De har fået en yderliggående opfattelse af det, som jeg har skrevet om klædernes længder og har øjensynligt haft det meget svært med den sag. De har med deres fordrejede syn på den sag, drøftet spørgsmålet om at gøre klæder kortere indtil deres åndelige klarsyn er blevet forvirret og de kun kan se mennesker som vandrende træer. De havde troet at de kunne se en uoverensstemmelse i min artikel om klæder, som for nylig er udgivet i Hvordan man lever og artiklen om det samme spørgsmål i Vidnesbyrd for menigheden nr 10. Jeg må hævde at jeg er den bedste dommer af disse ting, da de har været fremstillet for mig i et syn; og ingen behøver at være bange for, at jeg ved mit liv skal modsige mit eget vidnesbyrd, eller at jeg vil undlade at skrive nogen ægte uoverensstemmelse ned af de syner jeg får.

"I min artikel om klæder i Hvordan man lever prøvede jeg at vise en sund, praktisk, sparsommelig og dog anstændig og klædelig klædestil for kristne kvinder, dersom de ville vælge det. Jeg prøvede, måske ikke fuldt ud, at beskrive sådanne klæder. "Klæderne bør række noget under toppen af støvlen, men bør være korte nok til at være fri for gader og stiers snavs og uden at de skal holdes oppe af hånden." Nogle (463) påstod at jeg tænkte på støvler som mænd normalt går med, når jeg skriver, ved toppen af støvlerne. Men med "toppen af støvlen" havde jeg tænkt skulle forstås som toppen af en støvle, eller gamachesko som kvinder normalt har på. Havde jeg vidst at jeg blev misforstået, ville jeg have skrevet mere udførligt. Hvis det var skik for kvinder at have højskaftede støvler ligesom mænd, kunne jeg se en gyldig undskyldning for denne misforståelse. Jeg tror at sproget er meget tydeligt som det læses nu og ingen behøver at kastes ud i forvirring. Læs venligst igen: "Klæderne bør række noget under toppen af støvlen," læg nu mærke til betingelserne, "men bør være korte nok til at være fri for gader og stiers snavs, uden at de skal holdes oppe af hånden. Et endnu kortere klæde end dette ville være pænt, praktisk og sundt for kvinder når de gør deres huslige arbejde og særligt for dem, som er nød til at gøre mere eller mindre udendørs arbejde."

"Jeg kan ikke se nogen undskyldning for at fornuftige mennesker misforstår og fordrejer min mening. Da jeg talte om klædernes længde, henviste jeg til, at højskaftede støvler næsten nåede knæene, hvorfor skulle jeg da tilføje, "men [klæderne] bør være korte nok til at være fri for gader og stiers snavs, uden at de skal holdes oppe af hånden." Hvis der menes højskaftede støvler, ville klæderne helt sikkert være kortere så de var fri for gader og stiers snavs, uden at de skulle holdes oppe og ville være tilstrækkeligt kort til alt arbejde. Rygter er gået rundt om at "søster White bærer amerikansk klædedragt" og at denne klædestil antages i almindelighed og bæres af søstre i Battle Creek. Her bliver jeg mindet på det ord, som siger "at en løgn vil gå hele jorden rundt, mens sandhed går igennem under forsålen". En søster fortalte mig alvorligt at hun havde fået det indtryk at Amerikansk klædestil var ved at blive antaget af sabbatsholdende søstre og at en sådan klædeform skulle håndhæves. Hun ville ikke underkaste sig den, for hun kunne aldrig få sig selv til at bære sådanne klæder.

"Med hensyn til at bære korte klæder, vil jeg sige, at jeg har kun har en kort klædning, som ikke er mere end en fingerlængde kortere end klæder jeg normalt bærer. Af og til har jeg båret denne korte klædning. I vinter stod jeg tidlig op og tog mine korte klæder på, så behøvede jeg ikke at holde klæderne oppe med hænderne så de ikke slæbte hen ad sneen. Jeg gik rask en til to mil, før morgenmad. Jeg har haft dem på adskillige gange til kontoret, når jeg skulle gennem let sne og når det var meget vådt og mudret. Fire eller fem søstre fra Battle Creek menigheden har lavet nogle korte klæder til sig selv, til at have på når de vasker og gør rent derhjemme. Korte klæder er ikke blevet båret i Battle Creek byens gader og er aldrig blevet båret til møderne. Mine synspunkter var møntet på at irettesætte den nuværende mode, de særlig lange klæder, der slæber hen af jorden og også på at irettesætte de særlig korte, der kun når til knæene, som bæres af en bestemt klasse. Jeg fik vist at vi skal undgå begge yderligheder. Ved at bære klæder der rækker til omkring toppen af en kvindes gamachesko vil vi slippe for det dårlige ved særlig lange klæder og vil også undgå det dårlige og få ry for særligt korte klæder.

"Jeg vil råde dem til, som laver et kort klæde til sig selv at arbejde i, at udvise smag og nethed når det fremstilles. Sæt det i en orden, så formen tilpasses på en pæn måde. Selv når det er arbejdstøj bør det være klædeligt og bør skæres efter et mønster. Når søstre er på deres arbejde, bør de ikke tage klæder på, så de kommer til at ligne et fugleskræmsel, der skræmmer krager fra majsen. Det er mere tilfredsstillende for deres mænd og deres børn at se dem i en klædelig og vel?tilpasset dragt, end det kan være for besøgende og fremmede. Nogle hustruer og mødre synes det ikke gør noget, hvordan de ser ud når de arbejder og når de kun ses af deres mænd og børn, men de er meget nøjeregnende med at klæde sig for dem, som ikke gør særlige (465) krav på dem. Skal mandens og børnenes vurdering og kærlighed ikke sættes højere end fremmede og betydningsløse venners? Mandens og børnenes lykke bør være mere ukrænkelig for enhver hustru og moder end alle andres. Kristne søstre bør ikke på noget tidspunkt klæde sig overdrevet, men bør altid klæde sig så ordentligt, anstændigt og sundt som deres arbejde tillader."

De før beskrevne klæder tror vi vil være af værdi for reformen til korte klæder. De er antaget af Vest Helse Reform instituttet og af nogle af søstrene i Battle Creek og andre steder hvor de er kommet rigtigt frem til folk. I stor modsætning til disse anstændige klæder ligner den såkaldte Amerikanske klædeform meget nær klæder mænd bærer. Denne består af en vest, bukser og en klædning, der ligner en jakke og når omkring halvvejs fra hoften til knæet. Disse klæder har jeg været imod, ud fra det som har været vist mig og som er i overensstemmelse med Guds ord; skønt jeg på den anden side har anbefalet dem som sømmelige, behagelige, praktiske og sunde.

En anden grund, som jeg bruger til at henlede opmærksomheden på klædespørgsmålet igen, er at ikke en blandt tyve søstre, som vedkender at tro Vidnesbyrdene, har taget det første skridt til klædereformen. Det siges at søster White i almindelighed bærer længere klæder, når hun er ude; længere end dem hun anbefaler andre. Til dette vil jeg sige, når jeg besøger et sted for at tale til folk. Emnet er nyt og der er fordomme, jeg mener det bedst at være forsigtig og ikke lukke ørerne på dem, ved at bære klæder, der kan være anstødelig for dem. Men efter at jeg er begyndt på emnet og jeg forklarer mit standpunkt fuldt ud, viser jeg derefter klædereformen for dem, illustrerende til min lære.

Med hensyn til at bære krinoliner, er klædereformen helt forud. Den kan ikke bruge dem. Og det er i det hele taget for sent at tale om at bære krinoliner, store såvel som små. (466) Min holdning til det spørgsmål er nøjagtig hvad det hele tiden har været og jeg håber ikke at jeg skal holdes ansvarlig for hvad andre måtte sige om dette, eller for den kurs, som nogle viser ved at tage krinoliner på. Jeg protesterer mod forvrængningen af min egen adfærd i dette spørgsmål og beder om at det, som jeg har skrevet og udgivet, bliver betragtet som mit afgjorte standpunkt.

Vore prædikanter

I et syn, jeg fik i Rochester, New York den 25.december 1865, fik jeg vist at et meget alvorligt arbejde ligger foran os. Dets vigtighed og størrelse erkendes ikke. Da jeg mærkede den ligegyldighed, som viste sig overalt, var jeg urolig for prædikanter og folk. Det var som om den nærværende sandhedens sag var lammet. Guds arbejde synes standset. Prædikanter og folk er uforberedte for den tid vi lever i og næsten alle, som vedkender at tro den nærværende sandhed, er ikke parat til at indse beredelsesarbejdet for denne tid. I deres nuværende tilstand med verdslige ønsker og deres mangel på indvielse til Gud og deres hengivelse til selvet, er de helt uegnede til at få sildigregnen og til at stå Satans vrede imod, som, ved sine påfund, får dem til at lide skibbrud i troen og påfører, dem nogle behagelige selvbedrag. De tror at de har helt ret, når de har helt uret.

Prædikanter og mennesker må gøre større fremskridt i reformarbejdet. De bør begynde uden tøven med at rette deres forkerte spise?, drikke?, klæde? og arbejdsvaner. Jeg så at en hel del af prædikanterne ikke var klar over dette betydningsfulde problem. De alle er ikke der hvor Gud vil have dem. Følgen er at nogle kun kan vise lidt frugt af deres arbejde. Ordets tjenere burde være eksemplel for Guds hjord. Men de er ikke sikret fra Satans fristelser. Det er netop dem, han vil forsøge at fange. Hvis han (467) kan have held med at dysse en prædikant til ro i kødelig tryghed og derved bortlede hans tanker fra arbejdet, eller bedrage ham med hensyn til sin egen sande tilstand overfor Gud, har han opnået meget.

Jeg så at Guds værk ikke skred fremad som det kunne og burde. Prædikanter undlader at tage fat i arbejdet med energi, hengivenhed og fast udholdenhed, som arbejdets vigtighed påkræver. De har en vagtsom modstander at kæmpe med, hvis flid og udholdenhed er utrættelig. Prædikanters og folks svage anstrengelser kan ikke bringe medlidenhed til deres modstander, djævelen. På den ene side er der de prædikanter, som kæmper for retten og har Guds og hellige engles hjælp. De bør være stærke og tapre og fuldt ud helliget til den sag de er involveret i og ikke have nogen særlige interesser. De bør ikke være indviklet i ting fra dette liv, så de kan behage ham, som har udvalgt dem til at være soldater.

På den anden side er Satan og hans engle, hos alle hans agenter på jorden, som vil gøre enhver anstrengelse og bruge ethvert påfund for at fremme vildfarelse og fejl og tildække deres hæslighed og misdannelse, med en behageligt klædning. Selviskhed, skinhellighed og alle slags bedrag, Satan klæder sig med et udseende af sandhed og retfærdighed og jubler i sin medgang, endda sammen med prædikanter og folk, som hævder at forstå hans list. Jo større afstand de får fra Kristus, deres Store Leder, des mindre er de ham lig i karakter, jo mere lig er deres liv og karakter med deres store fjendes tjenere og des mere sikker er han på dem i enden. Selvom de hævder at være Kristi tjenere, er de syndens tjenere. Nogle prædikanter har deres tanker for meget på den løn de får. De arbejder for lønnen og mister synet for værkets ukrænkelighed og vigtighed.

Nogle bliver slappe og skødesløse i deres arbejde; de kommer over det, men er i deres anstrengelser er de svage og uheldige. (468) Deres hjerter er ikke med i arbejdet. Sandhedens teori er åbenbar. Mange af dem får ikke del i at finde denne sandhed frem ved intens studium og alvorlig bøn. De ved intet om hvor dyrebart det er, at være nød til at støtte deres standpunkter, som går deres fjender imod. De indser ikke nødvendigheden for en hel indvielse til arbejdet. Deres interesser er splittede mellem dem selv og arbejdet.

Jeg så at før Guds værk kan gøre nogen bestemt fremgang, må prædikanter forvandles. Når de er forvandlet vil de vurdere lønnen lavere og give langt mere vægt på det betydningsfulde, indviede og højtidelige arbejde, som de har modtaget fra Guds hånd for at udrette og som han forlanger at de skal gøre redeligt og godt, som der må aflægge et nøje regnskab til ham. Dagligt gøres en nøje fortegnelse af de regnskabsførerne engle. Alle deres handlinger, selv hjertets hensigter og mål, står nøjagtigt åbenbaret. Intet er skjult fra hans alt? seende øjne vi har at gøre med. Dem, som har brugt al deres energi på Guds sag og som har vovet og investeret noget i denne, vil føle at Guds værk er en del af dem og vil ikke bare arbejde for lønnen. De vil ikke være øjentjenere og forsøge at behage sig selv, men vil indvie sig selv og alle deres interesser på dette højtidelige arbejde.

Nogle kan i deres offentlige virksomhed med menighederne gøre fejltagelser, på grund af manglende omtanke. Det er i deres egen og sagens interesse at de må granske nøje, prøve deres motiver og være sikker på at frigøre sig selv fra selviskhed. De bør holde øje med selvet, når de forkynder ligeframme sandheder til andre, de undlader at efterleve de samme regler og lader Satan sætte noget andet i stedet for det dybe hjertearbejde. De bør være grundige med dem selv og med Guds sag så de ikke arbejder for lønnen og mister synet for arbejdets betydningsfulde og ophøjede karakter. De bør ikke lade selvet herske i stedet for Jesus og de bør være (469) forsigtige med at ikke sige til synderen i Zion, at det skal gå dig godt, når Gud har afsagt en forbandelse over ham.

Prædikanter må vågne op og vise en livlighed, iver og hengivenhed for det, som de i ganske lang tid har været næsten fremmede over for, fordi de har undladt at vandre med Gud. Mange steder gør Guds sag ikke fremskridt. Der er brug for sjælearbejde. Folk er overfyldt med mæthed og fuldskab og dette livs bekymringer. De bliver dybere og dybere indviklet i verdslig virksomhed. De er ivrig efter at få profit. Åndelighed og helligelse er usædvanligt. Den herskende ånd er at arbejde, at samle op og lægge til det til, som de allerede har. "Hvad vil blive enden på alt dette? var mit trykkende spørgsmål.

Konferensmøder har ikke udrettet noget holdbart. Dem, som deltog i møderne førte en samkvemsånd med dem. Prædikanter og folk bringer ofte deres handelsvarer til disse store samlinger og sandhederne, der blev talt fra prædikestolen, gav ikke indtryk på hjertet. Åndens sværd, Guds ord, gjorde ikke sit arbejde; det faldt mat ned på tilhørerne. Guds ophøjede arbejde var sat i tæt forbindelse med timelige sager.

Prædikanterne må forvandles før de kan styrke deres brødre. De bør ikke forkynde selv, men Kristus og hans retfærdighed. Der behøves en fornyelse blandt folk, men den bør først begynde sit rensende arbejde hos prædikanterne. De er vagtfolk på Zions mure, der skal udstøde en advarselstone til de ubekymrede og intetanende; og skal også fortælle hyklernes skæbne. For mig er det som om at nogle af prædikanterne har glemt at Satan stadig lever, ligeså ihærdig, alvorlig og listig som altid; så han stadig forsøger at lokke sjæle fra retfærdighedens sti.

En betydningsfuld del af prædikantgerningen er at bringe helsereformen til folk, så den står i forbindelse med den tredje engels budskab, som en del (470) af det samme værk. De bør ikke selv undlade at antage det og bør fremhæve det overfor alle, som vedkender at tro sandheden.

Prædikanter bør ikke have nogen særskilt interesse udover fra det store arbejde med at lede sjæle til sandheden. Alle deres kræfter behøves her. De bør ikke give sig i kast med at handle varer, med at byde på varerne, eller i nogen som helst forretning, borte fra dette store arbejde. Den alvorlige formaning, der blev givet til Timoteus hviler på dem med den samme vægt og lægger de alvorligste forpligtelser og de mest frygtelige ansvar på dem. »Jeg formaner dig indtrængende for Guds åsyn og for Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde og med tanke på hans tilsynekomst og hans rige: prædik ordet, træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.« »Du derimod, vær ædruelig under alle forhold, bær dine lidelser, gør en evangelists gerning, gør fyldest i din tjeneste.”

Forkerte livsvaner har nedsat den mentale og fysiske følsomhed og al den styrke vi kan opnå. Ved rigtig livsførelse sættes i i det bedste forhold til liv og sundhed og bør helliges uforbeholdent til det arbejde, som Gud har tiltænkt os. Vi kan ikke tillade os at bruge de få svage og forkrøblede kræfter vi har til at varde borde op eller til at blande handel sammen med det arbejde, som Gud har betroet os. Der er nu brug for alle talenter i sind og legeme. Guds værk kræver dette og der kan ikke gøres nogen foretagsomhed udenfor dette store arbejde, uden at det tager tid og styrke fra sind og legeme og således formindsker vort arbejdes kraft og styrke i Guds sag. Prædikanter, som gør dette, vil ikke have al den tid til meditation og bøn og al den styrke og klarhed i sindet som de skal have, for at forstå deres behov som behøver hjælp og for at kunne træde frem »hvad enten det er belejligt eller ubelejligt.« Et rigtigt ord sagt på rette tid kan vinde stakkels, fejlende, tvivlende og

hungrende sjæle. Paulus formanede Timoteus: »Tænk på dette, (471) lev i dette, så alle kan se, at du gør fremgang.”

Kristus fortalte, i løbet af sin gerning, sine disciple dette: »Hvad I binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i Himmelen." Hvis dette er Guds forkynderes ansvarsbetyngede gerning, hvor vigtigt er det så ikke at de fuldt ud giver sig selv til det og tager vare på sjæle ligesom dem, som må aflægge et regnskab. Skal nogen adskilt eller selvisk interesse komme ind og dele hjertet væk fra arbejdet? Visse prædikanter holder sig hjemme og kun tager ud om sabbaten og så vender tilbage og bruger deres energi på landbrug eller tage del i det hjemlige. De arbejder for dem selv i løbet af ugen og derefter bruger resten af deres opbrugte kræfter på Guds værk. Men så svage anstrengelser tager han ikke imod. De kan ikke undvære nogen åndelige eller fysiske kræfter. I bedste fald er deres bestræbelser lige nok. Men efter at de har indviklet sig i alt og opbrugt det hele i løbet af ugens arbejdsdage med dette livs bekymringer og forviklinger, er de fuldstændig uegnet for Guds store, indviede og betydningsfulde arbejde. Sjælenes skæbne er afhængig af den kurs de tilstræber og de beslutninger de gør. Hvor vigtigt er det så ikke at de er mådeholdne i *alle* ting, ikke blot i deres spisevaner, men også i deres arbejde, så deres kræfter må være uformindskede og helliget til deres indviede kald.

Nogle, som bekender sig til at tro den nærværende sandhed, har gjort en stor fejltagelse ved at indføre købmandshandel i en møderække og ved deres handel aflede sindene fra mødernes formål. Hvis Kristus var på jorden nu, ville han drive disse gadesælgere og handlende ud med en svøbe af små snore, uanset om de er prædikanter eller folk, ligesom dengang han kom ind i templet »og jog alle dem ud, som solgte og købte i helligdommen og han væltede vekselerernes borde og duekræmmernes bænke.« (472) Og han siger til dem: »Der står skrevet: Mit hus skal kaldes et bedehus; men I gør det til en røverkule.« Disse handlende kunne undskylde sig med at varerne de solgte var til hellige ofre. Men deres virkelige hensigt var at tjene penge og at opsamle midler.

Jeg så at havde de moralske og forstandsmæssige evner ikke været fordunklet af forkerte livsvaner, ville prædikanter og folk ikke have været så hurtige til at se de onde følger af at blande det hellige med det almindelige. Prædikanter har stået bag talerstolen og forkyndt den alvorligste prædiken og derefter gået i gang med at handle varer og være handelsmand, sågalt i Guds hus. De har derved afledt tilhørernes tanker, fra de indtryk de forsøgte at give og ødelagt frugten af deres arbejde. Hvis deres finfølelse ikke var blevet sløvet, ville de kunne se at de faktisk bragte det hellige ned på niveau med det almindelige. Arbejdet med at sælge bøger bør ikke påhvile prædikanter, som arbejder i ord og lære. Deres tid og kræfter bør holdes tilbage, så deres bestræbelser må gøre fyldest ved mødeserierne. Deres tid og kræfter bør ikke bruges på at sælge vore bøger, da disse ligeså godt kan sælges af dem, som ikke har til opgave at forkynde ordet. Når en prædikant kommer ud på nye marker, kan det være nødvendigt for ham at tage bøger med sig, for at sælge det til folk og det kan i visse andre tilfælde være nødvendigt at sælge bøger og traktater for forlagsvirksomheden. Men dette arbejde bør undgås, når det kan gøres af andre.

Det eneste hvad prædikanterne bør gøre er at forkynde ordet og efter at de har fremhævet højtidelige sandheder for folk bør de bevare en ydmyg værdighed, idet de er den ophøjede sandheds forkyndere og repræsentanter for sandheden, som er overdraget til folk. Efter deres møjsommelige arbejde behøver de hvile. Det er også en bekymring at sælge bøger om den nærværende sandhed, en byrde for sindet og (473) opslidende på kroppen. Hvis der er nogle som har ekstra kræfter og kan belastes uden at de tager skade, er der et betydningsfuldt arbejde til dem og dette er lige netop begyndt når de taler sandheden til folk. Derefter kommer den forbilledlige forkyndelse, den nøje omsorg, at forsøge og gøre andre godt, samtalen, besøget ved ildstedet fra hjem til hjem og komme ind på sindets vilkår og de menneskers åndelige tilstand, som har lyttet til deres prædikener; formane disse, irettesætte dem og trøste de bedrøvede, lidende og fortvivlede. Tankerne skal ikke være trætte så de altid vil være parate, »hvad enten det er belejligt eller ubelejligt.« De bør adlyde en formaning Paulus giver til Timoteus: »Tænk på dette, lev i dette.”

Nogle tager ansvaret arbejdet meget let. De føler at deres arbejde er gjort efter at har forladt talerstolen. Det er en byrde, der skal hjemsøges og drøftes; og dem, som virkelig ønsker at få alt det gode der er til dem og ønsker at høre og lære, så de ser alt klart, bliver ikke hjulpet og tilfredsstillet. Prædikanter undskylder sig selv med at de er trætte, alligevel udtømmer nogle deres dyrebare kræfter og bruger deres tid på arbejde, som andre kunne gøre lige så godt som de. De bør bevare åndelige og fysiske kræfter sådan, som Guds trofaste arbejdsfolk giver deres gerning fuld styrke.

På ethvert vigtigt sted må der være opbevaringsfaciliteter for bøger og blade. Og dem, som virkelig påskønner sandheden bør vise en interesse for at få disse bøger i hænderne på dem som vil læse. Høsten er stor, men arbejderne er få og de få erfarne arbejdere der er i marken har nok at gøre med at arbejde i ord og lære. Mennesker som påstår at Gud har givet dem en byrde for at lære andre sandheden vil rejse sig. Alle disse bør prøves og (474) forsøges. De skal ikke befries fra al bekymring, de skal heller ikke få ansvarsbetyngede stillinger på en gang; men de bør opmuntres, hvis de fortjener opmuntring, så deres gerning styrkes. Det vil ikke være den allerbedste fremgangsmåde for disse, at gå ind i andre menneskers arbejde. Sæt dem først sammen med en erfaren og klog prædikant og han vil snart se hvorvidt de er egnede til at udøve en vindende påvirkning. Unge forkyndere, som aldrig har haft noget arbejde og heller ikke mærket hvor meget åndelig eller fysisk styrke de har, bør ikke opmuntres til at håbe på støtte, uanset deres egen fysiske indsats, for dette vil bare skade dem og være et lokkemiddel for svage mennesker, der ikke kender noget til byrden eller ansvaret, der hviler på Guds udvalgte forkyndere, til at kaste sig ud i arbejdet. Disse tror at de kan lære andre, skønt de selv knap nok har lært de første grundsætninger.

Mange som bekender sig til sandheden er ikke helliggjort ved den eller udrustet med klogskab; de er ikke blevet ledt eller oplært af Gud. Guds folk, i almindelighed, er verdsligsindede og har forladt evangeliets enfoldighed. Det er derfor, at de, i deres handlemåde overfor prædikanter, udviser en mangel på åndelig dømmekraft. Hvis en præst forkynder frit, vil nogle prise ham helt op i hans ansigt. I stedet for at dvæle ved de sandheder han har forkyndt og benytte sig af dem og således vise at de ikke er glemsomme tilhørere, men gerningens gørere, så ophøjer de ham for det han har gjort. De dvæler ved de fattige redskabers egenskaber, men glemmer Kristus, som har brugt dette redskab. Lige siden Satans fald, som førhen var en ophøjet engel i herlighed, har prædikanter faldet fordi de blev ophøjet. Djævelen er behaget ved at ukloge sabbatsholdere har prist deres prædikanter. Vidste de at de hjalp Satan i hans arbejde? De ville være opskræmte hvis de vidste hvad de gjorde. De har været forblændet, de rådførte sig ikke (475) med Gud. Jeg løftede min advarende stemme mod at prise og smigre prædikanter. Jeg har set det frygtelige onde ved dette. Sig aldrig, aldrig et prisende ord om prædikanter op i deres ansigt. Ophøj Gud. Vis altid hensyn til en trofast prædikant, erkend at han har byrder og løft dem om du kan, men sig ikke smigrerne ord til ham, for Satan står klar i sit vagttårn til selv at gøre sådan.

Prædikanter bør ikke benytte sig af smiger eller have personsanseelse. Her har der altid været og stadig er, en stor fare for at fejle, at gøre en lille forskel med de velhavende, eller smigre dem med særlig opmærksomhed, om ikke ved ord. Der er en fare for »at de for fordels skyld smiger folk,« for at nå vinding, men ved at gøre dette, er deres evige liv i fare. Prædikanten kan foretrækkes af velhavende folk og han kan være meget gavmild over for ham; dette tilfredsstiller prædikanten og til gengæld priser han rigelig sin givers godgørenhed. Hans navn kan være fremhævet på tryk og alligevel kan denne rundhåndede giver være helt uværdig til den tillid han får. Hans gavmildhed kommer ikke af noget dybt og principielt ønske, om at gøre godt med hans midler, for at fremskynde Guds sag fordi han værdsætter den, men fra selviske motiver, fordi han vil anses for at være rundhåndet. Han har givet af hans indskydelser og hans rundhåndethed har ingen dybere principper. Han kan være grebet ved at lytte til en betagende sandhed, som et stykke tid har åbnet op for hans bånd; alligevel havde hans rundhåndethed ingen dybere bevæggrund. Han giver af et pludseligt anfald; hans pung åbnes kun i ryk og lukkes ligeså i ryk. Han fortjener ikke ros, for han er i bogstavelig forstand en nærig mand; og hvis han ikke er helt forvandlet vil han høre den knusende anklage: »Og nu, I rige! klag og græd over den elendighed, som venter jer. Jeres rigdom er

rådnet op og jeres klæder er mølædte.« Disse vil til sidst vågne op af et forfærdeligt bedrag. Dem, som har værdsat deres ustabile gavmildhed, (476) har hjulpet Satan til at bedrage dem og fået dem til at tro at de var meget rundhåndede og meget opofrende, skønt de ikke kendte de største principper i gavmildhed og selvopofrelse.

Nogle mænd og kvinder bilder sig selv ind at de ikke betragter denne verdens goder af stor værdi, men de lovpriser sandheden og dets fremskyndelse højere end verdslig fremgang. Mange vil til sidst vågne op og finde ud af at de er blevet bedraget. De har tidligere værdsat sandheden og jordiske rigdomme var, i sammenligning med sandheden, som værdiløs for dem; men efter et stykke tid, når deres verdslige rigdomme blev større, blev de mindre sandhedssøgende. Selv om de havde nok til et godt liv, viste alle, i deres handlinger alligevel, at de på ingen måde var tilfredse. Deres gerninger vidner om at deres hjerter er bundet i jordiske rigdomme. Mere, mere er deres slagord. I dette tager ethvert medlem af familien del i deres arbejde. De giver sig selv næsten ingen tid til helligelse eller bøn. De arbejder tidlig og sent. Usunde og syge kvinder og svage børn oppisker deres svage mål og opbruger den livskraft og styrke de har, for at vinde lidt og få lidt flere penge. De bilder sig selv ind at når de gør dette, hjælper de Guds sag. Et forfærdeligt bedrag! Satan ser på og ler for han ved at de snyder sjæl og legeme ved deres lyst til mere. De gør sig hele tiden dårlige undskyldninger for at snyde dem selv for mere. De er forblændet af denne verdens gud. Kristus har købt dem for sit eget blod; men de stjæler fra Kristus, stjæler fra Gud, river sig selv i stykker og er næsten unødige i samfundet.

De bruger kun lidt tid til at forbedre sindet og kun lidt tid til sociale eller huslige glæder. De er kun til lidt gavn for andre. Deres tilværelse er en frygtelig fejltagelse. Dem, som på denne måde misbruger sig selv, føler at deres måde at arbejde uophørlig på er prisværdig. De ødelægger sig selv ved deres formastelige arbejde. De (477) ødelægger Guds tempel, ved at overtræde menneskekroppens lov gennem alt for meget arbejde hele tiden og alligevel anser de det for at være en dyd. Når Gud sætter dem til regnskab, når han kræver de talenter igen, som han har lånt dem med renter, hvad kan de så sige? Hvilken undskyldning kan de give? Var de hedninger, som intet ved om Gud og blinde i deres afguderiske iver underkaste sig selv Jagannathas vogn, ville deres tilfælde nogenlunde gå an. Men de havde fået lys, de havde fået advarsel efter advarsel mod at passe på deres legemer, som Gud kalder for sit tempel, i en så sund tilstand så muligt, så de kan forherlige ham i deres legeme og ånd, som er hans. De lod hånt om Kristi lære: »Samel jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men samel jer skatte i Himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.« De lader dem indfiltre i verdens bekymringer. »Men de, som vil være rige, falder i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begrænsninger, som styrter mennesker i undergang og fortabelse.« De dyrker deres jordiske rigdomme, som de uvidende hedninger dyrker deres afguder.

De bilder sig selv ind at deres ønske for vinding er at de kan hjælpe Guds sag. Nogle lover at når de har opnået en vis mængde rigdomme, vil de gøre godt med dem og fremhjælpe den nærværende sandheds sag. Men når de har nået denne mængde, er de ikke mere villig til at hjælpe sagen end før. Igen lover de sig selv højtideligt at når har dette ønskværdige hus eller landstykke og har betalt for det, vil de give en stor del af deres midler til at fremme Guds værk. Men idet deres hjertes ønske blev nået, var deres tilbøjelighed, til at hjælpe Guds værk, langt mindre end i da de var fattige. »Sæden, som blev sået iblandt tidsler, det er ham, der hører ordet (478), men timelig bekymring og rigdommens bedrag kvæler ordet og det bliver uden frugt.« Rigdommens bedrag leder dem frem, skridt for skridt, indtil de mister al kærlighed for sandheden og alligevel bilder de sig selv ind at de tror den. De elsker verden og det som er i verden, men kærlighed til Gud eller til sandheden er ikke i dem.

For at skaffe sig lidt penge, indretter mange sig, med fuldt overlæg, på en måde at det nødvendigvis medfører en stor mængde hårdt arbejde på dem, som arbejder ude og deres familier derhjemme. Alle ben, muskler og hjerner belastes til det yderste; en masse arbejde er foran dem og skal gøres og undskyldningen er at de skal udrette lige så meget, som de muligt kan for at der ikke bliver et tab og noget kan gå til spilde. Alt *skal* vindes, koste hvad det vil. Hvad har de opnået? Måske har de fået de vigtigste goder og lagt til dem. Men på den anden side, hvad har de mistet. Deres gode helbred, som er uvurderlig for fattige såvel som for rige, er til stadighed blevet forringet. Mødre og børn har gjort adskillige indhug i deres helbred og styrke. De har troet at en så urimelig udgift aldrig ville tære på deres helbred, indtil de til sidst i overraskelse finder ud af at deres livskraft er opbrugt. De vil intet have i reserve. Livets sødme og lykke er forbitret ved pinefuld smerte og søvnløse nætter. Både fysisk eller åndelig kraft er væk. Manden og faderen der for vindings skyld, gør ukloge aftaler om sit arbejde og det kan være med konens og moderens billigelse, kan som følge deraf, begrave moderen og en eller flere af børnene. Liv og helbred bliver ofret for kærlighed til penge. »Thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vild fra troen og har forvoldt sig selv megen bitter smerte."

Der er et stort arbejde, der skal udrettes for sabbatsholdere. (479) Deres øjne må åbnes og de må se deres egentlige tilstand og blive nidkære og omvende sig, ellers vil de miste det evige liv. Verdens ånd har taget sæde i dem og de er ført i fangenskab af mørkets kræfter. De gav ikke agt på apostelens Paulus' formaning: »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Hos mange hersker en verdslig ånd sammen med begærlighed og selviskhed. Disse ser kun efter deres egen særlige interesser. Den egenkærlige rige mand interesser sig ikke for sin næstes sager, medmindre det er for at finde ud af hvordan han kan gavne sig selv, til skade for sin næste. Det ædle og guddommelige i mennesket er skilt fra, ofret for selviske interesser. Kærlighed til penge er roden til alt ondt. Det fordunkler synet og forhindrer folk at indse deres pligt mod Gud og mod deres næste.

Nogle bilder sig selv ind at de er gavmilde, fordi de ind imellem giver frivilligt til prædikanterne og til fremskyndelsen af sandheden. Alligevel er disse såkaldte gavmilde folk tilbageholdende med deres midler og er på spring til at bedrage. De har denne verdens overflod og det giver dem et stort ansvar som Guds tjenere. Når de hjælper en fattig og hårdt?arbejdende bror, stiller de alligevel krav til den mindste øre. Den negative side af forretning er den fattiges lod. I stedet for at begunstige sin fattige bror, udnytter den skarpskårne og strenge rige mand det hele og lægger til hans ophobede rigdomme på grund af andres ulykke. Han roser sig over sin egen skarpsindighed, men ved sine rigdomme ophober han en stor forbandelse for sig selv og sætter anstødssstene i vejen for sin bror. Ved sin gerrighed og nøjeregnethed afskærer sin mulighed for at gavne ham med sin religiøse indflydelse. Alt dette huskes af denne fattige bror og de alvorligste bønner og tilsyneladende nidkære vidnesbyrd fra hans (480) rige brors læber vil virke til bedrøvelse og afsky. Han ser på ham som en hykler; en bitterhed spirer frem, her er mange blevet smittet. Den fattige kan ikke glemme at han er blevet udnyttet, han kan heller ikke glemme hvordan han er blevet ført ud i vanskeligheder fordi han var villig til at bære byrder, medens den velhavende bror altid havde en undskyldning for at ikke at lægge sin skuldre under byrden. Alligevel kan den fattige være så gennemsyret af Kristi Ånd så han kan tilgive sin rige brors misbrug.

Sand, ædel og loyal godgørenhed findes kun sjældent blandt velhavende. I deres iver efter at få rigdom overser de menneskers krav. De ser eller mærker ikke deres fattigere brødres trange og ubehagelige kår, som måske har arbejdet lige så hårdt som de selv har. De siger lige som Kain: »Skal jeg vogte min broder?« "Jeg har arbejdet hårdt for det jeg har, jeg må passe på det." I stedet for at bede, "hjælp mig til at mærke min smerte", forsøger de hele tiden at glemme at han har smerter og krav på deres medlidenhed eller gavmildhed.

Mange velhavende sabbatsholdere har skyld for at udnytte de fattige. Tror disse at Gud ikke lægger mærke til deres små tarveligheder? Hvis deres øjne kunne åbnes ville de se en engel følge med dem hvor de går og gøre en nøjagtig fortegnelse over alle de handlinger de gør hos deres familier og på deres arbejde. Det sande vidne vil sige om dem: »*Jeg kender dine gerninger*.« Idet jeg så denne ondskabsfulde og bedrageriske ånd, som selv er blandt sabbatsholdere, råbte jeg i min ånds kval. Dette store onde, denne frygtelige forbandelse, lukker sig i disse sidste dage omkring nogle fra Israels Gud og gør dem afskyelige for selv ædelt sindet ikke-troende. Dette er det folk som bekender sig til at afvente Herrens komme.

Der er en gruppe fattige brødre som ikke er fri for fristelse. De er leder dårligt, de har ingen god dømmekraft, de ønsker at få midler uden at tage (481) det lange møjsommelige slid. Nogle har så travlt med at forbedre deres vilkår at de kaster sig ud i forskellige foretagender uden at rådføre sig med mennesker med god dømmekraft og erfaring. Deres forventninger indfries sjældent, i stedet for at vinde, taber de og så vil der komme fristelse og en tilstand der vil gøre den rige misundelig. De ønsker oprigtigt at blive hjulpet af deres brødrenes rigdomme og føler sig plaget fordi det ikke sker. Men de er ikke værdige til at få særlig hjælp. De har bevist at deres arbejde går spildt. De har været ustabile i deres sager og er fyldt med bekymringer og uro, som kun giver lidt tilbage. Disse brødre burde lytte til de mere erfarnes råd. Men ofte er disse, de sidste der søger råd. De tror at de har rigtig god dømmekraft og vil ikke undervises.

Disse er ofte netop dem, som er bedraget af de skarpsindige, drevne handelsmænd hvis fremgang er afhængig af bedragets art. Disse burde lære at der ikke kan gives tillid til sådanne handelsfolk. Men brødrene tager let på netop de sager, som de burde betvivle og undgå. De tager ikke Paulus' belæring til Timoteus med sig hjem: »Ja, gudsfrygt er virkelig en stor vinding - sammen med nøjsomhed.« »Når vi har føde og klæder, skal vi lade os nøje med det.« Lad ikke den fattige tro at den rige er de eneste der er begærlig. Medens de rige har det, som de kan have i deres begærlighed og forsøger at få endnu mere, er de fattige i stor fare for at tragte efter de riges gods. Der er ganske få i vort store land, som virkelig er så fattige at de behøver hjælp. Hvis de bestræbte sig på det rigtige ville de næsten altid være uden mangel. Min opfordring til de rige er: Del gavmildt med jeres fattige brødre og brug jeres midler til at fremskynde Guds sag. De virkelig fattige, som er blevet fattig ved ulykke og sygdom, fortjener jeres særlige omsorg og hjælp. »Endelig: Vær alle enssindede, medfølende, kærlige imod brødre, barmhjertige, ydmyge.

Til mænd og kvinder, som vedkender sig gudfrygtighed og regner med at blive optaget til himlen uden at se døden: Jeg advarer jer, at I må være mindre begærlig efter vinding og have mindre bekymringer for jer selv. Genvind jeres gudfrygtige mandsmod og jeres fornemme kvindelighed, ved uegennyttig godgørenhed. Afvis jeres havesyge ånd, som I havde før, på det kraftigste. Hvis I ikke nidkært omvender jer, vil Kristus spy jer ud af sin mund. Sabbatsholdende adventister bekender sig til at være Kristi efterfølgere, men mange af deres gerninger gør deres bekendelse til skamme. »Af deres frugter skal I kende dem.« »Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.”

Jeg opfordrer alle, som vedkender at tro sandheden, at tænke over Guds Søns karakter og levned. Han er vort eksempel. Hans liv var præget af uselvisk godgørenhed. Han kom altid i kontakt med den menneskelige smerte. Han gik omkring og gjorde godt. Der var ikke én eneste selvisk handling i hele hans liv. Hans kærlighed for den faldne slægt. Hans ønske om at frelse dem, var så stort at han tog sin Faders vrede på sig og han samtykkede og led straffen for den overtrædelse som styrtede skyldige mennesker i fordærv. Han bar menneskets synder i sit eget legeme. »Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.”

Sand gavmildhed er ofte blevet ødelagt af gods og rigdomme. Mænd og kvinder, i modgang eller i ydmyg fattigdom, kan til tider udtrykke en meget stor kærlighed til sandheden og en særlig interesse for at Guds sag må have fremgang og for deres medmenneskers frelse. De vil gerne fortælle hvad de vil gøre hvis de havde midlerne. Gud prøver ofte disse; han bringer dem lykke velsigner dem i det ene og andet, langt ud over deres forventninger. Men deres hjerter er svigefulde. Deres gode løfter og hensigter er som flyvende sand. Jo mere de har, des mere ønsker de. Jo mere held de (483) har, des mere ivrige er de efter at få fremgang. Nogle af dem, som i deres armod var godgørende, blev fordringsfulde og nærige. Penge blev til deres gud. De glæder sig ved den magt penge giver dem, ved den ære de får derved. Englen sagde: "Læg mærke til hvordan de står prøven. Pas på karakteropbyggelsen når rigdommene påvirker jer." Nogle undertrykker de fattige og vil have deres arbejde for det mindste beløb. De underkuer; penge er magt for dem. Jeg så at Guds øjne hviler på dem. De er bedraget. »Se, jeg kommer snart og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.”

Nogle velhavende nægter at give til prædikanterne. De følger deres systematiske godgørenhed ganske nøjagtigt og roser sig selv for deres punktlighed og gavmildhed og tror at deres pligt ophører her. Det er godt så langt som det går, men her holder deres pligt ikke op. Gud har et krav på dem, som de ikke erkender. Samfundet har krav på dem; deres medmennesker har krav på dem. Ethvert medlem i familien har krav på dem. Alle disse krav bør respekteres; ikke et eneste bør overses eller forsømmes. Nogle giver til prædikanterne og lægger til i kassen med ligeså megen tilfredshed, som om det berettigede dem til himlen. Nogle tror at de ikke kan være Guds sag til hjælp hvis ikke de hele tiden har en stor vækst. De føler at de på ingen måde kan nå op på den pengesum. Skulle vor Frelser sige de samme ord som han gjorde til den selvsikre hersker, »gå hen og sælg, hvad du ejer og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig«, ville de gå bedrøvede bort og, ligesom ham, vælge at løbe den risiko at beholde deres afguder og rigdomme frem for at skille sig af med dem, for at sikre sig rigdomme i himlen. Denne hersker påstod at han havde overholdt alle Guds bud fra sin ungdom og var overbevist i sin troskab og retfærdighed og troet at han var fuldkommen. (484) Og så spørger han: »Hvad mangler jeg endnu?« Jesus nedbryder straks hans fornemmelse om sikkerhed, ved at henvise til hans afguder, hans gods. Han havde gods før Herren, som var af større værdi for ham end evigt liv. Den største kærlighed til Gud manglede. Således er det med dem, som hævder at de tror sandheden. De tror at de er fuldkomne, tror at der ikke mangler noget, endskønt de er langt fra fuldkommenhed og værner om afguder, som vil lukke dem ude fra himlen.

Mange har medlidenhed med sydstaternes slaver der er bundet til at arbejde, selv om slaveri findes i deres egne familier. Mødre og børn har fået lov til at slide i det fra morgen til aften; de har ingen hvile. En uophørlig mængde arbejde ligger sammentrængt foran dem. De bekender at de er Kristi efterfølgere; men hvornår er der tid for dem til meditation og bøn og få føde til intellektet, så det sindelag, vi tjener Gud med, ikke må standses i sin vækst? Gud kalder på alle og enhver for at bruge de talenter han har betroet dem, skal bruges til hans ære. Gud har givet os pligt at hjælpe andre. Vor gerning med at gøre godt mod andre er ikke fuldendt før Kristus siger i himlen: »Det er opfyldt.« »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret og lad den urene blev ved at leve i urenhed og lad den retfærdige blive ved at øve uretfærdighed og lad den hellige blive ved at leve helligt.”

Mange lader ikke til at have nogen egentlig fornemmelse af ansvar for Gud. De har fået besked på at tilstræbe den snævre vej, eftersom mange forsøger at gå ind på den og ikke er i stand til det. Himlen forlanger at de skal prøve at også få andre til at gå ind på den snævre vej. Unge og gamle har et stort arbejde at ikke bare at frelse deres egne sjæle, men også andre sjæle. Der er ingen med sund fornuft som ikke har en vis påvirkning. Ved deres ligegyldighed hindrer denne påvirkning at sjælene kommer ind på den snævre vej, eller ved deres alvorlige, ihærdige og utrættelig bestræbelser siger de at (485) man skal stræbe flittigt for at komme ind på den. Ingen er neutrale og ikke opmuntrer eller ikke forhindrer dem. Kristus siger: Dem, som ikke samler med mig spreder. Tag jer i agt gamle og unge; enten gør I Kristi arbejde ved at frelse sjæle, eller også Satans arbejde ved at lede dem til undergang. »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.”

De unge kan udøve en stærk påvirkning, hvis de vil opgive deres stolthed og selviskhed og hellige sig selv til Gud; men de vil i almindelighed ikke bære andres byrder. De bar deres egne. Tiden er kommet hvor Gud kræver en forandring i denne henseende. Han kalder på unge og gamle til at blive nidkære og omvende sig. Hvis de fortsætter i deres lunkne tilstand, vil han udspy dem af sin mund. Det Sanddru Vidne siger: »Jeg kender dine gerninger.« Unge mænd og unge kvinder, jeres gerninger kendes, hvad enten de er gode eller hvad enten de er onde. Er I rige på gode gerninger? Jesus kommer til jer, som en rådgiver: »Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.”

Helsereformen

I det syn jeg fik i Rochester, New York, 25.december, fik jeg vist at vort sabbatsholdende folk ikke har handlet efter det lys, som Gud har givet om helsereformen. Der stadig ligger et stort arbejde for os og at vi, som et folk, har været ret langsomme til at følge Guds åbne forsyn, i betragtning af at han har valgt at lede os.

Jeg fik vist at arbejdet med helsereformen næsten ikke var begyndt. Selvom nogle tager det alvorligt og omsætter deres tro til handling, forbliver andre ligegyldige og har knap nok taget det første skridt mod reform. Det er som om der et ikke-troende hjerte i dem og når denne reform lægger grænser på vellystige appetit, vil mange trække sig tilbage. De har andre guder end Herren. Deres smag og deres appetit er deres gud; og når øksen ligger ved træets fod og dem som har føjet deres fordærvede appetit på bekostning af helbredet kommer i berøring med hinanden og deres synd fremvises, deres afguder viser sig, ønsker de ikke at blive kendt skyldige; og selvom Guds stemme taler direkte, at de skal lægge disse sundhedsødelæggende laster væk, vil nogle stadig klamre sig om de skadelige ting de holder af. De lader til at være forenet med deres afguder og Gud vil snart sige til sine engle: Lad dem være alene.

[Det blev vist mig at helsereformen er en del af den tredje engels budskab og den er lige så tæt knyttet til budskabet som armen og hånden er fæstet til vort legeme. Jeg så at vi, som et folk, må gøre et fremstød i dette store arbejde. Prædikanterne og folket må arbejde sammen. Guds folk er ikke forberedt for den tredje engels høje råb. Vi har et arbejde at gøre for os selv og vi må ikke overlade det til Gud og vente at han skal gøre det for os. Gud har overladt dette arbejde til os og det er et arbejde den enkelte af os må gøre selv. Den ene kan ikke gøre det for den anden. »Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i gudsfrygt.« Frådseri er en meget almindelig synd i vor tid. En grådig appetit gør både mænd og kvinder til slaver. Den formørker deres åndsevner og afstumper de moralske begreber i en sådan grad at de ikke værdsætter Guds ords hellige og ophøjede sandheder. De lavere tilbøjeligheer har fået magten over både mænd og kvinder.

Guds folk må kende sig selv for at kunne blive rede til forvandingen. Vi må forstå at det er nødvendigt for os at kunne sige om vort fysiske legeme som (487) salmisten sagde fordum: »Jeg vil takke dig, fordi jeg er underfuldt skabt; underfulde er dine gerninger; det kender min sjæl til fulde.« Appetitten må altid være underordnet moralen og forstanden. Legemet må være forstandens tjener og ikke omvendt. *Råd og vink* side 27]

Jeg fik vist at der lå et meget større arbejde for os end vi kunne forestille os, hvis vi vil sikre os sundhed, ved at sætte os selv i rette forhold til livet. Dr. A har gjort et stort og godt arbejde i behandlingen af sygdomme og i at oplyse dem, som hele deres liv, har været ligegyldige med at mad, drikke og arbejde opretholder sundheden. Gud har i sin barmhjertighed givet sit folk lys gennem sine ydmyge redskaber, som, for at overvinde sygdomme, må fornægte en vellysten appetit og udøve mådehold i alle ting. Han har fået et stort lys til at skinne på deres stivej. Skal dem, som »i forventning om det salige håb og den store Guds og vor frelsers Jesu Kristi herlige tilsynekomst, han - som hengav sig selv for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode gerninger,« - være bagefter de dagreligiøse, som ikke tror på vor Frelsers tilsynekomst? Dette ejendomsfolk, som han renser sig så de forvandles til himlen uden at se døden, bør ikke ligge bagud andre i gode gerninger. Under deres møje for at rense sig fra kødets og åndens snavs og udvikler hellighed i Gudsfrygt, bør de være langt forud fra nogen anden klasse mennesker på jorden, idet deres bekendelse er langt mere ophøjet end andres er.

Nogle har hånet dette reformarbejde og har sagt at det var unødvendigt og at det er en ophidselse, der adskiller tankerne fra den nærværende sandhed. De sagde at det bragte tingene til yderligheder. Disse ved ikke hvad de taler om. Hvordan kan mænd og kvinder, som vedkender sig at være gudfrygtige, veje sandhedens beviser og fatte Guds krav, så længe de er syge fra deres hoveds isse til deres fodsål, (488) så længe deres fysiske, åndelige og moralske styrke er svækket på grund af deres fordærvede appetit tilfredsstilles og alt for meget arbejde? Er deres moralske og forstandsmæssige evner omtåget kan de ikke værdsætte soningens værdi eller den ophøjede karakter i Guds arbejde, ejheller glæde sig ved studiet af hans ord. Hvordan kan en nervesvag dyspetiker altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver ham regnskab for det håb, som er i ham, med sagtmodighed og frygt. Hvor hurtigt vil en sådan person ikke blive forvirret og nervøs og blive ledt af sin sygelige fantasi til at se sagerne i et fuldstændigt forkert lys. Når den sagtmodighed og ro, der karakteriserede Kristi liv, mangler, vanærer han så han ikke denne sag, når han, trods sin bekendelse, strides med urimelige folk? Ved at se tingene fra et højt religiøst ståsted, bliver vi nidkære reformatorer så vi kan ligne Kristus.

Jeg så at vor himmelske Fader har givet os den store oplysende velsignelse over helsereformen, så vi kan adlyde hvad han kræver og forherlige ham i vore legemer og ånd, som er hans og til sidst stå fejlfri foran Guds trone. Vor tro kræver at vi skal højne standarden og gøre fremskridt. Selvom mange drager andre helsereformatorers metoder i tvivl, bør de, som fornuftige mennesker, gøre noget selv. Vor slægt er i en elendig tilstand, den lider af sygdomme på enhver måde. Mange har arvet sygdomme og lider stærkt på grund af deres forældres forkerte vaner og alligevel lever de selv på den samme forkerte måde og deres børn fører dette videre. De er ligeglade med sig selv. De er syge og ved ikke at deres egne forkerte levevaner bringer dem umådelig stor lidelse.

Der en endnu kun få, som er vågne nok til at (489) indse at deres kostvaner har meget at gøre med deres sundhed, karakter, nytte i denne verden og deres evige skæbne. Jeg så at de, som havde taget imod himlens lys og indser at det er en fordel at vandre i det, har pligt at vise større interesse for dem, som stadig lider på mangel af kundskab. Sabbatsholdere, som venter på deres frelseres snarlige tilsynekomst, burde være de sidste der viser manglene interesse for dette reformarbejde. Mænd og kvinder bør undervises, prædikanter og folk bør nære en byrde for at drøfte emnet og tilskynde andre til det.

Jeg fik vist at vi skulle indrette et sted for de bedrøvede og dem der ønsker at lære hvordan de tager vare på deres legemer, så sygdomme forebygges. Vi bør ikke blive ved med at være ligegyldige og tvinge dem, som er syge og ivrige efter at leve i sandheden til at gå til de populære vandkurbade og få genvundet deres helbred. Der er der ingen forståelse for vor tro. Hvis de genvinder helbredet er dette prisen for deres religiøse tro. Dem, der har haft stærke lidelser på grund af legemlig skrøbelighed, er både mentalt og moralsk svage. Idet de ser fordelene ved at bruge vandet rigtigt, den rigtige brug af luft og den rette kost, forledes de til at tro at lægerne, der har stor held med deres behandling, ikke kan være helt galt på den i deres religiøse tro; da de medvirker i det store gode arbejde hvor lidende mennesker hjælpes, må de have næsten helt ret. På denne måde er vore folk i fare for blive fanget, ved deres anstrengelser for at genvinde helbredet på disse institutioner.

Igen så jeg at dem, som var stærkt befæstet i religiøse principper og er fast besluttet på at adlyde alle Guds krav, ikke kan få den samme gavn af disse nye populære helseinstitutioner, som andre af en anden tro kan. Sabbatsholdere er specielle i deres tro. At holde alle Guds (490) bud, hvad han kræver at de skal, så han kan eje og anerkende dem, er umådeligt svært i en populær vandkur. De må have evangeliets si med sig hele tiden og sigte alt hvad de hører, så de kan vælge det gode og afvise det dårlige.

Vankur?anstalten i ___ har været den bedste institution i de Forenede Stater. Dets ledere har gjort et stort og godt arbejde så vidt angår behandlingen af sygdomme. Vi kan dog ikke have tillid til dets religiøse principper. Selv om de vedkender sig at være kristne, anbefaler de deres patienter spillekort, dans og teater, alt dette tenderer til ondt, eller mildest talt har dette genskin af det onde og er i direkte modsætning til Kristus og hans apostles lære. Samvittighedsfulde sabbatsholdere, som besøger disse institutioner i den tro at genvinde helbredet kan ikke få den fordel som de kunne. De er hele tiden nød til at være på vagt, medmindre de går på kompromis med deres tro og derved vanærer deres Forløsers sag og bringer deres egn sjæl i trældom.

Jeg fik vist at sabbatsholdere burde åbne en vej, så at dem med den samme dyrebare tro kan få behandling, uden at de bruger deres penge på institutioner, hvor deres tro og religiøse principper er i fare og hvor de ikke kan finde forståelse eller enighed i religiøse anliggender. Gud har i sin forudseenhed ledt Dr. B til ___ så han kan få erfaring på det sted han ellers ikke kunne få, for Gud har et arbejde han skal udrette, i helsereformen. Som praktiserende læge har han i årevis fået kendskab til den menneskelige organisme og Gud vil nu med teori og praksis have at han skal lære hvordan de velsignelser, der er inden for menneskers rækkevidde, skal anvendes. Han ønsker at være udrustet hjælpe de syge og undervise dem, som ikke forstår hvordan de skal bevare den styrke (491) og det helbred de allerede har og hvordan de skal forebygge sygdom ved fornuftig brug af himlens hjælpemidler - rent vand, luft og diæt.

Jeg fik vist at Dr. B var en forsigtig og striks samvittighedsfuld mand, en mand, som Gud holder af. Han har gennemgået mange prøvelser, som har virket til hans bedste, selvom han under dem ikke altid kunne se hvor han fik nytte af dem. Dr. B er ikke er ikke et menneske der vil blive ophøjet, selvom han tror sandheden og følger dens sti. Han er ikke egenmægtig eller hoven. Han er bange for at påtage sig den værdighed, som hans stilling lader ham have. Han vil rådføre sig med andre og det er let at bede ham om noget, han skal passe på at han ikke påtager sig byrder han ikke kan overkomme. Han ser og fornemmer hvad der burde gøres og kan komme til at gøre alt for meget. Han er yderst medfølende og forstående og vil gøre det allerbedste for sine patienter; og hvis han fik lov til det, ville han bære så tung en ansvarsbyrde, at han ville knuses under dens vægt.

Indflydelsesrige mænd og kvinder burde hjælpe bror B med deres bønner, deres medfølelse, deres store samarbejdsvilje, deres opmuntrende og fortrøstningensfulde ord og deres råd og vejledning - han vil værdsætte det hele. Hans stilling vil ikke være misundelsesværdig. Hvis han påtager sig så store ansvar vil det ikke være for at få et levebrød, for han kan få dette på en meget lettere måde og undgå bekymring, ængstelse og forviklinger, som en sådan stilling bringer med sig. Kun pligtsfølelsen vil lede ham; og når han har forvisset sig om hvor pligtens sti ligger, vil han følge den og stå ved sin post, koste hvad det vil. Han burde havde de indflydelsesrige medarbejderes forståelse og samarbejdsvilje, dem som Gud vil have til at stå ved hans side og støtte ham i hans møjsommelige arbejde.

Hvis denne verden interesserede sig for det, kunne dr.B udrette mere end i den stilling han har nu. Jeg fik vist at denne (492) stilling ville være meget vanskelig. Der er mange, som ikke har nogen erfaring i dette, ingen forestiller sig hvor stor en sådan virksomhed er og de ønsker tingene efter deres tanker. Nogle kunne undre sig over hvorfor fattige ikke bare kan komme og blive behandlet for ingenting og fristes til at tro det er en indbringende virksomhed; og den ene og den anden vil have noget at skulle have sagt og finder ret mange fejl og lader det gå som det kan; for jeg fik vist at nogle ville anse det for en dyd at være negativ og modsætte sig dette arbejde. De er stolte af at de ikke får tingene, lige så snart de kommer. Ligesom Thomas praler de af deres vantro. Men roste Jesus Thomas? Skønt han fik beviset, ville han have det før han troede og Jesus sagde til ham: »Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror."

Jeg fik vist at der ikke var mangel på midler blandt sabbatsholdende adventister. For øjeblikket er deres største fare at de har opsamlet gods. Nogle får stadig større bekymringer og mere arbejde; de er over? belæsset. Følgen bliver at Gud og det hans sag næsten glemmes; de er åndeligt døde. De er pålagt at gøre et offer til Gud, en gave. Et offer bliver ikke større, men bliver mindre og fortæres. Jeg fik vist, at der hér er en værdifuld virksomhed, som Guds folk kan engagere sig i, en virksomhed hvor de kan sætte deres midler til for hans ære og for fremskyndelsen af hans sag. De fleste af de midler, som er blandt vore brødre, viser sig bare at være til skade for dem, som har dem.

Vort folk burde have deres egen institution, som de selv styrer, til fordel for de syge og lidende iblandt os, som ønsker at få sundhed og styrke så de kan forherlige Gud i deres legeme og ånd, som er hans. Blev en sådan institution styret rigtigt, ville den være et middel til at (493) bringe vore synspunkter frem for mange, som det ellers ville være umuligt for os at nå, idet vi ellers ville forsvare sandheden på normal vis. Nå ikke-troende tyer til en institution, helliget til succesrig behandling af sygdomme og styret af sabbatsholdende læger, vil de komme under direkte påvirkning af sandheden. Når de bliver kendt med vore folk og vore virkelige tro, vil deres fordomme overvindes og de vil få et godt indtryk. Ved at komme under indflydelse af sandheden på denne måde, vil nogle ikke kun få hjulpet deres legemlige skavanker, men vil få lægende balsam til deres synds-syge sjæle.

Idet patienternes helbred forbedres under en klog behandling og de begynder at nyde livet, får de tillid til dem, som har været redskaber for deres helbredelse. Deres hjerter vil være fyldt med taknemmelighed og sandhedens gode sæd vil have lettere ved at finde et sted at være og i visse tilfælde vil de blive næret og spire og bære frugt til Guds ære. En dyrebar sjæl, der frelses vil være mere værd, end alle de midler, der går til for at oprette en institution. Nogle har ikke mod nok til at give efter for deres overbevisning. De kan overbevises om at sabbatsholderne har sandheden, men verden og ikke-troende slægtninge står i vejen for at de antager den. De kan ikke få sig selv hen til det punkt hvor alt ofres til Kristus. Alligevel vil nogen i den førnævnte gruppe gå væk, uden fordomme og stå som forsvarer for syvende-dags Adventisternes tro. Nogle af dem, som går helbredt og godt gavnet væk, vil være midler til at indføre vor tro på nye steder og oprejse sandhedens standard, hvor det ellers ville være umuligt at få adgang. Fordommene er blevet fjernet fra stedet fordi de har haft et ophold iblandt vore folk, med det formål at blive sunde.

Andre vil gennemgå en masse prøvelser når de kommer hjem. Dette skal dog ikke afskrække nogen eller hindre dem i dette gode arbejde. Satan og hans repræsentanter vil gøre alt (494) hvad de kan for at forhindre, for at forvirre og bringe byrder på dem, som oprigtigt går ind for at fremskynde dette reformarbejde.

Vort folk giver deres midler rundhåndet og hvis alle følte betydningen af dette arbejde, kunne denne store virksomhed føres frem uden vanskeligheder. Alle bør nære en særlig interesse for at støtte den. Især dem, som har midler, bør investere i denne virksomhed. Et passende hjem bør indrettes til at tage imod syge patienter, så de, ved hjælp af de rette midler og Guds velsignelse, kan få lindret deres sygdomme og lære hvordan de skal passe på sig selv og således forebygge sygdomme.

Mange, som vedkender sig sandheden, bliver nøjeregnende og egenkærlige. De behøver at blive ængstelige for sagen. De har så mange rigdomme på jorden, at deres hjerter ligger ved deres rigdomme. En stor del af deres rigdomme, er i denne verden og kun en lille del i himlen; derfor er deres hengivenhed til jordiske ejendomme, i stedet for til den himmelske arv. Nu har de en god anledning til at bruge deres midler til gavn for den lidende menneskehed og også til sandhedens fremskyndelse. Denne virksomhed bør aldrig komme til at kæmpe med fattigdom. Disse tjenere, som Gud har betroet midler til, bør nu komme frem til værket og bruge deres midler til hans ære. Dem, som i deres begærlighed tilbageholder deres midler, vil snare opleve en forbandelse end en velsignelse.

Dem, som Gud har tiltroet midler bør lave en fond, som skal bruges til de værdigt trængende der er syge og ikke i stand til at betale for behandlingen på denne institution. Der er nogle dyrebare sjæle, som er værdigt trængende. Deres påvirkning har været til gavn for Guds sag. En fond bør oprettes til at behandle fattige hvor den menighed, hvor patienten bor, afgører om de er værdige til at blive hjulpet. Hvis de ikke (495) har overflod til at give til dette formål og ikke kan kræve det tilbage, vil de fattige være ude af stand til at hjælpe sig selv ud af sygdomsbehandlingen på en sådan institution, hvor der er brug for mange midler. Fra institutionens begyndelse, hvor den kæmper for at overleve, bør den ikke komme i forlegenhed og hele tiden forbruge midler uden at der er en indkomst.

Vidnesbyrd 12 (1867)
En henvendelse til de unge

Unge sabbatsholdere er tilbøjelige til at søge fornøjelser. Jeg så at der ikke var én blandt tyve, som ved hvad erfaringsreligion er. De higer hele tiden efter deres ønske om forandring og morskab; og medmindre de ubedragede og er vågne nok til at sige af hjertet: "jeg vil miste alt, for det gode kendskab til Jesus Kristus min Herre", er de ham ikke værdige og vil lukkes ude fra evigt liv. I almindelighed er de unge i et forfærdeligt bedrag og de vedkender sig alligevel at være gudfrygtige. Deres uhellige liv er en skamplet på det kristne navn, deres eksempel er en fælde for andre. De sætter hindringer for synderen, for i næsten alt er de ikke bedre end de ikke-troende. De har Guds ord, men dets advarsler, formaninger og irettesætteler lades upåagtet, ligesom opmuntring og løfter for de lydige og trofaste er. Alle Guds løfter er på betingelse af ydmyg lydighed. Kun ét forbillede er givet til de unge, men hvordan måler deres liv sig med Kristi liv? Jeg føler mig urolig, når jeg ser den overfladiskhed overalt, som unge mænd og kvinder, der bekender sig til at tro, virkelig udviser. Det lader ikke til at Gud er i deres tanker. Deres tanker er fyldt med dumheder. Deres tale er intetsigende, tom tale. (497) Deres ører er ivrige efter musik og Satan ved hvad der skal til, for at opildne og beslaglægge sindet, så de ikke har lyst til Kristus. Sjælens åndelige længsel efter guddommelig kundskab og efter vækst i nåden, mangler.

Jeg fik vist at de unge måtte mane sig op til et højere stade og gøre Guds ord til deres rådgiver og vejleder. Der hviler alvorlige ansvar på de unge, som de tager for let. Indførelsen af musik til deres hjem, i stedet for de blev tilskyndet til hellighed og åndelighed, har været midler til at splitte tankerne fra sandheden. Tåbelige sange og den populære musik på plader lader til at passe til deres smag. Musikken tager den tid som skulle være helliget til bøn. Musik der ikke misbruges, er en stor velsignelse, men når det bruges forkert er det er forfærdelig forbandelse. Den skaber sindsbevægelse, men giver ikke den styrke og opmuntring, som den kristne kun finder ved nådens trone, så længe de ydmyge gør deres mangler kendt og med stærke råb og tårer beder indtrængende efter himmelsk styrke, så de er styrket mod den ondes stærke fristelser. Satan tager de unge til fange. Oh, hvad skal jeg sige for at få dem til at bryde hans forblændende kraft! Han er en listig charmetrold der lokker dem til undergang. Lyt til den undervisning Guds inspirerede bog giver. Jeg så at Satan havde forblændet de unges sind så de ikke kunne fatte sandhederne i Guds ord. Deres følelser er så sløve at de ikke giver agt på den hellige apostels formaning:

»I børn! vær lydige i Herren mod jeres forældre, thi det er ret. »Ær din fader og moder,« dette er jo det første bud, der er knyttet forjættelse til: »for at det må gå dig vel og du må få et langt liv på [den nye] jord«. »I børn! adlyd jeres forældre i alt, thi det er Herren velbehageligt.« Børn som vanærer og er ulydige mod deres forældre og ser bort fra deres råd og belæring, kan ikke have del på den nye jord. Den nye rengjorte jord vil ikke være et sted for (498) den oprørske, ulydige og utaknemmelige søn eller datter. Hvis de ikke lærer lydighed og underdanighed her, vil de aldrig lære det; de løskøbtes fred skal ikke ødelægges af ulydige og uregerlige børn. Ingen lovbryder kan arve himlens rige. Vil alle de unge være så venlige at læse det femte bud, som blev udtalt af Jehova fra Sinaj og som blev skrevet af hans egen finger på stentavlerne? »Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!"

Jeg blev henvist til mange steder i skriften, som viser klart at Guds vilje angår dem. Denne tydelige lære vil de møde i dommen. Alligevel er der ikke en ung, ud af tyve der vedkender sig at tro den nærværende sandhed, som giver agt på denne bibellære. De unge læser ikke Guds ord så meget så de ved hvad det kræver af dem; og alligevel vil disse store sandheder dømme dem på Guds store dag; hvor unge og gamle vil blive belønnet efter de handlinger de har udført i livet.

Johannes siger: »Jeg skriver til jer, I unge, fordi I er stærke og Guds ord bliver i jer og I har sejret over den onde. Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham. Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden. Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid."

Denne formaning til unge mænd omfatter også unge kvinder. Deres unge fritages ikke fra det ansvar der hviler på dem. De er stærke og ikke nedslidt af bekymringer og af de mange livsår; deres hengivenhed er stor og hvis de trækker den ud af verden og giver den til Kristus og himlen og gør Guds vilje, vil de få håb om et bedre liv, der er varigt og de (499) vil for evigt holde stand og være kronet med herlighed, ære, udødelighed og evigt liv. Hvis de unge lever for at tilfredsstille kødets lyster, øjnenes lyst, livets glans, søger de efter verdens sager, behager deres modstander og adskiller sig selv fra Faderen. Og når de ting de søgte efter er væk, er deres håb brudt og deres forventninger er gået tabt. De vil i deres adskillelse fra Gud angre bitterligt den tåbelighed de begik ved at tjene deres eget behag, tilfredsstille deres egne ønsker og sælge et liv i lykke de kunne have nydt i evighed, for nogle få tåbelige fornøjelser.

»Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden!« siger den inspirerede apostel. Efter denne advarsel siger han: »Hvis nogen elsker denne verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.« Det er en foruroligende kendsgerning at verdens kærlighed dominerer de unges sind. De elsker afgjort verden og det som er i verden og netop på grund af dette finder Guds kærlighed ikke plads i deres hjerter. De finder deres fornøjelser i verden og i det, som er i verden og er fremmed over for Faderen og gaverne fra hans Ånd. Gud vanæres ved den tåbelighed og verdens mode, ved den tomme, nytteløse snak og latter som i almindelighed karakteriserer de unges liv. Paulus formaner de unge til sindighed: »Forman ligeledes de unge mænd til at være sindige i alle forhold og vær selv et forbillede i gode gerninger; og vis i din lærergerning uforfalsket renhed, værdighed, sund, upåklagelig forkyndelse, så den, der står os imod, må blive til skamme, fordi han intet ondt har at sige om os."

Jeg beder indtrængende de unge for deres sjæles skyld at være opmærksom på den inspirerede apostels formaning. Alle disse nådige anvisninger, advarsler og irettesættelser vil enten have smag af liv til liv eller af død til død. Mange unge taler overilet i deres omgang. De vælger at glemme at de, ved deres ord, retfærdiggøres eller fordømmes. Alle bør være opmærksom på vor Frelsers ord: »Et godt menneske tager gode ting frem af sit (500) forråd; og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd. Men jeg siger jer, at menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, de taler. Thi ud fra dine ord skal du frikendes og ud fra dine ord skal du fordømmes.« Der gives for lidt opmærksomhed på den himmelske læreres undervisning. Mange hverken studerer Guds ord eller lægger mærke til dets alvorlige sandheder og disse klare sandheder kommer frem til dommen og de fordømmes.

Ord og handlinger vidner klart om hvad der er i hjertet. Hvis forfængelighed og stolthed, kærlighed til selvet og kærlighed til klæder fylder hjertet, vil samtalen dreje sig om mode, klæder og udseende og ikke om Kristus og himlens rige. Hvis fjendske følelser dvæler i hjertet, vil de give sig til kende i ord og handlinger. Dem, som måler sig selv med andre, gør ligesom andre og ikke kommer højere op, undskylder sig selv på grund af andres fejl, giver skallen næring og forbliver åndelige dværge så længe de fornøjer Satan, ved at give efter for deres egne uindviede følelser. Nogle fæstner sig ved hvad de skal spise og drikke og hvormed de skal klædes. Disse tanker flyder over og ud af hjertet, som om det timelige var et stort mål i livet, det højst opnåelige. Disse personer glemmer Kristi ord: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift."

[De unges hjerter er fyldt med kærlighed til sig selv. Dette er åbenbaret ved deres ønske om at se deres ansigter gengivet af kunstneren. Og de er ikke tilfreds med blot én gang at blive fotograferet, men de går atter og atter hen for at tage deres billede; og hver gang i håb om, at det sidste vil overgå alle de tidligere og vise sig at være skønnere end originalen. Herrens penge bliver bortødslet på denne måde og hvad vindes derved?] Kun den simple skygge på papiret. De timer der skulle være helliget til bøn, bruges på deres (501) eget fattige jeg; dyrebare timer i prøvetiden er således forspildt. [*Buds t unge* side 191-192]

Satan er tilfreds når han ser de unges opmærksomhed tiltrækkes til det, som adskiller deres tanker fra Gud. Så kan bedrageren stjæle sig til at overrumple og de, som er uforberedte på hans angreb, vil de blive fanget. De er ikke klar over at den store himmelske Kunstner bemærker

enhver handling, ethvert ord og at deres opførsel, ja endda hjertets tanker og hensigter står nøjagtig nedskrevet. Alle mangler i deres moralske karakter står afsløret for englenes åsyn og de har det nøjagtige billede, i alle dets misdannelser, foran dem ved dommens fuldbyrdelse. Alle disse tomme og intetsigende ord er skrevet i bogen. Disse falske ord er skrevet ned. Disse bedrageriske handlinger, hvis motiver skjult fra det menneskelige øje, men ses af Jehovas alt?seene øje, er allesammen skrevet med levende bogstaver. Enhver selvisk handling afsløres.

De unge opfører sig i almindelighed som om prøvetidens dyrebare timer var en stor fridag og de er kun sat i denne verden for deres egen fornøjelses skyld og hele tiden blive tilfredsstillet med spænding. Satan har gjort særlige anstrengelser for at få dem til at finde lykke i verdslige fornøjelser og få dem til at retfærdiggøre sig selv ved at få disse fornøjelser til at se ud som uskyldige, harmløse ja endog betydningsfulde for helbredet. Nogle læger har givet det indtryk at åndeliggørelse og helligelse til Gud er skadelig for helbredet. Dette passer sjælenes modstander godt. Der er personer med sygelig fantasi, som ikke fremstiller Kristi religion rigtigt; disse har ikke den rette bibelreligion. Nogle plager hele tiden sig selv, på grund af deres synder; alt hvad de kan se er en fornærmet Gud. De kan ikke se Kristus og hans forløsende kraft gennem hans blods værdi. Disse har ikke tro. I almindelighed er denne klasse de mennesker, der ikke har velafbalancerede tanker. På grund af de sygdomme de har fået fra deres forældre og en fejlagtig oplæring i ungdommen, har (502) de pådraget sig forkerte vaner, som skader deres legeme og forstand og får deres moralske organer til at blive syge og gør det umuligt for dem at handle og tænke rationelt på alle punkter. De er ikke velafbalancerede. Gudsfrygt og retfærdighed er ikke ødelæggende for helbredet, men er sundt for kroppen og styrker sjælen. Peter siger: »Den, som vil elske livet og se lykkelige dage,... skal vende sig fra ondt og gøre godt; skal søge fred og jage efter den! Thi Herrens øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.« »Men selv om I også skulle lide for retfærdighedens skyld, er I salige. Nær ingen frygt for dem og forfærdes ikke."

Forvisningen om at man gør det rette er den bedste medicin for syge legemer og sjæle. Guds særlige velsignelse hviler på ham som får sundhed og styrke. Den, som har fået sit sind beroliget og tilfredsstillet i Gud, er på den rette stivej til sundhed. At have en forvisning om at Herrens øjne er på os og at hans ører er åbne for vore bønner er faktisk en tilfredsstillelse. At vide at vi har en Ven, som aldrig begår fejl og som vi kan betro alle sjælens hemmeligheder til, er et privilegium som ord ikke kan beskrive. Dem, som har deres moralske evner omtåget med sygdomme, er ikke de rette til at repræsentere det kristne liv eller hellighedens skønhed. De er ret ofte i fanatismens ild eller det kolde ligegyldigheds vand eller i et upåvirkeligt mørke. Kristi ord er af større værdi end de anskuelser alle universets læger har: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« [Dette er det første store mål: Himmeriget, Kristi retfærdighed. Alle andre mål, man ønsker at nå, bør komme i anden række.

Satan vil fremstille vejen til hellighed som besværlig, medens, vejen til verdens glæder er bestrøet med blomster. Fristeren vil med uægte, forskønnede farver gøre verden, med dens (503) fornøjelser, tiltrækkende for dig. Forfængelighed er et af de stærkeste karaktertræk i vor fordærvede natur og han ved, at han med held kan appellere til forfængeligheden. Han vil lade sine medarbejdere smigre dig. Du vil blive rost, hvilket vil nære din forfængelighed og fremkalde hovmod og selvfølelse og du vil tænke, at med sådanne fortrin og tiltrækkende egenskaber vil det virkelig være meget beklagelige, om du skulle drage bort fra verden og skille dig ud og blive en kristen,] forlade dine kammerater og være som død overfor deres pris og kritik. Satan fortæller dig at du, med de fordele du har, kan nyde verdens fornøjelser. [Men tænk på, at de jordiske glæder får en ende og at du skal høste det, du sår. Er tiltrækkende egenskaber, færdigheder og talenter for værdifulde til at vie til Gud, som har skabt dig og våger over dig hvert øjeblik? Er dine kvalifikationer for gode til at overgive til Gud?

De unge påstår, at de trænger til noget, der kan oplive og adsprede sindet. Jeg så, at flid er en fornøjelse og et nyttigt liv en tilfredsstillelse. Men nogle ivrer stadig for, at de må have noget,] der kan interessere sindet, som forretnings anliggender, visse åndlige aktiviteter og fornøjelser, hvor sindet kan få lindring og [friskes op under bekymringerne og det trættende arbejde. Det, der tiltrænges, er det kristne håb. Den troende vil finde trøst i religionen, en sikker vejleder til den sande lykkes kildespring. De unge burde studere Guds ord og hengive sig til betragtning og bøn og de vil opdage, at deres sparsomme øjeblikke ikke kan blive bedre anvendt. Unge venner! I skulle give jer til at undersøge, om I står i Guds kærlighed. Stræb efter at gøre jeres kaldelse og udvælgelse urokkelig] Det afhænger af jeres egen handlemåde hvorvidt I sikrer jer det bedre liv. [*Herren Kommer 4.marts]*

Visdommens »veje er liflige veje og alle dens stier (504) er lykke.« [De retfærdiges hjem og den evige belønning er høje og forædlede emner for de unge at betragte. Dvæl ved den vidunderlige frelsesplan, det store offer, som herlighedens konge gjorde, for at du, ved hans blods fortjeneste, må blive ophøjet og, ved hjælp af lydighed, til sidst nå helt op til Kristi trone. Dette emne burde udgøre sindets ædelste betragtning. At stå i gunst hos Gud - hvilket privilegium!] At holde nadver med ham - hvad kan rense og ophøje os mere over jordens tåbelige fornøjelser? At få vor fordærvede natur fornyet ved nåden, vor lystesyge appetit og dyriske tilbøjeligheder underkuet, så vi hver dag kan udrette en sejr og stå frem med en ædel og moralsk uafhængighed, vil give fred og god samvittighed som kun kan komme fra dem, der gør ret. [Buds t unge side 231-232]

[Unge venner! Jeg så, at hvis I beskæftiger jer med dette, vil I blive lykkelige, men grunden til, at I er urolige, er den, at I ikke søger hen til den eneste sande Lykkens Kilde. I forsøger altid uden om Kristus at finde den glæde, som findes alene i ham. I ham findes ikke noget skuffet håb. Bøn - oh, hvor er dette dyrebare privilegium dog forsømt! Læsning af Guds ord bereder sindet for bøn. En af de vigtigste årsager til, at I har så lidt lyst til at drage nærmere til Gud i bøn er, at I har gjort jer selv uskikket til dette hellige værk, ved at læse ophidsende historier, som har påvirket indbildningskraften og fremkaldt vanhellige lyster. Guds ord smager da ikke godt og bedestunden forglemmes. Bøn er den kristnes styrke. Skønt alene, er han dog ikke alene. Han føler dens nærværelse, som har sagt: »Se, jeg er med eder alle dage."

De unge behøver netop, hvad de ikke har, nemlig religion. Intet kan tage dennes plads. Bekendelse alene er intet værd. Navne bliver indskrevet i menighedsbøger her på jorden, men ikke i livets bog. Jeg så, at der ikke er en af tyve iblandt de unge, som ved, hvad erfaringsmæssig religion er. (505) De arbejder for sig selv og bekender sig dog til at være Kristi tjenere, men hvis ikke den fortryllelse, som er over dem, bliver brudt, vil de snart komme til at forstå, at de hører til overtrædernes tal. I stedet for en selvfornægtende ånd eller opofrelse for sandhedens skyld, har de fundet en langt lettere vej. I stedet for alvorlig bøn, med tårer og stærke råb til Gud om hans tilgivende nåde om styrke fra ham til at modstå Satans fristelser, har de fundet det unødvendigt at være så alvorlige og så nidkære. De kan klare sig godt uden det. Kristus, herlighedens Konge, gik ofte alene op på bjergene og hen til øde steder for at udøse sin sjæl for sin Fader; men et syndefuldt menneske, i hvem der ingen styrke er, tror at han kan leve uden så megen bøn. samme]

Kristus er vort mønster; hans liv var et eksempel på gode gerninger. Han var en sorgens mand og kendt med smerte. Han græd over Jerusalem fordi de ikke ville frelses ved at tage imod den forløsning han gav dem. De kom ikke til ham så de kunne få liv. Sammenlign dit livsløb med din Mesters, som gjorde et så stort offer for at du kunne frelses. Han brugte ofte hele natten og bad pinefulde bønner i en nedtrykt tilstand. I søger jeres eget behag. Lytter til den tomme og tåbelige snak; hører latteren, spøg og skæmt. Ligner dette mønsteret? Lyt efter, om Jesus omtales? Er sandheden samtalens emne? Er de, som taler, forherliget i Kristi kors? Er denne mode, disse kyser, disse klæder, det som den unge mand siger, eller som den unge kvinde siger, eller fornøjelserne er dette gennemtænkt? Hvilken lystighed! Tiltrækkes engle og trænger de sig omkring dem, for at beskytte mod det mørke, som Satan presser over og omkring dem? Oh, nej. Se, de vender bort i sorg. Jeg så tårer i disse engles ansigter. Skal det være sådan at Guds engle må græde? Sådan er det.

Det evige har kun lidt vægt hos de unge. Guds (506) engle græder når de skriver de bekendende kristnes ord og handlinger ned på rullen. [Engle svæver omkring hin bolig. De unge er forsamlede der; der høres lyd af sang og musik. Det er kristne, som er samlede der, men hvad er det, du hører? Det er en sang, en lystig vise, passende i en dansebule. Se, de rene engle samler deres lys tættere om sig og mørke indhyller dem, der er i huset. Englene flytter sig bort fra scenen. Bedrøvelse står at læse i deres ansigter. Se, de græder. Dette så jeg gentaget et antal gange, blandt sabbatsholdere og især i ___. Musik har optaget de timer, der skulle vare viet til bøn. Musik er den afgud, som mange, der bekender sig til at være sabbatsholdende kristne, tilbeder. Satan har ikke noget imod musik, når han bare kan vinde indpas i de unges sind derigennem. Alt, hvad der kan lede sindet bort fra Gud og optage den tid, der burde helliges hans tjeneste, er noget, Satan kan bruge. Han arbejder gennem de midler, som vil øve den stærkeste indflydelse med hensyn til at holde flest mulig i en behagelig forbindelse, medens de er ligesom lammede af hans magt. Når musikken anvendes ret er den en velsignelse, men den bruges ofte, som et af Satans mest tiltrækkende midler til at fange sjæle i hans garn. Når den misbruges, leder den dem, som ikke er helliget til Gud, til stolthed, forfængelighed og dårskab. Når den får lov til at fortrænge andagt og bøn, er den en forfærdelig forbandelse. Når unge mennesker forsamles for at synge, vil de ofte, skønt de bekender sig til at være kristne, vanære Gud og deres tro ved deres tåbelige samtale og valget af deres sange. Hellig musik er ikke efter deres smag. Min opmærksomhed blev henledt til Guds ords tydelige lære, som man slet ikke har givet agt på. I dommen vil alle disse inspirationens ord fordømme dem, som ikke har villet give agt på dem. Buds t unge side 176-177]

Apostelen Paulus formaner Timoteus »efter befaling af Gud, vor frelser og Kristus Jesus, vort håb«: »Så vil jeg da, (507) at mændene alle vegne, fromt skal løfte hænderne og bede uden vrede og uenighed. Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men med gode gerninger, som det sømmer sig for kvinder, der vedkender sig gudsfrygt."

Peter skriver til menigheden: »Bind derfor op om jeres sinds lænder, vær ædru og sæt fuldt ud jeres håb til den nåde, som bliver jer til del, når Jesus Kristus åbenbares. Som lydige børn må I ikke rette jer efter de lyster, som I før, i jeres uvidenhed, levede i. Men ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd; thi der står skrevet: »I skal være hellige; thi jeg er hellig."

Den inspirerede Paulus befaler Titus at give Kristi menighed en særlig belæring, »så de i ét og alt kan være en pryd for Guds, vor Frelsers, lære.« Han siger: Opdrag »os til at sige nej til ugudelighed og verdslige begæringer og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i den nuværende verden i forventning om at det salige håb og den store Guds og vor frelsers Jesu Kristi herlige tilsynekomst, han, som hengav sig selv for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode gerninger."

Peter formaner menighederne til at være »ædru og våge; jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge.« »Alle tings ende er nær; vær derfor besindige og ædru, så I kan bede.« Desuden siger han: »Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer, dog med sagtmodighed og frygt og med god samvittighed, så de, der håner jeres gode færd i Kristus, må blive til skamme, når de bagtaler jer. Thi det er bedre, hvis det skulle være Guds vilje, at lide, når man gør det gode, end når man gør det onde."

Er de unge i stand til at kunne svare med ydmyghed (508) og frygt, når man spørger efter deres håb? Jeg så at de unge undlader stærkt at forstå vort standpunkt. Forfærdelige ting ligger lige foran dem, en trængselstid som vil prøve karakterens værdi. Dem, som har sandheden forbundet i sig vil udvikles. Dem, som har undgået korset, forsømt livets ord og forgudet sit eget fattige jeg vil blive fundet for lette. De er fanget af Satan og vil, når det er for sent, lære at de har gjort en frygtelig fejltagelse. De fornøjelser de har søgt efter viser, til sidst, sig at være bitre. Englen sagde: "Hellig Gud alt. Selvet må dø. Det ufornyede hjertes naturlige ønsker og tilbøjeligheder må undertrykkes." Fly til den forsømte bibel; de inspirerede ord taler til dig, lad den ikke uden videre gå forbi. Du vil møde ethvert ord igen. Du skal aflægge et regnskab om hvorvidt du har været en gerningens gører og tilpasse dit liv efter Guds ords hellige lære. Hjertets og livets helligelse er nødvendig. Alle som har taget Kristi navn til sig og har sikret sig hans beskyttelse, bør være korsets gode soldater. De bør vise, at de er som døde for verden og at deres liv er skjult sammen med Kristus i Gud.

Paulus skriver til sine brødre i Kolossæ: »Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd. Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til. I er jo døde og jeres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, vort liv, åbenbares, da skal også I åbenbares sammen med ham i herlighed.« »Og over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd. Og lad Kristi fred råde i jeres hjerter; til den blev I kaldede, som lemmer på samme legeme; og vær taknemmelige! Lad Kristi ord i rigt mål bo hos jer, så I med al visdom lærer og påminder hverandre med salmer, hymner og åndelige sange og synger med taknemmelighed i jeres hjerter for Gud. Og alt, hvad I tager jer for i ord eller handling, (509) gør det alt sammen i Herren Jesu navn og sig Gud Fader tak ved ham."

Til efeserne skriver han: »Se derfor nøje til, hvorledes I vandrer, at det ikke er som uvise, men som vise, så I udnytter det gunstige øjeblik, thi dagene er onde. Derfor, vær ikke uforstandige, men forstå, hvad der er Herrens vilje. Og drik jer ikke fulde i vin, det fører kun til udsvævelser; men lad jer fylde af Ånden, så I taler hverandre til med salmer og hymner og åndelige sange og synger og spiller i jeres hjerte for Herren og altid siger Gud, vor Fader, tak for alle ting i vor Herres Jesu Kristi navn."

Gud forherliges ved lovprisende sange fra at rent hjerte fyldt med kærlighed og helligelse til ham. Når indviede troende samles, vil deres samtale ikke gå på andres ufuldkommenhed eller har karakter af knurren eller klage; fordi kærlighedens overbærenhed, fuldkommenhedens bånd, vil omgive dem. Kærligheden til Gud og deres brødre strømmer naturligt ud, i hengivne, medfølende og respektfulde ord til deres brødre. Guds fred hersker i deres hjerter; deres ord er ikke tomme, intetsigende og tåbelige, men til trøst og opbyggelse for hverandre. Hvis kristne ville følge den belæring de har fået fra Kristus og hans inspirerede apostle, vil de være en pryd for bibelreligionen og spare sig selv fra adskillige prøvelser og den megen forvirring som de tillægger deres plager som følge af at de tror upopulære sandheder. Dette er en sørgelig fejltagelse. Rigtig mange af de prøvelser de får er de selv uden om, fordi de har forladt Guds ord. De overgiver sig selv til verden, sætter sig selv på fjendens slagmark og frister djævelen til at friste dem. Dem, som absolut holder fast ved Guds ords formaninger og belæring og søger bønligt at kende hans retfærdige vilje, mærker ikke den ubetydelige grund, der er til at klage. Den taknemmelighed de mærker og den Gudsfred, som hersker derinde, skaber en genklang for Herren i deres hjerter og nævner ved ord en (510) gæld, bestående af kærlighed og taknemmelighed, til den kære Frelser, som elskede dem helt til døden så de kunne få evigt liv. Ingen vil vanære en iboende frelser over for andre, ved at skabe spænding fra et musikinstrument, som drager sindet fra Gud og himlen til det lette og ubetydelige.

I hvad som helst de gør, i ord eller handling er de unge pålagt at gøre det hele i den Herre Jesu navn, give tak til Gud og Faderen igennem Jesus. Jeg så at kun få unge forstod hvad det vil sige at være kristen, at ligne Kristus. De må lære sandhederne i Guds ord før de kan tilpasse deres liv til mønsteret. Der er ikke en ung blandt tyve som, i sit liv, har erfaret den adskillelse fra verden som Herren kræver af alle dem, der vil være medlemmer af hans familie, børn af den himmelske konge. »Derfor: »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren og rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige."

Hvilket løfte, der her er givet på betingelse af lydighed! Har I afskåret jer fra venner og slægtninge og er besluttet på at adlyde Guds ords ophøjede sandheder? Fat mod, Gud har gjort tilvejebringelser for jer, hans arme er åbne for at tage imod jer. Skil jer ud, vær adskilt og rør ikke den urene, så vil han tage imod jer. Han lover at være en Fader for jer. Oh, hvilken forbindelse er der! højere og helligere end nogen

jordiske bånd. Hvis I gør ofret, hvis I forlader fader, moder, søstre, brødre, hustru og børn for Kristi skyld, vil I ikke være venneløs. Gud optager jer i sin familie; I bliver medlemmer af himlenes kongelige husstand, sønner og døtre af den Konge som regerer over himlenes himle. Kan I ønske dig noget højere end det som er lovet her? Er dette ikke nok? Englen sagde: "Hvad kunne Gud gøre mere for menneskenes børn end hvad han allerede har gjort? Hvis en sådan kærlighed, så ophøjede (511) løfter ikke værdsættes, kunne han så finde på noget højere, noget rigere og mere ædelt? Alt hvad Gud kunne gøre er blevet gjort for menneskenes frelse og menneskernes hjerter blev alligevel forhærdet. Fordi de er omgivet af en så stor mangfoldighed af velsignelser fra Gud, tager de imod dem, som noget almindeligt og glemmer deres elskværdige Velgører."

Jeg så at Satan er en vagtsom fjende, som er opsat på at lede de unge til handlinger, som er helt i modsætning til det, som Gud bifalder. Han ved godt at der er ingen andre end unge mænd og kvinder, overgivet til Gud, som kan udrette så meget godt. Hvis det var rigtigt kunne de unge udøve en mægtig indflydelse. Prædikanter og lægfolk, som har arbejdet i årevis kan ikke have den halve indflydelse på unge, som de unge der er helliget til Gud, kan have på deres kammerater. De burde føle at et ansvar hviler på dem, for at gøre alt hvad de kan, for at deres medmennesker. Omend skal deres fornøjelser og naturlige ønsker ofres. Tid, om nødvendig også midler, bør helliges Gud. Alle, som vedkender at være gudfrygtige burde føle den fare de er i, som ikke er i Kristus. Deres prøvetid vil snart være til ende. Dem, som har udøvet en indflydelse for at frelse sjæle og stået under Guds vejledning og alligevel undlod at gøre deres pligt på grund af selviskhed, magelighed, eller fordi de skammede sig over Kristi kors, vil ikke bare miste deres egne sjæle, men vil have den stakkels synders blod på deres klæder. Disse vil blive krævet til regnskab for det gode de kunne have gjort, om de har været helliget Gud, men ikke gjorde på grund af deres upålidelighed. Dem som virkelig har smagt den forløsende kærligheds sødme, vil ikke - og kan ikke - hvile for alle, som de omgåes, der kender til frelsesplanen. De unge burde spørge: ""Herre, hvad vil du have mig til at gøre?" Hvordan kan jeg ære og forherlige dit navn på jorden?" Sjæle fortabes overalt omkring os og hvilken byrde (512) bærer de unge for at vinde sjæle for Kristus? Dem, som går i skolen bør have en indflydelse fra Frelseren; men hvem nævner Kristi navn? og hvem ser man, i stor alvor, bedende med sine kammerater, for at opgive syndens veje og vælge hellighedens sti?

Jeg fik vist at det var den kurs de unge troende skulle læge sig, men de gjorde det ikke; det passer dem bedre at være sammen med syndere og spotte og fornøje sig. De unge har en stor nyttevirkning, men de ser det ikke. Oh, om de dog ville bruge deres tanker på måder at komme til fortabte syndere og gøre hellighedens sti kendt for dem og ved bøn bare vinde en sjæl for Kristus! Hvilket fantastisk virke! En sjæl til at prise Gud ud i evigheden! En sjæl der nyder glæde og evigt liv! En perle i deres krone til at skinne for evigt! Men mere end én kan bringes fra vildfarelse til sandhed, fra synd til hellighed. Herren siger ved profeten: »og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid.« Således vil dem, som går ind i arbejdet med at frelse fortabte sjæle blive rigeligt belønnet i himlens rige.

Jeg så at mange sjæle kunne frelses, hvis de unge var, hvad de burde være, helliget til Gud og til sandheden, men de havde almindeligvis i en stilling hvor de havde meget arbejde, ellers ville de selv komme af verden. De er en kilde til konstant uro og hjertesorg. Tårer flyder for deres skyld og kvalfulde bønner presses ud fra forældrenes hjerter til deres bedste. De fortsætter alligevel, ligeglad med den smerte, deres handlemåde bevirker. De planter torne i deres bryst, som ville dø for at redde dem og fået dem til det, som Gud har tænkt at de skulle, ved Kristi blods fortjeneste.

De unge bruger deres evner til at udføre dette eller hint pæne (513) kunststykke, men føler ikke at Gud kræver at de skal bruge deres talenter bedre, hvilket vil smykke deres bekendelse og forsøge at vinde sjæle, som Kristus døde for. En sådan frelst sjæl er af større værdi end verdslighed. Guld og jordiske rigdomme kan ikke sammenlignes med bare en fattig sjæl.

Unge mænd og unge kvinder, jeg så at Gud har et arbejde til jer at gøre; tag jeres kors op og følg Kristus, ellers vil I være ham uværdige. Når I forbliver ligegyldige, hvordan kan I så sige hvad Guds vilje er om jer? og hvordan kan I forvente at blive frelst, hvis I ikke som trofaste tjenere gør jeres Herres vilje? Dem, som har evigt liv har allesammen gjort det vel. Herlighedens konge vil ophøje han til sin højre hånd, medens han siger til dem: »Vel, du gode og tro tjener.« Hvor mange sjæle kunne I redde fra fordærv, hvis I, i stedet for at tage hensyn til jeres egen fornøjelse, søgte efter det arbejde I kunne gøre i jeres Mesters vingård? For hvor mange sjæle har disse sammenkomster og musikudøvelser været et middel til frelse? Hvis I ikke kan vise én sjæl der er blevet frelst ved dette, så vend om, oh vend om til en ny kurs. Begynd at bede for sjæle; drag nær til Kristus, tæt til hans blødende side. Lad en beskeden og rolig ånd smykke jeres liv og lad jeres alvorlige, sønderbrudte og ydmyge bønner stige op til ham efter visdom, så I vil have held med, ikke bare at frelse jeres egne sjæle, men andres sjæle. Bed mere end I synger. Mangler I mere bøn end sang? Unge mænd og kvinder, Gud kalder jer til arbejdet, arbejd for ham. Læg jeres handlinger fuldstændig om. I kan gøre et arbejde som dem, der tjener i ord og lære ikke kan. I kan påvirke en klasse som prædikanten ikke kan.

Rekreation for kristne

Jeg fik vist at sabbatsholdere, som et folk arbejder meget hårdt uden at de lader sig selv få forandring eller hvile. [Det er nødvendigt, at de, der har fysisk arbejde, får rekreation; og det er endnu mere nødvendigt for mennesker, hvis arbejde hovedsalig er åndligt. Det er ikke nødvendigt for vor frelse, ej heller for at ære Gud, at vi stadig lader sindet arbejde og anstrenge sig til det yderste, end ikke når det gælder religiøse sager. Det er fornøjelser, sådanne som dans, kortspil, skak, dam etc, som vi ikke billiger, fordi himlen fordømmer dem. Disse fornøjelser åbner døren til meget ondt. Tendensen i disse ting er ikke heldig, men har en ophidsende indflydelse, idet de for nogles vedkommende, skaber lidenskab for disse spil, som kan lede til hasard og vildt liv. Alle sådanne spil bør fordømmes af kristne og noget aldeles uskadeligt bør sættes i deres sted.

Jeg så, at vore fridage burde ikke anvendes efter verdens mønster og alligevel bør de ikke helt forbigås, thi det vil bringe utilfredshed til vore børn. På sådanne dage, når der er fare for, at vore børn vil blive udsat for dårlig indflydelse og blive fordærvet af verdens forlystelser og ophidselser, bør forældrene finde på noget, som kan indtage pladsen for disse mere farlige fornøjelser. Lad børnene få forståelse af, at I har deres vel og lykke for øje.

Flere familier, som bor i en by eller landsby, kan slå sig sammen og forlade deres beskæftigelse, som har tynget på dem både fysisk og åndeligt og foretage en tur ud i landet til bredden af en smuk sø eller til en yndig skov, hvor der er smukke omgivelser. De bør forsyne sig med enkel, sund føde, de allerbedste frugter og kornsorter og dække bord i skyggen af nogle træer eller under åben himmel. Køreturen, motionen og sceneriet vil forøge appetitten og de kan nyde tilværelsen herude i naturen på en sådan måde, at konger kunne misunde dem.

Ved sådanne lejligheder bør forældre og børn frigøre sig fra alt arbejde, den daglige omsorg og de almindelige bekymringer. Forældre bør blive børn med deres børn og gøre alt så behageligt for dem som muligt. Hele dagen bør bruges til rekreation. Legemsøvelse i den frie natur, er af stor betydning for sundheden for dem, som er beskæftiget indendørs med stillesiddende arbejde. Alle, som kan det, bør betragte det som en pligt, at foretage sådanne udflugter. Man taber ikke noget, men vinder meget. De vil vende tilbage til deres beskæftigelse med nyt liv og med nyt mod til at tage fat på deres arbejde med iver og de er bedre i stand til at modstå sygdom. Buds t unge side 237-238]

Jeg så at kun få indrømmede, det stadige tunge arbejde af som har ansvar for værket i deres embede. De er begrænsede og er indendøre dag efter dag og uge efter uge, medens et stadigt pres på de mentale kræfter nedbryder deres beskaffenhed og svækker deres livstag. Disse brødre er i fare for at bryde ganske pludseligt ned. De er ikke udødelige

og sker der ikke en forandring, slides de op og går tabt på grund af arbejdet.

Vi har dyrebare gaver i A,B og C. Vi kan ikke tillade at de får deres helbred ødelagt, fordi de holdes indendøre og udsættes for uophørlig slid. Hvor kan vil finde folk med deres erfaring til erstatning for dem? To af disse brødre har arbejdet på kontoret i fjorten år og har arbejdet alvorligt, samvittighedsfuldt og uselvisk for Guds sag fremme. De har knapt nok fået nogen afveksling, undtagen hvad feber og andre sygdomme har givet dem. De bør ofte få en en forandring, burde ofte bruge en hel dag til fuld rekreation med deres familier, som ofte er helt afskåret fra deres samvær. Alle kan ikke forlade arbejdet på en gang; men de burde indrette deres arbejde sådan, at én eller to kan gå og lade andre erstatte deres sted og lad så de andre få deres anledning, når det er deres tur.

Jeg så at disse brødre A, B og C burde, af religiøs (516) pligt, tage vare på den sundhed og styrke, som Gud kræver af dem. Herren forlanger ikke at de netop nu skal blive martyrer for hans sag. De vil ikke få løn for at gøre dette offer, for Gud ønsker at de skal leve. De kan tjene den nærværende sandheds sag langt bedre i deres liv end i deres død. Hvis nogen af disse brødre pludseligt blev lammet af sygdom, kan ingen betragte det som en direkte dom fra Herren. Det vil kun være en følge af, at naturens love er brudt. De bør tage agt på de advarsler de har fået, så de ikke overtræder noget og må lide stor straf.

Jeg så at disse brødre kunne gavne Guds sag ved at, så vidt muligt, deltage i præstemøder et stykke fra det sted hvor de arbejder. Det arbejde de har fået betroet er betydningsfuldt og de behøver gode nerver og en god forstand; men det er umuligt at få deres tanker oplivet og styrket hvad Gud vil have dem til, når de hele tiden er på kontoret. Jeg fik vist at det i det store hele ville gavne for sagen for disse mænd, der stod ved arbejdets hoved i Battle Creek, at blive kendt med deres brødre derude, ved at de samledes til møder. Det vil give brødrene derude tillid til dem, som bærer ansvar for arbejdet og dette vil oplive disse brødre til at tænke bedre og de vil bedre blive kendt med arbejdets udbredelse sagens mangler. Det vil oplive deres håb, forny deres tro og forøge deres mod. Den tid det tager vil ikke være spildt, men vil blive brugt til den allerbedste gavn. Disse brødre har egenskaber, som i højeste grad gør dem egnede til at nyde socialt samvær. De vil nyde at komme hjemmefra, til brødrene derude og vil være til gavn og vil selv blive gavnet af at udveksle tanker og synspunkter.

På en særlig måde appeller jeg til bror C til at ændre hans livsmåde. Han kan ikke udfolde sig som andre på kontoret kan. Indendørs stillesiddende beskæftigelse fører ham til et pludseligt nedbrud. (517) Han kan ikke blive ved at gøre som han har gjort. Vi må bruge mere tid ude i den frie luft, have perioder med let arbejde af særlig let art, eller udvise nogle behagelige og afslappende egenskaber. En sådan indespærring, som han havde pålagt sig selv, ville nedbryde beskaffenheden på selv de stærkste dyr. Det er forbandet, det er ondt, en synd mod sig selv, mod det jeg advarer imod. Bror C, du må bruge mere tid ude i den friske luft, til ridning eller til behagelig anvendelse, ellers vil du dø, din hustru bliver en enke og dine børn, som elsker dig så meget, bliver faderløse. Bror C virker opbyggelig på andre, efter ordet. Han kan tjene Guds sag og gavne sig selv, ved at tage ud til store forsamlinger af sabbatsholdere og frembære sit vidnesbyrd, så dem, der har det privilegium at høre ham, opbygges. Denne forandring ville få ham mere ud af døren, ud i den åbne luft. Hans blod flyder langsomt i hans årer af mangel på himlens oplivende luft. Han har gjort sin del af arbejdet på kontoret godt, men han mangler stadig den opildnende påvirkning fra udendørs ren luft og sollys, så hans arbejde gøres mere åndeligt og oplivende.

Den 5.juni 1863 fik jeg vist at min mand bør passe på sin styrke og sundhed, for Gud havde stadig et stort arbejde til os at udføre. I sin forudseenhed havde vi fået en erfaring i dette arbejde, lige fra dets begyndelse og således vil vort arbejde være af større betydning for hans sag. Jeg så, at min mands vedvarende og meget store arbejde udtømte de kræfter, som Gud vil have, at han skal bevare; og dersom han fortsatte med at overanstrenge sine fysiske og mentale kræfter, som han har gjort, vil han opbruge sine fremtidige ressourcer og udtømme sit tilgodehavende og vil bryde ned før tiden og Guds sag vil få frarøvet hans arbejdskraft. Det meste af tiden gjorde han det arbejde, i forbindelse med kontoret, som andre skulle gøre, eller var i gang med forretningsanliggender, som han skulle undgå. Gud vil have at vi (518) skal bevare vor styrke, så styrken kan blive brugt det særlige arbejde andre ikke kan udføre. For den styrke har han opfostret os, beskyttet vort liv og givet os en værdifuld erfaring; på denne måde kan vi være til gavn for hans folk.

Jeg offentliggjorde ikke dette, fordi det var særlig tilegnet os. Hvis der, fuldt ud, blev givet agt på denne advarsel, ville den plage, min mand led så meget af, være sparet. Guds arbejde er påtrængende og tillader tilsyneladende ikke nogen afslapning eller adskillelse fra det. Min mand synes at være tvunget til stadigt opslidende arbejde. Den dybeste grund er bekymringen for brødrene og oprøret i Ivoa holdt hele tiden hans tanker anspændt og de fysiske kræfter blev opbrugt til det yderste. I stedet for at få hjælp, blev byrderne presset tungere ned; og bekymringen var tiltagende i stedet for aftagende. Men der var en udvej, ellers ville Gud ikke have givet dem, den advarsel han gav og ville ikke lade ham bryde ned af anstrengelse. Jeg så at han ikke på nogen særlig måde, blev støttet af Gud og at han ikke ville erkende sine fysiske og mentale kræfters fald, mere end han gjorde.

Når Gud taler, mener han hvad han siger. Når han advarer, lader han dem mærke, at de skal tage sig i agt. Grunden til at jeg nu udtaler mig offentligt, er at den samme advarsel som min mand fik, også gælder andre på kontoret. Jeg så at hvis de ikke ændrer deres kurs, har de samme ansvar for at blive ramt, som min mand havde. Jeg vil ikke have at andre skal lide, som han har gjort. Men det, som er det mest frygtelige er, at de mistes for Guds sag og arbejde, i en tid hvor er mest brug for alles hjælp og indflydelse.

Dem, som er tilknyttet kontoret kan ikke udholde den mængde hårdt arbejde og bekymringer, som min mand har båret i årevis. De har ikke beskaffenheden og ressourcerne at trække på, som min mand havde. De kan aldrig udholde den forvirring (519) og den vedvarende byrde af arbejde, som kom over ham og som han har båret i tyve år. Jeg kan ikke udholde den tanke at nogen på kontoret skal ofre styrke og helbred på grund af for meget arbejde, så at deres brugbarhed ophører før tiden og de er uegnede for arbejdet i Herrens vingård. Det er ikke kun opsamlingen af frugt der er nødvendigt arbejde; alle, som hjælper til, med at grave omkring planterne, vande dem, beskære og løfte de hængende udløbere op og få deres slyngtråde til at vikle sig om det rigtige gitter - den sikre støtte, er arbejdsfolk som ikke kan undværes.

Brødrene på kontoret føler at de ikke kan forlade arbejdet i nogle få dage, for at få forandring og for at få rekreation; men dette er en fejltagelse. De kan og bør gøre sådan. Selv hvis de ikke opnår så meget, vil det være bedre at forlade det nogle få dage, end at blive lammet med sygdom og skilt fra arbejdet i måneder og måske aldrig komme i gang igen.

Min mand mente at det var forkert af ham at bruge tid på at nyde socialt samvær. Han kunne ikke afse hvile. Han mente at arbejdet på kontoret ville vansmægte, hvis han gjorde det. Men at slaget faldt på ham og forårsagede fysisk og mental lammelse, måtte arbejdet føres videre uden ham. Jeg så at brødrene, som havde det ansvarsbetyngede arbejde på kontoret burde arbejde efter en anden plan og ændre deres foranstaltninger. Hvis I behøver mere hjælp, så skal I have det og lad dem få hjælp komme som hele tiden er spæret inde og skal tænke så meget. De bør deltage i præstemøder. De behøver at kaste bekymringerne fra sig, dele deres brødrenes gæstfrihed og nyde mødernes samvær og velsignelser. De vil på denne måde modtage friske tanker og deres overbebyrdede kræfter, vil blive indgydt med nyt liv og de vil vende bedre rustet tilbage til at gøre deres del, så de bedre kan forstå sagens mangler.

Brødre ude omkring, sover I i dette stykke? Svækkes jeres hjerter ved at andre af Guds arbejdere, som I elsker, falder? Disse folk er menighedens ejendom. Vil I lade dem dø under byrderne? Jeg appeller jer om I vil anvise en anden orden. Jeg beder til Gud om at den bitre erfaring, som er kommet over os, aldrig må komme til nogen af vore brødre på kontoret. Især overgiver jeg bror C til din varetægt. Skal han dø af mangel på luft, himlens livgivende luft? Den livsførelse han

udviser afkorter virkeligt hans liv. Når han er så meget inde som han er bliver hans blod urent og trægt, leveren forstyrres og hjertet arbejder ikke rigtigt. Hvis han ikke arbejder på at ændre sig selv, vil naturen tage arbejdet i sin egen hånd. Den vil gøre et stort forsøg på at genoplive organismen ved at udstøde urenheder fra blodet. Den vil samle alle de vitale kræfter til at arbejde og hele organismen vil forstyrres og alt dette kan ende i lammelse eller apopleksi. Hvis han nogen sinde skal komme sig efter den sygdom, vil hans tab af tid være stort; men sandsynlighederne for helbredelse er meget små. Hvis bror C ikke kan komme sig, vil jeg råde jer til brødre, som har en interesse for den nærværende sandheds sag, at tage ham, som Luther blev taget af sine venner og føre ham væk fra hans arbejde.

Siden jeg skrev det førnævnte, lærde jeg at det meste af Tanker om Åbenbaringen (Thoughts on the Revalation) , blev skrevet om natten, efter at forfatterens dagsværk var gjort. Det var den fremgangsmåde min mand forfulgte; jeg protester mod et sådant selvmord. De brødre, som jeg har nævnt, som er tæt tilknyttet kontoret, kunne tjene Guds sag ved at deltage i møder og tage tid til rekreation. De ville sikre sig fysisk helse og åndelig styrke i den bedste tilstand til helligelse i arbejdet. De bør ikke få lov til at føle sig forkrøblet, fordi de ikke får løn. Deres løn bør gå videre og de holdes fri. De gør et stort arbejde.

Reformerende klæder

Som svar på spørgsmål fra mange søstre om den rette længde på de reformerende klæder, vil jeg sige at vi, i vor del af Mischiganstaten, har antaget os den samme længde på omkring 23 centimeter fra gulvet. Jeg tager denne anledning til at svare på disse spørgsmål, for at spare tid på at svare så mange breve. Jeg burde have udtalt mig noget før, men har ventet, om der kom en anledning i Health Reformer'en. Jeg vil alvorligt anbefale ensartethed i længden og vil sige at henved 23 centimeter stemmer overens med mit syn på sagen, da jeg kan udtrykke det i centimeter.

Når jeg rejser omkring fra sted til sted, finder jeg at klædereformen ikke rigtigt slår igennem og jeg tror at der skal siges noget mere nøjagtigt, så der handles ens i denne sag. Denne klædestil er upopulær og af den grund bør de udvise orden og smagfuldhed, som påtager sig den. Jeg har tidligere talt om dette punkt, alligevel svigter nogle og følger ikke de retningslinier de har fået. Der bør være ensartethed i sabbatsholdernes reform?klæder. Dem, som gør sig selv særskilte ved at påtage sig disse klæder bør ikke tro et øjeblik, at det er unødvendig at udvise orden, smag og nethed. Før vore søstre påtager sig reformklæder, bør de skaffe sig mønstre af benklæder og sækkekjolen bæres med den. Det er til stor skade for klædereformen, at nogle indfører en stil i fællesskab, som i enhver henseende trænger til fornyelse, før reformen kan fremstilles rigtigt. Vent søstre, til I kan tage de rette klæder på.

Nogle steder er der stor modstand mod korte klæder. Men når jeg ser nogle af de klæder som søstrene bærer, spekulerer jeg ikke på, om folk væmmes og fordømmer klæderne. Der, hvor klæder vises frem, som de skal, er alle ærlige personer tvunget til at indrømme at de er fordringsløse og praktiske. I nogle af vore menigheder har jeg set alle former for reform?klæder, (522) og alligevel har de ikke givet svar på den beskrivelse, jeg fik. Nogle viser sig med hvide muslim?bukser, hvide ærmer, sorte uldmusselin?klæder og en ærmeløs sækkekjole af samme beskrivelse som klæderne. Nogle har en kaliko (slags tæt lærredsvævet bomuldstøj) med ærmer skåret efter deres egen smag, ikke efter "mønsteret", uden stivhed eller afstivning der giver dem form og de sætter sig tæt om benene. Der er ganske bestemt intet i disse klæder, som viser smag og orden. Sådanne klæder ville ikke anbefale sig selv, til at blive dømt gode af fornuftsbetonede folk. Det en vansirene klædning, i enhver betydning.

Søstre, som har modsat sig deres mænd, har spurgt efter mit råd om at påtage sig korte klæder modsat deres mænds ønsker. Jeg råder dem til at vente. Jeg betragter ikke klædespørgsmålet af så livsvigtig betydning som sabbaten. Om det sidste kan der ikke være nogen betænkelighed. Men det problem, mange stilles overfor om klædedragt, er om en reform er til mere skade for dem end til gavn. Adskillige af disse søstre har sagt til mig: "Min mand kan lide dine klæder; han siger at han har ikke et bebrejdende ord at sige imod dem." Dette har fået mig til at se sådan på det, at vore søstre må fremstille klædereformen rigtigt, ved at de viser nethed, orden og ensartethed i klæderne. Jeg vil gerne udarbejde nogle mønstre, som jeg kan have med mig når vi rejser, til at give til vore søstre som vi møder, eller til at sende med post til alle, der beder om dem. Vor adresse vil blive oplyst i Review.

Dem, som tager de korte klæder i brug bør vise smag i farvevalget. Dem, som er ude af stand til at købe nye klæder, må gøre deres bedste for at udvise smag og sindrighed når de laver gamle klæder om til nye igen. Vær nøjeregnende med at have bukser og klæder i den samme farve og af det samme materiale, ellers vil det være grotesk. Gamle klæder må skæres efter et rigtigt mønster og sammensættes smagfuldt og se ud som nye. Jeg beder jer om, søstre, ikke at danne jeres mønster efter jeres egen særlige idé. Selvom der kan være rigtige mønstre og (523) en god smag er der også urigtige mønstre og en dårlig smag.

Disse klæder behøver ingen krinoliner og jeg håber at de aldrig vil vanæres af dem. Vore søstre behøver ikke at bære mange skørter før dragten udvides. Det er meget mere klædeligt, at et eller to lette skørter falder i naturlig form. Uldmoiré er et fremragende materiale for udvendige skørter; det bibeholder sin stivhed og er holdbart. Hvis der er noget, der skal bæres i skørterne så lad det være meget småt. Quiltinger er unødige. Alligevel ser jeg at de ofte bæres og nogen gange hænger der småting under klæderne. Dette giver et usømmeligt og uordentligt udseende. Hvide skørter, båret med mørke dragter, passer ikke til de korte dragter. Vær omhyggelig med at holde jeres skørter, rene, nette og pæne; fremstil dem af gode materialer og i ethvert tilfælde mindst otte centimeter kortere end dragten. Hvis der bæres noget som udvider skørtet, så lad det være småt og mindst kvart eller en halv yard (en yard er 91,4 cm) fra bunden af dragten eller det yderste skørt. Hvis fløjl eller noget der svarer til fløjl, er sat direkte omkring bunden af skørtet, udvider det kun klæderne forneden og får det til at se meget uklædeligt ud når hende, som bærer klæderne, sidder eller bøjer sig ned.

Ingen behøver at frygte at jeg skal gøre klædereformen til en af mine hovedpunkter når vi rejser rundt. Dem, som har hørt mig i dette spørgsmål, må handle efter det lys der allerede er givet. Jeg har gjort min pligt; jeg har ført mit vidnesbyrd frem og dem, som har hørt mig og læst det som er skrevet, må nu tage ansvar for at tage imod lyset eller forkaste det. Hvis de vælger at vove at være glemsomme hører og ikke værkets gørere, løber de deres egen risiko og vil stå til regnskab over for Gud, for den kurs de tilstræber. Jeg er afklaret. Jeg skal ikke tilskynde nogen og ikke fordømme nogen. Det arbejde er ikke overdraget til mig. Gud kender sine ydmyge, velvillige og lydige børn og vil belønne dem, efter hvor trofast de opfylder hans vilje. For mange er klæde?reformen for simpel og ydmygende at antage. (524) De kan ikke løfte korset. Gud arbejder med simple midler for at adskille og udmærke sine børn fra verden; men nogle har forladt værkets og Guds vejes enkelhed, så de er oven over værket og ikke i det.

Jeg blev henvist til fjerde Mosebog 15, 38-41: »Tal til israelitterne og sig til dem, at de slægt efter slægt skal sætte kvaster på fligene af deres klæder og at de på hver enkelt kvast skal sætte en violet purpursnor. Det skal tjene eder til tegn, så at I, hver gang I ser dem, skal komme alle Herrens bud i hu og handle efter dem og ikke lade eder vildlede af eders hjerter eller øjne, af hvilke I lader eder forlede til bolen - for at I kan komme alle mine bud i hu og handle efter dem og blive hellige for eders Gud. Jeg er Herren eders Gud, som førte eder ud af Ægypten for at være eders Gud. Jeg er Herren eders Gud!« Her påbyder Gud udtrykkeligt en meget enkel klædedragt for Israels børn - i den hensigt at adskille dem fra de afgudsdyrkende nationer omkring dem. Når de så på deres særlige klæder, huskede de, at de var Guds lovlydige folk og at han på en mirakuløs måde, havde fået dem ud af det ægyptiske fangenskab, så de tjener ham og er ham et helligt folk. De skulle ikke tjene deres egen lyst, eller efterligne de ugudelige nationer omkring dem, men forblive et tydeligt adskilt folk, så at alle, der ser på dem, kan sige: Disse har Gud bragt ud af Ægyptens land, de holder tibuds loven. En israelit kunne genkendes lige så snart man så ham, for Gud adskilte ham som sin, ved hjælp af simple midler.

Den ordre Israels børn fik af Gud til at sætte en violet purpursnor på deres klæder havde ingen direkte indflydelse på deres sundhed, kun at Gud ville velsigne dem, når de var lydige og purpursnoren ville minde dem om Jehovas store krav og beskyttede dem fra opblanding med andre nationer, tilslutte sig deres drukfester og spise svinekød (525) og overdådig mad, til skade for helbredet. Gud vil nu have at hans folk antager reform?klæderne, ikke kun for at de skal adskille sig fra verden, som hans "særskilte folk", men fordi en fornyelse i klæderne er absolut nødvendig for fysisk og åndelig sundhed. Guds folk har i stor udstrækning mistet deres særlighed og er gradvist formet efter verden og opblandes med den, indtil de i mange henseender bliver som den. Dette er til Guds mishag. Han leder dem, som han ledte Israels børn i fortiden, at de må komme ud af verden og opgive deres afguderiske vaner, ikke følge deres eget hjerte (for deres hjerter er ikke helligede) eller deres egne øjne, som har ledt dem til at forlade Gud og tilslutte sig verden.

Noget må komme frem så Guds folks tag på verden løsnes. Reformklæderne er simple og sunde og dog er der et kors i dem. Jeg takker Gud for korset og bøjer mig, med glæde, for at løfte det. Vi er blevet så stærkt forenet med verden, at korset ikke er inden for synsvidde og vi lider ikke for Kristi skyld. Vi skal ikke opfinde noget, så vi kan lave et kors; men hvis Gud giver os et kors, bør vi bære det med glæde. Ved at tage imod korset adskilles vi fra verden, som ikke elsker os og lader hånt om vor særhed. Kristus blev hadet af verden, fordi han ikke var af verden. Kan hans efterfølgere forvente at klare sig bedre end deres Mester? Hvis vi lever, uden at modtage fordømmelse eller vrede fra verden, kan vi være foruroliget, for det er vor tilpasning til verden, som gør os så meget lig den, at der ikke er noget, der kan vække deres misundelse eller ondskab, der er ingen ånds?kollision. Verden foragter korset. »Thi ordet om korset er vel for dem, som fortabes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft.« 1.Korinter 1,18 »Men det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet, for mig og jeg for verden.« Galaterne 6,14*

Gætterier om Battle Creek

I 1865 så jeg at nogle, som følge af misundelse, følte sig fri til at tale letsindigt om menigheden i Battle Creek. Nogle ser mistænksomt på alt hvad der sker på dette sted og de lader næsten som om, at de har fordel af mistilliden til Battle Creek. Gud er vanæret ved en sådan ånd og handlemåde. Fra hvilken kilde skal vore menigheder rundt omkring, få deres lys og kundskab til sandheden fra? Det skal være fra de midler, som Gud har ordineret, som samler sig ved Battle Creek. Hvem har sagens byrde? Det er dem, som nidkært arbejder i Battle Creek. Byrder og svære prøvelser kommer nødvendigvis på dem, som står i fronten i det heftigste slag og forvirring og trættende overvejelser følge med alle, som træffer betydningsfulde beslutninger i forbindelse med Guds arbejde. Brødrene derude, som er fri for alt dette, bør nære taknemmelighed og prise Gud, fordi de er begunstiget således og bør være de sidste der er jaloux, misundelige og kværulantiske og har standpunktet: »Angiv ham!« og »Vi vil angive ham!”

Menigheden i Battle Creek har båret byrden at holde konferenser, som har været en streng belastning på alle. Som følge af dette ekstraarbejde, har mange pådraget sig svagheder som har varet ved i måneder. De har båret byrderne med glæde, men har følt sig bedrøvet og modløs af nogles hjerteløse ligegyldighed og andres ubarmhjertige jalousi, efter at de er vendt tilbage til de forskellige menigheder de kom fra. Nogle kommer forsætligt med tankeløse bemærkninger, andre gør det i uforsigtighed - om dem, som bærer byrderne, der og om dem, som står ved arbejdets hoved. Gud har lagt mærke til alle disse replikker og den jalousi og misundelse, som fremkalder dem; en nøjagtig optegnelse (527) er foretaget. Mange takker Gud og bagefter vender om og dragers i tvivl og finder fejl ved netop de ting som himlen har forordnet - at de er det, de er eller det, som de burde være. Hvor meget mere ville det ikke behage Gud at de spillede Arons og Hurs rolle og hjalp med til at holde deres hænder oppe, som bærer arbejdets store og tunge byrder i forbindelse med Guds sag. Dem, som knurrer og beklager sig, burde blive hjemme, hvor de vil være væk fra fristelsens vej, hvor de ikke kan finde føde til deres jalousi, onde formodninger og kværulanti; for sådanne menneskers tilstedeværelse er kun til byrde for møderne; de er skyer uden vand.

Dem, som føler sig fri til at finde fejl hos og kritisere dem, som Gud har valgt til at gøre en betydningsfuld del i dette sidste store arbejde, burde hellere søge efter at blive forvandlet og opnå Kristi sindelag. Lad, dem mindes Israels børn, som var hurtige til at finde fejl hos Moses, hvem Gud havde bestemt til at lede sit folk til Kanan og de knurrede endda over Gud selv. Alle dem, som knurrede, faldt i ørknen. Det er let at gøre oprør, før tingene overvejes rationelt, roligt og er det bragt i orden, er det let at kæmpe, uanset om der er noget at kæmpe for. Israels børn er et eksempel for os, som verdens ende vil komme til.

Det er lettere for mange at finde fejl og drage sagerne i Battle Creek i tvivl, end at sige hvordan så skal gøres. Nogle påtager sig endda det ansvar, men de vil snart finde ud af, at de er utilstrækkelige og at de vil lade arbejdet gå til grunde. Hvis disse kværulanter selv vil være byrdebærer og bede for arbejdet, vil de selv blive velsignet og velsigne andre ved deres gudfrygtige eksempel og med deres hellige indflydelse og levned. Det er lettere for andre at tale end at bede; disse mangler åndelighed og hellighed og deres indflydelse er til skade for (528) Guds sag. I stedet for at føle, at Battle Creeks arbejde er deres eget arbejde og at de er interesseret i at det går fremad, står de mere ved siden af som tilskuere, for at betvivle arbejdet og finde fejl. Dem, som gør dette, er netop dem, som mangler erfaring i dette arbejde og har kun lidt en smugle for sandhedens sag.

Overførsel af ansvar

De sabbatsholdende brødre, som overlader ansvaret for deres forvaltning til hænderne på deres hustruer, skønt de selv er i stand til at styre dette, er ukloge og derved mishager de Gud. En mands forvaltning kan ikke overflyttes til hustruen. Alligevel forsøger man nogle gange på dette, til stor skade for begge. En troende mand havde nogle gange overdraget sin ejendomme til sin ikke-troende ledsager og håbede derved at gøre hende glad, uskadeliggøre hendes modstand og endelig få hende til at tro sandheden. Men det er ikke desto mindre et forsøg på at købe sig til fred, eller at hyre hustruen til at tro sandheden. De midler, som Gud har lånt manden til at fremskynde sandheden, er overført til én som ikke har forståelse for sandheden; hvilket regnskab vil en sådan tjener aflægge, når den store Mester kræver sit igen, med renter?

Troende forældre har ofte overført deres ejendomme til deres ikke-troende børn og bortlægger dem således, væk fra deres magt, for at give Gud det som er hans. Ved at gøre det på den måde fralægger de sig det ansvar, som Gud har lagt på dem og sætter de midler i fjendens rækker, som Gud havde betroet dem, for at de skulle gives tilbage til ham, ved investering i hans sag, når han krævede det af dem. Det er ikke efter Guds orden at forældre, som kan lede deres egene sager opgiver kontrollen over deres ejendomme også (529) når det er til børn, som har den samme tro. Det er kun sjældent de har den samme helligelse for sagen, som de burde og de er ikke blevet oplært i modgang og sorg så de værdsætter de evige rigdomme højt og det jordiske noget mindre. Midler, der lægges i disse hænder er det største onde. Det er en fristelse for dem, at sætte deres lid til det jordiske og stole på besiddelserne og føle at de kun behøver lidt ved siden af. Når de får midler, som de ikke har opnået ved deres egen anstrengelse, er det kun sjældent de bruges forstandigt.

Den mand, der overfører sine besiddelser til sin hustru, åbner en vid dør til fristelse, uanset om hun er troende eller ikke-troende. Hvis hun er troende og af naturen sparsommelig og tilbøjelig til selviskhed og begærlighed, vil hendes kamp være meget hårdere med hendes mands forvaltning og hendes egen ledelsesevne. For at blive frelst, må hun overvinde alle disse særlige og onde karaktertræk og efterligne sin guddommelige Herres karakter, søge efter anledninger til at gøre andre godt og elske andre, som Kristus elskede os. Hun må opelske de dyrebare kærlighedsgaver, som vor Frelser havde så mange af. Hans liv

var kendetegnet ved en pæn, uegennyttig godgørenhed. Hele hans liv var ikke ødelagt af en eneste selvisk handling. Hvilket motiv manden end måtte have, har han sat en frygtelig anstødssten på sin kones vej som hindrer hende at vinde sejr. Og hvis overførelsen sker til børnene, vil det være det samme dårlig resultat. Gud læser mandens motiver. Hvis han er egenkærlig og har gjort overførelsen for at skjule sin begærlighed og fritager sig fra at gøre noget der fremskynder sagen, vil himlens forbandelse visselig følge efter. Gud læser hjertets hensigter og mål og prøver menneskebørnenes motiver. Hans klare og synlige mishag kan måske ikke tilkendegives som den blev i Annanias og Safiras tilfælde, men alligevel vil straffen til sidst, ikke på nogen måde, være lettere end den de fik. I forsøget på at bedrage (530) mennesker, løj de over for Gud. »Den sjæl, der synder, den skal dø."

Disse kan ikke stå domsprøven bedre end manden, som fik en talent og skjulte den i jorden. Da han blev kaldt til regnskab, anklagede han Gud for at være uretfærdig. »Herre, jeg havde lært dig at kende som en hård mand, der høster, hvor de ikke såede og samler, hvor du ikke spredte og af frygt for dig gik jeg hen og gemte dit talent i jorden; [hvor Guds sag ikke kunne have gavn af den] se, her har du, hvad dit er.« Gud sagde, »Tag nu den talent fra ham og giv den til ham, der har ti talenter;... og kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor. Der skal være gråd og tændersskæren.« Denne mand var bange for at Herren ville få gavn af hans talent.

Jeg så at der er mange, som har pakket deres talenter ind i et stykke stof og skjult den i jorden. Det var som om, de troede at enhver øre, investeret i Guds sag, ville de miste ved indløsningen. Dem som føler det på den måde, er det således. De vil ikke få nogen løn. De giver kun modstræbende fordi de føler sig forpligtet til at gøre sådan. Gud elsker en glad giver. Dem, som blider sig selv ind at de kan overlade deres ansvar til kone eller børn er bedraget af fjenden. En overdragelse af midlerne vil ikke formindske deres ansvar. De står til regnskab for de midler himlen har betroet i deres varetægt og de kan på ingen måde fritage sig selv fra dette ansvar, før de skal give Gud det tilbage, som han har betroet dem.

Kærlighed til verden giver adskillelse fra Gud. »Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.« Det er umuligt for nogen at se sandheden, når verden har deres hengivenhed. Verden kommer ind mellem dem og Gud, omtåger synsevnen og lammer deres følsomhed i en sådan grad at det er umuligt for dem at se de (531) hellige ting. Gud kalder på disse: »Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede! Klag jeres nød og sørg og græd; jeres latter skal vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse!« Dem, som har gjort deres hænder snavsede med verdens besmittelse, pålægges at vaske dens snavs af deres hænder. Dem, som tror at de kan tjene verden og alligevel elske Gud, er tvesindede. Men de kan ikke tjene Gud og mammon. De er mennesker med to sindelag, der elsker verden og mister al fornemmelse om deres pligt mod Gud, alligevel vedkender de at være Kristi efterfølgere. De er hverken det ene eller det andet. De vil miste begge verdner, medmindre de vasker deres hænder og renser deres hjerter ved lydighed mod sandhedens rene principper. »Den, der siger, at han bliver i ham, han er også selv skyldig at vandre således, som Han vandrede.« »Dermed er kærligheden blevet fuldkommen hos os, at vi har frimodighed på dommens dag, thi som han er, således er også vi i denne verden.« »Derved har han også skænket os sine dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær og få del i guddommelig natur."

Det er verdslig begær som ødelægger sand gudsfrygt. Kærlighed til verden og det, som er i den adskilled os fra Faderen. Forkærlighed til jordisk vinding, bliver større blandt dem, som vedkender sig at afvente vor Frelsers snarlige tilsynekomst. Kødets lyst, øjnenes lyst og livets glans behersker selv de bekendende kristne. De søger efter det som er i verden med gerrig lyst og mange vil sælge det evige liv for uhellig vinding.

Sabbatens rette helligholdelse

[Den 25. december 1865 blev det vist mig, at der har været for megen slaphed med hensyn til sabbatens helligholdelse. Man har ikke været punktlig med at fuldføre de almindelige pligter (532) i løbet af de seks arbejdsdage, som Gud har givet menneskene, eller forsigtig med ikke at forgribe sig på en eneste time af den hellige tid, har forbeholdt sig selv. Ingen bør betragte sit menneskelige gøremål som værende af så stor betydning, at det skulle lede vedkommende til at overtræde det fjerde bud, som Herren har givet. Der gives tilfælde, hvor Kristus har tilladt arbejde endog på sabbaten for at redde menneskers eller dyrs liv. Men dersom vi af hensyn til vor egen økonomiske fordel overtræder bogstaven i det fjerde bud, bliver vi sabbatsbrydere og pådrager os skyld for overtrædelse af alle budene; for dersom vi snubler på et punkt, er vi blevet skyldige i alle. Dersom vi for at redde ejendom nogen sinde gør brud på Herrens udtrykkelige befaling, hvor langt kan vi da gå? Hvor skal vi sætte grænsen? Dersom vi overtræder i en lille ting og ikke betragter det som nogen særlig synd for vort vedkommende, forhærdes samvittigheden og de fine følelser lammes, indtil vi kan gå endnu længere og udføre en betydelig mængde arbejde og dog smigre os med, at vi holder sabbaten, medens vi efter Kristi målestok bryder hvert eneste af Guds hellige bud. Der er en mangel hos sabbatsholdere i denne henseende, men Gud er meget nøje og alle, som mener, at de sparer lidt tid eller gavner sig selv ved at gøre et lille indgreb i Herrens tid, vil før eller senere lide tab. Han kan ikke velsigne dem, således som han gerne ville, for de vanærer hans navn og ringeagter hans forskrifter. Guds forbandelse vil hvile over dem og de vil tabe ti eller tyve gange så meget, som de vinder. »Skal et menneske bedrage Gud? I ... bedrager dog mig, ja alt folket gør det!"

Gud har givet menneskene seks dage, hvor da kan arbejde for sig selv, men han har forbeholdt sig én dag, da man specielt skal ære ham. Han skal herliggøres og hans autoritet respekteres. Og dog vil menneskene bedrage Gud ved at stjæle lidt af den tid, Skaberen har forbeholdt sig selv. Den syvende-dag er af Gud holdt tilbage som en hvile tid for mennesket, til menneskets bedste såvel som til hans egen ære. Han så, at den menneskelige natur krævede en (533) dag til hvile fra møje og bekymring og at deres helbred og deres liv ville udsættes for fare, om de ikke fik en tid til afslappelse efter de seks dages arbejde og anspændelse.

Sabbaten blev til for menneskenes bedste og en bevidst overtrædelse af det hellige bud, som forbyder arbejde på den syvende-dag, er i himmelens øjne en forbrydelse så stor, at den mosariske lov krævede overtræderens død. Men dette var ikke alt, hvad forbryderen måtte lide; Gud ville ikke give en overtræder af hans lov adgang til himmelen. Han må lide en anden død, som er den fulde og endelige straf for den, der overtræder Guds lov. Vejl f menigh bd 1 side 147-148]

Politiske synspunkter

I Rochester, New York fik jeg den 25.december 1865 vist mange ting om Guds folk, om arbejdet i disse sidste dage. Jeg så at mange bekendene sabbatsholdere ikke når det evige liv. De undlader at tage advarslen til Israels børn op og vil falde i nogle af deres onde veje. Hvis de fortsætter med disse synder vil de falde som israelitterne og aldrig komme ind i det himmelske Kanaen. »Dette skete med dem, så de kan være advarene eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet."

Jeg så at mange ville falde på denne side af riget. Gud forsøger og prøver sit folk og mange vil ikke kunne holde karakterprøven, som er Guds målestok. Mange vil have et stort arbejde med at overvinde deres særlige karaktersvagheder og være uden plet og rynke eller ligende og være udadlelig for Gud og mennesker. Mange bekendende sabbatsholdere vil ikke være til nogen særlig gavn for Guds sag eller for menigheden, hvis de ikke fornyes gennemgribende - på deres side. Mange sabbatsholdere er ikke rigtige overfor Gud i deres politiske synspunkter. De er ikke (534) i overensstemmelse med Guds ord eller forenet med sabbatsholdende troendes legeme. Deres synspunkter stemmer ikke overens med vor trosprincipper. Der er givet tilstrækkeligt lys, så dem der ønsker rettelser kan blive rettet. Alle, som

stadig bibeholder deres politiske synspunkter og som ikke er i overensstemmelse med sandhedens ånd, overtræder himlens principper. Så længe de forbliver sådan, kan de ikke være i besiddelse af frihedens og hellighedens ånd.

Deres principper og standpunkter på politiske sager er en stor hindring for deres åndelige vækst. De er hele tiden som en fælde for dem og en skamplet for vor tro og dem som bibeholder disse principper vil til sidst være der, hvor fjenden netop ønsker at de skal være, hvor de til sidst vil blive adskilt fra de kristne sabbatsholdere. Disse brødre kan ikke få Guds bifald så længe de mangler forståelse for den undertrykte farvede race og er i strid med vor regerings rene republikanske principper. Gud har ingen større forståelse for oprøret på jorden end for oprøret i himlen, hvor den store oprører betvivlede grundlaget for Guds regering og blev stødt ud sammen med alle, der sympatiserede med ham i hans oprør.

Renter

I et syn jeg fik i Rochester, New York, den 25.december 1865, fik jeg vist at spørgsmålet om at tage renter burde overvejes af sabbatsholdere. Velhavere har ingen ret til at tage renter fra deres fattigere brødre, men de må godt modtage renter fra ikke-troende. »Når din broder i dit nabolag kommer i trang og ikke kan bjerge livet, skal du holde ham oppe; ... Du må ikke tage rente eller opgæld af ham, men du skal frygte din Gud og lade din broder leve hos dig; du må ikke låne ham penge mod renter eller give ham af din føde mod opgæld.« (535) »Du må ikke tage rente af din broder, hverken af penge, eller fødevarer eller andet, som man kan tage renter af. Af udlændinge må du tage rente, men ikke af din broder, hvis Herren din Gud skal velsigne dig i alt, hvad du tager dig for i det land, du skal ind og tage i besiddelse."

Gud blev mishaget af sabbatsholdere for deres havesyge ånd. Deres ønske om vinding er så stærk at de udnyttede deres fattige uheldige brødre i deres lidelse og lagde dette til deres egen allerede overfyldte kamre, skønt disse fattigere brødre led efter de samme midler. »Skal jeg vogte min broder?« vil deres hjerters sprog være.

For nogle få år siden var vi lige ved at miste nogle af de fattigere brødres sjæle, på grund af forkerte indtryk. Satan fristede dem overalt med hensyn til rigdomme. Disse fattigere brødre forventede hele tiden at de ville blive begunstiget, da det er deres pligt at stole på deres egne kræfter; og blev de begunstiget ville det være det værste, der kunne ske for dem. Selvom de var blandt sabbatsholdernes rækker, forsøgte Satan at kuldkaste den fattigere gruppe med sine fristelser. Nogle, som manglede visdom og dømmekraft, har gået deres egen vej og har ikke spurgt efter råd eller fulgt dem. Disse må lide for deres dårlige planer og alligevel føler disse, at de burde begunstiges af deres brødre, som har rigdomme. Disse ting behøver at blive rettet. Den førstnævnte gruppe indser ikke de ansvar, som påhviler de velhavende, heller ikke den rådvildhed og bekymring, som de er tvunget til at have, på grund af deres midler. Alt hvad de kunne se, var at disse personer havde midler, der kunne bruges, medens de selv led mangel på samme. Men i almindelighed havde de velhavende betragtet de fattige i det samme lys, skønt der er en klasse af fattige som gør deres bedste for at forherlige Gud, at gøre godt og efterleve sandheden. Disse personer har en god og solid (536) værdi. Deres evne til at bedømme er god, deres ånd er dyrebar i Guds øjne; og alt det godt, de får udrettet på deres fordringsløse måde, er ti gange større end det gode de velhavende gør, selvom de velhavende må give store pengebeløb ved visse lejligheder. De rige undlader at se og erkende det nødvendige i at gøre godt, at være rig på gode gerninger, rede til at dele ud og være villig til at give videre.

Rigdommenes bedrag

Nogle, som vedkender sig at tro sandheden, lider mangel på dømmekraft og værdsætter ikke den moralske værdi. Personer, som praler meget om deres troskab mod sagen og taler som om de tror de ved alt der er værd at vide, er ikke ydmyge i hjertet. De kan have penge og ejendomme og dette er tilstrækkeligt at give dem indflydelse hos nogle; men det vil ikke forfremme dem det mindste hos Gud. Penge har magt og udøver en mægtig indflydelse. Karakterens fortrin og den moralske værdi overses ofte hos det fattige menneske. Men hvilken bekymring har Gud for penge og for ejendom. Kvæget på tusindvis af bakker er hans. Verden og alt, hvad der er deri, er hans. For ham er jordens beboere som græshopper. Mennesker og ejendomme er på vægten kun som småt støv. Han er uden personsanseelse.

Velhavende mennesker ser ofte på deres rigdomme og siger: Jeg har fået denne rigdom på grund af min klogskab. Men hvem gav dem styrke til at blive velhavende? Gud har givet den evne de har, men i stedet for at give ham æren, tager de den selv. Han vil prøve og forsøge dem og nedbringe deres ære til støvet; han vil fjerne deres styrke og sprede deres ejendomme. I stedet for velsignelse vil de opnå forbandelse. En forkert handling eller undertrykkelse af andre, en fravigelse fra den rette vej, burde hellere afvises af (537) et velhavende menneske, end en som ikke har det. Alle de rigdomme, som de velhavende nogen sinde har haft, er ikke tilstrækkelige til at dække over den mindste synd for Gud. De vil ikke blive godtaget som løsesum for deres overtrædelse. Kun omvendelse, sand ydmyghed, et brudt hjerte, en angerfuld ånd vil blive godtaget af Gud. Og intet menneske kan have sand ydmyghed over for Gud, hvis ikke denne ånd praktiseres over for andre. Intet mindre end omvendelse, bekendelse og synderne opgives er Gud kærkomment.

Mange rige folk har fået deres rigdomme ved nøjeregnende handel, ved at gavne sig selv og ved at skade deres fattigere medmennesker eller deres brødre; og netop disse mennesker er stolte af den kløgtighed og skarpsindighed de har, når de handler. Men Guds forbandelse vil hvile på enhver dollar som opnås på denne måde og på den vækst de giver. I det disse ting blev vist mig kunne jeg se styrken i vor Frelsers ord: »En kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige.« Dem, som har evnen til at erhverve sig ejendomme, behøver hele tiden at være på vagt, ellers vil de deres anskaffelser vende sig til det dårlige og ikke bevare den strenge ærlighed. Her vil mange falde i fristelse og blive bedraget, de vil få tingene for mere end det er værd og ofre deres mandige ædelmodige, gavmilde og rene principper for ussel vinding.

Jeg fik vist at mange, som vedkender sig at være sabbatsholdere, elskede verden og det der er i den, så meget at de er blevet fordærvet af dets ånd og påvirkning; det guddommelige er blevet adskilt fra deres karakter og det sataniske har sneget sig ind og forvandlet dem, så de tjener Satans hensigter, og er uretfærdighedens redskaber. I modsætning til disse mennesker fik jeg vist flittige, ærlige og fattige mennesker som er parate til at hjælpe dem der behøver hjælp og som hellere selv vil lide under de velhavende skade, end at udvise en så nøjeregnende og begærlig ånd som de udviser; (538) mennesker som, selv i det små, sætter en ren samvittighed og rettighed højere end rigdomme. De er ganske villige til at hjælpe andre, villig til at gøre alt de gode de kan, så de ikke samler sig rigdomme; deres jordiske besiddelser forøges ikke. Hvis der er noget, der kræver midler eller arbejde som har et godgørende formål, vil de være de første der bidrager til det på den ene eller anden måde og ofte langt mere end hvad de egentlig evner og således fornægter sig selv visse nødvendige goder, så de kan udføre deres gode hensigter.

Fordi disse mennesker kun praler en smugle af deres jordiske rigdomme, betragtes deres evner, dømmekraft og visdom som utilstrækkelig. Man regner dem for ikke at have nogen særlig værdi og deres indflydelse kan ikke værdsættes af mennesker; men hvordan ser Gud på disse ringe kloge folk? De anses for at være dyrebare i hans øjne og selv om deres rigdomme på jorden ikke vokser, samler de ufordærvelige rigdomme i himlen til sig selv og ved dette viser en kløgtighed, der er langt højere end de kløgtige, beregnende, begærlige og bekendende kristne, ligesom det guddommelige er langt over det jordiske, kødelige og sataniske. Det er den moralske værdi Gud værdsætter. En kristen karakter, uplettet for havesyge, som er dæmpet og er sagtmodig og ydmyg er mere dyrebar i hans øjne end det fineste guld, selv Ofirs guldstykke.

Velhavende folk skal prøves nøjere end det nogen sinde før er blevet. Hvis de står prøven og overvinder deres karakters skavanker og de, som Kristi trofaste tjenere, giver det tilbage til Gud, som er hans, vil der kunne siges til dem: »Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde,"

Jeg blev da henvist til lignelsen om den uretfærdige tjener: »Og jeg siger jer: skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon, for at de, når det er forbi med den, kan tage imod jer i de evige boliger. Den, som er tro idet små, er også tro i det store og den, som er uretfærdig i (539) det små, er også uretfærdig i det store. Hvis I altså ikke har været tro med den uretfærdige mammon, hvem vil så betro jer den rette? Og hvis I ikke har været tro med det, som tilhørte andre, hvem vil så give jer noget at eje selv?"

Hvis mennesker undlader at give det tilbage til Gud, som har lånt dem til brug for hans herlighed og således øver røveri mod ham, begår de et fuldstændigt nederlag. De midler han har lånt dem, kan de forbedre sig med, ved ikke at tabe nogen anledninger til at gøre godt og på den måde kan de hele tiden samle sig skatte i himlen. Men hvis de skjuler talentet, ligesom manden med det ene talent og er bange for at Gud vil få det som deres talent tjener ind, vil de ikke bare miste væksten, som til sidst tildeles den trofaste tjener, men også den kapital som Gud gav dem at arbejde med. Fordi de har røvet fra Gud vil de ikke have rigdomme opsamlet i himlen og de mister også deres jordiske rigdomme. De har ingen bolig på jorden og ingen Ven i himlen til at tage imod den i retfærdighedens evige bolig.

Kristus erklærer: »Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.« ? kan ikke tjene Gud og jeres rigdomme også. »Alt dette hørte farisæerne, som var pengekære og de gjorde nar af ham.« Bemærk Kristi ord til dem: »I er folk, som gør jer selv retfærdige i menneskers øjne; men Gud kender jeres hjerter, thi det, som sættes højt blandt mennesker, [som er rigdomme der opnås ved undertrykkelse, ved bedrag, ved list, ved svig, eller på nogen anden uærlig måde,] er en vederstyggelighed for Gud.« Så præsenterer Kristus de to karakterer, den rige, som er klædt i fint, violet linned og som lever hver dag i overdådighed og Lazarus, som var i ussel armod og så hæslig ud og som bad om brødsmugler som den rige mand ikke ville have. Vor Frelser viste sin vurdering af de to. Selv om Lazarus (540) var i en så elendig og ussel tilstand, havde han en sand tro, en sand moralsk værdi, som Gud så og som han anså at være af en så stor værdi at han tog denne stakkels foragtede lidende mand og satte ham i den mest ophøjede position, medens den ærede og magelige velhavende mennesker, blev stødt ud fra Guds nærhed og strytet i ubeskrivelig ulykke og smerte. Gud værdsætter ikke dette velhavende menneskes rigdomme, fordi han ikke har nogen sand moralsk værdi. Hans karakter er værdiløs. Hans rigdomme anbefaler ham ikke Gud og kan heller ikke vinde hans gunst.

Ved denne lignelse vil Kristus lære sine disciple at de ikke skal bedømme eller værdsætte mennesker efter deres rigdomme eller efter den ære de får fra andre. Dette var den måde farisæerne dømte efter. Selv om de både havde rigdomme og verdslig ære var de værdiløse i Guds øjne og mere end det: de blev foragtet og forkastet af ham fordi der ikke var nogen moralsk værdi eller sundhed i dem. De var fordærvede, syndfulde og afskyelige i hans øjne. Det ringeagtede menneske, foragtet af sine medmennesker og modbydelige i deres øjne, er dyrebare i Guds øjne, fordi han har moralsk sundhed og værdi og på denne måde gør sig egnet til at blive indlemmet i de rene og hellige engles fællesskab og blive en Guds arving og en medarving sammen med Kristus.

I Paulus' formaning til Timoteus advarer han mod en klasse som ikke vil samtykke i gode og sunde ord og som vurderer de rige forkert. Han siger: »Hvis nogen fører fremmed lære og ikke holder sig til vor Herres Jesu Kristi sunde ord og den lære, som sigter på gudsfrygt, så er han opblæst, skønt han intet forstår, men er syg efter ordstrid og mundhuggeri. Deraf kommer misundelse, kiv, smædeord, ondsindet mistanke og idelige rivninger mellem mennesker, der har et fordærvet sind og har sat sandheden til, når de mener, at gudsfrygt er en kilde til vinding. Ja, gudsfrygt er virkelig en stor vinding - sammen med nøjsomhed. Thi vi har ikke bragt noget med ind i (541) verden og kan heller ikke bringe noget ud fra den. Når vi har føde og klæder, skal vi lade os nøje med det. Men de, som er rige, falder i fristelser, snarer, mange uforstandige og skadelige begrænsninger, som styrter mennesker i undergang og fortabelse; thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte. Men du, Guds menneske! fly alt dette og jag efter retfærdighed, gudfrygt, troskab, kærlighed, udholdenhed, sagtmodighed; strid troens gode strid, grib det evige liv, som du er kaldet til og har bekendt dig til med den gode bekendelse i mange vinders nærværelse.« »Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv."

Paulus vil i dette brev indprente for Timoteus, at det er nødvendig at give en sådan belæring, der bør fjerne det bedrag, som så let lister sig ind på den rige, som på grund af deres rigdomme er de fattige overlegne, der på grund af deres evne til at opnå vinding, er de overlegen i kløgt og dømmekraft - der i et kort stykke tid er gudsfrygt. Her er et frygteligt bedrag. Hvor få giver agt på den formaning Paulus gav Timoteus for de rige! Hvor mange smiger sig selv med at deres bjærgsomhed er gudfrygtighed! Paulus erklærer, »Gudsfrygt er virkelig en stor vinding - sammen med nøjsomhed« Selvom de rige bruger hele deres liv til det ene mål at få rigdomme, kan de ikke bringe noget ind i verden, heller ikke bringe noget ud af verden. De må dø og efterlade det som har kostet dem så meget arbejde at få. De sætter deres eget liv på spil, deres evige interesser, for at få disse besiddelser og mister begge verdner.

Paulus viser hvilken risiko mennesker løber når de vil være rige. Men (542) mange er opsat på at blive rige; det er deres hvad de bestræber sig på og i deres iver overses de evige hensyn. De er forblændet af Satan og de får sig selv til at tro at det er med godt fortsæt, de ønsker denne vinding; de forvrænger deres samvittighed, bedrager sig selv og higer hele tiden efter rigdomme. Disse er faret bort fra troen og har viklet sig selv ind i mange sorger. De har ofret deres rigtige og ophøjede principper og opgivet deres tro for rigdomme og hvis de ikke blev skuffet over deres mål, blev de skuffet over den lykke de troede rigdomme ville bringe med sig. De er i vildrede, omtåget af bekymringer; de har gjort sig selv til slaver for deres havesyge og har tvunget deres familier til det samme slaveri og de fordele de høster er "mange bekymringer". »Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf.« Mennesker skal ikke ophobe deres rigdomme og ikke få noget godt ud af dem og fratage sig livets behagelighed og faktisk blive slaver for at bibeholde eller forøge deres jordiske rigdomme.

Apostelen Paulus viser den eneste rette brug af rigdomme og påbyder Timoteus at formane de rige til at gøre godt, så de kan blive rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, - der henviser til endens tid - så de kan gribe det virkelige liv. Paulus' lære harmoner fuldstændigt med Kristi ord: »Skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon, for at de, når det er forbi med dem, kan tage imod jer i de evige boliger.« Gudfrygtighed sammen med tilfredshed er stor vinding. Her er den sande hemmelighed for lykke og en virkelig fremgang for sjæl og legeme.

Lydighed mod sandheden

Kære bror D: Jeg husker at din reaktion, blandt adskillige andre, blev vist mig i et syn i Rochester, New York, den 25.december 1865. Jeg fik vist at du havde baggrunden. Du dømmer som om du er sikker på at have sandheden, men du har endnu ikke erfaret dets helliggørende indflydelse. Du har stadig ikke fuldt vor Forløsers fodspor ganske nøje, derfor er du ikke rede til at vandre lige der hvor han har vandret. Idet du lytter til sandhedens ord, siger din bedømmelse at det er rigtigt, det

kan ikke benægtes; men straks siger det ikke?helliggjorte hjerte: "Dette er stærke udtalelser, hvem hører dem? du må hellere opgive at holde trit med Guds folk, for nye, fremmede og prøvende ting vil hele tiden komme; og du er nød til at holde op ind imellem, så du kan lige så godt stoppe nu, det er bedre end at fortsætte."

Du kan ikke give samtykke til at hævde sandheden og ikke efterleve den; du har altid beundret et liv, der er forenelig med bekendelsen. Jeg fik vist en bog hvor dit navn var skrevet sammen med mange andres. Ved dit navn stod der en sort plet. Da du så denne sagde du: "Jeg kan aldrig udslettes." Jesus holdt sin sårede hånd over den og sagde: "Mit blod alene kan viske den ud. Hvis du fra nu af vil vælge stien for ydmyg lydighed og højtideligt have tillid til, at mit blods værdi dækker over dine tidligere overtrædelser, vil jeg slette dine overtrædelser ud og dække over dine synder. Men hvis du vælger overtrædelsernes sti må du høste en overtræders løn. Syndens løn er døden."

Jeg så at de onde engle omgav dig og forsøgte at skille dine tanker fra Kristus og få dig til at betragte Gud som en dommens Gud. De ville få dig til at miste blikket fra en korsfæstet Frelsers kærlighed, medlidenhed og barmhjertighed, som vil gøre alt for at frelse alle der kommer (544) til ham. Englen sagde: "Hvis noget menneske synder, har vi en forsvarer hos Faderen: Jesus Kristus den retfærdige."

Da du er under pres af psykiske belastninger og når du lytter til Satans antydninger og du knurrer og klager, er en tjenende engel hvervet til at give dig den pleje og pasning du behøver og gøre dine vantro tanker til skamme. Du fremkalder væmmelse hos Gud; du betvivler hans magt, at han kan frelse til det yderste. Du vanærer Gud med denne frygtelige vantro og forvolder dig selv megen unødig lidelse. Jeg så at himmelske engle omgav dig og drev de onde engle bort og så medlidende og sorgfuld på dig og viste dig hen til himlen, udødelighedens krone og sagde: "Dem som vil vinde må kæmpe."

Selv om du har været rådvild og i tvivl, har du ikke vovet at helt afbryde kæden mellem dig selv og Guds lovlydige folk. Alligevel har du ikke opgivet alt for sandhedens sag; du har ikke overgivet dig selv, din egen vilje. Du er bange for at lægge dig selv og alt hvad du har, på Guds alter, af frygt for at få krævet det tilbage, som du har fået lånt. Himmelens engle kender vore ord og handlinger, ja endda hjertets tanker og hensigter. Du er bange for, kære broder, at sandheden vil koste for meget, men det er en af Satans fristelser. Lad den få alt hvad du har og det vil ikke koste så meget. Hvis det beregnes rigtigt, vil den gave du får, være en evig herlighedsvægt. Der kræves så lidt af os! Hvor et lille offer vi dog kan gøre i sammenligning med det som, vor guddommelige Herre har gjort for os! Alligevel kommer en utilfredsånd over dig, fordi det liv koster noget. Du, såvel som andre brødre i ___, har haft strenge kampe med den store sjælefjende. Du har adskillige gange næsten opgivet kampen, men indflydelsen fra din hustru og ældste datter har taget overhånd. (545) Disse medlemmer fra din familie ville adlyde sandheden af et helt hjerte, hvis de havde din indflydelse som støtte.

Dine døtre ser på dig som et eksempel, for de anser deres fader for at gøre det rigtige. Deres frelse er meget afhængig af den måde du opfører dig på. Hvis du holder op med at stræbe efter evigt liv, vil du påvirke dine børn stærkt, du vil bøje din trofaste hustrus kraft, knuse hendes håb og svække hendes greb på livet. Hvordan kan du møde dem ved dommen og bevidne, at din troløshed er årsag til deres undergang?

Jeg så at du adskillige gange overgav dig til Satans fristelser og opgav at efterleve sandheden, for fristeren fortalte dig at dine bedste bestræbelser ville slå fejl, så det med alle dine svagheder og fejl ville være umulig for dig at opretholde et helligt liv. Jeg fik vist at din kone og din ældste datter var dine gode engle, der bekymrede sig over dig og tilskyndede dig til at modstå Satans kraftfulde fristelser; og gennem din kærlighed for dem, har du formået at prøve igen at få orden på din skælvende tro på Guds løfter. Satan venter på at omstyrte dig, så han kan juble over dit fald. Dem som træder Guds lov under fode får styrke fra dig til deres oprør. Det er umuligt for dig at blive stærk før du tager et fast besluttet ståsted for sandheden.

Systematisk godgørenhed ser nytteløs ud for dig, du overser det faktum at det er indstiftet hos Gud, hvis visdom er ufejlbarlig. Denne plan indførte han for at spare os for forvirring, for at afhjælpe begærlighed, havesyge, selviskhed og afgudsdyrkelse. Dette system skulle få byrden til at hvile let, alligevel med passende vægt på alle. Menneskets frelse har en dyrebar pris og selv herlighedens Herres liv blev givet frit, for at løfte mennesket fra fornedrelse og ophøjede det til at blive verdens arving. Gud har forordnet det således at mennesket skal hjælpe sit medmenneske (546) i det store genløsningsarbejde. Ham, der undskylder sig selv fra dette, som er uvillig til at fornægte sig selv så andre kan tage del med ham i de himmelske goder, viser sig at være uværdig til det kommende liv, uværdig til de himmelske rigdomme, som koster så stort et offer. Gud ønsker ikke noget uvilligt offer, ikke at der gives gaver under pres. Dem, som er omvendt helt igennem og værdsætter Guds arbejde vil med glæde give den smugle, der kræves af dem og betragte det, som en forret at give.

Englen sagde: "Tag afstand fra kødelige lyster som fører krig mod sjælen." Du har haft skrupler over helsereformen. For dig er den som et unødigt supplement til sandheden. Sådan er det ikke; den er en del af sandheden. Her har du et arbejde for dig, som vil være vanskeligere og mere prøvende end noget andet du har fået. Så længe du tøver og står tilbage og undlader at gribe den velsignelse, som det er dit privilegium at tage imod, vil du lide tab. Du går fejl af netop den velsignelse som, er givet din stivej for at gøre din udbredelse af sandheden mindre vanskelig. Satan fremstiller dette for dig i det mest ubehagelige lys, så du kan bekæmpe det, som ellers ville være til største gavn for dig og som kunne blive din fysiske og åndelige sundhed. Af alle mennesker er du den, som skal have gavn af helsereformen. Sandheden du vil få i hver enkelt punkt i denne reformsag, vil være til stor fordel. Du er et menneske, hvor skånsom kost vil være gavnlig. Du *var* i fare for, et øjeblik, at blive slået af lammelse, det halve af dig ville være dødt. Fornægter du appetitten vil det redde dig, alligevel anser du det for et stort afsavn.

Grunden til at nutidens unge ikke er mere religiøse skyldes en mangel i deres opdragelse. Der udvises ikke sand kærlighed mod børn når de får lov til at føje deres lyster, eller når ulydighed mod forældrenes love går ustraffet hen. "Den tilbøjelighed grenen har, den (547) tilbøjelighed har træet." Moderen bør altid samarbejde med faderen i at lægge et godt kristen karaktergrundlag i hendes børn. En fader der forguder sine børn bør ikke lukke øjnende for sine børns fejl fordi det ikke er behageligt at rette. Du behøver at vågne op og ikke på en overilet men på en beslutsom måde, lade dine børn vide at de må adlyde dig.

En fader må ikke være som et barn, der kun handler ved impulser. Han er bundet til sin familie af hellige og ukrænkelige bånd. Ethvert familiemedlem samles hos faderen. Hans navn husbond (hus-bånd) er den rette definition på en mand. Han er den som laver love, illustreret på sin egen mandige optræden: den strenge kraft, energi, retskaffenhed, ærlighed og praktiske nytte. Faderen er i en vis forstand hjemmets præst og lægger et offer på Guds alter morgen og aften, medens hustru og børn forenes i bøn og lovprisning. Jesus vil dvæle ved et sådant hjem og ved hans oplivende indflydelse skal forældrenes glædefulde udbrud høres under mere ophøjede scener og de siger: "Se, mig og børnene som Herren gav mig" Frelst, frelst, frelst for evigt! fri for den fordærv som er i verdens lyster og gennem Kristi fortjeneste er blevet til evige arvinger! Jeg så at kun få fædre indser deres ansvar. De har ikke lært at styre sig selv og får de lært dette, vil de dårligt kunne styre deres børn. Fuldstændig selvkontrol vil have en mirakuløs virkning på familien. Når denne kontrol opnås er en stor sejr vundet. Så kan de opdrage deres børn til selvkontrol.

Mit hjertes længsel er over menigheden i ___, for dér er et stort arbejde som skal udrettes. Det er Guds plan at have et folk på dette sted. Der er grobund for en god menighed, men der er et betydeligt arbejde der skal gøres for at fjerne ujævne hjørner og forberede dem for en arbejdsorden, så alle kan arbejde i enighed og trække lige meget. Hidtil har det været (548) sådan at når én eller to følte nødvendigheden for at rejse sig og stå enigt og fast på den ophøjede sandheds?grund, medens andre ikke gør sig nogen anstrengelser for at rejse sig op. Satan får dem til at gøre oprør mod dem og afskrække dem, som vil frem. De stivner når de tilskyndes til at tage fat på arbejdet, nogle bliver hårdnakkede og når de skal hjælpe hindrer de i stedet for. Nogle vil ikke underkaste sig

Guds afretnings kniv. Når den fejer hen over dem og den ujævne overflade bringes i orden, klager de over for vanskeligt og hårdt arbejde. De ønsker at komme ud fra Guds værksted, hvor deres mangler forblive uforstyrret. Hvad angår deres tilstand er det som om de sover; men deres eneste håb er at blive der, hvor manglerne i deres kristne karakter ses og afhjælpes.

[Nogle kæler for en grådig appetit, som strider mod sjælen og er en stadig hindring for deres åndelige vækst. De føler altid en anklagende samvittighed og hvis nogen siger den rene sandhed til dem, bliver de straks fornærmet. De dømmer sig selv og de føler at visse emner som bliver fremholdt, er valgt med hensigt for at røre ved deres ømme punkter. De føler sig såret og bitre og holder sig borte fra de helliges sammenkomster. De trækker sig tilbage fra møderne, for da bliver deres samvittighed ikke så let såret. De mister snart interessen for møderne og kærligheden til sandheden. Og hvis de ikke gør en fuldstændig forandring vil de indtage deres plads hos den oprørske skare, som står under Satans sorte banner. Men hvis disse ulykkelige ville korsfæste kødets lyster, som strider mod sjælen, ville de stille sig sådan at sandhedens pile ikke kunne såre dem. Men så længe de kæler for en grådig appetit og på den måde dyrke deres afguder, gør de sig selv til skydeskive for sandhedens pile som rammer dem og når de hører sandheden, må de nødvendigvis blive såret.] Nogle tror at de ikke kan forny sig og at helbredet ofres hvis de skulle afstå fra brugen af te, tobak og kødspiser. Dette er Satans antydninger. Det er skadelige stimulanser (549) som visselig underminerer legemsbeskaffenheden og bereder organismen for akutte sygdomme ved at svække naturens fine kredsløb og nedbryde dens forsvar mod sygdomme og for hurtige nedbrydelse.

Dem som gør en forandring og forlader disse unaturlige stimulanser vil mærke deres tab i en tid og lide betydelig af mangel på dem, ligesom drukkenbolten der tørster efter sin brændevin. Fjernes de berusende drikke vil han lide forfærdeligt. Men hvis han holder ud vil han snart overvinde denne frygtelige nød. Naturen vil komme til hans hjælp og vil forblive ved sin post indtil han igen sætter den falske støtte i naturens sted. Nogle har lammet naturens fine følsomhed, så det kræver lidt tid før den genopstår fra at have været misbrugt. Naturen har måttet lide under dette på grund af menneskets syndige vaner, en efterladenhed overfor en opirret og fordærvet appetit, som har undertrygt og svækket naturens kræfter. Giv naturen en chance og den vil komme sig og igen gøre sin del pænt og godt. [Brugen af unaturlige stimulanser er ødelæggende for sundheden og de har en bedøvende indflydelse på hjernen, så det bliver umuligt for dem at fatte de evige ting. De, som dyrker disse guder, kan ikke fatte værdien af den frelse, som Kristus har beredt for dem, ved at leve sit liv i selvfornægtelse, under stadige lidelser og skænsel og ved at give sit eget syndfrie liv for at frelse den fortabte menneskehed fra døden. *Råd og vink* side 39-40]

Livsforsikring

[Jeg så, at adventister, der holder sabbaten, ikke skulle befatte sig med livsforsikring. Dette er en handel med verden, som Gud ikke finder behag i. De, der befatter sig med dette foretagende, forener sig med verden, medens Gud opfordrer sit folk til at gå ud fra dem og skille sig fra dem. Engelen sagde: "Kristus har købt jer med opofrelse af sit liv. (550) Ved I ikke, at jeres legemer et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? For I er købt dyrt; ær derfor Gud i jeres legeme og i jeres ånd, hvilke hører Gud til. I er jo døde og jeres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, vort liv, åbenbares, da skal også I åbenbares sammen med ham i herlighed." Dette er den eneste livsforsikring, himmelen har behag i.

Livsforsikring er en verdslig plan, som leder vore brøde, der befatter sig med den, til at afvige fra evangeliets enfoldighed og renhed. Enhver sådan afvigelse svækker vor tro og formindsker vor åndelighed. Engelen sagde: »Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.« Som et folk er vi i en særlig forstand Herrens ejendom. Kristus har købt os. Engle, som er vældige i magt, omgiver os. Ikke en spurv falder til jorden, uden at vor himmelske fader lægger mærke til det. Endog vore hovedhår er talte. Gud har draget omsorg for sit folk. Han har en særlig omhu for dem og de bør ikke vise mistillid til ham ved at befatte sig med en plan sammen med verden.

Guds hensigt er, at vi i enfoldighed og hellighed skulle bevare vor ejendommelighed som et folk. De, der giver sig af med denne verdslige plan, bruger midler, som tilhører Gud og som han har betroet dem til brug i hans sag for at fremme hans værk. Kun få vil få noget igen af livsforsikringen og uden Guds velsignelse vil endog denne del vise sig at være til skade i stedet for til gavn. De, som Gud har gjort til sine husholdere, har ingen ret til at lade de midler, han har betroet dem til brug i hans sag, blive anbragt i fjendens rækker.

Satan frembringer stadig tillokkelser for Guds udvalgte folk, for at lede deres sind bort fra den højtidelige opgave at berede sig for de begivenheder, som er nært forestående. Han er i ordets fulde (551) forstand en bedrager, en dreven bedårer. Han klæder sine planer og snarer i et dække af lys, som er lånt fra himmelen. Han fristede Eva til at spise af det forbudne træ ved at få hende til at tro, at hun derved ville opnå store fortrin. Satan leder sine redskaber til at indføre forskellige opfindelser og patentrettigheder og andre foretagender, for at adventister, som har hastværk med at blive rige, kan falde i fristelse, blive besnærede og bebyrde sig selv med mange bekymringer. Han er lysvågen, travlt beskæftiget med at tage verden til fange og ved hjælp af verdslige redskaber holder han en stadig og behagelig spænding ved lige for at lede de uagtsomme, der bekender sig til at tro på sandheden, til at forene sig med verdslige mennesker. Øjnenes lyst, trangen til det spændende og til behagelig underholdning er en fristelse og en snare for Guds folk. Satan har mange fint tilvirkede, farlige garn, som ser uskyldige ud, men hvormed han på kløgtig vis gør forberedelse til at bedåre Guds folk. Der er tiltrækkende forestillinger, underholdninger, frenologiske foredrag (en slags sjæleforskning) og en endeløs variation af foretagender, der stadig fremkommer i det øjemed at lede Guds folk til at elske verden og de ting, som er i verden. Gennem denne forening med verden, bliver troen svag og de midler, der skulle have været anvendt til fremme af sandhedens sag for vor tid, overføres til fjendens rækker. Ad disse forskellige veje arbejder Satan med dygtighed for at tappe Guds folks pengebeholdning og af denne grund hviler Herrens mishag over dem. *Vejl f menigh* bd 1 side 149-150]

Uddel traktaterne

Jeg er blevet vist at vi ikke gør vor pligt med gratis uddeling af små traktater. Der er mange ærlige sjæle, som kan gribes af sandheden alene ved dette middel. Var der på hver kopi af disse små traktater, en annonce med vore publikationer og stedet hvor (552) disse kan fås, ville dette forøge udbredelsen af de større publikationer og *Review, Instructor og Reformer.*

Disse små traktater på fire, otte eller seksten sider kan skaffes for små penge fra en fond, oprettet af givere, som har sagen i sit hjerte. Når du skriver til en ven kan du vedlægge en eller flere uden det koster mere porto. Når du møder mennesker i vognene, på båden, eller på holdepladsen, som lader til at have lidt øre til at lytte med, kan du give dem en traktat. Disse traktater bør nu ikke spredes tilfældigt, som efterårsblade, men bør skønsomt og frit gives til dem, som vil værdsatte dem. Således vil vore udgivelser og Udgivelsesselskabet blive kendt på en måde, som vil føre til meget godt.

Helsereformeren

Folk går til grunde af mangel på kundskab. Apostelen siger: »Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt.« Efter at troen på evangeliet er modtaget, er vort første arbejde at ophjælpe dyd

og rene principper og på den måde rense sind og hjerte så den sande kundskab kan modtages. Sygdomme af næsten enhver art tynger sig ned over folk, alligevel synes de at forblive ligegyldige over for lindrende midler og en levemåde, der undgår sygdomme.

Da helseinstitutionen blev oprettet, var det Guds plan at lærdomme ikke kun skulle gives til de forholdsvis få, som besøgte det, men at mange måtte blive præsenteret for det, ved hjemmebehandling. *Helsereformeren* er et medie hvorigennem lysstråler skal skinne ud på folk. Det bør være det allerbedste sundhedsblad i vort land. Det bør tilpasses almindelige folks behov, kunne svare på alle passende spørgsmål og forklare fyldestgørende de første grundsætninger i livets lov og hvordan de skal adlydes (553) så sundheden bevares. Det store mål, der skal holdes for øje ved udgivelse af et sådant blad, bør være det gode fra Guds lidende folk. Det er almindelige folk, især dem som er for fattige til at være på instituttet, må nås og blive belært af *Helsereformeren*.

Helseinstituttet

I et syn til mig den 25.december 1865, så jeg at helsereformen var en stor virksomhed, nøje forbundet med den nærværende sandhed og at syvende-dags Adventisterne burde have et hjem for syge, hvor de kunne blive behandlet for deres sygdomme og også lære hvordan de passer på sig selv, så de forebygger sygdomme. Jeg så at vort folk ikke burde vedblive ligegyldige i dette spørgsmål og lade vore rige medlemmer gå til landets populære vandkur?steder for at genvinde sundheden, hvor de snarere vil finde modstand end forståelse for religiøs tro. Dem, som er svækket af sygdomme, lider ikke kun mangel på fysisk men også på åndelig og moralsk styrke; og plagede, samvittighedsfulde sabbatsholdere får ikke så meget gavn af en institution, hvor de hele tiden skal være på vagt, så de ikke går på kompromis med deres tro og vanærer deres bekendelse, som de vil på en institution, hvor lægerne og lederne forstår sandhederne i forbindelse med den tredje engels budskab.

Mennesker, som har lidt af sygdomme og som er hjulpet ved en grundig gennemtænkt behandlingskur, der består af bade, sund kost, korrekte aktivitets? og hvileperioder og den gavnlige virkning af ren luft, forledes ofte til at konkludere at de, som har behandlet dem med så gode resultater, er på rette spor i religiøse anliggender, eller i værste fald kan de ikke begå fejl fra sandheden. Er vore folk på denne måde overladt til at de institutioner, hvor lægerne er fordærvede i religiøs tro, er de i fare for at (554) blive fanget. Institutionen i ___, som jeg så (i 1865), var den bedste i de Forenede Stater. Så vidt det angik behandlingen af de syge, gjorde de et stort og godt arbejde; men de opfordrede deres patienter til dans og kortspil; og anbefalede at gå i teater og sådanne steder for verdslig fornøjelse; som går direkte imod Kristi og apostlenes lære.

Dem, som er tilknyttet Helseinstitutionen, der på nuværende tidspunkt er placeret i Battle Creek, burde føle at de var involveret i et betydningsfuldt og alvorligt arbejde og de bør på ingen måde efterligne lægerne på intuitionen i ___ med hensyn til religion eller fornøjelser. Jeg så at der alligevel var en risiko for at de blev efterlignet i mange ting og at øjnende, for dette store arbejdes ophøjede karakter, vil blive lukket. Og skulle dem, som er tilknyttet denne virksomhed ophøre med at se deres arbejde fra et højere religiøst ståsted og synke ned fra den nærværende sandheds ophøjede principper, for at efterligne dem i teori og praksis, som er ved institutionernes hoved, hvor de syge kun blev behandlet for at genvinde sundheden, så vil Guds særlige velsignelse ikke udøves i større omfang over vore instutioner end over de steder, hvor fordærvende teorier oplæres og udøves.

Jeg så at et meget opfattende arbejde ikke kunne udrettes på kort tid, ligesom det ikke ville være en let sag at finde læger, som Gud kan godkende og som vil arbejde harmonisk, uegennyttigt og nidkært sammen til gode for den lide menneskehed. Det bør altid fremholdes, at det store mål i dette arbejde ikke kun er sundhed, men fuldkommengørelse og hellighedens ånd, som ikke kan opnås i sygdomsbefængde legemer og sind. Dette mål kan ikke opnås ved bare at arbejde ud fra den verdsliges synspunkt. Gud vil oprejse mennesker og udruste dem til arbejdet, ikke kun til lægedom for legemet, men til den syndsbefængte sjæl, som en slags fædre for unge og uerfarne.

Jeg fik vist at Dr E's standpunkt over for fornøjelser (555) var forkerte og at hans syn på fysisk motion ikke var helt rigtigt. De fornøjelser, han anbefaler, forhindrer i mange tilfælde sundheden at genvinde sig til dem, som er hjulpet af dem. Han har i ofte fordømt fysisk arbejde over for den syge og hans lære har i mange tilfælde forårsaget stor skade på dem. Sådanne åndlige aktiviteter som at spille kort, skak og dam optager og betynger hjernen og forhindrer helbredelse, medens let og behageligt fysisk arbejde vil sysselsætte tiden og forbedre kredsløbet, genoplive og helbrede hjernen og vil afgjort vise sig at være til gavn for sundheden. Men fratages den syge for sådanne aktiviteter, vil han blive hvileløs, og ser med sygelig indblidningskraft, at hans tilfælde er værre end det i virkeligheden er og det vil føre til vanvid.

I årevis er jeg fra tid til anden blevet vist, at den syge burde lære at det er forkert at indstille al fysisk arbejde for at genvinde sundheden. Derved bliver viljen passiv, blodet bevæger sig trægt igennem organismen og bliver hele tiden mere urent. Hvor patienten er i fare for at gøre sit tilfælde værre end det i virkeligheden er, vil denne ladhed føre til de mest ulykkelige følger. Velafbalanceret arbejde giver den syge den opfattelse, at han ikke er helt ubrugelig for verden, da han i det mindste er til en smugle gavn. Dette vil gøre ham tilfreds, opmuntre ham og give ham energi, som nytteløse åndelige fornøjelser aldrig kan gøre.

Det synspunkt at dem, som både har misbrugt deres fysiske og mentale kræfter, eller som er nedbrudt i enten sind eller legeme, må indstille deres fysiske aktiviteter for at genvinde sundheden, er en stor vildfarelse. I få tilfælde er hvile i en kortere periode nødvendig, men disse tilfælde er meget usædvanlige. I de fleste tilfælde vil forandringen være for stor. Den, som er blevet nedbrudt af megen åndeligt arbejde, bør hvile fra at bære på tanker og lære dem at det er forkert og endda farligt for dem, at se deres tilstand, som værre end den i virkeligheden er. De (556) bliver endnu mere nervøse og giver større problemer og besvær for dem, der tager sig af dem. I denne sindstilstand er deres helbredelse faktisk tvivlsom.

Dem, som er nedbrudt af fysiske anstrengelser, må have mindre og lettere og mere behageligt arbejde. Men blev de frataget al arbejde og enhver udfoldelse, vil det i mange tilfælde forårsage deres ødelæggelse. Viljen følger med deres hænders arbejde og dem, som har vænnet sig til at arbejde, vil føle at de kun var maskiner, der blev behandlet af lægerne og sygeplejerskerne og fantasien vil blive sygelig. Passivitet vil for disse være den største forbandelse. Deres kræfter slumrer så meget, at det vil være umuligt for dem at modstå sygdomme og sløvhed, som de må modstå for at genvinde sundheden.

Dr E har taget fejl med hensyn til fornøjelsesaktiviteter og morskab og endnu mere med hans lære omkring religiøs erfaring og religiøse aktiviteter. Bibelens religion er ikke skadelig for kroppens eller sindets sundhed. Guds Ånds ophøjende indflydelse er den bedste styrke for den syge. Himlen er altid sund og frisk. Jo mere den himmelske påvirkning føles til fulde, jo mere sikker er helbredelsen for den troende patient. Påvirkningen af de synspunkter, som Dr E har fremsat, har i et vist omfang nået os som et folk. Sabbatsholdene helsereformatorere må befri sig fra alle disse synspunkter. Enhver sand og oprigtig fornyelse vil bringe os nærmere til Gud og himlen, tættere til Jesu side og forøge vor kundskab til det åndelige og gøre den kristne hellighed dybere.

Det er sandt at der er uafbalancerede mennesker, som pålægger sig selv faste, hvad skriften ellers ikke kræver og beder bønner undgår hvile og søvn, hvad Gud aldrig har gjort krav på. Disse har ikke heldet med sig eller får støtte i deres retfærdiggørende velvillighed. De har en farisæisk religion, som ikke er fra Kristus, men fra dem selv. De stoler på deres gode gerninger for frelse og håber forgæves at fortjene sig til himlen ved (557) deres fortjenstfulde gerninger i stedet for at stole på, hvad enhver synder bør, på en korsfæstet oprejst og ophøjet Frelsers fortjeneste. Disse er næsten sikre på at blive syge. Men Kristus og sand gudsfrygt er sundt for legemet og styrke for sjælen.

Lad de syge gøre noget i stedet for at de fylder deres tanker med simpel morskab, som forringer deres egen vurderingsevne og får dem til at tro, at de lever unyttigt. Hold viljens kraft vågen, for en vågen og rigtig rettet vilje er en stærk lindring for nerverne. Syge er langt gladere for at blive beskæftiget og deres helbredelse kommer lettere.

Jeg så at den største forbandelse, der nogen sinde kom over min mand og søster F, var den belæring de fik i ___ om at forblive passive for at komme sig igen. Begges fantasi var blevet sygelige og deres passivitet førte til den tanke, at det ville være farligt for sundheden og livet at arbejde, især hvis de arbejdede og blev så trætte af det. En organisme, der så sjældent får motion, mister sin elasticitet og styrke, så når den arbejder, vil dens led være stive og dens muskler svage og enhver bevægelse kræver en stor anstrengelse og forårsager selvfølgelig smerte. Alligevel viser denne byrde sig for dem at være en velsignelse for dem, hvis de trodsigt havde, uanset følelser eller ubehagelige symptomer, modstået deres tilbøjelighed til passivitet.

Jeg så at det vil være langt bedre for søster F, at hun selv blev hos sin familie og mærkede sit ansvar hvile på sig. Det ville vække de slumrende kræfter i hende. Jeg fik vist at denne kære families opbrydende tilstand, så længe de var i ___, var ugunstig for deres børns uddannelse og opvækst. For deres skyld burde disse børn lære at påtage sig ansvar, at holde hjemme og bør føle at nogle af livets byrder påhviler dem. Moderen, som er i færd med at opdrage og oplære sine børn, er i gang med netop det arbejde, som Gud havde tiltænkt hende. Og som svar på at han, i sin nåde, hørte bønner, (558) fik hun helbredelse. Selv om hun bør undgå trættende arbejde, bør hun, fremfor alt, undgå et passivt liv.

Da jeg fik synet i Rochester, New York så jeg at det vil være langt bedre for disse forældre og børn at selv danne sig en familie. Børnene burde, hver især, gøre deres del i familiens arbejde og således få en værdifuld uddannelse som ikke kan fås på nogen anden måde. Livet i ___ eller på nogen andre steder hvor man er omgivet af tjenede og hjælpene mennesker, er til størst mulig skade for mødre og børn. Jesus indbyder søster F til at finde hvile i ham og lade hendes sind modtage en sundhed ved at dvæle ved det himmelske og alvorligt forsøge at opdrage sin lille hjord i Herrens opfostring og formaning. På den måde kan hun bedst hjælpe sin mand, ved at afhjælpe hans opmærksomhed, bekymring og sympati for hendes følelser.

Med hensyn til omfanget af Battle Creek helseinstitutionens faciliteter for overnatning og spisning, fik jeg vist, som jeg sagde før, at vi bør have en sådan institution. Den begynder som lille og vokser ganske forsigtigt, eftersom gode læger og sygehjælpere skal uddannes og midler skal skaffes, efter hvad de syge kræver. Og alle bør ledes i nøje overensstemmelse med den tredje engels budskabs principper og ydmyge ånd. Og idet jeg har set de store beregninger fra dem, som har været med til at føre arbejdet frem, har jeg følt mig foruroliget og har advaret disse brødre mod at handle overilet i mange fortrolige samtaler og breve. Min begrundelse for dette er, at uden Guds særlige velsignelse kan denne virksomhed forhindres på adskillige måder, for til sidst, at nogen bliver til skade for institutionen og gør sagen uret. Undgik lægerne at udfylde deres opgaver, på grund af sygdom, død, eller af anden grund, vil arbejdet hæmmes indtil nogle andre er uddannet; eller kommer der ikke midler ind skønt store bygninger blev opført og arbejdet stoppede, vil kapitalen formindskes og en modløshed vil brede sig (559) over de interesserede. Der vil også mangle patienter til at udfylde pladserne og som følge deraf: en mangel på midler til at dække de forhåndenværende udgifter. Læg alle jeres bestræbelser på ethvert område i, på en rigtig og klog måde og med Guds velsignelse vil institutionen vise sig at være en strålende succes, selvom en enkelt fejl, i en eller anden retning snart eller siden vil være til stor skade. Det skal ikke glemmes at, ud af de mange hygiejniske institutioner i de Forenede Stater, der er startet inden for de sidste fem og tyve år, er der kun få der i øjeblikket vedholder en synlig tilstedeværelse.

Jeg har offentligt appelleret til vore brødre, for at få etableret en institution blandt os og har anbefalet Dr F, som en mand der i Guds forsyn har fået erfaring til at gøre sin del - som læge. Det jeg, under myndighed, har sagt, er hvad Gud har vist mig. Hvis det var nødvendigt, kunne jeg uden tøven gentage hvad jeg har sagt. Jeg har ikke noget ønske om at trække en sætning tilbage af det jeg har skrevet eller sagt. Arbejdet er fra Gud og må følges op med en fast og dog varsom hånd.

Helsereformen er tæt forbundet med arbejdet fra det tredje budskab, dog er dette ikke budskabet. Vore forkyndere bør undervise i helsereformen, de skal dog ikke gøre dette til det ledende emne fremfor budskabet. Dets rette plads er blandt de emner, som fremstiller det forberedende arbejde, for at imødegå de begivenheder, som budskabet taler om; blandt hvilke emner dette er fremtrædende. Vi bør ivrigt tage vare på enhver form for fornyelse, vi bør dog undgå at give indtryk af, at være vaklende og være genstand for fanatisme. Vore folk bør skaffe sig midler til at imødekomme de voksende helseinstitutioners mangler, som vi har, samtidig ikke give mindre til de andre behov i sagen. Lad helsereformen og helseinstitutionen vokse op blandt os, som andre værdifulde virksomheder har vokset op, i betragtning af vor svage styrke tidligere og nu vore større muligheder til at gøre meget på kort tid. Lad Helseinstitutionen vokse, ligesom andre ting blandt (560) har vokset, så hurtig det er forsvarligt og ikke forkrøble andre grene i det store værk, som er af samme eller større betydning for denne tid. Lægger en broder en stor del af sin ejendom i instituttet, hvadenten han har meget eller lidt, så han ikke kan gøre så meget i andre retninger som han burde, vil dette være forkert. Og gjorde han intet, vil det være en lige så stor fejl. Ved enhver gribende appel til vore folk, om at lægge midler i instituttet, bør der være en advarsel om ikke at berøve midler fra værkets andre grene; de gavmilde fattige bør især advares. Nogle af de fattige mennesker, med deres familier med et hjem, der ikke er deres eget og er for fattige til at gå til instituttet for at blive behandlet, har lagt fra en femtedel til en tredjedel af alt hvad de har i instituttet. Dette er galt. Nogle brødre og søstre har adskillige aktier skønt de ikke burde have nogen - og brugte de instituttet for en kort tid burde de have den del eller alle deres udgifter betalt fra godgørenhedsfonden. Jeg ser ikke det forstandige i at lave store beregninger for fremtiden og lade dem lide, som behøver hjælp. Gå ikke for hurtigt brødre, end at Guds umiskendelige forsyn åbner vejen for jer.

Helsereformen er en gren af Guds særlige værk til nytte for sit folk. Jeg så at der i en af vore egne institutioner *var stor fare for at dets ledere forlader ånden i den nærværende sandhed og dets enkelhed som altid kendetegner Kristi disciple.* Jeg fik en advarsel mod at forringe sandhedens norm på nogen måde på institutionen, for at hjælpe de ikke-troende og således sikre denne kundekreds. Det store mål med at få ikke-troende på institutionen er at lede dem til at gribe sandheden. Hvis dette mål fornedres, vil de få det indtryk at sandheden er af lille betydning og de vil gå væk i en sindstilstand der er sværere at komme til end før.

Men det største onde fra en sådan fremgangsmåde vil være (561) dets indflydelse på de stakkeles, plagede troende patienter og som i almindelighed vil virke på sagen. De havde lært at stole på troens bøn og mange af dem er bøjet ned i ånden fordi bønnerne ikke besvares til fulde. Jeg så at grunden til at Gud ikke hørte sine tjeneres bønner for de syge blandt os, var at han ikke kunne forherliges så længe de overtrådte sundhedens love. Og jeg så også at han konstruerede helsereformen og helseinstitutionen til at berede vejen for troens bøn til at blive besvaret fuldt ud. Tro og gode gerninger bør gå sammen hånd i hånd, for at hjælpe de besværede blandt os og for at udruste dem til at forherlige Gud her og være frelst ved Kristi komme. Gud forbød at disse besværede personer nogensinde skulle skuffes bedrøves over, at institutionens ledere kun arbejdede ud fra verdsligt synspunkt, i stedet for at udvide Israels plejende fædre og mødres hygiejniske dyder og velsignelser.

Lad ingen få den tanke at institutionen er det sted de skal hen for at blive opløftet ved troens bøn. Det er stedet hvor de finder lindring for sygdomme ved behandling og rigtig livsførelse og de lærer hvordan de undgår sygdomme. Men er der et sted under himlen, frem for andre, hvor rolige og forstående bønner bør sendes af oprigtige og troende mænd og kvinder, er det på en sådan institution. [De som plejer de syge, må gøre deres vigtige gerning i fuld tillid til at Guds velsignelse vil følge de hjælpemidler, som han i sin nåde har sat til rådighed og som han har gjort os som et folk opmærksom på, såsom frisk luft, personlig renlighed, sund mad, passende perioder for arbejde og hvile og brug af rent vand.] De bør ikke have nogen selvisk interesse udenfor

dette betydningsfulde og højtidelige arbejde. At have en ordentlig omsorg for det fysiske og åndelige hos Guds lidende folk, har givet dem næsten ubegrænset tillid og medført store omkostninger. De, der har bragt sig selv i (562) deres varetægt, vil kræve den ubetingede opmærksomhed. Ingen har så stor en kapacitet, eller er så dygtige. Men arbejdet vil være mangelfuldt, også efter at man har gjort sit allerbedste. [*Råd og vink* side 245]

Lad dem, som er betroet det fysiske og også i stort omfang det åndelige i Guds plagede folk, vogte sig for hvordan de, ved verdslig klogskab eller ved personlig interesse, eller ved et ønske om at blive involveret i et stort og udbredt arbejde, lad dem se på sig selv og på Guds truende blik på denne gren af værket. De skal ikke alene være afhængig af deres dygtighed. Hvis det er Guds velsignelse, der hviler over institutionen, i stedet for hans truende blik, vil engle ledsage patienter, sygehjælpere og læger til at fremme helbredlsesarbejdet, så at æren i sidste ende vil blive givet til Gud og ikke til svage og kortsynede mennesker. Skulle disse mennesker arbejde fra verdsligt klogskab og skulle deres hjerter opløftes når de siger, "Min kraft og min hånds magt har gjort dette," ville Gud lade dem arbejde under deres underlegenheds store mangler, for andre institutioner med deres kundskab, erfaring og færdigheder. De vil da ikke udrette det halve af det som andre institutioner kan.

Jeg så den gavnlige indflydelse på dem, som havde udendørs arbejde. De havde en lille livskraft og et hæmmet kredsløb, særlig kvinder, som har fået det sådan fordi de har været spærret for meget inde. Deres blod var blevet urent af mangel på frisk luft og fysiske udfoldelser. I stedet for at fornøjelserne holder disse mennesker indendørs, skulle der sørges for udendørs forlystelser. Jeg så at der i forbindelse med institutionen burde være tilstrækkelige udenomsplads, forskønnet med blomster og beplantet med grønsager og frugttræer. Her kunne de svage finde det arbejde der egner sig til deres køn og tilstand og arbejde i passende stunder. Disse arealer bør være under en erfaren gartners opsyn og han skal lede alle på en smagfuld og ordentlig måde.

Det forhold, som jeg har til dette arbejde, kræver at jeg udtykker mine synspunkter uhindret. Jeg taler frit og (563) vælger dette middel for at fortælle alle interesserede. Hvad der står i *Vidnesbyrd* nr 11 om Helseinstitutionen burde ikke være givet, før jeg kunne skrive alt det ud, jeg her set om det. Min hensigt var at ikke sige noget om det emne i nr 11 og sendte alle de manuskripter, jeg egentlig havde tiltænkt det "*vidnesbyrd* fra Ottawa Området", hvor jeg dengang arbejdede, til kontoret i Battle Creek. Jeg skrev at jeg ønskede de skulle fremskynde det lille arbejde, da det behøvedes stærkt og så hurtigt så muligt ville jeg skrive nr 12, hvor jeg havde tænkt mig at uddybe emnet om institutionen til fulde. Brødrene i Battle Creek, som var særlig interesserede i instituttet vidste at jeg havde set det, som vort folk skulle give midler til, så institutionen kunne startes. De skrev derfor til mig at indflydelsen fra mit vidnesbyrd om institutionen behøves stærkt, så at vore brødre kunne tilskyndes til dette og at udgivelsen af nr 11 vil blive udskudt, indtil jeg kunne skrive.

Dette var en stor prøvelse for mig, idet jeg vidste at jeg ikke kunne skrive alt det ud jeg havde set, for den gang talte jeg til folk seks eller otte gange om ugen, gik fra hjem til hjem og skrev hundredvis sider, personlig vidnesbyrd og private breve. Denne store mængde arbejde, med unødige byrder og prøvelser tyngede ned over mig og gjorde mig uegnet til enhver slags arbejde. Mit helbred var dårligt og min sjælekval var ubeskrivelig. Under disse omstændigheder søgte jeg samme bedømmelse, som de andres og skrev om helseinstitution som jeg gjorde i No 11, idet jeg ikke kunne skrive alt jeg havde set. Her gjorde jeg en fejl. Jeg må kende min egen pligt bedre end andre kender den for mig, især med sager, som Gud har åbenbaret for mig. Jeg vil blive bebrejdet af nogle for det jeg siger nu. Andre vil bebrejde mig for ikke at have sagt noget før. Den trang der blev vist for at presse institutionens start så hurtig igennem har været en af de sværeste prøvelser jeg nogen sinde har båret. Hvis, alle som har brugt mit vidnesbyrd til at (564) tilskynde brødrene med, selv har været lige så tilskyndet, ville jeg være mere tilfreds. Nøglede jeg endnu længere med at fortælle om mine synspunkter og holdninger, ville jeg blive bebrejdet mere både af dem, som mener jeg skulle have udtalt mig noget tidligere og også af dem som ville mene jeg ikke skulle give nogen advarsel. Til gavn for dem, ved værkets hoved, for sagens og brødrenes bedste og for at spare mig selv for store prøvelser, har jeg talt frit ud.

Helse og religion

Gud vil have en grundfæstet helseinstitution, der ved sin indflydelse er tæt forbundet til det afsluttene arbejde, med at gøre mennesker beredte for udødelighed, en påvirkning som ikke vil svække unge og gamles religiøse principper og som ikke vil forbedre kroppens sundhed til skade for åndelig vækst. Det ophøjede mål med en sådan institution bør være at forbedre legemets sundhed; så den plagede kan værdsætte de evige ting noget højere. Hvis dette formål ikke hele tiden er i tankene og der ikke arbejdes i den ende, vil det vise sig at være en forbandelse i stedet for en velsignelse, det åndelige vil betragtes som underordnet og legemets sundhed og fornøjelser vil blive det overordnede.
(*Dette og efterfølgende stykke er uddrag fra breve, som jeg sendte til dem i helseinstitutionen ledelse, det første, 1. maj 1867, det andet den følgende juni. E.G.W.*)

Jeg så at den høje standard ikke på mindste måde skulle fornedres, for at institutionen skla kunne benyttes af ikke-troende. Kommer de ikke-troende så længe dens ledere har en ophøjet åndelig standard, som Gud har tænkt sig de skal have, vil der være en kraft, som vil påvirke deres hjerter. Med Gud og engle ved deres side, kan hans lovlydige folk kun få fremgang. Denne institution sættes ikke i værk med profit og vinding for øje, men for at hjælpe med at bringe Guds folk (565) i en sådan fysisk og åndelig sundhed, så de vil være i stand til at påskønne det evige rigtigt og værdsætte genløsningen på en korrekt måde, der er så dyrekøbt for vor Frelsers lidelser. Denne institution skal ikke gøres til et sted for fornøjelse og adspredelse. Dem, som ikke kan leve uden at de har fornøjelser og adspredelser, vil ikke være til nytte i verden; intet er gjort bedre for deres liv. De kan lige så godt være væk fra verden, som at være i den.

Jeg så at det synspunkt at åndelighed er til skade for sundheden, som dr E forsøgte at indprente i andres sind, kun er djævelens fordrejninger. Satan fandt sin metode i eden og fik Eva til at tro at hun manglede noget mere end den, som Gud havde givet til hendes lykke. Han fik hende til at troden forbudne frugt ville have en særlig oplivende påvirkning på hendes legeme og sind og vil ophøje hende, til endda at være Gud lig i kundskab. Men den kundskab og de fordele hun troede hun ville vinde, viste sig at være en forfærdelig forbandelse for hende.

[Der er mennesker med en sygelig indbildning, for hvem religionen er en tyran, der behersker dem med et jernspir. Sådanne mennesker sørger altid over deres fordærvethed og stønner under formodet ondt. Kærlighed findes ikke i deres hjerter; der er stadig en mørk sky i deres ansigt. Den uskyldige latter hos de unge, eller hos nogen anden, virker som kulde på dem. De anser al adspredelse eller fornøjelse for at være synd og mener, at sindet stadig må være oparbejdet netop til et sådant strengt, alvorligt punkt. Dette er den ene yderlighed. Andre mener, at tankerne altid må anspændes for at finde på nye fornøjelser og adspredelser, for at kunne opnå sundhed. De oplæres til at stole på spænding og er urolige, når denne ikke er til stede. Sådan er sande kristne ikke. De går til en anden yderlighed. Kristendommens sande principper stiller alle over for en åben lykkens kilde, hvis højde og dybde, længde og bredde ikke kan måles. Den er Kristus i os, en kilde af vand vælder frem til evigt liv. Den er et stadigt kildevæld, hvoraf (566) en kristen kan drikke efter behag uden nogensinde at kunne tømme kilden.

Det, som bringer sygdom i legeme og sind hos alle, er utilfredse følelser og misfornøjet græmmelse. De har ikke Gud; de har ikke det håb, der når inden for forhænget og er som et trygt og fast anker for sjælen. Alle, der besidder dette håb, vil rense sig selv, ligesom han er ren. De er fri for hvileløse længsler, græmmelse og misfornøjelse; de går ikke i stadig forventning om noget ondt og ruger ikke over besværlighederne, får de kommer. Men vi ser mange, som har en trængselstid på forhånd; ængstelse præger hvert træk; de synes ikke at finde nogen trøst, men venter i stadig angst på et eller andet frygteligt onde.

Sådanne vanærer Gud og bringer Kristi religion i vanry. De har ingen sand kærlighed til Gud, ejheller til deres ægtefæller og børn. Deres hengivenhedsfølelser er blevet sygelige. Men tomme fornøjelser vil aldrig kunne læge sådanne menneskers sindstilstand. For at kunne blive glade behøver de Guds Ånds forvandlende indflydelse.] De behøver at blive gavnet af Kristi mellemkomst, for at få guddommelig og virkelig trøst. »Thi »den, som vil elske livet og se lykkelige dage, skal holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale svig; skal vende sig fra ondt og gøre godt; skal søge fred og jage efter den! Thi Herrens øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.« Dem, som har en erfaringsmæssig kundskab i dette skriftsted er virkelig lykkelige. De anser himlens bifald for at være mere værd end nogen jordisk fornøjelse; Kristus herlighedens håb i dem vil være sundt for legemet og til styrke for sjælen. [*Vejl f menigh* bd 1 side 151-152]

Evangeliets enkelhed forsvinder hurtigt fra de bekendende sabbatsholdere. Jeg spørger et hundrede gange om dagen: Hvordan kan Gud give os fremgang? Der er kun lidt bøn. Få er villig til at bære Kristi kors, han som bar det skamfulde kors for os. Jeg kan ikke tro at (567) tingene går på instituttet, som Gud vil have dem til at gå. Jeg frygter at han vil vende sit ansigt fra det. Jeg fik vist at læger og sygehjælpere bør være af den største orden, dem som har en erfaringsmæssig kundskab af sandheden, som vil indgyde respekt og hvis ord man kan stole på. De bør være mennesker, som ikke har en sygelig fantasi, mennesker som, fuldt ud, styrer sig selv, som ikke er ustadige eller foranderlige, som er fri for skinsyge og onde tanker, personer, som har en viljestyrke, som ikke vil give efter for et lille ildebefindende, som er fordomsfri, som ikke vil tænke noget ondt, som vil tænke og handle roligt, klart og velovervejet og som altid har Guds herlighed og andres gode for dem. Man må aldrig forfremme nogen til en ansvarsfuld stilling, kun fordi han ønsker det. Kun de, som er kvalificeret til stillingen, skal vælges. Dem, som skal bære ansvar bør først prøves og bevise at de er fri for jalousi, så de ikke vil få uvilje mod det ene og det andet, selv om de kun har få gode venner og tager sig ikke noget af andre. Gud give, at de alle må handle rigtigt på den institution.

Arbejde og fornøjelser

Kære bror F: Mit sind er betydeligt oprørt på et eller to punkter. Når jeg nat efter nat tænker hvad jeg skal skrive af breve til dig, når jeg skal sove, mener jeg det nu er på tide, at jeg viser min overbevisning. Da jeg fik vist at Dr E begik fejl i lidt af den belæring, han gav sin patienter, så jeg at du havde fået de samme tanker, i meget af det og der vil komme en tid hvor du vil se rigtigt på sagen. Dette er med hensyn til arbejde og fornøjelser. Jeg fik vist at det vil vise sig at være mere gavnlig for de fleste patienter at lade dem arbejde og endda lægge dem det alvorligt på sinde, end at fortælle at de skal være (568) uvirksomme og dovene. Hvis viljens kraft holdes i gang så de slumrende talenter vækkes, vil det være den største hjælp til at genvinde sundheden. Fjerner du arbejdet fra dem, som har overbebyrdet hele deres liv, vil forandringen i ni ud af ti tilfælde være til skade. Det har vist sig at være sandt i min mands tilfælde. Jeg fik vist at fysisk, udendørs arbejde er langt at foretrække, frem for indendørs arbejde; men hvis dette ikke kan lade sig gøre, vil let indendørs beskæftigelse optage og adsprede tankerne, så de ikke dvæler ved symptomer og små lidelser og vil også forebygge hjemve.

Denne gøre-ingenting ordning, så jeg, var den største forbandelse for din kone og min mand. Gud gav arbejde til det første par i eden fordi han vidste de ville blive lykkeligere, når de var i gang. Ud fra det som er vist mig, er denne gøre?ingenting ordning en forbandelse for sjæl og legeme. Let arbejde vil ikke opildne eller belaste sindet eller styrken, mere end fornøjelser gør. Sygdommen kommer ofte når de ser på deres ussele følelser og anser sig selv for at være ude af stand til at gøre noget, skønt de vil være langt lykkeligere og langt hurtigere blive bedre, hvis de ville opvække viljen og tvinge sig selv til en masse fysisk arbejde hver dag. Jeg vil bagefter skrive mere fyldestgørende om dette punkt.
Jeg forstår, ud fra det sidste Rochsterblad, at kortspil ikke længere praktiseres som en fornøjelse på institutionen i ___.
EGW note til første udgave.

Vidnesbyrd 13 (1867)
Indledning

Jeg føler at det igen er min pligt at tale meget tydeligt til Herrens folk. Det er mig en ydmygelse at påvise de menneskers oprør og fejl, som har kendt os og vort arbejde længe. Jeg bliver nød til at rette nogle forkerte rygter, som har løbet om min mand og mig, i den hensigt at skade sagen og advare andre. Hvis jeg blot skulle finde os i det ville jeg ikke sige noget; men når sagen er i fare for at lide skam og skade, må jeg sige noget, uanset om det er ydmygende. Hovmodige hyklere vil sejre over vore brødre, fordi de er ydmyge nok til at bekende deres syndere. Gud elsker sit folk, som holder hans bud og sætter dem i rette, ikke fordi de er dårlige mennesker, men fordi de er det bedste folk i verden. »Alle dem, jeg har kær,« siger Jesus, »dem revser og tugter jeg.”

Jeg vil på en særlig måde henlede opmærksomheden til de usædvanlige drømme der er givet i dette lille værk, alle er i harmoni med hinanden og klart viser det samme. De fleste drømme kommer fra livets almindelige ting, som Guds Ånd har intet at gøre med. Der er også falske drømme, såvel som falske syner, som er inspireret af Satans ånd. Men drømme fra Herren klassificeres med Guds ord, sammen med syner og er ligesom synerne frugterne fra profetiens ånd. I betragtning af personerne, som får dem (570) og omstændighederne de gives under, indeholder disse drømme sin egen irettesættelse, i deres uforfalskethed. Måtte Gud velsigne dette lille værk.

Erfarings skildringer

Fra 19. december 1866 til 25. april 1867.
Efter at være forvisset om at min mand ikke vil komme sig efter hans lammende sygdom, selv om han har holdt sig i ro og tidens fylde er kommet til mig, at jeg skal gå ud og frembære mit vidnesbyrd til folk, besluttede jeg i modsætning til hvad Battle Creek menigheden, som vi var medlemmer af på det tidspunkt, vurderede og rådede til, at vove mig ud på en rejse i det nordlige Michigan, sammen med min mand i hans stærkt svækkede tilstand, i den strenge vinterkulde. Det påkrævede en ikke så lidt moralsk opmuntring og tro på Gud, at få mig til at risikere så meget, især når jeg stod alene, med menighedens indflydelse, deri dem ved arbejdets hoved i Battle Creek, imod mig.

Men jeg vidste at der var et arbejde jeg måtte gøre og for mig var det som om at Satan var fast besluttet på at tage mig væk fra det. Jeg har længe ventet på, at vor indespærring skulle ophøre og frygtede for at dyrebare sjæle ville mistes, hvis jeg i endnu længere tid blev væk fra dette arbejde. For mig er det at, ikke forblive i arbejdet, værre end døden og trak vi os ud kunne vi kun gå fortabt. Derfor forlod vi Battle Creek den 19. december 1866 i snestorm mod Wright, Ottawa Området, Michigan. Min mand udholdt den lange og strenge rejse på ethundrede og femogfyrre kilometer langt bedre end jeg frygtede og synes til at have det lige så godt da vi nåde vort gamle hjem hos bror Root's, som da vi forlod Battle Creek. Vi blev taget godt i mod af denne kære familie og blev behandlet ligeså nænsomt, som kristne forældre kan tage sig af syge børn.

Vi erfarede at denne menighed var i en ringe tilstand. Hos en stor del af medlemmerne havde uenigheden og utilfredsheden (571) mod hinanden slået dybe rødder og en verdslig ånd havde taget besiddelse hos dem. Og til trods for deres ringe tilstand nød de så sjældent vore forkynderes arbejde, at de sultede efter åndelig føde. Der begyndte vores første egentlige arbejde, siden min mands sygdom. Her begyndte han at arbejde som i de første år, trods han var svag. Han ville tale

tredive eller fyrre minutter og formiddagen både om sabbaten og den første dag og jeg udfyldte resten af tiden og talte så halvanden time om eftermiddagen hver dag. Vi lyttede på med den største opmærksomhed. Jeg så at min mand blev stærkere, klarere og hans emner havde mere sammenhæng. Og ved en lejlighed talte han en time med klarhed og kraft, med arbejdets byrde på sig som han plejede at tale, min taknemmelighed var ud over hvad jeg kan udtrykke. Jeg rejste mig i forsamlingen og i henved en halv time prøvede i gråd at holde en tale for ham. Forsamlingen var dybt rørt. Jeg følte mig sikker på at dette var begyndelsen på en bedre tid, for os.

Vi blev hos de folk i seks uger. Jeg talte femogtyve gange til dem og min mand tolv gange. Idet vort arbejde med denne menighed skred frem, begyndte de forskellige sager at vise sig for mig og jeg begyndte vidnesbyrd for dem, sammenlagt er det ethundrede sider. Så begyndte arbejdet for disse personer idet disse kom til bror Root's, hvor vi opholdt os og for nogle af personerne, i deres egne hjem og især møderne i menighedshuset. I dette arbejde fandt jeg ud af at min mand var en stor hjælp. Hans store erfaring i dette arbejde, da han havde arbejdet sammen med mig tidligere, havde kvalificeret ham til det. Og nu hvor han kom ind i det igen, lod han til at vise klarhed i tankerne, god dømmekraft og redelig med at behandle de fejlende, som i de tidligere dage. Faktisk kunne to af vore prædikanter ikke give denne samme hjælp som han.

Et stort og godt arbejde blev gjort vor dette dyrebare folk. (572) Fejl blev bekendt frit og fuldt ud, enigheden blev genoprettet og Guds velsignelse hvilede over arbejdet. Min mand arbejdede på at sætte menighedens systematiske godgørenhed i form som burde antages i alle vore menigheder og hans anstrengelser førte til at de penge, menigheden betalte årligt til kassen, forøgedes omkring tre hundrede dollars. Nogle af dem i menigheden som har haft det svært med nogle af mine vidnesbyrd, især om klædespørgsmålet, blev fuldt afklarede ved at få sagen forklaret. Helse og klædereformen blev antaget og mange penge blev indsamlet til Helseinstitutionen.

Jeg tror at det her er min pligt at nævne at da dette arbejde skred frem, besøgte en velhavende bror fra New York?staten Wright efter at have været i Battle Creek og der erfaret at vi havde taget afsted, trods menigheden og dem ved arbejdets hoved i Battle Creek, trods deres modstand og råd. Han valgte at vise min mand præcis de mennesker som vi har det største arbejde for, idet han var lidt sindssvag og hans vidnesbyrd, som følge deraf, ikke havde nogen vægt. Som det blev forklaret mig af bror Root, menighedens præst, satte hans indflydelse på det hele, mindst to uger tilbage. Jeg sagde at disse ikke?indviede personer måtte passe på de ikke i deres blinde og følelsesløse tilstand gør deres indflydelse på et sådant tidspunkt så det vil tage uger for Herrens tjenere at modvirke denne indflydelse. Vi arbejdede for rige mennesker og Satan så at denne rige bror var lige manden han kunne bruge. Måtte Herren bringe ham derhen hvor han kan se og i sindets ydmyghed bekende hans fejl. Efter endnu to uger hårdt arbejde og med Guds velsignelse, var vi i stand til at fjerne denne dårlige påvirkning og give dette dyrebare folk fuld forvisning om at det var Gud der havde sendt os til dem. Som et yderligere resultat af vores arbejde, blev der lidt efter døbt syv af bror Waggoner og to i juli af min mand da vi besøgte menigheden for anden gang.

Broderen fra New York vendte med sin kone og datter tilbage til Battle Creek, men ikke i den hensigt at give en rigtig melding af det gode arbejde i Wright eller for at hjælpe menighedens tilstand i Battle Creek. Da kendsgerningerne siden kom frem, viste det sig at han havde skadet menigheden og menigheden havde skadet ham, i deres fælles fornøjelser fra hjem til hjem, ved at tage de uheldigste holdninger, om vor fremgangsmåde, op og gøre dem til samtaleemne. I tiden da disse forfærdelige ting stod på, havde jeg en drøm, som følger her:

Jeg besøgte Battle Creek i selskab med en myndig person og han havde en værdig optræden. I min drøm gik jeg forbi vore brødres huse. Idet vi var ved at gå ind, hørte vi stemmer i dyb samtale. Min mands navn blev ofte nævnt og jeg blev bedrøvet og forbavset over at høre dem, som havde bekendt sig til at være vore trofaste, venner fortælle om de episoder som skete under min mands strenge plage, da hans åndelige og fysiske kræfter var lamme i stort omfang. Jeg blev bedrøvet over at høre den bekendende brors stemme fra New York som jeg nævnte før, fortælle på en alvorlig måde og i et overdrevet lys, om begivenheder som dem i Battle Creek var ligeglad med. også selv om vore venner i Battle Creek, for deres del, fortalte hvad de vidste. Jeg blev mat og syg om hjertet og i min drøm var jeg ved at falde, da min ledsagers hånd støttede mig og sagde: "Du må lytte. Du må vide dette selv om det er hårdt at bære."

I de forskellige hjem erfarede vi at det samme problem var samtaleemnet. Det deres *nærværende sandhed*. Jeg sagde: "Oh, jeg vidste ikke dette! Jeg vidste ikke at sådanne følelser var i deres hjerter som vi havde betragtet som vore venner i medgang og vore faste venner i lidelse, sorg og modgang. Jeg ville aldrig have troet dette! Vi havde regnet disse for vore allerbedste og ægte venner."

Personen der var hos mig gentog disse ord: "Hvis de blot ville tage det let og med den samme alvor og iver i deres samtale om deres Forløser og dvæler så lidt ved hans mageløse yndighed, hans oprigtige godgørenhed og hans nådefulde tilgivelse, hans nænsomme medynk for den lidende, hans tålmodige og uforklarlige kærlighed, hvor meget mere dyrebare vil frugterne så ikke blive?"

Jeg sagde da: "Jeg er rystet. Min mand sparede ikke sig selv for at vinde sjæle. Han bar byrderne indtil de knuste ham; han var lammet, nedbrudt fysisk og åndeligt; og efter at Gud har sat sin hånd under ham, for at rejse ham op så hans røst igen kan høres, kommer der nu forbandede og onde ord og handlinger frem som ødelægger hans indflydelse."

Personen som ledsagede mig sagde: "Den samtale hvor Kristus og hans livs særpræg er det emne der dvæles ved vil forny ånden og frugten vil være hellighed og evigt liv." Han citerede derefter disse ord: »Alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!« Disse ord gav mig så stort et indtryk, at jeg talte ud fra dem den næste sabbat.

Mit arbejde i Wright var meget trættende. Jeg bekymrede mig meget for min mand om dagen og nogle gange om natten. Jeg badede ham og tog ham ud for at ride og to gange om dagen gik jeg ud sammen med ham i kulde, storm eller behageligt vejr. Jeg førte pennen medens han dikterede sine stykker til *Review* og jeg skrev også mange breve, udover de mange sider fra mine personlige vidnesbyrd og det meste af nummer 11, udover besøg og taler så ofte og så længe og alvorlig som jeg nu gjorde. Bror og søster Root følte helt med mig i mit arbejde og møje og (575) vovede med den største omhu for at dække alle mine behov. Vore bønner var ofte om Herren ville velsigne dem højt og til deres bedste såvel som i nåde og åndelig styrke. Jeg følte at en særlig velsignelse ville følge dem. Selv om sygdomme siden er kommet i deres hjem, erfarede jeg dog at bror Root mere holder af sundheden end før. Blandt det som viste timelig fremgang, fortalte han at hans hvedemarker gav syvogtyve skæpper for hver acre (0,4 hektar) og nogle gav fyrre, medens hans nabos marker kun havde et gennemsnit på syv skæpper for hver acre.

Den 29. januar 1867 forlod vi Wright og red til Greenville, Montcalm området, en rejse på femogtres kilometer. Det var vinterens koldeste dag og vi var glade for at finde ly for kulde og storm hos broder Maynard's. Denne kære familie bød os hjerteligt velkommen i deres hjem. Vi blev seks uger i denne omegn og arbejdede med menighederne i Greenville og Orlans og gjorde bror Maynards gæstfrie hjem til vort hovedkvarter.

Herren gav mig frihed til at tale til folk og i enhver bestræbelse så jeg hans understøttende kraft. Og idet jeg blev fuldt forvisset om at jeg havde et vidnesbyrd til folk, som jeg kunne fremføre i forbindelse med min mands arbejde, styrkedes min tro i at han alligevel ville blive rask til at kunne arbejde med tro på sagen og Guds værk. Uden ham kunne jeg kun udrette en smugle, men med hans hjælp, i Guds kraft, kunne jeg udføre det arbejde som jeg var udpeget til. Herren støttede ham i enhver anstrengelse som han lagde for dagen. Da han dristede sig og stolede på Gud, uden hensyn til hans svaghed, vandt han styrke og blev bedre for hver anstrengelse. Da jeg så at min mand genvandt fysisk og mental sundhed, var min taknemmelighed ganske uhæmmet, med det

sigte at jeg igen var (576) fri til at gå ind i Guds arbejde og med min mand ved min side kunne vi sammen udføre det afsluttende arbejde for Guds folk. Før han blev lammet, tog hans embede på kontoret en større del af hans tid. Og idet jeg ikke kunne rejse uden ham, var jeg nød til at blive hjemme meget af tiden. Jeg mærkede at Gud nu ville bringe ham fremgang så længe han arbejdede i ord og lære og han helligede sig selv på en særlig måde til forkynderarbejdet. Andre kunne udføre arbejdet på kontoret og vi var helt overbevist om at han aldrig igen ville blive begrænset, men fri til at rejse med mig, så vi begge kunne fremføre det højtidelige vidnesbyrd, som Gud havde givet os til sit restfolk.

Jeg kunne mærke Guds folks ringe tilstand og hver dag var jeg opmærksom på om jeg var gået til min styrkes grænse. Medens vi var i Wright havde vi sendt mine manuskripter for nr 11 til forlagshuset og jeg udnyttede næsten hvert øjeblik, når vi ikke var til møde, til at skrive indholdet ned for nr 12. Mine styrke, både fysisk og åndeligt, var hårdt belastet da vi arbejdede for menigheden i Wright. Jeg mærkede at jeg burde have hvile, men kunne ikke finde nogen anledning til at få lindring. Jeg talte til folk adskillige gange om ugen og skrev mange sider i mit personlige vidnesbyrd. Byrden for sjæle var over mig og det ansvar jeg nærede var så stort, at jeg kun kunne vinde nogle få timer om natten til søvn.

Medens jeg således arbejde med at tale og skrive, modtog jeg breve fra Battle Creek af en nedslående karakter. Idet jeg læste dem, følte jeg en uforklarlig nedtrykthed, næsten som en sindets pine, som i en kortere periode synes at lamme mine vitale kræfter. I tre nætter sov jeg næsten ikke. Mine tanker var plaget og rådvilde. Jeg skjulte min følelser så godt jeg kunne, for min mand og den forstående familie vi var hos. Ingen kendte mine tankers byrder eller besvær når vi var sammen med familien til morgen- og aftenandagt, (577) og jeg forsøgte at lægge min byrde på den Store Byrdebærer. Men mine bønner kom fra et hjerte vredet i kvaler og mine bønner var sønderbrudte og usammenhængende på grund af den ustyrlige sorg. Blodet fór op i min hjerne og fik mig ofte til at vakle og næsten falde. Jeg havde ofte næseblod, især når jeg prøvede at skrive. Jeg var tvunget til at lægge min skrivning til side, men jeg kunne ikke kaste bekymringerne fra mig og ansvaret på mig, da jeg indså at jeg havde vidnesbyrd til andre som jeg ikke kunne give dem.

Jeg fik endnu andre breve der fortalte mig at det måske var det bedste at udsætte udgivelsen af nr 11, indtil jeg kunne skrive det tilfulde, som jeg var blevet vist om helseinstitutionen, da dem som havde ansvaret for denne virksomhed manglede midler og behøvede påvirkningen fra mine vidnesbyrd til at røre brødrenes holdning. Jeg skrev da en del ud af det som var blevet vist mig om instituttet, men kunne ikke få hele emnet ud på grund af blodtrykket til hjernen. Havde jeg vidst at nr 12 ville blive forsinket så længe, skulle jeg ikke under nogen omstændigheder den del som var i nr 11. Jeg troede at efter at have hvilet i nogle få dage, kunne jeg genoptage min skrivning. Men til min store sorg, fandt jeg at min hjernens tilstand, gjorde det umulig for mig at skrive. Ideen med at skrive vidnesbyrd, hvad enten det er generelt eller personligt blev opgivet og jeg var i konstant pine fordi jeg ikke kunne skrive dem.

I den tilstand tingene stod i nu, var jeg besluttet på at vi kunne vende tilbage til Battle Creek og blive dér, så længe vejene var i en mudret og opbrudt tilstand og så ville jeg på dette sted fuldende nr 12. Min mand var meget ivrig efter at se sine brødre i Battle Creek og tale med dem og glæde sig med dem over det arbejde, som Gud har gjort for ham. Jeg samlede mine skrifter op og vi påbegyndte vor rejse. Undervejs holdt vi to møder i Orange og var vidne til at menigheden (578) blev gavnet og opmuntret. Vi blev selv opfrisket i Herrens Ånd. Den nat drømte jeg at jeg var i Battle Creek og så et selskab ud af glassiden i døren, marchere frem to og to mod huset. Jeg kendte dem godt og gik hen for at åbne salondøren for at tage imod dem, men så tænkte jeg, at jeg måtte se efter igen. Scenen blev forandret. Selskabet viste sig nu i et katolsk optog. En bar et kors i sin hånd, en anden et rør. Og da de nærmede sig, tegnede ham som bar røret, en cirkel rundt om huset og sagde tre gange: "Dette hus er gjort fredløst. Ejendelene må beslaglægges. De har talt imod vores hellige orden." Rædsel greb mig og jeg løb gennem huset, ud af døren i nordsiden og fandt mig selv i midten af selskabet, nogle af dem, jeg kendte, men jeg turde ikke at sige et ord imod dem af frygt for at blive røbet. Jeg prøvede at finde et afsides sted hvor jeg kunne græde og bede uden at møde de spændte og nysgerrige øjne, hvor jeg end vendte mig. Jeg gentog ofte: "Hvis jeg bare kunne forstå dette! Om de dog ville fortælle mig hvad jeg har sagt eller hvad jeg har gjort!"

Jeg græd og bad meget da jeg så vore ejendele blive beslaglagt. Jeg prøvede at finde sympati og medlidenhed i deres udseende omkring mig og lagde mærke til minen i adskillige af dem, jeg troede ville tale til mig og trøste mig, hvis de da ikke var bange for at andre ville lægge mærke til dem. Jeg gjorde et forsøg på at flygte fra hoben, men jeg så at jeg blev overvåget, jeg skjulte mine hensigter. Jeg begyndte at græde højt og sagde "Om de bare ville fortælle mig, hvad jeg har gjort eller hvad jeg har sagt!" min mand som sov i en seng i det samme værelse, hørte mig græde højt og vækkede mig. Min pude var våd af tårer og jeg var dybt nedtrykt.

Bror og søster Howe ledsagede os til Vestwindsor, hvor vi blev modtaget og budt velkommen af bror og søster (579) Carman. Om sabbaten og den første dag mødte vi brødre og søstre fra menighederne i Vicinity og havde den frihed at frembære vort vidnesbyrd til dem. Herrens fornyende Ånd hvilede på dem, som nærede en særlig interesse for Guds værk. Vore konferensemøder var gode og henved alle gav vidnesbyrd af, at de var blevet styrket og stærkt opmuntret.

I løbet af få dage fandt vi os selv igen i Battle Creek efter tre måneders fravær. Sabbaten den 16. marts aflagde min mand prædiken om "Helliggørelse" for menigheden og den blev skrevet ned af redaktøren på *Review* og udgivet i bind 29, nr 18. Han talte også klart om eftermiddagen og på den første dag om formiddagen. Jeg frembar mit vidnesbyrd med den sædvanlige frimodighed. Sabbaten den 23. talte vi frimodigt til menigheden i Newton og arbejdede med menigheden i Convis den efterfølgende sabbat og den første dag. Vi havde tænkt os at komme tilbage mod nord og rejste halvtreds kilometer, men var nød til at vende tilbage på grund af vejenes tilstand. Min mand var frygteligt skuffet over den kolde modtagelse vi fik i Battle Creek og jeg var også ked af det. Vi besluttede os til at vi ikke kunne frembære vort vidnesbyrd til denne menighed, før de gav bedre bevis for, at de ønskede vort vidnesbyrd og vi besluttede at arbejde i Covis og Monterey indtil vejene var blevet bedre. De to efterfølgende sabbater tilbragte vi i Convis og kunne se, at et godt arbejde var gjort, som de bedste frugter vi hidtil havde set.

Jeg kom tilbage til Battle Creek som et træt barn der behøvede trøstene ord og opmuntring. Det var pinefuldt for mig at forklare, at vi dér blev taget med stor kølighed af vore brødre hjemme i Battle Creek, som jeg for tre måneder siden havde været fuldstændigt enig med, undtagen dét, at vi skulle rejse. Den første nat vi havde i Battle Creek, drømte jeg at jeg havde arbejdet meget hårdt og var rejst i den hensigt at deltage i et stort møde og at jeg var meget træt. (580) Søstre ordnede mit hår og rette på mine klæder og jeg faldt i søvn. Da jeg vågnede blev jeg forbavset og opbragt over at se mine klæder var fjernet og der var sat gamle pjalter på mig, nogle stykker sengelagner knyttet og syet sammen. Jeg sagde: "Hvad har I gjort ved mig? Hvem har gjort dette skammelige arbejde med at fjerne mine klæder og erstatte dem med en tiggers pjalter?" Jeg rev pjalterne af og kastede dem fra mig. Jeg var ked af det og råbte ud i vrede: "Bring mine klæder tilbage, som jeg har båret i treogtredive år og ikke har vanæret mig det mindste. Hvis du ikke giver mig de klæder tilbage, som jeg skal vise mig i for folk, hvem vil så tilbagelevere mine egne klæder, som jeg har båret i treogtredive år."

Jeg har set opfyldelsen af denne drøm. I Battle Creek er vi stødt på beretninger, som har været i omløb for at skade os, men har ikke noget med sandheden at gøre. Nogle har skrevet breve og har gjort en foreløbig udsættelse af helseinstitutionen og andre som bor i Battle Creek udtrykker frygt, tvivl og antydninger om os, til menighederne i Michigan og andre stater. Jeg fyldtes med sorg idet jeg lyttede til opfordringen fra en medarbejder, som jeg iøvrigt havde respekteret, at de fra alle kanter hørte om, hvad jeg havde talt mod menigheden i Battle Creek. Jeg var så bedrøvet at jeg ikke vidste hvad jeg skulle sige. Vi så at der var en stærk og anklagende ånd imod os. Da vi blev fuldt overbevist om de følelser som herskede, fik vi hjemmeve. Vi var så skuffede og bedrøvede at jeg fortalte to af vore ledende brødre at jeg

ikke følte mig hjemme, idet vi mødte mistro og direkte kulde i stedet for velkomst og opmuntring og at jeg nu måtte vide hvad det var for en måde at vise sig mod dem, som er blevet nedbrudt blandt dem på grund af overanstrengelse og helligelse for Guds arbejde. Jeg sagde at vi nok skulle flytte fra Battle Creek og finde et mere tilbagetrukket hjem.

Sorgbetynget uden mål, blev jeg derhjemme, (581) og var skrækslagen for at gå nogen steder i menigheden af frygt for at blive såret. Til sidst følte jeg, da ingen gjorde nogen anstrengelse for at lindre mine følelser, at det var min pligt at sammenkalde et antal erfarende brødre og søstre og imødekomme de rygter, som var i omløb om os. Nedtrykt helt til smerten, mødte jeg angrebene mod mig og jeg gav en fremstilling af mine rejser mod øststaterne, for et år siden og de smertelige omstændigheder, der fulgte med den rejse.

Jeg opfordrede de tilstedeværende til at bedømme mig, uanset om min forbindelse til værket og Guds sag ville lede mig til at tale letsindigt om menigheden i Battle Creek, som jeg ikke havde det mindste foragt for. Var min interesse for Guds sag og værk ikke lige så stor som det var muligt for dem. Hele min erfaring og hele mit liv var indvævet i det. Jeg har ingen interesser der er adskilt fra arbejdet. Jeg har sat alt til for sagen og har ikke anset noget offer at være for stort for mig at give, for at fremme sagen. Jeg har ikke ladet mig hengive til mine børn og blive holdt tilbage fra at udføre min pligt som Gud krævede for sin sag. Moderlig kærlighed bankede lige så stærkt i mit hjerte som hos enhver anden moder som levede, alligevel har jeg været adskilt fra mine diene børn og ladet andre tage moderrollen for dem. Jeg har givet umiskendelige beviser for min interesse i og helligelse for, Guds sag. Jeg har ved mine gerninger vist hvor dyrebar den er for mig. Kunne nogen gøre et stærkere bevis end jeg selv? Var de nidkære for sandhedens sag? Jeg var mest. Var de helliget til den? Jeg kunne vise større helligelse end nogen levende, der var involveret i arbejdet. Havde de lidt for sandhedens skyld, havde jeg lidt mest. Jeg havde ikke regnet mit liv for at være så kært. Jeg undgik ikke bebrejdelse, lidelse eller prøvelser. Når venner og slægtninge opgav håbet for mit liv, fordi sygdomme tyngede på mig, er jeg blevet båret i min mands arme til båden eller vognen. En gang efter at vi havde rejst og det var midnat, fandt vi ud af, at vi var i Boston by uden midler. Ved (582) to eller tre lejligheder vandrede vi, i tro, elleve kilometer. Vi rejste så langt som min styrke kunne holde til det og derefter knælte vi på stedet og bad efter styrke til at fortsætte. Styrke fik vi og vi kunne arbejde seriøst for sjælenes gode. Vi lod ingen hindringer afskrække os fra at udføre pligten eller adskilles os fra arbejdet.

Den ånd som viste sig ved dette møde bedrøvede mig stærkt. Jeg havde stadig byrder da jeg vendte hjem, da dem som var tilstede ikke gjorde noget for at hjælpe mig ved at indrømme at de havde fejlbedømt mig og deres mistanker og anklager mod mig var uretfærdige. De kunne ikke fordømme mig, ej heller gjorde de sig nogen anstrengelse for at hjælpe mig.

I femten måneder har min mand været så svag at han ikke har passet sit arbejde, forvaltet sine egne midler, eller været med når stormen skulle rides af. Men i år har han taget sit arbejde og gjort sin forvaltning. Men der har ikke været så meget at forvalte fordi vi havde så store udgifter. Han har under sin sygdom afvist adskillige gange at tage imod penge fra sine brødre, et beløb på omkring tusinde dollars og fortalt dem at, når han mangler midler vil han lade dem vide det. Til sidst kom vi i mangel. Min mand følte at det var hans pligt at vi, før vi blev afhængige, måtte vi først sælge hvad vi kunne undvære. Han havde nogle få ting på kontoret og noget af lidt værdi spredt blandt brødrene i Battle Creek, som han samlede og solgte. Vi rådede over henved et hundrede og halvtreds dollers i værdi for møblerne. Min mand prøvede at sælge vores sofa til mødelokalet og prøvede at give ti dollars af dets værdi men kunne ikke. På det tidspunkt døde vor eneste og meget værdifulde ko. Min mand mente først at han kunne få hjælp og sendte et lille brev til en bror, hvor der stod at hvis menigheden fandt det godt at gøre tabet af koen op måtte de gøre dette. Men intet blev gjort ved det og påførte kun min mand sindssvaghed på grund af pengene. Brødrene kendte ham godt nok til at vide at han aldrig (583) ville bede om hjælp, uden det var strengt nødvendigt. Og nu hvor han gjorde det, blev der ikke gjort noget ved det kun for at såre os i vor mangle og dybe lidelser.

Ved dette møde erkendte min mand ydmygt at han havde uret i mange af den slags ting. Og han erkendte hvad han aldrig burde have gjort og hvad han skulle have gjort, men ikke havde gjort det af frygt for sine brødre og han havde et ønske om at være på god fod med menigheden. Det ledte dem, som havde skadet ham til åbenlyst at foragte ham. Vi var ydmyget lige til støvet og ubeskrivelig bedrøvet. Med denne tilstand af tingene, begyndte vi at træffe en aftale i Monterey. På rejsen led jeg de stærkeste ånds kvaler. Jeg prøvede at forklare mig selv, hvordan det kunne være at vore brødre ikke forstod vort arbejde. Jeg var helt sikker på, at mødte vi dem, ville de vide hvilken ånd vi er af og at Guds Ånd i dem, ville være den samme i os, nemlig hans ydmyge tjenere og tanker og følelser ville stemme over ens. I stedet for blev vi overvåget med mistro og mistænksomhed, hvilket forårsagede den største forviklinger jeg nogen sinde havde oplevet. Medens jeg gik og tænkte sådan, fik jeg en del af et syn i Rochester, den 25.december 1865 som et lyn der oplyste mit sind og jeg fortalte det straks til min mand:

Jeg fik vist en klynge træer der stod tæt sammen og dannede en cirkel. Ad disse træer løb en vin op og dækkede dem på toppen, hvilede på dem og dannede en aksel. Inden længe så jeg at træerne begyndte at svaje frem og tilbage, som om de blev bevæget af en kraftig vind. På vinen rystede den ene gren efter den anden fra deres holdested, indtil vinen var rystet løs fra træerne undtagen nogle få slyngtråde, som klyngede sig til de nederste grene. En person kom og adskilte de slyngtråde som var tilbage fra vinen og så lå den henstrakt på jorden.

Jeg havde en ubeskrivelig sinds?pine og kval da jeg så vinen (584) ligge på jorden. Mange gik forbi og så medfølende på den og jeg ventede ængsteligt efter om der ikke var en venlig hånd, der ville rejse den op; men der blev ikke ofret nogen hjælp. Jeg spurgte efter, hvorfor ingen hånd rejste vinen op. I samme øjeblik så jeg en engel komme til den tilsyneladende forladte vin. Han spredte armene ud og tog dem ned under vinen og rejste den, så den stod oprejst og sagde: "Ræk op imod himlen og lad dine slyngtråde vikle sig omkring Gud. Du er rystet fri for menneskelig støtte. Du kan stå, i Guds styrke og blomstre uden menneskelig støtte. Lær af Gud og du vil aldrig lære forgæves og blive rystet derfra." Jeg følte en ubeskrivelig hjælp, der blev til glæde, da jeg så at der blev taget af den forsømte vin. Jeg vente mig til englen og spurgte hvad disse ting betød. Han sagde: "Du er den vin. Alt det du vil erfare og når alle disse ting sker, vil du forstå billedet med vinen. Gud vil være en nærværende hjælp for træet i trængselstiden." Fra det tidspunkt var jeg ikke i tvivl om hvad der var min pligt og aldrig før så fri til at frembære mit vidnesbyrd for folk. Hvis jeg ikke før har følt Herrens arm holde mig op, så var det ved dette møde. Min mand var også fri og klar i sin forkyndelse og alles vidnesbyrd var dette: Vi havde et fortræffeligt møde.

Efter at vi havde vendt tilbage fra Monterey, følte jeg det var min pligt at kalde sammen til et andet møde, da mine brødre ikke gjorde sig nogen anstrengelse for at lindre mine følelser. Jeg besluttede mig for at gå frem i Guds styrke og atter give udtryk for mine følelser og befri mig selv fra de mistanker og rygter der løb rundt til vor skade. Jeg frembar mit vidnesbyrd og fortalte om ting, som var mig blevet vist i den foregående beretning og advarede dem mod den fare de var i og irettesatte dem for deres forkerte handlemåde. Jeg gjorde opmærksom på, at jeg var blevet sat i den ubehageligste situation. Når familier og enkeltpersoner blev bragt frem for mig i et syn, var det ofte tilfældet at det, som blev vist mig med hensyn til dem, var af fortrolig art og skjulte synder skulle irettesættes. Jeg har arbejdet med nogle i månedsvis med fejl, som andre intet vidste om. Når brødrene ser disse personer være ked af det, (585) og hører dem give udtryk for om Guds accept af dem og udtrykker også fortvivlelse, har de kastet kritik over mig, som om jeg skulle bebrejdes for at de var i prøvelser. Dem, som kritiserer mig på den måde er fuldstændig uvidende med hvad de taler om. Jeg protesterer mod personer, der sidder som inkvisitorer over min handlemåde. Det er blevet mit ubehagelige arbejde at irettesætte skjulte synder. Skulle jeg, for at modvirke mistanker og jalousi, forklare min fremgangsmåde fuldt ud og offentliggøre det, som skulle være skjult, ville jeg synde imod Gud og forurette de pågældende personer. Jeg må holde de skjulte fejls skjulte irettesættelser for mig selv, holdt inden for mit eget bryst. Lad andre dømme efter hvad de kan, men jeg vil aldrig forråde den tillid som er givet mig af den fejlende og angrende og afsløre det for andre, som kun burde bringes for den, som er skyldig.

Jeg fortalte de forsamlede, at de måtte fjerne deres hænder fra mig og lade mig handle frit i frygt for Gud. Jeg forlod mødet, lettet for en stor byrde.

Arbejdet på kontoret

Jeg vil give to vidnesbyrd her, en af dem er skrevet i marts 1867 til alle på *Review* kontoret, det andet til de unge, som arbejder på kontoret. Jeg er ked af at sige at alle dem, som er blevet advaret har mere eller mindre set bort fra disse vidnesbyrd og må nu bekende at de har ført sig på en måde, som er modsat til den der er anvist i vidnesbyrdet. Det er som følger:

Da jeg var i Rochester, New York den 25.december 1865, fik jeg vist noget om dem som er involveret i arbejdet på kontoret og med hensyn til prædikanter som Gud har kaldt til at arbejde i ord og lære. Ingen af disse bør involvere sig i samhandel og omsætning. De er kaldt til et mere indviet og ophøjet arbejde og det vil være umuligt for dem at (586) være retskaffen i arbejdet og stadig udføre deres handel. Dem, som arbejder på kontoret bør ikke have nogen andre særskilte interesser. Når de har givet arbejdet den opmærksomhed og omsorg, som det kræver, har de her gjort alt hvad de er i stand til at gøre og bør ikke belastes yderligere. Ved at give sig af med handel, som ikke har noget med Guds arbejde at gøre, optages tankerne og tiden bliver brugt og arbejdet vil ikke kunne gøres grundigt og godt. I bedste fald har dem, som er involveret i arbejdet ingen fysisk eller mental styrke tilovers. Eller er i mere eller mindre grad afkræftet. En sådan sag, et så indviet arbejde, som det de har at gøre med, bør kunne aktivere hele sindets styrke; de bør ikke arbejde med handel, men være helliget til værket og bør handle, som om sagen er en del af dem, som om de havde investeret noget i dette store og højtidelige arbejde. Hvis de ikke på denne måde tager vare på denne sag med interesse, vil deres anstrengelser ikke være Gud kærkommen.

Satan er meget listig, travl og aktiv. Hans særlige kraft anvendes på dem, som nu er i gang med forkynderarbejdet eller offentliggør den nærværende sandhed. Alle, som er tilknyttet dette arbejde behøver at tage hele rustningen på, for de er særlige angrebsmål for Satan. Jeg så at de skulle passe på at de blev bevogtede, så at Satan kunne få adgang og adskille sindet fra det store arbejde uden at de kunne mærke det. Dem, som udfylder ansvarsbetyngede stillinger på kontoret, skal passe på at ikke blive overstadige i deres arbejde og miste sindets ydmyghed og den enkelthed, som ellers kendetegner arbejdet.

Satan, har et særligt mål med at slå ham ned ved arbejdets hoved, for han har en grundig kendskab og erfaring til den nærværende sandheds fremkomst og udbredelse. Han har tænkt sig at han skal væk fra vejen, så han selv kan gå ubemærket ind og påvirke de mennesker, der ikke er erfarne og fuldstændigt overgivet til arbejdet. Gud havde udtænkt at min mand skulle blive sund igen, efter at andre blev bekendt med den byrde, som han havde (587) båret. Han havde mærket noget af det slid der fulgte med disse byrder. Samtidig vil de aldrig lægge hele deres sjæl, alle sindets og legemets kræfter i arbejdet og risikere det han har risikeret. Det vil aldrig blive deres pligt at gøre det, som han har gjort, for de kunne ikke stå ved deres post - om de så skulle gennemgå en tyvendedel af det han har udholdt.

Satan har tænkt sig at få fodfæste på kontoret og hvis der ikke gøres en samstemmende indsats og der udvises fuldstændig årvågenhed, vil han nå sit mål. Nogle tror at arbejdet er meget enkelt og vil føle at de er gode nok, når deres styrke er fuldstændig svaghed. Gud forherliges i dette store arbejde. Og hvis de ikke værner om en dyb og stadig ydmyghed - en fast tillid til Gud - vil de stole på selvet og give efter for selvtilstrækkelighed og en eller flere må drikke af lidelsens bitre bæger. Idet arbejdet tager til, er der et større behov for gennemgribende tillid til Gud og afhængighed af ham - en gennemgribende interesse for og helligelse til værket. Selviske interesser bør lægges til side. Der bør være meget bøn og meget meditation for det er absolut nødvendigt for arbejdets fremgang og vækst. En handelsånd bør ikke have lov hos nogen, som er tilknyttet kontoret. Hvis dette tillades, vil arbejdet forsømmes og ødelægges. Det almindelige vil sættes for meget på niveau med det indviede.

Jeg fik vist at brødrene A, B og C var i fare for at skade deres helbred. De arbejder i ophedede lokaler, der ikke er tilstrækkeligt ventileret det meste af deres tid. Disse brødre behøver mere fysisk udfoldelse. Deres arbejde er stillesiddende og meget af deres tid indånder de varm og uren luft. Deres mangel på fysiske udfoldelser bevirker en hæmmet omsætning og de er i fare for at skade deres helbred for altid, ved at forsømme deres krops love. Hvis de overtræder disse love, vil de vesselig lide en straf fremover, på samme måde som min mand led. De vil ikke holde bedre til det, end han gjorde. Ingen af dem er i stand til at udholde endda den mindste del af den fysiske og mentale belastning, som han måtte udholde.

Disse brødre tager arbejdet under de sværeste kampe, de gennemgår de sværeste prøvelser, for at få værket til sin nuværende tilstand. Alligevel er der et stort og højtideligt arbejde foran os og det kræver hengivenhed af dem, også fra bror D, som skal passe på ikke at blive opstemt. Gud vil forsøge og prøve ham og han må omgives med sandhed og have retfærdighedens rustning på, ellers vil han falde i fjendens hånd. Alle disse brødre behøver at holde sig meget nøje og udholdende til mager kost, for alle kan risikere at overbelaste hjernen og lammelse kan falde på en eller flere omend alle, hvis de fortsætter med at leve skødesløst eller ubesindigt.

Jeg så at Gud på en særlig måde havde udvalgt bror B til et stort og ophøjet arbejde. Han ville få bekymringer og byrder og alt dette kunne bæres meget lettere med sand hengivenhed og helligelse til arbejdet. Bror, B, du behøver at drikke dybere fra frelsens kilde, en mere gennemgribende drik fra helliggørelsens kilde. Din vilje er ikke blevet underkastet Guds vilje fuldt ud. Du fortsætter fordi du tror at du ikke kan andet; men at vandre i strålende lys fordi du kan se at Kristus Jesus leder (589) vejen for dig, det har du undladt. Ved at være i den ansvarsbetyngede stilling er i, har du alt i alt dette skadet din egen sjæl og påvirket andre. Hvis du vandrer modsat Gud, vil han vandre modsat dig. Gud behøver at bruge dig, men selvet må dø og din stolthed ofres. Herren har udtænkt at du skal bruges i hans sag, hvis du vil følge hans åbne forsyn og hjerteligt og fuldtud hellige dig selv og rense dig selv for al kødets og åndens snavs og udvikle hellighed under frygt for Gud.

Det efterfølgende er det andet vidnesbyrd, skrevet i maj 1867 og er henvendt til de unge som arbejder på kontoret:
Kære unge venner som arbejder på forlagskontoret i Battle Creek: En byrde hviler på mig med hensyn til jer. Jeg har gentagne gange fået vist at alle, som er tilknyttet Guds arbejde med offentliggørelse af den nærværende sandhed, til spredning til alle dele af marken, bør være kristne, ikke kun i navn, men i også handling og sandhed. Deres mål bør ikke kun være at arbejde for lønnen, men alle, som er involveret i dette store og højtidelige arbejde, bør nære en interesse for dette arbejde og dette skal være en del af dem. Deres egne motiver og deres indflydelse i dette store og højtidelige arbejde må stå prøven ved dommen. Ingen, som viser selviskhed og stolthed bør være knyttet til forlagskontoret.

Jeg fik vist at letsindigheder, tåbeligheder, vittigheder og latter ikke bør få frit løb af arbejderne på kontoret. Dem, som er involveret i det højtidelige arbejde med at berede sandheden, så den kan komme ud til alle dele af marken, bør indse at deres optræden har indflydelse. Hvis de er letsindige, tåbelige, vittige og hvis de udtrykker grov latter medens de behandler og forbereder højtidelige sandheder til offentliggørelse, viser de at deres hjerter ikke er med i arbejdet eller at de ikke er helliggjort gennem sandheden. De kan ikke se de ukrænkelige ting, men (590) behandler sandheden, som skal prøve karakteren og er af himmelsk oprindelse, den behandler de som almindelig snak, som en historie, der bare kommer i tankerne og hurtig udviskes.

Da jeg var i Rochester, så jeg at vi kunne frygte alt fra kontoret på det rent sundhedsmæssige; at ingen, som var tilknyttet kontoret, indså nødvendigheden for fuldstændigt luftskifte. Deres lokaler var overophedede og atmosfæren var forgiftet med urenheder fra lungernes udånde og af andre ting. Det er umuligt at tænke sundt i den tilstand, så

de bliver rigtigt indprentede af de rene og hellige sandheder, som de arbejder så meget med, medmindre de værdsætter himlens rene og livgivende luft rigtigt noget mere.

Jeg fik vist at hvis dem, som er så nøje forbundet til den åbenbarede sandhed, ikke giver noget særligt bevis, i deres liv. Om at de er blevet bedre af den sandhed, som så tit fremholdes for dem, hvis deres liv ikke bevidner det faktum at de elsker sandheden og bliver mere og mere inderlige i dens ukrænkelige krav. I stedet for bliver de strengere og vil blive påvirket mindre og mindre af Guds sandhed og arbejde, indtil de finder sig selv i mangel på Guds Ånd og døde i sandhedens himmelske præg. De kan ikke se de evige ting, men de vil blive sat på lavt niveau med de almindelige ting. Det, jeg så, har været tilfældet for nogle på kontoret og alle har været efterladende i dette, i mere eller mindre grad.

Jeg så at arbejdet med den nærværende sandhed burde involvere alle. Offentliggørelsen af sandhed er Guds bestemte plan, som middel til at advare, trøste, irettesætte, formane alle, hvis opmærksomhed fanges af den stille og tavse budbringer. Guds engle har et arbejde at gøre ved at berede hjerter, som er helliggjort af de sandheder, der er spredt, så de kan være forberedte for de højtidelige handlinger, de skal igennem. Ingen på kontoret er i sig selv gode nok til det betydningsfulde arbejde, at lede tingene, med offentliggørelse af sandheden, (591) betænksomt nok. Engle må være dem nær, så de kan lede, råde og styre, ellers vil de menneskelige repræsentanters klogskab og tåbelighed være synlig.

Jeg så at engle ofte var på kontoret, foldeværelset og i værelset hvor typerne sættes. Jeg kom til at høre den leene, spøgene, tomme og tåbelige snak. Igen så jeg at tomheden, stoltheden og selviskheden viste sig. Engle så kede ud og vendte bedrøvede bort. De ord jeg havde hørt, tomheden, stoltheden og selviskheden, der viste sig, fik mig til at sukke af åndens smerte da englene forlod lokalet i afsky. En engel sagde: "De himmelske budbringere kom for at velsigne, så sandheden blev bragt frem af taleløse forkyndere og blev ledsaget af en helliggørende kraft; men dem som er involveret i dette arbejde var så langt fra Gud, at de kun havde lidt af det guddommelige og var så tilpasset verden, at mørkets kræfter styrede dem og de kunne ikke være modtagelig for guddommelig indflydelse." Samtidig blev disse unge bedragede. De troede at de var rige, fik flere ejendele og ikke behøvede noget og vidste ikke at de var fattige, elendige, blinde og nøgne. Dem, som arbejder med de dyrebare sandheder de vil tildække, ved ikke hvor mange gange deres hjerteløse ligegyldighed over for de evige ting, deres tomhed, egenkærlighed, deres latter og sanseløse snak, har drevet de himmelske budbringere væk fra kontoret.

Alle på det kontor bør være varsomme, beskedne og uegennyttige i opførsel, ord og handlinger, ligesom deres Mønster Jesus var, - den kære Frelser. De bør søge efter Guds retfærdighed og vinde den. Kontoret er ikke et sted for sport, snak, lediggang, latter eller unødige ord. Alle bør føle at de gør et arbejde for deres Mester. Disse sandheder, som de læser, som de gør deres bedste for at berede til udsendelse til folk, er allernådigste indbydelser, irettesættelser, trussler, advarsler eller opmuntringer. Disse gør deres arbejde som en duft af liv til liv, eller af død til død. Hvis (592) dette forkastes må dommen afgøre sagen. Alles bøn på kontoret bør være. "Oh Gud gør disse livsvigtige sandheder klare, så da kan opfattes af de ydmygeste mennesker! Måtte engle ledsage disse tavse forkyndere og velsigne deres indflydelse, så sjæle kan vindes ved dette ydmyge middel!"

Hjertet bør bryde ud i inderlig bøn medens hænderne er travle og Satan vil ikke finde adgang så hurtigt - og sjælen vil, i stedet for at være opløftet til forfængelighed, hele tiden fornyes og være som en opvandet have. Engle vil lyse op i sådanne arbejderes nærhed, for de vil hele tiden være opmuntret til at være der. En kraft vil følge med de sandheder, der offentliggøres. Vidunderlige lysstråler fra den himmelske helligdom,følger med de dyrebare sandheder, der sendes ud, så at dem, der læser dem, vil blive fornyet og styrket - og sjæle som står sandheden imod vil blive overbevist og tvunget til at sige: Sådan er disse ting, de kan ikke modsiges.

Alle bør føle at kontoret er et helligt sted, et indviet sted ligesom Guds hus. Men Gud er blevet vanæret ved den overfladiskhed og letsindighed, da nogle, tilknyttet dette værk, føjer sig med disse onder. Jeg så at udefrakommende fremmede ofte gik skuffede væk fra kontoret. De har forbundet dette sted med alt hvad der er helligt; men da de så at de unge, eller andre der er tilknyttet kontoret, kun havde lidt værdighed og at de var uforsigtige i ord og handlinger, kom de til sidst i tvivl om hvorvidt dette virkelig er Guds arbejde, der bereder folk til himlens forvandling. Måtte Gud velsigne dette for alle pårørte.

Kampe og sejre

Oplevelser fra den 26.april, 1867 til den 20.oktober 1867
Vi vendte tilbage mod nord og på vores vej holdt vi et godt møde i West Windsor og efter at vi var kommet hjem holdt vi møder i Fairplains og Orleans og tog også noget tid til (593) opbygningen, plantede i vor have og satte vindruer, brombær, hindbær og jordbær ud. Så vendte vi med et godt følgeskab tilbage til General Konferensen i Battle Creek.

Den første sabbat undervejs tilbragte vi i Orleans og holdt faste. Det var en meget højtidelig og alvorlig dag; vi forsøgte at ydmyge os selv for Gud og med sønderknust ånd og megen gråd bad vi alle inderligt, om Gud ville velsigne og styrke os til at gøre hans vilje under konferensen. Vi havde én tro på og ét håb for, at vort fangenskab ville løsnes ved dette møde.

Da vi kom til Battle Creek fandt vi at vore anstrengelser ikke havde nået det vi havde håbet. Der herskede stadig rygter og skinsyge. Min sjæl blev fyldt med stærk pine og jeg græd højt i nogle timer, ude af stand til at holde min sorg tilbage. En ven jeg havde kendt i to og tyve år fortalte mig, under en samtale, hvad han havde hørt, at vi var urimelige med brugen af midler. Jeg spurgte hvor i vi havde været urimelige. Han nævnte anskaffelsen af en dyr lænestol. Jeg fortalte om de omstændigheder der fulgte dermed. Min mand var blevet stærkt udmageret og det var meget trættende og endda smerteligt for ham at side længe i en almindelig gyngestol og af den grund måtte han ligge ned i en seng eller i en lille sofa, en stor del af tiden. Jeg vidste at han på den måde ikke kunne vinde styrke og bad ham om at sidde op noget mere, lænestolen var kun et middel.

Da jeg rejste til øststaterne for at være ved min døende fader, forlod jeg min mand i Brookfield, New York og da jeg var i Utica, så jeg efter en fjederet stol med sofasæde. Forhandleren havde ingen færdig i den pris jeg ønskede det at betale for, som var omkring femten dollars, men de gav mig en meget fin stol, med ruller i stedet for gyngeben, med den egentlige pris på tredive dollers, for kun sytten.Jeg vidste at dette var stolen til alt. Men broderen, som var med mig rådede mig til at vente på at der blev lavet en stol, (594) som kun ville koste tre dollars mindre. Stolen der blev betalt for sytten dollars, har den reelle værdi i sig selv. Men jeg lod andre vurdere sagen, lod den billigere stol pakke sammen, betalte selv for den og fik bragt den til min mand. Rygterne om vor ødselhed ved at erhverve denne stol mødte jeg i Wisconsin og Iwoa. Men hvem kan fordømme mig? Skulle jeg gøre det samme igen, ville jeg gøre som jeg har gjort her, med denne undtagelse: Jeg vil sætte min lid til min egen dømmekraft og købe en stol der koster nogle få dollers mere og værdien fordobler den jeg fik. Satan påvirker nogen gange sindet for at destruere al barmhjertighed og medlidenhed. Det er som om hårdheden kommer ind i hjertet og både det menneskelige og guddommelige forsvinder.

Jeg fik også rygte om at søster havde sagt i Memphis og Lapeer, at Battle Creek menigheden ikke havde den mindste tillid til søster Whites vidnesbyrd. Spørgsmålet blev stillet om det henviste til de skrevne vidnesbyrd. Svaret var: Nej ikke til hendes offentliggjorte syner men til vidnesbyrdene, der blev fremført ved menighedens møder, fordi hendes liv modsiger dem. Jeg anmodede igen om et møde med nogle få udvalgte og erfarne brødre og søstre, hvoriblandt de personer var tilstede, som havde bragt disse ting i omløb. Jeg bad nu om de ville vise mig hvor mit liv ikke var i overensstemmelse med min lære. Hvis mit liv har været så selvmodsigende, som det rygte sagde at Battle Creek menigheden ikke havde den mindste tillid til mit vidnesbyrd, ville det ikke være en svær sag at vise beviserne for min

ukristne handlemåde. De kunne ikke sige noget for at retfærdiggøre rygterne og de bekendte at det var forkert af dem at bringe rygerne i omløb og at deres antydninger og jalousi var ubegrundet. Jeg tilgav dem uden videre som havde skadet os og fortalte dem at alt hvad jeg vil bede dem om var at modvirke den indflydelse, som de havde udøvet imod os, så ville jeg være tilfreds. De lovede at gøre dette, men gjorde det ikke.

Mange andre sladrede om os, alle rygter var fuldstændig falske eller stærkt overdrevet og blev frit talt i forskellige familier under konferenseperioden og de fleste så på os, især min mand, med mistanker. Nogle indflydelsesrige personer viste tilbøjelighed til at knuse os. Vi var i nød og min mand havde prøvet at sælge løse ejendomsdele og man anså ham for at begå fejl i dette. Han sagde, at han godt ville have, at hans brødre gjorde tabet op af vores ko og dette blev betragtet som en frygtelig synd. I den tro at vore ting i Battle Creek kunne sælges, begyndte vi at købe og bygge op i Greenville. Men vi kunne ikke sælge tingene i Battle Creek og i vor trange situation skrev min mand til forskellige brødre for at låne penge. Dette fordømte de ham for og anklagede ham for at holde fast ved pengene. Og den medprædikant, der var mest ihærdig i dette, hørte det og sagde. "Vi ønsker ikke at bror E skal købe bror White's ting, for vi har brug for hans penge til helseinstitutionen." Hvad kunne vi gøre? Vi kunne ikke komme nogen steder, for vi blev bebrejdet.

Kun fem og tres timer før min mand faldt om, stod hen indtil midnat i et menighedenshus og spurgte efter trehundrede dollars til betaling for dette hus; og for at give hans opfordring styrke, gik han forrest i indsamlingen ved at give ti dollars og det samme gjorde jeg. Før midnat var næsten alle pengene rejst. Præsten i den menighed var en gammel ven og i vor stærke mangel og venneløse situation skrev min mand til ham og fortalte at vi var i nød og om menigheden nu ønskede at give de tyve dollers tilbage, så ville vi tage imod dem. På tidspunktet omkring konferensen kaldte denne bror på os og gjorde en alvorlig fejl i sagen. Før han kom til vort hjem, havde han også del i den almindelige utilfredshed. Vi tog dette meget hårdt og hvis vi ikke på en særlig måde blev understøttet af Herren, kunne vi ikke have frembåret vort vidnesbyrd ved konferensen i en sådan nogen grad af frihed.

Før vi vendte tilbage fra konferensen, havde brødrene Andrews, Pierce og Bourdeau en særlig bønnestund i vort hjem, hvor vi blev velsignet på en særlig måde, især min mand. Dette gav ham mod til at vende tilbage til vort nye hjem. Og så begyndte hans strenge smerter i hans tænder og vort arbejde står også i *Review*. Han talte ikke i kun en uge da han ikke havde tænder, men arbejdede i Orange og Wright, med menigheden hjemme i Greenbush og Bushnell og forkyndte og døbte som før.

Efter at være vendt tilbage fra konferensen, kom en stor usikkerhed over mig, som vedrørte fremgangen i Guds sag. Der kom tvivl i mit sind, hvor der ikke hvad været tvivl seks måneder før. Jeg så at Guds folk tog del i verdens ånd, efterlignede dets skikke og overså vor tros simpelhed. Det var som om at menigheden i Battle Creek faldt væk fra Gud og det var umuligt at vække deres sanser. De vidnesbyrd jeg havde fået fra Gud, havde lille indflydelse og blev påagtet allermindst i Battle Creek, end nogen andre dele af marken. Jeg var alvorlig bange for Guds sag. Jeg vidste at Gud ikke havde svigtet sit folk men at deres synder og misgerninger havde adskilt dem fra Gud. Værkets store hjerte er i Battle Creek. Ethvert pulsslag fra kroppen mærkes af medlemmerne over hele marken. Hvis dette store hjerte er sundt, vil en livskraftig strøm kunne føles gennem hele sabbatsholderes legeme. Hvis hjertet er sygt, vil enhver grens slappe tilstand bekræfte dette.

Min interesse er for dette arbejde; mit liv er indvævet i det. Når Zion har fremgang, er jeg lykkelig; hvis hun sløves er jeg bedrøvet, fortvivlet og modløs. Jeg så at Guds folk var i en foruroligede tilsand og Guds gunst fjernes fra dem. Jeg grundede over dette sørgelige billede og bad i min store smerte: "Oh Herre, lad ikke din arv være til skam. Lad ikke hedningerne sige, Hvor er deres Gud?" Jeg følte at jeg var afskåret alle i arbejdets hoved og faktisk stod alene. Jeg turde ikke stole på nogen. (597) Om natten vækkede jeg min mand og sagde: "Jeg er bange for at jeg kan blive en vantro." Så ville jeg råbe til Herren om han ville redde mig fra ved hans mægtige arm. Jeg kunne ikke se at mine vidnesbyrd blev respekteret og jeg legede med den tanke, at måske var mit arbejde i denne sag gjort. Vi havde en aftale med Bushnell, men jeg sagde til min mand at jeg ikke kunne gå. Han kom snart tilbage fra postkontoret med et brev fra bror Matteson, som beskrev følgende drøm:

”Kære bror White: Måtte Guds velsignelse være hos dig og at du med disse liner måtte få mere fremgang og få et bedre helbred og åndelig styrke. Jeg føler mig meget taknemmelig over for Herren, for hans godhed mod dig og jeg har tillid til at du stadig må nyde et godt helbred og have frihed til at forkynde det sidste budskab.

”Jeg har haft en mærkværdig drøm om dig og søster White og jeg føler at det er min pligt at fortælle det samme til jer så meget jeg nu kan huske. Jeg drømte at jeg fortalte til søster White, så godt som det kunne fortolkes, det som jeg drømte. Da jeg vågnede op, drev noget mig til at stå op og skrive alle enkelthederne ned, så jeg ikke glemte dem; men det fik jeg ikke gjort, dels fordi jeg var træt og dels fordi jeg mente det var intet og bare en drøm. Men eftersom jeg aldrig havde drømt om dig før og at denne drøm var så gennemtænkt og så nøje tilknyttet dig, er jeg kommet den slutning at jeg bør fortælle jer det. Dette er alt hvad jeg kan huske af den:

”Jeg var i et stort hus, hvor der var en talerstol, nogenlunde som dem vi bruger i vore mødehuse. Oppe på den stod brændende lamper. Disse lamper behøvede hele tiden at blive forsynet med olie og en del af os var i færd med at komme med olie og fylde dem. Bror White og hans ledsager, var travlt optaget og jeg lagde mærke til at søster White hældte mere olie i end nogen andre. Så gik bror White hen mod døren som vendte ud mod varelageret, hvor der var (598) mange olietønder. Han åbnede døren og gik ind og søster White fulgte efter. Lige efter kom et følge af mænd, med en masse sort materiale der så ud som sod og dyngede det på bror og søster White og dækkede dem fuldstændig med det. Jeg følte mig meget bedrøvet og var spændt på hvad dette ville ende med. Jeg kunne se at både bror og søster White arbejdede hårdt for at komme ud af soden og efter lang kamp kom de ud lige så opvakte, som altid og de onde mænd og soden forsvandt. Så kom bror og søster White igen i gang, mere ivrigt end før med at forsyne lamperne med olie, men søster W, havde stadig forrang.

”Jeg drømte at dette var fortolkningen: Lamperne repræsenterede restfolket. Olien var sandheden og den himmelske kærlighed, af hvilket Guds folk hele tiden behøver at blive forsynet af. De mennesker, som var i gang med at forsyne lamperne var Guds tjenere, der arbejde under høsten. Hvem de onde mennesker egentlig er kan jeg ikke sige, men de var mænd, drevet af djævelen, som retter deres onde påvirkning specielt mod bror og søster White. De sidstnævnte var et øjeblik i stor nød, men til sidst blev de udfriet af Guds nåde og deres egne alvorlige anstrengelser. Så hvilede Guds kraft endelig på dem og de udførte et fremragende arbejde, for at forkynde det sidste nådesbudskab. Men søster White var rigeligere forsynet af himmelsk visdom og kærlighed end de andre.

”Denne drøm har styrket min tro på at Herren vil lede jer frem og fuldbyrde genopbygningsarbejdet, som er begyndt og at I endnu engang vil nyde Guds Ånd, som da I begyndte tidligere, endda rigeligere. Glem ikke at ydmygelse er døren, der leder til Guds Nådes rige forsyning. Måtte Herren velsigne dig og din ledsager og børn og lade os mødes i det himmelske rige. Din i Kristus forbundne.
John Matteson.

"Oarkland, Wisconsin, 15. Juli 1867."
Denne drøm gav mig en del opmuntring. Jeg har tillid til bror Matteson. Førhen så jeg på ham med almindelige øjne, hans sag her blev vist mig i et syn, i modsætning til det, der var fra F fra Wisconsin. Den sidstnævnte person var fuldstændig uværdig til at bære det kristne navn og endnu mere til at være budbringer; men bror Matteson fik jeg vist som én, der var ydmyg og ville være egnet til at vise sjæle hen til Guds Lam, hvis han bevarede sin hellighed. Bror Matteson kendte ikke noget til mine sindslidelser. Der er ikke noget skel, som nogen sinde har gået ind imellem os og drømmen kom, som en Guds hånd der rakte sig frem for at hjælpe mig.

Vi blev nød til at bygge for lånte penge, hvilket skabte forviklinger. Vi holdt vore aftaler og arbejdede meget hårdt selvom det var varmt i vejret. I mangel på midler tog vi sammen ud på marken og hakkede, skar og rev hø. Jeg tog greben og lavede høstakken medens min mand, med sine svage arme, kastede høet hen til mig. Jeg tog penslen og malede det meste af indersiden af vort hus. Vi blev meget trætte efter alt dette. Til sidst faldt jeg om og kunne ikke mere. Ved adskillige morgner var jeg svag og min mand måtte deltage til Greenbush skovmødet uden mig.

Vor gamle meget brugte hestevogn var næsten ved at ødelægge os og vor gruppe. Lange rejser i den, arbejdet med møderne og de hjemlige bekymringer og pligter var for meget for os og jeg frygtede at min gerning var ved at være færdig. Min mand prøvede på at opmuntre mig og tilskyndede mig til at begynde igen med at udfylde vore pligter i Orange, Greenbush og Ithaca. Til sidst besluttede jeg mig for at begynde med dette og hvis jeg ikke fik det dårligere, ville jeg fortsætte rejsen. Jeg rejste seksten kilometer på knæ på en pude i vognen og hældte mit hoved på en anden pude i min mands skød. Han bøjede sig ned og støttede mig. Den næste morgen var jeg noget bedre og besluttede at gå i gang. Gud hjalp os til at tale med kraft til folkene i Orange og et strålende arbejde blev gjort for de frafaldne og syndere. I Greenbush fik jeg frihed og styrke. (600) I Ithaca hjalp Herren os med at tale til en stor forsamling, som vi aldrig havde mødt før.

Medens vi var væk, besluttede brødrene King, Fargo og Maynard at vi, for vor og gruppens skyld, skulle på en let og behagelig vogn, så de på vor tilbagerejse tog min mand til Ionia og så købte den vi har nu. Dette var lige hvad vi behøvede og den har sparet os for megen besvær under den varme sommer.

På det tidspunkt modtog vi en alvorlig opfordring til at deltage i præstemødet i veststaterne. Da vi læste disse rørende appeller, grad vi over dem. Min mand ville til at sige til mig, "Ellen vi kan ikke deltage i disse møder. I bedste fald kunne jeg nok tage vare på mig selv under en sådan rejse, men bliver du svag hvad kan jeg da gøre? Men, Ellen, vi må rejse;" og da han var ved at sige det, var hans grådfulde sindsbevægelse ved at afbryde hans sætning. På den anden side, da vi overvejede vor svage helbredstilstand og tingenes tilstand i veststaterne, følte vi at brødrene behøvede vort arbejde, ville jeg til at sige: "James, vi kan ikke komme til de møder i veststaterne - men vi er nød til at tage af sted." På dette punkt så adskillige af vore trofaste brødre på vor tilstand og tilbød at tage med os. Dette var nok til at afgøre sagen. Med vore nye hestevogn forlod vi Greenville den 29.august, for at deltage i generalforsamlingen i Wright. Fire grupper fulgte med os. Rejsen var ganske god og meget behagelig i selskab med forstående brødre. Mødet var en sejr.

Den 7. og 8. september havde vi en dejlig stund med brødrene fra Allegan området. Her mødte vi bror Loughborough, som begyndte at mærke den uret der herskede i Battle Creek og var ked af det han gjorde for disse fejl, som havde skadet sagen og bragt forfærdelige byrder over os. På vores anmodning ledsagede han os til Battle Creek. Men før vi forlod Monterey, fortalte han os denne drøm:

Da bror og søster White kom til Monterey, den 7.september, (601) anmodede mig om at ledsage dem til Battle Creek. Jeg tøvede med at tage af sted, da jeg mente det var min pligt at følge arbejdet op i Monterey og mente, hvad jeg sagde til dem, at der var lidt modstand mod dem i Battle Creek. Efter at have bedt om dette i nogle dage, trak jeg mig tilbage en aften og bad ængsteligt Herren om lys over dette her.

”Jeg drømte at jeg med en del andre medlemmer fra Battle Creek menigheden, var i et tog med vogne. Vogne var lave - og jeg kunne næsten ikke stå oprejst i dem. De var dårlig ventilerede og havde en lugt, som om de ikke havde været ventileret i flere måneder. Sporet som det kørte på var meget ujævn og vognene rystede voldsomt og fik nogen gange vor bagage til at falde af og nogen gange faldt nogle af passagererne af. Nogle gange stoppede vi for at få vor bagage og vore passagerer på igen, eller for at udbedre sporet. Det var som om vi arbejdede og kom nogle gange kun lidt eller slet ikke frem. Vi var faktisk en ynkelig gruppe rejsende.

Pludselig kom vi til en drejeskive, som var lang nok til at tage hele toget. Bror og søster White var der og idet jeg stod af toget sagde de: "Dette tog kører helt forkert. Det må vendes helt om." De begge tog fat på håndsvingene, som bevægede hele anlægget og vendte sporet om og trak med alle deres kræfter. Aldrig har nogen mennesker arbejdet hårdere med fremdriften af en trolje end de gjorde ved drejeskivens håndtag. Jeg stod og så på indtil toget begyndte at dreje, så begyndte jeg at tale højt og sagde, "Det bevæger sig" og begyndte at hjælpe dem. Jeg lagde kun lidt mærke til toget, for vi var så optaget af at vende skiven.

Da vi havde fuldført den opgave så vi at hele toget var forvandlet. I stedet for de lave og dårligt ventilerede vogne, som vi havde rejst i, var der nu brede og høje og godt ventilerede vogne, med store klare vinduer og det hele var pænt og forgyldt på den mest strålende måde, mere (602) end noget hotel eller nogle salonvogne jeg havde set. Sporet var jævnt, glat og fast. Toget var fyldt op med passagerer, som havde glade og lykkelige ansigter og havde dog en forvisning og alvor. Alle syntes at udtrykke den største tilfredshed for den forandring der var sket og de havde den største tillid til at toget kunne gøre køre godt. Bror og søster White var med om bord denne gang og deres ansigter var opløftet med hellig glæde. I det toget startede, var jeg så henrykt at jeg vågende med det indtryk at drømmen hentydede til menigheden i Battle Creek og de problemer, som var der. Jeg var fuldstændig afklaret om jeg skulle tage til Battle Creek og give en hjælpende hånd i arbejdet der. Nu er jeg glad for at jeg blev her, for at se Herrens velsignelse være med bror og søster Whites vanskelige arbejde med at sætte tingene på plads.
"J.N.Loughborough.”

Før vi forlod Monterey gav bror Loughborough mig denne forklaring på en anden drøm, som han havde i tiden omkring sin hustrus død. Dette var også til opmuntring for mig.
»Den profet, som har en drøm, meddele sin drøm.« Jeremias 23,28

”En aften trak jeg mig tilbage for at hvile, efter at have grublet over bror og søsters Whites lidelser, deres tilknytning til arbejdet, med den tredje engels budskab og at jeg selv havde undladt at stå ved deres side i deres lidelser; efter at have forsøgt at bekende mine fejl over for Herren og bedt indtrængende om hans velsignelse på bror og søster White.

”Jeg troede at jeg i min drøm var i min fødeby, ved foden af en lang skråning. Jeg talte med betydelig alvor og sagde: "Oh, om jeg måtte finde den alt?helbredende kilde!" Jeg så for mig en pæn velklædt ung mand komme frem og sagde meget venligt: "Jeg vil føre dig hen til kildeudspringet. Han førte vejen og jeg prøvede at følge efter. Vi gik langs skråningen (603) og kom, med megen besvær, forbi tre våde moseagtige steder, hvor mindre strømme af mudret vand, flød. Der var ingen anden måde at passere disse steder på, end at vade over. Da vi havde gjort dette kom vi til et pænt, stort sted hvor der var et indhak i bredden og et stort udspring af det reneste funklene vand styrtede frem. En stort bassin stod der, ligesom vandbassinet i Battle Creek helseinstitution. Et rør løb væk fra den ene ende af bassinet og vandet flød over i den anden ende. Solen skinnede klart og dets stråler funklede i vandet.

”Idet vi nærmede os udspringet, sagde den unge mand ingen ting, men så hen imod mig og smilede med et udtryk af tilfredshed og viftede en hånd hen mod udspringet, som om han ville sige: "Tror du ikke at dette er et alt?helbrednde kildeudspring?" En større gruppe mennesker, hvor bror og søster White var med, kom hen til udspringet på den modsatte side af os. De så alle venlige og glade ud og dog synes der at være en hellig højtidelighed om deres ansigter.

”Bror White synes at være mere sund at se på og var glad og lykkelig, men så træt ud som om han havde gået stykke. Søster White havde et stort bæger i sin hånd, som hun dyppede ned i kildeudspringet, drak af vandet og lod det så gå videre til andre. Jeg forestillede mig at bror White vendte sig mod gruppen og sagde til dem: "Nu vil I få en anledning til at se en virkningen af dette vand." Han drak da og det livede ham straks op, som det gjorde ved alle andre, som drak af det og fik deres ansigter til at live op. Jeg tænkte at medens bror White talte

og tog nu og da en slurk vand, satte han sine hænder på siden af vandbassinet og kastede sig tre gange ned. Hver gang han kom op var han stærkere end før, men han talte hele tiden og tilskyndede andre til at komme og bade i "kilden", som han kaldte den og drikke af dets helbredende strøm. Hans, såvel som søster Whites, stemme, synes melodisk. Jeg følte en glædens ånd da jeg havde fundet kildeudspringet. Søster (604) White kom hen mod mig med et bæger vand til mig til at drikke, men jeg var så glad at jeg vågnede før jeg drak vandet.

”Herren gav at jeg måtte drikke meget af det vand, for jeg tror at der er intet andet end det, som Kristus sagde, som vil »stå op til evigt liv.« "J.N.Loughborough.”

"Monterey, Michigan, 8.september, 1867.
Den 14. og 15. september havde vi et udbytterigt møde i Battle Creek. Der langede min mand frimodigt ud efter nogles synder, som står i sagens høje embeder og for første gang i tyve måneder deltog han i aftenmøder og prædikede om aftnen. Et godt værk var begyndt og menigheden gav os, som der står skrevet i *Review*, gav os løfte om at stå os bi, hvis vi vendte tilbage fra veststaterne kunne vi fortsætte vores arbejde hos dem.

I selskab med bror og søster Manyard og brødrene Smith og Olmstead, deltog vi i de store veststats møder. De de vigtigste sejre derfra er gengivet i *Review*. Da jeg deltog i møderne i Wisconsin, var jeg temmelig svag. Jeg havde arbejdet langt over min styrke i Battle Creek og besvimede næsten i vognen på rejsen. Jeg havde i fire uger lidt med mine lunger og det var med besvær at jeg talte til folk. Sabbatsaften blev nogle varmepakninger lagt på mine hals og lunger; men hovedbeklædningen glemtes og lungernes vanskeligheder gik op til hjernen. Da jeg vågnede op om morgnen, følte jeg en besynderlig fornemmelse i hjernen. Stemmer synes at vibrere og det var som alt svingede for mig. Når jeg gik, vaklede jeg og var nær ved at falde til gulvet. Jeg tog noget morgenmad og håbede at blive oplivet ved dette; men vanskelighederne blev kun større. Jeg blev meget syg og kunne ikke sidde oppe.

Min mand kom hjem efter formiddagsmødet og fortalte at han havde aftalt at jeg skulle tale om (605) aftnen. Det var som om det var umuligt for mig at stå foran folk. Da min mand spurgte mig om hvilket emne jeg ville tale om, kunne jeg ikke samle eller huske en sætning i mit sind. Men jeg tænkte: Hvis Gud vil havde at jeg skal tale, vil han visselig styrke mig; jeg vil i tro vove det; jeg svigter kun. Jeg vaklede til teltet med en besynderlig og forvirret hjerne, men jeg fortalte de forkyndende brødre på platformen, at hvis de ville støtte mig ved deres bønner, ville jeg godt tale. Jeg stod frem for folk i tro og i henved fem minutter blev mit hoved og mine lunger genoplivet og jeg talte uden besvær i mere end en time til femten hundrede ivrige tilhørere. Efter at jeg havde hørt op med at tale, kom en følelse af Guds godhed og barmhjertighed over mig og jeg kunne ikke lade være med at rejse mig igen og fortælle om min sygdom og den Guds velsignelse, som havde holdt mig oppe mens jeg talte. Siden dette møde er mine lunger blevet stærkt oplivet og jeg er blevet sundere.

I veststaterne mødte vi rygter om en smugle bagvaskelse af min mand. Disse var sat i omløb i tiden omkring generalkonferensen og var bragt ud til alle dele af marken. Jeg vil komme med et af dem som eksempel. Det blev sagt om min mand at han var så vild med penge at han begyndte at sælge gamle flasker. Sandheden er den: Da vi var ved at flytte, spurgte jeg min mand om hvad vi skulle gøre med en masse gamle flasker vi havde stående. Han sagde: "Smid den ud." Netop da kom vores Willie ind og tilbød at sælge dem. Jeg bad ham om at gøre det og han skulle havde det han kunne få for dem. Og når min mand red til posthuset, tog han Willie og flaskerne med i vognen. Han kunne ikke gøre mindre for sin egen trofaste lille søn. Villie solgte flaskerne og fik pengene. På deres vej til postkontoret tog min mand en bror, tilknyttet *Review* konteret, med i vognen. Han snakkede hyggeligt med ham, medens de red til byen. Da han så Willie komme ud fra vognen og stille sin far et spørgsmål om flaskernes værdi, så han materialhandleren tale med min mand om (606) det, der interesserede Willie så meget. Så sladrede denne bror straks, uden at sige et ord til min mand om sagen, at bror White havde været i byen for at sælge gamle flasker og måtte derfor være vild med penge. Det første vi hørte om flaskerne var i Iowa, fem måneder efter.

Disse ting har været holdt væk fra os så vi ikke har kunnet rette dem og de er blevet båret frem med vinger i vinden, af vore bekendende venner. Ved nærmere undersøgelse og ved de nylige erkendelser fra næsten alle medlemmer i denne menighed, er vi blevet overrasket over at en eller flere af de falske rygter er givet fuldt ud af næsten alle og at disse bekendende kristne har gemt på kritiske følelser, bitterhed og ubarmhjertighed mod os, især imod min svage mand, som kæmper mod liv og frihed. Nogle har haft en ond og knusende ånd og har fremstillet ham som velhavende og alligevel pengebegærlig.

Da vi kom tilbage til Battle Creek, sammenkaldte min mand til et samråd af brødre, for at hjælpe menigheden og sager blev undersøgt og imødekom falske rygter. Brødrene kom fra forskellige dele af staten og min mand opfordrede uforfærdet alle til at komme frem med hvad de havde imod ham, så han åbent kunne imødekomme det og således få en ende på alt dette skjulte sladder. De fejl, som han førhen havde bekendt i *Review*, bekendte han nu tilfulde, ved et offentligt møde og til folk enkeltvis og forklarede også mange ting hvorpå falske anklager har været baseret og overbeviste alle om falskheden i disse anklager.

Og da han gjorde det op, som angår vor besiddelsers virkelige værdi, fandt vi til hans forbavselse og det er alt hvad der var, at det kun beløb sig $1500, foruden hans heste og vogn og restoplag af bøger og kort, salget af hvilket i det sidste års tid, som det blev meddelt af sekretæren, ikke har svaret til den rente på de penge han skylder udgivelsesselskabet. Disse bøger og kort kan (607) for øjeblikket ikke betragtes af megen værdi og slet ikke til os, i vor nuværende tilstand.

Da min mand var rask, havde han ikke tid til at gøre regnskab og under hans sygdom var hans sager i andres hænder. Disse spørgsmål blev opvakt: Hvad er der blevet af hans ejendomme? Eller havde han, i sin usikkerhed, givet til det og det gode formål og ikke været klar over sin virkelige evne til at give og ikke været klar over hvor meget han har givet?

Som et godt resultat af undersøgelsen, har vi stadig fast tillid til dem, som holder regnskab med vore anliggender og vi har ikke nogen god grund til at konkludere, at vore begrænsede midler kan blive tilskrevet fejl i vore regnskaber. Derfor må den bedste konklusion være, når vi ser på min mands forretningsanliggender de sidste ti år og hans gavmilde måde at give midler ud på til værket i alle dets grene, at vore besiddelser er blevet brugt i den nærværende sandheds sag. Min mand har ikke ført noget regnskab og det, som han har givet kan kun efterspores i hukommelsen og fra det, som er blevet kvitteret for i *Review*. Det faktum at vi har så få værdier, viser sig i denne tid hvor min mand har været fremstillet som rig og stadig higer efter mere, har været en glæde for os, da det har været det bedste modbevis for de falske beskyldninger, som har truet vor indflydelse og kristne karakter.

Vi solgte vore besiddelser og vi fryder os stadig ved Gud, om det bruges til hans sags fremme. Vi har gladeligt brugt de bedste af vore dage, det bedste af vore styrke og er næsten udslidte i den samme sag og mærker alderens sygdomme for tidligt og alligevel vil vi glæde os. Men når vore bekendende brødre angriber vor karakter og indflydelse, ved at fremstille os som velhavende, verdslige og begærlige efter mere, er det da at vi føler os grundigt skuffede. Lad os få glæde af den karakter og respekt som vi så dyrebart har optjent i løbet af de sidste tyve år, (608) med lige stor fattigdom og et spinkelt greb på sundheden og dette dødelige liv og vi vil fryde os og give den smugle der er overladt til os med glæde til sagen.

Undersøgelsen var ganske grundig og befriet os fra de anklager, der var rettet mod os og genoprette følelserne i perfekt harmoni. Der blev gjort varme og hjerte?sønderrivende bekendelser over for den ubarmhjertige adfærd, som var udøvet over os og Guds store velsignelse kom over os alle. Frafaldne vendte tilbage, syndere blev omvendte og fire og fyrre blev begravet i dåben, min mand døbte seksten og brødrene Andrew og Loughborough, otte og tyve. Vi blev opmuntret og dog meget trætte. Min mand og jeg har haft værkets byrde på os, som har været tung og krævende. Hvordan vi, i vor svage tilstand, kunne gennemgå en

ransagelse, med den følelse at næsten alle var imod os og udholdt forkyndelsen, formaningerne og de sene aftenmøder og samtidig forberedte dette arbejde og min mand har arbejdet sammen med mig, kopieret og forberedt det til trykningen og læst korrektur, hvordan vi kan alt dette, ved kun Gud. Alligevel har vi gået det igennem og stoler på Gud at han vil støtte os i vort fremtidige arbejde.

Nu tror vi at meget i de foregående drømme var givet for at kaste lys over vore prøvelser fra uretten i Battle Creek, vor anstrengelse for at rense os selv fra forfærdelige beskyldninger og også vor anstrengelse, med Guds velsignelse, at sætte tingene til rette. Hvis disse synspunkter på drømmene er korrekte, må vi så ikke håbe, fra andre sider fra dem, der endnu ikke er på det rene, at vor fremtid vil blive mere imødekommende end førhen?

Som konklusion på denne beretning, vil jeg sige at vi lever i en meget alvorlig tid. I det sidste syn fik jeg vist det tankevækkende faktum at kun en lille del af dem, som nu vedkender sig til sandheden vil blive overbevist om den og frelst. Mange vil blive overstadige over arbejdets simpelhed. De vil tilpasse sig verden, værne om afguder og åndeligt set blive (609) døde. Jesu ydmyge og selvopofrende efterfølgere vil gå videre til fuldkommenhed og efterlade verdens elskere og ligegyldighed bag sig.

Jeg blev vist tilbage til det gamle Israel. Kun to voksne fra den umådelige hær, som forlod Ægypten, kom ind i Kananens land. Deres døde lig blev udstrøet i ørknen på grund af deres overtrædelser. Det moderne Israel er i større fare for at glemme Gud og bliver forledt til afguderi, end det var for det gamle Israel. Mange afguder bliver dyrket, endog af bekendende sabbatsholdere. Gud pålagde sit urfolk, på en særlig måde, at vogte sig imod afguderi, for hvis de blev ledt væk fra den levende Gud, ville hans forbandelse hvile over dem. Så længe de ville elske ham, af hele deres hjerte, med hele deres sjæl og med hele deres styrke, ville han rigeligt velsigne dem med kurve og forråd og vil fjerne sygdomme fra deres midte.

Nu ligger der en velsignelse eller forbandelse foran Guds folk - en velsignelse hvis de drager ud af verden og adskiller sig og vandrer på den ydmyge lydigheds?sti; og en forbandelse hvis de forener sig med afguderi, som træder oven på himlens høje krav. Det oprørske Israels misgerning og synd er optegnet og billedet er fremstillet for os som en advarsel for at hvis vi efterligner deres eksempel i overtrædelser og forlader Gud, skal vi falde lige så sikkert som dem. »Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet."

Svar fra Battle Creek menigheden

Vi anser det for at være et privilegium så vel som en pligt at svare på Ellen Whites foregående brev. Vi er blevet begunstiget med et mangeårigt bekendtskab til disse Herrens tjeneres [bror og søster White] arbejde. Vi har (610) kendt noget til deres gerninger førhen og har været vidner for Guds velsignelser, som har fulgt med deres tydelige, grundige, nøjagtige vidnesbyrd. Vi har i lang tid været overbevist om at Helligåndens lære i disse syner var uundværlige for de stridende mennesker, som bereder sig til forvandlingen til Guds rige. På ingen andre måder kan skjulte synder dadles og mennesker, som lister "uforvarende" rundt i Guds hjord vil blive afsløret og bremset i deres onde planer. Lang erfaring har lært os at en sådan gave er af uvurderlig værdi for Guds folk. Vi tror også at Gud har kaldt bror White til at fremføre et klart vidnesbyrd ved at irettesætte fejl, som viser sig - og at han i dette arbejde bør have deres støtte, som oprigtig frygter Gud.

Vi har lært noget ved smertelig erfaring også, når disse vidnesbyrd er stiltiende, eller deres advarsler tages let og kulde, frafald, verdslig? sindethed, åndeligt mørke tager besiddelse i menigheden. Vi ville ikke give mennesker ære, men vi ville ikke være trofaste over for vor pligtfølelse, hvis vi ikke talte i et kraftigt og tydeligt sprog, om vor overbevisning, om vigtigheden og om disse vidnesbyrd. Det frygtelige frafald af dem, som har ringeagtet og foragtet dem, har givet mange sørgelige beviser på det farlige i at foragte nådens Ånd.

Vi har været vidne til stor lidelse og plage, som bror og søster White har passeret igennem i bror White vanskelige og farlige sygdom. Guds lægende hånd er for os meget tydelig. Efter al sandsynlighed har ingen andre fået helbredelse efter en så streng sygdom. Alligevel er et så stærkt et slag af lammelse, som angriber hjernen så alvorlig, blevet afværget af Guds gode hånd og ny styrke er blevet givet ham i både legeme og sind.

Vi mener at det, at søster White sidste december, tog sin syge mand på hendes tur nordpå, var dikteret af Gud Ånd; og at vi, som var imod (611) dette, ikke rådførte os med Gud. Vi led mangel på himmelsk visdom i denne sag og således fór vild fra den rigtige sti. Vi indrømmede at vi selv, på det tidspunkt, manglede dyb kristen forståelse, som var påkrævet ved en så stor lidelse og at vi har været for langsomme til at se Guds hånd, der helbredte bror White. Hans arbejde og pine, som var til vort bedste, berettiger ham til vor varmeste forståelse og støtte. Men vi har været bundet af Satan, med hensyn til vor egen åndelige tilstand.

Vi fik fordomme mod at give midler sidste vinter og kom til at tro at bror W spurgte efter midler skønt han ikke behøvede dem. Vi konstater lige nu at han virkelig manglede og vi fejlede da vi ikke forhørte os om sagen som vi skulle. Vi indrømmer at denne følelse var ubegrundet og frygtelig, selv om den var fremkaldt af misforståelser til sagens kendsgerninger.

Vi accepterer nu, med dyb hjertesorg, den irettesættelse der er givet os i vidnesbyrdet og vi beder nu om, hvor vi har fejlet fra det rigtige, trods vor manglende åndelige skarpsindighed, at vi måtte finde Guds og hans folks tilgivelse.

Bror og søster Whites arbejde sammen med os for få dage siden, har været efterfulgt med Guds storslåede velsignelse. Det er ikke kun gjort dybe og hjertelige bekendelser over forsømmelser og fejl, men også alvorlige løfter om at vende sig til Gud, er fulgt med. Guds Ånd har sat sit segl på dette arbejde på en sådan måde at vi ikke kan komme i tvivl. Mange af de unge er blevet bragt til Kristus og henved alle, som er knyttet til menigheden, har modtaget en del af denne himmelske velsignelse.

Lad vore brødre ude omkring, forstå at vore hjerter sympatiserer med bror og søster White og at vi tror at de er kaldt af Gud til det ansvarsbetyngede arbejde, som de er involveret i og at vi selv højtideligt lover at stå sammen med dem i dette arbejde.(612) Til menighedens skyld,
J.N.Andrews,
J.N.Loughborough,
Joseph Bates,
D.T.Bourdeau,
A.S.Hutchins,
John Byington,
Bestyrelsen.
Ved et menighedsmøde, mandag aften, 21.oktober, blev denne rapport enstemmig vedtaget.
Uriah Smith,
G.W.Amadon,
Ældste.

Hukke og skære

Dette udtryk bruges ofte til fremstille de personers ord og metoder når de irettesætter dem som gør noget galt eller formodes at gøre noget galt. Egentligt er det dem beskåret, som ingen pligter har fået til at irettesætte sine brødre. Alligevel vil de gerne gå ind i arbejdet på en

overilet og skånselsløs måde. Det er ikke givet til dem, som har en særlig opgave med at irettesætte fejlende i menigheden. Disse har værkets byrde og føler sig for nedtyngede, fra dyrebare sjæles kærlighed, til at handle rigtigt.

Fra tid til anden,er jeg, de sidste tyve år, blevet vist at Herren har udrustet min mand til arbejdet med at behandle fejlende rigtigt og har lagt byrden på ham og hvis han undlader at gøre sin pligt heri, vil han pådrage sig Herrens mishag. Jeg har aldrig anset hans dømmekraft for at være ufejlbarlig, ejheller hans ord for at være inspireret; men jeg har altid anset ham for at være bedre kvalificeret end nogen andre af vore prædikanter, på grund af hans lange erfaring og fordi at jeg har set at han var kaldet på en særlig måde og (613) afpasset til gerningen; og fordi jeg i mange tilfælde har set at personer, som har sat sig imod hans irettesættelser og jeg har fået vist at hans bedømmelse af sagerne var rigtig og hans måde at irettesætte på var rigtig.

I de sidste tyve år har dem, som er blevet irettesat og deres sympatisørere, ladet en anklagende ånd angribe min mand, som har slidt har mere på ham, end nogen af de andre forfærdelige byrder, han uretfærdigt har båret. Og når han falder under byrderne falder han, fryder mange af dem, som han har irettesat, sig. Udfra en forfejlet tanke, fra mit syn på hans sager, blev han meget trøstet og oplivet den 25. december 1865, af den tanke at Herren på det tidspunkt irettesatte ham for at "hukke og skære". Dette er alt sammen en fejltagelse. Jeg så ikke noget sådant. Hvad mine brødre måtte vide hvad jeg så i min mands tilfælde, giver jeg i det efterfølgende, som jeg skrev ned og gav ham dagen efter at jeg fik visionen:

I et syn den 25.december 1865, fik jeg vist Herrens tjener, min mands, ældre James Whites sag. Jeg fik vist at Gud tog hans ydmygelser og hans sjæls kvaler til sig og hans omvendelse fra de fra de vildfarelser og fejlgreb, som har været årsag til megen sorg og modløshed i sindet i løbet af hans lammende sygdom.

Jeg fik vist at hans største fejl førhen var en utilgivende ånd mod, brødre som har skadet hans indflydelse i Guds sag og pådraget ham ekstreme sindskvaler ved deres forkerte handlemåde. Han var ikke så medlidende og medfølelende som vor himmelske Fader, var mod hans fejlende, syndige og angrende børn. Når dem, som havde forårsaget ham den største lidelse, indrømmede hjerteligt og fuldt ud deres fejl, kunne han tilgive dem og have fællesskab med dem som brødre. Men selvom fejlende var helnet i Guds øjne, undersøgte han nogle gange i sit eget sind dette sår og, under henvisning til det tidligere, led han under det som var der gået betændelse i såret og det gjorde ham ulykkelig. Det at han i (614) sin tidligere handlemåde havde lidt så meget, hvilket efter hans mening kunne vare undgået, fik ham til at få en knurrende ånd mod sine brødre og mod Herren. På den måde levede han i fortiden og så tilbage på prøvelser, som skulle være gået i glemmebogen og i stedet for forbitrede hans liv med nytteløse erindringer. Han har ikke altid erkendt den medynk og kærlighed, som skulle udøves mod dem, som var blevet så ulykkelige så de kunne falde under Satans fristelser. De var de egentlige tabere og lidende, - ikke ham, så længe han var standhaftig og havde Kristi Ånd i besiddelse. Når disse sjæle begyndte at se deres fejl, havde de en hård kamp for at finde deres vej til lyset, ved ydmyge bekendelser. De havde Satan, som de kunne være tilfredse med og deres egen stolte hovmodighed til at overvinde og de behøvede hjælp fra dem, som var i lyset, til at bringe dem fra deres blinde, modløse tilstand, hvor de kunne begynde at håbe og få styrke til at knuse Satan under deres fødder.

Jeg så at min mand havde været ret krævende mod dem, som gjorde fejl og han havde gjort dem uret. Han gav efter for sit mishag, som ikke kunne gavne den fejlende og kunne blot gøre hans eget hjerte meget ulykkelig og gøre det uegnet, til at Guds fred kunne dvæle der, hvilket ville lede ham i alt til at sige tak. Herren lod hans sind blive fortvivlet over hans egne vildfarelser og fejlgreb og næsten fortvivles af villighed til at tilgive, ikke fordi hans synder var af stor betydning, men for at han, ved erfaring, måtte vide hvor smertefuldt og pinefuldt det ville være, uden Guds tilgivelse og så han kan forstå dette skriftsted: »Men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.« Jeg så at hvis Gud skulle blive så krævende, som vi er og skulle behandle os som vi behandler hinanden, kunne vi alle kastes i en håbløs fortvivelses?tilstand.

Jeg fik vist at Gud havde ladet denne pine komme over os, for at lære os så meget at vi ikke på nogen anden måde kunne få (615) lært det på så kort tid. Det var hans vilje at vi skulle tage til ___, for vor erfaring kunne ikke blive grundig uden dette. Han ville have os til at se og forstå mere fuldt ud, at det er umulig for dem, som adlyder sandheden og holder hans bud, at leve op til deres overbevisning om pligt og forene sig med lederne i ___. Så langt som man kan tjene Gud, kan deres principper ikke forenes bedre end olie og vand. Det er kun dem, som har de reneste principper og den største uafhængighed i sindet, som tænker og handler for sig selv, som, med gudsfrygt og med tillid til ham, sikkert kan blive i længere tid i ___. Dem, som på denne måde ikke er egnede, bør ikke blive rådet til at tage til denne institution, for deres sind vil blive vildført af smigrende ord fra dens ledere og er forgiftet ved deres sofisteri, som har sin oprindelse fra Satan.

Deres indflydelse og lære med hensyn til Guds tjeneste og til at et religiøst liv er direkte modstillet mod vor Frelsers og hans disciples lære. Ved regel og eksempel fornedrer de gudfrygtighedens norm og de siger at man ikke behøver at sørge over deres synder eller adskille sig fra verden for at være Kristi efterfølgere, men man kan blande sig med verden og tage del i dets fornøjelser. Disse ledere vil ikke opmuntre deres tilhængere til at efterleve Kristi liv i fromhed, ædruelighed og afhængighed af Gud. Mennesker, som er samvittighedsfulde og har fast tillid til Gud, kan ikke få den halve nytte fra ___, som dem der har tillid til den institutions lederes religiøse principper. De førnævnte må stå ekstra styrket mod megen af deres lære, såvidt det angår de religiøse principper og sigte alt fra som de hører så de ikke bliver bedraget og Satan får fordele over dem.

Jeg så at ___ er den bedste helse institution i de Forenede Stater, såvidt det angik sygdomme og dets behandling. Alligevel er lederne kun mennesker og deres bedømmelse er ikke altid (616) rigtig. Dér vil den ledende læge have sine patienter til at tro at hans dømmekraft er fuldkommen, endog ligesom som Guds dømmekraft. Alligevel er han ofte uheldig. Han ophøjer sig selv ligesom Gud gør og undlader at ophøje Herren, som den eneste til at have tillid til. Dem, som ikke har nogen tillid til Gud og som ikke kan se nogen skønhed i hellighed eller i den kristnes korsbærende liv, kan få mere gavn af ___ end nogen anden helseinstituion i de Forenede Stater. Den største hemmelighed for succes på det sted er den kontrol, som lederne har over deres patienters sind.

Jeg så at min mand og jeg selv ikke kunne få så megen gavn af det sted, som dem af anden erfaring og tro kunne få. Englen sagde: "Gud har ikke tænkt sig at hans tjeneres tanker, hvem han har udvalgt til et særlig formål, til at gøre et særligt arbejde, skulle blive styret af noget levende menneske, for det er alene hans forret." Guds engle bevarede os da vi var i ___. De var rundt omkring os hver altid. Men tidspunktet kom hvor vi ikke kunne gavne, ej heller blive gavnet og så blev lysets sky, som der havde hvilet over os, flyttet bort og vi kunne kun finde hvile ved at forlade stedet og tage hen til brødrene i Rochester, hvor lysets sky hvilede.

Jeg så at Gud ville have at vi skulle tage til ___ af forskellige grunde. Den position vi havde da vi var der, de alvorlige bønner vi gav, vort udtryk for tillid til Gud, den glæde, det håb og den tro med hvilken han indgydte os midt i vore lidelser, havde en indflydelse og var et vidnesbyrd for alle så at den kristne havde et kildeudspring af styrke og lykke for og hvilken fornøjelseselskere er fremmede overfor. Gud gav os et sted i alles hjerter i ___ så vi kunne få indflydelse og i fremtiden når patienterne bliver spredt ud til deres hjem, vil de igen blive opmærksomme på vort arbejde igen og selvom vi blev angrebet, vil nogle til sidst dog være vore forsvarere. Igen, på vej til ___, ville Herren have begunstiget os med en erfaring, som vil ikke kunne have opnået (617) hvis vi var i Battle Creek, omgivet af sympatiserende brødre og søstre. Vi måtte adskilles fra dem så vi ikke lærte af dem, i stedet for at lære af Herren og stole på ham alene. Fuldstændig adskilt fra Guds folk, var vi rystet væk fra enhver jordisk hjælp og draget til at se på Gud alene. Når vi gjorde dette, opnåede vi en erfaring, som vi ikke kunne have fået, hvis vi ikke var taget til ___.

Da min mands mod og håb begyndte at vakle, kunne vi ikke være til nogen gavn på dette sted og kunne ikke selv blive gavnet af herfra. Det var Guds vilje at min mand ikke skulle blive der og berøves sin styrke,

men at han i sin svage tilstand skulle tage hen til sine brødre, som kunne hjælpe han med at bære hans byrder. Skønt vi i vort besvær var adskilt fra Guds folk, havde vi dog anledning til at tænke tilbage og se tilbage på vort tidligere liv og se vore fejl og forkerte handlinger og ydmyge os selv for Gud og gå frem for hans åsyn, ved erkendelse, ydmygelse og hyppig alvorlig bøn. Når vi var i aktiv bøn, bar andres byrder og var presset af mange bekymringer, var det umuligt for os at få tid til stoppe op og se omhyggeligt tilbage på fortiden og lære de lektier som Gud så at det var nødvendigt for os at lære. Jeg fik vist at Gud ikke kunne forherlige sit navn ved at svare på sit folks bønner og oprejse min mand til sundhed, som svar på deres bønner, medens vi var i ___. Det ville være som at forene hans kræfter med mørkets kræfter. Havde han udvist sin kraft ved at helbrede min mand, ville lægerne på det sted have taget den ære som skulle gives til Gud.

Englen sagde: "Gud vil forherliges ved at hans tjener heles til sundhed. Gud har hørt sine tjeneres bønner. Hans arm er under hans lidende tjener. Gud er opmærksom på sagen og han må, selv om han lider, aflægge sin frygt, sin bekymring, sin tvivl og vantro og i ro stole på den store og dog barmhjertige Gud, som føler med ham, elsker ham og bekymrer sig for ham. Han vil (618) få kampe med fjenden, men altid blive trøstet med den det minde, at én der er stærkere end fjenden har bekymring for ham og han behøver ikke at være bange. Ved at stole på de beviser, som Gud det har behaget Gud at give, vil han med ære sejre i Gud."

Jeg så at Herren gav os en erfaring, som fremover vil være af den højeste værdi for os i forbindelse med hans arbejde. Vi lever i en alvorlig tid, blandt de afsluttende begivenheder for denne jords historie og Guds folk er ikke vågnet op. De må vågne op og gøre større fremskridt med at forny deres livsvaner, i mad, klæder, arbejde og hvile. I alt dette, bør de forherlige Gud og være rede til at kæmpe mod vore store fjende og til at glæde sig over den sejr som Gud har til gode for dem, som udviser mådehold i alle ting når de stræber efter en uforgængelig krone.

Jeg så at Gud gjorde min mand egnet, så han kunne gå i gang med det alvorlige og hellige reformarbejde, som han havde tænkt sig vinde udbredelse blandt sit folk. [Det er vigtigt at prædikanterne underviser menighederne i at vise mådehold. De må fremholde hvilken rolle mad og drikke, arbejde, hvile og klæder spiller for at bevare sundheden. Alle, som tror sandheden for disse sidste dage, har noget at gøre i denne vigtige sag. Det angår arbejderne og Gud kræver at de skal vokse op og blive interesseret i denne reform. Herren vil ikke være tilfreds med deres holdning hvis de viser ligegyldighed i denne sag.]

[At misbruge maven ved at tilfredsstille appetitten er en af de vigtigste og rigeste kilder til de fleste vanskeligheder, som melder sig i menighederne. De, som spiser og arbejder ufornuftig og uden sundt mådehold, snakker og handler ufornuftig. En person, som ikke praktiserer mådehold, kan ikke være et tålmodigt menneske. Mådehold betyder ikke bare at afstå fra alkoholiske drikke. Umådelighedens synd i mad og drikke, i at spise for ofte og for meget og i at nyde fedtrige, usunde retter, forstyrrer fordøjelsesorganernes normale funktioner, påvirker hjernen, fordærver dømmekraften og hindrer en fornuftig, rolig og sund tankegang (619) og rigtig handling. Og dette er en væsentlig kilde til vanskeligheder i menigheden. Hvis Guds folk vil stå i det rette forhold til ham, ligesom at de kan ære ham med legeme og ånd, som hører ham til, må de, med interesse og iver, fornægte appetitten og øve mådehold i alle ting. Da vil de fatte sandhedens skønhed og klarhed og indrette sit liv efter den. Og ved en fornuftig, klog og ligefrem færd vil de aldrig give sandhedens fjender nogen anledning til at spotte sandheden.] Gud kræver at alle, som tror sandheden skal gøre særlige, udholdende anstrengelser for at sætte sig selv i den bedst mulige tilstand af legemlig sundhed, for et alvorligt og betydningsfuldt arbejde ligger foran os. Legemets og sindets sundhed er påkrævet for dette arbejde; det er så betydningsfuldt for sund religiøs erfaring, for at fremgangen af den kristnes liv og udviklingen af hellighed, som hånden og foden er for den menneskelige krop. [Gud kræver at hans folk skal rense sig fra al urenhed på kød og ånd og fuldende sin helliggørelse i gudsfrygt. Alle, som er ligegyldige og unddrager sig dette arbejde, idet de håber at Herren skal gøre for dem, det han venter at de skal gøre selv, vil blive fundet som mangelfuld når de sagtmodige, som har udført Guds befalinger, bliver skjult på Herrens vredes dag.

Det blev vist mig at hvis Guds folk ikke selv gør nogen anstrengelser, men bare sidder og venter på at Åndens udgydelse skal komme over dem og fjerne deres mangler og rette på deres fejl, vil de blive skuffet. Hvis de stoler på at de skal blive renset på denne måde fra sin urenhed på kød og ånd for at blive skikket til at tage del i den tredje engels høje råb, vil de sikkert blive fundet til at være uskikket til det. Åndens vederkvægelse eller Guds kraft kommer bare over dem som har forberedt sig til det, ved at gøre det arbejde som Gud har befalet dem at gøre - nemlig at rense sig selv fra al urenhed på kød og ånd og fuldende sin helliggørelse i gudsfrygt.] [*Råd og Vink* side 33, 41, 28]

Jeg fik vist at min mands tilfælde i visse henseender er ligesom dem, der venter på fornyelse. Hvis han skulle (620) vente på at Guds kraft kom over hans legeme, så han kunne mærke at han var hel før han gjorde anstrengelser i overensstemmelse med sin tro og sige: Når Herren helbreder mig vil jeg tro og gøre det og det og han må således fortsætte med at vente og vil ikke få nogen chance, for fuldbyrdelsen af Guds løfter nåes kun af dem som tror og da arbejder i overensstemmelse med deres tro. Jeg så at han måtte tro på Guds ord, at hans løfter er krav for ham og de vil aldrig, nej, aldrig svigte. Han bør drage ud i tro og stole på de beviser, som Gud har fundet behag i at give og arbejde, så meget så muligt, mod at blive et rask menneske. Englen sagde: "Gud vil støtte ham. Hans tro må gøres fuldkommen ved gerninger, for troen alene er død. Den må understøttes af gerninger. En levende tro manifesteres altid ved gerninger."

Jeg så at min mand kunne være tilbøjelig til at falde fra de bestræbelser han gør i overensstemmelse med hans tro. Frygt og uro over hans egen situation har gjort ham bange. Han ser på det ydre, på kroppens ubehagelige følelser. Englen sagde: "Følelser er ikke tro. Tro er ganske enkelt at tage Gud på hans ord." Jeg så i Guds navn og styrke, at min mand måtte modstå sygdomme og, ved sin egne vilje, hæve sig over sine fattige følelser. Han måtte forsvare sin frihed, i Israels Guds styrke og navn. Han måtte, mest muligt, holde op med at tænke på og talte om sig selv. Han burde være glad og lykkelig.

Jeg så den 25.december, 1865, som jeg, så mange andre gange før, havde set, at ældre F ofte havde fejlet og havde gjort megen skade ved en ubesindig og følelsesløs handlemåde mod dem, som han havde ment fejlede. Jeg har ofte set hans arbejde var på nye marker, Han måtte overlade oplæringsarbejdet til andre, når han skulle bringe den nærværende sandhed ud, da hans måde at behandle andre på, udsprang af hans ubesindighed, hans manglende tålmodighed og dømmekraft. Dette diskvalificerede ham for dette (621) arbejde. Jeg vil give det vidnesbyrd her, som jeg har for bror F, skrevet den 26.december 1865, for at vise hvad jeg så i hans tilfælde og på grund af vidnesbyrdets generelle interesse, også fordi han ikke har givet noget som helst svar og kun fortalt andre at Herren irettesatte min mand i dette syn, for at hukke og skære. Det andet formål med at give det efterfølgende vidnesbyrd, er at vore brødre mere fuldt ud må forstå, at bror F's arbejde er på nye marker og at de ikke må sætte fristelser på hans vej, så han forlader arbejdet, ved at tilskynde ham til at arbejde her og der blandt menighederne, eller at slå sig ned her eller der.

Fare for selvsikkerhed

Bror F: Jeg fik den 25.december 1865 vist at en god virksomhed var begyndt i Maine. På en særlig måde blev den arbejdsmark vist mig, hvor en gruppe blev oplært som frugter af bror Andrews og dit eget arbejde, hvor de havde tilkendegivet deres interesse og kærlighed for sandheden, ved at rejse et gudsdyrkelseshus. Der er stadig et stort arbejde, der skal gøres for denne gruppe. Temmelig mange var omvendt til sandhedens teori; nogle havde besluttet sig ud fra bevisbyrden; de ser en skønhed i den sammenknyttede sandhedskæde, der i sit hele forener en harmonisk og perfekt helhed; de elsker sandhedens principper, alligevel har de ikke erkendt dets helliggørende indflydelse. Disse sjæle er udsat for de sidste dages farer. Satan har

forberedt sine bedrag og snarer for de uerfarene. Han arbejder gennem sine agenter, endda gennem prædikanter, som foragter sandheden og selv træder på Guds lov og lærer alle, der lytter til dem, til at gøre det samme.

Denne gruppe, som har modtaget en upopulær sandhed kan kun være sikker idet de gør Gud til deres tillid og er helliggjort ved den sandhed, som de bekender sig til. De har noget forfærdeligt skidt og nu behøver en religiøs erfaring, som vil gøre (622) dem til den allerhøjestes Guds sønner og døtre og arvinger til den udødelige arv, der er købt til dem af hans kære Søn. Dem, som har medvirket til at overbringe sandheden til dem, bør ikke trække deres arbejde tilbage i den betydningsfulde periode, men bør stadig holde ud i deres anstrengelser, indtil disse sjæle er samlet i Kristi fold. Der bør gives tilstrækkelig undervisning til dem, så de forståelsesmæssigt opnår den klarhed at sandheden, for dem, er frelse.

Jeg så at Gud ville udføre et endnu større arbejde i Maine, hvis alle, som arbejder for sagen på det sted er helliget til ham og ikke stoler på deres egen styrke, men på Israels styrke. Jeg fik vist at bror Andrews og du selv havde arbejdet hårdt og har ikke fået den hvile, som du skulle have givet dig selv, for at bevare sundheden. Du burde have arbejdet med forsigtighed og overholde hvileperionderne. Ved at arbejde sådan, vil du bevare din fysiske og mentale sundhed og gøre dit arbejde meget mere effektivt. Bror F, du er en nervøs mand og handler meget ud fra impulser. Nedtrykthed påvirker dit arbejde ret meget. Til tider mærker du en mangel på frihed og tror at det er fordi andre er i mørke, eller at noget er i vejen og du kan ikke sige hvad det er og du giver et eller andet eller nogen skylden, som er tilbøjelig til at forvolde skade. Hvis du ville dæmpe sig selv når du er i denne rastløse og nervøse tilstand og hvile og rolig vente på Gud og forhøre dig om at problemerne ikke er i dig selv, ville du spare dig for at såre din egen sjæl og såre Guds dyrebare sag.

Jeg så at bror F var i fare for at blive opløftet hvis han var i stand til at bevæge forsamlingens følelser særligt stærkt, i sine prædikener. Han ville ofte anse sig selv for at være den bedste prædikant på dette punkt. Her bedragede han noglen gange sig selv. Selvom han i en tid måske var den mest kærkomne prædikant, udrettede han dog ikke det bedste. Den prædikant, som kan påvirke følelserne i den største (623) grad beviser ikke derved at han er den mest brugbare.

Når bror F er underdanig og han stoler på Gud, kan han gøre meget godt. Engle kommer ham til hjælp og han velsignes med klarhed og frihed. Men en tid efter at han har vundet særlige sejre har han ofte været opløftet og troet at han kunne hvadsomhelt og troet at han var noget, skønt han kun var et redskab i Guds hænder. Efter sådanne stunder har Guds engle bragt ham til hans egen svage styrke og der ville han, skønt han selv var en der fejlede, ofte bebyrde sine brødre og folket med det mørke og den svaghed han mærkede. Selvom han var i denne ulykkelige sindstilstand betvinger han ofte den ene eller den anden, han føler, endda når hans arbejde ikke er halvt færdigt, at han må flytte og begynde et andet sted.

Jeg så at bror F var i fare for at gå i krig i hans egen styrke, men han vil finde ud af, at den styrke kun er svaghed i den kamp. Selv om han har Gud, som sin tillid, har han ofte haft heldet med sig i kampen mod vor tros modstandere. Men han har nogle gange følt sig opstemt over den sejr Gud har givet sandheden, over vildfarelse og han har taget æren, i disse konflikter, til sig selv. Selvet er, er i hans øjne, blevet for stor.

Jeg var blevet vist at han i de sidste to diskussioner, ikke havde den rette ånd. Før den første blev han ophøjet af menneskers smiger, mennesker, som ikke elsker sandheden. Idet han lyttede og tog del i en diskussion mellem to som ikke var i troen, blev han opstemt og han regnede sig selv for at han kunne gå i kamp med hvemsomhelst. Og selvom han var så selvsikker, var han dog i dette afskåret fra sin styrke. Gud var utilfreds med ligegyldigheden mod bror Andrews råd. Hans selvtilstrækkelige ånd var nær ved at gøre den diskussion til en fuldstændig fejltagelse. Medmindre der er en bestemt vinding ved disse kampe, vil der altid være et tab. Der bør aldrig (624) fares upåagtet frem, men ethvert skridt bør gøres forsigtigt, med den største visdom, for langt mere er uafgjort end ét slag mellem nationerne. Satan og hans hær er i bevægelse ved disse konflikter mellem sandhed og vildfarelse og hvis sandhedens forsvarer ikke går i krig i Guds styrke, vil Satan lede sin hær til at overliste dem, på ethvert tidspunkt.

I den anden kamp stod meget, rigtig meget, på spil. Her begik bror F igen fejl. Han gik ikke ind i konflikten, ved at mærke sin svaghed og i ydmyghed og simpelhed stole på Guds styrke. Hans tidligere succes havde opstemt ham. Han troede at de sejre han havde opnået passede rigtig godt til hans måde at bruge kraftfulde argumenter på, som er givet i Guds ord.

Jeg fik vist at sandhedens forsvarer ikke skulle forsøge at komme i diskussion. Og [når det er nødvendigt til fremme for sandhedens sag og til Guds ære at nogen må møde en modstander for at forsvare vort standpunkt, er det vigtigt at sandhedens talsmand går til kampen med et ydmygt sind og at de viser den største forsigtighed. Under hjerteransagelse, alvorlig bøn og faste bør de trygle Gud om at han må hjælpe dem på en særlig måde. De må bede om at Guds frelsende sandhed må vinde en strålende sejr, ligesom menneskene må se vildfarelsens herlighed. Da vil de, som forsvarer vildfarelsen, komme i den største forlegenhed.] Dem, som er for sandheden, mod dens modstandere, bør indse at de ikke bare møder mennesker, men at de kæmper mod Satan og hans engle, som er fast besluttet på at vildfarelse og mørke skal være på marken og at sandheden skal omgærdes med vildfarelse. Ligesom vildfarelse er i bedst overensstemmelse med det naturlige hjerte, tages den for givet til at være synlig. Mennesker, som holder sig i ro og mag elsker vildfarelse og mørke og er ikke villig til at blive fornyet af sandheden. De holder ikke af, at komme til lyset, med mindre deres gerninger bliver irettesat. [*Råd og vink* side 152]

Hvis de, som står i sandhedens forsvar, stoler på argumenternes vægt, med en kun svag tillid til Gud og på denne måde møder sine modstandere, vil intet opnåes på sandhedens (625) side, men der vil blive et mærkbart tab. Medmindre der er en mærkbar sejr til fordel for sandheden, forlades sagen i en dårligere tilstand end før kampen. Dem, som tidligere har været overbevist om sandheden, lægger deres tanker til hvile og gør beslutninger til fordel for vildfarelsen, fordi de i deres formørkede tilstand ikke kan erkende at sandheden har fordelene. De sidste to diskussioner har kun fremmet Guds sag en smugle og det ville have været bedre, om de ikke havde indtruffet. Bror F gik ikke ind i dem med en selvfornedrende ånd og en fast tillid til Gud. Han blev blæst op af fjenden og havde en selvtilstrækkelighed og stolede ikke på at være en Kristi ydmyg tjener. Han havde sin egen rustning på, ikke Guds rustning.

Bror F, Gud har givet dig arbejdsfolk af dyb erfaring, de bedste i marken. Han var én af dem som i sin egen erfaring var kendt med Satans list og som har gennemgået den voldsomste åndelige kval. Han har fået lov til, i Guds al?vise forsyn, at mærke varmen fra det lutrende ildsted og har lært her at enhver flugt fra Gud vil slå fejl og enhver afstivning, som han kunne få støtte af, vil kun vise sig at være et brudt rør. Du burde have indset at bror Andrews havde en dyb interesse for diskussionen, som du selv og du burde have lyttet i en ydmyg ånd til hans råd og draget nytte af hans belæring. Men Satan havde noget han kunne vinde her: at overvinde Guds mål og han gik ind for at tage sæde i dit sind og derved forpurre Guds arbejde. Du styrtede i kamp i din egen styrke og englene overlod til dig at føre den. Men Gud ville, i barmhjertighed for sin sag, ikke tillade at hans sandheds fjende opnåede en afgjort sejr og, som svar på hans tjeners kvalfulde bønner, kom der engle til undning. I stedet for fuldstændig fiasko, blev der en delvis sejr, så sandhedens fjender ikke kunne triumfere over de troende. Men intet blev opnået ved denne bestræbelse, skønt der burde have været en strålende (626) sandheds?sejr over vildfarelsen. Der var to af de bedste forsvarer for sandheden på din side; tre mennesker, med sandhedens styrke, til at stå imod en mand, som forsøger at dække sandheden med vildfarelse. I Gud kunne du have været en hær, hvis du havde gået rigtigt ind i kampen. Din selvtilstrækkelighed fik det næsten til at blive en total fiasko.

Du skal aldrig gå ind i en diskussion hvor så meget står på spil og stole på din evne til at behandle så stærke argumenter. Hvis dette ikke kan undgås, så gå ind i striden, men gå ind den med fast tillid til Gud og i en ydmyghedens ånd, i Jesu ånd, som har påbudt dig at lære af ham, som er sagtmodig og ydmyg i hjertet. Og så bør du, for at forherlige

Gud og give eksempel på Kristi karakter, aldrig tage ulovlig fordel af din modstander. Læg sakasme og leg med ord til side. Husk at du er i kamp med Satan og hans engle, såvel som med mennesket. Han, som overvandt Satan i himlen og besejrede den faldne fjende og udstødte ham fra himlen og som døde for at forløse faldne mennesker fra hans magt og stred ved Mose grav om hans legeme, vovede ikke at bringe en udskældende anklage mod Satan, men sagde: »Herren true dig."

I de sidste to diskussioner foragtede du rådene og ville ikke lytte til Guds tjener, hvis hele sjæl var helliget arbejdet. Gud har i sit forsyn givet dig en vejleder hvis talenter og påvirkning berettiger ham til dig og den tillid du har og det ville på ingen måde have skadet din værdighed og blive vejledt af hans erfarene dømmekraft. Guds engle lagde mærke til din selvtilstrækkelighed og med sorg vendte de sig bort fra dig. Han kunne visselig ikke udfolde sin din magt til dit bedste, for du ville selv tage æren og dit arbejde derefter ville kun have været af lille værdi. Jeg så, bror F, at du i dit arbejde ikke bør støtte dig til din egen dømmekraft, som ofte har ledt dig på afveje. Du bør overgive dig til dem med erfaring. Hold ikke (627) på din egen værdighed så du føler dig så selvtilstrækkelig, at du ikke kan tage imod råd og vejledning fra erfarne medarbejdere.

Din hustru har ikke været nogen særlig hjælp for dig, men snarere en hindring. Havde hun, for mere en to år siden, taget imod og givet agt på de vidnesbyrd han havde fået, ville hun nu have været en stærk hjælper for dig i evangelseringen. Men hun har ikke taget imod det og virkelig handlet efter det vidnesbyrd. Havde hun gjort det, ville hendes handlinger have været helt anderledes. Hun har ikke været overgivet til Gud. Hun elsker sin bekvemmelighed, undgår byrder og fornægter ikke sig selv. Hun giver efter for ladhed og hendes eksempel er ikke værdig til efterligning, men er til skade for Guds sag. Til tider udøver hun en stærk indflydelse på dig, især når hun nærer hjemve eller er misfornøjet. I menighedens anliggender har hun også en påvirkning over dig. Hun danner en modstand mod den bror eller den søster og giver udtryk for antipati eller stærk sympati, skønt det ofte har været tilfældet at dem hun tager i sit hjerte, har været årsag til store prøvelser for menigheden. Hendes uhellige tilstand leder hende til at nære meget stærk sympati for dem, som viser stærk tillid og kærlighed for hende, selvom dyrebare sjæle, som Gud elsker, kan gå forbi i kulde, fordi de ikke hører nogen gode ting fra dem om hende selv og bror F. Og alligevel er netop disse sjæles kærlighed oprigtig. Den skal værdsættes højere end deres, som efter deres øjne gør sådanne forsikringer. Den holdning, din hustru danner, har en stærk indflydelse på dit sind. Du tager det ofte for givet at hun har ret og du tænker som hun tænker og handler derefter i menighedens anliggender.

Du må belyse Kristi liv med eksempler, for et alvorligt ansvar hviler på dig. Din hustru står til ansvar over for Gud, for hendes handlemåde. Hvis hun er en hindring for dig må hun aflægge et regnskab overfor Gud. En gang imellem vågner hun op og ydmyger sig selv for Gud og er en virkelig hjælp; men hun falder hurtig tilbage i den samme passive tilstand, undgår ansvar og fritager sig selv (628) fra åndeligt og fysisk arbejde. Hendes helbred ville være langt bedre hvis hun var mere aktiv, hvis hun hjertelige og med større glæde, ville engagere sig i fysisk og åndeligt arbejde. Hun mangler ikke evnen, men tilbøjeligheden til at handle; hun vedbliver ikke at opelske en kærlighed for virksomhed. Gud kan intet gøre for hende i hendes nuværende tilstand. Hun har noget hun må gøre, med at vække sig selv op og hellige Gud hendes fysiske og åndelige kræfter. Gud kræver dette af hende og på Guds dag vil hun blive fundet som en nytteløs tjener, medmindre der sker en gennemgribende fornyelse fra hendes side og hun lever op til det lys hun har fået. Indtil den fornyelse finder sted, bør hun ikke gå ind i alt, hvad hendes mand har med at gøre.
Gud vil velsigne og støtte bror F hvis han går fremad i ydmyghed og støtter sig til de erfarne medarbejderes dømmekraft.

Bliv ikke bedraget

Det er Satans arbejde at bedrage Guds folk og lede dem fra den rette kurs. Han vil ikke lade nogen midler være uprøvet; han vil komme over dem, hvor de er mindst bevogtet; derfor er det vigtigt at styrke ethvert punkt. Battle Creek menigheden havde ikke i sinde at vende sig imod os, den er så god som en menighed skal være; men der er meget at kæmpe om i Battle Creek og Satan vil sætte alle sine våben mod dem og kommer han til det, vil han forhindre arbejdet. Vi føler stærkt med denne menighed i sin nuværende ringe tilstand og vil sige: Lad ikke en sejrånd komme frem i noget hjerte. Gud vil helbrede alle fejlene hos dette dyrebare folk og gøre dem til et mægtigt forsvar for hans sandhed; hvis de vandrer ydmygt og våger og bevogter ethvert punkt imod Satans angreb. Dette folk holdes hele tiden under fjendens ild. Ingen anden menighed vil sandsynligvis ikke kunne stå så godt som den. Se derfor på med medfølende (629) øjne på jeres brødre i Battle Creek og bed Gud om at hjælpe dem, med at holde fæstningen stærk.

Da min mand var ude af arbejdet og jeg var hjemme på grund af ham, var Satan tilfreds. Ingen blev presset så meget af Satan og have sådanne prøvelser, som nævnt i det foregående sider. Men da vi drog afsted den 19.december, 1866, så han at der var udsigt til at vi kunne gøre noget for Kristi sag til skade for hans sag og at nogle af hans bedrag på Guds hjord ville blive afsløret. Han følte sig derfor kaldet til at gøre noget som kunne hindre os. Og på ingen andre måder kunne han gøre det så effektivt, som at få vore gamle venner i Battle Creek til at trække deres forståelse tilbage og kaste byrder på os. Han udnyttede enhver ugunstig omstændighed og drog problemerne frem.

Men, tak Gud for at han ikke stoppede os, ejheller at han knuste os helt. Tak Gud for at vi stadig lever og at Gud er vendt nådigt tilbage for at velsigne hans fejlende, men nu angrende og bekendende folk. Brødre, lad os elske dem mere og nu bede mere for dem så Gud tilkendegiver sin store kærlighed for dem.

Vidnesbyrd 14 (1868) Udgivelse af personlige vidnesbyrd

I *Vidnesbyrd* nr 13 gav jeg en brevskildring af vort arbejde og vore prøvelser fra den 19.december 1866, til den 21.oktober 1867. Her på disse sider vil jeg skrive de mindre pinefulde erfaringer i de sidste fem måneder.

I løbet af den tid har jeg skrevet mange personlige vidnesbyrd. Og jeg har mange personer, som jeg har mødt på vor arbejdsmark i løbet af de sidste fire måneder, som jeg endnu skal skrive vidnesbyrd til eftersom jeg finder tid og kræfter. Men netop hvad angår disse personlige vidnesbyrd, har det længe været en sag, som har pint mig ikke så lidt. Med få undtagelser, har jeg sendt vidnesbyrdene til dem, som de angår og ladet disse personer bruge dem efter hvad de finder for godt. Udfaldene er blevet forskellige:

1. Nogle har taget imod vidnesbyrdene med tak og har reageret på dem i en god ånd og har fået gavn af dem. Disse var villige til at deres brødre skulle se vidnesbyrdene og har deres fejl, frit og fuldt ud bekendt.

2. Andre har indrømmet at vidnesbyrdene til dem var sande, men efter at have læst dem, har de lagt dem væk og forblevet tavse, skønt de kun har gjort en lille forandring i deres liv. Disse vidnesbyrd angår mere eller mindre de menigheder, som disse personer tilhører, som også kunne have fået gavn (631) af dem. Men alt dette er gået tabt som følge af, at vidnesbyrdene var forbeholdt private.

3. Endnu andre har gjort oprør mod vidnesbyrdene. Nogle af dem har svaret i en kværulantisk ånd. Nogle har udvist bitterhed og vrede og til gengæld, for for det slid og smerte jeg havde for at skrive vidnesbyrdene, har de vendt sig mod os for at skade os alt hvad de kan; medens andre har opholdt mig i timevis i personlig samtale for at hælde deres klager, knurren og selvretfærdighed i mine ører og mit smertelige

hjerte, måske for at appellere til deres forståelse med gråd og mister synet for deres egne fejl og synder. Indflydelsen fra disse ting har været forfærdelig på mig og har, nogen gange, næsten drevet mig til vanvid. Det som har fulgt med disse uhellige og utaknemmelige personers opførsel, har kostet mig mere lidelse og har slidt ti gange mere på mit mod og helbred end al sliddet med at skrive vidnesbyrdene.

Og alt dette har jeg lidt og mine brødre og søstre har normalt intet set noget til det. De har ikke haft nogen rigtig idé om mængden den slags tunge arbejde, som jeg har udført, ejheller om de byrder og lidelser, der med urette har været kastet på mig. Jeg har givet nogle personlige meddelelser i adskillige af mine vidnesbyrd og i visse tilfælde er personer blevet fornærmet fordi jeg ikke udgav alle disse meddelelser. På grund af deres antal, lader det sig svært gøre og det vil være uheldig for det faktum, at nogle af dem fortæller om syner, som ikke behøver og ikke bør offentliggøres.

Men jeg har endelig besluttet at mange af disse vidnesbyrd bør offentliggøres, idet de alle, mere eller mindre, indeholder irettesættelser og belæring, som henvender sig til hundreder eller tusinder andre i lignende situation. Disse bør have det lys, som Gud har fundet det passende at give, et lys som imødekommer deres tilfælde. Det er forkert at udelukke det dem, hvis det skulle sendes det til en person (632) eller til et sted, hvor det holdes som et lys under en skæppe. Min overbevisning på dette punkt er stærkt bestyrket ved denne drøm:

En klynge stedsegrønne træer stod foran mig. Adskillige, deriblandt jeg selv, arbejdede iblandt dem. Jeg var blevet pålagt at holde øje med træerne og se efter om de var ved at blomstre. Jeg lagde mærke til at nogle var blevet bøjet og deformet af vinden og behøvede at blive støttet af stokke. Jeg fjernede forsigtigt snavsen fra de svage og døende træer, for at forvisse mig om deres tilstand. Jeg opdagede orme ved nogles rødder. Andre var ikke blevet rigtig vandet og var ved at dø af tørke. Andres rødder var presset sammen hvilket skadede dem. Mit arbejde var at forklare arbejdsfolkene de forskellige årsager til hvorfor disse træer ikke trives. Dette var nødvendigt ud fra det faktum, at træerne på andre steder var også kunne blive angrebet ligesom disse har været og grunden til at de ikke blomstrede måtte findes og man måtte vide hvordan de skulle opdyrkes og behandles.

I dette vidnesbyrd taler jeg frit om søster Hannah Mores tilfælde, ikke fra en villighed, der volder Battle Creek menigheden sorg, men fra en pligtfølelse. Jeg holder af den menighed til trods for dens fejl. Jeg kender ingen menighed der i sin godgørenhed og pligter gør det så godt. Jeg giver de skrækkelige kendsgerninger i denne sag for at vække vort folk overalt til at føle deres pligt. Ikke en blandt tyve af dem, som står godt med syvende-dags Adventisterne, efterlever Guds ords selvopofrende principper. Men lad ikke deres fjender, som er blottet for de første principper i Kristi lære, for fordel af at de er irettesat. Det er tydeligt at de er Herrens børn. Dem, som er uden revselse, siger apostelen, er uægte børn og ikke sønner. Lad da ikke disse urigtige børn prale sig over den Almægtiges retmæssige sønner og døtre.

Helseinstitutionen

I tidligere numre af *Vidnesbyrd for menigheden* har jeg talt om vigtigheden i at syvende-dags Adventisterne etablerer en helseinstitution til gavn for syge, især for de lidende og syge blandt os. Jeg har talt om, at vort folk har midler til at kunne gøre det; og har fremholdt, med henblik på vigtigheden af denne del af det store beredelsesarbejde ved at tage imod Herren med hjertets glæde, at vort folk bør føle sig kaldede, efter deres evne, til at lægge en del af deres midler i en sådan institution. Jeg har også påpeget nogle af de farer, idet de er blevet vist mig, som læger, ledere og andre bliver udsat for, ved udøvelsen af en sådan virksomhed; og jeg håber at de farer, der blev vist mig måtte undgåes. Ved dette fik jeg en tid håb, kun for senere at lide skuffelse og sorg.

Jeg har fattet stor interesse for helsereformen og har et stort håb for helseinstitutionens fremgang. Jeg mærker, som ingen andre har kunnet mærke, en ansvar for at tale til mine brødre og søstre i Herrens navn, om denne institution og om deres pligt til at skaffe de nødvendige midler og jeg holder øje med arbejdets forløb med interesse og bekymring. Da jeg så dem, som styrede og ledte, løbe ind i de farer, som var blevet vist mig, hvilke jeg havde advaret om i offentlig og lukket samtale og breve, kom en frygtelig byrde på mig. Det som er blevet vist mig som et sted, hvor de syge lidende blandt os kan blive hjulpet, er et sted hvor opofrelse, gæstfrihed, tro og sønlig kærlighed vil være de fremherskende principper. Men selv om der blev givet ukvalificerede tilbud med store pengesummer, med den melding at udregningen over materialerne vil betale meget for hver cent; skønt brødrene som ejer (634) dele af institutionen syntes at være mere end villig til at tage større lønninger end hvad de andre er tilfredse med som udfylder andre og lignende betydningsfulde stillinger i sandhedens og fornyelsens store sag. Skønt jeg med smerte har erfaret, at for at gøre institutionen populær for dem, som ikke er af vor tro og for at sikre deres medbestemmelsesret, fik en kompromisets ånd hurtig fodfæste på institutionen, tilkendegivet ved brugen af Hr., Fru og Frk. i stedet for broder og søster og tilkendegivet i populære fornøjelser, i hvilken alle kunne deltage i en slags forholdsvis uskyldig spøg - da jeg så alle disse ting, sagde jeg: Dette er ikke hvad jeg har fået vist til belæring for den syge, som vil have del i Guds gode velsignelse. Det er noget andet.

Alligevel blev der gjort beregninger for mere omfattende bygninger og der blev opfordret til at give store summer. Idet det blev ledet på denne måde, kunne jeg kun betragte institutionen, i det hele taget, som en forbandelse. Selv om nogle fik gavn på det helbredsmæssige, var indflydelsen i Battle Creek-menigheden og på brødrene og søstrene, som besøgte institutionen, så dårlig at det gode, som var gjort, ikke kunne vejes op; og denne indflydelse nåede til menigheder i denne og andre stater og var forfærdelig ødelæggende for troen på Gud og den nærværende sandhed. Adskillige, som kom til Battle Creek som ydmyge, oprigtige og tillidsfulde kristne, gik bort, næsten som hedninger. Den almindelige påvirkning fra disse ting skabte fordomme mod helsereformen i rigtig mange af de mest ydmyge, de mest oprigtige og de bedste af vore brødre og nedbrød troen på mine *Vidnesbyrd* og på den nærværende sandhed.

Det var i den situation, som helsereformen og helseinstitutionen var i, som andre ting blev brugt på, at jeg gjorde det til min pligt at tale som jeg gjorde i vidnesbyrd nr 13. Jeg vidste godt at det ville fremkalde en reaktion og prøvelser hos mange. Jeg vidste også at en reaktion måtte komme før eller siden og, til fordel for institutionen og (635) sagen i almindelighed, jo før jo bedre. Var tingene gået i en forkert retning, til skade for de dyrebare sjæle og sagen i almindelighed, des hurtigere kunne dette bremses og de bliver rettet ordentligt til det bedre. Jo længere det skrider frem, des større er ødelæggelsen, jo større reaktion, des større er den generelle afskrækkelse. Det vildledte arbejde må standses sådan; der må være tid til at rette fejl og igen starte i den rigtige retning.

Det gode arbejde som blev gjort for Battle Creek menigheden sidste efterår, den gennemgribende fornyelse og omvendelse til Herren på grund af lægerne, hjælperne og lederne på helseinstitutionen og den almindelige enighed fra vore brødre og søstre i alle dele af marken, som står i forbindelse med helseintuitionens store mål og den måde den bør ledes på, hvortil der kommer en bred erfaring fra mere end et år, ikke kun i den forkerte retning, men også i den rigtige, giver mig mere tiltro til at helsereformen og helseintuitionen vil vise sig mere at være en succes end før. Jeg håber stadig inderlig at se helseintuitionen i Battle Creek vokse og i enhver henseende være den institution der er vist mig. Men det vil tage tid at rette og vokse sig fra de tidligere fejl. Med Guds velsignelse kan dette og vil dette blive gjort.

De brødre, som har stået ved arbejdets hoved, har appelleret til vort folk efter midler, med den begrundelse at helsereformen er en del af det store arbejde, sammenholdt med den tredje engels budskab. Heri har de haft ret. Det er en gren af Guds store, næstekærlige, gavmilde, helligende og godgørende arbejde. Hvordan kan disse brødre da sige: "Aktier i helseinstitutionen vil give meget af sig, for hver cent," "det er en god investering," "noget der betaler sig"? Hvorfor kan man ikke ligeså godt tale om at aktier i Udgivelses Selskabet giver meget af sig, per cent? Hvis disse to grene er fra det samme store, afsluttende beredelsesarbejde for Menneskesønnens komme, hvorfor så ikke? Eller

hvorfor (636) ikke gøre dem begge til gavmilde anliggender? Den pen og den stemme, der appeller til sagens venner til fordel for udgivelsesfonden, har ikke fremholdt sådanne bevæggrunde. Hvorfor, så fremholde for velhavende og begærlige sabbatsholdere at de kan gøre meget godt ved at investere deres midler i helseinstitutionen og samtidig bibeholde dette princip og også få meget for den enkelte cent, ved at bruge den så enkelt? Brødrene blev tilkaldt for at støtte Udgivelses Selskabet og de ofrede ædelt og med glæde til Herren og fulgte hans eksempel, som gav kaldet og Guds velsignelse har været over den gren af det store værk. Men det må frygtes at hans mishag er over den måde hvorpå fontene er blevet stiftet for helseinstitutionen og at hans velsignelse ikke fuldeud vil være over denne institution, indtil denne fejl bliver rettet. I min appel til brødrene, til fordel for en sådan belæring, sagde jeg i *Vidnesbyrd* nr 11, side 492:

”Jeg fik vist at der ikke var mangel på midler blandt sabbatsholdende Adventister. For øjeblikket er deres største fare, at de har opsamlet gods. Nogle får stadig større bekymringer og mere arbejde; de er overbelæsset. Følgen bliver at Gud og det hans sag mangler, næsten glemmes; de er åndeligt døde. De er pålagt at gøre et offer til Gud, en gave. Et offer bliver ikke større, men bliver mindre og fortæres.”

Mit syn på denne sag om midler var, at der bør være "et offer til Gud, en gave;" og jeg har aldrig fået nogen anden tanke. Men hvis princippet bliver opretholdt til aktiehavere fordel og de skal trække en vis procent, hvor er så det nedadgående eller det fortærende offer? Og hvordan er farerne for de sabbatsholdere, som ophober ejendomme, der er taget ind af den nuværende plan, med at have aktier i institutionen? Deres risiko er kun forøget. Og her er en yderligere undskyldning for deres begærlighed. Ved at investere i aktier i institutionen, fremsat (637) som en handelsvare og købes ligesom anden ejendom, bliver disse aktier ikke givet til sagen. En stor procent holdes ude, som et lokkemiddel i en ånd for at vinde - ikke for at ofre, bliver de ledt til at investere stort i institutionernes aktier, at de snarere har kun en smugle til at støtte andre og endnu mere betydningsfulde dele af værket. Gud kræver et offer af disse nøjeregnende, begærlige verdslige personer; et offer for lidende mennesker. Han kræver at de skal lade deres verdslige besiddelser blive mindre, for de hjemsøgtes skyld, som tror på Jesus og den nærværende sandhed. De bør have en chance til at handle for øjnene af den endelige doms afgørelse, som beskrevet i de disse brændende ord fra kongernes Konge:

Matt 25, 34-46: »Da skal Kongen sige til dem ved sin højre side: 'Kom hid, min faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt. Thi jeg var sulten og I gav mig at spise; jeg var tørstig og I gav mig at drikke; jeg var fremmed og I tog jer af mig; jeg var nøgen og I gav mig klæder; jeg var syg og I så til mig; jeg var i fængsel og I besøgte mig.' Da skal de retfærdige svare ham og sige: 'Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?' Og Kongen skal svare og sige til dem: 'Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.'

»Da skal han sige til dem ved den venstre side: 'Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle. Thi jeg var sulten og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed og I tog jer ikke af mig; jeg var nøgen og I gav mig ingen klæder; jeg var syg og i fængsel og I så ikke til mig.' Da skal også de svare og sige: 'Herre! når så vi dig sulten (638) eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel uden at tjene dig?' Da skal han svare dem og sige: 'Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig.' Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.”

Igen på side 494 af *Vidnesbyrd* nr 11, sagde jeg: "Vort folk giver deres midler rundhåndet og hvis alle følte betydningen af dette arbejde, kunne denne store virksomhed føres frem uden vanskeligheder. Alle bør nære en særlig interesse for at støtte den. Især dem, som har midler bør investere i denne virksomhed. Et passende hjem bør indrettes til at tage imod syge patienter, så de, ved hjælp af de rette midler og Guds velsignelse, kan få lindret deres sygdomme og lære hvordan de skal passe på sig selv og således forebygge sygdomme.

”Mange, som vedkender sig sandheden, bliver nøjeregnende og egenkærlige. De behøver at blive ængstelige for sagen. De har så mange rigdomme på jorden at deres hjerter ligger ved deres rigdomme. En stor del af deres rigdomme er i denne verden og kun en lille del i himlen; derfor er deres hengivenhed til jordiske ejendomme i stedet for til den himmelske arv. Nu har de en god anledning til at bruge deres midler til gavn for den lidende menneskehed og også til sandhedens fremskyndelse. Denne virksomhed bør aldrig komme til at kæmpe med fattigdom. Disse tjenere, som Gud har betroet midler til, bør nu komme frem til værket og bruge deres midler til hans ære. Dem, som i deres begærlighed tilbageholder deres midler, vil snare opleve en forbandelse end en velsignelse.”

I det som jeg er blevet vist og hvad jeg har sagt, har jeg ikke fået nogen andre tanker og jeg har ikke tænkt mig at give nogen anden, end den at stiftelsen af fonde for denne gren af værket blev en gavmild ting, det samme som får støtte til andre grene i det store værk. Og selv om forandringen, fra den nuværende (639) plan til én der fuldt ud, kan bifaldes af Herren, kan være forbundet med vanskeligheder og kræver tid og arbejde, tror jeg dog at den gennemføres med det lille tab af aktier, der allerede er sket og at det vil føre til en sikker forøgelse af kapital, givet for at blive brugt på en rigtig måde, for at hjælpe lidende mennesker.

Mange, som har overtaget aktier, er ikke i stand til at give til det. Nogle af disse personer mangler netop de penge, som de har brugt på aktier. Idet jeg rejser fra stat til stat, finder jeg dem, som er plaget og står på gravens rand, som burde komme til institutionen for en tid, men kan ikke, for mangel på midler, som de har sat i institutionens aktier. Disse burde ikke have indvesteret en dollar i dette. Et tilfælde i Vermont vil jeg huske. Så tidlig som i 1850 blev denne bror sabbatsholder og fra den dag bidrog han gavmildt til de forskellige virksomheder, som har påtaget sig at fremme sagen, indtil hans ejendomme blev mindre. Da det indtrængende og upassende kald kom, for institutionen, tog han alligevel og købte en aktiemængde for et hundrede dollars. Ved et møde i ___ fortalte han om sin hustrus situation, som var svag og som skulle hjælpes, men måtte hjælpes snart og hurtigt. Han fortalte også om sine omstændigheder og sagde at hvis han kunne skaffe et hundrede dollars til institutionerne, kunne han sende sin kone der til for at blive behandlet, men han kunne ikke. Vi svarede at han skulle aldrig have investeret en dollar den institution, da der var en fejl i den sag som vi ikke kunne hjælpe med og der faldt sagen. Jeg tøvede ikke med at sige, at denne søster skulle behandles på institutionen, i det mindste nogle få uger, uden bekostning. Hendes mand er kun i stand til at gøre en smugle mere end at betale mere end hendes rejse til og fra Battle Creek.

Dem, som er venner af mennesker, af sandhed og hellighed bør handle under hensyn til institutionen, i form af offerer og gavmildhed. Jeg har femhundrede dollars i aktier i institutionen, hvilket jeg ønsker at give og hvis min mand har held med sine forudgående beregninger, vil han give femhundrede dollars mere. Vil dem, som bifalder denne plan venligst henvende sig os i Greenville, (640) Montcalm land, Michigan og angive de summer de ønsker at give, eller at investere i aktier, der skal ejes som aktierne i Udgivelses Selskabet ejes. Når dette er gjort, lad da ikke giverne ikke komme i trang; lad beløbene, store som små, komme ind. Lad midlerne vokse med forstand. Lad udgifterne for patienterne være så rimelige som mulige. Lad brødrene betale en del af institutionens lidendes udgifter, dem som er værdigt trængende. Lad disse svage blive ledt frem, eftersom de kan bære det, til at opdyrke de skønt beliggende områder, som institutionen ejer. Det forhold som jeg har til dette arbejde, kræver at jeg udtykker mine synspunkter uhindret. Lad deres arbejde blive en del af deres recept, så meget som deres bade koster. Lad godgørenhed, næstekærlighed, opofrelse for andres gode, være en fremherskende tanke hos læger, ledere, hjælpere, patienter og hos alle Jesu venner, nær og fjern, i stedet for løn, gode investeringer og aktier, som vil lønne sig. Lad Kristi kærlighed, kærlighed for sjæle og forståelse for lidende mennesker, beherske alt hvad vi siger og gøre med hensyn til Helseinstitutionen.

Hvorfor skal den kristne læge som tror, forventer, ser efter og længes efter Kristi komme og rige, hvor sygdom og død ikke længere vil have magt over de hellige, have mere løn for sin tjeneste, end den kristne redaktør eller den kristne prædikant får? Han kan sige at hans arbejde

er tungere. Lad ham arbejde så meget han kan holde ud og overtræde de livslove, som han belærer sine patienter om. Der er ingen gode grunde til hvorfor han skal overanstrenge sig og få større løn for det, end prædikanten og redaktøren. Lad alle, som gør en del for institutionen og får løn for deres tjeneste, handle på samme gavmilde principper. Ingen bør indfinde sig på institutionen, som kun hjælper for pengenes skyld. Der er dem, som har det sådan at de for Kristi kærlighed, hans sag og (641) for deres Mesters lidende efterfølgeres skyld, vil udfylde pladser på den institution med trofasthed, glæde og en opofrende ånd. Dem, som ikke har den ånd burde rejse og give plads til dem, som har den.

Så vidt jeg kan dømme, er det halve af de lidende iblandt vore folk, som burde bruge uger eller måneder på institutionen, men ikke er i stand til at betale alle udgifterne til rejsen og til et ophold der. Skal fattigdom holde disse vor Herres venner fra de velsignelser, som han så rigeligt har givet af? Skal de blive overladt til at kæmpe med den dobbelte byrde, både fysisk svaghed og fattigdom. De rige, som er fysisk svage, som har alle livets goder og bekvemmeligheder og kan betale fra at få deres arbejde gjort, kan med omsorg og hvile nyde en meget behagelig sundhedstilstand uden at gå til helseinstitutionen, ved at selv få nogle oplysninger om det og få hjemmebehandling. Men hvad kan vore fattige, svage brødre eller søstre gøre for at genvinde sundheden? De må gøre noget, men armod driver dem til arbejde, udover hvad de er i stand til. De har ikke engang alle livets bekvemmeligheder; og på samme måde har de ikke bekvemmeligheder for godt husly, gode møbler, midler til at tage bad, indretning til god ventilering. Måske står der en ovn til madlavning i deres eneste rom både sommer og vinter; og det kan være at alle bøgerne de har i huset, undtagen bibelen, kan holdes mellem en tommelfinger og finger. De har ingen penge til at købe bøger for, så de kan lære hvordan de skal leve. Disse kære brødre er netop dem, som behøver hjælp. Mange af dem er ydmyge kristne. De kan have fejl og nogle af dem kan gå langt tilbage og være årsag til deres nuværende fattigdom og elendighed. Og alligevel må de bedre leve op til deres pligter end os, som har midlerne til at forbedre vor tilstand end de andre har. Disse må oplærs med tålmodighed og hjælpes med glæde.

Men de må være ivrige efter at blive oplært. De må have en taknemmelighed mod Gud og deres brødre (642) for den hjælp de får. Disse personer har ingen reelle tanker om omkostningerne for behandling, kost, lokaler, brændsel, osv, på en helseinstitution. De erkender ikke den nærværende sandheds og reformens store arbejdes betydning og erkender ikke de mange kald for på folks gavmildhed. De er ikke klar over, at antallet af vore fattige er mange gange større, end vore rige. Og de må ikke også mærke styrken i den skrækkelige kendsgerning, at en majoritet af disse velhavende holder på deres rigdomme og er på sikker vej mod undergang.

Disse fattige og plagede personer burde blive belært om, at når de knurrer over deres lod og mod de velhavende på grund af deres begærlighed, begår de en stor synd i himlens øjne. De bør først forstå at deres sygdom og fattigdom er ulykker der for det meste er forårsaget af deres egen synder, tåbeligheder og fejl; og hvis Herren lægger det i sit folks sind og hjerter at hjælpe dem, burde det indgyde ydmyg taknemmelighed til Gud og hans folk. De bør gøre alt i deres magt for at hjælpe sig selv. Hvis de har slægtninge, som kan og vil afholde deres udgifter på institutionen, burde disse have privilegiet.

Og i betragtning af de mange fattige og plagede som, for en større eller mindre del, være genstand for institutionens omsorg og på grund af mangel på midler og, lige i øjeblikket har mangel på plads, må opholdet på en sådan institution være kort. De bør komme der med en tanke for at få, så hurtig så mulig, en praktisk kundskab for hvad de må gøre og hvad de ikke må gøre, for at genvinde sundheden og leve sundt. De forelæsninger, som de hører medens de er på institutionen og de gode bøger hvor de lærer hvordan de skal leve derhjemme, må være den største hjælp for disse. De må finde nogen lindring i løbet af de få uger de har på institutionen, men vil erfare mere derhjemme ved at videreføre de samme principper. De må ikke stole på at lægerne vil kurrere dem på nogle få uger, men må lære at leve så at naturen får en chance til selv at (643) kurrere. Dette må begynde i løbet af få ugers ophold på institutionen og alligevel vil det kræve år, for at fuldende arbejdet med at rette vanerne derhjemme.

En mand kan bekoste alt det han har i denne verden på en helseinstitution og få stor hjælp og kan derefter vende tilbage til sin familie og til sine gamle livsvaner og om nogle få uger eller måneder komme i en dårligere sundhedstilstand end nogen sinde før. Han har intet vundet; han har brugt sin begrænsede midler for ingenting. Formålet med helsereformen og helseinstitutionen er ikke, ligesom dosis "smertestillende" eller "umiddelbar lindring", at stilne smerte for en dag. Nej, slet ikke! Dets virkelige formål er at lære folk hvordan de skal leve, så at naturen for en chance til at fjerne og forebygge sygdomme.

Til de de plagede, blandt vort folk, ønsker jeg at sige: Bliv ikke modløse. Gud har ikke svigtet sit folk og sin sag. Fortæl, om din sundhedstilstand og din muligheder for at imødekomme udgifterne for et ophold på institutionen, til lægerne i Battle Creek Helseinstitution, Battle Creek. Er du syg, på nedtur og svag så vent ikke til dit tilfælde er håbløst. Skriv straks. Men jeg må igen sige til de fattige: For øjeblikket kan der kun gøres lidt for at hjælpe jer, fordi en nylig rejst kapital er sat i materialer og bygninger. Gør så vidt muligt alt hvad I kan selv og andre vil hjælpe jer lidt.

Erfraings skildringer

Fra den 21.oktober, 1867 til den 22.december, 1867
Vort arbejde med Battle Creek menigheden er netop afsluttet og, uanset hvor meget vi har vundet, er vi blevet så fornyet i ånden idet vi så de gode resultater, at vi med glæde fulgte bror J.N.Andrews på den lange rejse til Maine. Undervejs holdt vi et møde i Roosevelt, New York. *Vidnesbyrd* nr 13 var undervejs og de brødre, (644) som havde taget del i den almindelige misfornøjelse, begyndte at se ting i sit sande lys. Dette møde var et stort stykke arbejde, hvor der blev givet tydelige vidnesbyrd. Der blev gjort bekendelser, efterfulgt af en bred vending mod Herren, af dem som var frafaldne og syndere.

Vort arbejde i Maine begyndte med konferensen i Norridgewock i begyndelsen af November. Mødet var langt. Som sædvanlig frembar min mand og jeg selv et klart og tydeligt vidnesbyrd for sandhed og korrekt disciplin og imod de forskellige former for vildfarelse, forvirring, fanatisme og uorden, der har sit naturlige udspring fra en mangel på en sådan disciplin. Dette vidnesbyrd kunne på en særlig måde bruges på tingene, som de stod i Maine. Forstyrrende kræfter, som vedkender sig at overholde sabbaten, var i oprør og arbejdede på at sprede misfornøjelse under konferensen. Satan hjalp dem og i et vist omfang fik de held med sig. Detaljerne er meget smertefulde og af generelt ret lille betydning, til at skal gives her.

Her kan det være tilstrækkeligt at sige, at som følge af den oprørsånd, kværulanti og nogles barnagtige jalousi, knurren og beklagelser, vil vort arbejde i Maine, som kunne have været udført i to uger, ville kræve syv uger prøvende, møjsommeligt og ubehageligt slid. Fem uger er tabt, ja værre end tabt, til sagen i Maine; og vort folk fra de andre steder i New England, New York og Ohio måtte gå glip af fem almindelige møder, som følge af at vi blev holdt tilbage i Maine. Men da vi forlod denne stat blev vi trøstet med den kendsgerning at alle indrømmede deres oprør og at nogle få var blevet ledt til at søge Herren og tage imod sandheden. Det efterfølgende, der angår prædikanter, orden og organisering, henvender sig på en særlig måde til tingenes tilstand i Maine.

Prædikanter, orden og organisering

Nogle prædikanter er faldet i den vildfarelse at de ikke kan tale frit uden at de hæver deres røst til et højt leje og taler højt og hurtigt. Disse burde forstå at støjende og høj, forhastet tale ikke bevidner Guds krafts

nærværelse. Det er ikke stemmens kraft som giver det varige indtryk. Prædikanter bør være bibelstuderende og bør, fuldt ud, give sig selv med tro og håb til grund og således med beherskelse over stemme og følelser, bør de give dette på en sådan måde at folk rolig kan veje dem og beslutte sig på de beviser de har fået. Og idet prædikanterne mærker de argumenters styrke, som de overbringer i form af alvorlig og afprøvet sandhed, vil de have iver og alvor på grund af kundskaben. Guds Ånd vil hellige deres egne sjæle de sandheder, som de giver til andre og vil blive vandet, som den vander andre.

Jeg så at nogle af vore prædikanter ikke forstår hvordan de skal bevare deres styrke, så at de er i stand til at udrette det mest mulige arbejde, uden at blive udmattet. Prædikanter bør ikke bede så højt og længe så deres styrke bliver udtømt. Det er ikke nødvendigt at besvære strube og lunger i bøn. Guds øre er åbent for endda at høre hans ydmyge tjeners hjertefølte andragende og han kræver ikke at de skal opslide taleorganerne, når de taler til ham. Det er den fuldstændige tillid, den faste fortrøstning, det uafbrudte krav på Guds løfter, den simple tro, som han gengælder og som han er en gengæld af, for alle dem, som søger ham flittigt, der får overhånd hos Gud.

Prædikanter bør træne sig selv og lære hvordan de skal kunne udføre den største mulige mængde arbejde på en kort periode, som de har fået tildelt og alligevel bevare en god portion styrke, så hvis en ekstra anstrengelse er påkrævet, at de så må have en reserve af sunde kræfter til dette, hvorved de (646) kan arbejde uden at skade sig selv. Nogle gange mangler de al den styrke de har til brug på et bestemt punkt og hvis de tidligere har udbrugt lager af styrke og ikke kan få kræfterne til at gøre dette, vil alt det de har gjort være tabt. Til tider kan der trækkes på alle de åndelige og fysiske kræfter for at gøre det allerstærkeste standpunkt, for at stille beviser i det klareste lys og sætte dem frem for folk på den tydeligste måde og tilskynde dem til at komme hjem ved de stærkeste appeller. Idet sjælene er ved at forlade fjendernes rækker og komme op på Herrens side, er striden strengest og vanskeligst. Satan og hans engle modsætter sig at nogen, som har tjent under mørkets banner skulle tage sætte sig under Fyrsten Immanuels banner.

Jeg fik vist modkæmpende hære som har udholdt en pinefuld kamp. Sejren blev hverken opnået af den ene eller anden og i længden ser den trofaste, hvad de andres styrke og kræfter fortager sig og at de vil være ude af stand til at fortie deres fjender, medmindre de angriber dem og skaffer sig deres krigsredskaber. Det er da, med risiko for deres liv, at de samler alle deres kræfter og farer på fjenden. De er i en farlig kamp; men sejren er vundet, fæstningen er indtaget. Hvis hæren i den kritiske periode er så svag på grund af udmattelse er det umuligt at give den sidste formaning og hamre fjendens fæstning ned og hele kampdage, ? uger og endda måneder er tabt; og mange liv er blevet ofret og intet er vundet.

Et lignende arbejde ligger foran os. Mange er overbevist om at vi har sandheden og alligevel holdes de som med jernbånd. De tør ikke risikere konsekvensen af at tage side med sandheden. Mange er i afgørelsens dal, hvor særlige nøje og tydelige appeller er nødvendige for at få dem til at lægge deres krigsførende våben ned og tage et ståsted på Herrens side. Netop i denne kritiske periode kaster Satan de stærkeste bånd omkring disse sjæle. Hvis alle Guds tjenere (647) er udmattede og har brugt al deres fysiske og åndelige styrke, tror de at de ikke kan gøre mere og ofte forlader de marken helt, for at begynde andre steder. Og al, eller næsten al tid, midler og arbejde er blevet brugt til intet. Ja, det er værre end hvis de aldrig havde begyndt arbejdet på det sted, for efter at folk er blevet dybt overbevist ved Guds Ånd og kommet til et beslutningspunkt og er overladt til at miste deres interesse og beslutte sig til ikke at gøre noget, kan de ikke så let føres derhen hvor deres tanker igen vil kredse sig om emnet. De har i mange tilfælde gjort deres endelige beslutning.

Hvis prædikanterne ville bevare nogle kræfter i reserve og da, på netop det punkt hvor alt syntes at for svært, kan de gøre de alvorligste anstrengelser, den stærkeste appel, den nøjeste flid og ligesom tapre soldater, kan de på det kritiske punkt storme fjenden og de vil vinde sejr. Sjæle vil have styrke til at bryde Satans bånd og gøre deres beslutning for et evigt liv. Veltilrettelagt arbejde vil, på det rigtige tidspunkt, gøre en lang og hårdt prøvet anstrengelse vellykket, også selv om at arbejdet forlades i blot få dage vil det bevirke fuldstændig fiasko. Prædikanter må overgive sig selv som missionærer til værket og lære hvordan de får det allerbedste ud af deres anstrengelser.

Nogle Prædikanter bliver meget nidkære lige i begyndelsen af en mødeserie og påtager sig de byrder som Gud ikke forlanger at de skal bære, opbruger deres kræfter til at synge og til lange og højtråbende bønner og er så slidt ned og må tage hjem for at hvile. Hvad er opnået ved dette besvær? Bogstavelig talt, intet. Arbejdet havde ånd og nidkærhed, men manglede forståelse. De viste ingen god strategi. De red på lette følelser, men der blev ikke opnået nogen sejr mod fjenden. Hans fæstning blev ikke indtaget.

[Det blev mig vist, at Kristi tjenere bør oplære sig til striden. Udøvelsen af Guds værk kræver større visdom, (648) end der kræves af hærførere i krig mellem nationer. Guds udvalgte tjenere er beskæftiget med et stort værk. De fører ikke en kamp mod mennesker alene, men mod Satan og hans engle. Her kræves forstandig taktik. De må være bibelgranskere og hengive sig helt til gerningen. Når de begynder at virke på et sted, bør de kunne fremlægge grundene for vor tro, ikke på en larmende måde, ikke som en veritabel storm, men med sagtmodighed og frygt. Stærke argumenter, som fremholdes i ydmyghed og i Guds frygt, er den kraft, der vil bringe overbevisning.

Til værket i disse sidste, farefulde tider kræves dygtige Kristi tjenere - dygtige i ord og lære, bevandrede i skriften og med en forståelse af grundene for vor tro. Jeg blev henvist til følgende skriftsteder, hvis betydning nogle af vore prædikanter ikke har forstået: »Herren Jesus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver af jer for det håb, som er i jer.« »Jeres tale skal altid være vindende, krydret med salt, så I ved, hvorledes i bør svare enhver især.« »Og en Herrens tjener bør ikke leve i ufred, men være mild imod alle, dygtig at lære fra sig, rede til at finde sig i ondt. Han bør med sagtmodighed tilrettevise de genstridige, om Gud dog engang ville give dem omvendelse, så de kom til erkendelse af sandheden, og blev ædru igen og udfriedes af Djævelens snare, fangne som de er i ham, så de må gøre hans vilje."

Af en Guds mand, en Kristi tjener, kræves, at han må være fuldkommen, dygtiggjort til al god gerning. En pompøs prædikant, der har lutter værdighed, er der ikke brug for i dette gode værk. Men velanstændighed er nødvendig på talerstolen. En evangeliets forkynder bør ikke være ligegyldig med sin optræden. Dersom han er en Kristi repræsentant, bør hans opførsel, hans holdning, hans bevægelser være af en sådan beskaffenhed, at de ikke støder de tilstedeværende. En prædikant bør være i besiddelse af dannelse. Han må aflægge alt sælsomt og klodset i sine manerer, sin holdning og sine bevægelser og lægge sig (649) efter en beskeden værdighed i sin optræden. Han bør klæde sig på en måde, som svarer til hans ophøjede stilling. Hans ord bør i enhver henseende være alvorlige og velvalgte. Jeg så, at det er urigtigt at bruge grove, uærbødige udtryk, at fortælle anekdoter for at more eller anvende komiske eksempler for at vække latter. At bruge spydigheder eller at lege med en modstanders ord, ligger ganske udenfor Guds plan. Prædikanter bør ikke føle, at de ikke kan forbedre sig i deres stemme eller optræden; meget kan gøres. Stemmen kan udvikles, således at selv længere taler ikke vil skade taleorganerne.

Prædikanten bør elske orden og uddanne sig og da kan de oplære menighedens medlemmer til at virke i harmoni ligesom et kompagni veltrænede soldater. Dersom disciplin og orden er påkrævet for heldige krigsoperationer på valpladsen, så er de så meget mere nødvendige i den kamp hvori vi er indviklet, som vort formål er af større værdi og mere ophøjet i sin art end det, som stridende hære kæmper for på valpladsen. I den kamp, vi deltager i, står evige ting på spil.

Englene virker i endrægtighed. Alle deres bestræbelser bærer præg af fuldkommen orden. Jo nøjere vi efterligner engleskarens endrægtighed og orden, desto mere frugtbringende vil disse himmelske sendebuds arbejdere for os, blive. Dersom vi ikke indser nødvendigheden af harmonisk handling og mangler orden, disciplin og organisation i vor gerning, så kan englene, der er grundigt organiserede og handler i fuldkommen orden, ikke virke for os med held. De vender sig bedrøvet bort; thi de er ikke bemyndiget til at velsigne forvirring, splittelse og uorden. Alle, som ønsker de himmelske sendebuds medvirken, må

arbejde i harmoni med dem. De, som har salvelse fra det høje, vil i alle deres bestræbelser støtte orden, disciplin og enig handling og da vil Guds engle kunne samarbejde med dem. Men aldrig, aldrig vil disse (650) himmelske sendebud give deres bifald til uregelmæssighed, uorden og mangel på organisation. Alle disse onder er en følge af Satans bestræbelser for at svække vore kræfter, fratage os modet og hindre frugtbar gerning.

Satan ved godt, at fremgang kun er mulig, hvor der er orden og enig handling. Han ved godt, at i alt, som Gud står i forbindelse med, hersker der fuldkommen orden og at lydighed og fuldkommen disciplin præger englehærens bevægelser. Hans overlagte bestræbelser går ud på at lede kristendomsbekendere så langt bort fra Herrens ordning, som han kan; derfor bedrager han endda dem, der bekender sig til at være Guds folk og leder dem til at tro, at orden og disciplin er uforenelige med åndelighed og at det eneste sikre for dem er at lade enhver gå sin egen vej og holde sig helt adskilte fra grupper af kristne, der står sammensluttede og arbejder for at tilvejebringe disciplin og enighed i handling. Alle forsøg på at skabe orden, betragtes som farlige, som en indskrænkning af retmæssig frihed og frygtes derfor, som et pavevælde. Disse forførte sjæle betragter det som et fortrin, at kunne rose sig af deres frihed til at tænke og handle selvstændigt. De vil ikke rette sig efter, hvad mennesker siger. De lader sig ikke råde af noget menneske. Det blev mig vist, at det er Satans særlige opgave at indbilde mennesker, at det er Guds vilje med dem, at de skal handle på egen hånd og vælge deres egen vej, uafhængig af deres brødre.

Jeg blev henvist til Israels børn fordum. Meget snart efter at de havde forladt Ægypten, blev de organiseret og underlagt en grundig disciplin. Gud havde i sit særlige forsyn udrustet Moses til at anføre Israels hære. Han havde været en mægtig kriger og ledet Ægyptens hære og i taktik var der ingen der kunne overgå ham. Herren overlod det ikke til en hvilken som helst stamme, der måtte ønske det, at bære hans hellige tabernakel. Han var også nøjeregnende, at han gav speciel anvisning på den orden, han ønskede overholdt, når de skulle bære den hellige ark og udvalgte en bestemt familie af Levi stamme til at bære den. Når det tjente til folkets vel og til Guds ære, at de skulle opslå deres telt på et (651) bestemt sted, tilkendegav Gud dem sin vilje, ved at lade skystøtten hvile over tabernaklet, hvor den forblev, indtil han ønskede, at de skulle fortsætte vandringen. På alle deres rejser var det dem pålagt at opretholde fuldkommen orden. Hver stamme førte et banner, som var forsynet med stammens mærke; og hver stamme skulle slå lejr under sit eget banner. Når arken flyttes, fulgte Israels hære efter og stammerne skulle marchere i bestemt orden, hver under sit eget banner. Herren havde udvalgt levitterne som den stamme, i hvis midte den hellige ark skulle bæres; Moses og Aron gik lige foran arken og Arons sønner fulgte nær efter dem, med hver sin basun. De skulle modtage ordrer fra Moses og disse skulle de meddele folket ved hjælp af basunerne. Disse basuner gav særskilte lyd, som folket forstod og rettede deres bevægelser derefter.

Et særskilt signal blev først givet af basunblæserne for at vække folkets opmærksomhed. Alle skulle da give agt og efterkomme den bestemte lyd fra basunerne. Der var ingen forvirring i basunernes lyd og derfor heller ingen undskyldning for forvirring for folkets bevægelser. Høvdingen i hver enkelt afdeling gav nøjagtig vejledning med hensyn til de bevægelser, der skulle foretages og ingen, som gav agt, var uvidende om, hvad der skulle gøres. Dersom nogen undlod at efterkomme de krav, som Herren stillede til dem gennem Moses, blev vedkommende straffet med døden. At undskylde sig med den påstand, at de ikke kendte disse fordringers art, nyttede intet; thi derved ville de blot bevise, at de med vilje var uvidende og de ville få den retfærdige straf for deres overtrædelse. Dersom de ikke kendte Guds vilje med dem, var det deres egen skyld. De havde dem samme anledning til at opnå kundskab, som det øvrige af folket havde og derfor var den synd, at de ikke vidste eller forstod, lige så stor i Guds øjne, som om de havde hørt og alligevel overtrådt.

Herren udvalgte en bestemt familie af Levi stamme til at bære arken; andre af levitterne blev særlig udpegede af Gud til at bære tabernaklet og alle dets redskaber og til at udføre arbejdet, når tabernaklet skulle stilles op eller tages ned. Dersom nogen af nysgerrighed eller mangel på orden forlod sin plads og rørte ved en eller anden del af helligdommen eller dens redskaber eller endog kom nær hen til nogen af arbejderne, skulle han dødes. Gud overlod ikke sit hellige tabernakel til at bæres og opstilles og tages ned af en hvilken som helst stamme, der måtte vælge denne bestilling, men personer blev valgt, som forstod Helligheden af det værk, der blev dem betroet. Disse af Gud udvalgte mænd fik pålæg om at indprente i folkets sind, at arken og alt dens tilbehør i særskilt grad var helligt, for at ikke nogen skulle se på disse ting, uden at forstå deres hellighed og således blive udryddet af Israel. Alt, hvad der henførte til det allerhelligste, skulle betragtes med ærefrygt.

Vi har en tro skildring af Israels børns vandringer; deres befrielse ved Herrens hånd, deres fuldkomne organisation og særskilte orden, deres synd, idet de knurrede imod Moses og derved imod Gud, deres overtrædelser, deres oprør, med straffedomme, deres døde legemer strøget omkring i ørknen på grund af deres uvillighed til at underkaste sig Guds vise ordning - dette tro billede er stillet frem for os som en advarsel, for at ikke vi skal efterligne dem i ulydighed og falde ligesom de.

»Dog, de fleste af den fandt Gud ikke behag i; de blev jo slået ned i ørknen. I dette er de blevet eksempler til advarsel for os, for at vi ikke skal begære, hvad ondt er, således som de gjorde. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af den blev, således som der står skrevet: »Folket satte sig til at spise og drikke og derpå stod de op for at lege.« Lad os heller ikke bedrive utugt, som nogle af dem bedrev utugt og på én dag faldt der treogtyve tusinde. Lad os heller ikke friste Herren, som nogle af den fristede ham og blev dræbt af slanger. I må heller ikke (653) knurre, som nogle af dem knurrede og blev dræbt af »ødelæggeren«. Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet. Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!« Har Gud forandret sig, så at han ikke længere er ordenens Gud? Nej, han er den samme i den nuværende husholdning som i den tidligere. Paulus siger: »Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud.« Han er lige så nøje nu som den gang; og han har til hensigt, at vi skal hente lærdom angående orden og organisation fra den fuldkomne orden, som på Mose tid blev indført til gavn for Israels børn. *vidnsb til menigh* side 94-98]

Endnu mere arbejde

Erfaringer fra den 23.december,1867 til 1.februar 1868
Jeg vil nu gengive nogle episoder og måske kan jeg ikke, på nogen anden bedre måde, give en bedre tanke om vort arbejde op til Vermont? mødet end ved at gengive et brev som jeg skrev til vor søn i Battle Creek, den 27.december 1867:
"Min kære søn, Edson: Jeg sidder nu ved bror D.T.Bourdeau, i Vest Enosburgh, Vermont. Efter at vort møde sluttede i Topsham, Maine, var jeg overordentlig træt. Medens jeg pakkede min kuffert, var jeg ved at falde om af træthed. Det sidste arbejde jeg gjorde der, var at kalde bror A's familie sammen og have en særlig samtale med dem. Jeg talte til denne kære familie og gav dem formanende og trøstende ord og gav også rettende og vejledende ord til én, der er knyttet til dem. Alt hvad jeg sagde, blevt modtaget fuldt ud og en bekendelse, gråd og stor lindring til bror og søster A fulgte efter. Dette er et strengt arbejde for mig og trætter mig meget.

”Efter at vi havde sat os i vognene, lagde jeg mig ned og hvilede mig i omkring en time. Vi havde en aftale den aften i Westbrook, Maine, med brødrene fra Portland og omegn. (654) Vi slog os ned hos bror Martins venlige familie. Jeg var ikke i stand til at sidde op om aftnen; men blev opfordret til at deltage i mødet om aftnen. Jeg gik til skolebygningen og følte at jeg ingen styrke havde til at stå op og tale til folk. Huset var fyldt med dybt interesserede tilhørere. Bror Andrews åbnede mødet og talte en kort tid; din fader fulgte efter med bemærkninger. Så rejste jeg mig og havde kun talt nogle få ord, da jeg følte at min styrke var blevet fornyet; al min svaghed synes af forlade mig og jeg talte helt frit ud i omkring en time. Jeg nærede en uudsigelig taknemmelighed for denne hjælp fra Gud, på netop det tidspunkt jeg behøvede det mest. Onsdag aften talte jeg i henved to timer frit ud om

sundheds? og klædereformerne. At få min styrke så uventet fornyet, skønt jeg følte mig fuldstændig udmattet før disse to møder, har været en kilde af stor opmuntring for mig.

”Vi var glade for vort besøg hos bror Martins familie og håber at se deres kære børn giver deres hjerter til Kristus og sammen med deres forældre føre den kristnes krig og bære udødelighedens krone, når sejren skal vindes.

”Om torsdagen tog vi igen til Portland og spiste middag sammen med bror Gowells familie. Vi havde en speciel samtale med dem, som vi håber fører til deres bedste. Vi nærer en dyb interesse for bror Gowells hustru. Denne moders hjerte har været sønderrevet, ved at se sine børn forpinte og døde og lagt i den tavse grav. Det er godt hos den sovende. Måtte moderen dog søge hele sandheden og samle sig skatte i himlen, så når Livgiveren kommer for at tage fangerne ud af dødens fangehus, kan fader, moder og børn mødes og de brude familiebånd blive genforenet, for ikke mere at blive adskilt.

”Bror Gowell tog os til toget i sin vogn. Vi havde lige tid til at stige på inden det startede. Vi rejste i fire timer og bror A.W.Smith var ved Manchester jernbanestation og ventede på at tage os til sit hjem i den by. Her regnede (655) vi med at finde hvile for en nat; men se! ganske mange ventede på at tage imod os. De havde rejst femten kilometer fra Amherst for at tilbringe en aften med os. Vi havde en meget behagelig samtale og vi håber den var udbytterig for alle. Vi trak os tilbage omkring ti. Tidlig næste morgen forlod vi bror Smiths hyggelige og gæstfrie hjem, for at fortsætte vor rejse til Washington. Det var en langsom og trættende vej. Vi forlod toget i Hillsborough og fandt et hold der ventede på at tage os tyve kilometer til Washington. Bror Colby havde en slæde og nogle tæpper og vi red ganske godt indtil vi var nogle få kilometer fra vort mål. Der var ikke sne nok til at gøre god slædekørsel; det blæste op og under de sidste tre kilometer blæste tøsne ind i vore ansigter og øjne og skabte smerter og nedkølede os så vi næsten frøs. Til sidst fandt vi ly i bror C.K.Farnsworth hjem. De gjorde alt hvad de kunne for vort velvære og alt blev ordnet så at vi kunne hvile så meget så muligt. Dette var kun lidt af det jeg kan forvisse dig om.

”Om sabbaten talte din fader om formiddagen og efter en pause på omkring tyve minutter talte jeg og frembar et irettesættende vidnesbyrd for adskillige, som brugte tobak også for bror Ball, som har styrket vore fjenders hænder ved at latterliggøre synerne og udgive bitre ting imod os i *Vendepunkt - Crisis*, fra Boston og i *Israels håb - Hope of Israel*, et blad udgivet i Iowa. Mødet om aftnen blev tilrettelagt af bror Farnsworth's. Menigheden var tilstede og din fader bad her bror Ball om at fortælle om sine indvendinger mod synerne og give en lejlighed til at besvare dem. Således blev den aften brugt. Bror Ball viste en vis hårdnakkethed og modstand, på nogle punkter tillod han sig at være tilfreds, men holdt sig fuldstændig fast på sit standpunkt. Bror Andrews og din fader talte tydeligt og forklarede de ting han havde misforstået og fordømte hans urigtige kurs overfor sabbatsholdende adventister. Vi følte alle at vi, på den dag, havde gjort det bedste vi kunne for at (656) svække fjendens kræfter. Vort møde gik til over ti.

”Den næste morgen deltog vi igen i møderne i mødehuset. Din fader talte om morgnen. Men lige før han talte, fik fjenden en stakkels, svag bror til at føle, at han havde en meget overraskende byrde for menigheden. Han fortalte sig, talte og sukkede og skreg og havde noget frygteligt noget over sig, som ingen syntes at forstå. Vi prøvede at få dem som bekendte sig til sandheden til at se deres tilstand i dødeligt mørke frafald fra Gud og gøre ydmyge bekendelser til dette og således vende sig tilbage til Herren med oprigtig anger. Om han kunne vende tilbage til dem og gøre helt igen på det sted hvor de har svigtet. Satan forsøgte at stanse værket ved at støde til denne stakkels, forvirrede sjæl og give ham afsky mod, dem som ønskede at handle med forstand. Jeg rejste mig og frembar et tydeligt vidnesbyrd til denne mand. Han havde ikke spist mad i to dage og Satan havde bedraget ham og skubbede ham over stregen.

”Så talte din fader. Vi havde nogle få øjeblikkes pause og så prøvede jeg at tale om sundheds? og klædereformerne og frembar et klart vidnesbyrd til dem, som havde stået på de unges og ikke-troendes vej. Gud hjalp mig til at sige tydelige ting til bror Ball og til at fortælle ham i Herrens navn, hvad vi har gjort. Han blev tydeligt påvirket.

”Vi havde igen aftensmødet hos bror Farnsworth's. Under møderne var vejret stormene, alligevel blev bror Ball ikke væk fra nogen af dem. Det samme emne blev taget op igen: ransagelsen af den kurs han gennemførte. Hvis Herren nogen sinde har hjulpet et menneske med at tale, så har han hjulpet bror Andrews den aften, da han dvælede ved emnet om lidelse for Kristi skyld. Moses' tilfælde blev nævnt, som afviste at blive kaldt for søn af Faraos datter og valgte hellere at lide smerte sammen med Guds folk end at nyde syndens behageligheder for en stund og vurdere Kristi (657) skam for at være større rigdomme end Ægyptens skatkamre. Han viste at dette er en af mange eksempler hvor Kristi skam værdsættes over verdslig rigdom og ære og højtlydende titler, en krone i udsigt og et riges herlighed. Troens øje er fæstnet på den herlige fremtid og gengældens belønning anses at have en sådan værdi, at de rigeste ting, som jorden kan give, vil vise sig som værdiløse. Guds børn må udholde hån, pisk, lænker og fængsling; de bliver stenet, savet fra hinanden, fristet, går rundt i fåreskind og gedeskind, lider nød, plaget, pint og, understøttet af håb og tro, kan de kalde alt dette for lette plager; det evige liv viser sig at have så stor værdi at de regner deres lidelser for at være små i sammenligning med gengældens løn.

”Bror Andrews fortalte et eksempel på en trofast kristen, der led en martyrdom for sin tro. En medkristen havde talt med ham om den kristnes håbs kraft - om han ville være stærk nok til at støtte ham selv, om hans krop kunne blive fortæret af ild. Med hensyn til at lide spurgte han denne kristne om han ville give ham et tegn på om den kristnes tro og håb var stærkere end den rasende og fortærende ild. Han forventede at han skulle komme næste gang og dette ville styrke ham for ilden. Skaberen lovede at der ville blive givet et tegn. Han blev bragt til pælen iblandt de grundløses nysgerriges hån og spot, som var forsamlet for at bevidne brændningen af denne kristne. Brændet blev bragt frem og ilden tændt og den medkristne holdt sine øjne på den lidende og døende martyr og følte at meget måtte være afhængig af tegnet. Ilden brændte og brændte. Kødet blev mørkt, men tegnet kom ikke. Hans blik var ikke et øjeblik fra det pinefulde syn. Armene var allerede krøllede sammen. Der var ingen tegn på liv. Alle troede at ilden havde gjort sit arbejde og at der ikke var noget liv tilbage; men se! imellem flammerne, drog begge arme op imod himlen. Den (658) medkristne, hvis hjerte var blevet svagt, opfangede synet af det glædelige tegn; det sendte et gys igennem hele hans væsen og fornyede hans tro, hans håb og opmuntring. Han græd glædestårer.

”Da bror Andrews talte om disse sorte, forbrændte arme der hævede sig op imellem alle flammerne, græd han også, ligesom et barn. Næsten hele forsamlingen var rørt til tårer. Dette møde sluttede omkring ti. Der var et helt brud med mørkets skyer. Bror Hemingway rejste sig og sagde at han var faldet fuldstændig ud af menigheden, brugt tobak, modsat sig synerne og forfulgt sin kone for at tro dem, men han sagde at han ikke ville gøre sådan mere. Han bad hende om tilgivelse og vor allesammens tilgivelse. Hans kone talte med bevægelse. Hans datter og adskillige andre rejste sig i bøn. Han gjorde opmærksom på at det vidnesbyrd, som søster White gav må komme direkte fra tronen, han ville aldrig tude modsætte sig dem igen.

”Bror Ball sagde at hvis sagerne var som vi så dem, ville hans sag være meget ringe stillet. Han sagde at han i nogle år var faldet fra og stået i vejen for unge. Vi takkede Gud for denne indrømmelse. Vi planlagde at forlade stedet tidlig mandag morgen og havde en aftale i Braintree, Vermont, med at møde omkring tredive sabbatsholdere. Men det var et meget koldt, råt og blæsevejr at rejse fyrre kilometer i, af et så uafbrudt arbejde og vi besluttede endelig at blive og fortsætte arbejdet i Washington, indtil broder Ball besluttede sig for enten at være for eller imod sandheden, så menigheden kan aflastes for hans problemer.

Møderne begyndte mandag ved ti?tiden om formiddagen. Brødrene Rodman og Howard var tilstede. Bror Newell Mead, som var meget ynkelig og nervøs, næsten ligesom din fader i hans sidste sygdom, blev sendt ud for at deltage i mødet. Der blev atter talt om menighedens tilstand og den strengeste kritik blev rettet mod dem, som stod i vejen for (659) dets fremgang. Med den alvorligste bøn bad vi dem, om at blive omvendt til Gud og se ham lige i øjnende. Herren hjalp os i

arbejdet; bror Ball mærkede det, men flyttede sig kun langsomt. Hans hustru følte dybt for ham. Vort formiddagsmøde sluttede klokken tre eller fire om eftermiddagen. I alle disse timer havde vi været i gang, først den ene af os, så en anden og arbejdede alvorligt for de uomvendte unge. Vi planlagde et aftensmøde, der skulle begynde ved sekstiden.

Lige før jeg tog til mødet, fik jeg genopfrisket nogle interessante scener, som jeg havde fået i syner og jeg talte til brødrene Andrews, Rodman, Howard, Mead og adskillige andre som var tilstede. For mig var det som om at englene lavede en rift i skyerne og lukkede lysets stråler ind fra himlen. Emnet, der blev fremstillet så præcist, var beretningen om Moses. Jeg udbrød: "Oh, havde jeg en kunstners færdighed, så jeg kunne male billedet med Moses på bjerget!" Hans styrke var fast. "Uformindsket styrke", er skriftens sprog. Hans øjne var ikke svækket på grund af alder, alligevel var han på bjerget for at dø. Englene begravede ham, men Guds Søn kom snart ned og oprejste ham fra de døde og tog ham til himlen. Men Gud lod ham først se det forjættede land, med hans velsignelser over det. Det var som et andet eden. Som et panorama gik dette forbi ham i et syn. Han fik vist Kristi tilsynekomst ved hans første komme, da han blev forkastet af den jødiske nation og hans død på korset. Moses så da Kristi andet komme og opstandelsen af de retfærdige. Jeg talte også til mødet om de to Adam'er - den første Adam og Kristus den anden Adam - når eden skal blomstre op på jorden igen. Enkelthederne for disse interessante punkter havde jeg tænkt mig at skrive ned i *Vidnesbyrd* nr 14. Brødrene bad mig om at gengive det samme til aftensmødet.

Mødet igennem dagen var meget højtideligt og alvorligt. Jeg havde en så stor byrde på mig søndag aften, at jeg græd højt (660) i henved en halv time. Om mandagen blev der givet alvorlige appeller og Herren sendte dem hjem. Jeg kom til mødet tirsdag aften, en smugle lettere. Jeg talte en time om de ting jeg havde set i synet, som jeg har henvist til. Bror Howard græd som et barn, ligesom bror Rodman. Bror Andrews talte på en alvorlig og rørende måde og med gråd. Bror Ball rejste sig og sagde, at det var som om der var to ånder omkring ham den aften, én der sagde til ham: Betvivler du at dette vidnesbyrd fra søster White er fra himlen? En anden ånd ville give hans sind de indvendinger som han havde åbnet for vore tros fjender. 'Oh, 'sagde han,' om jeg kunne være overbevist om den modstand han havde og om den blev fjernet, så ville jeg føle at jeg havde gjort søster White stor skade. Jeg har for nylig sendt en tekst til *Israels håb*. Om jeg havde denne tekst, hvad ville jeg ikke give!" Han angrede dybt og græd meget. Herrens Ånd var til mødet. Guds engle synes at være draget meget nær og drev de onde engle tilbage. Prædikanter og folk græd som børn. Vi følte at vi havde vundet fodfæste og at mørkets kræfter havde givet op. Vort møde sluttede godt.

Vi lavede endnu et møde for den næste dag, som begyndte klokken 10 om formiddagen. Jeg talte om Kristi ydmygelse og forherligelse. Bror Ball sad nær ved mig og græd hele den tid jeg talte. Jeg talte i omkring en time, så begyndte vi vort arbejde for de unge. Forældre havde taget deres børn med til mødet for at få velsignelsen. Bror Ball rejste sig og gjorde den underdanige bekendelse, at han ikke havde levet, som han burde, for sin familie. Han bekendte over for sine børn og sin kone at han har været i en frafalden tilstand og ikke havde været nogen hjælp for dem, men snarere en hindring. Tårerne flød frit; hans store og stærke legeme rystede og hulken kvalte hans ord.

”Bror James Farnsworth var blevet påvirket af bror Ball og havde ikke været helt enig med de sabbatsholdende (661) adventister. Han angrede med tårer. Så bad vi alvorligt med børnene, indtil tretten rejste sig og udtrykte et ønske om at blive kristne. Bror Balls børn var blandt de tretten. En eller to havde forladt mødet og var nød til at tage hjem igen. En ung mand, omkring tyve år gammel, gik femogtres kilometer for at se os og høre sandheden. Han havde aldrig bekendt sig til en religion, men tog sit ståsted på Herrens side, før han gik igen. Dette var en af de allerbedste møder. Ved dets slutning kom bror Ball hen til din fader og bekendte tårefyldt at han havde gjort ham uret og bad om hans tilgivelse. Derefter kom han til mig og bekendte at han havde gjort mig stor skade. 'Kan du tilgive mig og bede Gud tilgive mig?' Vi forsikrede ham, om at vi ville tilgive ham så meget som vi håbede at blive tilgivet. Vi skilte os af med alt, med mange tårer og mærkede at himlens velsignelse hvilede over os. Vi havde ikke noget møde om aftnen.

Om torsdagen stod vi op, klokken 4 om morgnen. Det havde regnet om natten og regnede stadig, alligevel vovede vi at starte rejsen til Bellows Falls, en rejse på fyrre kilometer. De første seks kilometer var usædvanlig svære, da vi tog et privat kørespor, gennem markerne for at undgå bakkerne. Vi red over stene og pløjet jord og blev næsten kastet ud af kanen. Ved solopgang løjede stormen af og vi havde en god slædefart da vi nåede den offentlige vej. Vejret var meget mildt; vi har aldrig før haft en så skøn dag at rejse i. Da vi nåede Bellow Falls, fandt vi ud af, at vi var en time for sent til ekspresstoget og en time for tidlig til lokaltoget. Vi kunne ikke komme til St.Albans før klokken ni om aftnen. Vi tog plads i en pæn vogn, så spiste vi vores mad, nød vores enkle rejse. Vi lagde os så til sove hvis vi kunne.

”Medens jeg sov rykkede nogle mig ganske kraftigt på min skulder. Jeg så op og så en velplejet dame bøjede sig over mig. Hun sagde: 'Kender du ikke mig? Jeg er søster Chase. Toget er i White River. Det holder her et lille (662) øjeblik. Jeg bor lige ved siden af og har hver dag i denne uge taget her ned og har gået gennem toget for at møde dig.' Jeg huskede da at jeg spiste til middag i hendes hus i Newport. Hun var så glad for at se os. Hun og hendes moder holdt sabbaten alene. Hendes mand er konduktør i togene. Hun talte hurtigt. Sagde at hun værdsatte *Review* højt, da hun ikke havde nogen møder at komme til. Hun ønskede nogle bøger, som hun kunne dele ud til hendes naboer, men måtte selv tjene alle de penge hun skulle bruge til bøger eller til blade. Vi havde en udbytterig samtale, selvom den var kort, for toget skulle starte igen og vi måtte skilles.

”I St.Albans fandt vi brødrene Gould og A.C.Borudeau. Bror B havde en god og praktisk vogn og to heste, men han kørte meget langsomt og vi nåede ikke Enosburgh før et om morgnen. Vi var trætte og afkølede. Vi lagde os ned for at hvile, lidt over to og sov indtil efter syv.

”Sabbats morgen. Der er lige så stor en forsamling her selv om vejene er dårlige, hverken for slædefart eller for vognfart. Jeg har lige været til møde og har brugt lidt tid til konferense. Din fader talte denne morgen, jeg om aftnen. Vor bøn er om Herren må hjælpe os. Du ser hvor langt et brev jeg har skrevet til dig. Læs det til dem, som er interesserede, især til fader og moder White. Du ser, Edson, at vi har rigeligt arbejde at udrette. Jeg håber at du ikke undlader at bede for os. Din fader arbejder hårdt, meget hårdt for sit bedste. Ind imellem ser han Guds særlige velsignelser og dette fornyer ham og gør ham glad i arbejdet. Vi har ikke tilladt os nogen hvile siden vi kom til øststaterne; vi har arbejdet med al vor styrke. Måtte vore svage anstrengelser være til velsignelse for Guds dyrebare folk.

”Edson, jeg håber at du vil pryde din bekendelse ved et ordentligt liv og gudfrygtig tale. Oh, vær alvorlig! vær nidkær og udholdende i arbejdet. Våg i bøn. Opelsk sagtmodighed og ydmyghed. Dette vil besvare Guds (663) bifald. Skjul dig selv i Jesus, lad egenkærlighed og hovmod være ofret og du, min søn, vær udrustet med en rig kristenerfaring som kan bruges i den stilling Gud måtte kræve dig til at tage. Søg efter en gennemgribende hjerteransagelse. Et overfladisk arbejde kan ikke bestå domsprøven. Søg efter en gennemgribende forvandling væk fra verden. Lad ikke dine hænder blive beskidte, dit hjerte plettet, eller din karakter tilsølet ved dets fordærv. Hold afstand. Gud kalder: »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren og rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige.« »Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i gudsfrygt.”

”Arbejdet påhviler os til fuldkommen hellighed. Når Gud ser at vi gør alt hvad vi kan for vor del, så vil han hjælpe os. Engle vil hjælpe os og vil være stærke fordi Kristus styrker os. Forsøm ikke bøn i lønkammeret. Bed for dig selv. Voks i nåden. Gå frem. Stå ikke stille, gå ikke tilbage. Gå frem til sejr. Fat mod i Herren min kære dreng. Strid mod vor store fjende endnu en lille tid og så vil der komme hjælp og rustningen vil blive lagt for fødderne af vor kære Forløser. Gå igennem enhver hindring. Hvis fremtiden ser lidt tåget ud, så fat håb og tro. Skyerne vil forsvinde og lys vil igen skinne. Pris Gud, siger mit hjerte, pris Gud for hvad han har gjort for dig, for din fader og jeg selv. Kom godt ind i det nye år. Din moder,
E.G.W.”

Mødet i Vest Enosburgh, Vermont var meget interessant. Det var godt igen at mødes med og tale til vore gamle og prøvede venner i den stat. På kort tid blev der gjort et godt og stort arbejde. Disse venner var normalt fattige og sled for livets nødvendigheder, hvor en dollar tjenes for mere arbejde, end to tjenes i veststaterne, alligevel var de gavmilde (664) mod os. Mange enkeltheder fra dette møde blev gengivet i *Review* og mangel på plads på bare disse sider synets at forbyde deres gentagelse. I ingen andre stater var brødrene mere oprigtige for sagen end i gamle Vermont.

På vores vej fra Enosburgh, stoppede vi op for natten hos bror William Whites familie. Bror C.A.White, hans søn, satte os ind i sin Patentforening Washer og Wringer og ønskede råd. Da jeg havde skrevet imod, at vort folk skal engagere sig i patentrettigheder, ønskede han at vide hvordan jeg så på hans patent. Jeg fortalte ham frit ud hvad jeg ikke mente med hvad jeg havde skrevet. Jeg mente ikke at det var forkert at have med nogen som helst med patentrettigheder at gøre, for det er næsten umulig. Da rigtig mange ting, som vi har med at gøre til daglig er patenteret. Jeg ønskede heller ikke at sige, at det var forkert at patentere, fremstille og sælge nogen ting der var værdig til at blive patenteret. Jeg mente ikke at vort folk skulle lade sig narre sådan, bedrage og snyde af mennesker som går rundt i landet og sælger rettigheden til den og den maskine eller artikel. Mange af disse er uden værdi, da de ikke er nogen egentlig forbedring. Og dem, som skal sælge dem er, med enkelte undtagelser, bedragere.

Og desuden har nogle af vore egne folk engageret sig i salget af nogle patenterede varer, som de havde god grund til at tro ikke var det, som de gav dem ud for at være. At så mange af vore folk og mange af dem, var blevet fuldt advaret, stadig vil lade sig selv bedrage af falske oplysninger fra disse patent rettigheders sælgere, synes overraskende. Nogle patenter er virkelig værdifulde og få har fået gavn af dem. Men det er min holdning at, er der vundet en dollar, er der mistet et hundrede dollars. Uanset hvad, kan der ikke sættes lid til disse patent licenser. Og dem, som er involveret i dem er, med få undtagelser, direkte bedragere og (665) løgnere. Den kendsgerning gør det svært for en ærlig mand, som har en god vare, at få den anerkendelse og beskyttelse som tilfalder ham.

Bror White brugte sin Patentforening, Washer og Wringer i det selskab, der bestod af brødrene Bourdeau, bror Andrews, min mand og jeg selv og vi kunne ikke se på det med velvilje. Han har siden foræret os en, som bror Coliss fra Maine, en af vore ansatte, på få øjeblikke fik til at virke. Søster Burgess, fra Gratiot Country, vor ansatte pige, var ganske tilfreds med dette. Dette lettede arbejdet og gjorde det hurtigere. En svag kvinde, som har en søn eller mand til at drive denne maskine, kan gøre en stor vask på kun få timer og hun gør kun lidt mere end at overvære arbejdet. Bror White sendte rundskrivelser ud, som alle kan få, ved at henvende sig til os, vedlagt porto.

Vort næste møde var i Adams centeret i New York. Det var en stor samling. Der var adskillige personer i og rundt omkring dette sted, hvis sager var blevet vist mig og hvem jeg nærede en dyb interesse for. De var mennesker af moralsk værdi. Nogle var i livs?positioner, som gjorde den nærværende sandheds kors tungt at bære, eller i det mindste tænkte de sådan. Andre, som havde nået livets midterste alderstrin og har været opdraget fra barndommen af, til at holde sabbat, havde dog ikke båret Kristi kors. Disse var i en tilstand, hvor det var svært at bevæge sig. Disse behøvede at blive rystet så de ikke skulle stole på deres gode gerninger og behøvede at mærke deres fortabte tilstand uden Kristus. Vi kunne ikke opgive disse sjæle og arbejdede med vores magt for at hjælpe dem. Til sidst lod de sig flytte og siden har jeg været glad for at høre fra nogle af dem og gode nyheder var der om dem alle. Vi håber at denne verdens kærlighed ikke vil lukke Guds kærlighed ud fra deres hjerter. Gud forvandler mægtige velhavende mennesker og bringer dem ind i rækkerne. Hvis de havde fremgang i det kristne liv, vokse i nåden og tilsidst høste en stor løn, vil de bruge af deres overflod til fordel for sandhedens sag.

Efter at have forladt Adams centeret, blev vi nogle få dage i Rochester og fra det sted kom vi til Battle Creek, hvor vi blev sabbaten og den første dag over. Derfra tog vi tilbage til vort hjem, hvor vi tilbragte sabbaten og den første dag med brødrene, samlet fra forskellige steder. Min mand tog fat i bogvirksomheden i Battle Creek og den menighed fik sat et ædelt eksempel. Under mødet i Fairplains fremlagde han en plan for at gratis give værker til alle dem, som ikke var i stand til at købe dem. Det drejede sig om værker som *Åndelige Gaver, Appel til Mødre, Hvordan man lever, Appel til de Unge, Sabbats læsninger og kortene, med Forklaringsnøgle.* Planen blev godt modtaget. Men dette betydningsfulde emne vil jeg tale om, et andet sted.

Hannah Mores historie

Den næste sabbat mødtes vi med Orleans menigheden, hvor min mand fortalte om situationen med vor stærkt klagende søster, Hannah More. Da bror Amadon besøgte os sidste sommer, fortalte at søster More havde været i Battle Creek og fandt intet arbejde dér. Hun var så taget til Leelenaw land for at få et hjem med en gammel ven, som har været medarbejder i missionsmarkerne i Central Afrika. Min mand og jeg følte os bedrøvet over at denne kære Kristi tjener fandt det nødvendigt at fratage sig selv fællesskab med dem, af samme tro og vi besluttede os til at sende bud efter hende, så hun kunne få et hjem hos os. Vi skrev og indbød hende til at møde os på vores bestemmelses sted i Wright og komme hjem til os. Hun mødte os ikke i Wright. Jeg vil her bringe hendes svar på vores brev, dateret den 29.august 1867, som vi fik i Battle Creek:

”Bror White: Dit venlige brev nåede mig i denne ugespost. Da posten kun kommer en gang om ugen her og skal forlade stedet igen i morgen, har jeg skyndt mig at svare. Her er vi ude i (667) busken, som det var før og en indianer kommer til fods med posten om fredagen og vender tilbage tirsdag. Jeg har rådført mig med bror Thompson om vejen og han siger at den bedste og sikreste vej vil være at tage en båd herfra og gå til Milwaukee og derfra til Grand Haven.

”Da jeg brugte alle mine penge på at komme hertil og var indbudt til at få hjem hos bror Thompson's familie, har jeg hjulpet søster Thompson i hendes interne anliggender og tjent, en dollar og halvtreds cents per uge i fire dage om ugen, da de ikke ønskede at jeg skulle arbejde for dem på søndagen og jeg arbejder ikke på Herrens sabbat, den eneste dag som bibelen anerkender. De er slet ikke ivrige efter at jeg forlader dem, uanset vor forskel i troen; og han siger at jeg kan have et hjem sammen med dem, jeg må bare ikke gøre min tro fremtrædende blandt hans folk. Han har endda indbudt mig til at tage de møder han har fået, som hans prædikepladser og jeg har taget imod det. Søster Thompson behøver en lærerinde til sine børn, da påvirkningerne udefra er så skadelige og skolerne så umoralske at hun ikke vil sende sine kære små ud blandt dem, før, som hun siger, de er kristne. Deres ældste søn, der i dag er seksten år gammel, er en gudfrygtig og oprigtig ung mand. De har delvis antaget helsereformen og jeg tror den inden længe vil komme tilfulde og de vil kunne lide den. Han har bestilt Helsereformeren. Jeg viste ham nogle kopier som jeg havde med mig.

”Jeg håber og beder for at han stadig må kunne antage den hellige sabbat. Søster Thompson tror allerede på den. Han lever lykkelig i sin egen tro og naturligvis tror han at det er rigtigt. Kunne jeg bare få ham til at læse de bøger jeg købte, *Sabbatens Historie,* osv., men han ser bare på dem og kalder dem for hedenske og siger at er at føre ham ud i vildfarelse ud i foreste række, skønt jeg tror at de ville gribe dem som bibelsandheder og kan se deres skønhed og pålidelighed, hvis de bare ville læse alle vore grundsætninger omhyggeligt. Jeg tvivler ikke at søster T ville være glad for at straks blive en Syvende?(668) dags Adventist, hvis det ikke var fordi hendes mand var så bitterligt imod nogen sådanne ting. Jeg havde det i mine tanker, at jeg havde et arbejde at gøre på dette sted før jeg kom; men sandheden er tilstede i familien og hvis jeg ikke kan fremføre den længere, vil det være som om mit arbejde er udført, eller næsten udført. Jeg føler ikke at jeg skammer mig over Kristus, eller hans egne, i denne onde slægt og jeg ville meget hellere dele skæbne med sabbatsholdere og Guds udvalgte folk.

”Jeg behøver ti dollars for at komme til Greenville. Det må være tilstrækkeligt, med den smugle jeg har tjent. Men nu vil jeg vente på at du skriver til mig og gøre hvad du tror er det bedste for at sende mig

pengene. Til foråret vil jeg have nok til selv at rejse og jeg tror at jeg må gøre sådan. Måtte Herren lede og velsigne i alle vore gøremål, dette er mit hjertes brændende ønske. Og måtte jeg udfylde de opgaver, som min Gud tildeler mig i sin moralske vingård og udføre enhver pligt med villighed, hvor byrdefuld den end måtte være, efter hans behag, er min oprigtige og hjertelige bøn.
"Hannah More."

Efter at have modtaget dette brev, besluttede vi os at sende den fornødne sum penge til søster More, så snart vi kunne finde tid. Men før vi fandt penge i overskud besluttede vi os til at tage til Maine, for at vende tilbage om nogle få uger, så vi kunne sende noget til hende før rejsen skulle afslutte. Og da vi besluttede at blive og arbejdede i Maine, New Hampshire, Vermont og New York, skrev vi til en bror i dette land for at mødes med ledende brødre i omegnen og rådføre os med dem, om at sende bud efter søster More og lave et hjem til hende, før vi skulle tilbage. Men sagen blev bilagt indtil rejsen blev afsluttet og vi vendte tilbage og fandt at ingen havde interesse for at hjælpe søster More til denne egn, hvor hun kunne komme til os, medens vi kunne nå vores hjem. Vi følte os bedrøvede og kede af det og den anden sabbat, efter vi kom hjem, fremlagde min mand sagen for brødrene, ved et møde i Orleans. Et kortfattet (669) referat af hvad der blev sagt og gjort i søster Mores sag, blev bragt af min mand i *Review*, den 18.februar 1868, som lyder:

"Ved dette møde fortalte vi om søster Hannah Mores anliggende, som nu opholder sig midlertidigt i det nordvestlige Michigan med venner der ikke overholder den bibelske sabbat. Vi konstaterede at denne Kristi tjener antog sabbaten da hun udførte missionsarbejde i Central Afrika. Da dette blev kendt, var hendes arbejde i den retning ikke længere ønskværdig og hun vendte tilbage til Amerika for at søge et hjem og beskæftigelse med dem, der har samme tro. Vi dømte, at hun ud fra hendes nuværende sted, må var blevet skuffet. Især er ingen værdig til at dadle i hendes sag; men det viser sig for os, at der hverken mangler noget i med vores organiseringssystem, som kan yde hjælpen for sådanne personer og til at hjælpe dem til en nyttig arbejdsmark, eller at de brødre og søstre, som har haft fornøjelsen med at se søster More ikke har gjort deres pligt. Det blev da enstemmig vedtaget at indbyde hende til af finde et hjem hos brødrene i den omegn, indtil General Konferensen, hvor hendes sag vil blive bragt frem for vort folk. Bror Andrews, som var tilstede, gav fuld tilslutning til brødrenes aktion.

Siden vi har lært om den kolde og ligegyldige behandling som Hannah More fik i Battle Creek, er det klart i denne fremstilling at ingen især, er værdig til at dadle i hendes sag og min mand tog i det hele taget et meget stort hensyn i denne sag. Da alle tingene var bekendt, kunne ingen kristne som, kendte hendes omstændigheder og ikke interesserede sig personligt for hendes velbefindende, dadle menighedens medlemmer. Det var bestemt embedsmændenes pligt at gøre dette og fortælle det til menigheden, hvis andre ikke tog sagen op for dem. Men de enkelte medlemmer fra den eller nogen anden menighed, burde ikke føle sig undskyldt fra at påtage sig en interesse, for sådanne personer. Efter det som er blevet sagt i (670) *Review* af denne selvopofrende Kristi tjener, vil enhver læser af *Review* i Battle Creek, ved at få at vide at hun kommer til byen, ikke være undskyldt fra at give hende et personligt kald og forhøre hende om hendes fornødenheder.

Søster Strong, ældre P.Strongs hustru, Jr., var i Battle Creek samtidig med søster More. De begge kom til denne by samme dag og forlod den samme dag. Søster Strong, som er ved min side, siger at søster More besøgte hende for at gå i forbøn for hende, så hun kunne få arbejde, så hun kunne blive hos sabbatsholderne. Søster More sagde, at hun gerne vil gøre hvad som helst, men hun ville foretrække lærergerningen. Hun bad også ældre om, at fortælle de ledende brødre på *Review* kontoret hendes situation og prøvede at få fat i en skole til hende. Dette gjorde den gode bror Hutchins. Men der blev ingen opmuntring, idet der ikke viste sig nogen åbning i sagen. Hun forklarede også søster Strong at han var fattig på midler og måtte tage til Leelenaw land, medmindre hun kunne få arbejde i Battle Creek. Hun talte ofte, i næsten klagende ord, at hun var nød til at forlade brødrene.

Søster More skrev til Mr Thompson om at tage imod hans gave, så hun kunne danne sig et hjem med sin familie og hun ønskede at vente indtil hun ville høre fra ham. Søster Strong gik med hende for at finde et sted til hende, hvor hun kunne blive, indtil hun hørte fra Mr T. Et af stederne fortalte hun at hun kunne blive dér fra onsdag til fredag formiddag, selvom de skulle forlade deres hjem. Denne søster fortæller om søster Mores situation til hendes biologiske søster, som bor nærved og som også er sabbatsholder. Da vi kom tilbage fortalte vi søster More at hun kunne blive hos hende indtil fredag morgen; da hendes søster sagde at det ikke var passende at tage hende. Søster Strong har siden erfaret at den virkelige undskyldning, var at hun ikke var kendt med søster More. Hun kunne have taget hende, men ønskede hende ikke.

Søster More spurgte da søster Strong hvad hun så kunne gøre. Søster Strong var næsten en fremmed i Battle Creek, men (671) tænkte at hun kunne få hende ind hos en fattig brors familie, fra hendes bekendtskabskreds, som for nylig var flyttet fra Montcalm land. Her havde hun heldet med sig. Søster More blev, der indtil tirsdag, hvor hun rejste til Leeneaw land ad Chicagovejen. Her lånte hun penge, for at fuldføre sin rejse. Nogle fik kendskab til hendes mangler, i det mindste i Battle Creek, for som et resultat af deres kundskab om dette, blev hun ikke opkrævet for noget for hendes korte ophold på institutionen.

Straks efter vor tilbagevenden fra øststaterne, erfarende min mand at intet var blevet gjort, da vi havde bedt om at få søster More, hvor hun med det samme kunne komme til os når vi var tilbage. Vi skrev til hende at komme til os så snart så muligt, hvilket hun svarede følgende:
"Leland, Leelenaw land, Michigan den 20.februar 1868
"Min kære bror White: Dit brev af 3.februar er modtaget. Det fandt mig i en svag helbredstilstand, der ikke var vandt til disse kolde nordiske vintre, med tre eller fire fods dyb sne. Vor post blev bragt med snesko.
"Det lader ikke at være mulig for mig at komme til dig før foråret. Vejene er dårlige uden sne. Det siger mig at jeg skal vente indtil færdslen åbnes, for derefter at tage til Milwaukee og derfra til Grand Haven og tage jernbanen til et sted nærmest dit sted. Jeg håbede at være blandt vort kære folk sidste efterår, men fik ikke tilstået det privilegium.
"De sandheder, som vi tror syntes at være mere og mere betydningsfulde og vort arbejde med at berede et folk for Herrens komme skal ikke udskydes. Vi skal ikke blot selv have bryllupsklæderne på, men være redelige med at anbefale beredelsen for andre. Jeg ville ønske jeg kunne komme til jer, men det synes umuligt, eller i det mindste uigennemførlig, i min sarte sundhedstilstand at udsætte sig for en sådan rejse midt i vinteren. Hvilken General Konferense (672) hentyder du til? og hvor henne? Jeg formoder at *Review* vil informere mig.

"Jeg tror at mit helbred har lidt af, at jeg holdt sabbat på mit kolde værelse; men jeg tror ikke at jeg har kunne holde den andre steder, hvor al slags arbejde og verdslig samtale var dagens orden, som med sabbatsholdere. Jeg tror at sabbaten, for dem som holder den første dag, er den mest travle og møjsommelige dag. Faktisk er det for mig, som om at søndagsholderene ikke helligholder nogen dag hvad de burde. Oh, hvor jeg længes efter at være tilbage blandt sabbatsholdere! Søster White vil ønske at se mig i reformklæder. Vil hun være så venlig at sende mig et mønster og jeg vil betale for det når jeg kommer der. Jeg behøver velsagtens at blive ekviperet når jeg skal ud iblandt jer. Det vil jeg meget gerne! Søster Thompson tror nok hun gerne vil bære reformklæder.

Jeg har haft åndedrætsbesvær, så jeg ikke havde været i stand til at sove i mere end en uge, formodentlig, på grund af at skorstensrørets utæthed fyldte mit værelse med røg og gas, på det tidspunkt jeg gik i seng og under min søvn var der ingen ordentlig ventilation. På det tidspunkt tænkte jeg ikke at røg var så usundt og tog heller ikke højde for den urene gas som udvikledes fra brændet blandet med kul. Jeg vågnede op med en fornemmelse af kvælning og kunne ikke ånde når jeg lå ned og jeg tilbragte natten med at side op. Jeg har aldrig før kendt den frygtelige følelse at man blev kvalt. Jeg begyndte at blive bange for at jeg ikke skulle sove igen. Jeg overgav mig derfor i Guds hænder for liv eller død og bad om at han måtte spare mig, hvis han havde mere brug for mig i hans vingård; ellers havde jeg intet ønske om at leve. Jeg følte mig fuldstændig forsonet, med Guds hånd over mig. Men jeg følte også

at sataniske påvirkninger måtte modstås. Jeg bad derfor Satan om at gå bag mig og væk fra mig og fortalte Herren at jeg ikke ville vende min hånd over, til at vælge enten liv eller død, men at jeg ville sende den ubetinget til ham, som kendte mig fuldt ud. For mig selv var min fremtid ukendt, derfor sagde (673) jeg: Din vilje er det bedste. Livet har ingen betydning for mig, såvidt det angår dets bekvemmeligheder. Alle dets rigdomme, dets ære, er intet sammenlignet med nyttighed. Jeg bønfaldt dem ikke; de kan ikke tilfredsstille eller udfylde tomme gerninger, som ikke udfører de pligter der mig overladt. Jeg ville ikke leve uden nytte, for bare at være en plet eller tom plads i livet. Og selv om det synes at være en martyrdød at dø på den måde, har jeg afstået alt, om det er Guds vilje.

”Jeg sagde til søster Thompson den foregående dag. 'Var jeg hos bror Whites, var der bedt for mig og jeg var helbredt.' Hun spurgte efter, om vi kunne sende bud efter dig og bror Andrews; men det synes uladsiggørlig, da jeg, efter al sandsynlighed, ikke kunne klare mig før I kom. Jeg vidste at det var bedst at Herren ved sin mægtige kraft og med sin store vælde kunne helbrede mig her. Ved at henføre sig til ham følte jeg sikkerhed. Jeg vidste at han kunne sende en engel til at modstå ham som havde dødens kraft, som er djævlen og jeg følte mig sikker på at han ville. Jeg vidste også, om nødvendigt, at han kunne gøre nogle forholdsregler, for min helbredelse og jeg var sikker på at han ville. Jeg blev snart bedre og jeg blev i stand til at sove lidt.

”Nu kan du se at jeg stadigvæk er genstand for Guds barmhjertighed og trofasthed under sin hjemsøgelse af sine børn. Med villighed hjemsøger og bedrøver han ikke menneskebørnene; men nogen gange er prøvelser nødvendige som en tugt, for at vænne os af med jordens lyster ?

Og påbyd os, søg betydelig større lyksalighed.
Udover en flygtig verden som denne.

"Nu kan jeg sige sammen med digteren:

Herre, det er ikke min bekymring,
enten om jeg dør eller lever.
Hvis livet bliver langt, vil jeg være glad,
Det må jeg adlyde længe,
hvis det er kort, hvorfor skulle jeg så blive bedrøvet?
Denne verden må gå forbi.
Kristus leder mig ikke gennem mørke rum,
som han førhen gik igennem.
Dem, som kommer i hans rige,
(674)Kom, Herre, når nåde har gjort mig velegnet,
at se dit velsignede ansigt;
for hvis dig værk på jorden bliver smukt,
hvad må din herlighed så blive?
Jeg vil med glæde slutte min sørgende klage,
og tunge, syndefulde dage,
jeg forener mig med sejrende hellige,
der synger Jehovas pris.
Min kundskab til den tilstand er kun lille,
mine trosøjne er uklare;
men det er nok at Kristus ved alt,
og jeg vil være hos ham.
-*Baxter.*

”Jeg havde endnu en søvnløs stund sidste nat og jeg føler mig dårlig i dag. Bed om at hvad enten om Guds vilje kan gennemføres i og ved mig, hvad enten om det må være ved mit liv, eller min død.
"Din i håbet for evigt liv,
"Hannah More.
Hvis du ved om jeg hurtigere kan komme til dig, så fortæl mig det venligst.
H.M.”

Selv om hun var død talte hun dog. Hendes breve som jeg havde givet, vil blive læst med stor interesse af dem, som har læst hendes mindeord i et nyere nummer af *Review*. Hun må have været en velsignelse for enhver sabbatsholdende familie, som kan sætte pris på hendes ord, men hun sover. Vore brødre i Battle Creek og omegn kunne have gjort mere end et velkommen hjem for Jesus, i skikkelse af denne gudfrygtige kvinde. Den anledning er nu forbi. Det er ikke så godt. De kendte ikke til hende. Hun havde gjort fremskridt i årevis og kunne være en byrde. Følelser af den slags førte hende væk fra Jesu bekendende venners hjem, som afventer hans nære genkomst og drev hende væk fra dem hun elskede, til dem, imod hendes tro, til det nordlige Michigan, til den kolde vinter og for at blive frøsset til døde. Hun blev martyr for de bekendendes lovlydiges selviskhed og begærlighed.

Forudseenhed har, i denne situation, virket til en forfærdelig kritik (675) over deres opførsel, som ikke tog denne fremmede ind. Hun var ikke virkelig fremmed. Hendes omdømme var kendt, men hun blev alligevel ikke taget ind. Mange vil være bedrøvede, når de tænker på søster More da hun stod i Battle Creek og bad om et hjem hos de folk, som hun ønskede at være hos. Og da de i deres indbildning fulgte hende til Chicago og låne penge for at dække rejseudgifterne til hendes endelige hvilested, - og når de tænker på den grav i Leelenaw land, hvor denne dyrebare forstødte hviler, - måtte Gud da have medynk med dem, som er skyldige i hendes sag.

Stakkels søster More! Hun sov ind, men vi gjorde ikke hvad vi kunne. Da vi var i Battle Creek, sidst i august, modtog vi det første af de to breve jeg havde sendt, men vi havde ingen penge at sende hende. Min mand sendte bud i Wisconsin og Iowa efter at få midler og modtog halvfjerds dollars til at afholde udgifter til veststaternes præstemøder, der blev holdt sidst i september. Vi håbede af få midler, som vi straks kunne sende til hende medens vi tog tilbage fra veststaterne, så hendes udgifter til et nyt hjem i Montcalm by blev dækket.

De gavmilde venner i veststaterne havde givet os de tiltrængte midler; men da vi besluttede os for at ledsage bror Andrews til Maine, blev sagen udsat indtil vi skulle tilbage. Vi regnede ikke med at være i øststaterne i mere end fire uger, hvilket ville være rigelig tid til at sende penge til søster More, efter at vi var kommet hjem og få hende til vores hjem før rejsen skulle slutte. Og da vi besluttede os for at blive nogle flere uger i øststaterne end vi først havde tænkt os, mistede vi ikke tid på at tale med at henvende os til forskellige brødre i dette område, anbefalede at de sendte bud efter søster More og gav hende et hjem indtil vi var tilbage. Jeg siger: Vi gjorde hvad vi kunne.

Men hvorfor skulle vi være mere interesseret i denne søster end andre? Hvad ønskede vi af denne udslidte missionær? Hun kunne ikke gøre vort huslige arbejde og vi havde kun et barn derhjemme hun kunne lære. Og, endelig, meget kunne ikke forventes af en så slidt person som hun, der næsten nåede tres år. Vi havde ingen nytte af hende, ingen særlig, kun til at bringe (676) Guds velsignelse til vort hjem. Der er mange grunde til at vore brødre burde have haft større interesse for søster More end vi. Vi havde aldrig set hende og havde ingen andre muligheder for at kende hendes historie, hendes oprigtighed til Kristi og menneskehedens sag, end alle læserne af *Review*. Vore brødre i Battle Creek har fået øje på denne ædle kvinde og nogle af dem kendte mere eller mindre til hendes ønsker og behov. Vi havde ingen penge som vi kunne hjælpe med; de havde. Vi var allerede overbebyrdede med bekymringer og behøvede de personer i vort hjem, som havde ungdommens styrke og optimisme. Vi behøvede at blive hjulpet, i stedet for at hjælpe andre. Men de fleste af vore brødre i Battle Creek er så fasttømrede at søster More ikke ville have været den mindste byrde og bekymring. De har tid, styrke og er relativ fri for bekymringer.

Alligevel var der ingen andre som havde interesse for hende, som vi. Jeg talte endda til den store menighedsforsamling, før vi tog til øststaterne sidste efterår, om at de forsømte søster More. Jeg talte om pligten for at ære dem, det er tilbørlig at vise ære; det viste sig for mig at visdommen var gået så langt fra de kloge at de ikke var i stand til at værdsætte moralsk værdi. Jeg fortalte denne menighed, at der var mange blandt dem, som ikke kunne finde tid til at mødes og synge og spille på deres musikinstrumenter; de kunne give deres penge til kunsten til få flere billeder af sig selv, eller kunne bruge dem på at deltage i offentlige fornøjelser; men de havde intet til at give til udslidt missionærer, som med sit hjerte havde grebet den nærværende sandhed og var kommet til at bo sammen med dem af samme dyrebare tro. Jeg rådede dem til at stoppe og overveje hvad vi var ved at gøre og foreslog at de holdt inde med deres musikinstrumenter i tre måneder og tog tid til at ydmyge sig selv for Gud i selvransagelse, anger og bøn, indtil de lærte de krav, som Herren havde pålagt dem, som hans bekendende

børn. Min sjæl var oprørt med en følelse af den fejl, som var begået mod Jesus, i søster Mores sted og jeg talte personligt med forskellige om det.

Dette blev ikke gjort i hjørnerne. Og alligevel, upåagtet om sagen var blevet offentlig, opfulgt af det store og gode arbejde i Battle Creek, blev der ikke gjort nogen anstrengelser af den menighed, for at opveje at søster More ikke blev bragt tilbage. Og en af vore prædikanters hustruer, forklarede så: "Jeg ser ikke bror og søster Whites behov for at gøre en sådan ståhej om søster More. Jeg tror at de ikke forstår sagen." Rigtigt, vi forstod det ikke. Det var meget værre end vi antog. Hvis vi havde forstået det, ville vi aldrig have forladt Battle Creek før vi tilfulde havde klarlagt synden for menigheden: det var at lade hende gå væk fra dem hun forlod, ellers var der taget forholdsregler for at få hende tilbage.

Et medlem i den menighed har i samtale om søster Mores måde at gå bort på sagt hovedsagligt: "Ingen føler ansvaret på sig for sådanne sager nu. Bror White tager sig altid af dem." Ja, det gjorde han. Han ville tage dem ind i sit eget hjem indtil enhver divan og seng var fuld, derefter vil han tage til sine brødre og havde, dem til at tage dem som han ikke kunne tage. Hvis de mangler midler, vil han give dem og indbyde andre til at følge hans eksempel. Der måtte være mennesker i Battle Creek til at gøre som han, ellers vil Guds forbandelse følge menigheden. Ikke et menneske ud af halvtreds kan udrette mere, som han har udrettet.

Vi fortalte at vi måtte komme tilbage til Battle Creek. Dette var vi ikke parat til. Dette kunne rimeligvis ikke være vor pligt. Vi stod der under tunge byrder, indtil vi ikke kunne stå længere. Gud vil på dette sted, have stærke mænd og kvinder til at dele byrderne mellem sig. Dem som flytter til Battle Creek, som påtager sig embeder dér, som ikke er redde til at lægge deres hænder på den slags arbejde, ville være tusinde gange bedre andre steder. Der er dem, som kan se og mærke og gladeligt gøre godt for Jesus i hans helliges sted. Lad dem, få plads til at arbejde. Lad dem, som ikke kan dette tage derhen hvor de ikke står i vejen for Guds værk.

Især kan dette anvendes på dem, som står ved arbejdets hoved. Hvis de gør noget forkert, gør alle noget forkert. Jo større ansvar, jo større er ødelæggelsen når man ikke har været trofast. Hvis de ledende brødre ikke redeligt udfører deres pligt, vil dem, som de leder ikke udføre deres. De, som er ved arbejdets hoved i Battle Creek, må være eksempler for hjorden, overalt. Hvis de gør dette, vil de få en stor løn. Hvis de undlader at gøre dette og alligevel påtager sig sådanne stillinger, har de et frygteligt regnskab at aflægge.

Vi gjorde hvad vi kunne. Hvis vi havde haft midler til rådighed sidste sommer og efterår, ville søster More nu være hos os. Selvom vi erfarede vor virkelige omstændigheder, som de er fremstillet i *vidnesbyrd* nr. 13, tog vi begge sagen med glæde og sagde at vi ikke manglede midler til rådighed. Dette var forkert. Gud ønsker at vi skal have midler så at vi, ligesom tidligere, kan hjælpe, hvor der er brug for hjælp. Satan ønsker at binde vore hænder sammen i denne henseende og lede andre til at være sorgløse, følelsesløse og begærlige, så noget så forfærdeligt er sket som for søster More.

Vi ser udstødte, enker, forældreløse, værdigt trængende og prædikanter i trang og mange chancer til at bruge midlerne på, så Gud forherliges og hans sag fremmes og de lidende hellige hjælpes og jeg ønsker midler til brug for Gud. Erfaringen fra næsten et kvart hundrede år med omfattende rejseaktivitet, følingen med deres tilstand, som behøver hjælp, sætter os i stand til at gøre klog brug af Herrens penge. Jeg har købt mine egne skrivematerialer, betalt min egen porto og brugt meget af mit eget liv på at skrive til andres bedste og alt hvad jeg har fået for det arbejde, som har bebyrdet og slidt mig så frygteligt, kunne ikke betale en tiendedel af mine udgifter til porto. Når midler er blevet mig tilbudt, har jeg afvist det, eller givet dem til så gode formål som Udgivelses Selskabet. Sådan skal jeg ikke gøre mere. Jeg skal udføre mit arbejde som altid, men min frygt, for at få midler til brug for Herren, er væk. Dette tilfælde med søster (679) More har vækket mig fuldt ud så jeg kan se Satans arbejde med at frarøve os midler.

Stakkels søster More! Da vi hørte at hun var død, havde min mand det forfærdeligt. Vi begge følte det som om at en kær moder, hvis fællesskab vore hjerter netop længtes efter, ikke var mere. Nogle kan så sige, at hvis vi havde stået i deres sted, som vidste noget om den søsters ønsker og mangler, så ville vi ikke have gjort sådan som vi havde. Jeg håber at I aldrig vil tillade samvittighedssag, som nogle har haft, fordi de var så optagede af deres egne anliggender at de blev uvillige til at bære ansvar for hendes anliggende. Måtte Gud ynkedes over dem, som er så bange for at blive bedraget så en værdifuld og selvopofrende Kristi tjener forsømmes. Der kom en bemærkning, som en undskyldning for denne forsømmelse: Vi har bidt på så mange gange at vi er bange for fremmede. Lærte vor Herre og hans disciple os at være meget forsigtige og ikke tage imod og beværte fremmede, så vi ikke havde mulighed for at gøre fejltagelser og blive bidt ved at bekymre sig for en uværdig person?

Paulus formaner hebræerne: »Lad broderkærligheden vare ved!« Bild ikke dig selv ind at der er et tidspunkt, hvor den formaning ikke behøves; selvom broderlig kærlighed kan holde på. Han fortsætter: »Glem ikke gæstfriheden; thi ved den har nogle, uden at vide haft engle til gæster.« Læs venligst Matthæus 25, 31 og fremefter. Læs det brødre, næste gang I tager jeres bibel ved jeres morgen eller aftens? familieandagt. De gode gerninger, som blev udført af dem, som blev budt velkommen i riget, blev gjort for Kristus i skikkelse af hans lidende folk. Dem, som har gjort disse gode gerninger, ser ikke at de har gjort det for Kristus. De har ikke gjort andet end deres pligt for den lidende menneskehed. Dem, som er på den venstre side kan ikke se at de har mishandlet Kristus ved at forsømme hans folks behov. Men de har forsømt at arbejde for Jesus i skikkelse af hans hellige og for denne forsømmelse må de gå væk til evig straf. Og et bestemt (680) punkt i deres forsømmelse er anført således: »Jeg var fremmed og I tog jer ikke af mig.”

Disse ting ligger ikke kun til Battle Creek. Jeg er bedrøvet over selviskheden fra sabbatsholdere overalt. Kristus var gået bort for at berede evige boliger for os og skal vi så afvise ham, for blot nogle få dage, i skikkelsen af hans hellige som smides ud? Han forlod sit hjem i herlighed, hans majestæt og høje rang, for at frelse fortabte mennesker. Han blev fattig så vi gennem hans armod kunne blive rige. Han underkastede sig forhånelse, så mennesker kan blive ophøjet og få et hjem, som er mageløs i herlighed og varig som Guds trone. Dem, som tilsidst overvinder og sidder ned sammen med Kristus på hans trone vil følge Jesu eksempel og ud fra et villigt og lykkeligt valg vil de ofre sig for ham i skikkelsen af hans hellige. Dem, som har valgt ikke at gøre dette, vil gå bort til evig straf.

Sund madlavning

I løbet af de sidste syv måneder, har vi kun været hjemme nogle få uger. Under vore rejser har vi siddet ved mange forskellige borde, fra Iowa til Maine. Nogle af dem som vi har besøgt, lever op til det bedste lys de har. Andre, som, har den samme anledning til at lære at leve sundt og godt, har med besvær taget de første skridt i reformen. De vil fortælle dig at de ikke ved hvordan de skal tilberede mad, på den nye måde. Men de er uden undskyldning i madlavnings?spørgsmålet; for i værket, *Hvordan lever man*, er der mange udmærkede opskrifter og dette værk er inden for alles rækkevidde. Jeg siger ikke at en madlavning fra den bog er fuldkommen. Jeg må snart arbejde lidt mere for mig selv i nogle henseender. Men *Hvordan lever man* lærer madlavning i næsten ubegrænset omfang, i hvad den rejsende ofte vil støde på, endda blandt nogle syvende-dags Adventister.

[Mange føler ikke at madlavningen er en bestemt opgave, som påhviler dem og derfor har de heller ikke gjort forsøg på at lave smagfuld og god mad. Men dette kan blive gjort på en ligetil, let og hygiejnisk måde, uden at bruge flæsk, smør eller kød. Dygtighed kan forenes med enkelhed. For at kunne opnå dette, må kvinderne læse og granske. Dernæst må de omsætte deres kundskaber i praksis. Mange lider fordi de ikke har energi nok til at skaffe sig den nødvendige kundskab og erfaring. Jeg siger til sådanne husmødre: "Det er på tide at I vækker de

slumrende kræfter og tage fat på opgaven! I må lære at lave enkel mad, på en sådan måde, at den bliver sund og smagfuld.

Det er forkert at lave mad, bare for at tilfredsstille smagen og appetitten. Men derfor må ingen bilde sig ind at det er rigtigt at leve på en mindreværdig og ufuldstændig kost. Mange har forskellige svækkende sygdomme og de trænger til at få tilstrækkelig med nærringsrig og velsmagende mad.] [Ofte hænder det at grahamsbrødet er tungt, surt og dårlig bagt. Grunden er, at husmødrene mangler interesse for at lære sig til at bage godt brød. De kan ikke lide at gøre kokken og bagerens vigtige gerning. Nogen gange bliver både kager og kiks lavet på den samme ubehjælpsomme måde. Og disse husmødre kan fortælle at de er gode til at lave mad, på den gamle måde, men at de fleste i familien ikke kan lide grahamsbrød og at de ville sulte ihjel, om de skulle leve af en sådan kost.

Jeg har ofte tænkt ved mig selv: "Det er ikke underligt at de ikke kan spise den slags brød." Det er husmødrene selv som er skyld i at brødet bliver smagløst. De, som spiser en sådan mad, kan ikke undgå at få dårlig fordøjelse. Men de, som laver så dårlig brød og de som spiser det, er flinke til at fortælle med stort alvor, at de ikke kan klare at leve efter helsereformen. Maven magter ikke at fordøje tungt, surt og dårlig brød. Den slags brød vil gøre en frisk mave sygelig. De, som spiser denne dårlige mad, mærker at de bliver slappe og føler sig dårlige. Er der ikke god grund til det? Nogen af dem, som laver en så dårlig mad, plejer at regne sig som helsereformens venner. De laver kager, koger kartofler og bager grahamsbrød. Men det er hele tiden de samme retter. De varierer ikke kosten og kroppen får ikke tilstrækkelig næring. De synes at (682) mene at det er spildt tid at lære sig at lave sund og velsmagende mad.] Mange spiser, som om at det de har spist er gået tabt og hvad som helst de kunne fylde i maven, kan gøre det lige så godt, som mad der er tilberedt med megen omhu. Det er vigtigt at vi synes om den mad vi spiser. Hvis vi ikke kan dette, men bare spiser det, får vi ikke næring og bliver bygget op som vi ville, hvis vi kunne nyde den mad vi får i maven. Vi er sat sammen af hvad vi spiser. For at få en god blodkvalitet, må vi få den rigtige slags mad, tilberedt på en rigtig måde. [*Råd og vink* side 211, 257]

[Det er en religiøs pligt for alle, som laver mad, at kunne variere retterne på forskellige måder, så at det bliver en nydelse at spise dem. Mødrene må lære sine børn at lave mad. Findes der noget andet fagområde, som er vigtigere for en ung kvinde at vælge end netop dette? Maden opretholder livet. Utilstrækkelig, mindreværdig og dårlig tilberedt mad, ødelægger blodet og svækker de bloddannende organer. Det er på tide at kogekunsten bliver betragtet, som det vigtigste i en ung kvindes uddannelse. Der findes bare så få virkelig gode kokke. Mange unge kvinder synes at det er alt for usselt arbejde for dem at blive kokkepiger. Men det er ikke rigtig. De har ikke betragtet sagen fra den rigtige side. Det er en kunst at kunne lave sund mad, specielt brød. Og kogekunsten er ikke en mindreværdig opgave. *samme* 211-212]

[I mange familier klages der over dårlig fordøjelse. Men årsagen til plagerne er det dårlige brød som de spiser. Husmoderen siger at de må ikke kaste brødet væk og så spiser de det. Men er det rigtig at spise dårlig brød? Skal vi spise dårlig brød for at få godt blod? Har maven nogen mulighed for at kunne omdanne surt brød til god næring? Kan den gøre det tunge brød let og sundt? Kan den gøre muggent brød friskt? *samme 257]*

[Mange mødre forsømmer at give sine døtre undervisning i dette vigtige fag. De påtager sig tunge byrder af pligter og arbejde, medens døtrene får frihed til at besøge veninder, til at (683) hækle eller drive tiden med andre fornøjelser. Men dette er misforstået kærlighed og uklog venlighed. På denne måde får barnet skader som ofte ikke kan heles gennem et langt liv. Når de unge døtre er så store, at de burde bære nogen af livets byrder, er de ikke i stand til at kunne gøre det, de bryder sig ikke om at have pligter og byrder. De går frie og ledige unddrager sig ansvar og bekymringer, medens møderne holder på at segne under byrderne af omsorg og hårdt arbejde. De presses ned som en vogn som er tungt lastet. Døtrene mener naturligvis ikke at være uvenlige eller lade. De er bare tankeløse og ligeglade. Hvis de havde lagt mærke til mødernes trætte øjne og smertefulde ansigtstræk, ville de have tilbudt sig at bære størstedelen af byrden. Hvis møderne ikke får aflastning og hvile, vil de sandsynligvis blive syge og bukke under.

Hvordan kan mødre være så blinde og så efterladende i opdragelsen af sine døtre? Det har smertet mig at se, når jeg har besøgt forskellige familier, at mødrene har båret de tunge byrder, medens døtrene, som havde god helse, godt humør og nok af energi, hverken havde byrder eller ansvar af nogen slags. Jeg har lagt mærke til at når der har været store sammenkomster og familierne har fået ansvar for mange gæster, så har mødrene gjort alt arbejdet selv, medens døtrene har siddet og snakket med sine veninder og hygget sig med dem. Jeg synes at dette er helt forkert og jeg har næsten ikke kunnet lade være med at snakke med disse tankeløse piger. Jeg ville gerne havde sagt til dem, at de burde hjælpe deres mødre med arbejdet. Unger piger! I må hjælpe jeres trætte mødre! Lad mor få lov til at sidde ned i stuen. Sørg for at hun får lov til at sidde i ro og snakke med sine venner.

Men det er ikke bare døtrene som er skyld i dette misforhold. Det er først og fremmest mødrenes fejl. Møderne har ikke haft tålmodighed til at undervise sine døtre i at lave mad. De ved godt at døtrene mangler kundskab i kogekunsten og derfor tør de ikke overlade dem arbejdet. Mødrene føler at de må se efter alle ting som kræver omhu, omtanke og opmærksomhed. Man unge piger burde have en grundig oplæring i madlavning. Uanset hvilken (684) stilling de måtte få i livet, så vil de altid få god brug for deres kundskaber i madlavning. Det er en kunst som har den allerstørste betydning for menneskets liv og helse. Den er livsvigtig for dine nærmeste som du holder af. Mangen en hustru og mor, som ikke har fået den rette uddannelse og som mangler færdighed i kogekunsten, serverer daglig upassende mad, for sin familie. Mad, som er dårlig tilberedt, vil langsomt, men sikkert ødelægge fordøjelsesorganerne. Den kan ikke omdannes til godt blod og ofte er den årsag til akutte betændelser og andre sygdomme, som kan lede til en for tidlig død.] [Dødsårsagen for manges vedkommende er at de har spist tungt, surt brød. Jeg hørte om en tjenestepige som var uheldig med bagningen. Brødene blev tunge og sure. For at komme af med det dårlige brød, så ingen skulle vide noget om hvor dårlig hun var til at bage, kastede hun alle brødene ned til to meget store grise. Næste morgen da husbonden skulle give grisene mad, var de døde begge to. Da han undersøgte deres indvolde, fandt han resterne af de sure brød. Pigen måtte da fortælle hvad hun havde gjort. Hun havde naturligvis ikke tænkt sig, at brødene kunne have en sådan virkning på grisene. Men når tungt surt brød kan tage livet af grisene som er alt?ædende og som kan sluge klapperslanger og alle slags uhumskheder, hvilken virkning vil det da ikke have på menneskets fine, sarte fordøjelsesorganer? samme 212-213, 258]

[Det er en religiøs pligt for alle kristne kvinder, både unge og ældre, at lære sig til at lave godt, let og sundt brød af usigtet hvedemel. Mødrene må tage døtrene med sig i køkkenet fra de er ganske små og undervise dem i kogekunsten. Moderen kan ikke vente at døtrene skal mestre alle detaljer i madlavning og husarbejde uden at de får grundig oplæring. Moderen må undervise dem på en tålmodig og venlig måde og hun må gøre arbejdet så tiltalende som mulig for dem. Det kan hun gøre ved at vise et muntert ansigt og ved at sige anerkendende og opmuntrende ord til dem. Om de gør fejl både en, to og tre gange, må hun alligevel ikke skælde dem ud. De kan så let blive mismodige og sige: "Det nytter ikke! jeg mester det ikke!" Da er det ikke rigtig at irettesætte dem. Det vil bare svække viljekraften hos dem. Når de har gjort fejl og holder på at blive mismodige, trænger de til at få nogle venlige og opmuntrende ord, som f.eks.: (685) "Det er ikke så farligt om de har gjort nogen fejl. De må regne med at den som skal lære noget, gør forskellige fejl. Man må regne med at den, som skal lære noget, gør forskellige fejl. Prøv igen! Prøv at samle tanker om det arbejde de skal gøre! vær forsigtig og eftertænksom og de vil sikkert klare det fint!"

Mange mødre forstår ikke hvor vigtig det er for døtrene, at få en sådan undervisning. De foretrækker at gøre arbejdet selv i stedet for at vise overbærenhed med deres fejl og tålmodig vise dem hvordan arbejdet gøres. Og når døtrene ikke mestrer at gøre arbejdet tilfredsstillende, sender mødrene dem bort og siger: "Nej, dette nytter nok ikke! I lærer det aldrig! I hæmmer mig mere end I hjælper mig!"

På denne måde bliver døtrenes første forsøg, på at lære kogekunsten, bare skuffelser. De har mistet både iver og interesse for at lave mad og

de er redde til at prøve igen. De vil hellere sy, strikke eller gøre rent. De vil gøre alt andet end at lave mad. Men det var mødrenes fejl. De burde have vist større overbærenhed og tålmodighed i arbejdet med at undervise dem. Ved at øve sig flittigt, kunne pigerne klart overvinde sin klossethed og sin ubehjælpsomhed. samme 213-214] Jeg vil her bringe nogle uddrag fra Vidnesbyrd nr 10, udgivet i 1864:

”Børn, som er blevet forkælet og vartet op, forventer altid at blive det; og hvis deres forventninger ikke opfyldes, føler de sig skuffede og modløse. Denne samme tilbøjelighed vil komme til syne gennem hele deres liv; de vil blive hjælpeløse og stole på andres støtte i forventning om, at andre skal begunstige dem og rette sig efter dem. Og dersom de møder modstand, vil de, selv efter at de er blevet voksne mænd og kvinder, mene, at de bliver urigtigt behandlet; således går de deres bekymringsfulde vej gennem verden, næppe i stand til at bære sig selv, ofte knurrende og irritable, fordi ikke alting er dem tilpas.

”I misforståelse bibringer forældre deres børn lærdomme, der vil vise sig at være til børnenes fordærvelse og bringe dem selv vanskeligheder. De mener at, ved at tilfredsstille børnenes ønsker og lade dem følge deres egne tilbøjeligheder (686) kan de vinde deres kærlighed. Hvilken fejltagelse! Børn, der således forvænnes, vokser op med utøjlede ønsker, uhæmmede i deres tilbøjeligheder, egoistiske, fordringsfulde, overlegne, en forbandelse for sig selv og for deres omgivelser. I stor udstrækning holder forældrene deres børns fremtidige lykke i deres egne hænder. På dem hviler den vigtige opgave at damme disse børns karakter. Den oplæring, de får i barndommen, vil følge dem hele livet igennem. Forældrene sår den sæd, som vil spire og bære frugt enten til godt eller til ondt. De kan berede deres sønner og døtre til lykke eller til elendighed.

”Meget tidligt bør børnene oplæres til at gøre nytte, til at hjælpe sig selv og til at hjælpe andre. Mange døtre i vor tid, kan uden samvittighedsmag se deres mødre slide, lave mad, vaske eller stryge, medens de sidder i dagligstuen og læser historier, strikker hækler eller broderer. Deres hjerter er ufølsomme som en sten. Men hvor har dette onde sin oprindelse? Hvem er det, som i almindelighed bærer den største skyld i denne sag? De stakkels, bedragede forældre. De er blinde for deres børns fremtidige bedste og i deres misforstående hengivenhed lader de dem sidde ledige, eller lader dem gøre noget, der er af ringe betydning og ikke kræver nogen anstrengelse af sind eller muskler og så undskylder de deres magelige døtre, fordi de er svagelige. Hvorfor er de blevet svagelige? I mange tilfælde skyldes det forældrenes urigtige handlemåde. En passende mængde legemligt arbejde i huset, ville forbedre tilstanden både i sind og legeme. Men børnene berøves denne på grund af falske forestillinger, indtil de bliver uvillige til at arbejde; det er ubehageligt og svarer ikke til deres begreber om fornemhed. Det bliver anset for upassende og endog for groft for en dame at vaske op, stryge eller stå ved vaskebaljen. Dette er den moderne oplæring, børnene får i denne ulyksalige tidsalder.

”Guds folk bør lade sig lede af højere principper end de verdslige, der søger at afpasse hele deres handlemåde efter moden. Gudfrygtige forældre bør opdrage deres (687) børn til et nyttigt liv.... Bered dem til at bære byrderne medens de er unge. Dersom jeres børn har været uvante med at arbejde, vil de snart blive trætte. De vil klage over smerter i siden, smerter i skuldrene og trætte lemmer og der vil være fare for, at I på grund af medfølelse selv udfører arbejdet i stedet for at lade dem lide en smule. Lad den byrde, der pålægges børnene, være meget let til at begynde med og forøg den lidt hver dag, indtil de kan udføre en passende mængde arbejde uden at blive så trætte. Uvirksomhed er den største årsag til, at børn får smerter i siden og i skuldrene....

”Mødrene bør tage deres døtre med i køkkenet og tålmodigt undervise dem. Sådant arbejde vil gavne deres helbred; det vil give deres muskler spændstighed og styrke og når dagen er til ende, vil deres tanker og overvejelser være af en sundere og mere ophøjet art. Måske er de trætte; men hvor sød er ikke søvnen efter en passende mængde arbejde! Søvn, som er naturens milde genopbygger, styrker det trætte legeme og bereder det til morgendagens pligter. Giv ikke jeres børn den opfattelse, at det er ligegyldigt, om de arbejder eller ikke. Undervis dem om, at deres hjælp er nødvendig, at deres tid er værdifuld og at I stoler på deres arbejde.”

Bøger og traktater

Den rette udbredelse af vore udgivelser er en af de vigtigste ting i det nuværende arbejde. Uden dette kan der kun udrettes en smugle. Og vore prædikanter kan udrette mere i dette arbejde end nogen anden klasse. Det er sandt at mange af vore prædikanter, for nogle få år siden, gjorde rigtig meget ud af bogsalget. Nogle af dem samlede det sammen, som de fik fra salget, ikke bare salg af bøger med virkelig værdi, men også af handelsvarer, som ingen værdi havde.

Men nogle af vore prædikanter tog så et yderliggående standpunkt overfor (688) hvad jeg har sagt i *Vidnesbyrd* nr 11 om salg af vor litteratur. Én i New York staten, som arbejdsbyrderne ikke hviler tungt på, som har handlet som repræsentant og havde et godt udvalg af litteratur, besluttede sig for ikke at sælge mere. De skrev til kontoret at udgivelserne var underlagt hvad de bestemte. Dette er forkert. Her vil jeg give et uddrag fra *Vidnesbyrd* nr 11:

”Arbejdet med at sælge bøger bør ikke påhvile prædikanter, som arbejder i ord og lære. Deres tid og kræfter bør holdes tilbage så, deres bestræbelser må gøre fyldest ved mødeserierne. Deres tid og kræfter bør ikke bruges på at sælge vore bøger, da disse ligeså godt kan sælges af dem, som ikke har til opgave at forkynde ordet. Når en prædikant kommer ud på nye marker, kan det være nødvendigt for ham at tage bøger med sig, for at sælge det til folk og det kan i visse andre tilfælde være nødvendigt at sælge bøger og traktater for forlagsvirksomheden. Men dette arbejde bør undgås, når det kan gøres af andre.”

Den første del af dette uddrag er understøttet af den sidste del. For at være lidt mere præcis, er mit syn på den sag, at prædikanter som Andrews, Waggoner, White og Loughborough som overskuer arbejdet og har direkte mere at se til, af byrder og arbejde, burde ikke få tillagt den byrde at sælge ud af vor litteratur, især ved teltmøderne og generalkonferenserne. Dette siges for at korrigere dem, som ved disse møder kommer så langt væk fra deres arbejdes værdighed, at de udbreder de pralende handelsvarer, som ikke har nogen forbindelse med vort arbejde.

Vore prædikanter som nyder et godt helbred kan, med den største rimelighed, på passende tidspunkter give sig af med at sælge vor vigtigste litteratur. Især har slaget og udbredelsen af sådanne værker, som for nylig er blevet gjort (689) opmærksomt over for vort folk, krav på ihærdige anstrengelser for dem på denne tid. På fire uger har min mand, på vore rejser i landene Gratiot, Saginaw og Tuscola, solgt og givet til de fattige, for fire hundrede dollars. Først fortæller han om betydningen af bøgerne til folk; så er de rede til at tage imod bøgerne lige så hurtig som han, med nogles hjælp, kan dele dem ud.

Hvorfor sender vore brødre ikke deres pant på bøger og traktater mere godvillig ind? Og hvorfor tager vore prædikanter ikke dette arbejde mere alvorligt? Vort folk burde se at dette arbejde er lige hvad vi behøver for at hjælpe dem, som behøver hjælp. Her er en chance for at investere midler i overensstemmelse med den velsignede godgørenhedsplan. Nogle gange kan vi læse mennesker næsten ligeså tydeligt som vi læser bøger. Der er dem blandt os som lægger fra ethundrede til et tusinde dollars eller mere i helseinstitutionen, som kun har lagt fra fem til femogtyve dollars i den store virksomhed der udgiver bøger, pjecer, traktater og bringer de sandheder frem, som har med evigt liv at gøre. Det ene regner man med at være en investering med afkast, det andet, som vi må bedømme ud fra investeringens lille størrelse, regner man med at være tab.

Vi skal ikke tie stille om dette emne. Vore folk vil nå frem til dette arbejde. Midlerne vil komme. Og vi vil sige til dem, som er fattige og mangler bøger: Send jeres ordrer ind, med opgørelse over hvad du har af denne verdens goder. Vi vil sende dig en pakke, som indeholder *Åndelige Gaver, Appel til de Unge, Appel til Mødre, Hvordan man lever, Sabbats læsninger* og to store kort, med *Forklaringsnøgle*. Hvis du har nogen af disse, så skriv hvad du har og vi vil sende andre bøger i stedet for dem, eller bare sende dig nogle af de bøger du ikke har. Send

halvtreds cents til porto og vi vil sende dig femdollars pakken og trække fire dollars fra fonden.*

I denne velgørenhedssag med bøger, må alt indvirke på den store godgørenhedsplan, sådan som den er ført frem i udgivelsen og (690) salget af de amerikanske bibler og traktater. På mange måder er efterlignelsen af disse kæmpe selskaber værdifuld. Gavmildhed er set i vilje og gaver og det er ført ud i praksis ved salg og foræring af bibler og traktater. syvende-dags Adventisterne burde være ligeså langt fremme i bogudbredelsen, som i andre ting. Måtte Gud hjælpe os. Vore traktater burde tilbydes for en hundrededel af hvad de koster og efterlade et lille overskud til at betale emballage, eller pakkes som post og sendes ud. Og prædikanter og folk burde give sig til at dele bøger, pjecer og traktater ud som aldrig før. Sælg der hvor folk er i stand til og villig til at købe og der hvor de ikke er det, giv dem bøgerne.

Den kristnes feltråb

Kære bror B: Jeg fik vist at du handler meget ud fra følelser, i stedet for faste principper. Du mangler en dyb og gennemgribende erfaring i Guds sager. De behøver at blive omvendt fuldt ud til sandheden. Når et menneskes hjerte er fuldt ud omvendt, er alt hvad han ejer overgivet til Herren. Denne overgivelse har du endnu ikke erfaret. Du elsker sandheden i ordet, men du viser den ikke kærlighed i dine handlinger og ved dine frugter. Dine handlinger, dine gerninger vidner om din kærligheds oprigtighed, eller din ligegyldighed over for Gud, hans sag og dine medmennesker.

Hvordan viste Kristus sin kærlighed for de stakkels mennesker? Ved at ofre sin egen herlighed, sine egne rigdomme, endda hans dyrebare liv. Kristus gav sit samtykke for et liv i ydmyghed og stor lidelse. Han underkastede sig en rasende og morderisk skares forfærdelige hån og han underkastede sig den mest pinefulde død på korset. Kristus sagde: »Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer. Større Kærlighed har ingen end den at sætte livet til for (691) sine venner. I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg byder jer.« Vi vidner om at være Kristi venner, når vi viser en ubetinget lydighed mod hans vilje. Det er ikke noget bevis at sige det og ikke at sige det; men at gøre det og adlyde er tegnet. Hvem adlyder budet om at elske hverandre, som Kristus har elsket dem? Bror B, du må have en fastere, dybere og mere uselvisk kærlighed end du nogen sinde har haft før, hvis du skal adlyde Kristi bud.

Du mangler velvilje. Du arbejder på at spare dig selv for bekymring, trængsel, eller udgifter til Guds sag. Du har kun sat lidt til side, for sagen. Den virksomhed som et menneske værdsætter mest kan ses på de penge han bruger på den. Hvis han vurderer evige ting højere end timelige ting, vil han vise dette ved sine gerninger; han vil investere, det meste og satse det meste på det, som han værdsætter højst og som i enden giver ham det højeste udbytte.

Mennesker som bekender sig til sandheden og involverer sig i verdslige foretagender og investerer meget, løber en stor risiko. Hvis de mister næsten alt det, som de har, føler de sig dybt forurettet, for de mærker ulemperne af de tab de har dækket; alligevel føler de ikke at deres ukloge kurs har frarøvet Guds sag nogen midler. Og at han lige som Guds tjenere må aflægge et regnskab for denne ødsel af Herrens penge. Ville de blive pålagt at satse noget for Guds sag, at investere bare en fjerdedel af det, som de har tabt ved deres investeringer i jordiske ting, så ville de mærke at himlen koster ret meget.

Evige ting værdsættes ikke højt. Du er ikke en rig mand, alligevel kan dit hjerte være bedst behaget med den smugle du har og du kan holde lige så fast ved det som millionæren gør til sine rigdomme. Lidt, meget lidt, vil være det udbytte som du får ved dine investeringer i verdslige foretagender; selv om du, på den anden side, invester i Guds sag og gør den sag til en del af dig selv og du elsker den som du elsker (692) dig selv og er villig til ofre noget for dens fremgang og viser din tillid og tro til dens endelige sejr, så vil du høste en dyrebar høst, omend ikke i dette liv, så i et bedre liv end dette. Du vil høste en evig løn som er af meget højere værdi en nogen almindelig, jordisk vinding, ligesom det udødelige er højere end det forgængelige.

Bror B, du lader til at være bekymret for om du kan finde ud af hvad der blevet sagt med hensyn til din stilling i menigheden og hvad vores tanker er om det. Det er blot hvad jeg har skrevet. Jeg er bekymret mig for dig på grund af det som er blevet vist om dine særheder. Du handler efter impulsen. Du vil bede hvis du føler det sådan og tale hvis du føler det sådan. Du vil gå til møde hvis du har lyst og blive hjemme, hvis ikke. Du mangler stærkt selvopofrelsens ånd. Du har rådført dig med dine egne ønsker og bekevemmelighed og har behaget dig selv, i stedet for at føle at du skulle behage Gud. Pligter, pligter! ved din post, hele tiden. Har du lyttet som en Kristi kors' soldat? Hvis det er sådan, undskylder dine følelser dig ikke fra at gøre pligter. Du må være villig til at udholde hårdhed, som en god soldat. Drag ud af lejeren, bring skammen med; for således gjorde din frelses Anfører. En biskops, eller en pastors eller en menighedstjeners forudsætninger for sit embede er, at »som en Guds husholder en mand, der ikke er noget at klage på, ikke selvbehagelig, ikke vredagtig, ikke drikfældig eller voldsom, ikke ude efter skammelig vinding, men gæstfri, glad ved alt godt, sindig, retfærdig, from, afholdende; han skal holde fast ved det troværdige ord i overensstemmelse med læren, for at han kan være dygtig til både at formane med den sunde lære og at overbevise dem, som siger imod."

Paulus opremser de dyrebare gaver, der ønskes og formaner brødrene: »Den, der uddeler almisse, skal gøre det uden bagtanke; den, som er forstander, skal være det med iver; den, som øver barmhjertighed, skal gøre det med glæde. Kærligheden skal være oprigtig; afsky det onde, hold jer til det gode; vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed! Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; (693) tjen Herren; vær glade i håbet, *tålmodige* i trængselen, udholdende i bønnen! Vær med til at hjælpe de hellige, når de er i trang.« »Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.« Her en klog og fuldstændig sikker investering; her er gode gerninger nærmere forklaret og anbefalet som vore fremgangsmåder og for din fremgangsmåde. Her er der et udbytte som er af værdi. Her vil der ikke være fare for fiasko. Skatte vil blive sikret i himlen, en stadig ophobning, som vil give investoren en ret til evigt liv. Og når hans liv her skal afslutte og undersøgelsesdommen ender, kan han få evigt liv.

Bror B, du holder ikke af at hjælpe folk i trang, du undgår byrder. Du føler at det er et pålagt arbejde at hjælpe de hellige og se til deres behov og at alt hvad du gør i den retning er forgæves. Læs venligst de førnævnte skriftsteder og måtte Gud give dig forståelse og dømmekraft, er min alvorlige bøn. Som en familie behøver du at opelske venlighed og at være mindre selvcentreret. Bryd dig om at indbyde Guds folk til dit hus og, som anledning byder sig, del gladeligt det med dem, som Herren har gjort for sine tjenere. Giv ikke modstræbende disse små tjenester. Idet du gør disse ting for Kristi disciple, går du det også for ham; netop sådan som du under Guds hellige deres fornødenheder, sådan under du Jesus det samme.

Helsereformen er væsentlig for jer begge. Søster B har været bagud i dette gode arbejde og har ladet en modstand rejse sig, selv om hun ikke vidste hvad hun var imod. Hun har modvirket Guds råd til hendes egen sjæl. Umådeholden appetit har ført svaghed og sygdomme med sig og svækket den moralske styrke og gjort hende uegnet til at fatte de evige sandheder, (694) værdien i forsoningslæren, som er væsentlig for frelse. Søster B elsker denne verden. Hun har ikke, i sin hengivenhed, adskilt sig fra denne verden og givet sig selv uforbeholdent til Gud, som han kræver det. Han vil ikke godtage et halvt offer. *Alt, alt, alt*, er Guds og vi er pålagt at yde tjeneste fuldt ud. Paulus siger: »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende [ikke døende], helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Hvilket et privilegium, som er os givet, til at afprøve for os selv, forsøgsvis,

Herrens sind og hans vilje mod os. Pris hans dyrebare navn for denne vidunderlige gave! Jeg er blevet vist at søster B's greb må brydes fra denne verden før hun kan have rigtigt og sikkert tag i den bedre verden.

Bror B, du bør bevæge dig med omhu og holde selvet nede; vær tålmodig, sagtmodig og beskeden. En sagtmodig og rolig ånd er i Guds øjne af stor værdi. Du bør værne om det som Gud regner for dyrebart. Et arbejde må udføres af jer begge, før I kan møde Guds målestok. Arbejd medens dagen varer ved, for natten komme hvor ingen kan arbejde. Stå selv i det klare lys, så kan I lade jeres lys skinne så andre, der ser jeres gode gerninger, vil blive ledt til at forherlige jeres himmelske Fader.
Greenville, Michigan, 23.jan. 1868.

Forståelse i hjemmet

Kære bror og søster C: Jeres sager er kommet til mig i syner. Idet jeg ser jeres levemåde, viser de sig at være en forfærdelig fejltagelse. Bror C, du har ikke en glad natur. Og når du ikke selv er glad, vil du ikke kunne (695) gøre andre glade. Du har ikke opelsket hengivenhed, ømhed og kærlighed. Din kone har længes efter forståelse i hele sit ægteskab. Dit ægteskab har været ligesom en ørken - med ganske få grønne pletter at se tilbage på med glade minder. Det behøvede ikke at være sådan.

[Kærligheden vil dø dersom den ikke får lov til at udfolde sig i ord og handlinger, på samme måde som ilden ikke kan holdes ved lige uden brænde. Du, bror C, har altid følt at det var under din værdighed at vise ømhed ved venlige handlinger og ved at benytte alle anledninger til at give udtryk for hengivne følelser i ord og kærlig omtanke. Dine følelser er ustabile, du er alt for meget afhængig af ydre forhold.] Du har ikke følt, at det er forkert og til Guds mishag, at lade dine tanker blive helt optaget af verden og således bringe din verdslige forvirring ind i din familie og således lade fjenden være i jeres hjem. Det er meget let for dig at åbne døren sådan, men du vil finde ud af at det ikke er så let at lukke den igen; det vil være meget svært at vende sig væk fra fjenden, når du engang har bragt ham ind. [Når du er færdig med dagens arbejde, skal du glemme alle problemer og ærgrelser. I familiekredsen bør hele dit væsen være præget af tillid, ømhed og kærlighed. Det er lange bedre end at bruge penge til lægebehandling eller medicin til din kone. Det er helse for kroppen og styrke for sindet. I har levet et ynkeligt liv. Og I er begge skyld i at det er blevet sådan. Gud bliver ikke æret ved sådanne ulykkelige tilstande, som skyldes mangel på selvkontrol.

Du lader urigtige følelser herske over dig. Du tror det er under din værdighed, bror C, at vise kærlighed, at bruge venlige og hengivne ord. Du tror det er unødvendigt og tegn på svaghed. I stedet er dine ord præget af gnavenhed, misfornøjelse, strid og dømmesyge.] Regner du disse ting for at være mandige og ædle? som en fremstilling af den stærkere side af dit køn? Hvordan du end (696) ser på det, ser Gud på det med mishag og skriver den i sin bog. Engle flygter væk, hvor disharmoniske ord udveksles, hvor taknemmelighed er næsten som fremmed i hjertet og kritiserende læber ligesom sorte kugler fra læberne, sætter pletter på klæderne og smudser den kristne karakter. [*Det kristne hjem* side 83]

Da du giftede dig med din kone, elskede hun dig. Hun var meget sensibel og alligevel samvittighedsfuld over for dig og havde selv modet. Hendes helbred behøvede ikke at blive til det, det er. Men din strenge barskhed gjorde dig til et isbjerg, der fryser kærlighedens og hengivenhedens strømme til. Din uvenlige kritik har været som en trøstesløs regn på en følsom plante. Den har gjort den kold og har næsten udslettet plantens liv. Din kærlighed til denne verden slider din karakters gode træk, væk. Din kone har andre anlæg og er mere ædelmodig. Men når hun, endda i det små, har udvist sine ædelmodige instinkter, har du følt et tilbageslag og har kritiseret hende. Du føjer dig med en nøjeregnethed og vrede. Du får din kone til at føle at hun er en belastning, en byrde og at hun ingen ret har, til at udvise sin ædelmodighed på din bekostning. Alle disse ting er af en sådan nedslående art at hun føler håbløshed og hjælpeløshed og har ingen modstandskraft mod det, men bøjer sig efter vindens kræfter. Hendes sygdomme er nervernes smerte. Var hendes ægteskab behageligt, ville hun besidde en god portion godt helbred. Men på trods af dit ægteskabsliv har dæmonen været gæst i jeres familie og triumferet over jeres ulykke.

Brudte håb har gjort jer begge fuldstændig ynkelige. I vil ikke få nogen løn for jeres lidelse, for I har selv været årsag til den. Jeres egne ord har været ligesom dødelig gift på nerver og hjerne, på ben og muskler. I høster hvad I sår. I påskønner ikke hinandens følelser og lidelser. Gud er ikke tilfreds med den hårde, ufølsomme ånd som I har. Bror C, kærlighed til penge er roden til alt ondt. Du har elsket penge, elsket verden; du har set på (697) din kones dårligheder, som en hård og forfærdelig belastning og har ikke erkendt at det i høj grad er din fejl, at hun er syg. [Du ejer ikke de egenskaber, som kendetegner en tilfreds og stille ånd. Du lader dit eget sidde og dvæle ved indbildte vanskeligheder og behov, som ligger langt ind i fremtiden. Som følge deraf føler du dig tynget, forpint og forvirret. Det er som det brænder i dit sind og du bliver nedtrykt. Du nærer ikke kærlighed og taknemmelighed til Gud for alle de velsignelser, som din himmelske Fader har givet dig. Du lægger bare mærke til livets skyggesider. Verdens afsindighed omgiver dig, som tunge skyer af uigennemtrængelig mørke. Satan triumferer fordi du vælger det som bringer ulykke, når fred og lykke er inden for rækkevidde. *Det kristne hjem* side 83-84]

Du lytter til en prædiken; sandheden rører ved dig og de ædlere kræfter i dit sind vækkes til at kunne styre dine handlinger. Du ser hvor lidt du har ofret for Gud, hvor meget selvet er blevet bevaret og du vakler til det rigtige, når du bliver påvirket af sandheden; men når du går væk fra det dårlige under denne hellige, helliggørende og beroligende påvirkning, så har du den ikke i *dit eget* hjerte og falder snart i denne samme ufrugtbare og ikke?milde følelsestilstand. Arbejd, arbejd, du må arbejde; hjerne, ben og muskler er belastet til det yderste for at få vinding, som din indbildning fortæller at du må få, ellers vil trange kår og sult være din lod. Dette er et af Satans bedrag, en af hans listige snarer, der leder dig til evig fortabelse. »Hver dag har nok i sin plage.« Men du laver for dig selv en trængselstid, forud.

Du har ikke tro og kærlighed og tillid til Gud. Hvis du havde dette, ville du stole på ham. Du bekymrer dig om dig selv, ud af Kristi arme, frygter at han ikke vil bekymre sig for dig. Sundheden er ofret. Gud er ikke herliggjort i dit legeme og i din ånd, som er hans. Der er ikke en liflig, glad påvirkning i hjemmet der formildner og modvirker det onde, som behersker din natur. Dit sinds høje og ædle kræfter er overvældet af lavere organer; din karakters onde træk udvikles.

Du er selvisk, fordringsfuld og hoven. Sådan burde det ikke være. Din frelse er afhængig af, om du handler af princip - tjener Gud ud af princip, ikke af følelser, ikke af impulser. Gud vil hjælpe dig når du mærker dit behov for hjælp og går til arbejdet med fasthed og stoler på ham af hele dit hjerte. Du er ofte modløs uden grund. Du lader følelser komme der er nær på had. Dine sympatier og antipatier er stærke. Disse må du beherske. Hav styr på tungen. »Hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til også at holde hele sit legeme i tømme.« Hjælpen er blevet lagt på Ham der er mægtig. Han vil være din styrke og støtte, din fortrop og bagtrop.

Hvilke forberedelser gør du for det bedre liv? Det er Satan, som får dig til at tro at alle dine kræfter må bruges på at klare sig i denne verden. Du frygter og bæver for fremtiden i dette liv, skønt du glemmer fremtiden, det evige liv. Hvor er iveren, alvoren, nidkærheden, hvis du ikke gør et nederlag og udholder et stort tab dér? At miste en smugle af denne verden er en frygtelig katastrofe for dig, som vil koste dit liv. Men tanken med at miste himlen fremkalder ikke den halve frygt. Til trods dine omhyggelige anstrengelser for at redde dette liv, er du dog i fare for at miste evigt liv. Du kan ikke tillade dig at miste himlen, miste evigt liv og miste den evige herlighedsvægt. Du kan ikke tillade dig at miste alle disse rigdomme og denne overordentlig dyrebare og umådelige lykke. Hvorfor handler du ikke, som en forstandig mand og er ligeså alvorlig, ligeså nidkær og ligeså udholdende i dine bestræbelser for det bedre liv, den udødelige krone, de evige

uforgængelige rigdomme, som du er for dette fattige, elendige liv og disse ringe forgængelige, jordiske rigdomme?

Dit hjerte er ved dine jordiske rigdomme, derfor har du intet hjerte for det himmelske. Disse fattige ting som kan ses - de jordiske - fordunkler herligheden af det himmelske. Hvor dine rigdomme er, der vil dit hjerte også være. Dine ord (699) vil angive, dine handlinger vil vise, hvor dine rigdomme er. Hvis de er i denne verden, den lille jordiske vinding, vil din iver kunne vises i den retning. Hvis du stræber efter udødelig arv med en alvor, energi og iver der står i rimeligt forhold til dets værdi, så vil du blive en reel kandidat til evigt liv og herlighedens arving. Du behøver en ny omvendelse hver dag. Dø dagligt i selvet, hold din tunge i tømmerne, hav styr på dine ord, hold op med at knurre og klage, lad ikke et kritisk ord komme ud af dine læber. Hvis dette kræver store anstrengelser, så gør det; ved at gøre sådan vil du få det tilbage.

Dit liv er nu i ulykke og fuld af bange anelser. Mørke billeder dukker op for dig; mørk vantro har omgivet dig. Ved at tage side for den vantro er du blevet mørkere og mørkere; du er tilfreds med at dvæle ved de ubehagelige ting. Hvis andre prøver at tale med håb, presser du enhver følelse af håb ud, ved at tale hårdere og strengere. Ved dine prøvelser og lidelser får altid din hustru til den sjæls?oprivende tanke, at du betragter hende som en byrde på grund af hendes sygdom. Hvis du elsker mørket og fortvivles, taler om det, dvæler ved det og opriver din sjæl ved at fremmane alt i din indbildning, kan du få dig selv til at knurre imod din familie og mod Gud og gøre dit eget hjerte som en mark, som ilden løber hen over og ødelægger al vegetation og efterlader det tørt, sort og kruset.

Du har en sygelig indbildning og fortjener medlidenhed. Alligevel kan ingen hjælpe dig så godt som du selv kan. Hvis du ønsker tro, så tal om tro; tal forhåbningsfuldt og muntert. Måtte Gud hjælpe dig til at se din syndige fremgangsmåde. Du behøver hjælp i denne sag, hjælpen fra din datter og din kone. Hvis du lader Satan at styre de tanker du har gjort dig, vil du være et særligt mål han benytter sig af og han vil ødelægge din egen sjæl og din families lykke. Hvilken frygtelig påvirkning har din datter ikke fået! Moderen, som ikke har fået kærlighed og (700) forståelse fra dig, har samlet sin hengivenhed om datteren og har forgudet hende. Hun er blevet et forkælet og næsten ødelagt barn på grund af uforstandig hengivenhed. Hendes opdragelse er sørgelig forsømt. Var hun blevet belært i de huslige pligter, lært at bære sin del af familiens byrder, ville hun nu være mere sund og lykkelig. Det er enhver moders pligt at lære sine børn, at gøre deres del i livet, at dele hendes byrder og ikke være ubrugelige maskiner.

Din datters helbred ville være bedre hvis hun var opdraget til fysisk arbejde. Hendes muskler og nerver er svage, slappe og matte. Hvordan kan de være anderledes, når de ikke har været brugt? Dette barn har kun lidt udholdenhedsstyrke. En lille smugle fysisk arbejde gør hende træt og bringer helbredet i fare. Der er ingen elasticitet i muskler og nerver. Hendes fysiske kræfter har ligget så længe ubrugte hen at hun er næsten unyttig. Forfejlede moder! ved du ikke at når du giver din datter så mange anledninger til at lære videnskab og ikke uddanner hende til nyttigt husarbejde, gør du hende stor skade? Dette arbejde kunne have hærdnet hendes legmsbeskaffenhed og forbedret hendes helbred. I stedet for at denne ømhed kunne være en velsignelse, så er det en forfærdelig forbandelse. Var familiens byrder fordelt med datteren, ville moderen ikke have overanstrengt sig og kunne have sparet sig selv for megen lidelse og have gavnet datteren hele tiden. Nu kan hun ikke begynde at arbejde med det hele og bære de byrder som én af hendes alder skulle bære, men hun kan optræne sig selv til at udføre fysisk arbejde i en meget større udstrækning end hun før har gjort i sit liv.

Søster C har en sygelig indbildning. Hun har udelukket sig selv fra luften, indtil hun ikke længere kan holde det ud uden at få besvær. Rummets temperatur er meget skadelig for sundheden. Hendes kredsløb er hæmmet. Hun har været så meget i den varme luft (701) at hun ikke kan tåle at blive udsat for ridetur udendørs, uden der skal gøres en forandring. Hendes ringe helbred skyldes i nogen grad at luften er holdt ude og hun er blevet så ømfindig at hun ikke kan få frisk luft uden hun bliver syg. Hvis hun fortsætter med at give frit løb for denne sygelig indbildning, vil hun næsten ikke kunne indånde luften. Hun burde have vinduerne trukket ned i hendes rom hele dagen og så vil der blive en god ventilation. Gud er ikke behaget ved at hun sådan sætter sit liv i fare. Det er unødvendigt. Hun er blevet sart, ved at give efter for sygelige tanker. Luft behøver hun, luft må hun have. Hun ødelægger ikke bare sin egen sundhed, men hendes mands og hende datters og alles som besøger hende. Luften i hendes værelse er absolut uren og dødelig; ingen kan vænne sig til en sådan atmosfære og samtidig være sund. Hun har forkælet sig selv i dette, indtil hun ikke kan besøge sine brødres hjem uden at få det koldt. For hendes egen skyld og for deres skyld, som er omkring hende, må hun ændre på dette; hun burde vænne sig til den friske luft, få lidt mere hver dag, indtil hun kan indånde den rene livgivende luft, uden at tage skade. Hudens overflade er næsten død, fordi den ikke har nogen luft at indånde. De millionvis små munde er lukket, fordi de er tilstoppet af organismens urenheder og af mangel på luft. Det må være en forudsætning at være udendørs, lade rigelig frisk luft komme ind, hele dagen. Lad den komme gradvis ind, skift lidt efter lidt. I en uge kan hun have vinduet syv til ti centimeter nede dag og nat.

Lunger og lever er syge fordi hun frarøver sig selv sund luft. Luft er en gratis velsignelse fra himlen, beregnet til at sætte organismen gang. Uden denne, vil organismen fyldes med sygdomme og blive passiv, træt og mat. Alligevel har du i nogle år levet med en meget begrænset mængde frisk luft. Ved at leve sådan, trækker din kone andre ind i den samme forgiftede atmosfære som hun selv er i. Ingen af jer kan have (702) klare, uomtågede hjerner, når I indånder en forgiftet atmosfære. Søster C er bange for at bevæge sig ud, fordi hun mærker en ændring i luften og bliver forkølet. Hun kan komme i meget bedre sund tilstand, hvis hun behandler sig selv rigtigt. To gange om ugen burde hun tage et almindeligt bad, så koldt som muligt, lidt koldere hver gang, indtil huden er forstærket.

Hun behøver ikke at blive ved som gør, nemlig altid syg, hvis I alle, som familie, vil give agt på den undervisning der er givet af Herren. »Den, som vil elske livet og se lykkelige dage, skal holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale svig; skal vende sig fra ondt og gøre godt; skal søge fred og jage efter den! Thi Herrens øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.« Et tilfreds sindelag, en glad ånd, er sundhed for legemet og styrke for sjælen. Intet andet er større årsag til sygdom end depression, tungsind og sørgmodighed. Mental depression er forfærdeligt. I lider alle sammen af det. Datteren har faderens irritabelhed; og påvirker så den ophedede luft, frarøvet al livskraft, den følsomme hjerne. Lungerne trækker sig sammen og leveren bliver passiv.

Luft, luft, himlens gode velsignelse, som alle skal have, vil velsigne dig med dets styrkende indflydelse, hvis du ikke vil nægte dets adgang. Byd den ind, opelsk en kærlighed for den og den vil vise sig at være en dyrebar formildning for nerverne. Luft må hele tiden var i bevægelse for at holdes ren. [Ren, frisk luft får blodet til at cirkulere normalt i hele kroppen. Den friske luft opliver kroppen og gør den stærkere og sundere og på samtidig øver den en afgjort god indflydelse på sindets ligevægt og renhed. Den friske luft skærper appetitten, påskynder fordøjelsen og gør søvnen sund og sød. *Råd og vink* side 83]

Følgevirkningerne af at være i et tæt og dårligt ventileret lokale er disse: Organismen bliver svag og usund, (703) kredsløbet hæmmes, blodet bevæger sig trægt gennem organismen, fordi den ikke er renset og oplivet af himlens rene og styrkende luft. Tankerne bliver nedtrykt og formørkede, når hele organismen er afkræftet; og feber og andre akutte sygdomme, kan lettere udvikles. Jeres omhyggelige udelukkelse af udendørs luft og frygt for fri udluftning, lader jer indånde fordærvet og usund luft, som er udåndet af deres lunger som er i værelset og som er giftig og uegnet for livets opretholdelse. Kroppen bliver mat, huden bliver gustengul, fordøjelsen er hæmmet og organismen er særlig følsom over for kuldepåvirkning. En ganske lille udsættelse fremkalder alvorlige sygdomme. Stor forsigtighed bør udvises for ikke at sidde i træk eller i et koldt værelse når man er svag, eller når man sveder. I bør vænne jer til luften sådan at det ikke er nødvendigt at have en temperatur højere end atten grader (Celsius).

I kan være en lykkelig familie hvis I vil gøre det som Gud har sat jer til at gøre og har påbudt jer som en pligt. Men Herren vil ikke gøre det for jer, som han har pålagt jer at gøre. Bror C fortjener medlidenhed. Han

har i lang tid følt sig ulykkelig over at livet har været ham en byrde. Sådan behøver det ikke at være. Hans indbildning er sygelig og han har så længe holdt sine øjne på det mørke billede, at hvis han møder modgang eller skuffelse, forestiller han sig at alt bliver ødelagt, at han vil komme i nød, at alt er imod ham, at han har det sværest af alle; og således vil hans liv blive ulykkeligt. Jo mere han tænker sådan, jo mere forfærdeligt gør han det for sig selv og for dem omkring ham. Han har ingen grund til at føle som han gør; det hele er Satans værk. Han må ikke lade fjeden styre sit sind. Han bør vende sig bort fra det mørke og dystre billede af den elskede Frelser, himlens herlighed og den rige arv som er beredt alle, som ydmyger sig og er lydige og som har taknemmelig hjerter og bindende tro på Guds løfter. Dette vil koste ham anstrengelser, en kamp, men den må udkæmpes. (704) Din nuværende lykke og din fremtidige, evige lykke er afhængig af dig, om du bereder dit sind på glædelige ting, ser væk fra det mørke billede, som er indbildt og hen til de fordele som Gud har strøet på din stivej og ud over disse: de usynlige og evige.

Du tilhører en familie, som har et dårligt afbalanceret, formørket og nedtrykt sindelag, og er påvirket af omgivelserne og let modtagelige over for påvirkninger. Medmindre du opelsker en glad, lykkelig og taknemmelig sindsstemning, vil Satan tilsidst lede dig som fange efter hans vilje. Du kan være en hjælp for menigheden hvor du bor, hvis du vil adlyde Herrens undervisning og ikke handle efter følelser, men blive styret af principper. Lad aldrig kritik komme ud af dine læber, for det er som trøstesløs regn for dem omkring dig. Lad glade, lykkelige, elskende ord falde fra dine læber.

Bror C, din organisme er ikke den bedste for dine åndelige fremskridt, alligevel kan Guds nåde gøre meget for at rette manglerne i din karakter og styrke og mere fuldtud udvikle de åndelige kræfter som nu er svage og behøver styrke. Ved dette vil du få disse lavere egenskaber, som har overmandet de højere, under kontrol. Du er ligesom en mand hvis følelser er stivnet. Du behøver at have sandheden til at tage vare på dig og gøre en gennemgribende fornyelse i dit liv. »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Dette er hvad du behøver og hvad du må erfare - forvandlingen i hvilken en helligelse ved sandheden vil påvirke dig.

[Tror du, at alle tings ende er nær og at begivenhederne i denne jords historie hurtigt er ved at afsluttes? Vis så din tro i dine gerninger! En mand vil vise al den tro, han har. Nogle mener, at de har en god portion tro, men hvis de har nogen tro, så er den død, for den bliver ikke bevist i gerninger. (705) »Troen, hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død.« Kun få er i besiddelse af den sande tro, som er virksom i kærlighed og renser sjælen. Men alle, som agtes værdig til det evige liv, må være moralsk skikkede til det. »I elskede, nu er vi Guds børn og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.« Dette er, hvad du har at gøre,] og du har ikke så meget tid, hvis du skal involvere dig med hele din sjæl.

[Du må havde den erfaring, hvor selvet dør og du lever for Gud. »Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd.« Selvet skal ikke føjes. Stolthed, egenkærlighed, havesyge, begærlighed, kærlighed til verden, had, mistænksomhed, skinsyge, ond mistanke - alt skal undertrykkes og ofres for bestandig. Når Kristus kommer, bliver det ikke for at rette på disse synder og gøre dig moralsk skikket for himmelen. Denne beredelse må være gjort, før han kommer. Vi bør tænke på, grunde over og alvorligt spørge: Hvad skal vi gøre for at blive frelst? Hvordan skal vort liv være for at kunne stå prøve for Gud?

Når du bliver fristet til at knurre, kritisere eller blive irriteret og du sårer dine omgivelser og dermed dig selv, oh, lad så dette dybtfølte, alvorlige, bekymrede spørgsmål opstige fra hjertedybet: Skal jeg stå dadelfri for Guds trone? Kun de dadelfri vil stå der. Ingen bliver forvandlet til himmelen, når deres hjerter er fyldt med verdens skarn. Enhver fejl i ved den moralske karakter, må først rettes, enhver plet fjernet med Kristi rensende blod og alle de stygge, uelskværdige karaktertræk besejret. *Herren Kommer* 19. feb]

Hvor lang tid har du tænkt det skal tage for dig, at blive beredt til (706) indførelse i de himmelske engles fællesskab i herlighed? I den tilstand som du og din familie er i nu, ville hele himlen blive spoleret hvis I blev ført ind i den. Jeres arbejde må gøres her. Denne jord er beredelssested. I har ikke et øjeblik at miste. I himlen er alt harmoni, fred og kærlighed. Ingen disharmoni, ingen strid, ingen kritik, ingen uvenlige ord, ingen rynkede pander, ingen skænderi vil der være der; og ingen som har nogen af disse, så destruktiv for fred og lykke, ting, kan blive indført der. Tænk på at være rig på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så du kan gribe det virkelige liv.

Læg din knurren over dette usle liv til side, men lad din sjæls byrde være, hvordan man sikrer sig et bedre end dette, en ret til de boliger, der er beredt for dem, som er sande og trofaste til enden. Hvis du gør en fejltagelse i dette er alt tabt. Hvis du helliger din livstid til at sikre dig jordiske rigdomme og mister de himmelske, vil du finde at du har gjort et frygteligt fejlgreb. Du kan ikke have begge verdener. »Hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl. Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?« Den inspirerede Paulus siger: »Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlig for os, som ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige var kun til en tid, de usynlige var evigt.

I disse trængsler skal Guds arbejdere fjerne urenhederne, sygdomme og ujævnhederne fra vor karakter og gøre os egnede til at være sammen med rene, himmelske engle i herlighed. Men når vi gennemgår disse trængsler, når lidelsens ild tænder op om os, må vi ikke holde øje med den ild der ses, men lade troens øje være fæstnet på de usynlige ting, den evige arv, det udødelige liv, den evige herligheds vægt; (707) og medens vi gør dette vil ilden ikke fortære os, men kun fjerne slaggerne og vil skal komme frem syv gange renere, bærende på det guddommelige aftryk.
Greenville, Michigan, 7.Marts, 1868.

Mandens ståsted

Kære bror og søster D: Da jeg talte ved mødet søndag eftermiddag, kunne jeg næsten ikke lade være med at nævne jeres navne og fortælle om nogle ting, som er blevet vist mig. Jeg så at bror D ikke kunne bestride den opgave i sin familie, som Gud havde overladt ham. Søster D tager ledelsen; hun har en stærk vilje, som ikke er blevet undertrykt, som Gud kræver det; og for at behage sin hustru så hun ikke bliver fortvivlet, har bror D givet efter for hende. Hendes meninger har styret ham og han har ikke været en fri mand i årevis.

Da bror D første gang involverede sig i at undervise i sandheden, var han i sine egne øjne lille og Gud brugte ham som et redskab. Men jeg så at han ind i mellem ikke havde ydmyget sig for selv under Guds hånd. Han har stolet på sin egen klogskab og svage dømmekraft og Satan har udnyttet ham. I stedet for at stole på Gud alene og holde sig til hans styrke, har han fået sin egen dømmekraft fordærvet af sin hustrus påvirkning. Hun har kunnet se, høre og forstå alt hvad der foregik omkring hende. Havde hun en helliggjort dømmekraft og himmelsk klogskab, så ville hun se gennem helliggjorte øjne og høre gennem helliggjorte ører. Hun kunne have gjort en forstandig brug af hendes øjne og ører. Hun gjorde det ikke. »Hvo er blind, om ikke min tjener og døv som budet, jeg sendte? Gud ønsker ikke at vi skal høre alt hvad der kan høres, eller at se alt hvad der kan ses. Det er en stor velsignelse at lukke ørerne, så vi ikke hører og øjne, som vi ikke ser. Den største bekymring burde være at have klart øjesyn til at se vor egen ufuldkommenhed og et kvikt (708) øre til at opfange al den manglende irettesættelse og belæring, så du ikke lader den glide forbi din opmærksomhed og bliver en glemsom lytter og ikke værkets gører.

Bror D, nogle gange har dit arbejde ikke været så klogt og heldigt styret som tidligere. Din handlemåde har ikke haft Guds aftryk. Din kone har styret dine timelige anliggender og båret byrder, som er for tunge for hende at løfte, medens du var fraværende. Dette har vækket

din sympati og har en tendens til at fordreje din dømmekraft, så at du har vurderet hendes evner alt for højt, på grund af hendes evne til at lede dine timelige anliggender. Satan har været på vagt efter at få så meget så muligt ud af din tillid til din kone. Han har til hensigt at hæmme jer og ødelægge jer begge. I vid omfang har du bortkastet din forvaltning over på din hustru. Dette er forkert; hun vil bære alle de ansvar hun kan, uden at bære det som kommer på dig og for hvilket Gud kræver dig til regnskab for.

Søster D er blevet bedraget i nogle ting. Hun har troet at Gud, i en særlig forstand, har belært hende og I begge har handlet og troet derefter. Den dømmekraft som hun har troet hun har haft i en særlig forstand, er fjendens bedrag. Hun er fra naturens side kvik til at se, kvik til at forstå, kvik til at regne det ud og er af en stærk følsom natur. Satan har udnyttet disse karaktertræk og har ledet jer begge på vildspor. Bror D, du har været en slave i en ganske lang tid. Meget af det, som søster D har troet, var skarpsindighed har været skinsyge. Hun har været tilbøjelig til at betragte alt med skinsyge øjne, til at være fordægtig, til at tænke ondt og nære mistillid til næsten alt. Dette forårsager et ulykkeligt sind, modløshed og tvivl, hvor tro og tillid burde eksistere. Disse uheldige karaktertræk vender hendes tanker (709) ned på en mørk bane, hvor hun føjer sig med en forudanelse af ondt, medens et overfølsomt temperament får hende til at tro at hun forsømmer, ringeagter og skader noget som ikke eksisterer. Alle disse ting står i vejen for den åndelige vækst hos jer begge og påvirker andre, i det omfang I er tilknyttet Guds arbejde og sag. Disse uheldige karaktertræk, som er stærke og viljefase, må rettes og fornyes, ellers vil de til sidst få jer begge til at lide skibbrud i jeres tro.

Bror D, du har en pligt at gå frem. Overtag den forvaltning, som du har afstået og tag i gudsfrygt, plads som din families hoved. Du må rystes væk fra din hustrus indflydelse og stole mere på Gud og vent på at han vil lede dig. Gud har ikke undervist søster D på en særlig måde, eller givet hende lys til at lære andre deres pligt. Hverken du eller din kone besidder det embede som Gud har til dig, så længe tingene er som de er nu. Du vil aldrig blive grundfæstet, styrket og afklaret, før du lader din hustru tage den stilling en hustru bør. Selv om hun har sin rette plads, respekter sin dømmekraft, rådfører dig med hende i dine planer så vær meget forsigtig med at tage det for givet at hendes dømmekraft er ligesom Guds dømmekraft. Rådfør dig med dine brødre, hvem Gud finder egnet til at bære arbejdets byrder. Har du således rådført dig med dem, hvis råd du burde have søgt, ville du ikke have begået så stor en fejl, en så sørgelig bommert, som du gjorde i E's tilfælde. Der led Guds sag skade. Din kone troede at hun havde lys i den sag; men hendes indtryk var ikke fra Gud, men fra fjenden, fordi han så at du kunne blive påvirket i den retning. Du stoler så fuldt og helt på din kones dømmekraft, at det er i strid med himlens orden. Satan havde på den måde tænkt sig (710) at afskære dig i stort mål, fra påvirkningen af dine medarbejdere og dine brødre i almindelighed.

Du har haft trængsler, som du ikke ville have haft hvis du ikke havde betragtet din hustru i en stilling, som Gud ikke har sat hende i. Du har for megen ubetinget tillid til hendes dømmekraft og klogskab. Hun er ikke blevet helliget til Gud, så er hendes dømmekraft heller ikke helliget. Hun er ikke en lykkelig kvinde og den ulykke, som hendes sind har været udsat for, har skadet hende på den fysiske og åndelige sundhed. Satan har tænkt sig at gøre jer usikre og få jeres brødre til at miste tilliden til jer. Satan forsøger at styrte jer ned. Først når Gud kalder din kone til at lære sandheden, så bør du da støtte dig til hendes råd og anvisninger og have tillid til hendes belæring. Gud må give jer begge, som har lige meget interesse og helligelse for arbejdet, en lige stor evne til at gøre en god del i det alvorlige sjælevindende arbejde. Hendes store opgave var at nøje at forvise sig om sit kald, afstå fra at se på andre og nu begynde arbejdet ved at være årvågen med sig selv. Hun bør søge at velsigne andre ved hendes gudfrygtige eksempel, hendes venlighed, mod, tapperhed, tro, håbefuldhed, glæde, i den fuldstændige tillid til Gud, som vil føre til helligelse gennem sandheden. Hun må have en fuldstændig overensstemmelse til Guds vilje. Kristus siger til hende: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og profeterne."

Det ovennævnte er skrevet i Mount Pleasant, Iowa den 4.oktober, 1867. Jeg kunne ikke få tid til at afslutte vidnesbyrdet og kopiere det, så jeg lagde det til side og fandt ikke tid til af afslutte det før jeg vendte tilbage fra øststaterne til Greenville, Michigan, hvor jeg tog fat i det, den 30.januar 1868.

Kære bror og søster D: I skulle have haft dette for lang tid siden, men vort arbejde har været så omfattende at jeg ikke havde mulighed for at finde tid til at skrive. Alle sted som vi besøgte kom mange af de ting frem som jeg er blevet vist i de forskellige tilfælde og jeg har skrevet det ned under mødet, endda medens min mand prædikede.

Synet blev givet til mig for omkring to år siden. Fjenden forhindrede mig, på alle måder han kunne, at holde sjæle væk fra det lys som Gud havde givet mig til dem. Først var min mands tilfælde så forvirrende og bedrøvende, at jeg ikke kunne skrive. Så blev jeg modarbejdet af mine brødre hvilket holdt mig i en bedrøvet og pinagtig tilstand og gjorde mig uarbejdsdygtig på enhver måde. Da vi begyndte at rejse sidste sommer, begyndte jeg at skrive, men vi har rejst så hurtigt fra sted til sted at alt hvad vi kunne var at deltage i møderne. Der var meget arbejde der skulle udføres. Jeg praktiserede at stå op klokken fire om morgnen, for at tage vare om mine skriverier. Alligevel blev der uafbrudt og spændende arbejde under mødet så at hjernen belastes og jeg ikke kunne skrive, mit hoved var så træt.

Jeg beklager at I ikke kunne få en tid før, men måtte Gud alligevel gøre det til en velsignelse for jer, er min stille bøn. Du, kære bror, kan have set disse ting og rettet dem, der ligger før. I sidste ende håber jeg dette. Du og din hustru har vor forståelse og bønner. Vi har en interesse for hende og dig selv. Hendes sjæl er dyrebar. Vi beder hende indstændigt i Kristi sted, om at søge efter en ydmyg og stille ånd, som i Guds øjne er af stor pris. En engel viste mig hen til søster D og gentog disse ord: »Alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!« Her er den sunde tankegang for et sind at følge. Når (712) den går hen i en anden løbebane så, bring den tilbage. Oplær den til kun at dvæle ved de ting, som bringer fred og kærlighed.
Dette betror jeg jer og håber og beder for at Gud må velsigne det for jer og at I begge må opnå duelighed til at regnes værdige for evigt liv.

Appendiks

For at bedre forstå forholdene der følger med de givne vidnesbyrd, er de efterfølgende noter blevet udarbejdet af Ellen G. White udgivelsernes betroede medarbejdere.

Side 116 "Tidspunktet at begynde sabbaten på" - I en periode på omkring ti år har sabbatsholdende adventister helligholdt sabbaten fra kl 6 om aftnen fredag til kl 6 om aftnen lørdag. Ældre Josef Bates har i sit første blad på det fjerde buds sabbats uafhændelighed, udgivet i 1846, givet grunde for det skrifstedsmæssige grundlag for overholdelse af sabbaten på den måde. Han citerer lignelsen om arbejderne i vingården, den sidste gruppe som blev kaldt på den "ellevte time" på dagen og har kun arbejdet i en time. Regning blev gjort med dem »da det var blevet aftnen«. Mattæus 20,6.8.12. I sammenligning med Kristi spørgsmål »er der ikke tolv timer på en dag?« fremførte han at "aften" begyndte ved den tolvte time, eller klokken seks i lyset af ækvatorial tid eller begyndelsen af det hellige år. Med respekt for hans år og erfaring og hans guddommelige liv kan det have været hovedårsagen til at acceptere hans konklusioner uden nærmere undersøgelse.

I det tiden skred frem og budskabet spredes, stillede et større antal sabbatsholdere spørgsmål ved denne praksis og forsvarede solnedgangen for beregnelsen af sabbatens begyndelse. En grundig bibelundersøgelse af det spørgsmål blev gjort af ældre J.N.Andrews, som skrev et blad der fremlagde de bibelske begrundelser til fordel for solnedgangstidspunktet. Bladet blev lagt frem og diskuteret om sabbaten den 17.november 1855, ved konferensen i Battle Creek, Michigan, med det resultat at næsten, men kun næsten, alle

tilstedeværende var overbevist om at ældre Andrews' konklusion var rigtig. Fremstillingen af dette emne til søster White i dette syn, blev givet to dage senere, gav svar på spørgsmål som stadig var hos nogle og førte til enighed blandt de troende. Som bemærkning til denne oplevelse, der illustrer synernes funktion for at bekræfte slutninger ud fra bibelstudium fremfor at indføre ny lære, skrev James White senere:

Spørgsmålet vil uvægerligt komme: Hvis synerne gives for at rette de fejlende, hvorfor så hun så ikke vildfarelsen for kl 6, tiden? Jeg har altid været taknemmelig for at Gud har rettet det fejlagtige syn på hans gode tid og tillader ikke en uheldig deling blandt os på dette punkt. Men, kære læser, Herrens arbejde på dette punkt stemmer fuldstændig overens med det rigtige standpunkt overfor åndelige gaver. Det viser sig ikke at være Herrens ønske at lære hans folk ved Åndens gaver på bibelspørgsmål, før hans tjenere har ransaget flittigt ordet. Når dette gøres med det formål at finde tidspunktet for at begynde sabbaten på og det meste er grundfæstet og nogle var i fare for ikke at være overens (714) med legemet på dette emne, så, ja så, var tidspunktet for Gud til at vise sin godhed ved manifestation af hans ånds gaver fuldbyrdet i dets gode arbejde. Review and Herald, 25.Feb, 1868.

side 116, 117, 122, 123, "Messenger selskabet" Om sommeren 1854 viste der sig den første utilfredshed eller frafald, blandt sabbatsholdene adventister. To mennesker som havde forkyndt budskabet blev irettesat gennem profetiens ånd for en hård og kritisk ånd, for gerrighed og for ødselhed i brugen af de midler de fik i deres hænder. Da de blev bitre i stedet for at angre, forenede de sig med få andre i urigtig modbeskyldning mod pastorer og fruer. White og andre ledere sendte anklager mod dem. Selvom de fortsatte med at forsvare sabbatssandheden, begyndte de udgivelsen af et bagtalende skrift som de kaldte "Messenger selskabet"

De stod sammen med pastorerne Stephenson og Hall fra Wisconsin. Disse mennesker havde været førstedags adventist prædikanter, som bekendte sig til at godtage sandhederne i den tredje engels budskab, men fortsatte med at fremholde doktriner om den-kommende-tid. I følge denne teori, skulle der, i løbet af et årtusinde, være en "anden chance" for frelse. De gik ind på, hvordan de end kunne, at forkynde budskabet, uden at forsvare dette spørgsmål, hvis Review så ikke vil udgive artikler om det. Imidlertid, som det er nævnt i teksten, holdt de ikke deres løfte og var snart imod Review og dets tilhængere.

Disse "sandhedens modstandere"s løbevej var snart udløbet. Både Stephensom og Hall mistede deres grundlag. Sandhedsbudbringeren ophørte i 1857 og tidlig i 1858 berettede ældre White om dette selskab: "Ikke et ud af atten budskaber af hvilke de tidligere har pralet af var med dem frembærer nu et offentlig vidnesbyrd og ikke ét sted er det os bekendt, at de har regulære møder." - Review and Herald, 14.Januar 1858.

Side 190, Systematisk godgørenhed - I budskabets første dage, gik mennesker frem, tilskyndet af en overbevisning, for at forkynde de nyfunde sandheder. De var afhængig af støtte til deres eget arbejde eller frivillige ofringer fra troende. En sådan usikker metode, var mere eller mindre rykvis og ustadig. Første del i 1859 blev der næret et behov for en mere sikker plan og der blev studeret alvorligt på sagen. Fra dette studium, kom der en plan frem, som blev kaldt Systematisk Godgørenhed. I overensstemmelse med 1 Korinter 16,2 blev det anbefalet at der gives regelmæssigt på ugens første dag og, som det er antydet i 2.Korinter 8, 12-14, en rimelig fordeling af det finansielle ansvar. Planen opfordrede brødre til at lægge fem til femogtyve cents til side ugentlig; søstrene, fra to til ti cents; og ejendomsejerne skal give to til fem cent for hver hundrede dollars værdier.

Planen blev generelt godt modtaget og fik her (715) profetiens ånds godkendelse. Den største synd i menigheden blev udpeget til at være begærlighed. (side 194) Systematisk godgørenhed blev ikke fremstillet som fuldkommen plan, for det blev også anført at "Gud leder sit folk" i denne sag og "opdrager" dem. (side 191) I det planerne for støtte til arbejdet og prædikantvirksomheden udvidede sig, blev gavmildhedens ånd opmuntret mere og mere til et lys fra skriftsteder der afslørede tiende- og offersystemet, som vi kender det i menigheden i dag.

Side 210, Organisering - Op til år 1860 har der ikke været nogen retsgyldig eller kirkelig organisering blandt sabbatsholdende adventister. De har ikke engang optaget et navn. De omtaler sig selv som en "spredt folk", den "lille rest", eller en variation af sådanne udtryk. Nu havde ældre White meddelt gennem Review at han måtte ophøre med at påtage sig et personligt ansvar for de penge, han har lånt Review and Herald kontoret. Han gav ydermere udtryk for det håb, at tiden snart måtte komme, hvor "dette folk vil være i den situation, hvor det er nødvendigt at kunne få menigheds ejendommene forsikret, holde deres menighedshuse i en pæn stand, så de mennesker gør deres vilje og ønsker at gøre det, kan bevilge en del til udgivelsesafdelingen." Han opfordrede sine brødre til at komme med forslag til hvordan dette ønske kan gennemføres, så at "vi som et folk" kan sikre de ovennævnte fordele.

Blandt de første svar på denne efterspørgsel, var et fra bror B omtalt i denne forbindelse, hvor i han udtrykte sin overbevisning om, at det ville være forkert at indføje sig som et en religiøs organisation efter loven. Det som han fremholdt ville være "at gøre os et navn," som var det Babelstårnets bygmestres hensigter og ville "ligge ved Babylons grundvold." Hvad angår forsikringen af mødehuse, var de ikke Herrens ejendom og kunne han ikke tage vare på sine egne uden hjælp fra forsikringsselskaberne? Desuden, sagde han, dem som låner penge til kontoret, bør ikke påstå at have et gældsbevis underskrevet af en retsgyldig organisation, for "de låner det til Herren og de må stole på Herren, for det." - Review and Herald, 23.feb. 1860.

Efter megen diskussion blev den megen bekymring, for retsgyldig organisering af forlagshuset, stort set overvundet og ved en konferense afholdt i september i 1860 blev Advent Review udgivelsesselskabet dannet. Nogle få måneder senere blev navnet ændret til Syvende-dags Adventist Udgivelsesselskabet. Selv efter dette skridt, var der stadig en modstand hos nogle, mod at gå ind i menighedsorganisering og emnet fortsatte med at blive diskuteret. Imidlertid, gik det fremad, med et stort flertal for organisering, først ved organiseringen af menighederne, så konferensernes stand og, endelig i 1863, generalkonferensen.

Vidnesbyrdet om "Organisering" (side 270-272) taler om den modstand, som man kom ud for i New York staten mod denne bevægelse og om synet der blev givet om det.

(716) Side 292 - Troldmændene kunne i virkeligheden ikke få deres stave til at blive slanger. Med ved magi, hjulpet af den store bedrager, kunne de kun danne dette indtryk. Det var ud over Satans kraft, at ændre stavene til levende slanger. Det ondes fyrste, havde, som han der havde, en falden engels visdom og styrke, ikke magt til at skabe eller give liv; dette er alene Guds forret. Men alt det som var i Satans magt gjorde han, han udførte en efterligning. I menneskers øjne var disse stave forandret til slanger. Det blev de regnet for at være af Farao og hans folk. Der var intet i deres udseende, der kunne adskille dem fra slangen Moses og Aron skabte. På denne måde taler vidnesbyrdene i skriften et sprog med den samme ånd og forklarer at skriften beretter om sagen ligesom den blev vist. Se Vidnesbyrd nr 33, bd 5, side 696-698.

Side 355, "Oprøret" - På det tidspunkt hvor dette vidnesbyrd blev skrevet, tidligt i 1863, blev Syvende-dags Adventisterne konfronteret med et alvorligt problem. Nationen var i krig. Selvom de inderst inde var militærnægtere, var menighedsmedlemmernes sympati, næsten uden undtagelse, helt med regeringen i dets modstand mod slaveriet. Idet kampen skred frem, blev flere og flere kaldt til hæren. Ved hver indkaldelse blev alle distrikterne sat til at skaffe et vis antal rekrutter og når den frivillige hvervning faldt under det antal, blev der trukket navne til at rette op på de manglende. I en vis tid var det muligt at betale sig til en anden rekrut i stedet for og således fritage den hvis navn var trukket. I det der ikke var gjort forbehold for Adventistmedlemmer til militærnægter-tjenesten og havde ingen mulighed for at holde sabbat, købte sabbatsholderne, når de blev udtrukket, sig sædvanligvis til deres undtagelse. Hvis den enkelte person var ude af stand til at betale for sig selv, blev han hjulpet af en fond oprette til samme formål.

Se, eftersom flere mennesker behøvedes og en national værnepligtslov, uden sådanne fritagelser kom, blev vore brødre rådvilde overfor hvordan de skulle reagere for en sådan udtrækning, hvor de blev tvunget til at gå i hæren eller arbejde om sabbaten.

Nogle få måneder forud for udgivelsen af dette vidnesbyrd, havde ældre White udgivet en ledende artikel i Review and Herald under overskriften "Nationen", hvilken er henvist til på side 356. Han troede at regeringen var den bedste på jorden og kæmpede for en retfærdig sag. Hans bedste råd på det tidspunkt var, at blev man udtrukket "ville det være vanvid at gøre modstand," han tilføjede:

Han som vil modsætte sig indtil han bliver, ifølge militærloven, skudt ned, går så langt at han, mener vi, at påtager sig selvmodsansvar. - Review and Herald, 12.aug. 1862.

Arten af noget af den brevveksling der fulgte efter denne artikel, som er fremhævet af Mrs White, har været sådan, at det har fået ældre White til at protestere mod at faktisk forlange "Sabbatsbrud og (717) mord" som har været sat imod ham. Sådanne yderligheder blev sat i rette af Mrs White under én hånd og i den anden hånd lød et advarselsråb til dem, som kunne blive udtrukket.

I juli, 1864, blev en national værnepligtslov ændret så at §300 undtagelses klausulen blev inddraget. Der blev straks taget skridt til at sikre de unge Syvende-dags Adventist mænd de privilegier der var tilstået medlemmer af religiøse samfund, som af samvittighedsgrunde var imod at være i hæren - udpeget til militærnægtertjenesten i hospitalsopgaver eller i omsorgen for fritagede mænd. Før alvorlige problemer kom, var disse anstrengelser succesrige. I få tilfælde blev unge adventistmænd draget ind i hæren og blev overdraget til hospitalsarbejdet eller en anden militærnægtertjeneste. Hvad deres anvisning end blev til, prøvede de på at lade deres lys skinne. I adskillige måneder løb der regelmæssigt over Review and Heralds spalter en liste over kvitteringer for en soldats traktatsfond for at få litteratur til uddeling blandt mændene.

Syvende dags adventisternes erfaringer i forbindelse med borgerkrigen, ledte dem til at tage skridt der sikrede dem anerkendt status som militærnægtere, som samtidigt gjorde dem i stand til at følge de bibelske pålæg med hensyn til deres forbindelse med »de magter som er«, hvilke »er forordnet af Gud«.

Side 421, 456, Klædereformen - De klæder som normalt blev båret af kvinder i Amerika på tidspunktet dette blev skrevet (1863, 1867) på, var meget skadelig for helbredet. De var særlig dårlige på grund af deres ekstremt lange længde, taljens sammensnøring af korset og vægten af tunge skørter, som blev ophængt på hofterne. Omkring et tiår tidligere, tog nogle få kvinder af folkelig front initiativet til påtage sig en ny klædestil, som ville være fri for disse alvorlige problemer. Den nye klædestil var noget hen ad tyrkisk klædedragt, der bæres af mænd og på samme måde af kvinder. Denne bevægelse blev så populær at "klædereformens" skik og brug var, for en tid, hele året rundt.

Den amerikanske klædedragt, der her nævnes af Mrs. White, var en ændring af den tidligere stil og blev støttet af Dr. Harriet Austin fra Dansville, New York. Den kombinerede det korte skørt, der nåde omkring halvvejs fra hoften til knæet, med mandlig lignende, bukser, frakke og vest. Se beskrivelse på side 465. Den såkaldte klædereform blev i 1864 vist til Mrs. White for at være upassende for Guds folk at tilegne sig.

I 1865 appellerede Mrs. White, igennem Hvordan lever man, nr 6, til vore søstre om at påtage sig en klædestil, som var både anstændig og sund. Det næste år tog den nyligt åbnede Helsereform institution i Battle Creek skridt til at danne et mønster for klæder, som ville rette den amerikanske klædedragts ekstreme korthed eller de ultra lange og tunge klæder som man sædvanligvis bar.

I 1867 viste Vidnesbyrd nr 11 med sin første artikel, "Fornyelse i (718) klædeformen". Se siderne 456-466. Her blev klædespørgsmålet fuldt ud fornyet og flere råd blev givet. Et normgivende mønster blev anbefalet, som gav konkret udtryk for de principper som blev åbenbaret for Mrs White og blev henvist til at være "værdig for kortklædereformens navn." Ingen specielle mønstre blev afsløret for hende i synet og, da sagen på et senere tidspunkt blev diskuteret, forklarede Mrs. White:

Nogle har troet at netop det mønster, der her gives er det mønster, som alle skal antage. Sådan er det ikke. Men noget der er så simpelt som dette ville være det bedste vi kan antage os under de omstændigheder. Ingen præcis klædestil er givet mig, som den nøjagtige regel, der leder alle i deres klæder. - E.G.White brev 19,1897. citeret fra Beretningen (the story) fra vort sundhedsbudskab, side 145.

Idet årene gik, blev kvindernes dominerende klædestil ændret til det bedre og blev mere fornuftig og sund. De gamle sunde reformklæder i deres nøjagtige mønster, blev ikke længere anbefalet, men der blev altid fremført et ensartet vidnesbyrd af Mrs. White, om de fundamentale principper som skulle vejlede den kristne i den sag. Således skrev hun i 1897:

Lad vore søstre klæde sig enkelt, som mange gør, have klæder af gode materialer, holdbare, sømmelige, passende for tiden og lad ikke klædespørgsmålet fylde sindet.- Ibid. side 146.

Side 525 - Til yderligere uddybelse af klædeemnet henvises læseren til Vidnesbyrd for menigheden, bd 4, nr 30, stykket "Enkelhed I påklædning."

Side 689 - Siden organiseringen af traktatselskaberne i de mange stater, har disse påtaget sig forsyningen af bøger og traktater til de værdigt trængende. Nogle af de værker, som her nævnes trykkes ikke mere. Ellen G White udgivelsernes betroede folk.